ANNE RICE

seria cronicile vrăjitoarelor

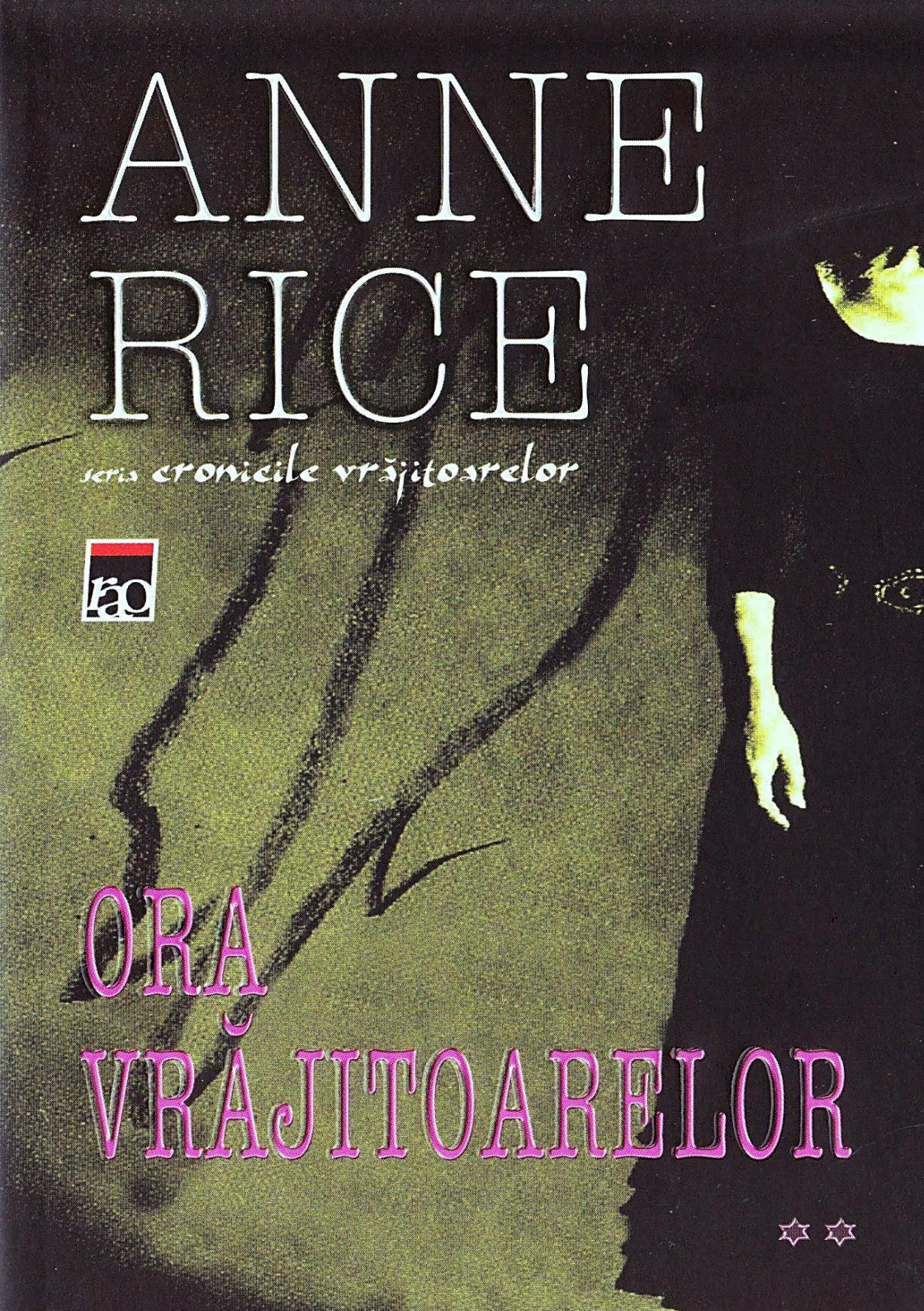

ORA VRĂJITOARELOR

ANNE RICE

Seria
CRONICILE VRĂJITOARELOR

Ora vrăjitoarelor

Vol.2

RAO
rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
RICE, ANNE
Ora vrăjitoarelor / Anne Rice; trad.: Ioana Ilie.– Bucureşti:
RAO International Publishing Company, 2006
2 vol.
ISBN 973-576-881-X
Vol. 2 – ISBN 973-576-940-2

I. Ilie, Ioana (trad.)
821.111 (73)-31=135.1

ANNE RICE
The Witching Hour
© 1999 by Anne O'Brien Rice

Traducere din limba engleză
IOANA ILIE

© RAO International Publishing Company, 2005
pentru versiunea în limba română
Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria
februarie 2006
ISBN 973-576-940-2

DOUĂZECI

DOSARUL VRĂJITOARELOR MAYFAIR
PARTEA A VII-A

DISPARIŢIA LUI STUART TOWNSEND

În 1929, Stuart Townsend, care studia de ani de zile materialele referitoare la clanul Mayfair, a adresat o cerere consiliului din Londra pentru a i se permite să încerce contactul cu familia Mayfair.

Simţea că mesajul criptic pe care Stella ni-l adresase pe spatele fotografiei însemna că ea îşi doreşte acest contact.

Era convins că ultimii trei vrăjitori Mayfair – Julien, Mary Beth şi Stella – nu erau ucigaşi sau supuşi diavolului, ceea ce făcea ca el să fie în siguranţă şi că, într-adevăr, ar fi putut rezulta „lucruri minunate“ din acest contact.

Insistenţa asta a determinat consiliul să privească toată problema cu multă seriozitate şi să reexamineze, aşa cum face în mod constant, scopurile şi standardele Talamasca.

Cu toate că avem în arhiva noastră o cantitate imensă de materiale scrise, acesta fiind scopul nostru, să găsim acceptabilul şi inacceptabilul, şi luând în considerare că acestea erau lucrurile pe care în mod constant le discutam în cadrul şedinţelor noastre de consiliu de pe întreg mapamondul, lăsaţi-mă să rezum, *pentru scopul acestei naraţiuni,* faptele care sunt relevante aici, toate fiind aduse ca argumente de către Stuart Townsend în 1929.

În primul rând şi extrem de important: noi am creat, prin Dosarul Vrăjitoarelor Mayfair, o istorie impresionantă şi valoroasă a unei familii cu puteri paranormale. Ne-am dovedit nouă înşine, dincolo de orice îndoială, că Mayfairii aveau legături cu tărâmul invizibil şi că puteau manipula forţe nevăzute în beneficiul lor. Dar mai erau o mulţime de

lucruri despre ceea ce făceau pe care nu le cunoşteam.

Cum ar fi fost dacă ar fi putut fi convinşi să ne vorbească, să ne împărtăşească secretele lor? Cât de multe am fi putut afla?

Stella nu era atât de atentă şi secretoasă ca Mary Beth. Poate, dacă ar fi fost convinsă de discreţia şi de scopul nostru strict cărturăresc, ne-ar fi dezvăluit anumite lucruri. Poate şi Cortland Mayfair ar accepta să vorbească.

În al doilea rând şi, probabil, mai puţin important: în mod sigur, de-a lungul anilor, am violat intimitatea familiei Mayfair cu curiozitatea de care am dat dovadă. Conform celor spuse de Stuart, „ne-am băgat nasul“ în toate aspectele vieţii clanului. Am studiat aceste persoane ca pe nişte specimene, iar şi iar, justificându-ne amploarea cercetărilor prin aceea că vom pune la dispoziţia celor studiaţi rezultatele obţinute.

Ei bine, nu am făcut-o niciodată cu familia Mayfair. Şi, probabil, nu aveam nicio scuză să nu fi încercat asta atunci.

În al treilea rând: aveam o relaţie absolut unică cu Mayfairii din cauză că sângele lui Petyr van Abel, fratele nostru, curgea prin venele lor. Am fi putut spune că ne erau „rude“. Oare nu ar trebui să încercăm contactul, măcar pentru a le spune despre strămoşul lor? Şi cine ştie ce ar fi putut rezulta de aici!

În al patrulea rând: Puteam face ceva cu adevărat bun prin realizarea contactului? Iar acum ajungem la unul dintre scopurile noastre principale. Ar fi putut nesăbuita de Stella să beneficieze cu ceva în urma aflării faptului că mai erau şi alţii asemenea ei? Nu i-ar fi plăcut să afle că erau oameni care studiau asemenea persoane şi care aveau ca ţintă înţelegerea tărâmului invizibilului? Cu alte cuvinte, nu i-ar fi plăcut Stellei să discute cu noi şi să afle ce cunoaştem noi despre universul paranormal, la modul general?

Stuart a argumentat energic că eram obligaţi să realizăm contactul. A pus, de asemenea, o întrebare pertinentă: ce cunoştea Stella până acum? A insistat că

Stella are nevoie de noi, că întregul clan Mayfair avea nevoie de noi, că micuţa Antha, în particular, avea nevoie de noi şi că venise timpul să ne facem cunoscuţi şi să le punem la dispoziţie toate cunoştinţele noastre.

Consiliul a examinat cu multă atenţie tot ce a spus Stuart; a luat în considerare tot ceea ce ştiam despre vrăjitoarele Mayfair şi a ajuns la concluzia că avantajele realizării contactului depăşeau cu mult dezavantajele. *Nu a luat deloc în considerare ideea de pericol.* Şi i-a spus lui Stuart că poate pleca în America şi că poate realiza contactul cu Stella.

Entuziasmat, Stuart s-a îmbarcat pentru New York chiar a doua zi. Talamasca a primit două scrisori de la el, având timbre de New York. A scris din nou când a ajuns la New Orleans, de la hotelul St. Charles, spunându-ne că o contactase pe Stella, că o găsise cu adevărat foarte receptivă şi că urmau să ia masa împreună a doua zi.

Pe urmă nu s-a mai ştiut nimic de Stuart Townsend. Nimeni nu l-a mai văzut vreodată. Nu ştim unde, sau când, sau dacă a murit. Ştim doar că, undeva prin iunie 1929, a dispărut fără urmă.

Când priveşti retrospectiv aceste şedinţe ale consiliului, când citeşti stenogramele, este uşor de observat că Talamasca a făcut o greşeală tragică. Stuart nu era cu adevărat pregătit pentru această misiune. Ar fi trebuit scris un raport care să cuprindă toate materialele, în aşa fel ca istoria Mayfair să poată fi privită ca un tot. De asemenea, chestiunea pericolului ar fi trebuit examinată cu mai multă atenţie. În toată istoria familiei Mayfair există multe referiri la violenţa care se revărsa asupra oricărui inamic al vrăjitoarelor Mayfair.

Dar, ca să fim corecţi, trebuie să admitem că nu au existat asemenea povestiri legate de Stella sau de generaţia ei. Şi, cu siguranţă, nici povestiri legate de alţi rezidenţi contemporani ai casei de pe First Street. (Excepţia, desigur, o constituie fundalul poveştilor ce le privesc pe Stella şi Antha. Au fost acuzate că şi-ar fi folosit

prietenul invizibil pentru a face rău celorlalți copii de vârsta lor. Dar nu este nimic similar în ceea ce o priveşte pe Stella ca adult.)

De asemenea, întreaga întâmplare în care bona Anthei murise căzând la Roma nu era cunoscută, încă, în Talamasca. Şi este posibil ca Stuart să nu fi ştiut absolut nimic despre acest incident.

Oricum ar fi fost, Stuart nu era cu adevărat pregătit pentru o misiune de asemenea nivel. Iar când reciteşti observaţiile pe care el le-a făcut în cadrul consiliului sau cu alţi membri, este evident că Stuart se îndrăgostise de Stella Mayfair. A început să o iubească în circumstanţele cele mai rele, adică s-a îndrăgostit de imaginea ei fotografică şi din descrierile ei. Devenise un mit pentru el. Şi, plin de zel şi romantism, a plecat să o întâlnească, ameţit nu numai de puterile ei, dar şi de proverbialul ei farmec.

Este din nou evident pentru orice observator neutru că Stuart nu era cel mai potrivit pentru această misiune, din mai multe motive.

Înainte de a merge cu Stuart la New Orleans, îngăduiţi-ne să explicăm, pe scurt, cine era el. Există un dosar complet despre Stuart în arhiva noastră şi, în mod sigur, merită să fie citit. Timp de douăzeci şi cinci de ani a fost un membru devotat al ordinului, iar investigaţiile sale asupra cazurilor de posedare acoperă aproximativ o sută paisprezece dosare diferite.

VIAŢA LUI STUART TOWNSEND

Nu aş putea să spun cât de mult din viaţa lui Stuart Townsend este relevant pentru ceea ce i s-a întâmplat sau pentru istoria vrăjitoarelor Mayfair. Ştiu doar că includ aici mai multe decât ar fi nevoie. Şi, mai ales, având în vedere cât de puţin am spus despre Arthur Langtry, trebuie să explic.

Cred că am inclus acest material aici ca un fel de memorial adus lui Stuart şi ca pe un fel de avertizare. Fie cum o fi…

Stuart a intrat în atenţia ordinului pe când avea douăzeci şi doi de ani. Birourile noastre din Londra au primit de la unul dintre investigatorii noştri din America un mic articol de ziar despre Stuart Townsend sau „Băiatul care a fost altcineva pentru zece ani“.

Stuart se născuse într-un mic orăşel din Texas în anul 1895. Tatăl lui era doctor, un adevărat intelectual şi un om foarte respectat. Mama lui provenea dintr-o familie înstărită, era angajată în activităţi caritabile, la modă printre doamnele din societatea lor, având două bone pentru cei şapte copii ai săi, dintre care Stuart era primul născut. Locuiau într-o casă mare, albă, în stil victorian, situată pe singura stradă la modă din oraş.

Stuart a urmat şcoala cu internat din New England de la şase ani. De la început a fost un elev excepţional, iar în timpul vacanţelor de vară de acasă era destul de retras, citind în camera lui de la mansardă până târziu în noapte. Avea, totuşi, un anumit număr de prieteni în mica, dar viguroasa aristocraţie a oraşului – fii şi fiice ale oficialilor, avocaţilor şi fermierilor avuţi; şi se pare că era acceptat cu plăcere de aceştia.

Pe când avea zece ani s-a îmbolnăvit de o febră cu o natură necunoscută. Tatăl său a tras concluzia că era de origine infecţioasă, dar nicio explicaţie raţională nu a putut fi dată. Stuart a intrat într-o criză care l-a dus la delir timp de două zile.

Când şi-a revenit, nu mai era Stuart. Era altcineva. Acest altcineva pretindea ca este o tânără femeie, pe numele ei Antoinette Fielding, vorbea cu un foarte frumos accent franţuzesc şi cânta splendid la pian; era destul de confuză cu privire la vârsta ei exactă, la locul unde trăia sau la ce căuta în casa lui Stuart.

Stuart însuşi ştia puţină franceză, dar nu ştia să cânte la pian. Iar când s-a aşezat în faţa marelui şi prăfuitului pian din salonul familiei şi a început să cânte Chopin, întreaga familie a avut impresia că îşi pierde minţile.

Cât despre convingerea lui că era fată şi plânsul disperat care l-a apucat când şi-a văzut imaginea în

oglindă, aceasta a fost prea mult pentru mama sa, care a fugit disperată din cameră. După aproximativ o săptămână de comportament isteric şi melancolic, Stuart-Antoinette a fost convins să nu mai ceară rochii, să accepte faptul că acum are trupul unui băiat, să creadă că era Stuart Townsend şi să reînceapă să facă acele lucruri care se aşteptau din partea lui Stuart să le facă.

În orice caz, orice gând de întoarcere la şcoală era de neconceput. Iar Stuart-Antoinette, care a devenit Tony pentru familie, de dragul simplificării, şi-a petrecut zilele ei/lui cântând la nesfârșit la pian şi scriind memorii într-un enorm jurnal personal, încercând să rezolve misterul a ceea ce era ea/el.

În timp ce doctorul Townsend citea cu mare atenţie aceste scrieri, şi-a dat seama că franceza utilizată, limba în care era scris jurnalul, era mult dincolo de nivelul pe care îl atinsese Stuart cel de zece ani. De asemenea, şi-a dat seama că memoriile copilului erau de la Paris, din anii 1840, după referinţele la diferitele spectacole de operă şi teatru şi după mijloacele de transport folosite.

A reieşit din aceste documente faptul că Antoinette Fielding avea părinţi anglo-francezi, că tatăl ei francez nu s-a căsătorit cu mama ei englezoaică – Louisa Fielding – şi că aceasta a trăit o viaţă destul de ciudată şi retrasă la Paris, fiica răsfăţată a unei prostituate de lux care dorea să-şi protejeze singurul copil de mizeria străzii. Muzica era atât talentul, cât şi marea ei consolare.

Vrăjit de poveste, doctorul Townsend şi-a asigurat soţia că va da de capătul acestui mister. A început o investigaţie prin poştă în scopul de a afla dacă această persoană, Antoinette Fielding, a existat vreodată în Paris.

Acest lucru i-a luat mai mult de cinci ani.

În tot acest timp, „Antoinette“ a rămas prinsă în corpul lui Stuart, cântând obsesiv la pian, ieşind doar pentru a se pierde sau a intra în gura lumii. Într-un târziu, Antoinette nu a mai părăsit casa niciodată, devenind un fel de invalid isteric, cerând să-i fie lăsată mâncarea în faţa uşii şi coborând să cânte la pian numai în timpul nopţii.

În final, cu ajutorul unui detectiv particular din Paris, Townsend a aflat că o anumită Louisa Fielding a fost ucisă la Paris în 1865. Era, într-adevăr, o prostituată, dar nu exista nimic care să certifice că ar fi avut un copil. Cu asta, Townsend ajunsese într-o fundătură. Era şi mai dornic să rezolve misterul şi a gestionat situaţia cât de bine a putut.

Frumosul şi tânărul său fiu, Stuart, era pierdut pentru totdeauna, iar în locul lui era un bolnav incredibil, ca o ţesătură ruptă, un băiat cu faţa palidă şi ochi arzători, cu o voce asexuată şi care trăia complet izolat. Doctorul şi soţia sa s-au obişnuit să audă recitaluri în fiecare noapte. Din când în când, doctorul mergea să stea de vorbă cu creatura „feminină“ cu tenul palid care locuia în mansarda lor. Nu putea decât să constate deteriorarea mentală continuă. Creatura nu îşi mai amintea prea mult din „trecutul ei“. Cu toate acestea, pentru scurte perioade de timp conversau în mod plăcut, în franceză sau în engleză; apoi, acea persoană slăbită şi distrasă se întorcea la cărţile ei ca şi cum tatăl nu mai era prezent, iar acesta pleca.

Este interesant să remarcăm că nimeni, niciodată, nu şi-a pus problema că Stuart ar fi fost „posedat“. Doctorul era ateu; copiii erau duşi la biserica metodistă. Familia nu cunoştea nimic despre catolicism sau despre ritualurile catolice de exorcizare şi nici despre credinţa catolică în demoni sau posedare. Şi, din câte ştim, preotul catolic local, care nu era agreat de familie, nu a fost niciodată consultat cu privire la acest caz.

Aceasta situaţie a continuat până când Stuart a împlinit douăzeci şi doi de ani. Atunci, într-o noapte, a căzut pe scări, suferind o contuzie severă. Doctorul, pe jumătate adormit şi aşteptând ca inevitabila muzică nocturnă să înceapă să se audă din salon, şi-a descoperit fiul zăcând inconştient în hol. L-a dus imediat la spital, unde Stuart a rămas în comă timp de două săptămâni.

Când s-a trezit, era Stuart. Nu avea nicio amintire despre faptul că ar fi fost vreodată altcineva. Într-adevăr, se credea în vârstă de zece ani şi, când şi-a auzit propria voce sunând atât de bărbăteşte, a fost şocat. Iar când şi-a

dat seama că are un trup de bărbat, a rămas fără grai.

Stătea în patul său de spital şi asculta, fără să-i vină să creadă, tot ce i se întâmplase în ultimii zece ani. Bineînţeles că nu înţelegea franceza. Avusese multe greutăţi cu ea în timpul şcolii. Şi, desigur, nu ştia să cânte la pian. Toată lumea ştia că nu avea niciun pic de abilitaţi muzicale. Nu ar fi reuşit niciodată să scoată un sunet melodios.

În următoarele săptămâni, a stat la masa din sufragerie holbându-se la „giganţii“ fraţi şi surori, la tatăl său care avea acum părul cărunt şi la mama care nu putea să-l privească fără să izbucnească în lacrimi. Telefoanele şi automobilele – care nu prea existau în 1905, când el încetase să mai fie Stuart – îl uimeau fără încetare. Lumina electrică îi sporea nesiguranţa. Dar sursa de nesfârşită agonie o reprezenta corpul său de adult, precum şi cunoaşterea faptului că întreaga sa copilărie şi adolescenţă dispăruseră fără urmă.

Apoi a început să se confrunte cu inevitabilele probleme. Avea douăzeci de ani, dar dezvoltarea emoţională şi educaţia unuia de zece. A început să se îngraşe, culoarea i s-a îmbunătăţit, mergea să călărească împreună cu vechii lui prieteni pe la fermele din apropiere. Au fost angajaţi meditatori pentru a-l învăţa, citea ziarele şi revistele naţionale ore în şir. Făcea lungi plimbări, în cursul cărora exersa mişcările şi gândirea de adult.

Dar trăia într-o continuă stare de anxietate. Era atras cu pasiune de femei, dar nu ştia cum să se descurce cu această atracţie. Sentimentele lui erau foarte uşor de rănit. Ca bărbat, se simţea în totalitate şi fără speranţă nepotrivit. A ajuns să se certe cu toată lumea şi, descoperind că poate să bea fără restricţie, a început să frecventeze localurile.

Curând, întreg oraşul cunoştea povestea. Unii şi-au amintit de momentul când „a apărut“ Antoinette. Alţii ascultau doar întreaga poveste, privind retrospectiv. În orice caz, erau poveşti care nu se mai terminau. Cu toate că ziarul local, din respect pentru doctor, nu a făcut nicio

referire la acest caz bizar, un reporter din Dallas, Texas, a aflat despre toate acestea din mai multe surse şi, fără cooperarea familie, a scris un articol amplu care a apărut în ediţia de duminică a ziarului din Dallas, în anul 1915. Alte publicaţii au preluat ştirea. În cele din urmă a ajuns la noi, la Londra, la aproape două săptămâni de la prima apariţie.

Între timp, căutătorii de mistere au dat năvală peste Stuart. Un scriitor local dorea să scrie un roman despre el. Reprezentanţi ai revistelor naţionale sunau la uşă. Familia era deranjată în permanenţă. Stuart a fost, din nou, ţinut în spatele uşilor închise; îşi petrecea timpul în camera de la mansardă, privind lung lucrurile care aparţinuseră acelei stranii Antoinette, simţind că i-au fost furaţi zece ani din viaţă; ajunsese fără speranţa şi îi contraria pe toţi cei care îl cunoşteau.

Fără îndoiala că familia lui a primit o mulţime de scrisori răutăcioase. Pe de altă parte, comunicarea din acea vreme nu era la fel de bună ca acum. În orice caz, un pachet de la Talamasca pentru Stuart a sosit spre sfârşitul anului 1916, conţinând două foarte cunoscute cărţi care tratau acelaşi subiect, al „posedării“, împreună cu o scrisoare de la noi prin care îl informam că deţinem cunoştinţe solide despre asemenea lucruri şi că nu era singurul căruia i se întâmplase aşa ceva.

Stuart ne-a răspuns imediat. S-a întâlnit cu reprezentantul nostru din Dallas, Louis Daly, în vara lui 1917 şi a acceptat imediat şi cu bucurie să vină la noi la Londra. La început foarte îngrijorat, doctorul Townsend a fost cucerit de Louis care l-a asigurat că întreaga noastră metodă de abordare a subiectului este pur ştiinţifică şi, pe scurt, Stuart ni s-a alăturat la 1 septembrie 1917.

A fost primit ca novice al ordinului un an mai târziu şi de atunci a rămas cu noi.

Primul lui proiect a fost, desigur, o atentă studiere a propriului caz, precum şi studierea fiecărui caz de posedare pe care îl aveam înregistrat. Concluzia lui finală, ca şi a celorlalţi învăţaţi Talamasca care cercetau acelaşi

domeniu, a fost că, într-adevăr, fusese posedat de spiritul unei femei moarte.

Era convins, şi şi-a păstrat în timp convingerea, că spiritul Antoinettei Fielding ar fi putut fi îndepărtat din el, dacă ar fi fost consultat cineva cu cunoştinţele necesare, chiar şi un preot catolic. Chiar dacă biserica catolică susţine că asemenea cazuri sunt pur demonice – lucru pe care noi nu îl afirmăm – nu este nicio îndoială că tehnicile lor de exorcizare a unor prezenţe străine dau bune rezultate.

Pentru următorii cinci ani, Stuart nu a făcut decât să investigheze vechi cazuri de posedare din toată lumea. A intervievat mai multe zeci de victime, întocmind rapoarte voluminoase.

A ajuns la concluzia, care era şi convingerea ordinului, că erau mai multe entităţi angajate în posedare. Unele puteau fi fantome, altele entităţi care nu au fost niciodată umane, iar altele puteau fi „celelalte personalităţi“ din interiorul gazdei. Dar era adânc convins ca Antoinette Fielding a fost o fiinţă umană reală şi, asemenea multor altor fantome, nu a ştiut sau nu a înţeles că era moartă.

În 1920 a plecat la Paris, căutând dovezi ale existenţei Antoinettei Fielding. Nu a reuşit să descopere nimic. Dar puţinele informaţii referitoare la moartea Louisei Fielding se potriveau cu cele scrise de Antoinette despre mama ei. Timpul însă, necruţător, ştersese de mult orice urmă reală a acelor doua persoane. Stuart a fost pentru totdeauna nemulţumit de rezultate.

Pe la sfârşitul anului 1920, s-a resemnat cu ideea că, poate, nu va afla niciodată cine a fost cu adevărat Antoinette. S-a îndreptat apoi spre munca activă de teren, în numele Talamasca. A mers, împreuna cu Louis Daly, să intervieveze cazuri de posedare, îndeplinind cu Daly o formă de exorcizare pe care Louis o utiliza în mod eficient pentru a îndepărta prezenţele străine din interiorul gazdelor-victime.

Daly a fost foarte impresionat de Stuart. A devenit mentorul lui Stuart şi, de-a lungul anilor, acesta s-a

remarcat pentru compasiunea, răbdarea şi eficienţa de care dădea dovadă în acest domeniu. Nici măcar Daly nu reuşea să liniştească victimele la fel de bine ca Stuart. În definitiv, Stuart trecuse prin asta. Ştia.

A lucrat în acest domeniu, fără odihna, până în anul 1929, citind dosarul vrăjitoarelor Mayfair doar atunci când orarul supra-aglomerat îi permitea acest lucru. Atunci şi-a înaintat cererea către consiliu şi a câştigat.

În acel moment, Stuart avea treizeci şi cinci de ani. Un metru şi optzeci înălţime, părul blond cenuşiu şi ochi de culoare gri închis. Se îmbrăca elegant, fiind unul dintre acei americani care admirau profund manierele englezeşti şi modul britanic de a rezolva lucrurile; îşi dorea mult să imite aceste trăsături. Era un tânăr atrăgător. Dar atracţia cea mai mare pe care o exercita asupra prietenilor şi cunoştinţelor era dată de spontaneitatea de băieţel şi o oarecare inocenţă. Lui Stuart îi lipseau cu adevărat cei zece ani de viaţă, pe care nu i-a mai recuperat niciodată.

Era capabil şi de gesturi impulsive sau de adevărate furii când întâlnea cel mai mic obstacol care stătea în calea realizării planurilor sale. Dar toate acestea le controla foarte bine când lucra pe teren, iar când i se întâmpla aşa ceva în arhondaric putea fi adus uşor cu picioarele pe pământ.

Era, de asemenea, în stare să se îndrăgostească puternic şi pasional, lucru pe care l-a şi făcut cu Helen Kreis, o membră Talamasca decedată într-un accident de maşină, în 1924. A jelit-o în mod excesiv şi aproape periculos timp de doi ani.

Ce s-a întâmplat între el şi Stella s-ar putea să nu aflăm niciodată. Dar este corect să presupunem că ea a fost cealaltă mare iubire a vieţii lui.

Aş dori să adaug opinia mea personală: Stuart Townsend nu ar fi trebuit să fie niciodată trimis la New Orleans. Nu numai pentru că era mult prea legat emoţional de Stella, ci mai ales pentru că îi lipsea complet experienţa în acest domeniu.

În timpul noviciatului, a trebuit să se ocupe de diferite fenomene paranormale şi, fără îndoială, a citit toată viaţa despre ocultism. A discutat despre numeroase cazuri cu ceilalţi membri ai ordinului. Şi a petrecut mai mult timp cu Arthur Langtry.

Dar nu cunoştea nimic despre vrăjitorie. Şi, asemenea multor altor membri ai ordinului care s-au ocupat numai de bântuiri, posedări sau reîncarnări, pur şi simplu nu ştia ce puteau face vrăjitoarele.

Nu ştia că cele mai puternice manifestări ale entităţilor neîncarnate apăreau prin intermediul vrăjitoarele cu puteri mortale. Sunt câteva relatări conform cărora el credea că Talamasca era arhaică şi naivă când le numea pe aceste femei vrăjitoare. Este foarte probabil că, deşi a acceptat descrierea din secolul al şaptesprezecelea a lui Deborah Mayfair şi a fiicei acesteia, Charlotte, nu a putut face nicio legătură cu inteligenta, moderna „fetiță-jazz“ a secolului douăzeci, Stella, care părea ca i-a trimis peste Atlantic un zâmbet şi o ocheadă.

Desigur ca noii membri Talamasca arătau o mare neîncredere în domeniul vrăjitoriei. La fel şi pentru domeniul vampirilor. Mulţi dintre aceşti colegi ai noştri au trebuit să vadă aceste creaturi acţionând înainte să creadă. Dar soluţia este să-i introducem pe începători în munca de teren sub supravegherea unor persoane experimentate şi în cazuri care nu presupun contactul direct.

Să trimiţi un om atât de neexperimentat precum Townsend să realizeze contactul cu vrăjitoarele Mayfair este ca şi cum ai trimite un copilaş direct în iad pentru a-l lua la întrebări pe însuşi diavolul.

Pe scurt, Stuart Townsend a fost trimis la New Orleans fără pregătirea sau avertizarea necesare. Cu tot respectul pentru cei care conduceau ordinul în 1929, sunt convins că în zilele noastre acest lucru nu s-ar fi întâmplat.

Şi, în final, daţi-mi voie să adaug că Stuart Townsend, după cunoştinţele noastre, nu avea puteri ieşite din comun. Nu era un „medium“, cum spunem noi. Aşa că nu poseda

nicio arma extrasenzorială pe care să o utilizeze în momentul confruntării cu duşmanul, cel pe care el nici nu l-a perceput ca fiind un duşman.

Dispariţia lui Stuart a fost raportată poliţiei din New Orleans în 25 iulie 1929, adică exact la o lună după sosirea lui în acest oraş. Talamasca a încercat să dea de el prin intermediul telefoanelor sau telegramelor. Irwin Dandrich a încercat să-l găsească, dar totul a fost în zadar. Personalul hotelului St. Charles, locul de unde Stuart ne-a spus că ne-a scris singura scrisoare din New Orleans, a negat că ar fi avut vreodată înregistrată o asemenea persoană. Nimeni nu îşi amintea ca cineva asemănător să fi fost văzut acolo.

Investigaţia noastră particulară nu a adus nicio dovadă că Townsend ar fi ajuns vreodată la New Orleans, iar poliţia a început să aibă dubii serioase în această privinţă.

Pe 28 iulie, autorităţile locale au declarat investigatorilor noştri că nu mai puteau face nimic în plus. Dar la presiunea exercitată atât de Talamasca, cât şi de Dandrich, cei de la poliţie au acceptat, în final, să meargă la reşedinţa Mayfair şi să o întrebe pe Stella dacă l-a văzut sau i-a vorbit vreodată tânărului Stuart. Talamasca nu-şi punea mari speranţe în acest demers, dar Stella i-a surprins pe toţi, amintindu-şi imediat de Stuart.

Da, într-adevăr îl întâlnise pe texanul înalt din Anglia, cum ar fi putut uita o persoană atât de interesantă? Au luat prânzul şi cina împreună şi şi-au petrecut toată noaptea stând de vorbă.

Nu, nu-şi putea imagina ce s-ar fi putut întâmpla cu el. De fapt, a devenit imediat tăcută şi vizibil distrasă când s-a amintit posibilitatea ca el să fi fost victima unei violenţe.

Da, locuia la hotelul St. Charles, cel puţin aşa îi spusese şi de ce, în numele Domnului, ar fi minţit în legătura cu asta? A început să plângă. Oh, spera ca să nu fi păţit nimic rău. De fapt, devenise atât de supărată, încât poliţia a încheiat seria de întrebări. Dar ea a continuat, punându-le alte întrebări. A vorbit cu cei de la Court of Two Sisters? L-

a dus pe Stuart acolo, iar lui i-a plăcut foarte mult. Poate a revenit. Şi mai era o cârciumă pe Bourbon Street unde au mai stat de vorbă până spre dimineaţă, după ce un local mult mai respectabil – mizerabilă fundătură! – i-a dat afară.

Poliţia a urmat fiecare pistă. Toata lumea o cunoştea pe Stella. Da, se prea poate ca Stella să fi fost pe acolo cu vreun bărbat. Stella venea întotdeauna însoţită de un bărbat. Dar nimeni nu îşi amintea, în mod special, de Stuart Townsend.

Toate celelalte hoteluri din oraş au dat acelaşi răspuns. Nu s-a găsit niciun lucru care i-a aparţinut lui Stuart. Au fost întrebaţi şoferii de taxi, dar rezultatul a fost la fel de nesatisfăcător.

La final, Talamasca a hotărât să preia investigaţia. Arthur Langtry a plecat din Londra pentru a afla ce i s-a întâmplat lui Stuart. Era copleşit de regrete că a fost de acord ca Stuart să preia singur această investigaţie.

POVESTEA STELLEI CONTINUĂ
Raportul lui Arthur Langtry

Arthur Langtry a fost unul dintre cei mai buni investigatori pe care i-a avut vreodată Talamasca. Munca lui de o viaţă a fost studierea mai multor „familii importante de vrăjitori“. Povestea carierei lui de cincizeci de ani în cadrul Talamasca este una dintre cele mai interesante şi uimitoare istorii pe care le avem în arhivă, iar studiile lui detaliate cu privire la familiile de vrăjitori de care s-a ocupat reprezintă unele dintre cele mai valoroase documente pe care le avem.

Toţi cei care am devenit obsedaţi întreaga viaţă de vrăjitoarele Mayfair simţim o imensă părere de rău din cauza faptului că Langtry nu şi-a alocat timp studierii acestora. Iar în anii dinaintea implicării lui Stuart, şi Langtry şi-a exprimat regretul cu privire la acest subiect.

Dar Langtry nu trebuie să-şi ceară scuze pentru că nu a avut suficient timp sau o viaţă suficient de lungă pentru a se ocupa de fiecare familie de vrăjitori din dosarele

noastre.

Cu toate acestea, când Stuart Townsend a dispărut, Langtry s-a simţit responsabil şi nimic nu l-ar fi putut împiedica să plece către Louisiana, în august 1929. După cum am menţionat deja, se considera răspunzător pentru dispariţia lui Stuart, deoarece nu se opusese desemnării lui; iar adânc în inima lui ştia că Stuart nu ar fi trebuit să plece.

— Am fost atât de nerăbdător ca să plece într-acolo cineva, a spus el înainte de a părăsi Londra. Am fost foarte nerăbdător ca să se întâmple ceva. Şi, bineînţeles, că am simţit că eu nu puteam merge. Aşa că mi-am spus că, poate, tânărul texan cel ciudat ar putea sparge zidul.

Langtry avea atunci aproape şaptezeci şi patru de ani, era un bărbat înalt, slab, cu păr argintiu închis, faţa pătrăţoasă şi ochii adânciţi în orbite. Avea o voce extrem de plăcută şi maniere impecabile. Avea micile infirmităţi datorate vârstei, dar, în mare, era sănătos tun.

În timpul anilor de serviciu văzuse „totul“. Avea puternice capacităţi psihice, era un bun medium şi nu-i era frică atunci când era vorba de vreo manifestare a supranaturalului. Dar nu era niciodată neatent sau nesăbuit. Nu subestima niciun fel de fenomen paranormal. Aşa cum a arătat propria lui investigaţie, era extrem de încrezător şi puternic.

Imediat ce a aflat de dispariţia lui Stuart, a fost convins că acesta era mort. A recitit imediat documentele privitoare la Mayfair şi a observat pe loc greşeala comisă de ordin.

A ajuns la New Orleans pe 28 august 1929. S-a cazat la hotelul St. Charles şi a trimis o scrisoare acasă, la fel cum făcuse Stuart. A dat numele complet, adresa şi telefonul din Londra mai multor recepţioneri ai hotelului, asigurându-se astfel că nu se mai putea pune problema ca el să nu fi fost acolo. A vorbit la telefon cu sediul nostru central din camera sa de hotel, raportând numărul camerei şi alte amănunte legate de sosirea lui în oraş.

Apoi s-a întâlnit cu unul dintre investigatorii noştri – cel

mai capabil dintre detectivii particulari – la barul hotelului, unde au servit băuturi pe care le-a plătit în contul camerei.

I s-a confirmat tot ceea ce aflase ordinul. A fost de asemenea informat că Stella nu mai era atât de cooperantă ca înainte. Susţinând că nu mai ştia nimic în plus şi nu mai putea ajuta pe nimeni, ea devenise irascibilă şi refuzase să mai discute cu investigatorii.

„După ce m-am despărţit de acest domn, scria Langtry în raportul său, am ştiut sigur că eram urmărit, observat. Nu era nimic mai mult decât o senzaţie, dar era foarte puternică. Şi am simţit că era legată de dispariţia lui Stuart, chiar dacă eu, personal, nu am făcut nicio investigaţie privitoare la acest subiect şi nu am discutat despre asta cu nimeni de la hotel. Ajuns în acest punct, eram foarte tentat să cercetez locurile, în încercarea de a descoperi orice urmă latentă a prezenţei lui Stuart în una dintre camerele hotelului. Dar eram, de asemenea, convins că lui Stuart nu i se întâmplase nimic rău în hotel. Dimpotrivă, oamenii care mă urmăreau notau tot ceea ce făceam sau unde plecam şi făceau asta deoarece cineva îi plătise pentru asta. Am decis să o abordez pe Stella cât de curând.“

Langtry a sunat-o pe Stella din camera sa. Deşi era trecut de patru după-amiază, era clar că ea abia se trezise când a răspuns la telefonul personal. Doar după multe şovăieli a permis să fie redeschis subiectul, dar imediat s-a dovedit că era foarte supărată.

— Uite ce e, nu ştiu ce s-a întâmplat cu el, a spus ea, începând să plângă. Îmi plăcea cu adevărat de el. Era un bărbat atât de straniu. Ştii, ne-am culcat împreună.

Langtry nu ştia ce să spună după o asemenea afirmaţie. Chiar şi vocea ei dovedea un oarecare farmec. Iar lacrimile, era convins că erau reale.

— Ei bine, am făcut-o, a continuat ea, fără jenă. L-am dus într-un mic local destul de mizerabil din French Quarter. Am spus asta poliţiei. Oricum, îmi plăcea omul, mult de tot! I-am spus să nu se apropie de această familie. I-am spus asta! Avea nişte idei extrem de ciudate despre

anumite lucruri. Nu ştia nimic. I-am spus să plece. Poate a plecat. Asta cred eu că s-a întâmplat, mi-a ascultat sfatul şi a plecat.

Langtry a implorat-o să îl ajute să descopere ce s-a întâmplat cu exactitate. I-a explicat că era un coleg de-a lui Townsend şi că se cunoşteau unul pe celălalt foarte bine.

— Coleg? Vrei să spui că faceţi parte din acelaşi grup.

— Da, dacă te referi la Talamasca…

— Taci şi ascultă-mă. Indiferent cine eşti, poţi veni până aici, dacă aşa doreşti. Dar fă-o mâine seară. Dau o petrecere şi te poţi, ei bine, amesteca prin mulţime. Dacă cineva te va întreba cine eşti, dar nu cred că se va întâmpla asta, spune doar că te-a invitat Stella. Cere să vorbeşti cu mine. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu pomeni de Stuart şi nici nu rosti numele… indiferent cum îi spuneţi voi…

— Talamasca…

— Da! Acum, ascultă-mă bine. Vor fi sute de oameni, aşa că, te rog, fii discret. Vino direct la mine şi, atunci când mă săruţi, şopteşte-mi numele la ureche. Care zici că era?

— Langtry. Arthur.

— Hmm, bine. Este destul de simplu ca să-mi aduc aminte, nu? Să fii atent. Acum nu mai pot sta, dar vei veni, nu-i aşa? Trebuie să vii!

Langtry i-a spus că nimic nu îl va putea opri. A întrebat-o dacă îşi aminteşte fotografia pe spatele căreia a scris: „Către Talamasca, cu drag, Stella! P.S. Mai sunt şi alţii care observă“.

— Bineînţeles că îmi amintesc. Fii atent! Nu pot să mai vorbesc acum despre asta. Au trecut destui ani de când am scris acele rânduri. Mama încă trăia. Ascultă, nu îţi poţi imagina cât de multe greutăţi am acum. Nu am mai fost într-o încurcătură atât de mare până acum. Şi nu ştiu ce s-a întâmplat cu Stuart, chiar nu ştiu. Ascultă, poţi veni mâine seară?

— Da, am să vin, a spus Langtry, gândindu-se intens dacă este sau nu atras într-o capcană. Dar nu înţeleg de ce trebuie să fim atât de circumspecţi în toată această

privinţă…

— Dragul meu, ascultă, a zis ea cu voce scăzută, organizaţia voastră e tare simpatică, cu biblioteca voastră plină de tot soiul de investigaţii cu privire la minunatele puteri psihice. Dar nu fi tâmpit. Noi nu trăim într-o lume de spiritism, sau de mediumuri, sau de rude moarte care să ne spună să căutăm prin paginile Bibliei pentru a determina prosperitatea proprietăţii de pe Eight Street sau de altundeva. Cât despre prostia aia cu voodoo, nu e nimic altceva decât o prostie. Şi, apropo, nu avem strămoşi scoţieni. Toţi suntem francezi. Unchiul meu, Julien, a inventat ceva referitor la un castel scoţian pe care l-a cumpărat când a fost în Europa. Aşa că, te rog, uită de asta. Dar sunt alte lucruri despre care îţi pot vorbi! Tocmai asta e! Uite, vino, mai devreme. Să spunem pe la opt, bine? Dar, oricum ar fi, să nu soseşti primul. Acum trebuie să plec, nici nu ştii ce prost stă totul acum. Îţi spun deschis. Niciodată nu am cerut să mă nasc în familia asta de nebuni! Serios! Sunt trei sute de oameni invitaţi mâine şi eu nu am nici un singur prieten pe lumea asta!

Apoi, a închis.

Langtry, care stenografiase întreaga conversaţie, a copiat-o imediat în scriere normală, folosind un indigo, a trimis imediat o copie la Londra, neavând încredere în situaţia de la hotel.

Apoi a mers să închirieze nişte haine pentru petrecerea care avea loc a doua zi.

„Sunt complet derutat, scria el în scrisoarea adresată nouă. Eram convins că ea era implicată într-un fel în toată povestea asta cu Stuart. Acum, nu mai ştiu ce să cred. Sunt absolut convins că nu m-a minţit. Dar de ce este atât de speriată? Desigur că nu pot face o apreciere corectă până nu mă întâlnesc cu ea.“

Mai târziu în acea după-amiază l-a sunat pe Irwin Dandrich, spionul nostru angajat pentru înalta societate, şi l-a invitat să ia împreună masa la un restaurant la modă din French Quarter, nu departe de hotel.

Deşi Dandrich nu avea nimic de spus despre dispariţia

lui Stuart, părea că se bucură de invitaţie, bârfind într-una despre Stella. Oamenii spuneau că Stella era ca o flacără.

— Nu poţi să bei zilnic atât de mult coniac franţuzesc şi să te aştepţi să trăieşti pentru totdeauna, spunea Dandrich pe un ton plictisit, dar, de fapt, îi plăcea subiectul. Iar treaba cu Pierce este de-a dreptul scandaloasă. Băiatul are abia optsprezece ani. Este cu adevărat o mare prostie din partea Stellei să facă asta. Cortland este piesa de rezistenţă a ei în lupta cu Carlotta, iar acum ea l-a sedus pe fiul lui preferat! Cred că nici Barclay sau Garland nu sunt prea încântaţi de asta. Şi numai Dumnezeu ştie ce simte Lionel. Este monomaniac, iar numele monomaniei sale este, desigur, Stella.

Oare Dandrich urma să ia parte la petrecere?

— Nu aş lipsi pentru nimic în lume. S-au promis nişte efecte pirotehnice grozave! Stella i-a interzis Carlottei să o ia pe Antha din casă, iar Carlotta fierbe la foc mic din cauza asta. A ameninţat că va chema poliţia, dacă lucrurile vor scăpa de sub control.

— Cum e Carlotta?

— Este un fel de Mary Beth, dar mult mai acră. Extraordinar de inteligentă, dar fără imaginaţie. E bogată, dar nu îşi doreşte nimic. Este fantastic de practică, meticuloasă şi muncitoare, dar extrem de plicticoasă. Desigur, are grijă de absolut tot. Drăguţa Millie, Belle, micuţa Nancy, Antha. Şi mai e un cuplu de bătrâni servitori care nu mai ştiu cine sunt sau ce fac, dar ea are grijă de ei, la fel ca de oricine altcineva. Pentru toate astea, Stella e de blamat. Întotdeauna a lăsat-o pe Carlotta să se ocupe de cei pe care îi angaja sau îi concedia, de completarea cecurilor sau de scandaluri. Iar despre faptul că Lionel şi Cortland s-au întors împotriva ei, ce ar putea face? Nu, nu aş rata petrecerea asta, dacă aş fi în locul tău. Ar putea fi ultima pentru o lungă perioadă de timp.

Langtry şi-a petrecut ziua următoare explorând cârciumile şi micul hotel (o speluncă) din French Quarter, acolo unde Stella îl dusese pe Stuart. Era permanent copleşit de senzaţia că Stuart a fost peste tot în aceste

locuri şi că ceea ce i-a spus Stella despre peregrinările lor era adevărat.

La ora şapte, deja îmbrăcat şi pregătit pentru acea seară, a mai scris o mică scrisoare către sediul central al Talamasca, pe care a pus-o la poşta din Lafayette Square, în drum spre petrecere.

„Cu cât mă gândesc mai mult la conversaţia noastră telefonică, cu atât mă simt mai derutat. De ce anume se teme atât de tare această doamnă? Îmi vine greu să cred că sora sa, Carlotta, i-ar putea face vreun rău. De ce nu poate cineva să angajeze o bonă pentru copilul cu probleme? Vă spun, simt că mă afund în toate acestea până peste cap. În mod sigur aşa s-a simţit şi Stuart.“

Langtry a coborât din taxi mai devreme, astfel încât să parcurgă ultima distanţă pe jos, venind din spatele casei.

„Străzile erau complet blocate de automobile. Oamenii intrau prin uşa din spate a grădinii, iar fiecare fereastră a casei era bine luminată. Puteam auzi sunetul pătrunzător al saxofonului mult înainte de a ajunge la treptele de la intrare.

Nu era nimeni la intrare, din câte am văzut, aşa că, pur şi simplu, am intrat, făcându-mi loc printr-o mare de tineri ce erau în hol; toţi fumau, râdeau şi se salutau. Nimeni nu m-a remarcat.

La petrecere erau prezente toate stilurile de costumaţie, aşa cum promisese Stella. Erau chiar şi nişte oameni mai în vârstă. Langtry s-a simţit confortabil ca anonim, în timp ce îşi făcea drum spre barul din salon unde a fost servit cu o şampanie extrem de bună.

Cu fiecare minut care trecea, sosea din ce în ce mai multă lume. În partea din faţă a camerei dansa o mare mulţime de oameni. De fapt, era atât de multă lume peste tot unde mă uitam, stăteau de vorbă, râdeau, beau, totul într-o mare de fum de ţigarete, încât nu am reuşit să-mi fac o impresie clară a felului în care era mobilată camera. Destul de încărcată, cred, în genul unui salon de pe un transatlantic, cu palmieri în ghivece, cu candelabre în stil art deco şi cu nişte scaune delicate, în stil vag grecesc.

Orchestra, aflată pe verandă, în lateral, în dreptul a două imense ferestre-gemene, cânta asurzitor. Nu îmi imaginam cum puteau oamenii să se înţeleagă în acel vacarm. Mie îmi era greu sa-mi adun gândurile.

Eram pe cale să ies din gălăgia asta, când privirile mi s-au oprit asupra dansatorilor din dreptul ferestrei şi am realizat că mă uitam exact la Stella – o imagine mult mai spectaculoasă decât oricare fotografie sau tablou al ei. Era îmbrăcată în mătase aurie – o rochie simplă, scurtă, părea nu mai mult decât o cămăşuţă din straturi de franjuri, abia acoperindu-i genunchii frumos modelaţi. Mici plăcuţe din aur îi împodobeau ciorapii din mătase şi rochia şi avea o bandă aurie din satin cu flori galbene în părul ei negru, scurt şi ondulat. La mâini avea mai multe brăţări delicate din aur, iar la gât purta colierul cu smaraldul Mayfair; acesta arăta absurd de demodat, totuşi uimea prin filigranul său, aşa cum părea că se odihneşte pe pielea dezvelită a decolteului adânc.

Părea un copil-femeie, slăbuţă, aproape fără sâni, dar complet feminină, cu buzele puternic rujate, iar imenşii ei ochi negri sclipeau asemenea unor pietre preţioase strălucitoare aşa cum stătea în mijlocul mulţimii care se uita la ea. Picioarele ei delicate, încălţate în pantofi cu tocuri înalte se mişcau iute pe podeaua lustruită, îşi lăsa capul pe spate, râzând delicat, în timp ce se rotea, îşi legăna şoldurile înguste şi îşi flutura braţele.

«Uite, e Stella!», a exclamat cineva, apoi un altul, «Daaaa, Stella!», şi toate astea pe ritmul muzicii, dacă vă puteţi imagina, iar Stella reuşea, cumva, să răspundă cu dragoste adoratorilor ei, în timp ce se abandona dansului.

Nu îmi amintesc dacă am văzut vreodată pe cineva să se bucure atât de mult de muzică, lăsându-se pradă unui abandon atât de inocent. Nu era nimic cinic sau vanitos în dansul ei. Dimpotrivă, părea că lăsase orice griji deoparte şi că aparţinea atât celor care o admirau, cât şi sie însăşi.

În ceea ce îl priveşte pe partenerul ei, am reuşit doar să-l zăresc din când în când, deşi, cu orice altă ocazie, sunt convins că l-aş fi remarcat imediat, dat fiind faptul că era

foarte tânăr şi semăna cu ea în mod remarcabil, având aceeaşi piele deschisă la culoare, ochii şi părul negru. Dar era doar puţin mai mult decât un băiat. Faţa sa încă prezenta puritatea de porţelan a copiilor, iar înălţimea câştigase bătălia cu greutatea.

Avea aceeaşi vitalitate lipsită de griji ca a Stellei. Iar pe când dansul se apropia de final, ea şi-a aruncat mâinile în sus şi s-a lăsat să cadă, cu spatele şi cu totală încredere, în braţele lui deschise pentru a o prinde. A îmbrăţişat-o intim, fără ruşine, mângâindu-i pieptul şi sărutând-o tandru pe buze. Toate astea au fost făcute fără pic de teatralitate. Într-adevăr, cred că el nu mai vedea pe nimeni în cameră în afara ei.

Lumea s-a strâns în jurul lor. Cineva turna şampanie în gura Stellei, iar ea se lăsase cu totul peste băiat, în timp ce muzica era pe cale să reînceapă. Alte cupluri – toate foarte moderne şi vesele – au început să danseze din nou.

M-am gândit că nu era momentul propice pentru a o aborda. Era doar opt şi zece şi mai doream câteva momente pentru a analiza situaţia. De asemenea, pe moment, am fost complet dezarmat din cauza apariţiei ei. Începea totul să aibă un sens. Ştiam acum cu siguranţa că nu ea i-a făcut rău lui Stuart. Mi-am reluat drumul către ieşirea în hol, având în urechi râsul ei care acoperea gălăgia provocată de orchestră.

Trebuie să vă spun că această casă are un hol excepţional de lung şi o scară impresionantă. Fără exagerare, cred că erau cel puţin treizeci de trepte. (De fapt, sunt douăzeci şi şapte.) Etajul al doilea părea a fi complet întunecat, iar casa scărilor era pustie, dar mai multe zeci de oameni erau pe scările de la etajul întâi şi se îndreptau spre camerele luminate puternic.

M-am gândit să-i urmez şi să realizez o scurtă explorare a teritoriului, dar, pe când mă pregăteam să urc, am văzut pe cineva în capul scării. Imediat am realizat că era Stuart. Şocul a fost atât de puternic, încât aproape l-am strigat. Dar mi-am dat seama dintr-o dată că ceva era foarte în neregulă.

Părea absolut real, trebuie să înţelegeţi asta. Într-adevăr, felul în care era luminat de jos era foarte realist. Dar expresia lui m-a alertat dintr-o dată, datorită faptului că vedeam ceva ce nu putea fi real. Deoarece, deşi se uita direct la mine şi, evident, mă cunoştea, nu era nicio surpriză pe faţa lui, doar o profundă tristeţe, o mare şi copleşitoare durere.

După ce s-a convins că l-am observat, a dat din cap în semn de interzicere. Continuam să mă holbez la el, împins şi dat deoparte de Dumnezeu ştie câte persoane, zgomotul mă înconjura şi încă o dată el a dat la fel din cap, de parcă îmi interzicea ceva. Apoi şi-a ridicat mâna dreaptă şi a făcut un gest clar prin care îmi spunea să plec.

Nu îndrăzneam să mă mişc. Am rămas calm, aşa cum fac de fiecare dată când mă găsesc în aceste situaţii, rezistând delirului inevitabil, concentrându-mă asupra zgomotului, a presiunii mulţimii de oameni, chiar a răcnetelor muzicii. Partea din dreapta a feţei sale s-a decolorat.

În sfârşit, am reuşit să ajung la picioarele scării şi am început să urc. Doar în acel moment s-a trezit fantoma din apatie. A repetat iar gestul de «nu» şi de «pleacă».

— Stuart, am şoptit eu, vorbeşte-mi, dacă poţi!

Am continuat să urc scările cu ochii fixaţi asupra lui, în timp ce expresia lui căpăta noi accente de teamă. Atunci am văzut că era acoperit de praf, iar corpul său prezenta primele semne de putrezire. Ba chiar puteam să-l miros! Apoi, inevitabilul s-a întâmplat: imaginea a început să dispară.

— Stuart! l-am chemat eu cu disperare. Dar imaginea s-a întunecat, iar prin ea, fără să ştie nimic, a păşit o superbă şi foarte reală femeie care se grăbea în jos pe scări, spre mine, apoi a trecut de mine, într-o învolburare de străluciri de pietre preţioase, lăsând în urmă o uşoară dâră de parfum fin.

Stuart dispăruse, la fel şi mirosul de putreziciune. Femeia a murmurat o scuză, în timp ce îşi făcea loc pe lângă mine. Părea ca striga ceva unor oameni aflaţi în holul de jos. Apoi s-a întors şi, cum eu mă uitam încă în

susul scărilor, evident la ea, am simţit cum mâna ei îmi cuprinde braţul.

— Ei, dar petrecerea e jos, mi-a spus ea şi m-a tras uşor de mână.

— Căutam baia, am răspuns eu, negăsind altceva mai credibil.

— E jos, prostuţule, mi-a spus ea. Lângă bibliotecă, am să-ţi arăt, chiar în spatele scărilor.

Şovăitor, am urmat-o prin spatele scărilor, într-o mare, dar foarte slab luminată cameră din partea de nord a casei. Desigur, era biblioteca, cu rafturile ei până în tavan şi mobilier din piele închisă la culoare, cu numai o singură lampă într-un colţ, departe, în spatele unei draperii de un roşu sângeriu. Deasupra şemineului, atârna o oglindă întunecată, reflectând lumina lămpii, de parcă eram într-un sanctuar.

— Acolo, mi-a spus ea, arătându-mi o uşă închisă, şi a plecat repede. Deodată am devenit conştient de prezenţa unui bărbat şi a unei femei care stăteau îmbrăţişaţi pe canapea, dar s-au grăbit să plece şi ei. Se părea că petrecerea, cu toată strălucirea şi gălăgia ei, ocolea această cameră. Totul era aici doar praf şi linişte. Se putea simţi mirosul de piele şi de hârtie. Iar eu eram extraordinar de uşurat să fiu singur.

M-am aşezat în balansoarul din faţa căminului, cu spatele la mulţimea care trecea pe hol, uitându-mă la reflexia acesteia din oglindă şi simţindu-mă destul de în siguranţă. Îmi doream ca niciun alt cuplu de îndrăgostiţi să nu mai caute refugiu în acest ascunziş întunecat.

Mi-am scos batista şi mi-am tamponat faţa extrem de transpirată, chinuindu-mă să-mi amintesc fiecare detaliu a ceea ce am văzut. Ştiţi că avem cu toţii propriile teorii cu privire la apariţii – adică, de ce apar în această formă sau în alta sau de ce fac ceea ce fac. Iar teoriile mele, probabil, nu coincid cu ale altora. Dar, în timp ce stăteam acolo, eram sigur de un lucru. Stuart a ales să mi se arate în această stare de putrefacţie pentru un motiv foarte bun – rămăşiţele lui se aflau în casă! Cu toate acestea, mă

implora să plec, mă avertiza să plec!

Era, oare, acest avertisment pentru întreaga Talamasca? Sau doar pentru Arthur Langtry? Stăteam acolo, simţind cum pulsul îmi revine la normal şi simţind acelaşi lucru pe care l-am simţit de fiecare dată când experimentam aşa ceva, un impuls de adrenalină, dorinţa de a descoperi toate aceste minciuni din spatele acestei manifestări a supranaturalului asupra căruia abia am aruncat o scurtă privire.

Eram, totodată, extraordinar de nervos pe orice sau oricine ar fi fost vinovatul pentru scurtarea vieţii lui Stuart.

Cum să procedez? Asta era întrebarea vitală! Desigur că trebuia să vorbesc cu Stella. Dar cât de mult din casă aş fi putut explora înainte de a mă întâlni cu ea? Şi ce să fac cu avertismentul lui Stuart? Care era, mai exact, pericolul de care trebuia să mă feresc?

Mă gândeam la toate astea, conştient că nu se produceau schimbări perceptibile în activitatea din hol, când, deodată, am realizat că ceva din imediata mea apropiere s-a schimbat în mod radical. Foarte încet, m-am uitat în sus. Era cineva reflectat în oglindă, părea o figură singuratică. M-am uitat imediat în spate, peste umeri. Nu era nimeni acolo! Apoi, din nou la oglinda înceţoşată şi plină de umbre.

Un bărbat mă privea din tărâmul imaterial de dincolo şi, în timp ce îl studiam, cu adrenalina alergându-mi prin tot corpul, imaginea lui a devenit mai clară şi mai luminoasă, până când a devenit un tânăr care părea plin de viaţă, cu ten palid şi ochi căprui-negri, privind cu mânie şi răutate direct în jos la mine.

În sfârşit, imaginea a ajuns perfectă. Părea atât de viu încât aveai impresia că era un bărbat care s-a încuiat, în secret, într-o cameră din spatele oglinzii, că a îndepărtat sticla şi că mă privea prin cadrul gol!

Niciodată, de când lucrez pentru Talamasca în domeniul apariţiilor, nu am mai văzut o realizare atât de excepţională. Omul părea a avea treizeci de ani, pielea era

în mod deliberat perfectă, colorată îngrijit, cu o uşoară roşeaţă în obraji şi puţin mai palidă spre ochi. Îmbrăcămintea îi era extrem de demodată, cu un guler alb, înalt, şi o bogată cravată din mătase. Părul îi era ondulat şi arăta de parcă abia şi-ar fi trecut degetele prin el. Gura părea a fi moale, tânără şi uşor plină. Se putea vedea linia fină a buzelor. Am reuşit să văd chiar umbra bărbii proaspăt rase.

Dar efectul era oribil, deoarece nu era vorba de o fiinţă umană şi nici de o pictură sau o reflexie, ci de ceva infinit mai altfel decât toate acestea, viu şi tăcut.

Ochii maronii erau plini de ură, iar în timp ce mă uitam la creatură gura a început să-i tremure uşurel din cauza urii şi, în final, a urlat.

Încet şi controlat, mi-am ridicat batista la gură şi l-am întrebat încet:

— Tu mi-ai ucis prietenul, spirite?

Rar m-am simţit atât de pornit împotriva adversarului.

— Ei bine, spirite? am şoptit iar.

L-am văzut slăbind, pierzându-şi materialitatea şi chiar propria vitalitate. Chipul, atât de frumos modelat şi cuprins de sentimente negative, a început să pălească.

— Nu sunt atât de uşor de ucis, spirite, i-am spus eu din nou, cu voce scăzută. Acum avem două chestiuni de lămurit, nu-i aşa? Petyr van Abel şi Stuart Townsend, suntem de acord în această privinţă?

Iluzia părea incapabilă să-mi răspundă. Apoi, dintr-o dată, întreaga oglindă a început să tremure, redevenind o sticlă întunecată, în timp ce uşa de la hol se închidea cu o bufnitură.

Se auzeau paşi pe podea, la capătul covorului chinezesc. Oglinda era cu desăvârşire goală, reflectând doar mobilierul din lemn şi cărţile. M-am întors şi am văzut o tânără femeie apropiindu-se pe covor, cu ochii fixaţi pe oglindă, toată atitudinea ei emanând furie, confuzie, primejdie. Era Stella. S-a oprit în faţa oglinzii, cu spatele la mine, uitându-se cu atenţie la ea, apoi s-a întors spre mine.

— Ei bine, poţi să descrii asta prietenilor tăi din Londra,

nu-i aşa? m-a întrebat ea. Părea la un pas de o criză de isterie. Poţi să le spui că l-ai văzut!

Îmi dădeam seama că tremura toată. Rochia ei aurie se scutura destul de tare. Cuprinsă de spaimă, a apucat colierul cu smarald de la gâtul ei.

Am vrut să mă ridic, dar ea mi-a spus să stau jos şi imediat a luat şi ea loc pe canapeaua din stânga mea, punându-şi mâna cu fermitate pe genunchiul meu. S-a aplecat foarte aproape de mine, atât de aproape că-i puteam vedea rimelul de pe genele ei lungi şi pudra de pe obraji. Era o păpuşă ireală, o zeiţă a cinematografului, privindu-mă, goală de sub rochiţa ei de mătase aurie.

— Ascultă-mă, poţi să mă iei cu tine? m-a întrebat ea. Înapoi în Anglia, la acei oameni, la Talamasca? Stuart spunea că poţi!

— Spune-mi mai întâi ce s-a întâmplat cu Stuart, pe urmă te duc oriunde doreşti!

— Nu ştiu! a spus ea, iar ochii i s-au umplut pe dată de lacrimi. Ascultă, trebuie să plec de aici. Nu i-am făcut nimic rău. Nu fac asemenea lucruri oamenilor. N-am făcut-o niciodată! Dumnezeule, nu mă crezi? Nu poţi să-ţi dai seama că spun adevărul?

— Bine. Ce vrei să fac eu?

— Doar să mă ajuţi! Ia-mă cu tine în Anglia. Uite, am propriul meu paşaport, am o mulţime de bani… Ajunsă în acest punct, s-a oprit, a tras un sertar de la birou şi a scos un teanc de bancnote de douăzeci de dolari. Uite, poţi să cumperi bilete, iar eu mă pot întâlni cu tine. La noapte.

Înainte ca eu să-i pot răspunde, s-a uitat în sus. Uşa s-a deschis, iar înăuntru a intrat tânărul cu care dansase mai devreme, destul de grăbit şi îngrijorat.

— Stella, te-am căutat peste tot…

— Of, iubitule, vin imediat, a spus ea, ridicându-se brusc şi aruncându-mi peste umăr o privire plină de înţeles. Acum, du-te şi adu-mi ceva de băut, vrei, dragule? I-a îndreptat cravata în timp ce-i vorbea, apoi l-a întors şi, practic, l-a scos afară din cameră.

Era foarte bănuitor, dar, desigur, prea bine crescut. A

făcut ceea ce i s-a cerut. Imediat ce a închis uşa, Stella s-a întors la mine. Obrajii îi ardeau, aproape ca la febră, şi era absolut convingătoare. De fapt, impresia mea despre ea era că, într-un fel, era o persoană nevinovată care credea în optimismul şi rebeliunea cântată de «fetiţele jazz». Părea autentică, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Du-te la gară, m-a implorat ea. Cumpără biletele, iar eu am să te întâlnesc la tren.

— Ce tren, la ce oră?

— Nu ştiu ce tren! Şi-a scuturat mâinile. Nu ştiu la ce oră! Trebuie să plec de aici! Uite, am să vin cu tine.

— Pare să existe un plan mai bun. Poţi să mă aştepţi în taxi până îmi iau lucrurile de la hotel.

— Da, e o idee bună, a şoptit ea. Şi vom pleca de aici cu primul tren care părăseşte oraşul, ne putem, apoi, schimba destinaţia.

— Dar ce facem cu el?

— Care el? Vrei să spui Pierce? Pierce nu ne va face niciun fel de greutăţi, e un scump. Mă descurc eu cu Pierce.

— Ştii bine că nu vorbesc de Pierce, i-am spus eu. Vorbesc despre omul pe care l-am văzut în oglindă puţin mai înainte, omul pe care l-ai forţat să dispară.

Se uita absolut disperată. Părea un animal încolţit, dar nu eram eu agresorul. Nu înţelegeam.

— Nu eu l-am făcut să dispară, a spus ea foarte încet. Tu ai făcut asta! Stella a făcut un efort vizibil pentru a se calma, mâna odihnindu-i-se o clipă pe piept. El nu ne va opri, a mai zis ea. Te rog să ai încredere în mine când spun asta.

Tocmai atunci Pierce s-a întors, împingând încă o dată uşa şi lăsând toată cacofonia de afară să pătrundă în biblioteca. Ea a luat cu multă graţie paharul de şampanie din mâna lui şi a băut jumătate.

— Am să vorbesc cu tine în câteva minte, mi-a spus cu multă dulceaţa în glas. În doar câteva minute. Vei fi bine până atunci, nu? Nu, de fapt, de ce nu mergi să iei puţin aer? Du-te pe veranda din faţă, norocosule, iar eu am să

vin acolo să stăm de vorbă.

Pierce ştia că ea pune ceva la cale. Se uita când la ea, când la mine, dar, evident, se simţea fără nicio speranţă. Stella l-a luat de braţ şi a ieşit împreună cu el, înaintea mea. M-am uitat în jos, la covor. Bancnotele de douăzeci de dolari căzuseră şi erau împrăştiate peste tot. În grabă, le-am adunat şi le-am băgat înapoi în sertar, apoi am ieşit în hol. Chiar în faţa bibliotecii am observat un portret de-al lui Julien Mayfair, o pânză foarte reuşită, în stilul întunecat al lui Rembrandt. Aş fi dorit să am timp să îl examinez mai bine.

Dar m-am grăbit să ies, făcându-mi loc cât de delicat puteam înspre uşa din faţă. Trebuie să fi trecut trei minute şi am reuşit să înaintez foarte puţin, când l-am zărit din nou sau cel puţin aşa am crezut, preţ de o clipă îngrozitoare – omul acela cu părul şaten pe care îl văzusem în oglindă. De data aceasta se uita fix la mine, peste umărul cuiva, aşa cum stătea în colţul din faţa holului.

Am încercat să-l prind din nou, dar nu am reuşit. Oamenii se îmbulzeau spre mine ca şi când ar fi vrut să mă blocheze, ceea ce nu era aşa.

Apoi am observat că cineva din faţa mea arăta ceva spre scări. Eu trecusem deja, eram la câţiva paşi de uşă. M-am întors şi am văzut un copil pe scară, o frumoasă fetiţă cu pârul blond. Fără îndoială că era Antha, chiar dacă era cam scundă pentru cei opt ani ai ei. Era îmbrăcată într-o pijama din flanel, cu picioarele goale, plângea şi se uita prin uşile de la camera din faţă.

M-am întors şi eu şi m-am uitat în camera din faţă, moment în care cineva a icnit destul de tare, iar mulţimea s-a despărţit spre dreapta şi spre stânga, cu vizibilă frică. Un bărbat cu părul roşcat stătea în dreptul uşii, uşor în stânga mea, privind înăuntru. Iar în timp ce îl priveam cu destulă groază, el a ridicat mâna în care avea un pistol şi a tras un foc. Zgomotul asurzitor a zguduit casa. Panica s-a instalat. Aerul era plin de ţipete. Cineva a căzut în dreptul uşii din faţă, iar ceilalţi pur şi simplu au alergat disperaţi. Oamenii se străduiau să scape prin hol. Am văzut-o pe

Stella zăcând pe podea, în mijlocul holului. Era pe spate, cu capul întors într-o parte, uitându-se fix de-a lungul holului.

M-am repezit înainte, dar nu la timp pentru a-l opri pe roşcat să se oprească lângă ea şi să-şi mai descarce o dată pistolul. Corpul ei a tresărit în timp ce sângele îi explodase dintr-o parte a capului. Am apucat braţul criminalului, iar el a mai tras un glonţ chiar în timp ce îi blocam încheietura mâinii, dar glonţul nu a nimerit-o şi s-a înfipt în podea. Părea că ţipetele ajunseseră la paroxism. Se spărgeau geamurile. Într-adevăr, ferestrele vibrau. Cineva a încercat să-l prindă pe om din spate, iar eu am reuşit într-un fel să-i iau arma din mână, chiar dacă am călcat-o accidental pe Stella pe picioare.

Am căzut în genunchi cu pistolul în mână, apoi l-am împins departe de-a lungul podelei. Ucigaşul se zbătea în van acum, când vreo şase bărbaţi îl ţineau. Sticla de la ferestre s-a spart şi a căzut în interior, peste noi. Am văzut că ploua peste Stella. Îi curgea sânge din gât, peste colierul cu smarald. Următorul lucru pe care l-am remarcat a fost un tunet monstruos care a reuşit să acopere ţipetele, iar alte urlete se auzeau venind de prin toate dependinţele casei. Am simţit ploaia năvălind în casă, apoi luminile s-au stins.

În lumina repetată a fulgerelor am văzut oameni care îl târau pe ucigaş afară din cameră. O femeie a îngenunchiat lângă Stella, i-a ridicat mâna lipsită de viaţă, apoi i-a dat drumul, scoţând un urlet.

În ceea ce priveşte copilul, a intrat în cameră şi, în picioruşele goale, se uita împietrită la mama sa. Apoi şi ea a început să ţipe. Vocea ei se ridica foarte tare, acoperindu-le pe celelalte: «Mama, mama, mama», ca şi cum, cu fiecare nou strigat îşi dădea tot mai mult seama ce se întâmplase.

— Cineva să o ia de aici, am strigat eu. Şi, imediat, s-au strâns mai mulţi în jurul ei, încercând să o scoată afară din cameră. M-am dat deoparte din calea lor şi, ridicându-mă în picioare, am ajuns la fereastra de la verandă. Într-o altă

străfulgerare de lumină am văzut cum cineva ridica arma de jos. A fost înmânată altei persoane, apoi alteia, care o ţinea de parcă ar fi fost vie. Amprentele nu se mai putea lua acum, dacă ar fi fost cazul, dar, oricum, existau o mulţime de martori. Nu aveam niciun motiv să nu ies atâta timp cât puteam să o fac. Şi, întorcându-mă, am păşit pe veranda laterală, apoi de acolo am coborât pe peluză.

Zeci de oameni erau afară, femeile plângeau, bărbaţii încercau să le apere de ploaie cu sacourile lor, toată lumea era şocată şi tremura din cauza pierderii. Luminile au mai sclipit pentru o clipă, apoi un alt fulger violent le-a provocat stingerea totală. Când unul dintre geamurile de la etaj a explodat într-o ploaie de ţăndări, panica s-a instalat iar.

M-am grăbit spre partea din spate a proprietăţii, gândindu-mă să părăsesc neobservat casa prin poarta de la capătul aleii. Cu toate că ploaia era foarte puternică, am văzut că poarta era deschisă, iar după ea, pavajul străzii strălucea de apă. Tunetul se rostogolea peste acoperişurile caselor, iar fulgerele luminau intermitent, oribil, grădina, balustradele şi tufele de camelii. Totul era zguduit de vântul puternic. Dintr-o dată am auzit sirene, iar pe când mă repezeam spre lateral, am zărit cu coada ochiului un bărbat care stătea nemişcat în mijlocul pâlcului de bananieri din dreapta porţii.

Pe când mă apropiam, am privit la dreapta, direct spre chipul omului. Era spiritul care mi se arăta încă o dată, chiar dacă habar nu aveam de ce. Inima mi-a luat-o razna şi am simţit o paralizie momentană, de parcă sângele mi se oprise în vene.

Avea aceeaşi faţă de adineauri; i-am remarcat părul şi ochii de neconfundat, hainele într-o imagine mai neclară decât cealaltă. Picăturile de ploaie străluceau nemişcate pe umerii şi în părul său.

Dar chipul arătării mă ţintuia ca vrăjit. Era oribil transformat de durere, iar obrajii îi erau scăldaţi de lacrimile care apăruseră în timp ce-l priveam.

— Pentru Dumnezeu, vorbeşte, dacă poţi, i-am spus eu,

folosind aproape aceleaşi cuvinte pe care i le adresasem şi disperatului suflet al lui Stuart. Eram atât de înnebunit de tot ceea ce văzusem, încât m-am apropiat de el, dorind să-l apuc de umeri şi să îl scutur până mi-ar fi răspuns.

A dispărut, doar că de data asta l-am simţit dispărând. Am simţit căldura şi uşoara mişcare a aerului. Era ca şi când cineva ar fi fost aspirat în altă parte, iar bananierii s-au legănat cu violenţă. Pe urmă, ploaia şi vântul şi-au făcut simţită prezenţa din nou. Am avut încă o dată îndoieli cu privire la tot ce văzusem sau simţisem până atunci. Inima mi se zbătea nebuneşte în piept şi un nou val de ameţeală mă cuprinsese. Era timpul să plec.

Mă grăbeam spre hotel pe Chestnut Street şi treceam pe lângă oameni care plângeau, erau şi ei ameţiţi, până am ieşit din zona cu ploaie şi vânt. Pe Jackson Avenue traficul se desfăşura liniştit, cerul era senin, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic în apropiere. În câteva secunde am găsit un taxi care să mă ducă la hotel.

Imediat ce am ajuns, mi-am strâns bagajele, le-am coborât fără ajutorul hamalului hotelului şi am semnat de plecare. Taxiul m-a dus imediat la gară, unde am prins trenul de miezul nopţii spre New York. Acum sunt în vagonul de dormit.

Am să trimit această scrisoare cât de repede am să pot, iar până atunci am să o ţin asupra mea, sperând că, dacă mi se va întâmpla ceva rău, aceasta va fi, totuşi, găsită.

Dar, chiar în timp ce scriu, nu cred că se va petrece nimic rău! Acest capitol s-a încheiat! A ajuns la un final înspăimântător şi sângeros, iar Stuart făcea parte din el. Numai Dumnezeu ştie ce rol a jucat spiritul. Dar nu voi tenta demonul cu întoarcerea mea. Toată fiinţa mea strigă să plec cât mai departe şi cât mai repede. Iar dacă aş fi uitat asta pentru vreun moment, amintirea bântuitoare a lui Stuart mi-ar fi fost ghidul: gesturile lui Stuart din capul scărilor!

Dacă nu vom mai vorbi vreodată în Londra, vă rog să fiţi atenţi la sfatul pe care vi-l dau acum! Nu mai trimiteţi pe nimeni aici! Cel puţin nu acum. Observaţi, aşteptaţi, la fel

ca în motto-ul nostru. Examinaţi dovezile. Încercaţi să trageţi învăţăminte din cele petrecute. Şi, mai mult ca orice, studiaţi dosarul Mayfair. Studiaţi-l în amănunţime şi aranjaţi diversele materiale în ordine.

Credinţa mea este că nici Lasher şi nici Stella nu au avut niciun amestec în moartea lui Stuart. Cu toate acestea, rămăşiţele lui sunt în acea casa.

Consiliul poate examina dovezile fără graba. Nu mai trimiteţi pe nimeni aici.

Nu putem spera la dreptate în justiţie pentru Stuart şi nici la soluţii juridice. Chiar şi în cadrul investigaţiilor ce vor urma, inevitabil, acestei nopţi de groază, nu vor fi niciun fel de cercetări în casa Mayfair sau în împrejurimi. Şi cum am putea noi să cerem poliţiei o asemenea investigaţie?

Dar Stuart nu va fi niciodată uitat. Şi sunt destul de bărbat, chiar şi acum, în amurgul vieţii, pentru a crede că trebuie să se dea socoteală pentru Stuart şi pentru Petyr, deşi cu cine sau cu ce ne vom socoti, încă nu ştiu.

Nu vorbesc despre răsplată sau despre răzbunare. Vorbesc despre iluminare, înţelegere şi, mai presus de toate, determinare. Vorbesc despre lumina finală a adevărului.

Aceşti oameni, Mayfairii, nici nu mai ştiu bine cine sunt. Vă spun că tânăra femeie a fost nevinovată. Sunt convins de asta. Dar noi ştim. Noi ştim şi Lasher ştie. Şi cine este Lasher? Cine este acest spirit care a decis să-şi arate durerea în faţa mea, chiar propriile lacrimi?“

Arthur a pus această scrisoare la poşta din St. Louis, Missouri. O copie la indigo, destul de proastă, a fost trimisă două zile mai târziu din New York, cu un scurt post scriptum prin care Arthur ne spunea că şi-a luat bilet spre casă şi că vaporul va pleca la sfârşitul săptămânii.

După două zile pe mare, Arthur l-a chemat pe doctorul de bord, plângându-se de dureri în piept şi cerând ceva împotriva indigestiei. O jumătate de oră mai târziu, doctorul l-a găsit pe Arthur decedat – după spusele lui – în

urma unui atac de cord. Era şase şi jumătate, în seara de 7 septembrie 1929.

Arthur ne-a mai scris o mică scrisoare de la bordul vasului cu o zi înaintea morţii lui. Era în buzunarul halatului său. Ne spunea că nu se simte bine, că suferă cumplit de rău de mare, lucru care nu i s-a mai întâmplat. Erau clipe când îi era atât de rău că se temea că nu va mai vedea niciodată arhondaricul.

„Sunt atât de multe lucruri pe care aş dori să le discut cu voi despre Mayfairi, atâtea idei îmi vin în cap. Ce s-ar întâmpla dacă am extrage acel spirit? Vreau să spun, ce s-ar întâmpla dacă l-am invita la noi? Orice aţi face, nu trimiteţi alt investigator la New Orleans – nu acum, nu cât timp acea femeie, Carlotta Mayfair, trăieşte.“

DOUĂZECI ŞI UNU

O săruta, iar mâinile lui îi mângâiau sânii. Plăcerea era atât de puternică. Paralizantă. Ea încercă să-şi ridice capul, dar nu se putea mişca. Mormăitul constant al motoarelor o adormea. Da, era un vis. Cu toate acestea, părea atât de real, iar ea a alunecat în el, din nou. Mai erau patruzeci şi cinci de minute până ateriza pe aeroportul internaţional din New Orleans. Să încerce să se trezească. Dar tocmai atunci el a început să o sărute din nou, introducându-şi delicat limba printre buzele ei, delicat, dar cu hotărâre. Degetele lui i-au atins sfârcurile, strângându-le, de parcă ar fi fost goală sub pătura din lână. Oh, ştia cum să o facă, strângându-le încet, dar cu putere. S-a întors mai mult spre fereastră, suspinând, ridicându-şi genunchii în lateral. Nimeni nu a remarcat nimic. Clasa întâi era ocupată doar pe jumătate.

Din nou, el i-a strâns sfârcurile, puţin mai tare, dar, ah, senzaţia era atât de delicioasă. Într-adevăr, nu poţi fi prea dur. Apasă-ţi buzele peste ale mele. Umple-mă cu limba ta. Ea şi-a deschis şi mai mult buzele sub apăsarea lui, apoi degetele sale i-au atins părul, dându-i o altă neaşteptată senzaţie, ca un mic fior. Era miraculos, atât de multe senzaţii într-un amestec ameţitor, de parcă o mulţime de culori strălucitoare s-ar amesteca, fiorii coborându-i în jos pe spatele ei gol, pe braţe, până când o căldură dulce i-a cuprins pântecul, coborând între picioare. *Vino înăuntrul meu! Vreau să mă umpli, da, cu limba ta şi cu tine, vino, mai puternic!* Era enorm, totuşi fin, scăldat cum era în fluidele ei.

Şi-a revenit în linişte, tremurând sub pătură, cu părul căzut peste faţă, abia realizând că nu era goală, că nimeni nu ar fi putut să o atingă, că nimeni nu i-ar fi putut induce o asemenea plăcere. Cu toate astea, plăcerea continua,

încă şi încă, oprindu-i inima, trimiţând valuri de sânge în obraji, tremurul propagându-se prin coapse şi pulpe.

Rowan, vei muri dacă nu se opreşte. Mâinile lui i-au mângâiat faţa, apoi i-au sărutat pleoapele. *Te iubesc…*

Dintr-o dată, ea şi-a deschis ochii. Pe moment, nu şi-a dat seama de nimic. Apoi a văzut cabina. Perdeluţa de la fereastră era trasă şi totul în jur era cufundat într-un gri palid, parcă scăldat în sunetul motoarelor. Încă o mai străbăteau fiori. S-a întins pe spate în fotoliul mare şi moale al avionului, cu ochii cercetând tavanul şi încercând cu disperare să se trezească de-a binelea.

Doamne, oare cum arăta faţa ei după aceasta mica orgie? Probabil că este foarte îmbujorată.

Foarte încet, s-a ridicat şi şi-a strâns cu ambele mâini părul la spate. A încercat să re-invoce visul, nu pentru senzualitatea lui, ci pentru mai multe informaţii, încercând să ajungă la esenţa lui şi să afle cine a fost partenerul. Nu Michael. Nu. Asta era partea rea.

Cristoase, se gândi ea. Nu i-am fost niciodată necredincioasă. Ce straniu. Şi-a prins obrajii în palme. Ardeau. Încă simţea plăcerea, vibrantă şi neliniştitoare.

— Cât mai avem până aterizăm la New Orleans? a întrebat-o pe stewardesa care trecea pe acolo.

— Treizeci de minute. Aveţi centura de siguranţă pusă?

S-a ridicat şi şi-a închis centura, apoi s-a lăsat cuprinsă de o dulce amorţeală. Se întreba cum de putea un vis să-i provoace aşa ceva, cum de o putea duce atât de departe?

Pe când avea treisprezece ani obişnuia să aibă asemenea visuri, înainte de a afla că era ceva normal şi înainte de a şti ce ar fi putut să facă. Dar se trezea întotdeauna înainte de final. De data asta, visul şi-a urmat scenariul propriu. Iar lucrul cel mai ciudat era că ea se simţea violată, de parcă iubitul din vis ar fi agresat-o. Ei bine, asta chiar era absurd. Dar nu era un sentiment plăcut, deşi era foarte puternic.

Violată…

Şi-a ridicat, pe sub pătură, mâinile spre piept, acoperindu-şi protectiv sânii. Era un nonsens, nu-i aşa? Pe

lângă asta, nici nu a fost un viol.

— Doriţi ceva de băut înainte de aterizare?

— Cafea.

Şi-a închis ochii. Cine era el, amantul din vis? Nici chip, nici nume. Doar senzaţia ca a fost cineva mai delicat decât Michael, cineva aproape eteric, oricum acest cuvânt i-a venit primul în minte. Omul îi vorbise, totuşi, era sigură de asta, dar totul, în afara amintirii plăcerii, dispăruse. Doar când s-a ridicat să-şi bea cafeaua a sesizat umezeala dintre picioarele ei. Posibil să fie o urmare a puternicelor contracţii musculare. Slavă Domnului că nu era nimeni în imediata ei apropiere. Dar, dacă nu ar fi fost aşa, nu ar fi îngăduit niciodată ca visul sa ajungă atât ce departe. În cazul în care s-ar fi putut forţa să se trezească, dacă ar fi putut alege.

Îi era atât de somn!

Încet, a ridicat paharul de cafea, urmărind umbra pe care o făcea.

Pe geam, se vedea zona mlăştinoasă de jos, luminată de soarele după-amiezii. La fel şi serpentina râului care curgea în jurul oraşului. Emoţie bruscă. Aproape a ajuns. Zgomotul motoarelor crescuse în intensitate, în timp ce avionul îşi începuse coborârea.

Nu mai voia să se gândească la vis. Îşi dorea cu adevărat sa nu-l fi avut. De fapt, dintr-o dată i se părea oribil şi începea sa se enerveze. Dorea să se gândească la mama ei, la faptul ca îl va vedea pe Michael.

Din Dallas l-a sunat pe Jerry Lonigan. Salonul de pompe funebre era deschis. Rudele soseau deja. Fuseseră date telefoane toată dimineaţa. Slujba era programată pentru ora trei după-amiaza şi ea nu trebuia să-şi facă griji. Nu avea altceva de făcut decât să vină direct.

— Unde eşti, Michael? şopti ea, în timp ce se rezema de spătarul fotoliului, cu ochii închişi.

DOUĂZECI ŞI DOI

DOSARUL VRĂJITOARELOR MAYFAIR

PARTEA A VIII-A

Familia între anii 1929-1956

CONSECINŢELE IMEDIATE ALE MORŢII STELLEI

În octombrie şi noiembrie 1929 piaţa de capital s-a prăbuşit iar lumea a cunoscut fenomenul numit Marea Criza Financiară, Marele Crah. Furtunoşii ani 1920 se sfârşiseră. Bogaţii de pretutindeni îşi pierduseră averile. Multimilionari se aruncau de la ferestre. Iar în timpul unei noi şi nedorite austerităţi, a apărut o inevitabilă reacţie culturală la excesele deceniului trecut. Fustele scurte, şi băuturile, şi filmele, şi cărţile cu tematică sexuală sofisticată nu au mai fost la modă.

La reşedinţa Mayfair de la intersecţia First cu Chestnut Street din New Orleans luminile s-au stins în momentul morţii Stellei şi nu s-au mai aprins niciodată. Numai lumânările lângă sicriul deschis al Stellei în timpul funeraliilor din salonul dublu. Iar când Lionel, fratele ei, care a ucis-o cu două focuri de arma în faţa atâtor martori, a fost îngropat la puţin timp după ea, slujba funerară pentru el nu s-a ţinut în casă, ci în capela unui salon de pompe funebre de pe Magazine Street, la mică distanţă de reşedinţă.

La şase luni după moartea lui Lionel, mobila art deco a Stellei, numeroasele ei picturi contemporane, nenumăratele ei discuri cu muzică jazz, ragtime şi blues, toate au dispărut din camerele de pe First Street. Tot ceea ce nu a fost dus în imensa mansardă a fost scos în stradă.

O mulţime de piese în stil victorian, depozitate încă de pe vremea pierderii Riverbendului, au apărut şi au umplut

camerele. Ferestrele care dădeau în Chestnut Street au fost blocate cu obloane, pentru a nu mai fi deschise niciodată.

Dar aceste schimbări nu au prea mare legătură cu furtunoşii ani 1920 sau cu prăbuşirea pieţei de capital sau cu Marea Criză.

Firma familiei, Mayfair and Mayfair, îşi retrăsese de mult fondurile din afacerile cu căi ferate şi din acţiunile cu grad mare de risc de la bursă. Şi încă din 1924 şi-a lichidat imensele proprietăţi imobiliare din Florida pentru un profit uriaş. A continuat sa păstreze proprietatea din California aşteptând înviorarea pieţei. Cu milioane de dolari investiţi în aur, franci elveţieni, mine de diamant sud-africane, precum şi în multe alte afaceri profitabile, familia a fost din nou ferită de necazuri şi în poziţia de a împrumuta bani prietenilor şi rudelor îndepărtate care pierduseră tot ce aveau.

Împrumutau bani în stânga şi în dreapta, aducând un aer nou şi un capital proaspăt în cadrul contactelor politice şi sociale şi protejându-se, aşa cum au făcut-o întotdeauna, de orice interferenţe, de orice natură ar fi fost.

Lionel Mayfair nu a fost niciodată chestionat de poliţie cu privire la împuşcarea Stellei. Două ore după crimă el era deja pacientul unui sanatoriu particular. Acolo, timp de mai multe zile, doctorii l-au ascultat cu multă circumspecţie cum povestea de diavolul care umbla prin casă şi despre mica Antha care stătea de vorba cu acelaşi diavol la ea în pat.

„Uite că el era acolo cu Antha şi eu ştiam asta. Se întâmplau iarăşi toate, de la început. Dar mama nu era acolo, vezi, nu mai era nimeni acolo. Doar Carlotta, care se certa la nesfârşit cu Stella. Oh, nu îţi poţi închipui cum se trântea şi scârţâia uşa. Eram o casă plină de copii, dar fără mamă. Era sora mai mare, Belle, care se agăţa de păpuşa ei şi plângea. Şi Drăguţa Millie, săraca Millie, rostindu-şi rugăciunile în timp ce stătea pe verandă, clătinându-și capul. Şi Carlotta, care se străduia să ia locul mamei, dar nu era în stare să o facă. Un soldat de tinichea, în

comparaţie cu mama! Stella arunca cu lucruri în ea: „Te gândeşti sa mă încui undeva!“ Stella era isterică.

Copiii, va spun eu, ăştia suntem noi. Am bătut la uşa ei şi Pierce era acolo, cu ea! Ştiam asta, dar chiar ziua, la vedere! Mă minţea şi îl minţea pe *el* cu Antha. L-am văzut. L-am văzut tot timpul! I-am văzut împreună în grădină. Dar ea ştia, a ştiut tot timpul că el era cu Antha. Ea a îngăduit ca asta să se întâmple. Carlotta a zis:

— Chiar ai de gând sa-l laşi să o posede?

Cum, Doamne iartă-mă, aş fi putut eu să-l opresc? Nici ea nu-l putea opri. Antha stătea acolo, sub copaci, şi-i cânta, ridicând trandafirii, iar el îi făcea să plutească. Am văzut asta! Am văzut de atâtea ori! O puteam auzi cum râde. La fel cum obişnuia Stella să râdă! Şi, pentru numele Domnului, ce a făcut mama? Of, Doamne, nu înţelegeţi. O casă plină de copii. Şi de ce eram cu toţii copii? Pentru că nu ştiam să fim răi. Dar mama ştia? Sau Julien, el ştia?

Ştiţi voi de ce Belle e idioată? A fost endogamie! Iar Drăguţa Millie nu e nici ea mai bună! Sfinte Doamne, ştiţi că Drăguţa Millie e fiica lui Julien? Oh, da, aşa este! Dumnezeu mi-e martor că aşa e! Şi ea îl vede, dar minte! Ştiu că îl vede. Stella mi-a spus:

— Las-o în pace. Nu contează. Ştiu că Drăguţa Millie îl vede. Ştiu ca poate asta. Aduceau lăzi întregi de şampanie pentru petrecere, lăzi peste lăzi, iar Stella dansa după muzica din patefon. Încearcă să te porţi decent la petrecere, bine, Lionel?

În numele Domnului, nu ştia nimeni ce se petrecea? Şi Carl, care se gândea să o trimită pe Stella în Europa! Cum ar fi putut cineva să o determine pe Stella să facă ceva? Şi ce conta că Stella ar fi fost în Europa? Am încercat să-i spun lui Pierce. L-am luat pe tânărul ăla de gât şi i-am spus:

— Am să te fac să mă asculţi. L-aş fi împuşcat şi pe el dacă aş fi putut. Aş fi făcut-o, of, Doamne din ceruri, de ce m-au oprit? Nu vezi, acum o are pe Antha! Eşti orb?

Asta i-am spus. Spune-mi! Sunt cu toţii orbi?“

Ni s-a spus că a continuat la fel, zile de-a rândul. Cu

toate acestea, fragmentul de mai sus este singura înregistrare din dosarul medical, după care am fost informaţi că „pacientul a continuat cu o ea şi al ei, cu un el şi al lui, iar una dintre aceste persoane se presupune că ar fi fost diavolul“. Sau: „în plină furie, din nou, incoerent, susținând că altcineva l-a pus să facă asta, dar nu este clar cine e acea persoană“.

În ajunul înmormântării Stellei, la trei zile după crimă, Lionel a încercat să evadeze. După asta, a fost ţinut în permanenţă sub strictă supraveghere.

— Nu am să ştiu niciodată cum au reuşit să o aranjeze pe Stella, spunea una dintre rude, mult timp după. Dar arăta chiar încântător. Aceea a fost ultima petrecere a Stellei, cu adevărat. Lăsase instrucţiuni detaliate despre modul în care să se desfăşoare lucrurile, dar ştii ce am auzit mai târziu? Că scrisese totul pe când avea treisprezece ani! Imaginează-ţi, viziunea romantică a unei fetiţe de treisprezece ani!

Din surse oarecum legale am aflat altceva. Instrucţiunile funerare ale Stellei (care nu aveau nicio valoare legală) au fost incluse în testamentul pe care l-a făcut în 1925, după moartea lui Mary Beth. Iar efectul lor romantic era foarte simplu. Stella urma să fie dusă la groapă direct de acasă. Florarii urmau să fie informaţi că „florile preferate“ erau calele sau liliacul alb şi că se vor folosi doar lumânări pentru a lumina parterul. Se va servi vin, iar veghea va continua din primul moment până corpul îi va fi dus la biserică pentru recviem.

Dar romantic a fost, după părerea tuturor, faptul că Stella era îmbrăcată complet în alb în sicriul deschis de la intrarea în imensul salon de la parter, iar zeci de lumânări din ceară aruncau o lumină destul de spectaculoasă.

— Să-ţi spun cum a fost, ne-a povestit mult mai târziu unul dintre verii ei. Era ca o sărbătoare a lunii mai! Exact aşa, cu atât de mult liliac şi parfum, iar Stella îmbrăcată ca Regina Lunii Mai, în alb.

Cortland, Barcaly şi Garland au întâmpinat rudele care soseau cu sutele. Lui Pierce i s-a îngăduit să-şi prezinte

condoleanţele, dar imediat după asta a fost trimis la casa mamei lui din New York. Oglinzile au fost drapate în vechea manieră irlandeză, deşi nimeni nu ştie din al cărui ordin.

La slujba de recviem au fost încă şi mai multe persoane, deoarece rudele pe care Stella nu le-a mai invitat pe când trăia în casa din First Street au venit direct la biserică. Mulţimea strânsă la cimitir a fost la fel de impresionantă ca şi la înmormântarea lui Mary Beth.

— Ei bine, trebuie să vă daţi seama că a fost un scandal! ne spunea Irwin Dandrich. Era crima anului 1929! Iar Stella era Stella, ştiţi. Nimic nu putea fi mai interesant pentru anumite categorii de oameni. Ştiaţi că, în chiar noaptea crimei, doi prieteni de-ai mei s-au îndrăgostit de ea? Vă puteţi imagina asta? Niciunul din ei nu o mai întâlnise înainte, dar iată-i certându-se pentru ea, unul cerându-i celuilalt să-l lase să-şi încerce norocul, iar al doilea zicând că el îi vorbise primul. Dragul meu, petrecerea abia începuse la şapte seara. Iar pe la ora opt şi jumătate, ea era deja moartă!

În noaptea ce a urmat funeraliilor Stellei, Lionel s-a trezi ţipând la azil:

— El e aici, nu mă va mai lăsa în pace!

Ajunsese în cămaşă de forţă până sfârşitul săptămânii şi, în final, pe 4 noiembrie, a fost instalat într-o celulă capitonată. În timp ce doctorii se contraziceau dacă să încerce şocurile electrice sau să îl ţină doar sedat, Lionel stătea ghemuit într-un colţ, incapabil să-şi elibereze mâinile din cămaşa de forţă, bolborosind şi încercând să întoarcă capul din faţa agresorului invizibil.

Asistentele i-au spus lui Irwin Dandrich că el o chema pe Stella să îl ajute:

— Mă înnebuneşte. Of, de ce, în numele Domnului, nu mă omoară odată? Stella, ajută-mă! Stella, spune-i să mă omoare!

Coridoarele răsunau de strigătele lui.

— Nu am vrut să îi mai fac şi alte injecţii, i-a spus una dintre asistente lui Dandrich. Nu a adormit niciodată. Se

odihnea împreună cu demonii săi, mormăind şi blestemând. Era mult mai rău pentru el în acest mod, mă gândesc eu.

„S-a stabilit că era complet şi ireversibil nebun, ne-a scris unul dintre detectivii noştri particulari. Desigur, dacă s-ar fi vindecat, ar fi fost judecat pentru crimă. Numai Dumnezeu ştie ce le-a spus Carlotta autorităţilor. Posibil să nu le fi spus nimic. Posibil ca nimeni să nu fi întrebat.“

În dimineaţa zilei de şase noiembrie, singur şi neobservat de nimeni, se pare că Lionel a intrat în convulsii şi a murit în urma sufocării, după ce şi-a înghiţit limba. Nu s-a ţinut niciun priveghi în capela firmei de pompe funebre din Magazine Street. Rudele au fost întoarse din drum în dimineaţa înmormântării, spunându-li-se să meargă direct la slujba de la biserica Sfântul Alfons. Aici li s-a comunicat, de către directorii firmei de pompe funebre, să nu mai meargă la cimitir, deoarece Miss Carlotta dorea ca totul să se petreacă în linişte.

Cu toate acestea, s-au adunat nu prea departe de cimitir, urmărind de la distanţă cum sicriul lui Lionel este plasat lângă cel al Stellei.

Din istorisirile familiei:

„Totul se terminase, ştiam cu toţii asta. Sărmanul Pierce, în cele din urmă a reuşit să treacă peste cele întâmplate. A studiat pentru un timp la Columbia, apoi, după un an, a trecut la Harvard. Dar până în ziua morţii lui, nimeni nu a mai pomenit numele Stellei în faţa lui. Şi cât de mult o ura pe Carlotta. Singura dată când l-am auzit vorbind despre asta, spunea că ea e cea responsabilă. Ar fi trebuit să tragă ea însăşi cu pistolul.

Nu numai că Pierce şi-a revenit, dar a ajuns un avocat foarte capabil şi a jucat un important rol în orientarea şi sporirea averii Mayfair de-a lungul deceniilor. A murit în 1986. Fiul lui, Ryan Mayfair, născut în 1936, este astăzi conducătorul firmei Mayfair and Mayfair. Tânărul Pierce, fiul lui Ryan, este, în prezent, cel mai promiţător angajat al firmei.

Dar cei care au spus că „totul s-a terminat“ aveau

dreptate.

Odată cu moartea Stellei, puterea vrăjitoarelor Mayfair a fost efectiv sfărâmată. Stella a fost prima dintre urmaşii lui Deborah care a murit de tânără. A fost prima care a murit violent. Şi niciodată după asta nicio vrăjitoare Mayfair nu a mai „domnit“ pe First Street şi nici nu şi-a mai asumat gestionarea directă a moştenirii. Într-adevăr, actuala moştenitoare desemnată este catatonică, iar fiica ei – Rowan Mayfair – este o tânără care se ocupă de neurochirurgie şi care locuieşte la mai mult de două mii de kilometri distanţă de First Street, nu cunoaşte nimic despre mama ei, despre moştenirea ei, despre zestrea sau casa ei.

Cum de s-a ajuns aici? Şi ar putea vreo persoană anume să fie condamnată? Aceste întrebări ar putea tortura pe oricine la nesfârşit. Dar, înainte de a ne ocupa de ele în detaliu, să ne întoarcem în timp şi să revedem poziţia Talamasca după decesul lui Arthur Langtry.

STADIUL INVESTIGAŢIILOR ÎN 1929

Nu s-a făcut niciodată o autopsie asupra lui Arthur Langtry. Rămăşiţele lui au fost îngropate în Anglia, la cimitirul Talamasca, unde mormântul îi fusese de multă vreme pregătit. Nu sunt dovezi că ar fi avut o moarte violentă; într-adevăr, ultima lui scrisoare, în care ne-a descris moartea Stellei, indica destul de clar că apăruseră unele probleme cardiace. Dar am putea să spunem şi că stresul cauzat de cele văzute la New Orleans şi-a arătat colţii. Probabil că Arthur ar fi trăit mai mult dacă nu s-ar fi dus acolo. Pe de alta parte, încă nu se retrăsese din activitate, aşa că s-ar fi putut întâlni cu moartea oricând în timpul muncii pe teren sau la un alt caz.

Oricum, pentru consiliul Talamasca, Arthur Langtry a fost o altă victima a vrăjitoarelor Mayfair. Iar faptul că Arthur a zărit spiritul lui Stuart a fost pe deplin acceptat de aceşti investigatori cu experienţă ca o dovadă că Stuart a murit în interiorul casei Mayfair.

Dar Talamasca dorea să ştie mai ales cum anume murise Stuart. Carlotta a făcut-o? Şi dacă da, de ce?

Argumentul covârşitor în favoarea opiniei după care Carlotta era ucigaşa este, probabil, evident deja şi va deveni şi mai clar pe măsură ce naraţiunea va continua. Carlotta a fost toată viaţa un catolic practicant, un avocat scrupulos şi onest şi un cetăţean care a respectat legea. Criticile aspre pe care i le aducea Stellei porneau din convingerile sale morale, cel puţin aşa au spus familia, prietenii şi alţi observatori.

Pe de altă parte, Carlotta, conform spuselor unei mari mulţimi de oameni, l-a determinat pe Lionel să o împuşte pe Stella, făcând totul în afară de a-i pune pistolul în mână.

Chiar dacă ea i-ar fi pus în mână pistolul lui Lionel, un act atât de emoţional şi public precum uciderea Stellei este ceva foarte diferit faţă de uciderea în secret şi cu sânge rece a unui străin abia cunoscut.

Să fi fost Lionel ucigaşul lui Stuart Townsend? Dar Stella însăşi? Şi cum l-am putea scoate din discuţie pe Lasher? Dacă am considera această fiinţă ca având personalitate, o istorie, un anumit profil cum am spune în lumea modernă, oare uciderea lui Townsend nu ar fi mai degrabă un *modus operandi* al spiritului, decât al oricărui altcineva din casă?

Din nefericire, niciuna dintre aceste teorii nu poate asigura muşamalizarea, deoarece în mod sigur a existat o muşamalizare realizată de angajaţii hotelului St. Charles care au fost plătiţi să declare că Stuart Townsend nu a fost niciodată acolo.

Probabil, un scenariu acceptabil ar fi unul care să-i adune pe toţi suspecţii implicaţi. De exemplu, cum ar fi dacă Stella l-ar fi invitat pe Stuart pe First Street, unde acesta şi-a găsit moartea printr-o violenţă declanşată de Lasher? Şi, pe urmă, dacă Stella, într-un acces de panică, i-a rugat pe Carlotta sau pe Lionel sau chiar pe Pierce să o ajute să ascundă cadavrul şi să se asigure că nimeni de la hotel nu va scoate o vorbă?

Din nefericire, acest scenariu, ca multe altele, lasă prea multe întrebări fără răspuns. De ce, de exemplu, ar fi

participat Carlotta la aşa ceva? Nu s-ar fi putut folosi de moartea lui Townsend pentru a scăpa de sora ei mai mică o dată pentru totdeauna? În ceea ce-l priveşte pe Pierce, este aproape imposibil ca un tânăr atât de inocent să se fi implicat în aşa ceva. (Pierce a continuat să trăiască o viaţă complet respectabilă.) Iar dacă ne gândim la Lionel, trebuie să ne întrebăm: dacă ar fi ştiut de moartea lui Stuart sau de dispariţia acestuia, ce l-ar fi împiedicat să spună ceva atunci când „a ajuns nebun de legat“? Cu siguranţă că spusese destule despre tot ce s-a întâmplat pe First Street, după cum arată documentele.

Şi, în sfârşit, ne punem întrebarea – dacă vreunul din aceşti improbabili complici ar fi ajutat-o pe Stella să îngroape cadavrul în curtea casei, de ce s-ar mai fi obosit să îndepărteze de la hotel toate lucrurile care i-au aparţinut lui Townsend şi apoi să aranjeze cu angajaţii să spună că nu a fost niciodată acolo?

Probabil că Talamasca a greşit, dacă privim retrospectiv, pentru că nu a urmărit mai departe problema lui Stuart, pentru că nu a cerut o investigaţie completă, pentru că nu a forţat poliţia să continue cercetarea cazului. De fapt, am forţat. Şi la fel a făcut şi familia lui Stuart, când au fost informaţi de dispariţia lui. Dar, aşa cum o distinsă firmă de avocatură din New Orleans i-a spus doctorului Townsend: „Nu avem nimic cu care să mergem mai departe. Nu se poate dovedi că tânărul a fost vreodată aici!“

În zilele care au urmat morţii Stellei, nimeni nu dorea să „deranjeze“ familia Mayfair cu întrebări privitoare la misteriosul texan din Anglia. Iar investigatorii noştri, incluzând pe unii dintre cei mai buni, nu au reuşit să spargă tăcerea angajaţilor hotelului, nici măcar cu un indiciu cât de firav cu privire la cine i-ar fi plătit. Este o prostie să ne gândim că poliţia s-ar fi descurcat mai bine.

Dar avem un foarte interesant fragment de „mărturie“ contemporană la care să ne gândim înainte de a lăsa deoparte această crimă nerezolvată. Acesta constă în cuvântul final cu privire la subiect făcut de Irwin Dandrich, în timp ce flecărea cu unul dintre detectivii noştri

particulari într-un bar din French Quarter, în timpul Crăciunului din 1929.

— Să-ţi spun secretul prin care poţi înţelege această familie, a spus Dandrich, eu am urmărit asta ani de zile. Nu numai pentru păsările voastre excentrice din Londra, ţin să-ţi amintesc. I-am observat aşa cum o făcea oricine, întrebându-mă mereu ce se întâmplă în spatele cortinei. Secretul este că am realizat că această Carlotta nu este femeia cu viaţa curată, religioasă, aşa cum pretinde ea. Este ceva misterios şi diavolesc în privinţa ei. Este distructivă şi răzbunătoare. Mai degrabă ar vedea-o pe mica Antha înnebunind, decât să o vadă ajungând ca Stella. Mai degrabă ar vedea casa părăsită şi întunecată, decât să-i vadă pe alţii distrându-se.

La o primă vedere, aceste remarci par simpliste, dar ar putea conţine mai mult adevăr decât şi-ar fi dat cineva seama la acea vreme. Pentru întreaga lume, Carlotta Mayfair prezenta o viaţă curată, sănătoasa, dreaptă şi aşa mai departe. Din 1929, ea a participat zilnic la toate slujbele de la biserica „Maica Noastră Cea Mereu Ajutătoare“ din Prytania, a dat cu generozitate bani bisericii şi tuturor organizaţiilor acesteia şi, chiar dacă ducea un război personal cu Mayfair and Mayfair privitor la administrarea averii Anthei, era întotdeauna extrem de generoasă cu banii ei. Dădea bani fără a-i mai lua înapoi oricărui Mayfair care avea nevoie, trimitea cadouri cu ocazia zilelor de naştere, a căsătoriilor, a botezurilor, absolvirilor, funeraliilor, iar din când în când se întâlnea cu rudele, în afara casei, pentru a lua masa sau ceaiul împreună.

Pentru cei care au fost adânc jigniţi de Stella, Carlotta era o femeie bună, temelia casei din First Street, fiind abilă, neobosită până la autosacrificiu în privinţa îngrijirilor acordate fiicei nesănătoase a Stellei, Antha, precum şi a celorlalți dependenţi, Drăguţa Millie, Belle şi Nancy.

Nu a fost niciodată criticată pentru că nu a reuşit să redeschidă familiei casa sau pentru refuzul ei de a

reinstaura întâlnirile şi reuniunile de orice fel. Dimpotrivă, s-a înţeles că era „extrem de ocupată“. Nimeni nu dorea să o bată la cap. Într-adevăr, cu timpul, ea a devenit un fel de sfânt amar al familiei.

Părerea mea – dacă ea contează –, după patruzeci de ani de studiu al familiei, este că există o mare cantitate de adevăr în estimările lui Irwin Dandrich cu privire la Carlotta. Este convingerea mea personală că ea prezintă la fel de mult mister ca şi Mary Beth sau Julien. Şi că noi doar am întrezărit foarte puţin din cele ce se petrec în acea casă.

POZIŢIA ORDINULUI CLARIFICATĂ MAI TÂRZIU

În ceea ce priveşte viitorul, s-a stabilit în Talamasca, în 1929, că nu va mai avea loc nicio altă încercare de contact personal.

Directorul nostru, Evan Neville, considera că cel mai important lucru este să ascultăm sfatul lui Arthur Langtry, iar avertismentul spectrului lui Stuart Townsend să fie respectat. De acum înainte vom sta deoparte în privinţa familiei Mayfair.

Şi totuşi, câţiva membri mai tineri ai consiliului au fost de părere că ar trebui să încercăm să luăm legătura cu Carlotta Mayfair, măcar prin poştă. Ce rău ar putea fi în asta şi, mai ales, *ce drept avem să-i ascundem informaţiile noastre?* În ce scop am acumulat atâtea informaţii? Trebuie să ne pregătim în vederea acceptării de către ea a datelor pe care le deţinem. Cu siguranţă că cele mai vechi documente ale noastre – scrisorile lui Petyr van Abel – ar trebui să-i fie puse la dispoziţie, împreună cu arborele genealogic pe care l-am întocmit.

Toate acestea au condus la o dezbatere foarte aprinsă. Membrii mai în vârstă le-au reamintit celor mai tineri că, după toate probabilităţile, Carlotta Mayfair este responsabilă de moartea lui Stuart Townsend şi, foarte posibil, şi de aceea a surorii ei, Stella. Ce obligaţii am putea avea faţă de o asemenea persoană? Pentru Antha,

am putea să ne revizuim atitudinea, dar acest lucru nu se va putea pune în discuţie până ce ea nu va împlini douăzeci şi unu de ani.

În afară de asta, în absenţa oricărui intermediar pentru un contact personal, cum am fi putut da Carlottei informaţiile şi ce anume informaţii i-am putea oferi?

Istoria familiei Mayfair, aşa cum era ea în anul 1929, nu era gata pentru a fi „cunoscută de toată lumea“. Va trebui pregătit un rezumat prudent, din care să fie înlăturate numele martorilor şi ale investigatorilor, dar, încă o dată, în ce scop să i-l dăm Carlottei? Ce ar fi făcut ea cu el? Cum l-ar fi putut folosi în ceea ce o priveşte pe Antha? Care ar fi fost reacţia ei, în general? Şi, dacă doream să dăm această istorie Carlottei, de ce să nu o dăm, de asemenea, şi lui Cortland şi fraţilor lui? Într-adevăr, de ce să nu o dăm întregii familii Mayfair? Şi dacă vom face asta, ce efect va avea asupra acestor oameni? Ce drept avem să aducem o schimbare atât de spectaculoasă în vieţile lor?

Într-adevăr, natura istoriei noastre era atât de specială, incluzând materiale atât de bizare şi misterioase, încât nicio expunere a ei nu putea fi făcută la întâmplare.

…Şi aşa mai departe, dezbaterea continua.

Şi, ca de obicei în asemenea ocazii, regulile, scopurile şi etica Talamasca au fost complet reevaluate. Am fost obligaţi să reafirmăm că istoria familiei Mayfair – datorită întinderii şi complexităţii – era inestimabilă pentru noi ca specialişti în ocultism şi că vom continua să strângem informaţii despre această familie, indiferent ce ar fi avut membrii mai tineri ai consiliului de spus despre etică sau despre altceva asemănător. Încercarea noastră de a stabili „contactul“ fusese un eşec formidabil. Vom aştepta până când Antha va împlini douăzeci şi unu de ani şi abia atunci vom lua serios în considerare o abordare prudentă, în funcţie de cine ar fi fost atunci cel mai potrivit din consiliu pentru aşa ceva.

De asemenea, a devenit clar, pe măsură ce consiliul continua certurile, că aproape nimeni dintre cei prezenţi, inclusiv Evan Neville, nu cunoştea perfect întreaga istorie

a vrăjitoarelor Mayfair. De fapt, erau destule dispute cu privire nu numai la ce şi cum să facem, ci şi la ce s-a întâmplat în familie şi când. Toate astea deoarece dosarul ajunsese mult prea mare şi complicat pentru a îngădui cuiva să facă ordine în el într-o perioadă rezonabilă de timp.

Era evident că Talamasca trebuia să găsească pe cineva dispus să-şi aloce tot timpul vrăjitoarelor Mayfair, cineva capabil să studieze dosarul în detaliu şi apoi să tragă concluziile cele mai inteligente şi responsabile privitoare la ce trebuia făcut pe teren. Şi, luând în considerare tragica moarte a lui Stuart Townsend, s-a hotărât ca acea persoană să fie pregătită teoretic la cel mai înalt nivel, dar să aibă şi o vastă experienţă de teren. Într-adevăr, trebuia să-şi dovedească cunoştinţele asupra dosarului printr-o aranjare a întregului material într-o naraţiune coerentă şi uşor de citit. Atunci şi numai atunci, acestei persoane i s-ar fi îngăduit să aducă dosarul la cunoştinţa vrăjitoarelor Mayfair printr-o investigare directă, având ca scop final un eventual contact.

Pe scurt, enorma sarcină de a traduce şi aranja dosarul într-o naraţiune coerentă era privită ca o etapă de pregătire absolut necesară în vederea implicării directe pe teren. Această abordare era cea mai înţeleaptă.

Singura deficienţă a întregului plan era că, din păcate, o asemenea persoană nu a fost descoperită în cadrul ordinului până în 1953. Iar până la acea dată, viaţa tragică a Anthei Mayfair se încheiase. Moştenitoarea desemnată era o fetiţă de doisprezece ani, cu chipul palid, care fusese deja dată afară din şcoală deoarece „stătea de vorbă cu prietenul invizibil“ şi pentru că făcea ca florile să zboare prin aer, găsea obiecte pierdute şi citea minţile celorlalţi.

— Numele ei este Deirdre, spunea Evan Neville, cu faţa tristă şi îngrijorată. Este crescută în aceeaşi casă tristă ca şi mama ei, împreună cu acele femei bătrâne şi numai Dumnezeu ştie ce cunosc sau cred ele despre istoria lor, despre puterile ei şi despre acel spirit care a fost deja văzut lângă copil.

Unul dintre membrii cei mai tineri, agitat de aceste veşti şi de toate discuţiile anterioare, precum şi din cauza faptului că ştia doar părţi ale documentelor Mayfair, a decis că trebuie acţionat cât mai repede.

Deoarece, evident, eu sunt acel membru, am să iau o mică pauză înainte de a mă prezenta şi vă voi relata scurta şi trista istorie a Anthei Mayfair.

AUTORUL ACESTEI NARAŢIUNI, AARON LIGHTNER, INTRĂ ÎN SCENĂ

O biografie completă a mea este relatată în capitolul Aaron Lightner. Dar, pentru scopul acestei naraţiuni, cele ce urmează sunt suficiente.

M-am născut la Londra, în 1921. Am devenit membru cu drepturi depline al ordinului în 1943, după ce mi-am terminat studiile la Oxford. Dar am lucrat pentru Talamasca de la vârsta de şapte ani şi am locuit în arhondaric de la cincisprezece.

Am fost prezentat ordinului în 1928 de către tatăl meu, profesor şi translator de latină, şi de către mama mea, americancă, profesoară de pian, la vârsta de şase ani. O ciudată abilitate telekinetică a fost aceea care i-a determinat să caute ajutor în afară. Puteam mişca obiecte doar concentrându-mă asupra lor sau spunându-le să se mişte. Şi, chiar dacă această putere nu a fost niciodată prea mare, a fost suficient pentru ca aceia care mi-au observat-o să fie destul de neliniştiţi.

Îngrijoraţii mei părinţi bănuiau că această putere era doar una dintre manifestările paranormale pe care le-au zărit ocazional. M-au dus la mai mulţi psihiatri, din cauza abilităţilor mele stranii, iar în final unul din aceştia le-a spus: „Duceţi-l la Talamasca. Puterile lui sunt reale şi doar ei se pricep să lucreze cu asemenea cazuri“.

Talamasca a fost mai mult decât încântată să discute aceste chestiuni cu părinţii mei, care erau, în sfârşit, mult mai uşuraţi.

— Dacă încercaţi să blocaţi aceste puteri ale fiului

dumneavoastră, le-a spus Evan Neville, nu veţi reuşi mare lucru. Îi supuneţi chiar personalitatea unui mare risc. Lăsați-ne pe noi să ne ocupăm de el. Lăsaţi-ne să-l învăţăm cum să-şi stăpânească şi să-şi controleze aceste abilităţi.

După multe şovăieli, părinţii mei au acceptat.

Am început să-mi petrec fiecare sâmbătă în arhondaric, în afara Londrei, iar pe la zece ani rămâneam weekend-urile şi vacanţele de vară acolo. Mama şi tata erau vizitatori frecvenţi. Tata a început în 1935 să facă traduceri pentru Talamasca după documente fragmentare în latină şi a lucrat pentru ordin până când a murit, în 1972, când era deja văduv şi locuia în arhondaric. Ambii mei părinţi erau încântaţi de biblioteca de acolo şi, chiar dacă nu au fost niciodată în mod oficial membri ai ordinului, au fost toată viaţa, într-un anume sens, parte a acestuia. Nu au obiectat atunci când am fost cooptat, dar au insistat să-mi completez educaţia şi să nu las ca „puterile mele speciale“ să mă împiedice prematur sa am o „viaţă normală“.

Puterea mea telekinetică nu a fost niciodată prea mare, dar, cu ajutorul prietenilor din ordin, am devenit destul de conştient că, în anumite condiţii, pot să citesc gândurile oamenilor. Am învăţat, de asemenea, când şi unde era potrivit să-mi fac cunoscute oamenilor puterile şi cum să le utilizez în scopuri constructive.

Nu am fost niciodată un medium puternic în adevăratul sens. Într-adevăr, abilitatea mea destul de redusă de a citi minţile mi-a folosit foarte mult în activitatea mea de investigator de teren pentru Talamasca, mai ales în situaţiile care implicau un anume risc. Iar telekinezia mea este rar folosită în practică.

La optsprezece ani eram deja devotat felului de viaţă al ordinului, precum şi scopurilor lui. Nu reuşeam să-mi imaginez lumea fără Talamasca. Interesele mele erau interesele ordinului şi eram în totalitate compatibil cu spiritul ei. Nu contează la ce şcoli am fost, nici cât de mult am călătorit cu părinţii sau cu prietenii mei de la şcoală, ordinul a fost întotdeauna căminul meu.

Când am terminat studiile la Oxford, am fost primit membru cu drepturi depline, chiar dacă, de fapt, aparţineam ordinului de mult timp. Domeniul meu preferat a fost întotdeauna acela al marilor familii de vrăjitori. Am citit foarte multe despre persecuţiile la care au fost supuşi vrăjitorii. Iar persoanele care se potriveau definiţiei date de noi vrăjitorilor m-au fascinat.

Prima mea misiune de teren a fost în legătură cu o familie de vrăjitori din Italia, sub îndrumarea lui Elaine Barrett care era pe atunci, şi a continuat să fie timp de mulţi ani, cel mai abil investigator al ordinului din domeniul vrăjitoriei.

Ea a fost aceea care mi-a povestit prima data despre vrăjitoarele Mayfair în cadrul unei conversaţii obişnuite din timpul cinei, spunându-mi ce s-a întâmplat cu Petyr van Abel, Stuart Townsend şi Arthur Langtry şi invitându-mă să citesc materialele despre acest subiect în timpul meu liber. Multe au fost nopţile în care am adormit cu documentele Mayfair răspândite peste tot în dormitorul meu în timpul verii şi iernii anului 1945, iar în 1946 făceam deja însemnări pentru un raport.

Cu toate acestea, anul 1947 m-a ţinut departe de arhondaric şi de toate documentele Mayfair din cauza muncii de teren făcută împreuna cu Elaine. Doar mai târziu am realizat că toţi aceşti ani mi-au furnizat înregistrările de teren de care aveam nevoie pentru a mă apuca de raportul privitor la vrăjitoarele Mayfair, activitate ce urma să devină munca vieţii mele.

Numirea oficiala a avut loc în 1953: începe raportul, iar când va fi complet şi va avea o formă acceptabila, vom discuta problema trimiterii tale la New Orleans pentru a vedea tu însuţi locatarii casei de pe First Street.

Din nou şi din nou mi s-a reamintit că, indiferent de aspiraţiile mele, va trebui să fiu extrem de prudent. Antha Mayfair a avut o moarte violentă. La fel şi tatăl fiicei ei, Deirdre. La fel şi un văr Mayfair din New York – doctorul Cornell Mayfair – care a trebuit să vină la New Orleans în 1945 special pentru a o vedea pe micuţa de opt ani,

Deirdre, şi de a cerceta plângerile Carlottei cu privire la faptul ca Antha era debilă mintal congenital.

Am acceptat condiţiile numirii. Am început să traduc jurnalul lui Petyr van Abel. În tot acest timp mi s-a alocat un buget nelimitat pentru a mări raza investigaţiilor în orice direcţie doream. De asemenea, am început o cercetare „la distanţă“ a lui Deirdre Mayfair, care avea acum doisprezece ani şi era unicul copil al Anthei Mayfair.

Trebuie să adaug, ca o concluzie, că doi au fost factorii care au jucat un rol important în toată investigaţia pe care am desfășurat-o. Primul se pare că a fost stilul şi maniera mea personală, care relaxau oamenii aproape fără ca ei să-şi dea seama. Stăteau mult mai frecvent de vorba cu mine decât cu oricine altcineva. Este foarte dificil, dacă nu imposibil, de stabilit cât anume se datorează vreunei „persuasiuni telepatice“. Aş spune mai degrabă că e de vină faptul că arăt ca un „gentleman din Lumea Veche“, iar oamenii presupun automat că sunt cumsecade. De asemenea, am o empatie extraordinară cu cei pe care îi intervievez, sunt un bun ascultător.

Sper şi mă rog ca, în ciuda decepţiilor pe care le-am tot avut în legătură cu munca mea, să nu fi înşelat încrederea nimănui. Imperativul vieţii mele este să fac bine cu orice preţ.

Cel de-al doilea factor care mi-a influenţat munca de teren şi interviurile este uşoara mea capacitate de a citi minţile. Destul de frecvent aflu nume sau detalii din gândurile oamenilor. În general, nu includ aceste informaţii în raportul meu, nefiind de mare încredere. Dar descoperirile mele telepatice mi-au furnizat, de-a lungul anilor, importante „indicii“. Iar această trăsătură este strâns legată de abilitatea mea de a simţi pericolul, după cum vor arăta cele ce urmează…

Este, acum, timpul să ne întoarcem la naraţiunea noastră şi să reconstruim tragica poveste a vieţii Anthei şi naşterea lui Deirdre.

DIN 1929 PÂNĂ ÎN ZILELE NOASTRE

Antha Mayfair

O dată cu moartea Stellei s-a încheiat o eră pentru Mayfairi. Iar tragica istorie a fiicei Stellei, Antha, precum şi a unicului ei copil, Deirdre, rămâne învăluită în mister până în zilele noastre.

Cu trecerea timpului, personalul casei din First Street s-a redus la un cuplu de servitori tăcut, inabordabil şi absolut loial. Dependinţele exterioare, ne mai fiind necesare servitoarelor, vizitiilor sau grăjdarilor, au căzut în paragină.

Femeile de pe First Street au dus o viaţă foarte retrasă, Belle şi Drăguţa Millie devenind „drăguţele bătrâne doamne“ din Garden District. Ele mergeau zilnic la slujba de la capela de pe Prytania Street sau se opreau să stea de vorbă cu vecinii peste gardul de fier.

La doar şase luni de la moartea mamei sale, Antha a fost exmatriculată de la o şcoală canadiană cu internat, ultima instituţie publică la care a mai mers vreodată. A fost surprinzător de uşor pentru un detectiv particular să afle din clevetelile profesorilor că Antha i-a speriat pe toţi cu capacitatea ei de a citi în minţile celorlalţi, cu discuţiile ei cu un prieten invizibil şi cu ameninţările ei aduse oricui îşi bătea joc de ea sau o vorbea pe la spate. Era descrisă ca o fetiţă nervoasă, plângăcioasă, nemulţumită de frigul din orice anotimp şi făcând accese de febră sau de tremurat inexplicabile.

Carlotta Mayfair a adus-o pe Antha acasă, din Canada, cu trenul şi, după cunoştinţele noastre, Antha nu a mai petrecut nicio noapte în afara casei până la şaptesprezece ani.

Nancy, o tânără scundă, grăsuţă şi mohorâtă, cu doar doi ani mai mare ca Antha, a continuat să meargă zilnic la şcoală până la optsprezece ani, după care a lucrat ca funcţionar într-unul din birourile de avocatură ale Carlottei timp de patru ani. În fiecare dimineaţa, fără greş, ea şi Carlotta plecau din First şi Chestnut Street pe St. Charles

Avenue, de unde luau tramvaiul pentru a ajunge în oraş.

Deja casa din First Street avea un aer sumbru, mohorât. Obloanele ei nu au mai fost niciodată desferecate. Culoarea ei gri-violet a început să pălească, iar grădina s-a sălbăticit în spatele gardurilor de fier, muri şi zmeuri sălbatici crescând printre cameliile şi gardeniile ce fuseseră atât de bine îngrijite odinioară. Când vechile grajduri goale au ars în 1938, în locul lor au răsărit doar buruieni. Au mai dispărut şi alte clădiri până au mai rămas doar vechea garsonieră şi un stejar mare şi frumos, ale cărui ramuri se întindeau cu disperare peste ierburile crescute în neorânduială spre casa îndepărtată.

În 1934 am început să primim primele rapoarte de la lucrătorii care au declarat că era imposibil de a se mai face reparaţii prin casă. Fraţii Molloy au spus tuturor celor din barul Corona, de pe Magazine Street, că nu puteau zugrăvi acolo deoarece, de fiecare dată când se întorceau, scările lor cădeau, cutiile cu vopsea se răsturnau sau pensulele cădeau în noroi.

— Cred că s-a întâmplat de şase ori, a spus Davey Molloy, vopseaua s-a răsturnat, scara a căzut… Niciodată nu mi s-a întâmplat asta, să răstorn cutia cu vopsea! Iar Miss Carlotta mi-a spus: „Tu singur ai răsturnat-o“. Ei bine, i-am spus eu, scara aia a căzut peste mine, aşa să ştiţi! Eu plec de aici!

Fratele lui Davey, Thompson Molloy, are o teorie privitoare la cine era responsabil pentru asta:

— E tipul ăla cu părul şaten, ăla care se uita la noi tot timpul. I-am spus lui Miss Carlotta: „Nu credeţi că el face asta? Tipul ăla care stă tot timpul acolo, sub copaci?“ Ea s-a purtat de parcă nu ştia despre ce vorbesc. Dar el ne privea tot timpul. Am încercat să reparăm peretele care dă în Chestnut Street şi l-am văzut cum ne privea prin obloanele de la bibliotecă. M-am speriat cumplit. Cine e? E una din rudele lor? Nu mai lucrez acolo. Nu-mi pasă că sunt timpuri grele. Nu mai lucrez niciodată în casa aia.

Un alt muncitor, angajat doar ca să vopsească gardul de fier în negru, ne-a spus că a păţit aceleaşi lucruri. A

renunţat după o jumătate de zi, iar în acest timp a căzut peste el o grămada de moloz de pe acoperiş, iar frunzele cădeau într-una în vopsea.

Prin 1935 se ştia în tot Irish Channel că nu se mai putea face nimic pentru „acea casă bătrână“. Când au fost angajaţi doi tineri să cureţe piscina, în acelaşi an, unul dintre ei a căzut în apă şi era cât pe ce să se înece. Celălalt s-a chinuit foarte mult ca să-şi scoată prietenul din apă.

— Nu mai vedeam nimic. Îl ţineam şi strigam după ajutor, dar mă scufundam în acea mizerie de pe fund, iar apoi, slavă Domnului, el s-a apucat de ceva şi a reuşit să mă scoată afară. Negresa aceea bătrână, Tuşa Easter, a venit în fugă cu un prosop şi a începui sa ţipe: „Ieşiţi imediat din piscină! Nu va mai bateţi capul cu curăţirea ei. Numai ieşiţi repede!“

Bârfa a ajuns şi la urechile lui Irwin Dandrich:

— Se spune că locul e bântuit, că spiritul Stellei nu lasă pe nimeni să se atingă de nimic. E ca şi cum tot locul acela o jeleşte încă pe Stella.

Să fi auzit Dandrich de un om misterios cu părul şaten?

— Aud tot felul de lucruri. Unii spun că e fantoma lui Julien, care o supraveghează pe Antha. Ei bine, eu spun că nu face treabă prea buna.

Scurt timp după aceste întâmplări a apărut o notă la ziarul local, *Times-Picayune*, ce descria o „misterioasă vilă rezidenţială“ unde nu se puteau face niciun fel de lucrări. Dandrich a decupat-o şi ne-a trimis-o la Londra, cu o mică apostilă: „Eu şi gura mea bogată“.

Unul dintre investigatorii noştri l-a invitat pe reporterul respectiv la masă. Era fericită să poată discuta despre acest subiect şi, da, era vorba de casa Mayfair. Toată lumea ştia asta. Un instalator a declarat că fusese închis la subsolul casei timp de câteva ore pe când încerca să repare o ţeavă. Aproape că şi-a pierdut cunoştinţa. Când, în sfârşit, şi-a revenit şi a reuşit să iasă, a trebuit să fie dus la spital. Apoi a fost întâmplarea cu telefonistul care urma să monteze un telefon în bibliotecă. A spus că nu va mai călca în acea casă. Unul din portretele de pe perete s-a

uitat efectiv la el. Şi era absolut convins că văzuse o fantomă în cameră.

— Aş fi putut să scriu şi multe alte lucruri, a spus tânăra femeie, dar cei de la ziar nu doresc să aibă necazuri cu Carlotta Mayfair. Ţi-am spus de grădinar? Merge acolo în mod regulat ca sa tundă iarba, ştii, şi mi-a spus cel mai ciudat lucru când l-am sunat. Zicea aşa: „Oh, *el* nu mă deranjează niciodată. Ne înţelegem amândoi destul de bine, aş putea să spun că suntem prieteni“. Ei bine, la cine crezi tu că se referea? Când l-am întrebat, mi-a răspuns: „Du-te până acolo. Ai să-l vezi. E acolo dintotdeauna. Bunicul meu îl vedea mereu. Dar e liniştit. Nu se poate mişca şi nici să-ţi vorbească. Doar stă acolo şi se uită la tine dintre umbre. O clipa îl vezi, apoi a dispărut. Nu mă deranjează cu nimic. Se poartă frumos cu mine. Sunt plătit foarte bine ca să lucrez acolo. Am lucrat acolo dintotdeauna. El nu mă sperie“.

Familia din acea perioadă dezminte „poveştile cu fantome“. La fel şi societatea din zona rezidenţială, conform spuselor lui Dandrich, deşi el mai spune că este de părere că oamenii erau naivi.

— Cred că ea, Carlotta, a început acele poveşti stupide cu fantome, a spus unul din veri după câţiva ani. Dorea să ţină lumea la distanţă. Ne-am distrat mult când am auzit asta.

— Fantome pe First Street? Carlotta e de vină că acea casă a ajuns o ruină. Întotdeauna s-a scumpit la tărâțe. Asta e diferenţa dintre ea şi mama ei.

Dar oricare ar fi fost atitudinea rudelor sau a societăţii locale, preoţii au auzit nenumărate poveşti despre fantome şi întâmplări misterioase pe First Street. Părintele Lafferty suna periodic la First Street. Sora lui a declarat unuia dintre investigatorii noştri:

— Fratele meu ştia destule despre ce se întâmpla, dar nu a vorbit niciodată despre asta. L-am întrebat ce mai face Antha, dar nu a vrut să-mi răspundă. Dar ştiu că a văzut-o pe Antha. A intrat în casa aceea. După ce Antha a murit, a venit la noi într-o duminică, s-a aşezat la masă, şi-

a pus capul pe mâini şi a început să plângă. A fost singura dată când l-am văzut pe fratele meu, părintele Thomas Lafferty, atât de dărâmat şi plângând.

În toată această perioadă familia era îngrijorată pentru Antha. Oficial, Antha era „nesănătoasă“ la minte, iar Carlotta discuta mereu cu psihiatrii ei, dar asta „nu a dus la nimic bun“. Copilul era iremediabil şocat de la uciderea mamei ei. Trăia într-o lume fantastică, a fantomelor şi a prietenilor invizibili. Nu putea fi lăsată nesupravegheată şi nu putea părăsi casa.

Din surse juridice am aflat că rudele l-au rugat adeseori pe Cortland Mayfair să vadă ce mai face Antha, dar acesta nu mai era binevenit în casa de pe First Street. Vecinii ne-au spus că l-au văzut de mai multe ori întors de la uşă.

— Obişnuia să meargă acolo în fiecare Ajun de Crăciun, ne-a spus, câţiva ani mai târziu, unul dintre vecini. Maşina lui oprea în faţa porţii principale, şoferul cobora, deschidea uşa şi scotea toate cadourile din portbagaj. Multe, multe cadouri. Apoi Carlotta ieşea, dădea mâna cu el acolo, pe scări. Nu a intrat niciodată în casă.

Talamasca nu a găsit nicio înregistrare care să ateste că vreun doctor ar fi văzut-o pe Antha. Este îndoielnic ca Antha să fi fost scoasă afară din casă, cu excepţia slujbelor religioase de duminică. Vecinii au spus că au văzut-o mereu în grădina casei.

Îşi citea cărţile sub stejarul cel uriaş din curte. Stătea cu orele pe veranda laterală, cu coatele pe genunchi.

O servitoare care lucra peste drum a spus că a văzut-o vorbind cu „omul ăla tot timpul, ştii, ăla cu parul castaniu, e tot timpul acolo cu ea, trebuie ca e unul dintre veri şi e sigur că are gusturi bune la îmbrăcăminte“.

Când Antha a împlinit cincisprezece ani a început să iasă câteodată singură pe poartă. Un poştaş spunea că o vedea des, o fată subţire, cu privirea visătoare, plimbându-se pe străzi singură, uneori cu un „tip tânăr şi arătos“. „Tipul tânăr şi arătos“ avea ochii şi părul maroniu şi era întotdeauna îmbrăcat cu costum şi cravată.

— Le plăcea mult să mă sperie, spunea lăptarul. O dată,

în timp ce ieşeam fluierând pe poarta casei doctorului Milton de pe Second Street, era gata-gata să dau peste ei; stăteau în faţa mea, în umbra de sub magnolie. Ea era complet nemişcată, iar el stătea lângă ea. Aproape să ne ciocnim. Am impresia că şuşoteau împreuna şi că i-am speriat şi eu la fel de tare pe cât m-au speriat ei pe mine.

În dosarele noastre nu avem fotografii din acea epocă, dar toţi martorii au descris-o pe Antha ca fiind drăguţă.

— Avea o privire distantă, spunea o femeie care o vedea des la capelă. Nu era vibrantă ca Stella; întotdeauna părea prinsă în visurile ei şi, ca să vă spun drept, îmi era milă de ea, sărăcuţa, singură în acea casă, doar cu femeile alea. Să nu mă spui, dar cred despre Carlotta că e o femeie rea. Aşa e. Servitoarea şi bucătăreasa mea, ei, ele ştiu totul despre ea. Spuneau că obişnuia să o ia pe fetiţă de mână şi să-i taie unghiile până în carne.

Irwin Dandrich ne-a spus că vechi prieteni ai Stellei au încercat din când în când să o sune pe fată, dar nu li s-a permis. „Nimeni nu putea trece de Nancy sau de negresă, Tuşa Easter, i-a scris Dandrich investigatorului din Londra. Iar vorba merge că Antha este prizonieră în acea casă.“

În afară de aceste informaţii firave, nu ştim nimic despre Antha din 1930 până în 1938 şi se pare că nimeni din familie nu ştia mai multe. Dar putem uşor să tragem concluzia că toate referirile la „omul cu ochii şi părul castanii“ se potriveau cu Lasher, iar dacă aşa este, *avem mai multe relatări despre apariţiile lui în această perioadă decât în toate deceniile anterioare.*

Într-adevăr, declaraţii asupra faptului că Lasher a fost văzut sunt atât de multe încât investigatorii s-au obişnuit să scrie notiţe de felul: „Servitoare care lucrează pe Third Street spune că a văzut-o pe Antha plimbându-se împreună cu bărbatul“. Sau: „Femeie de pe First şi Prytania Street a văzut-o pe Antha stând sub stejarul cel mare împreună cu omul ăla“.

Casa de pe First Street luase deja un aer de mister întunecat chiar şi pentru urmaşii lui Rémy Mayfair şi ai fraţilor şi surorilor Suzettei, care fuseseră înainte destul

de apropiaţi.

Pe urmă, în aprilie 1938, vecinii au asistat la o foarte violentă ceartă de familie. Ferestrele se spărgeau, se auzeau oameni care ţipau şi, în final, a fost văzută o tânără înnebunită, având doar o poşetuţă, fugind prin poarta din faţă a casei şi îndreptându-se spre St. Charles Avenue. Fără nicio îndoială că era Antha. Chiar şi vecinii şi-au dat seama de asta şi au urmărit din spatele perdelelor de dantelă cum a sosit o maşină a poliţiei după numai câteva minute şi Carlotta a ieşit şi a discutat ceva cu cei doi poliţişti care, imediat, au plecat în trombă, cu sirenele urlând, evident în căutarea tinerei fugare.

În acea noapte, Mayfairii din New York au primit telefoane de la Carlotta prin care erau informaţi că Antha fugise de acasă şi se îndrepta spre Manhattan. Vor da şi ei o mână de ajutor pentru căutarea Anthei? Aceste rude din New York au fost cele care au informat rudele din New Orleans. Verii se sunau între ei. În câteva zile, Irwin Dandrich a scris la Londra că „sărăcuţa Antha“ îşi câştigase libertatea. Fugise la New York. Dar cât de departe va ajunge?

După cum s-a văzut, Antha a ajuns destul de departe.

Timp de luni de zile, nimeni nu a ştiut nimic de Antha Mayfair. Poliţia, detectivii particulari şi membrii familiei au dat greş în încercarea de a descoperi ascunzişul Anthei. Carlotta a mers de trei ori la New York în acest timp şi a oferit o recompensa considerabilă oricărui poliţist care o va ajuta în căutare. A sunat-o pe Amanda Grady Mayfair, care îşi părăsise de curând soţul, pe Cortland, şi, efectiv, a ameninţat-o.

După cum a spus Amanda, mai târziu, investigatorilor noştri sub acoperire:

— A fost pur şi simplu înspăimântător. Mi-a cerut să mă întâlnesc cu ea, să luam prânzul la Waldorf. Ei bine, nu am vrut. Simţeam că ar fi fost ca şi cum m-aş fi dus la grădina zoologică să iau masa cu un leu. Dar ştiam că era supărată din cauza Anthei. Am vrut să-i spun că ea e aceea care a alungat-o pe Antha, că nu ar fi trebuit niciodată să o

izoleze pe fetiţă de unchii şi mătuşile ei şi de verii ei care o iubeau atât de mult. Dar, imediat ce ne-am aşezat la masă, a început să mă ameninţe: „Dă-mi voie să-ţi spun, Amanda, că dacă o ascunzi pe Antha îţi pot face necazuri cum nici nu bănuieşti“. Am vrut să-i arunc în faţă băutura mea. Eram furioasă. I-am spus: „Carlotta Mayfair, să nu îndrăzneşti să mai vorbeşti aşa cu mine, nu mă mai suna, nu-mi scrie şi nici nu mai veni pe la mine. M-am săturat de tine încă de la New Orleans. M-am saturat de ceea ce familia ta le-a făcut lui Cortland şi lui Pierce. Să nu te mai apropii niciodată de mine“. Crede-mă, scoteam fum pe urechi când am ieşit de la Waldorf. Dar, ştii, asta e ceva obişnuit la Carlotta, să-ţi aducă acuzaţii imediat ce te vede. Făcea aşa de ani de zile. În acest mod, tu nu mai puteai să-i aduci nicio acuză.

În iarna lui 1939, investigatorii noştri au localizat-o pe Antha într-un mod foarte simplu. În cadrul unei întâlniri de rutină cu Evan Neville, Elaine Barrett, specialista noastră în vrăjitori, a sugerat că Antha trebuie să-şi fi finanţat escapada cu faimoasele bijuterii şi monede Mayfair. De ce nu încercăm la magazinele din New York, unde aceste lucruri se pot vinde imediat? Antha a fost localizată în mai puţin de o lună.

Într-adevăr, la sosire, pentru a se putea întreţine, ea vânduse nişte monede de aur extrem de rare. Toţi comercianţii de monede din New York o cunoşteau – frumoasa femeie cu maniere elegante şi zâmbet fermecător, care aducea mereu cele mai rare exemplare, luate din colecţia familiei din Virginia, după spusele ei.

— La început am crezut că era marfă furată, a spus unul dintre comercianţii de monede. Vreau să spun că erau trei dintre cele mai fine monede franţuzeşti pe care le văzusem vreodată. I-am dat doar o parte din valoarea lor şi am aşteptat. Dar nu s-a întâmplat absolut nimic. Când le-am vândut, i-am păstrat un procent. Iar când mi-a adus nişte monede romane superbe, i-am dat preţul corect. Acum e o clientă fidelă. Dar îţi spun că prefer să fac afaceri cu ea decât cu o groază de alţii care vin pe aici.

A fost foarte simplu să o urmărim pe Antha de la unul din aceste magazine până la un apartament din Greenwich Village, de pe Christopher Street, unde locuia cu Sean Lacy, un arătos pictor irlandez-american, care promitea mult în carieră şi care expusese deja câteva lucrări ce s-au bucurat de frumoase aprecieri din partea criticilor. Antha însăşi devenise scriitoare. Toată lumea din clădire şi din împrejurimi cunoştea tânărul cuplu. Investigatorii noştri au strâns numeroase informaţii aproape peste noapte.

Prietenii spuneau deschis că Antha era singurul sprijin pentru Sean. Îi cumpăra tot ce îşi dorea, iar el o trata ca pe o regină.

— Îi spune frumoasa lui sudistă, de fapt, face orice pentru ea. Şi, în definitiv, de ce nu?

Apartamentul era „un loc minunat“, cu rafturi pentru cărţi ce ajungeau la tavan şi imense scaune confortabile, foarte vechi.

— Sean nu a pictat niciodată atât de bine. A realizat trei portrete ale ei, toate foarte interesante. Iar maşina de scris a Anthei se aude tot timpul. A vândut una din povestiri, din câte am auzit, unei mici reviste literare din Ohio. Cu acea ocazie au dat o petrecere. Era atât de fericită. E într-adevăr puţin naivă, dintr-un anume punct de vedere. Dar e un copil tare dulce.

— Ar fi o bună scriitoare dacă ar scrie despre ce cunoaşte, spunea un tânăr ce pretindea că a fost o dată iubitul Anthei. Dar scrie fantezii morbide despre o casă veche din New Orleans, vopsită în violet, despre o fantomă care trăieşte acolo – totul foarte condimentat, dar puţin vandabil. În mod sigur ar trebui să renunţe la toate acele ciudăţenii şi să scrie despre viaţa ei aici, la New York.

Vecinii erau încântaţi de cei doi tineri.

— Ea nu găteşte şi nu face nimic practic, spunea o pictoriţă care locuia chiar deasupra lor. Dar, în definitiv, de ce ar face-o? Plăteşte toate facturile când vin. L-am întrebat odată pe Sean de unde are ea atât de mulţi bani? Mi-a spus că are o poşetă fără fund. Tot ce are de făcut este să bage mână înăuntru. Apoi a râs.

În sfârşit, în iarna lui 1940, scriind din Londra, Elaine Barrett ne-a sfătuit să trimitem pe cel mai bun investigator privat la New York în încercarea de a-i lua un interviu Anthei. Elaine îşi dorea cu disperare să meargă chiar ea la New York, dar era complet exclus. Aşa că a vorbit direct la telefon cu Allan Carver, un bărbat fin şi sofisticat care lucra de mulţi ani cu noi. Carver era un domn de cincizeci de ani, bine îmbrăcat şi cu maniere ireproşabile. Contactul i s-a părut un lucru simplu, de fapt, o plăcere.

„Am urmărit-o la Muzeul Metropolitan de Artă, apoi am dat peste ea în timp ce stătea în faţa unui tablou de Rembrandt, fixându-l cu privirea, căzută pe gânduri. Este drăguţă, foarte drăguţă, dar cu aspect boem. Era îmbrăcată cu haine din lână în ziua aceea, cu părul desfăcut. M-am aşezat lângă ea, am fluturat un volum cu povestiri de Hemingway şi am atras-o într-o conversaţie despre el. Da, citise Hemingway şi îi plăcuse. Îi plăcea Hemingway? Da, îi plăcea. Dar îl iubea şi pe Rembrandt? Da, sigur că da. Dar ce părere avea despre New York, aşa, în general? Oh, îi plăcea să locuiască aici. Nu şi-ar mai dori să fie în altă parte. Oraşul New York era ca o persoană pentru ea. Nu mai fusese niciodată atât de fericită ca acum.

Nu aveam nicio şansă să o iau de acolo cu mine. Era prea atentă, prea precaută. Aşa că trebuia să profit cât mai mult în timp ce eram la muzeu.

Am făcut-o să vorbească despre ea însăşi, despre viaţa ei, despre soţul şi despre scrisul ei. Da, îşi dorea să devină scriitoare. Şi Sean îşi dorea asta pentru ea. Sean nu ar fi fost fericit dacă ea nu ar fi avut succes. «Ştii, singurul lucru care l-aş putea fi este să fiu scriitoare, spunea ea. Sunt total nepregătită pentru orice altceva. Când trăieşti viaţa pe care am trăit-o eu, nu eşti bun de nimic. Numai scrisul te mai poate salva.» Felul în care vorbea era foarte impresionant. Era în acelaşi timp fără apărare, dar şi absolut naturală. Mă gândeam că, dacă aş fi fost cu treizeci de ani mai tânăr, m-aş fi îndrăgostit de ea. Am presat-o: «Dar ce fel de viaţă ai avut? Nu pot localiza

accentul tău. Dar ştiu că nu eşti din New York».

Mi-a răspuns: «Din sud. E o altă lume». S-a întristat dintr-o dată, chiar a devenit agitată. «Vreau să uit totul. Nu vreau să par nepoliticoasă, dar mi-am făcut o regulă din asta. Am să scriu despre trecutul meu, dar nu am să vorbesc despre el. Am să-l transform în artă, dacă pot, dar nu voi vorbi despre el. Nu-i dau viaţă aici, în afara artei, dacă înţelegi ce vreau să spun.»

Asta era ceva interesant şi inteligent. Îmi plăcea de ea. Nici nu pot să-ţi spun ce mult îmi plăcea. Şi, ştii, în meseria mea, ne-am obişnuit să ne folosim de oameni! Am rugat-o: «Ei bine, atunci spune-mi despre scrierile tale. Spune-mi, de exemplu, despre o istorioară de-a ta, presupunând că asta scrii, sau spune-mi despre poeziile tale».

«Dacă vor fi bune de ceva, le vei citi într-o zi», mi-a spus ea zâmbind, apoi a plecat. Cred că devenise suspicioasă. Nu ştiu cu siguranţă. Tot timpul cât am discutat, se uita mereu în jur, într-o manieră defensivă. Chiar am întrebat-o, la un moment dat, dacă aşteaptă pe cineva. Ea mi-a răspuns că nu, dar «nu poţi să ştii niciodată». Se purta de parcă cineva ar fi supravegheat-o. Şi, desigur, oamenii mei ne urmăreau în permanenţă. Trebuie să îţi spun că m-am simţit complet incomod în acele momente.“

Rapoartele au continuat să curgă în lunile în care Antha şi Sean erau fericiţi. Sean, masiv şi cu un puternic simţ al umorului, juca într-o piesă-monolog în Village şi se bucura de succes. Antha publicase un scurt poem (şapte versuri) în *The New Yorker.* Era un cuplu vesel. Dar, în aprilie 1941, au apărut alte vorbe.

— Ei bine, e însărcinată, spunea pictoriţa de la etaj, iar el nu îşi doreşte copilul, ştii, dar ea şi-l doreşte şi Dumnezeu ştie ce se va întâmpla. El cunoaşte un doctor care s-ar putea ocupa de problema asta, vezi, dar ea nici nu vrea să audă. Mi-e groază că ea trece prin asta, într-adevăr. E mult prea fragilă. O aud noaptea cum plânge.

Pe 1 iulie, Sean Lacy a murit într-un accident de maşină (defecţiune mecanică) pe când se întorcea dintr-o vizită pe

care o făcuse mamei sale bolnave. Antha, într-o criză de isterie, a trebuit internată la spitalul Bellevue.

— Nu ştiam ce să facem cu ea, ne-a spus pictoriţa. A ţipat timp de opt ore. În cele din urmă am sunat la Bellevue. Nu am să ştiu niciodată dacă am făcut ce trebuia.

Dosarele de la Bellevue spun că ea a încetat orice ţipete, dar şi orice mişcare, din momentul în care a fost internată. A rămas catatonică pentru o săptămână. Apoi a scris numele „Cortland Mayfair“ pe o bucăţică de hârtie, împreună cu cuvintele „avocat, New Orleans“. Firma lui Cortland a fost contactată la ora zece şi jumătate, a doua zi dimineaţa. Imediat, Cortland a sunat-o pe soţia lui, Amanda Grady Mayfair, la New York, şi a implorat-o să meargă de urgenţa şi să o vadă pe Antha până va ajunge el acolo.

Pe dată a început un război oribil între Cortland şi Carlotta. Cortland a insistat ca el să fie cel care va avea grijă de Antha, deoarece ea trimisese după el. Din cele aflate, ştim că şi Cortland şi Carlotta au luat trenul spre New York pentru a o aduce pe Antha acasă.

În timpul unui prânz emoţionant, la care a băut destul de mult, Amanda Grady Mayfair i-a relatat întreaga poveste prietenului ei (şi informatorului nostru) Allan Carver. Acesta a întrebat-o în amănunt despre familia ei din sud, iar Amanda i-a povestit totul despre biata ei nepoată de la Bellevue.

„Era pur şi simplu îngrozitor. Antha nu putea să vorbească. Nu reuşea. A încercat să spună ceva, dar a scos numai un bâlbâit. Era atât de fragilă. Moartea lui Sean a distrus-o complet. Era cu douăzeci şi patru de ore înainte ca ea să fi scris adresa apartamentului din Greenwich Village. Am plecat imediat acolo cu Ollie Mayfair, ştii, unul din nepoţii lui Rémy, şi am luat lucrurile Anthei. Oh, era atât de trist. Desigur, toate picturile lui Sean aparţineau Anthei, ca şi cum ea ar fi fost soţia lui, aşa bănuiesc. Dar apoi au venit vecinii şi ne-au spus că nu, ea nu se căsătorise niciodată cu Sean. Mama şi fratele lui Sean

fuseseră deja acolo. Urmau să se reîntoarcă cu un camion ca să ia toate lucrurile lui Sean. Din câte se părea, mama lui Sean o dispreţuia pe Antha pe care o credea vinovată că l-a atras pe fiul ei în Greenwich Village şi la viaţa aceea de artist.

I-am spus lui Ollie că pot să ia orice, dar nu şi portretele Anthei. Pe acelea le-am luat eu, precum şi hainele şi celelalte lucruri ale ei, împreună cu această veche poşetă din catifea plină cu monede din aur. Sunt convinsă că ai auzit de poşeta asta, nu-mi spune că nu, doar îi cunoşti pe Mayfairi. Iar scrierile ei, oh, da, scrierile ei. Le-am împachetat şi alea – povestioare, capitole dintr-un roman şi nişte poezii pe care le scrisese. Şi, ştii, mai târziu am aflat că i se publicase o poezie în *The New Yorker. The New Yorker.* Dar nu am ştiut de asta până când Pierce, fiul meu, nu mi-a spus. S-a dus la bibliotecă şi a căutat-o. Era foarte scurtă, ceva despre o ninsoare şi un muzeu dintr-un parc. Nu era ceva ce eu aş fi putut numi poezie. Mai degrabă o felie de viaţă, ca să spun aşa. Dar a fost publicată în *The New Yorker.* Asta e chestia… Era atât de trist să iei totul dintr-un apartament. Ştii, parcă dezmembrai o viaţă.

Când am revenit la spital, Carlotta şi Cortland ajunseseră deja şi ei. Se certau în hol. Dar trebuie să vezi şi să auzi o ceartă între Carl şi Cort, doar atunci poţi crede aşa ceva. Totul în şoaptă, gesturi mărunte şi buze strânse. Era ceva! Iată-i stând acolo şi vorbind aşa, dar eu ştiam că în clipa aia erau în stare să se omoare unul pe celălalt.

— Fata aia e gravidă, le-am spus eu. Nu v-a zis doctorul?

— Trebuie să scape de sarcină, a spus Carl.

Cortland era pe cale să moară. Eu însămi eram atât de şocată că nu ştiam ce să spun.

Pur şi simplu, o urăsc pe Carlotta şi nu îmi pasă cine află asta. O urăsc. Am urât-o toată viaţa. Am coşmaruri numai când mă gândesc că stă singură cu Antha. I-am spus lui Cortland chiar acolo, în faţa ei:

— Fata asta are nevoie de îngrijire.

Dar Cortland a încercat să preia custodia Anthei, a încercat asta de la bun început, şi Carlotta l-a ameninţat că

se va lupta cu el şi va face publice tot felul de lucruri despre noi, aşa spunea. Of, e îngrozitoare. Iar Cortland a renunţat, iar eu cred că el ştia că nu va mai avea control asupra Anthei. Am spus:

— Uite, Antha este acum destul de mare, e femeie. Întrebaţi-o unde vrea să meargă. Dacă vrea să stea la New York, poate să stea cu mine. Sau poate să stea cu Olie.

Nicio şansă.

Carlotta s-a dus să discute cu doctorii. Făcea ce ştia ea mai bine. A reuşit să obţină un fel de transfer oficial al Anthei la un spital de boli nervoase din New Orleans. L-a ignorat pe Cortland, ca şi cum acesta nici nu era acolo. Am sunat toate rudele din New Orleans. I-am sunat pe toţi. Am sunat-o chiar şi pe tânăra Beatrice Mayfair de pe Esplanade Avenue, nepoata lui Rémy. Le-am spus tuturor că biata copilă e bolnavă, că e însărcinată şi că are nevoie de multă dragoste şi îngrijire. Apoi, s-a întâmplat cel mai trist lucru. Tocmai o duceau pe Antha la gară, când ea mi-a făcut semn să mă apropii şi mi-a şoptit la ureche:

— Ai grijă de lucrurile mele, te rog, mătuşă Mandy. Ea o să le arunce pe toate, dacă nu vei avea grijă.

Dar eu le trimisesem deja pe toate acasă cu vaporul. L-am sunat pe fiul meu, Sheffield, şi i-am spus despre asta, i-am spus:

— Sheff, fă tot ce poţi pentru ea atunci când se întoarce.

Antha a călătorit înapoi în Louisiana cu trenul, cu unchiul şi mătuşa ei, şi a fost imediat internată la azilul St. Ann, unde a rămas şase săptămâni. Numeroase rude Mayfair au venit să o vadă. Se spunea că era cam palidă şi că, uneori, uşor incoerentă, dar îşi revenea, totuşi.

La New York, Allan Carver, investigatorul nostru, a aranjat o altă întâlnire cu Amanda Grady Mayfair.

— Cum se mai simte nepoţica?

— Oh, ţi-aş putea spune ce e mai rău, a spus Amanda. Nici nu-ţi poţi imagina. Ştii că acea mătuşă le-a spus doctorilor de la azil că vrea să scape de copilul fetei? Că era nebună congenital şi că nu trebuie să aibă vreodată un copil? Ai mai auzit o tâmpenie aşa de mare? Când soţul

meu mi-a spus asta, i-am zis că, dacă nu face ceva, nu am să-l iert niciodată. Desigur că mi-a spus că nimeni nu va face rău copilului. Doctorii nu voiau să facă aşa ceva, nici pentru Carlotta şi nici pentru oricine altcineva. Apoi, când am sunat-o pe Beatrice Mayfair, cea de pe Esplanade Avenue, Cortland a fost foarte nervos: „Nu mai săriţi atâţia în sus!“, a spus el. Dar exact asta aveam eu de gând sa fac. I-am spus lui Bea: „Du-te s-o vezi! Nu lăsa pe nimeni să te oprească!“

Talamasca nu a reuşit niciodată să găsească dovezi ale acestei propuneri de avort. Dar asistentele de la azil au povestit mai târziu investigatorilor noştri că foarte multe rude ale fetei au venit să o vadă la spital.

Irwin Dandrich scria: „Ei nu acceptă refuzul. Insistă să o vadă, iar toate rapoartele arată că ea se simte bine. E încântată de copilul ei şi, desigur, ei au bombardat-o cu cadouri. Tânăra ei verişoară, Beatrice, i-a adus nişte haine vechi de bebeluş, din dantelă, care au aparţinut mătușii Suzette. Desigur, se ştie bine aici că Antha nu s-a măritat la New York cu tânărul artist, dar, în definitiv, ce mai contează, atâta timp cât numele ei este Mayfair şi Mayfair va rămâne pentru totdeauna.“

Verii au continuat să fie la fel de insistenţi cu vizitele şi după ce Antha a fost externată şi trimisă acasă pentru convalescenţă. Acolo, în casa de pe First Street, ea a ocupat dormitorul Stellei, cel din partea nordică. Avea în permanenţă asistente care o supravegheau, iar obţinerea informaţiilor de la ele a fost foarte simplă pentru investigatorii noştri.

Locul a fost descris ca „insuportabil de sinistru“. Dar Drăguţa Millie şi Belle au avut extraordinar de multă grijă de Antha. De fapt, ele nu prea lăsau asistentele să facă mare lucru. Millie stătea cu Antha tot timpul în micul balconaş al dormitorului de la etaj, iar Belle tricota hăinuţe frumoase pentru bebeluş.

Cortland trecea pe acolo în fiecare seară, după muncă.

— Nu-mi venea să cred, stăpâna casei nu-l dorea acolo, spunea una dintre asistente. Dar el venea. Venea fără greş.

El împreuna cu un alt tânăr domn, cred că îl chema Sheffield. Stăteau în fiecare seară de vorbă cu pacienta.

Familia spunea că Sheffield citise câteva din scrierile Anthei de la New York, iar părerea lui era că acestea sunt „foarte bune“. Asistentele vorbeau despre cutiile care veneau de la New York – lăzi cu cărţi şi hârtii pe care le examina Antha, dar, în general, era prea slăbită ca să poată despacheta.

— Într-adevăr, nu văd nimic în neregulă la ea din punct de vedere mental, spunea o asistentă. Mătuşa ei ne-a scos pe hol şi ne-a pus nişte întrebări tare ciudate. Afirma că ea era bolnavă mintal congenital şi că ar fi putut să ne facă rău. Dar doctorii nu ne-au spus nimic despre asta. E o fată tăcută, melancolică. Arată şi are vocea mult mai tânără ca în realitate. Dar nu este ceea ce aş numi eu nebună.

Deirdre Mayfair s-a născut pe 4 octombrie 1941, la vechiul spital Mercy de pe malul râului, care, mai târziu, a fost dărâmat. În aparenţă, naşterea nu a prezentat dificultăţi deosebite, iar pacienta a fost puternic sedată, după cum era obiceiul atunci.

Mayfairii au blocat culoarele spitalului în timpul orelor de vizită pe tot parcursul celor cinci zile cât a durat spitalizarea Anthei. Camera ei era plină cu flori. Bebeluşul era o fetiţă frumoasă şi sănătoasă.

Dar fluxul de informaţii, atât de crescut odată cu implicarea Amandei Grady Mayfair, s-a oprit aproape total la două săptămâni după revenirea acasă a Anthei. Rudele au început să nu mai fie primite în casă de către servitoarea de culoare, Tuşa Easter, sau de către Nancy, atunci când veneau pentru a doua sau a treia vizită. Într-adevăr, Nancy a renunţat la slujba ei de funcţionar pentru se putea ocupa de bebeluş (sau pentru a nu ne lăsa pe noi să intram, îi spunea telefonic Beatrice Amandei). Tot ea a susținut că mama şi bebeluşul nu trebuie să fie deranjaţi.

Când Beatrice a sunat să afle despre botez, i s-a spus că botezul avusese deja loc la biserica Sfântul Alfons. Scandalizată, ea a sunat-o pe Amanda la New York. Cam douăzeci de rude au năvălit în casă într-o după-amiază de

duminică.

— Antha a fost foarte bucuroasă să îi vadă pe toţi, îi spunea Amanda lui Allan Carver. Pur şi simplu, era încântată. Nu ştia că ei au tot sunat-o şi au mai trecut pe acolo. Nimeni nu i-a spus nimic. Nu ştia că se organizează petreceri la botezuri. Carlotta aranjase totul. Era foarte supărată când şi-a dat seama ce se întâmplase, iar ceilalţi au schimbat subiectul. Dar Beatrice era furioasă pe Nancy. Totuşi, Nancy făcea numai ceea ce-i spunea Carlotta să facă.

Pe 30 octombrie, în acelaşi an, Antha a fost declarată oficial moştenitoarea şi administratorul averii Mayfair. A semnat o procură prin care îi numea pe Carlotta şi pe Sheffield Mayfair reprezentanţii ei în orice chestiune privitoare la bani. Le-a cerut imediat să stabilească un fond generos pentru „restaurarea“ de urgenţa a casei de pe First Street. Şi-a exprimat îngrijorarea cu privire la starea întregii proprietăţi.

Se spune că Antha a fost foarte surprinsă să afle că ea era proprietara. Nu avusese niciodată nici cea mai vagă idee despre asta. Dorea să redecoreze, sa picteze şi să restaureze totul.

Carlotta nu a luat parte la întâlnirea Anthei cu unchii ei. Carlotta a cerut firmei Mayfair and Mayfair să-i pună la dispoziţie, ca fiind din partea Anthei, un audit financiar complet cu privire la tot ce s-a făcut de la moartea Stellei, spunând că actualele dosare sunt incomplete; a refuzat să participe la orice fel de discuţii până nu va avea rezultatele acestui control pentru a le putea „examina“.

Sheffield i-a spus mai târziu mamei lui, Amanda, că Antha a fost în mod deliberat dezinformata cu privire la moştenire. A părut rănită şi chiar puţin şocată când i-au fost explicate lucrurile. Carlotta fusese aceea care o jignise. Dar tot ce a putut să spună a fost că, probabil, Carlotta a avut numai intenţii bune.

S-au dus la prânz la restaurantul Galatoire pentru a sărbători. Antha era cam nervoasă că îşi lăsase copilul; cu toate astea, s-a simţit bine. Pe când plecau, Sheffield a

auzit-o întrebându-l pe tatăl lui:

— Cum adică, ea nu ar fi putut să mă dea afară din casă? Nu ar fi putut să mă arunce în stradă?

— Este casa ta, *ma chérie,* i-a răspuns Cortland. Ea are voie să locuiască acolo, dar asta doar dacă tu eşti de acord.

Antha arăta atât de tristă.

— A folosit asta ca să mă ameninţe, a spus încetişor. Obişnuia să-mi spună că, dacă nu fac aşa cum spune ea, mă va arunca în stradă.

Atunci, Cortland a luat-o pe Antha de la petrecere şi a condus-o singur acasă.

Câteva zile mai târziu, Antha cu copilul au luat masa cu Beatrice Mayfair la un alt restaurant la modă din French Quarter. O bonă a luat copilul la plimbare în frumosul cărucior alb, în timp ce cele doua femei se bucurau de vinul şi peştele cel bun. Când Beatrice i-a povestit despre asta mai târziu Amandei, i-a mai spus că Antha devenise o adevărată tânără doamnă. Reîncepuse să scrie. Lucra la un roman şi urma sa aranjeze casa de pe First Street în întregime. Voia să repare şi piscina. A vorbit puţin de mama ei, cum îi plăcea acesteia să dea mari petreceri. Părea plină de viaţă.

Într-adevăr, au fost abordaţi mai mulţi constructori pentru a estima costurile pentru „o completă restaurare, inclusiv zugrăveli, reparaţii ale tâmplăriei şi alte lucrări“. Vecinii au fost încântaţi să audă asta de la servitori. Dandrich a scris că a fost consultată o recunoscută firmă de arhitectură.

La mijlocul lui noiembrie, Antha i-a scris o scurtă scrisoare Amandei Grady Mayfair, mulţumindu-i că a ajutat-o la New York. I-a mulţumit că i-a retransmis corespondenţa care sosise la Greenwich Village. Spunea că a început să scrie scurte nuvele şi că a reluat munca la roman.

Când domnul Bordreaux, poştaşul, îşi făcea rondul obişnuit la ora nouă dimineaţa în ziua de 10 decembrie, Antha îl aştepta la poartă. Avea mai multe plicuri mari pe care să le trimită la New York. Putea, oare, să-i plătească

lui? Au încercat să ghicească greutatea plicurilor – ea a spus că nu poate să plece de lângă copil, nici ca să ajungă la poştă – iar el i-a promis că le va expedia. Antha i-a mai dat şi nişte scrisori pentru diferite adrese din New York.

— Era atât de nerăbdătoare, spunea el. Urma să devină scriitoare. Aşa o fată dulce. Nu am să uit niciodată. Am făcut nişte remarci cu privire la bombardarea lui Pearl Harbour, fiul meu îmi spusese cu o zi mai înainte de asta, şi că acum am intrat, în sfârşit, în război. Şi ştiţi? Ea nu auzise niciodată de asta. Nu ştia nici măcar că în război se bombardează. Ca şi cum ar fi trăit într-o lume a visurilor.

„Fata cea dulce“ a murit în acea după-amiază. Când acelaşi poştaş a revenit pentru tura de după-masă, pe la trei şi jumătate, deasupra zonei lui Garden District era un nor imens. Ploua cu găleata. Cu toate acestea, o mare mulţime de oameni era adunată în gradina Mayfair, iar camioneta antreprenorului de pompe funebre era parcată la mijlocul străzii. Vântul sufla cu multă putere. Domnul Bordreaux a mai rămas pe acolo, în ciuda vremii.

— Miss Belle stătea pe verandă şi suspina. Iar Miss Millie a încercat să-mi spună ce s-a întâmplat, dar nu putea scoate o vorbă. Apoi Miss Nancy a ieşit pe verandă şi mi-a strigat: „Du-te, domnule Bordreaux. Avem un mort aici. Du-te şi nu mai sta în ploaie“.

Domnul Bordreaux a traversat strada şi şi-a găsit adăpost sub o streaşină de la casa din vecinătate. Menajera i-a spus ca aceea care a murit este Antha. Se pare că a căzut de la un balcon de la etajul al treilea.

Furtuna era teribilă, spunea poştaşul, un adevărat uragan. Totuşi, el a rămas şi a văzut cum era adus un cadavru la camioneta cioclului. Red Lonigan era acolo, împreună cu varul lui, Leroy Lonigan. Apoi, camioneta a plecat. În sfârşit, domnul Bordreaux a plecat mai departe să ducă corespondenţa şi foarte curând, cam pe când a ajuns pe Prytania Street, vremea s-a îmbunătăţit brusc. Iar când a trecut a doua zi prin faţa casei Anthei, aleile erau complet acoperite cu frunze moarte.

De-a lungul anilor, Talamasca a adunat mai multe

poveşti legate de moartea Anthei, dar exact ce anume s-a întâmplat în după amiaza zilei de 10 decembrie 1941 s-ar putea să nu se afle niciodată. Domnul Bordreaux este considerat a fi ultimul din afara familiei care a văzut-o sau i-a vorbit Anthei. Bona fetiţei, o femeie în vârstă numită Alice Flanagan, anunţase în acea zi că era bolnavă.

Ceea ce se cunoaşte, din rapoartele poliţiei şi din anumite indicii care au apărut din partea familiei Lonigan sau a prelaţilor din parohie, este că Antha a sărit sau a căzut de la balconul camerei lui Julien de la etajul trei, puţin după ora trei după-amiază.

Varianta Carlottei, spicuind aceleaşi surse, este următoarea:

— Nu era deloc pregătită să fie mamă, a spus Miss Carlotta ofiţerului de poliţie. Antha petrecea ore întregi scriind la maşină scrisori, povestiri şi poezii, iar Nancy şi ceilalţi trebuiau să bată mult la uşa camerei ca să-i spună că Deirdre plânge în leagănul ei şi că are nevoie să fie hrănită.

La acest argument, Antha a devenit „isterică“. A alergat sus pe scări, urlând să fie lăsată în pace. Carlotta, temându-se că Antha şi-ar putea face rău singură – lucru pe care îl face adesea, conform spuselor Carlottei – a urmat-o în vechea cameră a lui Julien. Acolo, Carlotta a descoperit că Antha a încercat să-şi scoată ochii şi că, într-adevăr, reuşise să se zgârie destul de rău, deoarece îi curgea mult sânge. Când Carlotta a încercat să o controleze, Antha s-a tras deoparte, căzând pe spate prin fereastră, iar de acolo pe balustrada de fier a balconului. La un moment dat, părea că a reuşit să-şi ţină echilibrul, dar, apoi, şi l-a pierdut sau s-a aruncat intenţionat. A murit instantaneu, atunci când s-a lovit cu capul de dalele de piatră ale aleii, trei etaje mai jos.

Cortland nu a mai fost el însuşi când a auzit de moartea nepoatei lui. Imediat a plecat spre First Street. Mai târziu i-a spus soţiei lui din New York că şi Carlotta a fost absolut devastată. Preotul era cu ea, părintele Kevin de la biserica Preasfântul Răscumpărător. Carlotta repeta într-una că

nimeni nu a înţeles vreodată cât de fragilă era Antha. „Am încercat să o opresc! spunea Carlotta. Ce, în numele Domnului, trebuia să fi făcut?“ Drăguţa Millie şi Belle erau prea supărate pentru a putea vorbi despre asta. Belle părea să confunde totul cu moartea Stellei. Doar Nancy avea de spus lucruri neplăcute, plângându-se că Antha fusese o răsfăţată şi ferită de orice în viaţă, că avea capul plin de visuri prosteşti.

Când Alice Flanagan, bona, a fost contactata de Cortland, părea înfricoşata. Era bătrână şi parţial oarbă. Spunea că nu ştia absolut nimic de faptul ca Antha şi-ar fi făcut singură rău, că ar fi fost isterică sau orice altceva asemănător. Ea primea ordine de la Miss Carlotta. Miss Carlotta era bună cu familia. Miss Flanagan nu voia să-şi piardă slujba.

— Vreau doar să o îngrijesc pe draga micuţă, a spus ea poliţiei. Draga micuţă are acum nevoie de mine.

Într-adevăr, a îngrijit-o pe Deirdre până când aceasta a împlinit cinci ani.

Într-un târziu, Cortland le-a spus lui Beatrice şi Amandei să o lase în pace pe Carlotta. Ea fusese singurul martor la cele întâmplate. Şi, orice s-ar fi întâmplat în acea după-amiază, în mod sigur moartea Anthei fusese un accident groaznic. Ce s-ar fi putut face?

Nicio anchetă serioasă nu a urmat morţii Anthei. Nu s-a făcut nicio autopsie. După ce antreprenorul de pompe funebre a devenit bănuitor în urma examinării cadavrului şi a ajuns la concluzia că Antha nu s-a zgâriat singură, a contactat doctorul de familie. I s-a spus să lase toată chestiunea balta. Verdictul oficial era că Antha era nebună. Toată viaţa fusese instabilă emoţional. Fusese internată la Bellevue şi la azilul St. Ann. A depins de ceilalţi să aibă grijă de ea şi de copilul ei.

După moartea Stellei, colierul Mayfair nu a fost niciodată menţionat în legătură cu Antha. Nicio rudă sau prieten nu a spus că l-ar fi văzut. Sean Lacy nu a pictat-o niciodată pe Antha cu colierul. Nimeni din New York nu l-a văzut sau nu a auzit de el.

Dar când a murit, Antha îl avea la gât.

Întrebarea este firească. De ce, din toate zilele, Antha purta colierul chiar în acea zi? Oare faptul că a purtat smaraldul a precipitat cearta fatală? Şi dacă urmele de pe faţa Anthei nu au fost făcute de ea, a încercat Carlotta să-i scoată ochii, iar dacă da, de ce?

Oricum ar fi fost, casa de pe First Street s-a învăluit din nou în mister. Planurile Anthei pentru restaurare nu au fost duse niciodată la capăt. După certuri de pomină în birourile Mayfair and Mayfair – Carlotta a ieşit o dată atât de furioasă, încât efectiv a spart uşa din sticlă – Cortland a mers până acolo încât a înaintat o petiţie la tribunal prin care cerea custodia fetiţei Deirdre. Şi Alexander, nepotul lui Clay Mayfair, a făcut la fel. El şi cu soţia lui, Eileen, aveau o frumoasă vila în Metairie. Puteau să adopte copilul oficial sau să aibă grijă de ea neoficial, oricum ar fi acceptat Carlotta.

Amanda Grady Mayfair i-a spus lui Allan Carver:

— Cortland vrea ca eu să merg acasă şi să am grijă de fetiţă. Îţi spun, mi-e atât de milă de ea. Dar nu pot să mă întorc la New Orleans după atâţia ani!

Carlotta le-a râs în faţă acestor „făcători de bine“, cum le spunea ea. I-a spus judecătorului şi oricui din familie a întrebat că Antha a fost foarte grav bolnavă. Era, fără nicio îndoială, nebună congenital, iar asta era posibil să se manifeste şi la copilul ei. Nu avea nicio intenţie de a lăsa pe cineva să o ia pe Deirdre din casa mamei sale, departe de draga Miss Flanagan sau de dulcea Belle sau iubita Millie, toate o adorau şi aveau timp destul ca să o îngrijească zi şi noapte într-un fel în care nimeni altcineva nu ar fi reuşit.

Când Cortland a refuzat să dea înapoi, Carlotta l-a ameninţat direct. Doar soţia îl părăsise, nu-i aşa? Oare nu ar fi dorit familia să cunoască, după atât de mulţi ani, ce fel de om era Cortland? Rudele au cântărit reproşurile şi aluziile ei. Judecătorul cazului a devenit nerăbdător. După părerea lui, Carlotta Mayfair era o femeie de o virtute impecabilă şi un excelent discernământ. De ce nu putea

familia să accepte situaţia? Doamne Dumnezeule, dacă toţi copiii orfani ar avea mătuşi atât de drăguţe ca Millie, Belle sau Carlotta, lumea asta ar fi mai bună.

Moştenirea a fost lăsată în mâinile Mayfair and Mayfair şi copilul în grija Carlottei. Iar problema a fost închisă brusc.

A mai existat doar un singur atac la adresa autorităţii Carlottei. S-a întâmplat în 1945.

Cornell Mayfair, unul din verii din New York şi un descendent al lui Lestan, tocmai îşi terminase rezidenţiatul la spitalul din Massachusetts. Se pregătise să ajungă psihiatru. Aflase „poveşti incredibile“ despre casa de pe First Street de la verişoara lui, prin căsătorie, Amanda Grady Mayfair. De asemenea, de la Louisa Ann Mayfair, cea mai mare nepoată a lui Garland, care a mers la Radcliff şi a avut o aventură cu Cornell în timpul acela. Ce era toată această poveste cu nebunia congenitală? Cornell era fascinat. Totodată, era încă îndrăgostit de Louisa Ann, care se întorsese la New Orleans, în loc să se mărite cu el şi să locuiască în Massachusetts. Nu reuşea să înţeleagă devotamentul fetei pentru casa ei. A vrut să viziteze New Orleans şi familia de pe First Street, iar rudele din New York au fost de părere că era o idee bună.

— Cine ştie? i-a spus el Amandei în timpul unui prânz la Waldorf. Poate o să-mi placă oraşul şi poate Louisa Ann şi cu mine vom găsi o soluţie.

Pe 11 februarie, Cornell a sosit la New Orleans şi s-a cazat la un hotel din centrul oraşului. I-a cerut Carlottei o întâlnire, să stea de vorba, iar ea a acceptat ca el să vină pe First Street.

Aşa cum i-a spus el mai târziu Amandei (telefonând la New York), a rămas în casă probabil vreo două ore, stând cu Deirdre, micuţa de patru ani, aproape tot acest interval de timp.

— Nici nu pot să-ţi spun ce am descoperit, spunea el. Dar acest copil trebuie îndepărtat din mediul în care trăieşte. Şi, sincer, nu vreau ca Louisa Ann să fie implicată. Am să-ţi spun totul când mă întorc la New York.

Amanda a insistat ca el să-l sune pe Cortland şi să-i împărtăşească motivele îngrijorării lui. Cornell a mărturisit că şi Louisa Ann i-a sugerat acelaşi lucru.

— Nu vreau să fac asta chiar acum, a spus Cornell. Mi-a ajuns atâta Carlotta. Nu vreau să mă mai întâlnesc cu oamenii ăştia azi.

Fiind convinsă că l-ar putea ajuta Cortland, Amanda l-a sunat şi i-a spus ce se întâmplase. Lui Cortland i-a plăcut interesul doctorului Mayfair. A sunat-o puţin mai târziu pe Amanda, spunându-i că stabilise o întâlnire cu Cornell pentru cină la restaurantul Kolb din centrul oraşului. O va suna din nou după ce va sta de vorbă cu Cornell, dar, oricum, aşa cum stăteau lucrurile, îl plăcea pe tânărul doctor. Era nerăbdător să audă ce urma să-i spună acesta.

Cornell nu a ajuns niciodată la cină. Cortland l-a aşteptat peste o oră la restaurant, apoi l-a sunat la hotel. Niciun răspuns. În dimineaţa următoare, camerista a găsit cadavrul lui Cornell. Zăcea complet îmbrăcat pe patul deranjat, cu ochii deschişi pe jumătate. S-a găsit şi un pahar de sticlă plin pe jumătate cu coniac pe noptieră, lângă el. Nu s-a identificat o cauză a morţii.

Când s-a realizat autopsia, la cererea mamei lui Cornell şi a procurorului din New Orleans, lui Cornell i s-a găsit în sânge o cantitate redusă de narcotic foarte puternic amestecat cu alcool. S-a tras concluzia că a fost vorba de o supradoză şi nu s-a investigat mai departe. Amanda Grady Mayfair nu şi-a iertat niciodată faptul că l-a trimis pe doctorul Cornell Mayfair la New Orleans. Louisa Ann „nu şi-a mai revenit niciodată“ şi este, până în ziua de azi, necăsătorită. Sicriul cu Cornell a fost dus la New York de un Cortland distrus.

A fost Cornell o victimă a vrăjitoarelor Mayfair? Încă o dată suntem forţaţi să spunem că nu ştim. Cu toate acestea, un mic detaliu ne dă anumite indicaţii că el nu a murit din cantitatea de narcotic cu alcool existentă în sângele lui. Procurorul care a examinat cadavrul înainte ca acesta să fie luat din camera hotelului a observat că ochii lui Cornell erau hemoragici. Azi ştim că acesta este un

semn de asfixiere. Este posibil ca cineva să-l fi neutralizat pe Cornell punându-i un drog în băutură (coniacul a fost găsit în paharul de pe noptieră) şi apoi l-a sufocat cu o pernă în momentul în care nu s-a mai putut apăra.

La vremea când Talamasca a încercat să cerceteze cazul (cu ajutorul unui reputat detectiv particular) urmele se răciseră deja. Nimeni de la hotel nu şi-a mai amintit dacă vreun vizitator a venit la Cornell în acea după-amiază. Şi-a comandat coniacul de la room-service? Nimeni nu a pus atunci aceste întrebări. Amprente? Nu a fost ridicată niciuna. În definitiv, nu era o crimă…

Dar este acum timpul să ne întoarcem la Deirdre Mayfair, deţinătoarea actuală a moştenirii Mayfair, rămasă orfană de la vârsta de două luni şi lăsată în mâinile mătuşilor ei bătrâne.

Deirdre Mayfair

Casa de pe First Street a continuat să se deterioreze după moartea Anthei. Piscina devenise un eleşteu mocirlos plin de laba gâștei şi irişi sălbatici, iar din ţevile ei curgea acum o apă verzuie peste mizeria adunată. Ferestrele principalului dormitor din aripa nordică au fost încă o dată ferecate cu obloane. Culoarea a continuat să pălească de pe pereţii gri-violeţi ai vilei.

Bătrâna Miss Flanagan, aproape oarbă în ultimii ani, a avut grijă de micuţa Deirdre până ce aceasta a făcut aproape cinci ani. Din când în când o lua pe fetiţă la plimbare în jurul casei, dar niciodată nu a traversat strada.

Cortland venea de Crăciun. Bea sherry în salonul cel mare din faţă împreună cu Drăguţa Millie, Belle şi Nancy.

— Le-am spus că de data asta nu o să mă întoarcă din drum, îi explica el fiului său, Pierce, care i-a spus mai târziu mamei sale. Nu, domnule, aveam de gând să văd copila cu proprii mei ochi de ziua ei şi de Crăciun. Aveam de gând să o ţin în braţe.

Cortland a făcut declaraţii asemănătoare secretarilor lui de la Mayfair and Mayfair, cei care adesea cumpărau

cadourile pe care le ducea el lui Deirdre.

Ani mai târziu, nepotul lui Cortland, Ryan Mayfair, vorbea despre asta unei „cunoştinţe“ foarte atente la o recepţie de nuntă:

— Bunicul meu ura să meargă acolo. Casa noastră din Metairie era întotdeauna atât de veselă. Tata spunea că bunicul se întorcea acasă plângând. Când Deirdre avea trei ani, bunicul le-a obligat să facă primul pom de Crăciun după mulţi ani. A luat cu el ornamente special pentru asta. A cumpărat beculeţele şi le-a montat singur. Este foarte greu să-ţi închipui oameni trăind atât de sumbru. Aş fi dorit să-mi cunosc bunicul. Se născuse în casa aia. Gândeşte-te! Iar tatăl lui, Julien, se născuse înainte de Războiul Civil.

În acea vreme, Cortland ajunsese imaginea tatălui său, Julien. Poze de-ale lui din anii 1950 îl arată ca un bărbat înalt, zvelt, cu părul negru şi doar puţin argintiu pe la tâmple. Chipul îi era remarcabil de asemănător cu cel al tatălui, exceptând ochii, care erau mult mai mari, semănând cu ochii Stellei, chiar dacă avea expresia agreabilă a lui Julien şi, în mod frecvent, zâmbetul său plin de veselie.

După toate indiciile, familia îl iubea mult. Angajaţii lui, practic, îl venerau. Şi, chiar dacă Amanda Grady Mayfair îl părăsise cu mulţi ani înainte, şi ea părea că l-a iubit întotdeauna, cel puţin aşa i-a spus lui Allan Carver la New York în anul în care a murit. Amanda i-a plâns pe umăr lui Allan din cauza faptului că fiii ei nu au înţeles niciodată de ce a trebuit ea să-l părăsească pe tatăl lor, dar nici nu avea vreo intenţie de a le spune.

Ryan Mayfair, care l-a cunoscut foarte puţin pe bunicul său Cortland, îi era complet devotat. Pentru el şi pentru tatăl său, Cortland a fost un erou. Nu a reuşit să înţeleagă niciodată cum a putut bunica lui să-l „părăsească“ pentru New York.

Cum era Deirdre în această perioadă? Nu am reuşit să descoperim nimic în legătură cu ea în primii cinci ani de viaţă, cu excepţia spuselor familiei lui Cortland conform

cărora era o fetiţă tare drăguţă.

Părul ei negru era fin şi buclat, asemănător cu al Stellei. Ochii erau mari şi întunecaţi.

Dar casa de pe First Street era încă o dată închisă lumii din afară. O generaţie de trecători s-a obişnuit cu faţada ei neglijată şi fără speranţa de a fi refăcută. Din nou, muncitorii nu au putut efectua reparaţiile necesare. Unul care trebuia să repare acoperişul a căzut de două ori de pe scară şi a refuzat să mai lucreze acolo. Numai bătrânul grădinar şi fiul lui mai veneau din când în când ca să tundă iarba năpădită de buruieni.

Pe măsură ce oamenii din parohie mureau, dispăreau şi anumite poveşti legate de Mayfairi. Altele erau atât de transformate în timp încât nu mai puteau fi recunoscute. Noii investigatori i-au înlocuit pe cei vechi. Curând, niciunul dintre cei întrebaţi nu mai pomeneau de Julien, Katherine, Rémy sau Suzette.

Barclay, fiul lui Julien, a murit în 1949, iar fratele lui, Garland, în 1951. Fiul lui Cortland, Grady, a murit în acelaşi an ca şi Garland, în urma unei căzături de pe cal, la Audubon Park. Mama lui, Amanda Grady Mayfair, a murit la scurt timp, ca şi cum moartea scumpului ei Grady a fost mai mult decât putea ea îndura. Din cei doi fii ai lui Pierce, doar Ryan Mayfair „cunoaşte toată povestea familiei“ şi îi încântă pe cei mai tineri membri ai familiei – dintre care mulţi nu ştiu nimic – cu istorioare stranii.

Irwin Dandrich a murit în 1952. Rolul lui fusese deja preluat de către un alt „investigator din înalta societate“, o femeie pe numele ei Juliette Milton, care a cules multe poveşti de-a lungul anilor de la Beatrice Mayfair şi de la alte rude ce locuiau în centrul oraşului, rude care luau frecvent masa cu Juliette şi nu păreau deranjate că aceasta bârfea despre ei cu oricine şi că le spunea şi lor totul despre ceilalţi. Ca şi Dandrich, Juliette nu era o persoană vicioasă în mod special, ba dimpotrivă. Îi plăceau melodramele şi scria scrisori incredibil de lungi iubiţilor ei din Londra care îi plăteau anual o sumă de bani egală cu suma pe care o avea înainte ca dotă.

La fel ca şi în cazul lui Dandrich, Juliette nu a ştiut niciodată cui i se adresează informaţiile despre Mayfairi. Şi, deşi se interesa cel puţin o dată pe an, nu a insistat niciodată.

În 1953, în timp ce începusem traducerea completă a scrisorilor lui Petyr van Abel, am citit şi rapoartele contemporane cu privire la Deirdre cea de doisprezece ani pe măsură ce acestea soseau. Am trimis investigatori să afle orice fragment de informaţie.

— Săpaţi, le spuneam eu, spuneţi-mi totul despre, chiar de la bun început. Nu este nimic ce nu ar prezenta interes pentru mine.

Am sunat-o pe personal Juliette Milton şi i-am spus că-i voi plăti suplimentar pentru orice va afla în plus.

De la început, Deirdre i-a călcat pe urme mamei sale, fiind exmatriculată de la multe şcoli din cauza „comportamentului ei straniu“ şi „învechit“, a neatenţiei de la ore şi a crizelor ciudate de plâns, când nimeni nu putea să o ajute.

Încă o dată, sora Bridget Marie, pe atunci era sexagenară, a „văzut“ prietenul invizibil acționând în curtea şcolii Sfântul Alfons, găsind lucruri pentru mica Deirdre şi făcând ca florile să plutească prin aer. Şcolile de la Sacred Heart, Ursuline, St. Joseph, Our Lady of the Angels, toate au exmatriculat-o pe mica Deirdre în decursul câtorva săptămâni. Se întâmpla că ea să stea şi câteva luni acasă. Vecinii o vedeau „alergând ca o nebună“ prin grădina casei sau urcând în uriaşul stejar în spatele cuiva.

Nu mai exista personal angajat la casa din First Street. Fiica Tuşii Easter, Irene, făcea toata treaba în casă, gătit, curăţenie, robotea neobosită. În fiecare dimineaţă mătura podelele sau parchetul, cum îi spuneau. Iar la ora trei după-amiaza o ştergea prin poarta din spatele casei.

Nancy Mayfair era acum menajera casei, răstindu-se şi agitându-se în timp ce se ocupa de toate, după spusele celor care livrau marfă sau a preoţilor care veneau când

erau chemaţi.

Drăguţă Millie şi Belle, doua bătrâne pitoreşti, dacă nu chiar frumoase, aveau grijă de cei câţiva trandafiri care creşteau lângă terasa laterală şi care scăpaseră de sălbăticia care acoperea acum aproape întreaga grădină, de la gardul de la stradă şi până în fundul curţii.

Toata familia îşi făcea apariţia la capelă, la slujba de duminică de la ora noua. Mica Deirdre părea o păpuşă în rochiţa ei de un albastru-marin, cu pălărioara cu panglici, Carlotta purta costumul ei de zi cu zi, de culoare închisă, cu o bluză cu guler înalt, iar bătrânele doamne, Millie şi Belle, erau adevărate apariţii în pantofi cu tocuri înalte, rochii de gabardină cu dantelă şi mănuşi negre.

Miss Millie şi Miss Belle mergeau adesea împreună la cumpărături, lunea, luând un taxi din faţa casei până la Gus Mayer sau Godchaux's, magazinele cele mai bune din New Orleans, de unde îşi cumpărau rochiile lor gri perlă şi pălăriile lor înflorate, cu voalete, şi alte lucruri la moda. Doamnele de la saloanele cosmetice le cunoşteau după nume. Le vindeau pudră şi creme de faţă şi parfum Christmas Nights. Cele două doamne luau apoi prânzul la restaurantul D.H. Holmes, după care se întorceau cu taxiul acasă. Şi ele şi numai ele reprezentau familia de pe First Street la funeralii sau, din când în când, la botezuri, ba chiar, arareori, la câte o nuntă, deşi foarte rar mergeau la recepţiile de după nuntă.

Millie şi Belle mergeau şi la alte înmormântări care aveau loc în parohie şi s-ar fi dus şi la priveghiuri dacă s-ar fi ţinut la Lonigan and Sons, acolo, în apropiere. Mergeau la slujba de la capelă de marţi noaptea şi câteodată, vara, o luau şi pe micuţa Deirdre cu ele, privind-o cu mândrie şi dându-i mici bucăţi de ciocolată pentru a o face să tacă.

Nimeni nu-şi amintea să fi fost vreodată ceva în „neregulă“ cu draga Miss Belle.

Într-adevăr, cele două bătrâne doamne au câştigat dragostea şi respectul tuturor celor care locuiau în Garden District, mai ales al celor care nu ştiau nimic despre tragediile sau secretele Mayfairilor. Conacul de pe First

Street nu era singurul ajuns în paragină în spatele gardului său ruginit.

Pe de altă parte, Nancy Mayfair părea să se fi născut şi să fi crescut în cu totul alt mediu. Se îmbrăca întotdeauna neglijent, avea părul nespălat şi abia pieptănat. Era uşor să o iei drept o servitoare. Dar nimeni nu a pus la îndoială faptul că era sora Stellei, ceea ce, desigur, nu era. A început să poarte pantofi negri legaţi cu şireturi când avea numai treizeci de ani. Morocănoasă, plătea băieţii de la livrări dintr-un portofel uzat sau striga de sus de pe scări la negustorii ambulanţi să plece de la poartă.

Între aceste femei îşi petrecea Deirdre zilele atunci când nu se lupta să câştige admiraţia unei clase aglomerate, luptă care se termina întotdeauna cu un eşec şi cu căderea în dizgraţie.

Era tot timpul comparată cu mama ei. Rudele spuneau că, probabil, era „nebunie congenitală“, deşi, sincer, nimeni nu ştia asta. Dar pentru cei care observau familia cu mai multă atenţie – fie şi de la mare distanţă –, apăruseră destul de devreme anumite diferenţe între mamă şi copil.

Dacă Antha fusese întotdeauna scundă şi slăbuţă de felul ei, la Deirdre se remarcase, încă de la început, un aer rebel şi o senzualitate de neconfundat. Vecinii spunea că au văzut-o adeseori alergând „ca un băieţoi“ prin grădină. La vârsta de cinci ani reuşea să se caţere în stejar până în vârf. Se ascundea câteodată în tufişurile din lungul gardului pentru a-i putea speria pe cei care treceau pe lângă ea.

La nouă ani, a fugit de acasă pentru prima dată. Panicată, Carlotta l-a sunat pe Cortland, apoi a fost chemată poliţia. Într-un târziu, o Deirdre îngheţată şi tremurând de frig a apărut la poarta orfelinatului St. Elizabeth de pe Napoleon Avenue, spunând că e „blestemată“ şi „posedată de diavol“. Au trebuit să cheme un preot pentru ea, iar Cortland şi Carlotta au venit să o ia acasă.

„Imaginaţie prea bogată“, a spus Carlotta. Şi cuvintele

ei au devenit expresia standard.

Un an mai târziu, poliţia a găsit-o pe Deirdre rătăcind prin furtună de-a lungul canalului St. John, tremurând şi plângând, spunând că-i era frică să meargă acasă. Timp de două ore le-a spus minciuni poliţiştilor despre numele şi familia ei. Era o ţigancă care sosise în oraş cu circul. Mama ei fusese ucisă de un dresor de animale. Ea încercase să se sinucidă cu „o otravă rară“, dar fusese dusă la un spital din Europa unde i se scosese tot sângele din vene.

— Era ceva tare trist la copilul ăsta şi ceva tare nebunesc, i-a spus poliţistul, mai târziu, investigatorului nostru. Era absolut serioasă, iar ochii ei albaştri aveau o privire sălbatică. Nici măcar nu i-a privit pe unchiul şi mătuşa ei când au venit să o ia. Pretindea că nu îi cunoaşte. Apoi a spus că o ţineau înlănțuită într-o cameră de la etaj.

La zece ani, Deirdre a fost trimisă în Irlanda la o şcoală cu internat recomandată de un preot irlandez de la catedrala St. Patrick, părintele Jason Power. Umbla vorba că asta fusese ideea lui Cortland.

— Bunicul a dorit ca ea să plece de aici, spunea Ryan Mayfair mai târziu.

Dar surorile din ţinutul Cork au trimis-o pe Deirdre acasă după numai o lună.

Timp de doi ani, Deirdre a studiat cu o guvernantă, Miss Lampton, o veche prietenă a Carlottei de la Sacred Heart. Miss Lampton i-a spus Beatricei Mayfair că Deirdre era o fată fermecătoare şi cu adevărat foarte inteligentă.

— Are prea multă imaginaţie, asta e tot ce e rău cu ea, şi petrece prea mult timp singură.

Când Miss Lampton s-a căsătorit şi a plecat în nord, Deirdre a plâns zile întregi.

Chiar şi în acei ani, certurile au continuat pe First Street. Se auzeau oameni ţipând. Deirdre ieşea adeseori din casă în fugă şi plângând. Urca în stejar până ajungea prea sus pentru Irene sau Miss Lampton. Uneori rămânea acolo până se întuneca.

Dar, odată cu adolescenţa, au apărut anumite schimbări la Deirdre. A devenit retrasă, secretoasă şi nici nu mai era aşa băieţoasă. La treisprezece ani era mult mai voluptoasă decât fusese Antha ca femeie în toată firea. Îşi purta părul negru şi ondulat lung şi cu cărare pe mijloc, ţinut pe spate cu o panglică de culoarea levănţicii. Ochii ei mari şi albaştri aveau o privire permanent neîncrezătoare şi amară. O privire hăituită, aşa se bârfea în parohie la slujbele de duminică.

— Era deja o femeie frumoasă, spunea una din doamnele care veneau regulat la biserică. Iar acele bătrâne doamne habar nu aveau. O tratau de parcă ar fi fost tot un copil.

Din cercurile juridice am aflat că, într-o după amiază, Deirdre a dat năvală în sala de aşteptare a unuia din birourile lui Cortland.

— Era extraordinar de agitată, a spus secretarul mai târziu. Timp de o oră a ţipat şi a plâns în biroul unchiului ei. Şi vă mai spun ceva, ceva ce nici nu am remarcat până nu a plecat. Avea pantofi diferiţi în picioare. Unul era negru cu un toc mic, iar celălalt era maro fără toc. Nu cred că ea îşi dădea seama. Cortland a dus-o acasă, dar cred că nici el nu a observat pantofii. Apoi nu am mai văzut-o.

În vara anului în care Deirdre a împlinit paisprezece ani, a fost dusă de urgenţă la spitalul Mercy. Încercase să-şi taie venele. Beatrice a fost să o vadă.

— Fata asta are o voinţă pe care Antha nu a avut-o, îi spunea ea lui Juliette Milton. Dar are nevoie de sfaturi de la o femeie. Mi-a cerut să-i cumpăr cosmetice, deoarece, mi-a spus ea, nu fusese decât o singură dată în viaţa ei într-un magazin de cosmetice.

Beatrice s-a întors la spital cu cosmeticalele doar ca să afle cum Carlotta interzisese toate vizitele. Când Beatrice l-a sunat pe Cortland, el i-a spus că nu ştie de ce şi-a tăiat Deirdre venele.

— Poate că doar îşi dorea să iasă din casă.

Chiar în acea săptămână, Cortland a aranjat ca Deirdre să meargă în California. A zburat la Los Angeles ca să stea cu fiica lui Garland, Andrea Mayfair, care se căsătorise cu

un doctor de la spitalul Cedars of Lebanon. Dar, după două săptămâni, Deirdre a fost din nou acasă.

Mayfairii din Los Angeles nu au spus nimănui ce s-a întâmplat, dar, după câţiva ani, fiul lor, Elton, i-a spus investigatorului nostru că biata lui verişoară din New Orleans era nebună. Că se credea blestemată de un fel de moştenire, că a discutat cu el despre sinucidere, îngrozindu-i pe părinţii lui. Că aceştia au dus-o la doctori care au spus că nu va fi niciodată normală.

— Părinţii mei au vrut s-o ajute, mai ales mama, dar întreaga familie era dezbinată. Cred, totuşi, că totul a culminat când au văzut-o într-o noapte în grădină cu un bărbat, iar ea nu a vrut să recunoască asta. Nega într-una, iar ei s-au temut să nu se întâmple ceva. Avea doar treisprezece ani, cred, şi era foarte frumoasă, aşa că au trimis-o acasă.

Beatrice i-a povestit cam acelaşi lucru lui Juliette Milton.

— Cred că Deirdre arată prea matură, a spus ea. Dar nu credea că Deirdre ar fi minţit în privinţa companionilor ei bărbaţi. Este numai tulburată.

Iar Beatrice era convinsă că nu era vorba de nicio nebunie congenitală. Că asta era doar povestea familiei, pe care Carlotta o răspândise, şi care trebuia obligatoriu stopată.

Beatrice s-a dus în First Street ca să o vadă pe Deirdre şi să-i ducă nişte cadouri. Nancy nu a lăsat-o să intre.

Acelaşi bărbat este responsabil pentru cea mai traumatizantă exmatriculare pe care a suferit-o Deirdre la şcoala cu internat St. Rose de Lima, pe când avea şaisprezece ani. Deirdre urma cursurile şcolii de un semestru întreg, fără probleme, şi la mijlocul trimestrului de primăvară s-a întâmplat din nou. În familie se spunea că Deirdre era extraordinar de fericită la acea şcoală, că i-ar fi spus lui Cortland că nu mai vrea să meargă niciodată acasă. Chiar şi în vacanţa de Crăciun Deirdre a rămas în internat, ieşind doar cu Cortland la o cină în seara de Ajun.

Îi plăceau mult leagănele din fundul curţii de joacă, destul de largi pentru copiii mai mari, şi, când se însera, îi

plăcea să stea acolo şi să cânte cântece cu o altă fată, Rita Mae Dwyer (mai târziu Lonigan), care îşi amintea de Deirdre ca de o persoană total specială, elegantă şi inocentă, romantică şi dulce.

Prin 1988 au fost obţinute informaţii suplimentare legate de această exmatriculare în cadrul unei conversaţii pe care Rita Mae Dwyer Lonigan a avut-o cu investigatorul.

„Misteriosul prieten“ al lui Deirdre s-a întâlnit cu aceasta în grădina mânăstirii, în timpul nopţii, şi i-a vorbit în şoaptă, dar destul de tare ca Rita Mae să fi putut auzi.

— I-a spus „iubita mea“, a povestit Rita. Ea nu mai auzisem asemenea vorbe romantice decât în filme.

Fără apărare şi suspinând amarnic, Deirdre nu a scos o vorbă când călugăriţele au acuzat-o că „a adus un bărbat pe teritoriul şcolii“. Ele o urmăriseră pe Deirdre strecurându-se prin uşa bucătăriei mânăstirii spre grădină, unde se întâlnise în întuneric cu acel bărbat.

— Nu era un băiat, a spus una din maici, de-a dreptul furioasă, în timpul şedinţei directorilor. Era un bărbat! Un bărbat matur!

Raportul de atunci este extraordinar de răutăcios faţă de fată: „Copila nu are pic de caracter. I-a îngăduit bărbatului să o atingă într-un fel ruşinos. Inocenţa ei este o minciună sfruntată“.

Nu poate să existe niciun dubiu că tovarăşul misterios era Lasher. El este descris de călugăriţe, apoi de doamna Lonigan, ca având părul şaten şi ochii căprui şi fiind elegant îmbrăcat cu haine de modă veche.

Dar remarcabil este, dacă nu exagerează, că Rita Mae l-a auzit pe Lasher vorbind.

Altă informaţie neaşteptată pe care ne-a dat-o doamna Lonigan este că Deirdre avea colierul cu smaraldul Mayfair cu ea la şcoală, că i l-a arătat Ritei şi i-a arătat cuvântul gravat pe spate: „Lasher“. Dacă relatarea Ritei Mae este adevărată, înseamnă că Deirdre ştia prea puţine despre mama sau bunica ei. Ştia că smaraldul a ajuns la ea de la cele două femei, dar habar nu avea cum au murit Stella şi

Antha.

Întreaga familie a ştiut, în 1956, că Deirdre a fost distrusă din cauza ultimei ei exmatriculări de la St. Rose de Lima. A stat internată la azilul St. Ann timp de şase săptămâni. Deşi nu s-a putut obţine fişa medicală, surorile au spus că Deirdre a implorat să i se facă tratament cu şocuri electrice şi că i s-a aplicat acest tratament de două ori. Avea acum aproape şaptesprezece ani.

Din câte cunoaştem despre practica medicală de atunci, putem să spunem că aceste tratamente cu şocuri electrice presupuneau un voltaj mai mare decât cel de azi. Erau, probabil, foarte periculoase, rezultând în urma lor o pierdere a memoriei pentru câteva ore sau zile.

Nu cunoaştem dacă s-a făcut o întreagă cură. Cortland era total împotriva acestui tratament cu şocuri sau cel puţin aşa i-a spus Beatricei Mayfair. Nu putea să creadă în ceva atât de extrem pentru o persoană atât de tânără.

— Dar ce are fata asta? a întrebat-o Juliette pe Beatrice.

— Nimeni nu ştie, dragă. Nimeni nu ştie.

Carlotta a luat-o pe Deirdre acasă de la azil, unde a mai zăcut o lună.

Din munca neobosită a investigatorilor noştri, am aflat că figura ceţoasă şi întunecată a fost adeseori văzută cu Deirdre în grădina casei. Un furnizor de la băcănie a spus că „s-a speriat groaznic“ când, plecând o dată de acolo, a văzut-o pe „fetiţa cu ochii sălbatici şi pe acel bărbat“ stând în mijlocul tufişurilor de lângă vechea piscină.

O fată bătrână, care locuia pe Prytania Street, i-a văzut pe cei doi în capelă, după lăsarea întunericului.

— I-am spus lui Miss Belle. M-am oprit la poarta lor a doua zi dimineaţă. Nu credeam că era cuviincios. S-a întâmplat seara, imediat după lăsarea întunericului. Am intrat în capelă să aprind o lumânare şi să spun Rozariul, aşa cum fac întotdeauna, şi era acolo, în stranele din spate, în umbră, stătea cu omul acela. Abia i-am zărit la început. Apoi, când s-a ridicat şi s-a grăbit să iasă, am văzut-o foarte clar în lumina felinarului de pe stradă. Era Deirdre Mayfair. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu tânărul.

Mai multe persoane au povestit că au văzut ceva similar. Imaginile erau întotdeauna la fel – Deirdre şi bărbatul misterios în umbră. Deirdre şi bărbatul misterios plecând în grabă de la locul lor sau ivindu-se într-un fel tulburător. Avem cincisprezece variaţiuni diferite pe aceste două teme.

Câteva din aceste relatări au ajuns la urechile Beatricei.

— Nu ştiu dacă o supraveghează cineva, iar ea este atât de… atât de bine dezvoltată fizic, i-a spus Juliettei.

Drept urmare, au mers amândouă, Beatrice şi Juliette, pe First Street.

— Fata se plimba prin grădină. Beatrice s-a întins peste gard şi a chemat-o. Timp de câteva minute nu a recunoscut-o pe Bea. Apoi a plecat să ia cheia de la poartă. Desigur, doar Bea a vorbit după asta. Dar fata era şocant de frumoasă şi asta mai ales din cauza personalităţii ei stranii. Arăta ca o sălbatică, neîncrezătoare, dar, în acelaşi timp, interesată să afle lucruri noi. I-a plăcut broşa pe care o purtam. I-am dat-o, iar ea s-a bucurat ca un copil. Mi-e destul de greu să adaug că era în picioarele goale şi că rochia ei de bumbac era foarte murdară.

Când a sosit toamna, din casă au început să se audă din nou certuri şi ţipete. Vecinii au ajuns să cheme poliţia de doua ori. Privitor la prima solicitare, am reuşit personal să obţin o descriere completă, doi ani mai târziu, în luna septembrie.

„Nu mi-a plăcut să merg acolo, mi-a spus poliţistul. Ştii, nu-mi convenea să deranjez familiile care locuiesc în Garden District. Iar doamna aia chiar că ne-a pus într-o situaţie jenantă acolo, în faţa uşii. Era Carlotta Mayfair, cea căreia toţi îi spun Miss Carl, care lucrează cu judecătorul.

— Cine v-a chemat aici? Ce vreţi? Cine sunteţi? Să vă vad legitimaţiile. Va trebui să vorbesc cu judecătorul Byrnes despre asta, daca mai veniţi pe aici.

În final, partenerul meu i-a spus că oamenii au auzit o tânără ţipând în casă şi că noi doream să vorbim cu ea ca sa ne asigurăm că e bine. Credeam că Miss Carl o să-l

ucidă în clipa aia, în schimb s-a dus şi a adus fata, Deirdre Mayfair, aia despre care era vorba. Plângea şi tremura toată. I-a spus partenerului meu, C.J.:

— Spuneţi-i să-mi dea lucrurile mamei mele. Ea a luat lucrurile mamei mele.

Miss Carl a spus că s-a săturat de atâta «amestec din afară», că aceasta era doar o ceartă de familie şi că nu era nevoie de poliţie. Dacă nu plecăm, îl va suna pe judecătorul Byrnes. Atunci fata, Deirdre, a fugit din casă spre maşina noastră.

— Luaţi-mă de aici! a ţipat ea.

Apoi, ceva s-a întâmplat cu Miss Carl. Se uita la fata care stătea lângă maşina noastră de poliţie şi a început să plângă. A încercat să ascundă asta, acoperindu-şi faţa cu o batistă, dar noi am văzut, doamna plângea. Fata chiar că o adusese la limită. CJ. a spus:

— Miss Carl, ce doriţi să facem noi?

A trecut pe lângă el, a coborât şi s-a apropiat de fată, zicându-i:

— Deirdre, vrei să te întorci la azil? Te rog, Deirdre. Te rog.

Şi atunci a cedat. Nu mai putea vorbi. Fata stătea şi se uita fix la ea, cu ochii ăia sălbatici şi privirea nebună, apoi a început să suspine. Iar Miss Carl şi-a pus mâna în jurul umerilor ei şi s-a întors cu ea în casă.“

— Eşti convins că era Carl? l-a întrebat pe poliţist.

— Oh, da, toată lumea o cunoaşte. N-am s-o uit niciodată. L-a sunat pe căpitan chiar a doua zi şi i-a cerut să ne dea afară.

Un alt echipaj de poliţie a fost trimis la solicitarea vecinilor după numai o săptămână. Tot ce ştim din cele ce s-au întâmplat cu această ocazie este că Deirdre a încercat din nou să părăsească casa atunci când au venit poliţiştii. Ei au convins-o să rămână şi să-l aştepte pe unchiul Cortland să sosească.

Deirdre a fugit de acasă a doua zi. Din anumite surse judiciare am aflat că au avut loc multe convorbiri telefonice, Cortland alergând spre First Street, Mayfair

and Mayfair sunând la rudele de la New York, iar acestea din urmă căutând-o pe Deirdre aşa cum făcuseră atunci când Antha dispăruse cu câţiva ani în urmă.

Amanda Grady Mayfair murise deja. Mama doctorului Cornell Mayfair nu a dorit să aibă nimic de-a face cu cei de pe First Street. Cu toate acestea, ea a sunat celelalte neamuri din New York. Apoi poliţia l-a căutat pe Cortland în New Orleans. Deirdre fusese găsită în Greenwich Village, mergând aiurea pe străzi, în picioarele goale, vorbind incoerent. Erau dovezi clare că fusese victima unui viol. În chiar acea noapte, Cortland a zburat la New York. Dimineaţa următoare, s-a întors cu Deirdre.

Istoria se repeta, cu a doua internare a lui Deirdre la azilul St. Ann. A fost externată o săptămână mai târziu şi a plecat să locuiască cu Cortland în vechea lui casă din Metairie.

Prin familie se zvonea despre Carlotta că era cu nervii la pământ şi descurajată. I-a spus judecătorului Byrnes şi soţiei acestuia că a dat greş în creşterea lui Deirdre. Îi era teamă că fata nu va mai fi „normală vreodată“.

Beatrice Mayfair a mers într-o sâmbătă la Carlotta şi a găsit-o stând singură în salonul cel mare din First Street, cu draperiile trase. Carlotta nu scotea o vorbă.

— Mai târziu am realizat că ea se uita fix spre locul unde se puneau sicriele pe vremuri, când funeraliile se făceau acasă. Îmi răspundea numai cu „da“, sau „nu“, sau „hmmmm“, când îi puneam vreo întrebare. Femeia aia oribila, Nancy, a apărut la un moment dat şi mi-a oferit un ceai rece.

Beatrice a plecat când nu a mai suportat atâta tristeţe şi s-a dus să o viziteze pe Deirdre la casa lui Cortland.

Această casă aparţinea familiei Mayfair de când Cortland o construise în vremea tinereţii lui. Era o vilă din cărămizi, cu coloane albe şi ferestre franţuzeşti, şi avea toate „facilităţile moderne“. Mai târziu a trecut în proprietatea lui Ryan Mayfair, fiul lui Pierce, care locuieşte şi acum acolo. Timp de ani de zile Sheffield şi Eugenie Mayfair au împărţit casa cu Cortland. Singurul lor copil,

Ellie Mayfair, care mai târziu a adoptat-o pe fiica lui Deirdre, Rowan, s-a născut în acea casa.

La acea vreme, Sheffield Mayfair murise din cauza unui atac de cord, iar Eugenie se dusese şi ea de mai mulţi ani. Ellie locuia în California, unde tocmai se măritase cu un avocat, Graham Franklin. Iar Cortland locuia singur în casa din Metairie.

Toata lumea spunea că era o casă extrem de încântătoare, plină de culori vii şi strălucitoare, cu tapete vesele, mobilă tradiţională şi multe cărţi. Numeroasele uşi de sticlă se deschideau spre grădină, piscină şi pajiştea din faţă.

Întreaga familie s-a gândit că acesta era cel mai bun loc pentru Deirdre. Metairie nu avea nimic din tristeţea asupritoare din Garden District. Cortland a asigurat-o pe Beatrice că Deirdre se odihneşte, că problemele fetei erau cauzate de mulţimea secretelor şi de proasta judecată a Carlottei.

— Dar nu mi-a spus exact ce se întâmplă, s-a plâns Beatrice Juliettei. Niciodată nu o face. Şi ce vrea să spună cu asta, secrete?

Beatrice o întreba pe servitoare la telefon de câte ori putea, dar aceasta îi răspundea doar că Deirdre e bine. Fata avea o culoare foarte sănătoasă în obraji. Ba chiar a avut un musafir, un tânăr foarte atrăgător. Servitoarea l-a zărit doar pentru o clipă sau două – el şi Deirdre erau în grădină –, dar el era un fel de gentleman foarte prezentabil.

— Ei bine, cine ar putea fi? se întreba Beatrice pe când lua masa cu Juliette. Nu cumva acelaşi ticălos care s-a strecurat în grădina călugăriţelor de la St. Rose ca să o supere?

„Mie mi s-a părut, scria Juliette omului de contact din Londra, că familia nu-şi dă seama că fata asta are un iubit. Vreau să spun unul foarte diferit şi uşor de recunoscut, care este văzut mereu în compania ei. Toate descrierile acelui tânăr sunt asemănătoare.“

Detaliul semnificativ referitor la această poveste este că

Juliette Milton nu a auzit niciodată vreun zvon despre fantome, vrăjitoare, blesteme sau ceva asemenea legat de familia Mayfair. Ea şi cu Beatrice credeau cu tărie că acel tânăr era o fiinţă umană.

Cu toate acestea, în acelaşi timp, în Irish Channel bătrânii discutau în jurul meselor din bucătărie despre „Deirdre şi bărbat“. Iar prin „bărbat“ nu se refereau la o fiinţă umană. Sora mai mare a părintelui Lafferty ştia despre „bărbat“. Încercase să vorbească cu fratele ei despre asta, dar el nu avea încredere în ea. Ea obişnuia să bârfească pe această temă cu un prieten mai în vârstă, Dave Collins, ba şi cu investigatorul nostru, care a condus-o acasă după slujba de duminică.

Miss Rosie, care lucra în sacristie, schimbând podoabele altarului şi având grijă de vinul de împărtăşanie, cunoştea şi ea aceste şocante lucruri despre Mayfairi şi „bărbat“.

— La început a fost Stella, apoi Antha, iar acum Deirdre, i-a spus ea nepotului ei, un student la Loyola care se gândea că acestea erau superstiţii prosteşti.

O servitoare de culoare, care locuia în acelaşi cartier, ştia şi ea totul despre „bărbatul ăla“. Era fantoma familiei, asta era, şi era singura fantomă pe care am văzut-o în plină zi, stând lângă fetiţa aia, în spatele grădinii. Fata aia va merge în iad când va muri.

Deja era vara lui 1958 şi eu mă pregăteam să plec la New Orleans.

Terminasem de adunat întreaga istorie Mayfair într-o primă versiune a prezentului raport, adică ceva foarte asemănător cu ceea ce cititorul a aflat deja. Şi eram extraordinar de interesat de Deirdre Mayfair.

Simţeam că puterile ei şi, mai ales, abilitatea de a vedea şi de a comunica cu spiritele ajungeau să o scoată din minţi.

După numeroase discuţii cu Scott Reynolds, noul nostru director, şi mai multe întâlniri ale întregului consiliu, s-a decis ca eu să fac această călătorie şi că îmi voi folosi propria judecată pentru a hotărî dacă Deirdre Mayfair este suficient de matură şi stabilă pentru a încerca abordarea

directă.

Elaine Barrett, unul dintre cei mai în vârstă şi mai experimentaţi membri ai Talamasca, murise cu un an mai înainte, iar eu eram considerat (fără merit) cel mai bun expert al ordinului în problema familiilor de vrăjitori. Capacităţile mele nu au fost niciodată puse la îndoiala. Şi, într-adevăr, cei care au fost cei mai speriaţi de morţile lui Stuart Townsend şi Arthur Langtry – şi, probabil, cei care mi-ar fi interzis călătoria la New Orleans – nu mai erau nici ei de mult în viaţă.

DOUĂZECI ŞI TREI

DOSARUL VRĂJITOARELOR MAYFAIR
PARTEA A IX-A

Povestea lui Deirdre Mayfair
Revizuită complet în 1989

Am sosit la New Orleans în iulie 1958 şi imediat m-am cazat la un hotel mic şi fără pretenţii din French Quarter. Pe urma am stabilit întâlnirea cu cel mai abil investigator al nostru şi am demarat consultarea anumitor registre publice, pentru a avea informaţii din mai multe surse.

De-a lungul anilor, obţinusem numele mai multor persoane apropiate familiei Mayfair. Am încercat să le abordez. Cu Richard Llewelyn am avut succes, aşa cum am descris mai înainte, dar numai activitatea asta mi-a ocupat câteva zile.

Am reuşit, de asemenea, să dau peste o tânără profesoara laică de la şcoala St. Rose de Lima, care o cunoscuse pe Deirdre în timpul lunilor petrecute de ea acolo, şi mi-am clarificat mai mult sau mai puţin motivele exmatriculării ei. Din păcate, tânăra era convinsă că Deirdre avusese o aventură cu acel „om mai în vârstă“ şi că era o fată păcătoasă şi rea. Şi alte fete din şcoală ştiau de colierul de smaralde Mayfair. S-a tras concluzia că Deirdre îl furase de la mătuşa ei. Cum altfel ar fi avut copila o bijuterie atât de valoroasă la şcoală?

Cu cât vorbeam mai mult cu acea femeie, cu atât îmi dădeam seama că aura de senzualitate a lui Deirdre lăsase o puternică impresie în jurul ei.

— Era aşa de… matură, ştii. O tânăra nu ar trebui să aibă sânii atât de mari la vârsta de şaisprezece ani.

Biata Deirdre. M-am simţit pe punctul de a o întreba

dacă nu cumva credea că mutilarea ar fi fost potrivită în aceste circumstanţe, apoi am încheiat interviul. Am plecat la hotel, am băut puţin coniac şi am recitit despre pericolele implicării emoţionale.

Din nefericire, nu am fost mai puţin impresionat când am vizitat Garden District a doua zi şi ziua următoare, timp în care am petrecut ore întregi plimbându-mă pe străzile liniştite şi observând casa de pe First Street din toate unghiurile. După ani de zile în care citisem despre casă şi despre locuitorii ei, mi se părea extrem de interesantă. Dacă se poate spune despre o casă că emana o atmosfera malefică, atunci chiar pe ea o aveam în faţă.

De ce? m-am întrebat.

Deja ajunsese extrem de neglijată. Vopseaua violet căzuse. Buruieni şi flori sălbatice crescuseră peste tot prin crăpăturile parapeţilor. Iedera acoperea terasele laterale, astfel încât cadrul ornamental din fier era abia vizibil, iar cireşii sălbatici nu lăsau să se vadă gradina.

Cu toate acestea, avea un aer romantic. Deşi era scăldat în căldura grea a soarelui, cu razele lui dogoritoare trecând printre ramurile copacilor şi luminând praful atotstăpânitor, locul părea părăsit, întunecat şi respingător. În timpul orelor pe care le-am petrecut stând şi contemplând, am observat că, atunci când se apropiau, trecătorii treceau invariabil pe cealaltă parte. Este adevărat că trotuarul pietruit era murdar şi, pe alocuri, crăpat din cauza rădăcinilor copacilor, dar la fel era şi trotuarul pe care trecătorii nu îl evitau.

Ceva malefic trăia în casă, trăia şi respira acolo, şi aştepta, probabil, jelind.

Acuzându-mă încă o dată, pe bună dreptate, că eram prea emoţionat, mi-am redefinit valorile. Acel ceva era malefic pentru că era distructiv. „Trăia şi respira“ în sensul că influenţa mediul şi că prezenţa putea să-i fie simţită. Cât despre părerea mea că acel „ceva“ jelea, trebuia doar să-mi amintesc că niciun muncitor nu reuşise să facă vreo reparaţie de la moartea Stellei încoace. De la moartea Stellei declinul fusese constant şi de neoprit. Oare

nu dorea „lucrul“ ca şi casa să putrezească, aidoma corpului Stellei din mormânt?

Ah, atât de multe întrebări fără răspuns. Am mers la cimitirul Lafayette şi am vizitat mormintele Mayfair. Un îngrijitor s-a oferit să-mi spună că întotdeauna erau flori proaspete la intrarea în criptă, cu toate că nimeni nu a văzut vreodată pe cineva să le pună acolo.

— Credeţi că este vreun vechi iubit de-al Stellei? l-am întrebat eu.

— Oh, nu, mi-a răspuns bătrânul, râzând încetişor. Doamne Dumnezeule, nu. E el, fantoma Mayfair. Cel ce pune florile acolo. Şi vreţi să ştiţi ceva? Uneori le ia de la altarul capelei. Ştiţi capela de la intersecţia Prytania cu Third Street? Părintele Morgan a venit într-o după amiază aici scoţând fum pe nări. Se pare că tocmai scosese nişte gladiole şi ele erau acum în vazele din faţa cavoului Mayfair. S-a dus în grabă pe First Street şi a sunat la uşă. Am auzit-o pe Miss Carl spunându-i să se ducă la naiba.

Bătrânul a început să râdă şi să râdă la o asemenea idee… Să-i spună cineva unui preot să se ducă la naiba.

După ce am închiriat o maşină am mers în jos pe malul râului la Riverbend şi am explorat ce mai rămăsese din plantaţie. Apoi am sunat-o pe Juliette Milton, investigatorul nostru sub acoperire, şi am invitat-o la masa de prânz.

Era foarte bucuroasă să mă prezinte lui Beatrice Mayfair. Beatrice a acceptat să mă întâlnească la prânz, acceptând fără nicio ezitare explicaţia mea că mă interesa istoria sudului şi istoria familiei Mayfair.

Beatrice Mayfair avea treizeci şi cinci de ani şi era o brunetă frumoasă şi bine îmbrăcată, cu un accent fermecător, amestec de New Orleans cu ceva nordic (Brooklyn, Boston), cumva „rebelă“ după cum credea familia ei.

Timp de trei ore, la restaurantul Galatoire, mi-a vorbit fără încetare, înşirându-mi tot soiul de povestioare despre familia Mayfair şi confirmându-mi ceea ce deja bănuiam, că nu se ştia nimic sau aproape nimic despre trecutul îndepărtat al familiei. Era un fel de legendă vagă, în care

numele erau confundate, iar scandalurile îşi pierduseră adevărata semnificaţie.

Beatrice nu ştia cine construise Riverbend-ul sau când. Sau măcar cine construise casa de pe First Street. Cât despre poveştile cu stafii şi cu poşete pline de bani din aur, asta era ceva ce crezuse când era tânără, dar nu acum. Mama ei se născuse în First Street (această femeie, Alice Mayfair, era cea de-a două fiica a lui Rémy Mayfair; Drăguţa Millie, Miss Millie, cum era cunoscută, era fiica cea mai mică a lui Rémy şi, totodată, mătuşa lui Beatrice) şi povestise câteva lucruri tare ciudate despre casă. Dar părăsise casa pe când avea numai şaptesprezece ani pentru a se mărita cu Aldrich Mayfair, un nepot de-al lui Maurice Mayfair, iar lui Aldrich nu i-a plăcut ca mama lui Beatrice să vorbească despre casă.

— Amândoi părinţii mei sunt atât de secretoşi, spunea Beatrice. Nu cred că tata îşi mai aminteşte ceva. Are peste optzeci de ani, iar mama pur şi simplu nu vrea să-mi spună. Eu personal nu m-am măritat cu un Mayfair. Soţul meu nu ştie absolut nimic despre familie. (Notă: soţul lui Beatrice a murit din cauza unui cancer la gât la şaptezeci de ani.) Nu îmi amintesc de Mary Beth. Aveam numai doi ani atunci când a murit. Am câteva poze cu mine la picioarele ei în timpul unei reuniuni, ştii, cu toţi ceilalţi copii Mayfair. Dar mi-o amintesc pe Stella. Oh, am iubit-o pe Stella. Am iubit-o foarte mult.

Sufăr foarte tare că nu pot să mai merg pe acolo. Acum câţiva ani am încetat să o vizitez pe mătuşa Millie. Ea e tare drăguţă, dar nu mai ştie cine sunt. Trebuie să spun de fiecare dată „sunt fata lui Alice, nepoata lui Rémy“. Îşi aminteşte pentru puţin timp, apoi uită la loc. Iar Carlotta nu prea mă doreşte pe acolo. Nu vrea să vină nimeni acolo. E pur şi simplu groaznică. Ea a ucis casa aia! A alungat toată viaţa din ea. Nu-mi pasă ce ar spune altcineva, ea e de vină.

— Credeţi că e bântuită, că e ceva drăcesc, poate…

— Oh! Carlotta! Ea e un diavol! Dar, ştii, dacă asta e ceea ce cauţi, păcat că nu ai vorbit cu Amanda Grady

Mayfair. A fost soţia lui Cortland. A murit acum câţiva ani. Dar credea nişte lucruri fantastice. Era, totuşi, interesant... Ei bine, într-un fel. Se spune că din cauza asta l-a părăsit pe Cortland. Ea spunea că soţul ei ştia că acea casă era bântuită. Că el putea vedea şi putea vorbi cu spiritele. Am fost întotdeauna şocată că o femeie matură putea să creadă aşa ceva! Dar ea era convinsă de existenţa unui soi de complot satanic. Cred că Stella a declanşat totul, din neatenţie. Eram prea tânără atunci ca să ştiu. Dar Stella nu era o persoană rea! Nici o regină voodoo. Stella se culca cu oricine şi cu toată lumea, iar dacă asta e vrăjitorie, ei bine, jumătate din oraşul New Orleans ar trebui să ardă pe rug.

...Şi tot aşa, bârfa ajunsese puţin prea intimă şi nesăbuită, în timp ce Beatrice continua să ciugulească câte ceva şi să-şi fumeze ţigaretele Pall Mall.

— Deirdre este prea sexy, a continuat ea, asta e tot. A fost stupid de ţinută în frâu. Nu e de mirare că iese cu bărbaţi atât de ciudaţi. Eu am încredere că va avea Cortland grijă de Deirdre. El a devenit decanul de vârstă al familiei. Şi este, cu siguranţă, singurul care poate să-i ţină piept Carlottei. După părerea mea, Carlotta e o vrăjitoare. Îmi dă fiori. Deirdre ar trebui luată de acolo.

Într-adevăr, se vorbea despre o şcoală din Texas, o mică universitate unde Deirdre ar putea merge din toamnă. Se părea că Rhonda Mayfair, o strănepoată a surorii Suzettei, Marianne (o mătuşă a lui Cortland), se căsătorise cu un tânăr din Texas care preda la acea şcoală. Era, de fapt, o mică şcoală de stat pentru femei foarte bogate, având toate facilităţile pe care le avea o şcoală particulară scumpă. Toată problema era dacă oribila Carlotta o va lăsa pe Deirdre să meargă.

— Ei bine, Carlotta e o vrăjitoare.

Încă o dată, Beatrice a devenit foarte critică la adresa Carlottei, criticile ei mergând până la stilul acesteia de a se îmbrăca (stil om de afaceri) şi felul în care vorbea (ca în afaceri), când, dintr-o dată s-a întins peste masă şi a zis:

— Şi ştii ce vrăjitoare l-a ucis pe Irwin Dandrich, nu-i

aşa?

Nu numai că nu ştiam asta, dar niciodată nu auzisem cea mai vagă aluzie la aşa ceva. Ni se raportase, în 1952, că Dandrich a murit de atac de cord în apartamentul său, pe la patru după amiază. Se ştia că avea probleme cu inima.

— Am vorbit cu el, a spus Beatrice, în felul ei melodramatic. Am vorbit cu el în ziua în care a murit. Mi-a spus că îl sunase Carlotta şi că l-a acuzat că i-a spionat familia şi i-a zis: „Ei bine, dacă vrei să cunoşti mai multe despre noi, vino pe First Street. Am să-ţi spun mai multe decât ţi-ai putea imagina“. I-am spus să nu se ducă. I-am spus: „O să te dea în judecată, o să-ţi facă ceva groaznic, pentru că e nebună“. Dar nu a vrut să mă asculte. „Am să merg singur să văd casa aia, a spus el. Nimeni nu a mai fost înăuntru de când a murit Stella.“ I-am spus să mă sune imediat ce ajunge acasă. Ei bine, nu m-a mai sunat niciodată. A murit în ziua aceea. Ea l-a otrăvit. Şi au spus că a fost atac de cord când l-au găsit. Ea l-a otrăvit, dar i-a dat ceva să poată ajunge acasă pe picioarele lui şi să moară în patul lui.

— Cum de eşti atât de sigură? am întrebat-o.

— Pentru că nu e prima dată când se întâmplă aşa ceva. Deirdre i-a zis lui Cortland că exista un cadavru în mansarda de pe Firtst Street. Da, un mort.

— Cortland ţi-a spus asta?

Ea a negat din cap.

— Biata Deirdre. Ea le spune lucruri din astea doctorilor, iar ei îi fac tratamente cu şocuri! Cortland crede că ea are vedenii! dădu ea din cap. Ăsta e Cortland, el e convins că locul e bântuit, că sunt fantome acolo cu care poţi vorbi! Dar un mort în mansardă? Oh, nu, aşa ceva nu ar crede!

A râs, apoi a devenit iar serioasă.

— Dar pariez că ăsta e adevărul. Îmi aduc aminte de ceva cu un tânăr care a dispărut chiar înainte să moară Stella. Am auzit de asta după câţiva ani. Mătuşa Millie i-a spus ceva despre asta verişoarei mele, Angela. Ulterior şi

Dandrich mi-a spus la fel. Poliţia îl căuta, detectivii particulari îl căutau. Era un texan din Anglia, aşa spunea Irwin, care a petrecut noaptea cu Stella, apoi a dispărut. Să-ţi spun cine mai ştie de asta. Amanda ştia. Ultima dată când ne-am întâlnit la New York mi-a spus: „Şi ce spui despre omul ala care a dispărut aşa de misterios?“ Desigur, a spus asta în legătură cu Cornell, ştii, cel care a murit la hotel după ce a vorbit cu Carlotta. Îţi spun eu, ea îi otrăveşte, apoi ei merg acasă şi mor mai târziu. Este una din substanţele alea cu efect întârziat. Texanul ăsta era un fel de istoric din Anglia şi ştia despre trecutul familiei noastre…

Dintr-o dată a făcut o conexiune: şi eu eram un istoric din Anglia.

— Domnule Lightner, mai bine te-ai păzi! a spus ea. Apoi s-a rezemat de spătarul scaunului şi a râs încetişor.

— Presupun că ai dreptate. Dar nu crezi cu adevărat toate astea, nu-i aşa, Miss Mayfair?

S-a gândit un moment.

— Ei bine, da şi nu. Nu i-aş pune nimic în spate Carlottei. Femeia e prea stupidă ca într-adevăr să otrăvească pe cineva. Dar m-am gândit la asta! M-am gândit atunci când a murit Irwin Dandrich. L-am iubit pe Irwin, iar el a murit imediat după ce s-a dus să o vadă pe Carlotta. Sper din tot sufletul ca Deirdre să meargă în Texas. Dar dacă te va invita Carlotta la un ceai, să nu te duci!

— În ceea ce priveşte aceasta stafie…, am spus eu. (Pe parcursul acestui interviu a fost foarte rar nevoie să duc până la capăt o propoziţie.)

— Oh, asta! Este fantoma lui Julien – toată lumea a văzut stafia. Cred că şi eu am văzut-o o dată. Şi mai este una ciudată care aruncă lucrurile oamenilor, un adevărat om invizibil.

— Dar nu este unul căruia lumea îi spune „bărbatul“?

Beatrice nu auzise niciodată expresia asta. Dar m-am gândit să vorbesc cu Cortland, asta, desigur, dacă şi el ar fi fost de acord. Lui Cortland nu îi plăceau străinii care

puneau întrebări. Trăia în lumea familiei lui.

Ne-am despărţit la colţul străzii, când am ajutat-o să urce într-un taxi.

— Dacă vei vorbi cu Cortland, mi-a zis ea, nu-i spune că ai vorbit cu mine, el crede că sunt o mare bârfitoare. Dar să-l întrebi de texan. Nu poţi să ştii ce o să-ţi spună.

Imediat ce taxiul a plecat, am sunat-o pe Juliette Milton, spionul nostru.

— Să nu cumva să te apropii de casă sau să ai ceva de-a face personal cu Carlotta Mayfair, i-am spus. Nu mai merge la masă cu Beatrice. O să-ţi dăm un cec generos, dar, pur şi simplu, pleacă imediat.

— Dar ce am făcut? Ce am spus? Beatrice este o vorbăreaţă imposibilă, spune tuturor aceste poveşti. Nu am repetat nimic din ce nu cunoaşte toată lumea.

— Ai făcut o treabă grozavă, dar există pericole. Pericole clare. Fă ce ţi-am spus.

— Oh, ţi-a spus despre Carlotta care omoară oameni. Ăsta e un nonsens. Carlotta e o bătrână prostuţă. Dacă e să asculţi ce spune Beatrice, Carlotta s-a dus la New York şi l-a omorât pe tatăl lui Deirdre, Sean Lacy. Ei bine, asta e o prostie.

Mi-am repetat avertismentul sau ordinul, depinde cum voia să-l ia.

A doua zi, am mers cu maşina la Metairie, am parcat şi am făcut o lungă plimbare pe străzile liniştite din jurul casei lui Cortland. În afara stejarilor mari şi a ierbii verzi şi moi precum catifeaua, cartierul nu avea nimic din atmosfera New Orleans-ului. Putea, la fel de bine, să fie o suburbie bogată din Houston, Texas, sau Oklahoma City. Foarte frumos, reconfortant şi cu aparenţă de siguranţa. Nu am văzut-o pe Deirdre, dar speram că e fericită în aceste locuri.

Eram convins că trebuia să o văd de departe înainte de a încerca să mă apropii de ea. Între timp, am încercat să iau legătura direct cu Cortland, dar nu mi-a răspuns la telefoane şi nici nu m-a sunat înapoi. În sfârşit, secretarul lui mi-a spus că el nu doreşte să stea de vorbă cu mine, că

auzise că am discutat cu rudele lui şi că mă roagă să-i las familia în pace.

Nu eram foarte hotărât dacă să fac sau nu presiuni asupra lui Cortland. Apăreau aceleaşi vechi întrebări care ne-au chinuit în asemenea conjuncturi – care îmi erau obligaţiile, scopurile? În final, i-am lăsat mesajul că aveam foarte multe informaţii despre familia Mayfair, unele mergând până în anii 1600, şi că mi-ar făcea mare plăcerea o întrevedere cu el. Nu am primit niciodată vreun răspuns.

Săptămâna următoare am aflat de la Juliette Milton că Deirdre a plecat spre universitatea din Denton, Texas, acolo unde soţul Rhondei Mayfair, Ellis Clement, preda engleza la clase cu număr mic de fete din familii bogate. Carlotta fusese absolut împotrivă şi totul se făcuse fără consimţământul ei şi acum Carlotta nu mai vorbea cu Cortland.

Cortland a dus-o cu maşina pe Deirdre în Texas şi a rămas destul pentru a o vedea instalată confortabil în casa Rhondei Mayfair şi a lui Ellis Clement. Apoi s-a întors acasă.

Nu am avut niciun fel de dificultăţi ca să aflu că Deirdre a fost admisă ca o „studentă specială“ educată acasă. A fost repartizată singură într-o cameră din clădirea specială pentru studenţii boboci şi a fost înregistrată ca student cu normă întreagă.

Am ajuns la Denton după două zile. Universitatea din Texas este o şcoală mică şi cochetă situată într-o zonă cu dealuri domoale şi înverzite. Clădirile din cărămidă erau delicat construite şi era foarte greu de crezut că era o instituţie de stat.

În vârstă de treizeci şi şase de ani, cu argintiu prematur la tâmple şi dependent de costumele fine şi bine croite, mi-a fost foarte uşor să mă plimb prin campusul universitar, deoarece treceam, probabil, drept unul dintre membrii corpului profesoral. Nimeni nu m-a remarcat. Stăteam pe o bancă lungi perioade de timp, făcând notiţe în carneţelul meu, intram în mica bibliotecă publică. Am hoinărit pe

coridoarele vechilor clădiri, schimbând amabilităţi cu câteva doamne profesoare mai în vârstă şi cu tinere studente îmbrăcate cu bluze din bumbac şi fuste plisate.

Am zărit-o pentru prima dată pe Deirdre, în mod neaşteptat, a doua zi după sosirea mea. Ieşea din căminul studenţilor din anul întâi, o clădire modestă, în stil georgian, şi s-a plimbat timp de aproape o ora prin campus. Era o tânără încântătoare, cu par lung, negru şi ondulat, şi purta aceeaşi bluză din bumbac şi fustă plisată ce constituiau, probabil, uniforma.

Simpla ei vedere m-a copleşit. Mă uitam la o celebritate, iar în timp ce o urmăream, am simţit o neaşteptată durere cu privire la ceea ce eram pe cale să fac. Oare să nu o las pe femeia asta în pace? Să-i spun ce ştiam despre trecutul ei îndepărtat? Cu ce drept mă aflam eu acolo?

În linişte, am urmărit-o întorcându-se la căminul ei. În dimineaţa următoare am urmat-o la prima oră de curs, apoi într-o cantină de la subsol, unde a băut doar o cafea stând singură la o masă micuţă şi introducând o mulţime de monede în tonomat pentru ca aceeaşi melodie să cânte iar şi iar – un cântec de jale de Gershwin cântat de Nina Simone.

Mi se părea că se bucură de libertatea ei de acum. A citit o vreme, apoi s-a uitat în jur. Am simţit ca mi-e imposibil să mă ridic de pe scaun şi să mă duc la ea. Mi-era groază de ea. Ce teribil este să-ţi dai seama ca eşti urmărit. Am plecat înaintea ei şi m-am întors la micul hotel din oraş unde mă cazasem.

În aceeaşi după amiază am plecat iar la plimbare prin campus şi, imediat ce am ajuns lângă căminul ei, ea şi-a făcut apariţia. De data asta purta o rochie albă de bumbac, cu mâneci scurte, o frumoasă jachetă strâmtă şi o fustă destul de largă şi vaporoasă.

Încă o dată, părea să meargă fără nicio ţintă; cu toate acestea, acum a luat-o, pe neaşteptate, spre partea din spate a campusului ca să spun aşa, departe de mulţime şi de trafic, şi destul de curând a ajuns într-o grădină botanică total neglijată – un loc atât de umbros şi sălbatic

încât am început să mă tem pentru ea în timp ce Deirdre îşi continua plimbarea în faţa mea, pe o alee nepietruită.

În sfârşit, copacii cei mari din jur au blocat toate zgomotele ce s-ar mai fi auzit din zona căminelor şi de la străzile lăsate mult în urmă. Aerul se simţea la fel de greu ca cel din New Orleans, dar era mai uscat.

Am coborât o alee spre un podeţ şi, când m-am uitat în sus, am văzut-o pe Deirdre uitându-se fix la mine pe când stătea lângă un copac înflorit. Şi-a ridicat mâna dreaptă, făcându-mi semn să mă apropii. Oare mă înşelau ochii? Nu, ea se uita direct la mine.

— Domnule Lightner, mi-a spus ea, ce doriţi?

Avea vocea joasă şi puţin tremurată. Nu părea nici nervoasă şi nici temătoare. Am realizat dintr-o dată că purta smaraldul Mayfair la gât. Colierul fusese probabil sub rochie când ieşise din cămin, dar acum era la vedere.

O alarmă a sunat înăuntrul meu. M-am luptat să spun ceva simplu, onest şi amabil. În loc de asta am spus:

— Te-am urmărit, Deirdre.

— Da, ştiu.

S-a întors cu spatele la mine, făcându-mi semn să o urmez, şi a coborât câteva trepte spre un circ de piatră cu bănci din ciment, totul ascuns vederii. Copacii se zbăteau destul de puternic în vânt. Mirosul eleşteului din apropiere era destul de puternic, cu toate acestea locul era de o incontestabilă frumuseţe.

S-a aşezat pe o bancă, iar rochia ei lumina umbra şi smaraldul strălucea pe pieptul ei.

Pericol, Lightner, mi-am spus eu. Eşti în pericol.

— Domnule Lightner, spuse ea, uitându-se spre mine, spune-mi ce doreşti!

— Deirdre, eu cunosc multe lucruri, i-am răspuns. Despre tine, şi despre mama ta, şi despre mama mamei tale, şi despre mama ei. Istorie, secrete, bârfe, genealogie… tot felul de lucruri. Într-o casă din Amsterdam există portretul unei femei, străbuna ta. Numele ei a fost Deborah. Ea este aceea care a cumpărat smaraldul de la un bijutier din Olanda, cu sute de ani în

urmă.

Nimic din toate astea nu părea că o surprinde. Mă studia, căutând, desigur, minciuni şi rele intenţii. Eu, personal, eram extraordinar de mişcat. Vorbeam cu Deirdre Mayfair. Stăteam lângă Deirdre Mayfair, în sfârşit.

— Deirdre, i-am zis, spune-mi dacă vrei să afli ceea ce cunosc eu. Vrei să vezi scrisorile care le-a scris omul care a iubit-o pe Deborah, străbună ta? Vrei să auzi cum a murit în Franţa şi cum fiica ei a trecut oceanul până la Saint-Domingue? În ziua în care a murit, Lasher a adus furtuna asupra satului…

M-am oprit. Era ca şi cum cuvintele mi s-au uscat în gura. Faţa ei a suferit o modificare vizibilă. Pentru moment, am crezut că e vorba de furia care a copleşit-o. Apoi mi-am dat seama că ceva o consuma în interior.

— Domnule Lightner, a şoptit, nu vreau să ştiu. Vreau să uit şi ceea ce ştiu. Am venit aici ca să fug.

— Ah…

Nu am mai spus nimic. Am simţit cum se calmează. Eu pierdusem, destul de brutal. Apoi ea mi-a zis cu o voce încărcata de emoţie:

— Domnule Lightner, mătușa mea spune ca ne studiaţi din cauza faptului ca suntem neobişnuiţi. Că aţi ajuta diavolul din noi, doar din curiozitate, dacă aţi putea. Nu, nu mă înţelege greşit. Ea spune că, discutând despre diavol, îl hrăniţi. Prin studierea lui, îi daţi mai multa viaţă.

Ochii ei albaştri mă rugau să înţeleg. Ce puternică părea şi ce calmă.

— Înţeleg punctul de vedere al mătușii tale, i-am răspuns.

De fapt, eram uimit. Surprins de măsura în care Carlotta Mayfair ştia cine suntem sau de modul în care ne înţelegea scopurile. Apoi m-am gândit la Stuart. Probabil că îi vorbise. Aveam dovada. Acesta şi o mie de alte gânduri îmi alergau prin cap.

— Este la fel ca în spiritism, domnule Lightner, mi-a spus Deirdre în aceeaşi manieră politicoasă. Şi ei vor să vorbească cu spiritele strămoşilor lor şi, în ciuda bunelor

lor intenţii, tocmai că dau puteri mai mari demonilor despre care nu înţeleg aproape nimic…

— Da, ştiu ce vrei sa spui, crede-mă că ştiu. Doream doar să-ţi dau informaţii, să-ţi împărtăşesc ce ştiu…

— Dar, vezi tu, eu nu vreau. Vreau să las trecutul în urmă, a spus cu vocea destul de slaba. Nu vreau sa mă mai întorc niciodată acasă.

— Foarte bine, atunci. Înţeleg perfect. Dar vrei să faci ceva pentru mine? Vrei sa memorezi numele meu? Ia cartea asta de vizită. Memorează numărul meu de telefon. Sună-mă dacă vreodată ai nevoie de mine.

Ea a luat cartea de vizita şi a pus-o în poşetă după ce s-a uitat cu atenţie la ea destul de mult timp.

M-am trezit privind-o în linişte, privind în ochii ei mari şi inocenţi şi încercând sa nu-mi cobor ochii spre frumuseţea trupului ei tânăr. În umbră, chipul ei îmi părea plin de tristeţe.

— El e diavolul, domnule Lightner, a şoptit ea. Într-adevăr, el e.

— Şi atunci de ce porţi smaraldul, draga mea?

Un zâmbet i s-a aşternut pe faţă. A ridicat mâna spre el, şi-a strâns pumnul şi a tras atât de puternic încât lanţul s-a rupt.

— Pentru un motiv foarte clar, domnule Lightner. Era cel mai simplu mod de a-l aduce aici şi eu vreau să ţi-l dau ţie.

Ridicându-se în picioare, mi l-a lăsat în braţe. L-am privit, nevenindu-mi a crede că îl ţineam în mâini. I-am spus:

— O să mă omoare, să ştii. O să mă omoare şi îl va lua înapoi.

— Nu, nu poate să facă asta, a zis ea. Se uita la mine, albă la faţă, şocată.

— Desigur că poate, i-am răspuns. (Dar îmi era ruşine că am făcut o asemenea declaraţie.) Deirdre, lasă-mă să-ţi spun ce ştiu despre acest spirit. Lasă-mă să-ţi spun despre alţii care văd asemenea lucruri. Nu eşti singură. Nu trebuie să duci singură această luptă.

— Oh, Doamne, a şoptit ea. Nu poate să facă asta, a spus ea din nou, cu ochii închişi, dar nu era convinsă. Nu cred că poate să facă aşa ceva.

— Îmi încerc şansele cu el, i-am răspuns. Am să iau smaraldul. Anumiţi oameni au arme proprii, ca să spun aşa. Te pot ajuta să-ţi înţelegi propriile arme. Face mătuşa ta asta? Spune-mi ce vrei de la mine.

— Vreau să pleci, a spus ea tristă. Ca tu… ca tu… să nu-mi mai vorbeşti niciodată despre asemenea lucruri.

— Deirdre, poate să te facă să-l vezi şi atunci când tu nu vrei să vină?

— Vreau să opreşti asta, domnule Lightner. Dacă nu mă gândesc la el, dacă nu-i vorbesc, şi-a ridicat mâinile la tâmple, dacă refuz să îl privesc, poate…

— Ce vrei tu? Pentru tine.

— Viaţă, domnule Lightner. Viaţă normală. Nu poţi să-ţi imaginezi ce înseamnă vorbele astea. Viaţă normală. Viaţă de care au ele parte, fetele de la cămin, viaţă cu ursuleţi de pluş, şi prieteni, şi sărutări pe bancheta din spate a maşinii. Doar viaţă!

Era acum atât de supărată încât deveneam şi eu supărat. Şi toate astea erau foarte periculoase. Dar ea îmi pusese în mână lucrul acela! Îmi plimbam degetul mare peste el, era atât de rece, atât de greu…

— Îmi pare rău, Deirdre, îmi pare rău că te-am deranjat. Îmi pare rău…

— Domnule Lightner, nu-l poţi face să plece? Nu pot oamenii tai să facă asta? Mătușile mele spun că nu, că numai preoţii pot, dar preoţii nu cred în el, domnule Lightner. Şi nu poţi exorciza un demon dacă nu ai credinţă!

— El nu se arată preoţilor, nu-i aşa, Deirdre?

— Nu, a spus ea cu amărăciune în glas. Şi la ce bun să li se arate? Nu e un spirit slab, care poate fi alungat cu apă sfinţită sau spunând rugăciuni. El îşi bate joc de toate astea.

A început să plângă. A luat smaraldul trăgându-l de lanţ şi l-a aruncat cât de departe a putut. Am auzit cum a lovit

apa, cu un clipocit scurt. Tremura violent.

— Va veni înapoi, zicea, va veni înapoi, întotdeauna o face, întotdeauna se întoarce.

— Poate ai putea tu să-l exorcizezi! Tu şi numai tu!

— Oh, da, asta spune şi ea, asta spune tot timpul. „Nu te uita la el, nu-i vorbi, nu-l lăsa să te atingă!“ Dar întotdeauna se întoarce. Şi nu-mi cere permisiunea! Şi…

— Da.

— Când sunt singură, când sunt tristă…

— E acolo.

— Da, e acolo.

Fata suferea cumplit. Trebuia făcut ceva!

— Şi ce dacă vine, Deirdre? Ce vreau să spun este: ce s-ar întâmpla dacă nu ai lupta şi l-ai lăsa să vină, l-ai lăsa să fie vizibil. Ce s-ar întâmpla?

S-a uitat la mine împietrită.

— Nu ştii ce spui.

— Ştiu că lupta cu el te înnebuneşte. Ce se întâmplă dacă nu lupţi cu el?

— Mor, a răspuns ea. Şi lumea din jurul meu moare şi mai rămâne numai el.

Şi-a şters gura cu dosul mâinii. De câtă vreme trăieşte cu groaza asta, m-am gândit. Şi cât este de puternică, de neajutorată şi de înspăimântată.

— Da, domnule Lightner, ăsta e adevărul. Mi-e frică. Dar nu am de gând sa mor. Am să mă lupt cu el şi am să învinge. Tu ai să mă laşi acum şi nu ai să te mai apropii de mine niciodată. Şi nu am să-i spun niciodată numele, nici nu mă voi mai uita la el, nici nu am să-l mai invit să vină. Atunci mă va lăsa în pace. Va pleca. Va găsi pe altcineva pe care să-l vadă. Pe altcineva… să iubească.

— Te iubeşte, Deirdre?

— Da, a şoptit ea.

Se întuneca. Nu mai puteam să o văd clar.

— Ce vrea el, Deirdre?

— Ştii ce vrea! Mă vrea pe mine, domnule Lightner. Acelaşi lucru pe care îl vrei şi tu! Pentru că eu îl fac să apară.

A luat o batistuţă din buzunar şi şi-a şters nasul.

— El mi-a spus că vii. A spus ceva ciudat, ceva ce nu-mi aduc aminte. Era ca un blestem, ceea ce a zis. Ceva de genul: „Am să mănânc carnea, şi am să beau vinul, şi am să posed femeia atunci când el se va răsuci în mormânt“.

— Am mai auzit vorbele astea înainte, i-am răspuns.

— Vreau să pleci, a zis ea. Eşti un bărbat cumsecade, îmi placi. Nu vreau ca el să-ţi facă rău. Am să-i spun că nu trebuie…

S-a oprit încurcată.

— Deirdre, cred că pot să te ajut…

— Nu!

— Pot să te ajut în lupta cu el, dacă asta vrei să faci. Cunosc oameni în Anglia care…

— Nu!

Am aşteptat, apoi am spus încet:

— Dacă vreodată ai nevoie de ajutorul meu, sună-mă.

Nu mi-a răspuns. Îi puteam simţi extenuarea, aproape disperarea. I-am spus la ce hotel stau în Denton, că voi fi acolo până mâine şi că, dacă nu va da niciun semn, am să plec. Simţeam că eşuasem teribil, dar nu mai puteam să o rănesc şi mai mult! Am pornit spre copaci. Se făcea din ce în ce mai întuneric şi în gradină nu erau lumini.

— Mătușa ta se înşală în privinţa noastră, am spus eu, nesigur că era atentă. M-am uitat în sus la bucăţica de cer de deasupra care era acum albă. Vrem să-ţi spunem ce ştim. Vrem să-ţi dam ceea ce avem. Este adevărat că ţinem la tine pentru că eşti o persoană deosebită, dar ţinem la tine mult mai mult decât ne pasă de el. Ai putea veni la casa noastră de la Londra, să stai acolo atât timp cât vei dori. Te vom prezenta altora care au văzut aceleaşi lucruri şi s-au luptat cu ele. Te vom ajuta. Şi, cine ştie, probabil că vom reuşi, într-un fel, să-l facem să plece. Şi oricând vei dori să pleci, te vom ajuta să o faci. (Nu mi-a răspuns.) Ştii că spun adevărul. Şi ştiu că tu ştii.

Am privit-o, destul de speriat, văzându-i durerea oglindită pe faţă. Se uita la mine exact aşa cum se uitase înainte, cu ochii trişti şi plini de lacrimi şi mâinile în poală.

Şi chiar lângă ea *era el,* stând la nici trei centimetri distanţă de ea, extraordinar de bine conturat, holbându-se la mine cu ochii lui căprui.

Am ţipat înainte de a-mi da seama ce fac. Ca un prost, am sărit în picioare.

— Ce-i? a strigat ea. Era îngrozită. S-a ridicat la fel de brusc de pe banca şi s-a aruncat în braţele mele. Spune-mi! Ce este?

Dar el dispăruse. O rafală de aer fierbinte a mişcat ramurile copacilor. Doar umbra acolo. Doar grădina. Şi o creştere treptată a temperaturii, de parcă s-ar fi deschis pentru o clipă uşa unui furnal.

Am închis ochii, ţinând-o cât de ferm puteam, încercând să nu tremur atât de tare şi să o liniştesc, în timp ce memoram tot ce văzusem. Un tânăr maliţios, cu un zâmbet rece, care stătea în spatele ei, cu haine decente şi închise la culoare, dar fără detalii, de parcă întreaga energie a creaturii fusese absorbită de ochii strălucitori, de dinţii albi şi de pielea luminoasă. Altfel, era exact bărbatul pe care atât de mulţi alţii l-au descris.

Deirdre era acum aproape de o criză de isterie. Avea palma încleştată peste gură şi îşi înghiţea suspinele. M-a împins cu putere într-o parte, apoi a fugit pe scări în sus, spre potecă.

— Deirdre! am strigat-o. Dar deja nu o mai vedeam, se pierduse în întuneric. Am zărit o lucire de alb printre copacii îndepărtaţi, apoi nu i-am mai auzit nici măcar paşii fugind.

Eram singur în bătrâna grădină botanică, era întuneric şi eram, pentru prima dată în viaţă, speriat de moarte. Eram atât de înfricoşat, încât m-am enervat. Am pornit după ea, pe cărarea pe care fugise, şi m-am forţat să nu alerg, ci să calc ferm, un pas după altul, până m-am îndepărtat destul ca să pot vedea luminile de la cămine şi să aud gălăgia traficului de pe şosea. M-am simţit încă o dată în siguranţă.

Intrând în căminul studentelor de anul întâi, am întrebat-o pe doamnă cu părul cărunt de la recepţie dacă

Deirdre Mayfair a intrat în clădire. Intrase. Teafără şi nevătămată, m-am gândit eu.

— E vremea cinei acum, domnule, dar, dacă doriţi, puteţi să-i lăsaţi un mesaj.

— Da, desigur, am să o sun mai târziu.

Am luat un plic, am scris numele lui Deirdre pe el, apoi i-am scris o notiţa explicându-i încă o dată că eram la hotel dacă ar fi vrut să mă contacteze. Apoi am pus o carte de vizită în plic, l-am lipit, i l-am dat recepţionerei şi am plecat.

Am ajuns la hotel fără probleme, am urcat în camera mea şi am sunat la Londra. A durat o oră până au reuşit să-mi facă legătura, iar în acest timp am stat întins pe pat, cu telefonul lângă mine. Nu mă puteam gândi decât că l-am văzut. Văzusem bărbatul. Îl văzusem cu ochii mei. Am văzut ceea ce Petyr van Abel şi Arthur văzuseră. L-am văzut pe Lasher cu ochii mei.

Scott Reynolds, directorul nostru, era calm dar neînduplecat în momentul în care ni s-a făcut legătura.

— Pleacă imediat de acolo. Vino acasă.

— Stai puţin, Scott. Nu am ajuns atât de departe ca acum să mă sperii de un spirit pe care noi îl studiem de trei sute de ani.

— Aşa îţi foloseşti judecata, Aaron? Tu, care ştii istoria familiei Mayfair de la un capăt la altul? Creatura nu încearcă să te sperie. Încearcă să te atragă, să te momească. Vrea să o chinui pe fată cu întrebările tale. El e pe cale să o piardă, iar tu eşti speranţa lui să o recapete. Mătuşa, cum o fi ea, nu e departe de adevăr. O faci pe fata aia să vorbească despre lucrurile prin care a trecut şi, astfel, îi dai spiritului energia de care are nevoie.

— Nu încerc să-i fac nimic fetei, Scott. Dar nu cred că ea va câştiga bătălia. Mă întorc la New Orleans. Vreau să fiu în mijlocul evenimentelor.

Scott era pe punctul de a-mi ordona să plec, când am forţat nota. Eu eram mai în vârstă decât el şi refuzasem postul de director, drept pentru care îl primise el. Nu aveam de gând să primesc ordine de la el.

— Ei bine, asta e ca şi cum i-ai da unui sinucigaş un pistol, dar măcar nu te duce înapoi la New Orleans cu maşina. Ia trenul.

Era o sugestie bine venită. Nici vorbă de drumuri singuratice şi fără apărare prin ţinutul mlăştinos spre New Orleans, doar un drum plăcut, vesel şi cu multă lume în jurul meu în tren.

A doua zi i-am lăsat lui Deirdre un bilet prin care o anunţam că mă poate găsi la hotelul Royal Court din New Orleans. Am dus maşina închiriată la Dallas, de unde am luat trenul spre New Orleans pentru o călătorie de numai opt ore în timpul căreia am reuşit să-mi transcriu notiţele în jurnalul meu.

M-am gândit la ce se întâmplase pe ansamblu. Fata renunţase la istoria şi la puterile ei psihice. Mătuşa ei o educase să respingă spiritul, pe Lasher, dar de ani de zile pierdea, evident, lupta. În schimb, ce ar fi dacă i-am oferi sprijinul nostru? Ar putea să se rupă acest lanţ ereditar? Ar putea acest spirit să părăsească familia ca unul care fuge din casa în flăcări pe care a bântuit-o sute de ani?

Chiar în timp ce-mi notam aceste gânduri mi-am amintit de apariţie. Creatura asta era atât de puternică! Părea mai bine încarnată şi mult mai puternică decât oricare altă fantomă pe care o văzusem vreodată. Cu toate astea, era doar o imagine parţială.

Din experienţa mea, doar fantomele celor morţi de curând apăreau atât de pregnant. De exemplu, fantoma unui pilot ucis poate apărea în ziua morţii lui în salonul surorii sale care va spune apoi: „Ei bine, era atât de real! Îi puteam vedea noroiul de pe ghete!“

Fantomele celor care au murit mai demult nu au aproape niciodată o asemenea consistenţă însufleţită.

Dar entităţile fără trup? Ele puteau poseda trupuri ale celor care trăiesc sau ale morţilor, aşa este, dar să apară, după puterile lor, atât de solide şi intense?

Acestei creaturi îi plăcea să apară, nu-i aşa? Bineînţeles că da! Din cauza asta l-au văzut atâţia oameni. Îi plăcea să aibă un corp, fie şi numai pentru o secundă. Se putea face,

într-un fel, material, în aşa fel ca alţii să-l poată vedea sau chiar auzi. Iar cu efort, probabil cu mare efort, putea să apară zâmbind sau plângând.

Deci, care era scopul spiritului? De a câştiga forţă pentru a putea apărea din ce în ce mai mult timp şi într-o imagine cât mai bună? Şi, mai mult decât toate, care era înţelesul acelui blestem care, în scrisoarea lui Petyr era: „Am să beau vinul, şi am să mănânc carnea, şi am să cunosc căldura femeii atunci când din tine nu vor mai rămâne decât oasele“?

În sfârşit, de ce nu mă chinuia sau ademenea pe mine, acum? A folosit energia lui Deirdre pentru a-şi face apariţia sau energia mea? (Am văzut foarte puţine spirite la viaţa mea, nu eram un medium puternic. De fapt, până în acel moment, nu văzusem vreo apariţie care să nu poată fi explicată ca un fel de iluzie creată de jocul de lumini şi umbre sau printr-o imaginaţie foarte activă.)

Probabil, în mod prostesc, aveam impresia că, atât timp cât sunt departe de Deirdre, el nu poate să-mi facă niciun rău. Ce se întâmplase cu Petyr van Abel avusese de-a face cu puterile lui de medium sau cu felul în care creatura i le manipulase? Eu nu eram atât de puternic.

Dar ar fi fost o gravă greşeală subestimarea spiritului. Trebuia să fiu în gardă în permanenţă de acum înainte.

Am ajuns la New Orleans seara la opt şi, imediat după asta, au început să se întâmple o grămadă de mici lucruri neplăcute. Am fost aproape călcat de un taxi în clipa când am ieşit din gară. Apoi, taxiul pe care l-am luat să mă ducă la hotel a fost pe punctul de a se ciocni cu altă maşină la o curbă.

În micul hol de la intrarea în hotelul Royal Court, un turist beat a dat peste mine şi era aproape să înceapă un scandal. Din fericire, soţia lui, cerându-şi într-una scuze, a reuşit să aplaneze conflictul, distrăgându-i atenţia, în timp ce băiatul de serviciu o ajuta să-şi ducă soţul în cameră. Cu toate astea, umărul îmi fusese uşor lovit, iar eu încă eram destul de afectat de accidentul care abia fusese evitat când eram în taxi.

Imaginaţia, mă gândeam. Şi totuşi, în timp ce urcam scările, o mică porţiune din balustrada de lemn vechi s-a desprins şi aproape mi-am pierdut echilibrul. Băiatul de serviciu şi-a cerut imediat scuze. Iar o oră mai târziu, timp în care notasem în jurnal ceea ce se întâmplase, a izbucnit un foc la etajul al treilea al hotelului. Şi, iată-mă, stând înghesuit pe strada din French Quarter împreună cu ceilalţi oaspeţi ai hotelului, mai mult de o oră, până ce s-a stins micul incendiu cu puţină apă şi fără a afecta vreo cameră din hotel. „Care a fost cauza?“ am întrebat eu. Un angajat ruşinat a murmurat că fusese vorba de nişte vechituri dintr-o debara şi m-a asigurat că acum totul era în ordine.

M-am gândit mult la toată situaţia. Într-adevăr, toate astea puteau fi doar coincidenţe. Eram nevătămat, la fel ca toţi ceilalţi implicaţi în aceste mici incidente, iar acum aveam nevoie de nervi tari. Am decis că va trebui să mă mişc mai încet, să fiu foarte atent şi să fiu permanent conştient de tot ce se întâmplă în jurul meu.

Noaptea a trecut fără alte probleme, cu toate astea am dormit iepureşte, trezindu-mă foarte des. Iar dimineaţa următoare, după ce mi-am luat micul dejun, i-am sunat pe detectivii noştri din Londra pentru a-i ruga să angajeze un investigator în Texas cu scopul de a afla, cât mai discret posibil, tot ceea ce puteau despre Deirdre Mayfair.

M-am aşezat apoi şi i-am scris o lungă scrisoare lui Cortland. I-am explicat cine sunt, ce este Talamasca şi cum am urmărit istoria familiei Mayfair începând din secolul al şaptesprezecelea, timp în care unul dintre reprezentanţii noştri a salvat-o pe Deborah Mayfair dintr-un real pericol când acesta se afla în ţinutul ei natal, Donnelaith. I-am mai spus despre tabloul lui Rembrandt, care a pictat-o pe Deborah, şi care era în Amsterdam. Am continuat, explicându-i că eram interesaţi de urmaşii lui Deborah din cauza faptului că aceştia păreau să posede anumite puteri psihice native, lucru manifestat la fiecare generaţie, şi că ne doream foarte mult să realizăm contactul cu familia în scopul de a împărtăşi dosarele noastre cui ar fi fost

interesat; de asemenea, doream să oferim aceste informaţii lui Deirdre Mayfair, cea care părea o persoană copleşită de povara abilitaţii ei de a vedea spiritul căruia în trecut i se spunea Lasher şi, probabil, că se numea la fel şi acum.“ Reprezentantul nostru, Petyr van Abel, a zărit pentru prima dată acest spirit la Donnelaith, în anii 1600. De atunci, a fost văzut de nenumărate ori în vecinătatea casei voastre din First Street. Eu l-am văzut cu proprii mei ochi în altă parte.“

Am făcut o copie identică pentru Carlotta Mayfair şi, după ce m-am gândit foarte atent, am trecut numărul de telefon şi hotelul la care pot fi găsit. În definitiv, ce sens avea să mă ascund în spatele unei căsuţe poştale?

Am mers cu maşina până în First Street şi am pus scrisoarea pentru Carlotta în cutia poştala; pe urma am mers la Metairie, unde am lăsat scrisoarea pentru Cortland prin fanta uşii. După asta, am fost cuprins de o presimţire neagră şi m-am gândit să plec înapoi la hotel, dar nu am mers în cameră. I-am spus recepţionerului ca am să fiu la barul de la etajul întâi şi acolo am rămas toata seara, savurându-mi încetişor un bun pahar de whisky Kentucky în timp ce scriam în jurnal despre toată afacerea.

Barul era mic şi liniştit şi dădea într-o grădină interioară. Stăteam cu spatele la grădină, cu toate că priveliştea era tare frumoasă. Doream sa stau cu faţa spre holul hotelului din motive pe care nu mi le puteam explica. Îmi plăcea acolo. Presimţirea rea a început uşor să se topească.

Pe la ora opt, mi-am ridicat privirea de la jurnal numai ca să-mi dau seama că cineva stătea de ceva timp aproape de masa mea. Era Cortland.

Tocmai îmi încheiasem naraţiunea despre dosarul Mayfair, după cum am spus. Studiasem multe fotografii de-ale lui Cortland, dar ceea ce mi-au dezvăluit ochii nu aducea cu nimic din ce văzusem.

Bărbatul înalt, cu parul negru, care îmi zâmbea, era întruchiparea lui Julien Mayfair, care murise în 1914. Diferenţele păreau fără importanţă. Era Julien, cu ochii

mari, păr închis la culoare şi, probabil, cu o gură mai generoasă. Dar era Julien, fără îndoiala. Şi, dintr-o dată, zâmbetul lui a devenit grotesc. O mască.

Am făcut o notiţă mentală privitoare la aceste gânduri ciudate în timp ce-l invitam să ia loc. Avea un costum de in, asemănător cu al meu, cu o cămaşă de culoarea lămâii şi o cravată pastelată.

Mulţumesc Domnului că nu e Carlotta, m-am gândit, iar atunci el a zis:

— Nu cred că vei avea vreo veste de la verişoara mea, Carlotta. Dar cred că e timpul ca noi doi să avem o discuţie.

O voce foarte plăcută şi complet nesinceră, cu un puternic accent sudist, dar, într-un fel unic, cu accent de New Orleans. Licărul din ochi era fermecător şi vag înspăimântător.

Acest om, fie mă ura, fie mă privea ca pe o pacoste nesuferită. S-a întors şi i-a făcut semn barmanului:

— Încă un pahar de băutură pentru domnul Lightner şi un sherry pentru mine.

Stătea în partea opusă a mesei de marmură, cu picioarele încrucişate şi puţin întors într-o parte.

— Nu te superi dacă am să fumez, nu-i aşa, domnule Lightner? Mulţumesc.

A scos din buzunar un foarte frumos port-ţigaret din aur, l-a deschis, mi-a oferit o ţigară, iar când l-am refuzat şi-a aprins una. Din nou comportarea lui încântătoare m-a izbit ca fiind în întregime falsă. Mă gândeam cum apărea el unei persoane obişnuite.

— Sunt atât de bucuros că aţi venit, domnule Mayfair, i-am spus eu.

— Oh, spune-mi Cortland, a răspuns el, oricum, sunt atât de mulţi domni Mayfair.

Am simţit pericolul emanând din el şi am făcut un real efort pentru a-mi aduna gândurile.

— Dacă ai să-mi spui Aaron, i-am zis, am să-ţi spun Cortland cu plăcere.

A dat uşor din cap. Apoi i-a zâmbit tinerei femei care a

adus băuturile şi imediat a luat o înghiţitură.

Era o persoană care te obliga, parcă, să o admiri. Parul lui negru era splendid şi avea o mustaţă subţirea deasupra buzei superioare, cu câteva fire gri prin ea. M-am gândit la Llewelyn şi la descrierea pe care a făcut-o el lui Julien, descriere pe care o auzisem doar cu câteva zile mai devreme. Dar trebuia să las toate astea afară din mintea mea. Eram în pericol. Asta îmi tot spunea intuiţia, iar farmecul lui Cortland era parte din acest pericol. Se credea foarte atractiv şi inteligent. Şi aşa era, din ambele puncte de vedere.

M-am uitat la paharele cu bourbon şi cu apă aduse de chelner pentru mine şi, dintr-o dată, am fost surprins de poziţia mâinii pe port-ţigaretul din aur, la numai un centimetru depărtare de paharul meu. Am ştiut, am fost absolut sigur, că omul ăsta îmi dorea răul. Ce neaşteptat! Tot timpul am crezut că trebuia să fie Carlotta.

— Oh, scuză-mă, a spus el de parcă atunci şi-ar fi amintit de ceva. Trebuie să iau un medicament, numai dacă am să-l găsesc. Şi-a pipăit buzunarele, apoi a scos ceva din haină. Un mic flacon cu tablete. A dat din cap şi a spus: Ce pacoste! V-a plăcut şederea la New Orleans? S-a întors şi a cerut un pahar cu apă. Desigur, aţi fost şi în Texas să-mi vedeţi nepoata. Ştiu asta. Dar aţi făcut şi turul oraşului, fără îndoiala. Ce părere aveţi de grădina asta? a spus arătând curtea interioară din spatele lui. E o adevărată poveste cu gradina asta. Nu ţi-a zis nimeni?

M-am întors spre grădina, uitându-mă peste umăr. Am văzut dalele inegale ale aleii, o fântână arteziană, şi în spate, în umbră, un bărbat stând în faţa uşii glisante. Un bărbat înalt, suplu, luminat din spate. Fără faţă. Nemişcat. Fiorul care mi-a cuprins spinarea era aproape erotic. Am continuat să-l privesc în timp ce figura lui dispărea încetişor. Am aşteptat o adiere de aer cald, dar nu am simţit nimic. Probabil ca eram prea departe de creatura. Sau se poate sa mă fi înşelat cu totul în privinţa a ceea ce sau cine era.

Parcă trecuse un veac. Apoi, în timp ce mă întorceam,

Cortland mi-a spus:

— O femeie s-a sinucis în aceasta gradină. Se spune ca apa fântânii se face sângerie o dată pe an.

— Încântător, am spus eu încet.

L-am urmărit cum îşi ridica paharul cu apă la gură şi a băut jumătate din el. Îşi înghiţise oare tabletele? Micul flacon dispăruse. Am privit paharele mele cu apă şi cu bourbon. Nu m-aş mai fi atins de ele pentru nimic în lume. M-am uitat absent la stiloul meu, cum stătea pe jurnal, apoi l-am băgat în buzunar. Eram atât de absorbit de ceea ce văzusem şi auzisem ca nu aveam nici cea mai mică dorinţă de a spune ceva.

— Ei bine, domnule Lightner, hai să trecem la subiect.

Din nou acel zâmbet cuceritor.

— Desigur, i-am răspuns.

Ce simţeam? Eram, în mod curios, excitat. Stăteam aici cu fiul lui Julien, Cortland, iar acesta tocmai îmi strecurase în băutură un drog, fără îndoială, mortal. Credea ca o să-i meargă. Întreaga lor istorie întunecată mi-a revenit în minte. Făceam parte din ea. Nu o citeam, stând comod în Anglia. Eram aici.

Probabil ca i-am zâmbit. Afurisitul încerca să mă omoare!

— M-am tot gândit la problema asta, cu Talamasca şi celelalte, a spus el cu o voce artificial de amabilă. Nu putem face nimic pentru voi. Nu vă putem obliga să ne dezvăluiţi informaţiile despre familia noastră deoarece, se pare, ele sunt în întregime private şi nici nu intenţionaţi să le publicaţi. Nu vă putem opri să le colectaţi atât timp cât nu încălcaţi nicio lege.

— Da, presupun că aşa e.

— Cu toate astea, vă putem face greutăţi, vouă şi reprezentanţilor voştri, mari greutăţi. Şi putem să facem, legal vorbind, să vă fie imposibil să vă apropiaţi sub o anumită distanţă de oricare dintre noi sau de proprietățile noastre. Dar asta ne-ar costa destul de mult şi nu v-ar opri realmente, cel puţin nu dacă sunteţi cine spuneţi că sunteţi.

S-a oprit, a tras un fum din ţigara lui neagră şi s-a uitat la paharele mele cu bourbon şi apă.

— Am comandat cumva greşit băutura, domnule Lightner?

— Nu, i-am răspuns. Chelnerul mi-a adus încă un rând din ceea ce am consumat toată după amiaza. Trebuia să vă fi oprit, deoarece îmi este de ajuns.

Ochii i s-au întunecat puţin în timp ce mă privea. De fapt, masca lui zâmbitoare dispăruse complet.

— Nu ar fi trebuit să faceţi acea călătorie în Texas, domnule Lightner, mi-a spus rece. Nu ar fi trebuit niciodată să-mi supăraţi nepoata.

— Sunt de acord. Nu trebuia să o supăr. Eram îngrijorat pentru ea şi am vrut să-i ofer ajutorul.

— Este o idee foarte obraznică din partea ta şi a prietenilor tăi din Londra.

O urma de mânie. Sau era doar o simplă supărare din cauza faptului că nu aveam de gând să-mi beau băutura. L-am privit lung, mintea mi s-a golit până când nu am mai auzit niciun sunet, nicio culoare, nicio mişcare – doar faţa lui acolo şi o mică voce în capul meu care îmi spunea ceea ce doream să ştiu.

— Da, obraznică, nu-i aşa? Dar, vezi, reprezentantul nostru, Petyr van Abel, era tatăl Charlottei Mayfair, născuta în Franţa în 1664. Când a plecat, mai târziu, la Saint-Domingue pentru a-şi vedea fiica, a fost ţinut prizonier de către aceasta. Şi, înainte ca spiritul vostru, Lasher, să-l atragă în capcana mortală de pe drumul din afara oraşului Port-au-Prince, el s-a culcat cu propria lui fiică, cu Charlotte, devenind astfel tatăl fiicei ei, Jeanne Louise. Asta înseamnă că a fost bunicul lui Angelique şi străbunicul lui Marie Claudette, care a construit Riverbend şi a înfiinţat moştenirea pe care, acum, o administrezi pentru Deirdre. Mă urmăreşti?

În mod clar nu avea niciun răspuns. Stătea liniştit, uitându-se la mine, ţinând ţigara în mână. Nu simţeam nici maliţiozitate şi nici furie din partea lui. Privindu-l foarte intens, am continuat:

— Strămoşii voştri sunt descendenţii reprezentantului nostru, Petyr van Abel. Suntem legaţi, Talamasca şi familia Mayfair. Şi mai sunt şi alte probleme care ne leagă după atât de mulţi ani. Stuart Townsend, reprezentantul nostru care a dispărut aici, în New Orleans, după ce a vizitat-o pe Stella în 1929. Îţi aduci aminte de Stuart Townsend? Cazul dispariţiei lui nu a fost niciodată rezolvat.

— Eşti nebun, domnule Lightner, mi-a spus el, fără a-şi schimba expresia feţei. Şi-a stins ţigara, chiar dacă nu fumase nici jumătate.

— Spiritul ăla al vostru, Lasher, l-a ucis pe Petyr van Abel, i-am spus calm. Tot Lasher era cel pe care l-am văzut adineaori? Acolo, în gradină? O înnebuneşte pe nepoata ta, nu-i aşa?

S-a produs o schimbare remarcabilă pe chipul lui Cortland. Chipul lui, frumos încadrat de părul negru, era complet surprins şi consternat.

— Eşti perfect serios, nu-i aşa? m-a întrebat. Acestea erau primele cuvinte oneste pe care le-am auzit din gura lui.

— Bineînţeles că da, i-am răspuns. De ce aş încerca să înşel nişte oameni care îmi pot citi oricând gândurile? Ar fi stupid, nu? M-am uitat la paharul meu. Cam la fel ca şi când te-ai aştepta să beau acest bourbon şi să mor apoi din cauza drogului pe care mi l-ai pus înăuntru, în acelaşi mod în care a murit Stuart Townsend şi, după aceea, Cornell Mayfair.

A încercat să-şi ascundă şocul în spatele unei priviri albe, inexpresive.

— Aduci o foarte gravă acuzaţie, a murmurat el.

— În tot acest timp am crezut că era Carlotta, dar nu e adevărat, nu-i aşa? Erai tu.

— Cui îi pasă ce crezi tu? a şoptit el cu furie. Cum îndrăzneşti să-mi spui aşa ceva?

Pe urma şi-a controlat mânia. Şi-a schimbat poziţia în scaun, privindu-mă fix în timp ce a luat o nouă ţigara pe care şi-a aprins-o. Atitudinea lui se schimbase, era curios acum.

— Ce anume doreşti, domnul Lightner, m-a întrebat cu voce scăzută. Acum, serios, domnule, ce vrei?

M-am gândit un moment. Îmi puneam şi eu aceeaşi întrebare de săptămâni întregi. Ce anume credeam că realizez prin venirea mea la New Orleans? Ce doream noi şi ce, mai exact, doream eu?

— Dorim să va cunoaştem, i-am răspuns, destul de surprins de ceea ce spuneam. Să vă cunoaştem, deoarece ştim atâtea despre voi şi, totuşi, nu ştim nimic. Vrem să vă spunem ceea ce ştim despre voi – toate fragmentele de informaţii pe care le-am adunat, ceea ce cunoaştem despre trecutul vostru îndepărtat. Vrem să vă spunem tot ce cunoaştem despre misterul legat de ceea ce sunteţi şi de ceea ce e *el.* Şi dorim să vorbiţi cu noi. Ne dorim sa aveţi încredere în noi şi să ne primiţi în cercul vostru intim! Şi, în sfârşit, dorim sa ajungem la Deirdre Mayfair şi să-i spunem: „Mai sunt şi alţii ca tine, alţii care văd spirite. Ştim că suferi, dar noi te putem ajuta. Nu eşti singură“.

M-a studiat, cu ochii larg deschişi, cu chipul imobil. Apoi, rezemându-se şi privind în altă parte, şi-a scuturat ţigara de scrum şi a cerut chelnerului să-i mai aducă o băutură.

— De ce nu bei bourbonul ăsta? l-am întrebat. Nu m-am atins de el.

Eram din nou surprins de ceea ce am spus, dar am lăsat întrebarea în aer. El s-a uitat la mine şi mi-a zis:

— Nu îmi place bourbonul. Mulţumesc.

— Ce ai pus în pahar? l-am întrebat.

S-a retras în gândurile lui, părând tare amărât. L-a privit pe chelner cum îi aşeza băutura pe masă. Sherry, ca mai înainte, într-un pahar de cristal.

— Este adevărat, m-a întrebat cu multă concentrare, ce mi-ai scris în scrisoare despre portretul lui Deborah Mayfair din Amsterdam?

Am confirmat dând din cap.

— Avem portrete cu Charlotte, Jeanne Louise, Angelique, Marie Claudette, Marguerite, Katherine, Mary Beth, Julien, Stella, Antha şi Deirdre…

Mi-a făcut brusc semn să mă opresc.

— Uite ce e, am venit aici pentru Deirdre, i-am spus eu. Am venit pentru că ea înnebuneşte. Fata căreia i-am vorbit în Texas era pe punctul de a ceda.

— Şi, ai ajutat-o?

— Nu, îmi pare extraordinar de rău că nu. Dacă nu vrei să rămâi în contact cu noi, înţeleg. De ce naiba să vrei? Dar putem să o ajutăm pe Deirdre. Într-adevăr, putem.

Niciun răspuns. Îşi sorbea paharul cu sherry. Am încercat să privesc din punctul lui de vedere, dar nu am reuşit. Niciodată nu am încercat să otrăvesc pe nimeni. Nu aveam nici cea mai vagă idee cu privire la cine e el în realitate. Omul pe care îl cunoşteam din istorie nu era omul din faţa mea.

— Oare tatăl tău, Julien, ar fi vorbit cu mine? l-am întrebat.

— Nicio şansă, mi-a răspuns, privind în sus de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis, părând pentru o clipă profund întristat. Dar nu ştii, din toate observaţiile voastre, că el era unul dintre *ei?*

Din nou arăta sincer, cu ochii fixându-mă pentru a vedea dacă şi eu sunt sincer.

— Şi tu nu eşti unul dintre ei? am întrebat eu.

— Nu, mi-a răspuns încetişor, clătinând din cap. Nu cu adevărat. Niciodată! Subit, mi s-a părut că este trist şi mult mai bătrân. Uite ce e, spionează-ne, dacă asta doreşti. Tratează-ne ca pe o familie regală…

— Exact.

— Sunteţi istorici, asta mi-au spus oamenii mei din Londra. Istorici, savanţi, total nevinovaţi şi, la urma-urmei, pe deplin respectabili…

— Sunt onorat.

— Dar lăsaţi-o pe nepoata mea în pace. Ea are acum o şansă la fericire. Vedeţi voi, aceste lucruri trebuie să înceteze. Trebuie. Şi, probabil, că şi ea se va îngriji de asta.

— Ea este *una dintre ele?* l-am întrebat ca un ecou al lui.

— Bineînţeles că nu, a răspuns Cortland. Tocmai asta e!

Nu mai există *niciuna* azi! Nu vezi? Care a fost tema studiului tău asupra noastră? Nu ai văzut cum puterea s-a dezintegrat? Stella nu era nici ea una dintre ele! Ultima a fost Mary Beth. Julien – adică tatăl meu – apoi Mary Beth.

— Am văzut şi eu. Dar ce spui de prietenul vostru spectral? Va permite el să se ajungă la un capăt?

— Crezi în el? Într-adevăr, domnule Lightner? Şi tu crezi în Lasher?

— L-am văzut, am spus eu simplu.

— Imaginaţia, domnule. Nepoata mea mi-a spus că era o grădină foarte întunecoasă.

— Of, te rog. Am ajuns până aici ca să ne spunem aşa ceva unul altuia? L-am văzut, Cortland. Mi-a zâmbit când l-am văzut. S-a arătat foarte material şi plin de viaţă.

Zâmbetul lui Cortland s-a stins, ajungând aproape ironic. Şi-a ridicat sprâncenele şi a chicotit.

— O, i-ar fi făcut plăcere alegerea acestor cuvinte, domnule Lightner.

— Poate Deirdre să-l facă să plece şi să o lase în pace?

— Normal că nu poate. Dar poate să-l ignore. Îşi poate trăi viaţa ca şi cum el nu ar exista. Antha nu a reuşit. Stella nu a vrut. Dar Deirdre este mai tare decât Antha sau decât Stella. Deirdre are mult din Mary Beth. Asta e ceea ce alţii nu prea realizează…

Deodată parcă şi-a dat seama ca a vorbit mai mult decât ar fi intenţionat. S-a uitat lung la mine, în tăcere, apoi, aprinzându-şi încă o ţigară, s-a ridicat încet în picioare.

— Nu pleca încă, l-am implorat eu.

— Trimite-mi istoria voastră. Trimite-mi-o şi am s-o citesc. Apoi, s-ar putea să mai stăm de vorbă. Dar niciodată să nu te mai apropii de nepoata mea, domnule Lightner. Înţelege ca am să fac orice ca să o protejez de cei care ar dori să o exploateze sau să-i facă vreun rău. Absolut orice!

S-a întors ca să plece.

— Şi ce facem cu băutura? l-am întrebat, ridicându-mă şi arătând spre pahar. Cum ar fi dacă aş chema poliţia şi i-aş ruga să vadă dacă nu e, cumva, contaminată cu ceva letal?

— Domnule Lightner, suntem la New Orleans. Mi-a zâmbit şi mi-a făcut cu ochiul într-o manieră fermecătoare. Acum, te rog să pleci acasă în turnul vostru de observaţie şi priveşte-ne de acolo, de departe, prin telescopul vostru.

L-am privit plecând. Mergea cu graţie, cu paşi mari, uşori. S-a uitat înapoi când a ajuns la uşa şi mi-a făcut un mic semn cu mâna.

M-am aşezat, neluând în seamă bourbonul drogat, şi mi-am notat în jurnal tot ce se întâmplase. Pe urma am scos din buzunar o sticluţă cu aspirină, am golit totul în alt buzunar şi am turnat puţin din conţinutul paharului în ea, după care l-am pus bine.

Tocmai îmi strângeam jurnalul şi stiloul pentru a merge în camera mea când l-am văzut pe hamalul hotelului stând în hol şi privindu-mă. Apoi s-a îndreptat spre mine.

— Bagajul dumneavoastră este gata, domnule Lightner. Maşina a sosit.

Era agreabil, nimeni nu-i spusese că sunt alungat din oraş.

— Chiar aşa? i-am spus. Ai împachetat totul?

Am observat atunci cele doua genţi de voiaj. Jurnalul îl aveam la mine, desigur. Am intrat în hol şi de acolo am văzut limuzina mare şi neagră ce aştepta în faţa hotelului, ca un dric imens.

— Aia e maşina mea?

— Da, domnule. Domnul Cortland a spus că trebuie să prindeţi zborul de la ora zece, spre New York. A spus că este cineva la aeroport care vă aşteaptă cu biletul. Ar trebui să aveţi timp suficient.

— Nu-i aşa ca e amabil?

Am pescuit din buzunar câteva bancnote, dar băiatul le-a refuzat.

— Domnul Cortland a avut grija de tot, domnule. Mai bine v-aţi grăbi. Doar nu doriţi să pierdeţi avionul.

— Este adevărat. Dar eu sunt superstiţios în legătură cu maşinile mari şi negre. Te rog, cheamă-mi un taxi şi ia banii ăştia.

Taxiul m-a dus la gară în loc de aeroport. Am reuşit să

iau bilet la vagonul de dormit până la St. Louis şi am plecat de acolo la New York. Când am vorbit cu Scott, el a fost neînduplecat. Toate informaţiile necesitau o reevaluare. Nu trebuia să mai fac nicio altă cercetare. Trebuia să plec urgent acasă.

Boala m-a prins la jumătatea Atlanticului. Până am ajuns la Londra aveam deja febră. O ambulanţă aştepta să mă ducă la spital şi Scott a venit cu mine. Îmi pierdeam tot mai des cunoştinţa.

— Caută otrava, i-am spus lui Scott.

Acelea au fost ultimele mele cuvinte pentru următoarele opt ore. Când, în sfârşit, mi-am revenit, aveam încă febră şi nu mă simţeam bine, dar am primit asigurări că totul va fi în ordine. Scott şi alţi doi foarte buni prieteni erau în cameră cu mine.

— Într-adevăr, ai fost otrăvit, dar ce a fost mai rău a trecut. Îţi aminteşti ce ai băut înainte de a urca în avion?

— Femeia aia, am zis eu.

— Spune-mi.

— Eram în bar pe aeroportul din New York şi beam un scotch cu apă minerală. Ea tot mergea împiedicându-se de sacoşa ei imensă. Apoi m-a întrebat daca aş putea să-i aduc un pahar cu apă. Tuşea tare rău, parcă avea tuberculoză. Arăta tare bolnavă. A stat la masa mea până i-am adus ce dorea.

— Ea ţi-a strecurat otrava în băutură; era ricin, se extrage din boabele presate ale plantei. Foarte periculoasă şi foarte comună. Acelaşi lucru ţi l-a pus şi Cortland în băutura de la hotel. Ai scăpat de pericol, dar o să-ţi mai fie rău vreo doua zile.

— Sfinte Doamne, m-am plâns eu când iar m-au luat crampele la stomac.

— Nu vor mai vorbi niciodată cu noi, Aaron, a zis Scott. Şi de ce ar face-o? Ei omoară oameni. S-a terminat. Cel puţin pentru o perioadă de timp.

— Ei au ucis oameni întotdeauna, Scott, i-am răspuns. Dar Deirdre Mayfair nu ucide. Vreau jurnalul meu.

Crampele au devenit de nesuportat, iar doctorul a venit

şi a început să-mi pregătească o injecţie. Am refuzat.

— Aaron, el e şeful secţiei de toxicologie de aici, de o reputaţie impecabilă. Am verificat asistentele. Oamenii noştri sunt aici, în rezervă.

Am reuşit sa ajung la arhondaric de abia la sfârşitul săptămânii. Cu greu mă puteam forţa să mănânc ceva. Eram convins că întregul nostru grup va fi otrăvit în curând. Ce îi putea opri să angajeze oameni care să otrăvească mâncarea înainte de a ajunge la noi, punând o otravă banală?

Şi, cu toate că aşa ceva nu s-a întâmplat, a trecut mai mult de un an până când m-au părăsit aceste gânduri, într-atât de zguduit am fost de cele întâmplate.

Şi soseau de la New Orleans ştiri din ce în ce mai şocante…

În timpul convalescenţei, am revizuit întreaga istorie Mayfair, inclusiv mărturia lui Richard Llewelyn şi a altor persoane pe care le-am cunoscut înainte de a merge în Texas să o întâlnesc pe Deirdre.

Am ajuns la concluzia că acest Cortland s-a ocupat de Stuart şi, probabil, de Cornell. Avea sens. Dar în continuare rămâneau atât de multe alte mistere. Ce proteja Cortland când a comis crimele? Şi de ce era angajat într-o lupta continuă cu Carlotta?

Între timp am avut veşti despre Carlotta. Îşi făurise un adevărat baraj din ameninţările conţinute în scrisorile juridice pe care le-a trimis de la firma ei de avocatura către birourile noastre din Londra, cerându-ne să „încetăm şi să sistăm invazia“ noastră în intimitatea ei, acuzându-ne că „facem publice toate informaţiile personale pe care le aflăm despre ea şi familia ei; că trebuie să ne limităm la o distanţă de o sută de metri de oricare membru al familiei sau de vreo proprietate a acestora şi să nu încercăm, sub nicio formă să ajungem în proximitatea lui Deirdre Mayfair“. Oricum, niciuna din aceste ameninţări sau pretenţii nu se baza pe un adevăr.

Reprezentanţii noştri legali au fost instruiți să nu-i răspundă în niciun fel.

Am discutat întreaga chestiune în cadrul consiliului reunit.

Încă o dată încercasem să realizăm contactul şi fusesem respinşi. Vom continua să investigăm şi, pentru acest scop, aş putea avea „carte verde“ dar nimeni nu trebuia să se apropie de familie în viitorul imediat.

— Sau niciodată, a adăugat Reynolds cu emfază.

Nu am comentat. Nu reuşeam sa beau un pahar cu lapte fără să mă gândesc că voi muri imediat. Şi nici nu puteam să-mi îndepărtez din cap amintirea zâmbetului artificial al lui Cortland.

Am dublat numărul investigatorilor din New Orleans şi din Texas. Personal, i-am avertizat totuşi pe aceştia telefonic că persoanele care făceau obiectul supravegherii lor erau ostile şi, potenţial, periculoase. Am dat fiecăruia dintre ei posibilitatea să refuze misiunea.

După cum s-a dovedit, niciunul nu a renunţat, chiar dacă unii şi-au mărit tariful.

În ceea ce o priveşte pe Juliette Milton, investigatorul nostru din înalta societate, am retras-o din activitate, în ciuda protestelor ei. Am făcut tot ce ne-a stat în puteri ca să o convingem că anumiţi membri ai familiei Mayfair erau capabili de violenţă. Cu multa părere de rău, ea a renunţat să ne mai scrie, spunând în ultima ei scrisoare, din 10 decembrie 1958 că ar fi dorit să înţeleagă ce a greşit. Cu toate acestea, urma să mai auzim de ea în câteva ocazii, mai târziu. Încă trăia în 1988, într-un foarte scump azil de bătrâni din Mobile, Alabama.

POVESTEA LUI DEIRDRE CONTINUĂ

În Texas aveam trei detectivi bine pregătiţi, dintre care doi au lucrat pentru guvernul Statelor Unite. Au fost avertizaţi ca nu cumva să o deranjeze sau să o sperie pe Deirdre, indiferent cum.

„Sunt foarte interesat de fericirea acestei fete şi îngrijorat pentru sănătatea ei mentală. Dar va rog să înţelegeţi, e telepată. Daca vă apropiaţi la mai puţin de

cincizeci de metri de ea, este foarte posibil să-şi dea seama că o urmăriţi. Fiţi foarte atenţi.“

Indiferent dacă m-au crezut sau nu, mi-au urmat instrucţiunile. Au păstrat o distanţă sigură, strângând informaţii despre ea de la cei de la şcoală şi din bârfa studenţească, de la recepţionerele bătrâne de la căminul studenţesc şi de la profesorii care discutau fără reţinere la o cafea. Nu am aflat niciodată dacă Deirdre şi-a dat vreodată seama că era urmărită.

Deirdre s-a descurcat foarte bine în timpul primului semestru de la universitatea din Texas. A luat note foarte mari, iar colegele o plăceau. La fiecare aproximativ şase săptămâni se semna în registrul căminului, plecând să ia cina cu verişoara ei Rhonda Mayfair şi cu soţul acesteia, profesorul Ellis Clement, care atunci îi preda lui Deirdre engleza. Mai este o notă în registru, în 10 decembrie, cum că Deirdre a ieşit cu un băiat, Joey Dawson, dar numai pentru o oră.

Din acelaşi registru am aflat că Deirdre a fost vizitată destul de des de Cortland şi că de cele mai multe ori se semna la plecare anunţând că-şi va petrece noaptea de vineri sau de sâmbătă în Dallas, dar se întorcea înainte de apelul de dimineaţă.

Ştim că Deirdre a petrecut Crăciunul în casa lui Cortland din Metairie, iar din spusele familiei am aflat că nu a dorit să o vadă pe Carlotta când aceasta a venit în vizită.

Carlotta şi Cortland încă nu vorbeau unul cu celalalt, Carlotta nerăspunzând telefoanelor de afaceri ale lui Cortland. Între cei doi se schimbau multe scrisori caustice privitoare la orice problemă, cât de mică, legată de Deirdre.

— Încearcă să deţină controlul total asupra ei, spre binele ei, mărturisea o secretară prietenei ei, dar femeia aia nu acceptă. Îl tot ameninţă că îl va da în judecată.

Oricare ar fi fost particularităţile acestei bătălii, ştim că starea lui Deirdre a început să se deterioreze în primăvara următoare. A început să lipsească de la ore. Colegele de

cămin au spus că începuse să ţipe câteodată o noapte întreagă, dar nu răspundea când ele îi băteau la uşă. Într-o seară a fost luată de către poliţia campusului dintr-un parc din oraş, total confuză apropo de locul în care se afla.

Până la urmă, a fost chemată la biroul decanului pentru măsuri disciplinare. Lipsise de la prea multe ore. A fost pedepsită şi, deşi nu a mai lipsit, profesorii spuneau că nu mai era deloc atentă, dând impresia că era bolnavă.

Începând din aprilie, Deirdre a suferit în fiecare dimineaţa de greţuri. Fetele spuneau că se lupta cu greţurile în fiecare zi, aşa că au mers la directoarea căminului şi i-au spus:

— Nimeni nu vrea să o certe, dar ne e teamă. Dacă îşi face rău singură?

Când directoarea i-a spus că suspectează o sarcina, Deirdre a cedat unui plâns nervos, drept pentru care a trebuit sa fie internată până la sosirea lui Cortland; acesta a venit să o ia de acolo la 1 mai.

Ce s-a întâmplat după aceea a rămas un mister până în ziua de azi. Registrele spitalului Mercy din New Orleans au arătat că Deirdre a fost adusă acolo direct de la spitalul din Texas şi că i s-a repartizat o rezerva în care era singură. Din cele ce spuneau bătrânele măicuţe, dintre care multe erau foste profesoare ale lui Deirdre de la şcoala Sfântul Alfons şi şi-o aminteau, ea l-a avut ca medic pe doctorul de familie al Carlottei, dr. Gallagher. Acesta a confirmat că Deirdre era însărcinată.

— Fata asta se va căsători curând, le-a spus el măicuţelor. Şi nu vreau să se spună în jurul ei nimic răutăcios. Tatăl copilului este un profesor de la colegiul din Denton, Texas, şi e în drum spre New Orleans chiar acum.

Când Deirdre a fost dusă cu ambulanţa în First Street, trei săptămâni mai târziu, era puternic sedată şi avea o asistentă cu ea. Tot atunci a apărut vorba prin vecinătate că era gravidă şi că trebuia să se căsătorească în curând, dar că soţul ei, profesor la colegiu, era „un bărbat însurat“.

Acesta a fost un adevărat scandal pentru cei care

cunoşteau familia de generaţii. Bătrânele doamne cleveteau pe scările bisericii. Deirdre Mayfair şi un bărbat însurat! Oamenii se uitau pe furiş la Miss Millie şi la Miss Belle când acestea treceau pe acolo. Câţiva spuneau despre Carlotta ca nu voia să aibă nimic de a face cu asta. Dar atunci Miss Bell şi Miss Millie au luat-o pe Deirdre la un magazin de lux de unde i-au cumpărat o superba rochie albastra şi pantofi albaştri din satin pentru nuntă, împreună cu o poşetă şi o pălărie albe.

— Era atât de drogată, încât nu cred că ştia unde se afla, spunea una dintre vânzătoare. Miss Millie a ales pentru ea, în timp ce Deirdre stătea acolo, albă ca varul, şi spunea, cu voce pierdută: „Da, mătuşă Millie“.

Juliette Milton nu s-a putut abţine să nu ne scrie. Am primit o scrisoare lungă şi detaliată de la ea, în care ne descria cum a fost Beatrice Mayfair în First Street ca să o viziteze pe Deirdre şi să-i ducă o mulţime de cadouri.

„De ce, Doamne, s-a întors ea acolo, în loc să meargă la casa lui Cortland din Metairie!“ scria Juliette.

Sunt anumite indicaţii cum că Deirdre nu a avut de ales. Ştiinţa medicală de atunci afirma că placenta îl va feri pe copil de orice efect negativ al drogurilor care sunt injectate în mamă. Iar asistentele spuneau că Deirdre era mult prea drogată când a părăsit spitalul şi nu ştia nimic din ce i se întâmplă. Carlotta a sosit după amiaza devreme, într-o zi din mijlocul săptămânii, şi a obţinut externarea ei.

— Ei bine, Cortland Mayfair a venit mai pe seară, spunea sora Bridget Marie în mare secret. Şi nu a fost chip să-l linişteşti când a văzut ca biata copilă nu mai era acolo.

Bârfele din mediul avocățesc au adâncit misterul. Cortland şi Carlotta ţipau unul la altul prin telefon. Cortland i-a spus secretarei lui, într-un moment de furie, că nu avea cum să-l ţină Carlotta afară din casa în care se născuse. Ei bine, era o nebună dacă îşi închipuia aşa ceva!

După câţiva ani, Ryan Mayfair povestea:

— Spuneau că bunicului meu, pur şi simplu, nu i se descuia uşa. S-a dus pe First Street, iar Carlotta l-a ţinut la poartă şi l-a ameninţat. Spunea: „Dacă vii aici, am să chem

poliţia“.

Pe 1 iulie, o altă informaţie i-a zguduit pe cei din jur. Viitorul soţ al lui Deirdre, „profesorul de colegiu“ cel care urma să se despartă de soţia lui pentru a se căsători cu ea, murise într-un accident de maşină în timp ce venea spre New Orleans, pe şoseaua de pe malul fluviului. Un cauciuc făcuse explozie când avea viteză mare, maşina intrase în plin într-un copac de pe marginea drumului unde explodase la rândul ei. Deirdre Mayfair, neavând încă optsprezece ani, necăsătorită, urma să renunţe la copil. Urma să fie o adopţie în familie, iar Miss Carlotta aranjă toată treaba.

— Bunicul meu a fost îngrozitor de scandalizat când a auzit de adopţie, spunea Ryan Mayfair mai târziu. Voia să vorbească cu Deirdre, să audă din gura ei că aceasta dorea să renunţe la copil. Dar nu reuşea să intre în casa de pe First Street. A mers la preotul paroh, părintele Lafferty, dar el era devotat Carlottei.

Toată povestea suna tragic. Părea că Deirdre ar fi reuşit să scape de blestemul de pe First Street dacă tatăl copilului, venind din Texas pentru a o lua de nevastă, nu ar fi murit. Povestea asta s-a repetat ani de zile prin parohie. Mie mi-a spus-o, în 1988, Rita Mae Lonigan. Toate dovezile ne conduc la ideea că părintele Lafferty credea în istoria cu tatăl din Texas. Chiar şi Rhonda Mayfair şi soţul ei, Ellis Clement, din Denton, Texas, păreau convinşi că acesta era adevărul, ori cel puţin o versiune foarte asemănătoare.

Dar povestea nu era adevărată.

Încă de la început, investigatorii noştri s-au străduit să facă lumină. Un profesor de la colegiul lui Deirdre Mayfair? Cine? Supravegherea permanentă a înlăturat posibilitatea ca acesta să fie soţul Rhondei Mayfair, Ellis Clement. Abia se cunoştea cu Deirdre.

Într-adevăr, nu a existat niciodată un asemenea bărbat în Denton, Texas, care să se fi întâlnit cu Deirdre Mayfair sau să fi fost văzut de cineva în compania ei. Şi niciun profesor angajat la universitate sau la vreo altă şcoala din vecinătate nu a murit într-un accident de maşină pe malul

fluviului, în Louisiana. Nimeni nu a murit în acest mod, pe malul fluviului, în anul 1959.

Să stea, oare, o poveste mult mai scandaloasă şi mult mai dramatică în spatele acestei născociri? Nu prea aveam spor în reunirea micilor piese ale puzzle-ului. Atunci când am aflat de accidentul de maşină respectiv, adopţia copilului lui Deirdre era deja un lucru aranjat, iar când am aflat că nu a fost vorba de niciun accident, adopţia era încheiată şi legală.

Anumite documente de mai târziu indică faptul că, undeva prin august, Ellie Mayfair a luat avionul spre New Orleans pentru a semna nişte acte de adopţie în biroul Carlottei, deşi nimeni din familie nu a ştiut că Ellie era în oraş.

Graham Franklin, soţul lui Ellie, a spus, după câţiva ani, unuia dintre partenerii lui, că adopţia a fost o treaba tare bună: „Soţia mea a încetat să mai vorbească cu bunicul ei. El nu dorea ca noi să o adoptam pe Rowan. Din fericire, bătrânul ăla nenorocit a murit înainte de naşterea copilului“.

Părintele Lafferty i-a spus surorii lui mai în vârstă că totul era ca un coşmar, dar că Ellie Mayfair era o femeie bună şi că va lua copilul în California, unde acesta va avea şansa unei vieţi noi. Toţi nepoţii lui Cortland au fost de acord cu această decizie. Doar Cortland continua să se împotrivească.

— Fata aia nu trebuia să ducă sarcina până la capăt, spunea bătrânul preot aşezat la masa din bucătărie a surorii sale, mâncând orez şi bând un pahar cu bere. Crede-mă, e nebună, nu s-a făcut ceea ce trebuia făcut.

— Nu merge, a spus ulterior bătrâna investigatorilor noştri, să scapi de blestemul familiei fugind în altă parte.

Miss Millie şi Miss Belle i-au cumpărat lui Deirdre nişte aşternuturi şi cămăşi de noapte superbe de la magazinul de lux al lui Gus Mayer. Vânzătoarele au întrebat de „biata“ Deirdre.

— Oh, o duce şi ea cum poate, a spus Miss Millie. Dar îi este foarte greu.

Miss Belle i-a spus unei doamne de la biserică cum că Deirdre este iar sub influenţa „unor vrăji malefice“.

— Mai mult de jumătate din timp nu ştie unde e! spunea o Nancy morocănoasă, pe când mătura aleea din curte ce ducea la poartă, iar o vecină trecea pe acolo.

Dar ce s-a întâmplat în spatele uşilor casei din First Street în timpul acestor luni? Am presat investigatorii să afle cele mai mici detalii. Doar o singură persoană pe care o cunoaştem a văzut-o pe Deirdre în timpul ultimei ei luni de „detenţie“ dar nu am reuşit să o intervievăm decât în 1988.

În tot acest timp, doctorul venea şi pleca cu foarte mare discreţie. La fel făcea şi asistenta care venea zilnic pentru opt ore.

Părintele Lafferty spunea că Deirdre se resemnase la gândul adopţiei. Lui Beatrice Mayfair i s-a spus că nu poate să o vadă deoarece se simte prea rău, dar a stat cu Drăguţa Millie mai mult de o oră la un pahar de vin. Aceasta i-a spus că tot ce se întâmpla era sfâşietor.

Pe la 1 octombrie, Cortland era extraordinar de îngrijorat de întreaga situaţie. Secretarele lui au relatat că suna foarte des la Carlotta, că lua taxiul până pe First Street, dar că de fiecare dată se întorcea fără să fi reuşit să o vadă pe Deirdre. Într-un sfârşit, în după amiaza de 20 octombrie, i-a spus secretarei că va dărâma uşa dacă va fi nevoie, dar tot va intra în casă.

La ora cinci seara, o vecină l-a văzut pe Cortland pe bordura trotuarului de la intersecţia First cu Chestnut Street, cu hainele răvăşite şi cu sânge curgându-i de la o tăietură la cap.

— Cheamă-mi o ambulanţă, a spus Cortland. El m-a împins în jos pe scări!

Deşi vecina a stat cu el până la sosirea ambulanţei, nu a mai spus nimic. A fost dus de urgenţă din First Street la spitalul Touro din apropiere. Medicul de la urgenţă a confirmat că avea multe răni grave, o mână ruptă, şi că sângera pe gură.

— Omul ăsta are hemoragie internă, a spus el. A cerut

imediat asistenţă suplimentară.

Atunci, Cortland l-a apucat pe medic de mână şi i-a spus să asculte bine, era foarte important să o ajute pe Deirdre Mayfair, care era ţinută prizonieră în propria casă.

— Vor să-i ia copilul împotriva dorinţei ei! Ajut-o!

Apoi Cortland a murit.

O superficială examinare post-mortem a indicat o masivă hemoragie internă şi răni grave la cap. Când tânărul medic a încercat să implice şi poliţia într-o investigaţie, fiii lui Cortland l-au adus urgent la tăcere. Vorbiseră deja cu verişoara lor, Carlotta Mayfair. Tatăl lor a căzut de pe scări şi a refuzat asistenţă medicală, plecând din casă pe propriile picioare. Carlotta nu şi-a închipuit sub nicio formă că el era rănit atât de grav. Nu ştia că a rămas pe bordură. Era teribil de îndurerată. Vecina ar fi trebuit să sune la uşă.

La funeraliile lui Cortland, care au avut loc la Metairie, familiei i s-a spus aceeaşi poveste. În timp ce Miss Millie şi Miss Belle stăteau tăcute în curtea din spate, fiul lui Cortland, Pierce, a spus tuturor că tatăl lui era destul de ameţit şi tulburat atunci când a declarat vecinei treaba aia cu un bărbat care l-ar fi împins în jos pe scări. De fapt, nu era niciun bărbat pe First Street care să fi făcut asta. Carlotta însăşi l-a văzut căzând. La fel şi Nancy, care s-a repezit să îl prindă, dar nu a reuşit.

În ceea ce priveşte adopţia, Pierce era complet de acord. Nepoata lui, Ellie, va oferi copilului exact mediul de care avea nevoie. Era tragic că Cortland se împotrivise atât de tare adopţiei, dar acesta avea, totuşi, optzeci de ani. Mintea lui nu mai era foarte limpede.

Înmormântarea a decurs fără incidente, impresionantă, dar, mulţi ani mai târziu, antreprenorul de pompe funebre a spus că neamurile mai în vârstă care erau prezente au şopotit tot felul de comentarii sarcastice în timpul discursului ţinut de Pierce.

— Sigur, nu e niciun bărbat în casă, spunea unul.

— Nuuu, niciun bărbat. Doar acele doamne foarte amabile, spunea altul.

— Nu am văzut niciodată vreun bărbat în casă, tu ai văzut?

Şi aşa mai departe.

— Nu, niciun bărbat pe First Street. Nu, domnule!

Când rudele au venit în vizită la Deirdre, li s-a spus, în mare, cam acelaşi lucru pe care l-a spus Pierce la înmormântare. Deirdre era prea bolnavă. Ea nu a dorit niciodată să-l vadă pe Cortland, atât era de bolnavă. Şi nici nu ştia că el murise, nici nu trebuia să ştie asta.

— Priveşte scările astea întunecate, îi spunea Drăguţa Millie lui Beatrice. Cortland ar fi trebuit să folosească liftul, dar niciodată nu a făcut-o. Dacă ar fi mers cu liftul, nu ar fi căzut atât de groaznic.

În familie s-a spus că toată lumea a fost de acord că adopţia era cel mai bun lucru. Cortland nu ar fi trebuit să se împotrivească. După cum a spus Ryan Mayfair, nepotul lui Cortland:

— Biata Deirdre, era la fel de potrivită să fie mamă ca şi Nebuna din Chaillot. Dar cred ca bunicul s-a simţit vinovat. El a dus-o pe Deirdre în Texas. Cred că îşi făcea reproşuri pe tema asta. Voia sa fie sigur că şi ea îşi doreşte să dea copilul. Dar poate că nu era cel mai important lucru ce-şi dorea Deirdre.

În acea vreme mă temeam de orice nouă informaţie urma să primim din Louisiana. Stăteam noaptea întins în pat, gândindu-mă neîncetat la Deirdre, întrebându-mă dacă exista vreo cale de a afla ce anume îşi dorea ea cu adevărat. Scott Reynolds era mai intransigent ca niciodată în privinţa neamestecului nostru. Deirdre ştia cum să dea de noi. La fel şi Cortland, şi Carlotta. Nu era nimic altceva ce puteam face.

De abia în ianuarie 1988, după aproape treizeci de ani, am aflat în timpul unei întrevederi cu vechea colegă şi prietenă a lui Deirdre, Rita Mae Dwyer Lonigan, cum că ea a încercat cu disperare să dea de noi şi a eşuat.

În 1959 Rita Mae de abia se căsătorise cu Jerry Lonigan, de la firma de pompe funebre Lonigan and Sons. Când a auzit că Deirdre era acasă, gravidă, că abia murise tatăl

copilului ei, Rita Mae şi-a adunat tot curajul şi a mers la ea în vizită. La fel cum au păţit-o mulţi alţii, şi ea a fost întoarsă de la uşă, dar nu înainte de a apuca să o vadă pe Deirdre în sus pe scări. Aceasta i-a strigat cu disperare:

— Rita Mae, vor să-mi ia copilul! Rita Mae, ajută-mă!

Între timp, Miss Nancy o trăgea pe Deirdre înapoi la etajul al doilea. Atunci, Deirdre a aruncat spre Rita Mae o carte de vizita.

— Contactează-l pe omul ăsta! Spune-i să vină şi să mă ajute. Spune-i că vor să-mi ia copilul.

Carlotta Mayfair a atacat-o fizic pe Rita Mae şi a încercat să-i ia cartea de vizită din mână, dar Rita, chiar dacă era trasă de păr şi zgâriată e faţă, a ţinut-o bine în timp ce fugea spre poartă.

Când a ajuns acasă, a văzut că acel mic cartonaş era aproape imposibil de citit. Carlotta rupsese o parte din el, iar Ritei îi transpirase atât de tare palma încât scrisul era ilizibil. Doar cuvântul Talamasca şi numele meu trecut pe spate cărţii de vizită au putut fi descifrate.

De abia în 1988, când am întâlnit-o pe Rita Mae la funeraliile lui Nancy Mayfair şi i-am dat o carte de vizită identică cu aceea distrusă în 1959, a recunoscut ea numele şi m-a sunat la hotel pentru a-mi spune ceea ce îşi amintea că se întâmplase cu atât de mult timp în urmă.

A fost de-a dreptul sfâşietor să aflu că Deirdre a implorat în zadar ajutor. A fost la fel de dureros să-mi amintesc de acele nopţi din urmă cu treizeci de ani în care stăteam în pat, în Londra, şi mă gândeam: „Nu pot să o ajut, dar trebuie să încerc, totuşi. Dar cum aş îndrăzni să o fac? Şi cum aş putea reuşi?“

De fapt, e foarte posibil că nu aş fi reuşit să fac nimic pentru Deirdre, indiferent cât de mult m-aş fi străduit. Dacă nici Cortland nu a reuşit să oprească adopţia, este firesc să presupunem că nici eu nu aş fi reuşit. Cu toate acestea, în visurile mele, mă vedeam luând-o pe Deirdre din casa de pe First Street şi aducând-o la Londra. O vedeam o femeie normală şi sănătoasă.

Dar realitatea era total diferită.

Pe 7 noiembrie 1959, Deirdre a născut-o, la cinci dimineaţa, pe Rowan Mayfair, o fetiţă frumoasă, de patru kilograme şi jumătate, sănătoasă, cu părul blond. Câteva ore mai târziu, când şi-a revenit din anestezie, Deirdre a văzut că era înconjurată de Ellie Mayfair, părintele Lafferty, Carlotta Mayfair şi de două dintre surorile de la Mercy, care i-au descris, mai târziu, întreaga scenă măicuţei Bridget Marie.

Părintele Lafferty ţinea copilul în braţe. I-a explicat că tocmai o botezase pe micuţă în capela spitalului Mercy, numind-o Rowan Mayfair, şi i-a arătat certificatul de botez.

— Acum, sărută-ți fetiţa, Deirdre, a spus părintele Lafferty, şi da-i-o lui Ellie. E gata de drum.

Se povesteşte că Deirdre a făcut ceea ce i s-a spus. A insistat ca fetiţa să poarte numele de Mayfair, iar o dată ce această condiţie a fost acceptată, a lăsat copilul să plece. Plângând foarte tare, a sărutat fetiţa şi i-a dat-o în braţe lui Ellie Mayfair. Apoi şi-a întors capul spre pernă, plângând şi suspinând. Părintele Lafferty a propus ca toată lumea să plece şi să o lase în pace.

Abia după vreo zece ani, sora Bridget Marie a explicat semnificaţia numelui de Rowan.

— Carlotta a fost naşa copilului. Cred că au adus un doctor din afară să fie naşul, atât de hotărâţi erau să încheie botezul cât mai repede. Carlotta i-a spus părintelui Lafferty că numele fetiţei va fi Rowan, iar acesta i-a replicat: „Bine, Carlotta, dar acesta nu e nume de sfânt. Sună ca un nume de păgân“. Dar ea, în maniera ei inconfundabilă, i-a răspuns: „Părinte, nu ştii ce a fost scoruşul de munte (rowan) şi că a fost folosit pentru alungarea vrăjilor şi a oricărui rău? Nu există nici măcar o singură căsuţă în Irlanda unde să nu fi atârnat stăpâna casei o ramură de scoruş deasupra uşii pentru a-şi feri familia de orice fel de vrăjitori sau farmece, iar asta s-a petrecut dintotdeauna, chiar şi în vremurile creştine. Rowan va fi numele acestui copil!“ Iar Ellie, aşa tăcută cum e ea, s-a mulţumit să afirme din cap.

— Era adevărat? am întrebat eu. Chiar puneau ramuri

de scoruş deasupra uşilor în Irlanda?

Sora Bridget Marie a dat cu gravitate din cap.

— Tare mult bine a făcut mereu!

Cine este tatăl lui Rowan Mayfair?

Analizele de sânge de rutină efectuate la spitalul Mercy arată că grupa sanguină a fetiţei se potrivește perfect cu aceea a lui Cortland Mayfair, cel care murise cu mai puţin de o lună înainte. Daţi-ne voie să repetăm că tot Cortland se pare că a fost şi tatăl Stellei Mayfair, iar, din cele mai recente date pe care le-am primit de la spitalul Bellevue, s-a confirmat că şi Antha Mayfair a fost fiica lui.

Deirdre a „înnebunit“ înainte de a părăsi spitalul Mercy, după naşterea lui Rowan. Călugăriţele spuneau despre ea că plângea cu orele, apoi urla într-o cameră goală: „Tu l-ai omorât!“ Apoi, colindând pe culoarele spitalului, ajungea la capela cea micuţă unde iar striga: „Tu l-ai omorât! M-ai lăsat singură cu duşmanii mei! M-ai trădat!“ A trebuit să fie luată cu forţa şi internată din nou la azilul St. Ann, unde a ajuns catatonică până la sfârşitul lunii.

— Era iubitul ei invizibil, spunea sora Bridget Marie, convinsă de asta până în ziua de azi. Striga la el şi-l blestema, pentru că-l omorâse pe iubitul ei profesor de colegiu. El a făcut-o, diavolul o voia numai pentru el. El era amantul ei şi era chiar aici, la New Orleans, plimbându-se noaptea prin Garden District.

Este o declaraţie elocventă şi sentimentală, dar, din moment ce e mai mult decât probabil că acest iubit profesor nu exista, ce altă interpretare se poate da cuvintelor lui Deirdre? Era, oare, Lasher cel care l-a împins pe Cortland pe scări şi l-a bătut atât de râu? Şi dacă da, de ce?

Acesta este finalul vieţii reale a lui Deirdre. Timp de şaptesprezece ani a fost internată în diferite spitale psihiatrice, i s-au administrat cantităţi impresionante de droguri şi tratamente cu şocuri electrice. Foarte rar se întorcea acasă, o fantomă a fetei care a fost.

În sfârşit, în anul 1979, a fost adusă acasă, pe First

Street, pentru totdeauna, invalidă, mută şi cu ochii larg deschişi, într-o perpetuă stare de alertă, dar complet fără memorie.

Terasa laterală de la parter a fost special închisă pentru ea. Timp de mulţi ani, era scoasă afară în fiecare zi, pe ploaie sau soare, stând nemişcată în balansoarul ei.

— Nu-şi poate aminti nimic de la un moment la altul, spunea unul dintre doctori. Trăieşte numai în prezent, într-un fel pe care nu ni-l putem imagina. Ai putea să spui că în capul ei nu mai e niciun pic de minte.

Aceasta descriere a condiţiei ei a fost observată numai la persoanele foarte bătrâne, aflate într-o stare avansată de senilitate. Fără a ţine nimeni o statistică foarte clară, ea era în continuare drogată din greu pentru a evita crizele de „agitaţie“ cel puţin aşa afirmau medicii şi asistentele.

Dar cum de a ajuns Deirdre Mayfair această „idioată fără minte“ după cum e ea numită în Irish Channel, această „legumă“ care stă în scaunul ei de pe terasă? Tratamentele cu şocuri electrice au contribuit, în mod cert, la asta, cură după cură, tratamente care i s-au aplicat în fiecare spital în care a fost internată, începând încă din 1959. Apoi drogurile – doze masive de tranchilizante aproape paralizante – pe care le-a primit în combinaţii uluitoare sau, cel puţin, aşa arată dosarele la care am avut acces.

Cum se justifică un astfel de tratament? Deirdre a încetat să mai vorbească în mod coerent din 1962. Când nu este sedată, plânge şi ţipă într-una. Uneori, sparge lucruri. Alteori stă pur şi simplu întinsă pe spate, cu ochii rostogolindu-i-se în cap şi urlă.

O dată cu trecerea anilor, am continuat să strângem informaţii despre Deirdre Mayfair. Cam la fiecare lună reuşeam să „intervievăm“ vreun doctor, sau vreo asistentă, sau vreo altă persoană care fusese în casa de pe First Street. Dar dosarul nostru cu privire la ceea ce cu adevărat s-a întâmplat este foarte subţire. Dosarele medicale sunt, firește, confidenţiale şi extrem de greu de obţinut. Dar în cel puţin doua dintre sanatoriile unde a fost

tratată Deirdre ştim cu siguranţă că nu există niciun dosar al vreunui tratament care i s-ar fi aplicat.

Unul dintre doctori a fost foarte sigur pe el că străinul care era de faţa la internarea ei a fost cel care a distrus toate probele cazului lui Deirdre. Alt doctor, care s-a pensionat la puţin timp după ce a tratat-o pe Deirdre, a lăsat doar câteva notiţe cifrate: „Incurabilă. Tragic. Mătuşa cere continuarea medicaţiei; cu toate acestea, descrierea pe care a făcut-o comportamentului pacientei nu este credibilă“.

Continuăm, din motive evidente, să ne bazăm pe dovezi neverificate, pentru a o evalua mai departe pe Deirdre.

Deşi Deirdre era cufundată într-o lume crepusculară, indusă de toate medicamentele pe care le-a luat întreaga ei viaţă de adult, au fost nenumărate relatări despre „bărbatul misterios cu părul şaten şi ochii căprui“ care era foarte des lângă ea şi care a fost văzut de destul de mulţi oameni. Asistentele de la azilul St. Ann au pretins că l-au văzut – „un bărbat care intra în camera ei! Ştiu bine ce am văzut“. La spitalul din Texas, unde a fost internată pentru puţin timp, un doctor a declarat că a văzut „un vizitator misterios“ care întotdeauna „părea să dispară cumva, ori de câte ori am vrut să-l întreb câte ceva sau măcar să-mi spună cine este“.

Cel puţin una dintre asistentele de la sanatoriul din Louisiana a insistat să le spună superiorilor ei că a văzut o fantomă. Paznicii de la diferitele spitale l-au „văzut mereu pe bărbat“. O femeie ne-a zis: „El nu e om. Ştiu asta când îl văd. Eu văd spirite. Le chem. Îl cunosc şi mă cunoaşte şi nu se va apropia de mine“.

Cei mai mulţi muncitori nu pot nici azi să lucreze la casa de pe First Street, nu mai mult decât puteau pe vremea când Deirdre era un copil. Sunt aceleaşi vechi poveşti. Chiar sunt istorisiri despre „un bărbat pe acolo“ care nu vrea ca lucrurile să fie făcute.

Cu toate acestea, unele reparaţii au fost, totuşi, realizate; au fost puse aparate de aer condiţionat în câteva camere şi s-a făcut o modernizare a circuitelor electrice –

toate aceste activităţi desfăşurându-se, invariabil, sub supravegherea directă a Carlottei.

Bătrânul grădinar vine şi azi şi, ocazional, mai vopseşte gardul ruginit din fier.

Altfel, casa de pe First Street este înecată de ramurile grele ale stejarilor. Broaşte cântă în jurul piscinei de altă dată a Stellei, între tufe de liliac şi irişi sălbatici. Vechiul leagăn din lemn al lui Deirdre, cel care mai demult era legat de ramurile unui bătrân stejar de la capătul din spate al curţii, a căzut şi el şi zace în iarba înaltă şi neîngrijită, o biată bucată de lemn putrezit.

Mai multe persoane s-au oprit din plimbare sau din drumul lor ca să o privească pe Deirdre cum stă în balansoarul ei de pe terasă, alături de „un foarte arătos văr“ care a sosit în vizită. Asistentele au demisionat câteodată din cauza „acelui bărbat care vine şi pleacă de parcă ar fi un fel de ciudăţenie“ sau deoarece au zărit cu coada ochiului lucruri ciudate, ori s-au simţit urmărite.

— Este un fel de stafie care bântuie prin casă, pe lângă Deirdre, spunea o tânără asistentă care a declarat că niciodată nu va mai intra în casa aceea. L-am văzut doar o dată, în lumina strălucitoare a soarelui. A fost cel mai înspăimântător lucru pe care l-am văzut vreodată.

Când am rugat-o să-mi dea nişte detalii suplimentare, ea nu mi-a zis mare lucru în plus:

— E doar un bărbat. Un bărbat cu părul şi ochii de culoare maronie, îmbrăcat cu un costum frumos şi cu o cămaşă albă. Dar, Dumnezeule, nu am văzut niciodată ceva mai îngrozitor ca el. Doar stătea acolo, în plină lumină, în spatele ei, şi se uita la mine. Am scăpat tava din mâini şi am început să ţip, şi să ţip.

Şi alte cadre medicale au părăsit în mod brusc acest serviciu. Un doctor a fost dat afară în 1976. Continuăm să încercăm să dăm de urma acestor oameni, să obţinem şi să le înregistrăm declaraţiile. Încercăm să le spunem cât mai puţin despre motivele pentru care vrem să cunoaştem aceste lucruri.

Ceea ce rezultă din toate aceste date este o posibilitate

înspăimântătoare – că mintea lui Deirdre a fost distrusă până la punctul în care nu mai poate controla evocarea lui Lasher. Adică, ea îi oferă în mod sub-conştient puterea de a apărea lângă ea într-o formă foarte convingătoare. Cu toate acestea, ea nu e suficient de conştientă pentru a-l controla mai departe sau pentru a-l îndepărta, dacă, la un oarecare nivel, chiar şi-ar dori asta.

Pe scurt, e un medium fără „minte“; o vrăjitoare ajunsă „inoperantă“ şi la mila acelui membru al familiei care se află lângă ea.

Mai există şi o altă variantă, total diferită; că Lasher stă acolo pentru a o consola, a o face să se simtă cât mai bine, îngrijind-o şi făcând-o fericită într-un fel pe care noi nu-l înţelegem.

În 1980, acum mai mult de opt ani, am reuşit să obţin un articol de îmbrăcăminte de-al lui Deirdre care fusese aruncat. Am luat aceasta bucată cu mine în Anglia şi i-am dat-o lui Lauren Grant, cea mai înzestrată persoană din ordin la acea oră.

Lauren nu ştia nimic despre vrăjitoarele Mayfair, dar nu prea poţi opri telepatia în aceste cazuri. Am încercat să-mi opresc gândurile cât de mult am putut.

— Văd fericire, mi-a spus Lauren. Această haină este a unei persoane extraordinar de fericite. Ea trăieşte în lumea viselor. Visuri despre grădini înverzite, cer luminos şi un apus de soare extraordinar de frumos. Există ramuri care atârnă pe acolo. Există un leagăn care e legat de ramura unui copac frumos. E cumva un copil? Nu, e o femeie. Şi mai este o adiere caldă. Oh, şi ea are cel mai frumos iubit. Un iubit minunat. Arată ca un tablou, ceva de genul lui *David Copperfield*. E atât de atent când o atinge, cu toate acestea ea strigă la el. Cine e femeia asta? Oricare alta şi-ar dori să fie în locul ei. Cel puţin pentru o scurtă perioadă de timp.

Este, oare, aceasta viaţa subconştientă a lui Deirdre Mayfair? Deirdre însăşi nu ne va putea spune niciodată.

În încheiere, lăsaţi-mă să adaug câteva detalii. Încă din 1976, Deirdre Mayfair, indiferent cum ar fi fost îmbrăcată,

a purtat în permanenţa smaraldul Mayfair în jurul gâtului.

Am mai văzut-o eu însumi pe Deirdre Mayfair de câteva ori în 1976. Pe parcursul a trei călătorii de documentare la New Orleans. Şi de mai multe ori după aceea.

În mod invariabil, am petrecut ceva timp plimbându-mă prin Garden District ori de câte ori eram acolo. Am participat, de-a lungul anilor, la funeraliile lui Miss Belle, Miss Millie, Miss Nancy şi Pierce, ultimul dintre fiii lui Cortland, mort în 1984.

La fiecare înmormântare, am văzut-o pe Carlotta Mayfair. Ochii ni s-au întâlnit. De trei ori am reuşit să-i strecor cartea mea de vizită în mână când treceam pe lângă ea. Nu m-a contactat niciodată, dar nici nu a mai proferat alte ameninţări.

E foarte bătrână acum, cu părul alb şi dureros de slabă. Cu toate acestea, merge în fiecare zi la serviciu. Nu mai poate urca în tramvaiul de St. Charles, dar ia zilnic un taxi. Doar o singură servitoare de culoare mai lucrează permanent în casă, cu excepţia devotatei asistente a lui Deirdre.

La fiecare vizită în New Orleans am întâlnit câţiva „martori“ care mi-au spus mai multe despre „bărbatul cu părul şaten“ şi despre misterele care înconjurau First Street. Istorisirile erau foarte asemănătoare. Dar am ajuns, într-adevăr, la capătul poveştii lui Deirdre, chiar dacă viaţa ei nu s-a terminat.

Este timpul acum să examinăm în detaliu singurul ei copil şi moştenitor, pe Rowan Mayfair, care nu a pus niciodată piciorul în oraşul ei natal din ziua în care, la şase ore după naştere, a fost luată cu un avion trans-continental.

Şi chiar dacă este mult prea devreme să adunam informaţiile despre Rowan într-o povestire coerentă, am făcut nişte note foarte importante pentru materialul nostru, din care reiese destul de clar că Rowan Mayfair – care nu cunoaşte nimic despre familia, istoria sau moştenirea ei – ar putea fi cea mai puternică vrăjitoare Mayfair pe care a produs-o clanul.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Aerul condiţionat îi făcea bine după ce umblase pe străzile înfierbântate. Dar cum stătea liniştită în foaierul de la Lonigan and Sons, fără să fie observată şi fără să o cunoască nimeni, şi-a dat seama că se simţea cam rău din cauza temperaturii. Curentul de aer rece o izbea în plin. Simţi un fel de frison, ca atunci când ai febră. Mulţimea enormă care se învârtea la numai câţiva metri părea desprinsă dintr-un basm.

Când plecase de la hotel, după-amiaza umedă de vară părea plăcută. Dar, pe măsură ce se apropia de casa întunecată de la intersecţia Chestnut cu First Street, se simţea slăbită şi deja îi era rece, deşi aerul era umed, cald şi închis, plin de mirosul umed de pământ şi iarbă.

Da, ca într-un basm – camera aceasta cu pereţii îmbrăcaţi în damasc alb şi cu candelabre mici şi noi din cristal, şi lumea zgomotoasă, bine îmbrăcată, adunată grupuri aflate în continuă mişcare. Ca dintr-un basm era desprinsă şi lumea întunecată a caselor vechi cu garduri din fier prin care tocmai venise.

Din locul în care stătea nu se vedea interiorul sicriului. Era aşezat în camera alăturată, lângă peretele opus. Cum adunarea zgomotoasă se mişca încoace şi încolo, zări lemnul bine lustruit şi mânerele din argint, precum şi capacul deschis, căptuşit în interior cu satin.

Simţi muşchii feţei încordându-i-se. Ca să vezi ce este în sicriul acela, se gândi, trebuie să treci prin camera aceasta şi prin camera alăturată. Faţa îi era rigidă, la fel şi corpul. Du-te la sicriu. Nu asta fac oamenii?

Îi vedea făcând acest lucru. Se apropiau pe rând de sicriu şi se uitau la femeia dinăuntru.

Mai devreme sau mai târziu, cineva tot o va observa. Probabil că cineva se va întreba cine este. „Spuneţi-mi voi.

Cine sunt aceşti oameni? Ei ştiu? Cine este Rowan Mayfair?“

Dar pentru moment era invizibilă, îi privea pe ceilalţi, bărbaţii în costumele lor sobre, femeile în rochii drăguţe, multe dintre ele purtând pălării şi chiar mănuşi. Trecuseră ani de când nu mai văzuse femei în rochii ţipătoare cu cingători late şi fuste moi şi largi. Probabil că erau vreo două sute de persoane umblând de colo până colo, şi erau persoane de toate vârstele.

Văzu oameni în vârstă, cu chelie, cu ţeasta roz, în cămăşi de olandă albă şi cu baston, şi băieţi uşor stânjeniţi de gulerele strâmte şi de cravate. Ceafa bătrânilor şi a băieţilor părea în egală măsură goală şi vulnerabilă. Erau chiar şi copii jucându-se în jurul adulţilor, bebeluşi în dantelă albă sărind pe genunchii părinţilor, copilaşi mergând de-a buşilea pe covorul grena.

Era şi o fată, poate de doisprezece ani, uitându-se fix la ea, cu o fundă în părul roşu. În toţi acei ani cât stătuse în California nu mai văzuse o fată de vârsta aceea – sau de orice vârstă, de fapt – cu fundă în păr, iar funda mare era din satin de culoarea piersicii.

Toţi sunt în haine de sărbătoare, se gândi ea. Oare aceasta era expresia potrivită? Şi conversaţia era aproape de sărbătoare. Deodată îi păru ca o nuntă, deşi nu mai fusese niciodată la o astfel de nunta, trebuia să recunoască. Camera nu avea ferestre, deşi draperii din damasc alb atârnau ici şi colo ascunzând complet ceea ce probabil că erau ferestrele.

Mulţimea se mişcă, aşa încât putu să vadă sicriul aproape în întregime. Un bătrânel într-un costum gri în dungi stătea singur privind în jos femeia moartă. Cu mare efort se lăsă în genunchi pe perna din catifea. Cum numea Ellie astfel de lucruri? *Vreau să fie o pernă pentru rugăciune lângă sicriul meu.* Rowan nu mai văzuse un astfel de costum în viaţa ei. Dar ştia ce este, pentru că îl mai văzuse în filmele vechi alb-negru în care admiratorii se agitau, papagalul cloncănea lanţul, iar Sidney Greenstreet îi spunea ceva îngrozitor lui Humphrey Bogart.

Aici era la fel. Nu atât atmosfera funebră, cât epoca. Alunecase în trecut, într-o lume acum îngropată sub pământul Californiei. Şi poate de aceea era atât de neaşteptat de mângâietor, ca în serialul de televiziune „Zona crepusculară“ în care un om de afaceri grăbit coboară din tren într-un oraş din secolul al nouăsprezecelea.

Funeraliile din New Orleans erau aşa cum trebuiau să fie. Spune-le prietenilor mei să vină. Dar slujba rigidă de înmormântare a lui Ellie nu semăna deloc cu aceasta, cu prietenii săi slăbănogi şi bronzaţi, stânjeniţi de prezenţa morţii, stând iritaţi pe marginea scaunelor. *Chiar nu a vrut să trimitem flori, nu-i aşa?* Rowan răspunsese „Cred că ar fi îngrozitor fără flori…“ Crucea din oţel inoxidabil, cuvinte fără sens, străinul care le spunea.

O, uită-te la florile acestea! Le vedea peste tot, buchete mari de trandafiri, crini şi gladiole. Nu cunoştea denumirea unora dintre flori. Coroanele mari erau cuibărite printre scaunele mici, cu picioare răsucite, iar altele, cinci sau şase, erau înghesuite prin colţuri. Stropite cu picături mici de apă strălucitoare, tremurau în aerul răcoros, pline de funde şi panglici albe, unele dintre panglici având pe ele chiar numele Deirdre imprimat cu argintiu. Deirdre.

Deodată, era peste tot unde se uita. Deirdre, Deirdre, Deirdre, panglicile strigau fără să fie auzite numele mamei ei, în timp ce doamnele în rochii drăguţe beau vin alb din pahare cu picior, iar fetiţa cu fundă în păr se holba la ea, şi o călugăriţă, chiar şi o călugăriţă în bleumarin, cu văl alb şi ciorapi negri, se sprijinea în baston, stând pe marginea scaunului, iar un bărbat îi vorbea la ureche, ea clătina din cap şi vârful nasului mic şi ascuţit îi lucea în lumină, iar fetiţele se strânseseră în jurul ei.

Aduceau şi mai multe flori, coşuleţe cu boboci de trandafiri roşii şi roz care se iţeau printre ferigile tremurătoare. Ce frumos! Un bărbat blond, muşchiulos, cu fălcile moi, aşează un buchet splendid foarte aproape de sicriu.

Mirosea atât de frumos a trandafiri de la toate aceste buchete. Ellie obişnuia să spună că florile din California nu aveau parfum. O mireasmă dulce plutea în încăpere. Rowan înţelese. Era minunat că aerul era cald, iar adierea umedă. Părea că toate culorile din jurul ei deveneau din ce în ce mai intense.

Dar se simţea din nou rău, iar parfumul puternic îi făcea şi mai rău. Sicriul era departe. Mulţimea îl acoperea în întregime. Se gândi din nou la casă, casa înaltă şi întunecată, „în centru, aflată pe malul fluviului“ cum o descrisese funcţionarul de la hotel. Trebuia să fie casa pe care Michael o vedea mereu. Doar dacă nu mai erau o mie de case la fel, cu gardul din fontă în forma de trandafiri şi plante agăţătoare revărsându-se întunecate peste zidul gri decolorat. Este o casă atât de frumoasă!

Casa mamei mele. Era casa mea? Unde era Michael? Mulţimea se dădu deodată într-o parte, şi văzu încă o dată sicriul. De acolo de unde stătea, vedea oare profilul unei femei pe perna din satin? Sicriul lui Ellie fusese închis. Graham nu avusese funeralii. Prietenii lui se întâlniseră la un bar din centru.

Trebuie să te duci la sicriu. Trebuie s-o vezi. De asta ai venit, de asta te-ai despărţit de Ellie şi ai rupt hârtia din seif, ca să vezi cu ochii tăi chipul mamei tale. Este adevărat sau visez? Priveşte-o pe tânăra care îşi ţine braţul pe după umărul femeii mai în vârstă. Rochia cea albă a tinerei are o eşarfă! Poartă ciorapi albi.

Dacă era şi Michael aici! Aceasta este lumea lui Michael. Măcar el şi-ar fi scos mănuşa şi şi-ar fi pus mâna pe mâna femeii moarte. Dar ce-ar fi văzut? Un antreprenor de pompe funebre care o îmbălsăma? Sau sângele scurs în şanţurile mesei de îmbălsămat? Deirdre. Numele ei era scris cu litere argintii pe panglica albă care atârna de coroana de crizanteme din apropiere. Numele ei era şi pe panglica din jurul buchetului mare de trandafiri roz…

Ei bine, ce aştepţi? De ce nu te mişti? Se dădu înapoi, sprijinindu-se de tocul uşii, urmărind cu privirea o bătrână cu părul blond decolorat desfăcându-şi braţele către cei

trei copii care, unul după altul, au sărutat obrajii nesiguri ai femeii. Dădu din cap. Toţi aceşti oameni sunt familia mamei mele?

Îşi imaginăă din nou casa fără detalii, întunecată şi spaţioasă, înţelese de ce Michael iubea casa aceea, locul acela. Iar Michael nu ştia că este casa mamei ei. Michael nu ştia ce se întâmplă. Era plecat. Şi poate că asta era tot ce va fi fost vreodată, doar acest sfârşit de săptămână, şi pentru totdeauna un sentiment nedefinit…

Trebuie să merg acasă, nu este vorba numai de privelişte, locul meu nu mai este aici. Am ştiut asta din ziua când am ajuns în ocean…

Uşa se deschise în spatele ei. Se dădu într-o parte în tăcere. Un cuplu în vârstă trecu pe lângă ea ca şi când n-ar fi fost acolo, o femeie mândră cu părul frumos, grizonat, se dădu repede înapoi răsucindu-se, într-o rochie largă de mătase, perfectă, iar un bărbat într-un costum alb, şifonat, cu gâtul gros şi vocea moale, vorbea cu femeia.

„Beatrice!“ Cineva salută. Un tânăr arătos veni şi sărută femeia drăguţă cu părul grizonat. „Dragul meu, intră“ spuse o voce feminină. „Nu, nimeni nu a văzut-o, trebuie să sosească în orice clipă.“ Voci asemănătoare cu aceea a lui Michael şi totuşi diferite. Doi bărbaţi care discutau în şoaptă la un pahar cu vin s-au interpus între ea şi cuplul care se îndrepta către camera alăturată. Încă o dată uşa din faţă se deschise lăsând să intre căldura şi zgomotul din trafic.

Se duse într-un colţ îndepărtat, de unde putea vedea bine sicriul, văzu capacul care era pe jumătate închis peste partea de jos a corpului, ceea ce i se păru grotesc, deşi nu-şi dădea seama de ce. Deasupra capului era aşezat un crucifix, nu că ar fi văzut capul, dar ştia că este acolo, vedea doar ceva colorat în contrast cu albul strălucitor. Rowan, du-te acolo.

Mergi până la sicriu. Este mai dificil decât să intri în sala de operaţii? Bineînţeles că te vor vedea cu toţii, dar nu vor şti cine eşti. Simţi din nou o apăsare, muşchii feţei şi ai gâtului contractându-se din nou. Nu se putea mişca.

Apoi, cineva vorbi cu ea şi ştiu că trebuia să-şi întoarcă capul şi să răspundă, dar nu o făcu. Fetiţa cu fundă o privea. De ce nu răspunde, se gândea fetiţa.

— … Jerry Lonigan, cu ce vă pot ajuta? Sunteţi doctoriţa Mayfair, nu-i aşa?

Îl privi prosteşte. Bărbatul musculos, cu fălci mari şi cu cei mai frumoşi ochi albaştri, ca porţelanul. Nu, ochii săi erau ca nişte bile, perfect rotunzi şi albaştri.

— Doctor Mayfair?

Îi privi mâna mare, grea, ca o labă de urs. Ia-o. Răspunde aşa dacă nu poţi vorbi. Faţa se contractă şi mai mult, afectându-i privirea. Ce este asta? – corpul îi îngheţă de frică, deşi mintea era-n transă. Făcu un gest cu capul către sicriu. Vreau să… dar nu mai articula niciun cuvânt. Vino, Rowan, ai zburat trei mii de kilometri ca să faci asta.

Bărbatul o cuprinse cu braţul şi o strânse uşor.

— Vrei să o vezi, doctor Mayfair?

Să o văd, să-i vorbesc, s-o cunosc, s-o iubesc, să fiu iubită de ea… Îşi simţi faţa rece, ca de gheaţă. Doar ochii îi erau neobişnuit de mari, ştia asta.

Privi în sus, întâlnindu-i ochii mici şi albaştri, şi dădu din cap aprobator. I se păru că se face linişte deplină. Vorbise prea tare?

Dar nu spusese nimic. Cu siguranţă nu ştiau cum arată, totuşi i se părea că se întorceau cu toţii s-o privească şi şopteau unul altuia atunci când intră împreună cu acest bărbat în prima încăpere. Se uită cu atenţie la fata cu părul roşu şi cu panglică când trecu pe lângă ea. De fapt, fata se opri fără un scop anume, în uşa camerei alăturate, încurcată, cu acest bărbat drăguţ, Jerry Lonigan, în spatele ei.

Până şi copiii se opriseră din joacă. Camera părea să se întunece pe măsură ce toţi făcuseră câţiva paşi înceţi, fără zgomot. Domnul Lonigan spuse:

— Doriţi să staţi jos, doctor Mayfair?

Privea fix covorul. Sicriul era la o jumătate de metru distanţă. Nu privi în sus, se gândi, nu privi în sus până când nu ajungi la sicriu, ca nu cumva să vezi ceva

îngrozitor din depărtare. Dar cum putea fi ceva oribil, cum putea fi mai rău decât masa de autopsie, cu excepţia faptului că aici era… era mama ei.

O femeie făcu un pas în spatele fetiţei, punându-şi mâna pe umărul ei.

— Rowan? Rowan, sunt Alicia Mayfair, eram verişoară de gradul patru cu Deirdre. Ea este Mona, fetiţa mea.

— Rowan, mă numesc Pierce Mayfair, spuse tânărul chipeş din dreapta ei, întinzând brusc mâna. Sunt strănepotul lui Cortland.

— Dragă, eu sunt Beatrice, vara ta. Un iz de parfum. Femeia cu părul grizonat. Pielea moale atinse obrazul lui Rowan. Ochii neobişnuit de mari.

— Cecilia Mayfair, nepoata lui Barclay, bunicul meu a fost cel de-al doilea născut al lui Julien din casa din First Street, iar ea, soră, veniţi, ea este sora Marie Claire. Soră, ea este Rowan, fiica lui Deirdre!

Ar fi trebuit să-i spună ceva cuviincios, dar călugăriţa nu auzea. Îi strigau în ureche:

— Rowan, fiica lui Deirdre!

— Timothy Mayfair, văr de gradul patru, ne bucurăm să te vedem, Rowan.

— … Ne bucurăm să te vedem cu această tristă…

— Peter Mayfair, vom vorbi mai târziu. Garland era tatăl meu. Ţi-a vorbit vreodată Ellie despre Garland?

Doamne Dumnezeule, erau toţi membrii familiei Mayfair. Polly Mayfair, şi Agnes Mayfair, şi fetele lui Philip Mayfair, şi Eugenie Mayfair, şi veneau fără întrerupere. Câţi mai puteau fi? Nu erau o familie, ci o legiune. Strângea o mână după alta, dar în acelaşi timp stătea lipită de musculosul domn Lonigan, care o susţinea cu fermitate. Tremura? Nu, era ceea ce ei numeau agitaţie, nu tremurat.

Un sărut pe obraz.

— … Clancy Mayfair, strănepoata lui Clay. Clay s-a născut în First Street înainte de războiul civil. Mama este Trudy Mayfair. Mamă, vino, lăsaţi-o pe mama să treacă…

— … Mă bucur să te cunosc, dragă. Ai făcut cunoştinţă cu Carlotta?

— Miss Carlotta nu se simte prea bine, spuse domnul Lonigan. Ne întâlnim cu ea la biserică.

— … Acum are nouăzeci de ani, ştii.

— Vrei un pahar cu apă? Este albă ca varul, Pierce, adu-i un pahar cu apă.

— Magdalene Mayfair, strănepoata lui Rémy, Rémi a locuit în First Street timp de mai mulţi ani. El este fiul meu, Garvey, iar ea fiica mea, Lindsey. Aici, Dan, Dan, salut-o pe doctor Mayfair. Dan este strănepotul lui Vincent. Ţi-a povestit Ellie despre Clay, Vincent şi…

Nu, niciodată, nimic despre nimeni. *Promite-mi că nu te vei mai întoarce niciodată, că niciodată nu vei încerca să afli.* Dar de ce? De ce, pentru numele lui Dumnezeu? Toţi aceşti oameni – de ce documentul acela, de ce atâta discreţie?

— … Gerald este cu ea. Pierce a trecut pe la ea. A văzut-o. Este bine, va veni la biserică.

— Vrei să stai jos, dragă?

— Te simţi bine?

— Lily, draga mea, Lily Mayfair, nu-ţi vei aminti niciodată numele noastre, nu încerca.

— Robert, draga. Vorbim mai târziu.

— … uite, dacă ai nevoie de noi, Rowan. Te simţi bine?

Da. Sunt bine. Doar ca nu pot vorbi. Nu mă pot mişca. Eu…

Muşchii feţei i se contractaseră din nou. Strânse mâna domnului Lonigan. Le spunea ca trebuie să-i prezinte condoleanţele. Le spunea să plece? Un bărbat îi atinse mâna stângă.

— Sunt Guy Mayfair, fiul lui Andrea, iar ea este soţia mea, Stephanie, fiica lui Grady. Era văr primar cu Ellie.

A vrut să răspundă. Strânsese suficiente mâini, făcuse cunoştinţa cu toţi? Dăduse destul din cap? A răspuns suficient la sărutul femeii în vârsta? Un alt bărbat îi vorbea, dar vocea îi era prea moale. Era bătrân, spunea ceva despre Sheffield. Sicriul era la cel mult o jumătate de metru distanţa. Nu îndrăznea sa privească în sus sau să se uite în altă parte de teamă să nu-l vadă întâmplător.

Dar pentru asta ai venit şi va trebui s-o faci. Şi sunt aici cu sutele…

— Rowan, spuse cineva din stânga ei, el este Fielding Mayfair, fiul lui Clay. Un bărbat foarte bătrân, atât de bătrân încât i se vedeau oasele craniului prin pielea palidă, dinţii de jos şi de sus şi ridurile din jurul ochilor duşi în fundul capului. Îl sprijineau pentru că nu putea sta singur în picioare. Şi toată aceasta luptă, doar ca s-o poată vedea? Ea întinse mâna. Vrea să te sărute, dragă. Îl sărută pe obraz.

Vorbea încet, iar ochii i se îngălbeniseră când privi în sus către ea. Încerca sa audă ce spune, ceva despre Lestan Mayfair şi Riverbend. Ce era Riverbend? Dădu din cap. Era prea bătrân pentru a face astfel de eforturi – să-i prezinte omagiile. Când i-a strâns mâna, era atât de netedă şi mătăsoasă cât şi noduroasă şi puternică.

— Cred c-o să leşine, a şoptit cineva. Cu siguranţa nu vorbeau de *ea.*

— Vrei să te duc la sicriu? spuse tânărul chipeş, cu trăsături pronunţate şi ochi strălucitori. Sunt Pierce, am făcut cunoştinţă cu o clipă înainte. Dinţii îi străluciră într-un zâmbet. Vărul primar al lui Ellie.

Da, sicriul. Este timpul, nu-i aşa? Se uită la sicriu şi i se păru că cineva s-a dat înapoi ca ea să o poată vedea, apoi îşi îndreptă numaidecât privirea în sus, dincolo de chipul de pe perna care-l susţinea. Văzu buchetele de flori din jurul capacului ridicat, o adevărată mare de flori, şi mai departe, în dreapta, la capătul sicriului, un bărbat cu părul cărunt pe care-l cunoştea. Femeia brunetă de lângă el plângea spunând rugăciuni şi amândoi o priveau, dar cum Dumnezeu era posibil să-l cunoască pe acel bărbat sau pe altcineva de acolo? Dar îl cunoştea! Ştia că este englez, oricine ar fi fost, îi ştia vocea.

Jerry Lonigan o ajută să facă un pas înainte. Pierce stătea lângă ea.

— Îl este rău, Monty, spuse femeia în vârstă. Adu-i un pahar cu apă. Adu-i un pahar cu apă.

— Dragă, poate ar trebui să iei loc…

Scutura din cap, spunând tare nu. Îl privi pe englezul cu părul alb, Ellie dorise un şir de mătănii în ultima sa săptămână de viaţă. Rowan a trebuit să meargă la un magazin din San Francisco să-i cumpere unul. Femeia clătina din cap şi plângea ştergându-şi nasul, iar bărbatul cu părul alb îi şoptea ceva, dar ochii săi o priveau fix pe Rowan. *Te cunosc.* O privi de parcă ea i-ar fi vorbit şi apoi îşi aminti – cimitirul din districtul Somona unde erau îngropaţi Graham şi Ellie. Era bărbatul pe care-l văzuse în acea zi lângă mormânt. *Îţi cunosc familia din New Orleans.* Şi, pe neaşteptate, îşi mai aminti încă ceva. Era bărbatul care stătea în faţa casei lui Michael cu două nopţi înainte, pe Liberty Street.

— Dragă, vrei un pahar cu apă? o întrebă Jerry Lonigan.

Dar cum era posibil? Cum putea acest bărbat să fie şi acolo şi aici, ce legătură aveau toate acestea cu Michael, care-i descrisese casa cu grilaj din fier în formă de trandafiri?

Pierce spuse că va aduce un scaun.

— Să stea jos aici.

Trebuia sa se mişte. Nu putea rămâne aici uitându-se fix la englezul cu părul alb, cerându-i să-şi justifice prezenţa acolo. Iar în afara razei sale vizuale, era ceva ce nu putea îndura să vadă, ceva ce aştepta în sicriu.

— Uite, Rowan, este rece şi bun. Mirosea a vin. Serveşte ceva, dragă.

Aş vrea, chiar aş vrea, dar nu-mi pot mişca buzele. Scutură din cap, încercând să zâmbească. Nu cred că-mi pot mişca mâna. Şi toţi aşteptaţi să mă mişc, ar trebui într-adevăr să fac asta. Credea cu tărie că doctorii care leşină în timpul autopsiei sunt proşti. Cum poate aşa ceva să afecteze pe cineva din punct de vedere fizic? Dacă mă loveşti cu o bâtă de baseball, aş putea să-mi pierd cunoştinţa. O, Doamne, ceea ce nu ştii despre viaţă este pe cale de a ţi se dezvălui în această încăpere. Şi mama ta este în sicriul acela.

Ce credeai, că te va aştepta aici, în viaţă, până când vei veni? Până când ai realizat în sfârşit… Aici, pe acest

pământ străin! Păi, este ca o ţară străină.

Englezul cu părul alb se îndreaptă spre ea. Cine eşti? De ce eşti aici? De ce eşti atât de deplasat într-un mod atât de tulburător şi de ridicol? El era. Era la fel ca toţi ceilalţi locuitori ai acestei ţări necunoscute, atât de cuviincios şi amabil, fără nicio urmă de ironie sau de timiditate, ori de perversitate, pe faţa sa plină de bunătate. Se apropie de ea, convingându-l cu blândeţe pe tânărul chipeş să-i cedeze locul.

Aminteşte-ţi feţele chinuite de la înmormântarea lui Ellie. Nu era nimeni sub şaizeci de ani şi totuşi nu era nimeni încărunţit, nimeni îmbătrânit. Nimic din toate acestea. La asta se referă când vorbesc despre „oameni“.

Coborî privirea. Un zid de flori pe ambele părţi ale pernei din catifea. Înainta, înfigându-şi unghiile în domnul Lonigan înainte să se poată opri. Făcu un efort să-şi relaxeze mâna şi, spre surprinderea sa, simţi că urma să cadă. Englezul o apucă de braţul stâng, iar domnul Lonigan de dreptul.

— Rowan, ascultă-mă, îi spuse englezul moale la ureche, cu accent ascuţit şi totuşi melodios. Michael va veni dacă va putea. Sunt aici în locul lui Michael. Michael vine deseară. Cât va putea de repede.

Îl privi, şocată; simţi o uşurare sufletească, ceea ce aproape că-i dădu fiori. Michael venea. Michael era undeva aproape. Dar cum era posibil?

— Da, este foarte aproape şi reţinut de o problemă inevitabilă, spuse el, la fel de sincer ca şi când ar fi inventat cuvintele, şi e foarte supărat că nu poate fi aici…

Revăzu casa din First Street, fără formă, întunecată, casa de care Michael vorbise tot timpul. Şi când îl văzuse prima dată în apă, arăta ca o bucată de material plutind la suprafaţă şi care nu avea cum să fie un om, nu aici, la atâtea mile depărtare de ţărm…

— Cu ce să te ajut? spuse englezul cu vocea joasă şi neliniştită. Vrei să mergi până la sicriu?

Da, te rog, du-mă. Te rog, ajută-mă! Fă-mi picioarele să se mişte. Dar ele nu se mişcau. Îşi strecură braţul în jurul

ei îndrumând-o foarte liniştit. Conversaţia a reînceput, mulţumesc lui Dumnezeu, cu toate că era un mormăit abia perceptibil, politicos, din care putea extrage diferite frânturi după placul inimii, „… nu dorea să vină la biroul de pompe funebre, ăsta este adevărul. Este furioasă că suntem toţi aici.“ „Fă linişte, are nouăzeci de ani şi sunt patruzeci de grade afară.“ „Ştiu, ştiu. Ei bine, pot veni toţi la mine după aceea, ţi-am spus eu…“

Privea în jos la mânerele din argint, la flori, la perna din catifea din faţa ei. Îi era din nou rău de la căldură şi de la aerul rece nemişcat, parfumul florilor învăluind-o ca o ceaţă invizibilă. Dar trebuia să facă asta. Trebuie s-o faci calm şi fără zgomot. Nu poţi rata. *Promite-mi că nu te vei întoarce niciodată acolo, nu vei încerca niciodată să afli.*

Michael o să vină. Englezul o susţinea, mâna sa dreaptă sprijinindu-i încurajator braţul, iar cu mâna stângă o ţinea cu fermitate de încheietura mâinii stângi, cum o surprinsese în momentul în care atingea catifeaua cu care era căptuşit sicriul.

Încet, făcu efortul să-şi ridice privirea din pământ până când văzu chipul unei femei moarte care zăcea pe perna de satin. Şi încet gura i se deschise, într-un spasm. Se luptă cu toată forţa pentru a evita să-şi deschidă gura. Strânse din dinţi. Şi tremură atât de tare, încât englezul o prinse şi mai tare. Privea şi el în jos. O cunoscuse!

Priveşte-o! Nimic nu mai contează acum. Nu trebuie să te grăbeşti, nici să te gândeşti la altceva sau să-ţi faci griji. Doar să o priveşti, să-i priveşti chipul cu toate secretele îngropate acum pentru totdeauna.

Chipul lui Deirdre era atât de frumos în sicriu. Avea părul atât de frumos şi de negru…

— O să leşine, ajutaţi-o! Pierce, ajut-o!

— Nu, am eu grijă, e bine, spuse Jerry Lonigan.

Moartea o făcea să arate oribil şi, totuşi, atât de frumoasă!

Aşa cum era aranjată pentru totdeauna – avea buzele armonioase, date cu un ruj roz sidefat, obrajii perfecţi, de domnişoară, erau fardaţi, iar părul ei negru, ca al unei

tinere fete, îi cădea liber şi ferm pe perna din satin, iar mătăniile i se strecurau printre degetele moi, întinse pe piept, care nu păreau omeneşti, ci o sculptură nefinisată.

În toţi aceşti ani, Rowan nu mai văzuse aşa ceva. Văzuse oameni înecaţi, înjunghiaţi sau care decedaseră în somn pe paturile lor de spital. Îi văzuse palizi şi îmbălsămaţi, deschişi după săptămâni, luni sau chiar ani la ora de anatomie. Îi văzuse la autopsie când medicul ridica în mâinile acoperite cu mănuși organele însângerate.

Dar niciodată asta. Niciodată nu văzuse un mort atât de frumos, în mătase şi dantelă albastră, mirosind a pudră, ţinând strâns mătăniile. Părea fără vârstă, aproape ca o fetiţă uriaşă cu părul natural, cu faţa întinsă, fără riduri, până şi rujul strălucitor avea culoarea petalelor de trandafir.

O, măcar să fi avut ochii deschişi! Aş fi vrut să văd ochii mamei mele. În încăperea aceasta, plină cu persoane în vârstă, ea este totuşi atât de tânără…

Se aplecă. Se desprinse uşor de englez şi îşi aşeză mâinile pe mâinile ei palide şi moi. Sunt dure! Dure ca şi mătăniile. Reci şi dure. Închise ochii şi-şi apăsă degetele în carnea albă şi tare. Era fără îndoială moartă, dincolo de orice speranţă de viaţă, aparţinea în întregime morţii.

Dacă Michael ar fi fost aici, şi-ar fi dat seama după mâinile ei dacă a murit fără durere sau teamă? Şi-ar fi dat seama de ce atâta discreţie? Ar putea el să atingă carnea oribilă, fără viaţă, şi să audă, totuşi, cântecul vieţii? O, te rog, Doamne, oricine ar fi fost, oricare ar fi fost motivul pentru care a renunţat la mine, sper că a murit fără teamă sau durere, în pace, aşa cum arată faţa ei blândă. Priveşte-i ochii închişi, fruntea netedă.

Îşi luă încet mâna şi-şi şterse lacrimile de pe obraz, dându-şi seama că-şi revenise din amorţeală. Putea să vorbească, dacă dorea. Cei din jurul ei plângeau, de asemenea, femeia cu părul grizonat plângea şi ea, iar săraca femeia brunetă, care plânsese tot timpul, plângea cu sughiţuri, în tăcere, la pieptul unui bărbat de lângă ea, iar feţele celor care nu plângeau – oriunde s-ar fi uitat în

lumina dincolo de sicriu – deveniseră gânditoare şi liniştite, semănând mai degrabă cu figurile din tablourile florentine în care personajele liniştite, triste, privesc lumea dincolo de rama tabloului ca dintr-un vis, privind în gol, fără vlagă, cu coada ochiului.

S-a dat înapoi, dar ochii i-au rămas la femeia din sicriu. Îl lăsă pe englez s-o conducă într-o altă cameră. Domnul Lonigan spunea că este timpul să se apropie pe rând şi că preotul era acolo, gata.

Uimită, Rowan văzu un bărbat înalt, în vârstă, care se aplecă cu eleganţă şi sărută fruntea decedatei. Beatrice, femeia drăguţă cu părul grizonat îl urmă şi şopti ceva când sărută femeia pe frunte. Un copil fu ridicat pentru a face acelaşi lucru; veni şi bătrânul cu chelie, abia mişcându-se din cauza pântecului umflat, dar se aplecă să o sărute, şoptind cu glas răguşit, ca să audă toţi:

— La revedere, dragă.

Domnul Lonigan o împinse uşor pe scaun. Când se întoarse, femeia brunetă care plângea se apropie deodată şi o privi direct în ochi.

— Nu a vrut să renunţe la tine, a spus ea repede, iar vocea subţire îi păru ca un gând.

— Rita Mae, rosti printre dinţi domnul Lonigan, întorcându-se şi trăgând-o de braţ înapoi.

— E adevărat? şopti Rowan reuşind s-o apuce de braţ. Domnul Lonigan se înroşi, obrajii tremurându-i uşor. O împinse spre uşă pe femeia brunetă, apoi într-un hol micuţ.

Englezul o privi şi-i făcu semn cu capul, ridicându-şi sprâncenele de parcă ar fi trăit un moment de rătăcire amestecat cu tristeţe.

Încet, Rowan îşi luă privirea de la el. Se uita fix la procesiune, îi vedea venind pe rând, unul câte unul, fiecare aplecându-se de parcă ar fi vrut să bea din apa rece a unei fântâni joase.

— La revedere, Deirdre, dragă.

Ştiau cu toţii? Oare toţi îşi aminteau, cei în vârstă, cei care veniseră primii la ea? Oare toţi copiii auziseră, cândva, unul de la altul? Tânărul chipeş o privea din

depărtare.

— La revedere, dragă…

Şi veneau fără întrerupere, un şir fără sfârşit, încăperile din spatele lor rămânând întunecate şi pline pe măsură ce şirul înainta.

Nu dorea să renunţe la tine.

Oare cum o fi să-i săruţi pielea netedă şi tare? Iar ei o făceau de parcă era cel mai firesc lucru din lume, cel mai simplu lucru din lume, copilul ţinut sus, mama care se apleca, bărbatul care venea atât de repede, apoi un altul, foarte bătrân, cu mâinile pătate şi părul subţire.

— Ajută-mă, Cecil, o auzi spunând în timp ce stătea cu picioarele pe perna din catifea. Fata de doisprezece ani se ridicase în vârful picioarelor.

— Rowan, vrei să rămâi singură cu ea? întrebă Lonigan. Îţi vine rândul la sfârşit, după ce trec toţi. Preotul va aştepta, dar nu eşti obligată.

Privi în ochii gri, blânzi ai englezului. Dar nu el vorbise. Ci Lonigan, roşu la faţă şi cu ochii albaştri, profunzi. Soţia lui, Rita Mae, stătea jos, departe de hol, neîndrăznind să se mai apropie.

— Da, singură, încă o dată, şopti Rowan. Ochii ei îi căutară pe cei ai lui Rita Mae în umbrele de la capătul holului.

— E adevărat, rosti încetişor Rita Mae, dând cu gravitate din cap.

Da. Sărutul de rămas bun, aşa cum o sărută ei…

DOUĂZECI ŞI CINCI

DOSARUL VRĂJITOARELOR MAYFAIR
PARTEA a X-a

Rowan Mayfair

STRICT CONFIDENŢIAL, REVĂZUT ŞI ACTUALIZAT ÎN 1989
VEZI DOSARUL CONFIDENŢIAL ROWAN MAYFAIR, LONDRA, PENTRU TOATE MATERIALELE AFERENTE
ESTE NECESARĂ PAROLA PENTRU ACCESAREA COMPUTERULUI

Rowan Mayfair a fost adoptată legal de Ellen Louise Mayfair şi soţul ei Graham Franklin în data de 7 noiembrie 1959, ziua de naştere a lui Rowan.

Rowan a fost dusă cu avionul la Los Angeles, unde a locuit cu părinţii săi adoptivi până la vârsta de trei ani, când, familia s-a mutat la San Francisco, în California, unde au locuit doi ani în Pacific Heights.

Când Rowan avea cinci ani, familia s-a mutat într-o casă pe malul râului Tiburon, în California – pe ţărmul golfului, vizavi de San Francisco –, proiectată de arhitecţii Trammel, Porter şi Davis în mod special pentru Graham, Ellie şi fiica lor. Casa este o minune cu pereţii din sticlă, cu grinzi din lemn de Sequoia, cu armături şi instalaţii moderne. Are un chei uriaş, propriul debarcader cu o adâncime de opt metri şi un canal navigabil pentru vase care este dragat de doua ori pe an. Dincolo de golful Richardson, se vede Sausalito, iar San Francisco este ceva mai la sud. Rowan locuieşte acum singură în această casă.

În momentul redactării acestui raport, Rowan are aproape treizeci de ani. Înaltă de 1,75 m, cu părul blond,

scurt şi moale, şi ochii mari, cenuşii. Este atractivă, fără nicio îndoială, cu pielea superbă, sprâncenele negre şi genele frumos conturate, şi gura foarte frumoasă. Totuşi, de dragul comparaţiei, se poate spune că nu are nimic din strălucirea Stellei, drăgălăşenia Anthei sau senzualitatea misterioasa a lui Deirdre. Rowan este delicată, dar băieţoasă; în unele fotografii, expresivitatea ei – datorită sprâncenelor negre, drepte – aminteşte de Mary Beth.

Părerea mea este că seamănă cu Petyr van Abel, dar sunt şi diferenţe clare. Nu are ochii duşi în fundul capului, iar părul ei blond este mai degrabă cenuşiu decât auriu. Dar faţa îi este prelungă ca aceea a lui Petyr van Abel, iar privirea lui Rowan este nordică, aşa cum este a lui Petyr în portretele sale.

Rowan pare rece oamenilor. Cu toate acestea, vocea este caldă, profundă şi uşor răguşită – voce de beţiv spun americanii. Oamenii spun că trebuie să o cunoşti cu adevărat ca să o placi. Este ciudat, pentru că cercetările noastre indică faptul că foarte puţine persoane o cunosc. Dar o place aproape toată lumea.

REZUMATUL MATERIALELOR DESPRE PĂRINŢII ADOPTIVI AI LUI ROWAN, ELLIE MAYFAIR ŞI GRAHAM FRANKLIN

Ellen Louise Mayfair era unica fiică a lui Sheffield, fiul lui Cortland Mayfair. S-a născut în 1923 şi avea şase ani când a murit Stella. Ellie a locuit în California aproape tot timpul după ce a intrat la Stanford, la vârsta de optsprezece ani. La treizeci şi unu de ani s-a căsătorit cu Graham Franklin, absolvent al facultăţii de drept de la Stanford. Graham era cu opt ani mai tânăr decât Ellie. Ellie părea să se vadă foarte rar cu familia sa chiar şi înainte să plece în California, deoarece urmase o şcoală cu internat în Canada de la opt ani, la şase luni după moartea mamei sale.

Se pare că tatăl ei, Sheffield Mayfair, nu şi-a revenit niciodată după pierderea soţiei sale şi, chiar dacă o vizita

adeseori pe Ellie, ducând-o la cumpărături la New York, a ţinut-o departe de casă. A fost cel mai liniştit şi cel mai retras dintre fiii lui Cortland şi, poate, cel care i-a dezamăgit cel mai mult, prin faptul că deşi a muncit cu încăpățânare în firma familiei nu s-a remarcat niciodată sau nu a participat la luarea unor decizii importante. Toţi depindeau de el, a spus Cortland după moartea lui.

Important este că, după ce a împlinit opt ani, Ellie s-a văzut cu foarte puţine persoane din familia Mayfair, iar prietenii săi longevivi din California erau oameni pe care-i întâlnise acolo plus câteva fete de la pensionul din Canada, cu care ţinuse legătura. Nu cunoaştem ce ştia despre viaţa şi decesul Anthei sau chiar despre viaţa lui Deirdre.

Se pare că soţul ei, Graham Franklin, nu a ştiut nimic despre familia lui Ellie, iar unele dintre comentariile pe care le făcuse de-a lungul anilor erau în întregime fanteziste. „Provine de pe o plantaţie.“ „Sunt genul de oameni care păstrează aurul sub duşumea. Cred că se trag probabil din piraţi.“ „A, familia soţiei mele? Erau negustori de sclavi, nu-i aşa dragă? Aveau toţi sânge de negru.“

În perioada adopţiei se bârfea-n familie că Ellie semnase actele pentru Carlotta Mayfair spunând că niciodată nu o va lăsa pe Rowan să descopere nimic despre trecutul ei şi niciodată nu-i va permite să se întoarcă în Louisiana.

Într-adevăr, aceste documente fac parte din actele oficiale de adopţie, fiind întocmite acorduri individuale între părţi care implicau şi incredibile transferuri de bani.

În primul an de viaţă al lui Rowan, peste cinci milioane de dolari au fost transferate, în plăţi succesive, din contul Carlottei Mayfair, din New Orleans, în conturile lui Ellie Mayfair, în California, la Bank of America şi la Wells Fargo Bank.

Ellie, bogată prin moştenirea fondurilor lăsate de tatăl ei, Sheffield, iar mai târziu a celor de la bunicul ei, Cortland (poate Cortland ar fi schimbat această înţelegere dacă ar mai fi avut timp, dar actele fuseseră întocmite cu zeci de ani înainte), a deschis un cont imens pentru fiica sa adoptivă, Rowan, în care a fost adăugată jumătate din

suma de cinci milioane în următorii doi ani.

Cealaltă jumătate a fost transferată, pe măsura ce intra, direct lui Graham Franklin, care şi-a investit banii cu prudenţă şi succes, mai ales în proprietăţi imobiliare (o mină de aur în California) şi care a continuat să investească de-a lungul anilor banii lui Ellie – plăţi regulate din fondurile ei – în proprietatea comună şi în titluri la purtător. Deşi devenise un avocat de succes, cu un salariu foarte mare, Graham nu avea bani lichizi, iar în momentul decesului său uriaşa avere – care aparţinea atât lui, cât şi soţiei sale – era rezultatul investiţiilor făcute cu bani moşteniţi.

Sunt dovezi că lui Graham îi displăcea soţia sa şi prin faptul că depindea atât afectiv cât şi financiar de ea. Nu putea să-şi permită stilul său de viaţă – iahturi, maşini sport, vacanţe extravagante, o casă modernă, somptuoasă, în Tiburon – din salariu. Şi a aruncat sume enorme de bani din averea lui Ellie direct din contul lor comun în mâinile diferitelor amante avute de-a lungul anilor.

Câteva dintre aceste femei au spus anchetatorilor că Graham era un bărbat orgolios şi sadic. Totuşi l-au găsit irezistibil, renunţând la el doar atunci când şi-au dat seama că o iubea cu adevărat pe Ellie. Nu erau numai banii ei, pur şi simplu nu putea trăi fără ea. „Trebuie să se întoarcă la ea din când în când şi este singurul motiv pentru care trişează."

O dată, Graham a explicat unei stewardese, pe care a ajutat-o să termine colegiul, că soţia sa îl înăbuşea şi că trebuia să aibă „ceva pus de o parte" (însemnând o femeie), altminteri era un nimeni.

Când a aflat că Ellie avea cancer, a intrat în panică. Partenerii de afaceri şi prietenii au descris amănunţit „incapacitatea" lui de a se lupta cu boala lui Ellie. Nu a discutat cu ea despre boală şi nu a stat de vorbă nici cu doctorii, ba chiar a refuzat să intre în salon. Şi-a mutat amanta într-un apartament pe Jackson Street, chiar vizavi de biroul său din San Francisco, şi o vizita chiar şi de trei ori pe zi.

Iniţiase o schemă prin care o deposeda pe Ellie de partea ei din averea familiei – care se ridica acum la o sumă imensă –, încercând să o declare pe Ellie incompetentă, astfel încât să poată vinde casa din Tiburon amantei sale, când a murit subit, cu două luni înaintea lui Ellie – în urma unui atac de cord. Ellie a moştenit întreaga sa avere.

Ultima amantă a lui Graham, Karen Garfield, un fotomodel splendid din New York, şi-a spus necazurile unuia dintre anchetatori, la un cocktail. Graham îi lăsase o jumătate de milion de dolari şi era mulţumită, dar ei plănuiseră o viaţă împreună – „insulele Virgine, Riviera, munca“.

Karen însăşi a murit în urma unei serii de crize de inimă, prima având loc la o oră după vizita ei în casa lui Graham din Tiburon, pentru a încerca să-i „explice“ fiicei acestuia, Rowan, cum stau lucrurile. „Târfa! Nici măcar nu m-a lăsat să-i iau lucrurile! Tot ce doream erau câteva amintiri. Mi-a spus: «Ieşi din casa mamei mele».“

Karen a mai trăit două săptămâni după vizită, suficient ca să spună numai lucruri urâte despre Rowan, dar se pare că ea n-a făcut niciodată legătura între înrăutăţirea subită şi inexplicabilă a stării ei de sănătate şi vizita sa. De ce ar fi făcut-o?

Noi am făcut legătura aşa cum arată şi următorul rezumat.

Când Ellie a murit, Rowan a spus celor mai apropiaţi prieteni ai lui Ellie că şi-a pierdut cea mai bună şi singura prietenă din lume. Probabil că era adevărat. Ellie Mayfair fusese toată viaţa o fiinţă minunată şi fragilă, iubită de fiica ei şi de numeroşii ei prieteni. Potrivit spuselor acestora, întotdeauna ea a avut un farmec aparte, aducând a frumuseţe sudistă, deşi avea o construcţie atletică, din toate punctele de vedere era o femeie modernă californiană, părând cu uşurinţă cu douăzeci de ani mai tânără, lucru neobişnuit pentru cei de vârsta ei. Într-adevăr, tinereţea ei pare să fi constituit singura sa preocupare, pe lângă fericirea fiicei sale, Rowan.

Suferise două liftinguri faciale când împlinise cincizeci de ani, frecventa saloane de înfrumuseţare luxoase şi îşi vopsea mereu părul. În fotografiile făcute împreuna cu soţul ei, cu un an înainte să moară, ea părea aceea mai tânără. Devotată lui Graham şi cu totul dependentă de el, şi-a neglijat propria viaţă, şi pe bună dreptate. Aşa cum spunea unei prietene: „Vine întotdeauna acasă la cină, la ora şase, şi este întotdeauna aici când sting lumina“.

Într-adevăr, puterea de atracţie pe care Graham o exercita asupra lui Ellie şi a celorlalţi părea să vină, dincolo de aspectul său exterior, din marea sa bucurie de a trăi şi din dragostea cu care îi răsfăţa pe cei din jurul său, inclusiv pe soţia sa.

Unul dintre prietenii săi longevivi, un avocat bătrân, a explicat astfel anchetatorului nostru: „A scăpat uşor cu aventurile amoroase pentru că a fost întotdeauna atent cu Ellie. Cei din jur ar trebui să-nveţe ceva din asta. Ceea ce femeile detestă este să te îndepărtezi de ele. Dacă le tratezi ca pe nişte regine, ele îţi permit să ai o amantă sau două“.

În acest moment, pur şi simplu nu ştim cât de important este să adunăm mai multe informaţii despre Graham Franklin şi Ellie Mayfair. Ceea ce este relevant aici, este că erau nişte californieni normali, din vârful clasei de mijloc, foarte fericiţi, în ciuda decepţiilor lui Graham, până în ultimul lor an de viaţă. Mergeau la opera din San Francisco în fiecare marţi seara, la concertul simfonic sâmbăta, iar la balet din când în când. Aveau o colecţie de maşini care-ţi luau vederea, Bentley, Rolls-Royce, Jaguar şi alte maşini de lux. Cheltuiau zeci de mii de dolari pe lună pe haine. Pe esplanada din faţa casei din Tiburon îşi primeau cu generozitate oaspeţi şi se distrau după toate cerinţele modei. Mergeau în vacanţe scurte şi luxoase cu avionul în Europa sau Asia. Şi erau foarte mândri de „fiica noastră, doctoriţa“ cum vorbeau ei despre Rowan, încântaţi, cu nenumăraţii lor prieteni.

Deşi se presupune că Ellie era telepatică, era un fel de joc de salon. Ştia cine este la telefon când acesta suna.

Putea să-ţi spună ce carte de joc aveai în mână. Altfel nu era nimic neobişnuit la această femeie, cu excepţia, poate, a faptului că era foarte frumoasă, semănând cu mulţi descendenţi ai lui Julien şi având obiceiurile plăcute ale străbunicului, ca şi zâmbetul seducător.

Ultima dată când am văzut-o pe Ellie a fost la înmormântarea lui Nancy Mayfair, în ianuarie 1988, în New Orleans; avea pe atunci şaizeci şi trei sau şaizeci şi patru de ani. Era o femeie frumoasă, avea cam 1,65 în înălţime, cu tenul bronzat şi părul negru, drept. Ochii ei albaştri stăteau ascunşi în spatele ochelarilor de soare, cu ramă albă; rochia modernă, din bumbac, scotea în evidenţă silueta zveltă, şi, într-adevăr, avea ceva din strălucirea unei actriţe de film, adică un aer californian. După şase luni, era moartă.

Când Ellie a murit, Rowan a moştenit totul, inclusiv fondurile familiei lui Ellie şi un fond suplimentar care fusese înfiinţat – Rowan nu ştia nimic de asta – la naşterea ei.

Rowan era şi atunci, ca şi acum, un medic foarte conştiincios, moştenirea neinfluenţându-i aproape deloc viaţa de zi cu zi. Dar mai mult, la timpul potrivit.

ROWAN MAYFAIR
DIN COPILĂRIE PÂNĂ ÎN PREZENT

Supravegherea discretă a lui Rowan a arătat că acest copil a fost precoce de la început şi este posibil să fi avut o serie de abilităţi paranormale de care părinţii ei să nu fi ştiut nimic. De asemenea, există dovezi cum că Ellie Mayfair a refuzat să accepte ceva „neobişnuit“ la fiica sa. Oricare ar fi fost motivul, Rowan pare să fi fost „mândria şi bucuria“ atât a lui Ellie cât şi a lui Graham.

După cum am arătat deja, legătura dintre mamă şi fiică era foarte strânsă până-n momentul decesului lui Ellie. Totuşi, Rowan nu era de acord cu dragostea mamei sale pentru petreceri, prânzuri, cumpărături sau altfel de preocupări, şi nu a fost niciodată, nici măcar spre sfârşitul adolescenței sau la începutul maturităţii, atrasă de cercul

mare de prietene al lui Ellie.

Rowan a împărtăşit însă pasiunea părinţilor pentru navigaţie. Şi-a însoţit familia-n excursii cu barca încă din copilărie, învățând să conducă barca cu pânze a lui Graham, *The Wind Singer,* când avea numai paisprezece ani. Când Graham a cumpărat iahtul botezat *Great Angela,* întreaga familie a făcut lungi excursii de câteva ori pe an.

Până să împlinească Rowan şaisprezece ani, Graham i-a cumpărat un iaht cu două motoare, în bună stare, capabil să ţină piept mării, pe care Rowan l-a numit *Sweet Christine. Great Angela* era atunci în reparaţie, aşa că întreaga familie a folosit-o pe *Sweet Christine,* dar Rowan era incontestabil comandantul. Şi, fără să ţină cont de sfaturile sau obiecţiile celorlalţi, Rowan scotea adeseori barca uriaşă din port de una singură.

Timp de mai mulţi ani, Rowan a avut obiceiul să vina acasă direct de la şcoală şi să iasă din golful San Francisco în ocean pentru cel puţin două ore. Arareori invita un prieten apropiat s-o însoţească în plimbările sale.

— N-o vedem niciodată până la ora opt, spunea Ellie. Şi-mi fac griji! O, ce griji! Dar dacă i-aş lua lui Rowan barca, ar fi ca şi cum aş ucide-o. Nu ştiu ce să fac.

Cu toate că Rowan este o înotătoare desăvârșită, ea nu este un navigator experimentat, ca să spun aşa. Iahtul *Sweet Christine* este greoi, lent, construit de danezi, proiectat astfel încât să aibă stabilitate în ape învolburate, dar nu pentru viteză.

Ceea ce pare s-o încânte pe Rowan este să navigheze singură şi să nu mai poată fi văzută de la mal, indiferent de vreme. Ca multor altora care agreează clima nord-californiană, se pare că-i place ceaţa, vântul şi frigul.

Toţi cei care au urmărit-o pe Rowan, par să fie de acord că era o singuratică, o persoană foarte tăcută, care mai degrabă ar fi muncit decât s-ar fi jucat. La şcoală era o elevă exemplară, la colegiu de asemenea, dar şi o cercetătoare conştiincioasă. Deşi garderoba ei atrăgea atenţia şi invidia colegelor ei, ea era, cum spunea mereu, vina lui Ellie. Pe ea n-o interesa deloc vestimentaţia.

Caracteristice îi erau hainele lejere, în stil marinăresc – blugi, încălţăminte adecvată navigaţiei, pulovere largi, fesuri din lână şi o haină de marinar, din lână albastră.

În lumea medicinii, în mod special a neurochirurgiei, obiceiurile lui Rowan sunt mai puţin importante, prin natura profesiei. Totuşi, chiar şi-n acest domeniu, Rowan a fost descrisă ca „obsedată“. De fapt, Rowan pare să fie un medic înnăscut, deşi preferând chirurgia cercetării a surprins pe mulţi dintre cunoscuţi. „Când rămânea în laborator, a spus unul dintre colegi, mama ei trebuia s-o sune pentru a-i aminti să ia o pauză de somn şi de masă.“

Unul dintre profesorii din şcoala primară ai lui Rowan a recunoscut oficial că, la vârsta de opt ani, „acest copil crede că este adult. Se identifică cu adulţii. Nu are răbdare cu ceilalţi copii, dar este prea bine crescută ca să o arate. Pare foarte, foarte singură.“

CAPACITĂŢI TELEPATICE

Abilităţile telepatice ale lui Rowan au ieşit la suprafaţă de la vârsta de şase ani. Într-adevăr, este posibil ca acestea să fi apărut cu mult înainte, dar n-am reuşit să găsim dovezi. Neoficial (sau pe ocolite), profesorii lui Rowan au relatat întâmplări uluitoare despre capacitatea ei de a citi gândurile.

Oricum ar fi fost, nimic din ceea ce am descoperit nu indică faptul că Rowan era considerată o paria, o ratată sau o inadaptabilă. De-a lungul anilor de şcoală acumulase mai mult decât alţii şi avusese succes. Fotografiile din timpul şcolii o arată ca fiind un copil foarte drăguţ, mereu cu tenul bronzat şi părul blond, decolorat de soare. În acele fotografii pare rezervată, de parcă nu i-ar plăcea amestecul aparatului de fotografiat, dar niciodată prefăcută sau stingherită.

Capacităţile telepatice ale lui Rowan au devenit cunoscute mai degrabă profesorilor decât celorlalţi elevi, iar povestirile lor urmează un acelaşi tipar:

„Mama mea murise“ ne-a spus profesorul din clasa I-a. „Nu mă puteam întoarce în Vermont, să particip la

înmormântare, şi mă simţeam îngrozitor. Nu ştia nimeni, înţelegeţi. Dar Rowan s-a apropiat de mine în pauză. S-a aşezat lângă mine şi m-a luat de mână. Aproape că am izbucnit în lacrimi văzând atâta sensibilitate, «Îmi pare rău pentru mama dumneavoastră», mi-a spus. A stat lângă mine în tăcere. Mai târziu, când am întrebat-o de unde ştia, a spus «Aşa mi-a venit în minte». Cred că afla tot felul de lucruri aşa. Ştia când ceilalţi copii erau invidioşi pe ea. Cât de singură era întotdeauna!“

Alta data, când o fată a lipsit de la şcoală trei zile, fără nicio explicaţie, iar reprezentanţii şcolii n-au putut s-o găsească, Rowan i-a spus încet directorului că nu are niciun motiv să se alarmeze. Bunica fetei murise, i-a spus Rowan, iar familia se dusese la înmormântare în alt stat, uitând cu desăvârşire să anunţe şcoala. S-a dovedit a fi adevărat. Din nou, Rowan nu a putut explica cum de ştiuse, decât prin: „Aşa mi-a venit în minte“.

Avem zeci de poveşti similare şi ceea ce le caracterizează pe toate este faptul că implică nu numai telepatia, ci şi empatia şi compasiunea din partea lui Rowan – *o dorinţă clară de a consola sau de a ajuta persoana aflată în suferinţă sau tulburată.* Acea persoană era mereu un adult. Capacitatea telepatică nu are niciodată legătură cu farsele, cu oameni înspăimântaţi sau cu certuri de orice fel.

În 1966, când Rowan avea opt ani, şi-a folosit capacitatea telepatică pentru ultima dată, *din câte ştim noi.* În timpul clasei a IV-a, la o şcoală particulară din Pacific Heights, a spus directoarei că o altă fata era foarte bolnavă şi trebuie s-o vadă un medic, dar Rowan nu ştia cum să le spună celorlalţi. Fata urma să moară.

Directoarea era îngrozită. A chemat-o pe mama lui Rowan şi a insistat ca Rowan să fie dusă la un medic psihiatru. Doar o fată cu profunde tulburări ar spune „aşa ceva“. Ellie a promis să discute cu Rowan. Rowan n-a mai spus nimic.

Cu toate acestea, fata în cauză a fost diagnosticată peste o săptămână ca suferind de o formă rară de cancer la oase.

A murit înainte de sfârşitul trimestrului.

Directoarea a spus povestea la cină de nenumărate ori. Regreta profund că nu o crezuse pe Rowan. Îşi dorea mai ales să nu o fi chemat pe doamna Mayfair, pentru că aceasta se supărase foarte tare.

În ceea ce o priveşte pe Ellie, aceasta a fost foarte îngrijorată şi a pus capăt acestui gen de întâmplări din viaţa lui Rowan. Toţi prietenii lui Ellie ştiau. „Ellie era înnebunită, aproape isterică. Dorea ca Rowan să fie normală. Spunea că nu vrea să aibă o fiică cu capacităţi ieşite din comun.“

Graham credea că este doar o coincidenţă, potrivit spuselor directoarei. A urlat la femeie pentru faptul că a sunat-o pe Ellie să-i spună că biata fată a murit.

Coincidenţă sau nu, întreaga întâmplare trebuie să fi pus capăt demonstraţiilor puterii lui Rowan. Trebuie să presupunem că s-a decis să citească pe ascuns gândurile celorlalţi. Sau poate chiar şi-a reprimat cu bună ştiinţă acest dar, într-atâta încât să devină inexistent sau foarte slab. Am făcut tot posibilul, dar n-am mai aflat nimic despre capacităţile sale telepatice. Tot ceea ce-şi amintesc oamenii despre ea ţine de mintea ei strălucită, de energia neobosită şi de dragostea sa pentru ştiinţă şi medicină.

— Era fata care în liceu colecţiona gândaci şi pietre, spunându-le numele în latină.

— Înspăimântător, absolut înspăimântător, ne-a spus profesoara de chimie din liceu. Nu m-ar fi surprins dacă ar fi reinventat bomba cu hidrogen într-un week-end, în timpul liber.

Se făceau speculaţii cum că reprimarea capacităţii telepatice a lui Rowan ar fi putut avea legătură cu dezvoltarea capacităţii telekinetice, că şi-ar fi reorientat energia, ca să spunem aşa, cele două daruri ale sale reprezentând faţete ale aceleiaşi monede. Reformulând, Rowan abandonase spiritul şi se orientase către materie. Ştiinţa şi medicina au devenit preocupările ei începând din primii ani de liceu.

Singurul prieten adevărat al lui Rowan din adolescenţă

era de asemenea un elev eminent şi retras. S-ar părea că n-a fost capabil să accepte concurenţa ei. Când Rowan a fost admisă la Berkeley, în California, iar el nu, s-au despărţit cu amărăciune. Prietenii au dat vina pe el. Mai târziu, a plecat în est şi a devenit cercetător în New York.

Unul dintre anchetatorii noştri „l-a prins la înghesuiala“ la inaugurarea unui muzeu şi a adus vorba despre cei cu puteri paranormale sau care pot citi gândurile. Bărbatul a povestit cu înflăcărare despre iubita lui din liceu care avea aceste calităţi. Vorbea cu amărăciune, deşi trecuse atâta timp.

— Am iubit-o cu adevărat pe fata aceea. O chema Rowan Mayfair şi avea o înfăţişare neobişnuită. Nu era frumoasă în sensul obişnuit al cuvântului. Dar era imposibilă. Ştia ceea ce gândeam chiar înainte să ştiu eu. Ştia dacă ieşeam cu altcineva. Nu vorbea niciodată despre asta, era ciudat. Am auzit că este neurochirurg. Este înfricoşător. Ce se va întâmpla dacă pacientul gândeşte ceva rău despre ea înainte să fie anesteziat? Îi va scoate gândul din cap cu bisturiul?

Adevărul este că nimeni nu spune despre ea că ar fi meschină. Este descrisă ca „formidabilă“ la fel ca şi Mary Beth Mayfair, dar niciodată meschină sau răzbunătoare, ori agresivă pe nedrept.

Când Rowan a intrat la Berkeley, în 1976, ştia deja că vrea să devină medic. A fost o studentă foarte bună în primii ani ai facultăţii de medicină, a participat la cursurile de vară în fiecare an (deşi mergea adeseori în vacanţă cu Graham şi Ellie), a absolvit doi ani într-unul şi a terminat prima din promoţie în 1979. A intrat la facultate la vârsta de douăzeci de ani, cu credinţa că visul ei de a deveni cercetător neurochirurg se va împlini.

Progresele făcute în timpul facultăţii sunt fenomenale. Foarte mulţi profesori vorbesc despre ea ca fiind „cea mai strălucită studentă pe care am avut-o vreodată“.

— Nu este numai deşteaptă, ci are şi intuiţie. Face conexiuni uimitoare. Nu citeşte o carte, ci o „înghite“ şi vine cu alte şase sugestii referitoare la ideea principala a

autorului, la care acesta nici măcar nu visase.

— Studenţii o porecliseră doctor Frankenstein, datorită faptului că vorbea despre transplanturi de creier şi crearea de noi creiere din părţi separate. Dar Rowan este om cu adevărat. Nu este nevoie să ne facem griji din cauza geniului, dacă acesta are inimă.

— A, Rowan. Dacă îmi amintesc de Rowan? Probabil ca glumiţi! Rowan ar fi putut să predea în locul meu. Vreţi să ştiţi ceva amuzant, dar să nu spuneţi nimănui! A trebuit să mă deplasez în afara oraşului la sfârşitul trimestrului şi i-am dat lui Rowan să corecteze lucrările colegilor ei. Dacă se află, sunt terminat, dar am făcut o înţelegere, nu? A vrut o cheie de la laborator în timpul vacanţei de Crăciun şi i-am spus „Ei bine, ce zici de lucrările astea? Le corectezi?“ Partea proastă este că a fost prima dată când n-am avut plângeri în legătură cu notele. Aş dori să o pot uita. Cei ca Rowan ne fac pe noi, ceilalţi, să ne simţim ca nişte ticăloşi.

— Nu este strălucită. Asta cred oamenii, dar este mult mai mult. Este un fel de mutant. Vorbesc serios. Studia animalele din laborator şi era capabilă să spună ce se va întâmpla. Le atingea şi spunea: „Acest medicament nu este eficace“. Şi să vă spun ce altceva mai făcea. Putea să vindece fiinţele acelea, pur şi simplu. Unul dintre medicii mai vechi mi-a spus o dată că, dacă nu era atent, ea putea să dea peste cap experimentul folosindu-şi puterea de vindecare. Îl cred. Am ieşit o dată cu ea, dar nu m-a vindecat de nimic, doar că era foarte cald, ca atunci când faci dragoste cu pasiune. Se spune că poţi simţi căldura pe care o transmit adevăraţii tămăduitori. Poţi să simţi căldura mâinilor lor. Cred asta. Cred că nu ar fi trebuit să aleagă chirurgia, ci oncologia, unde ar fi putut vindeca cu adevărat oamenii. Chirurgie? Oricine poate să măcelărească.

(Trebuie să adăugăm că acest medic este oncolog, iar medicii fac frecvent declaraţii depreciative la adresa chirurgilor, numindu-i instalatori şi altele de genul acesta, iar chirurgii fac, de asemenea, remarce peiorative la

adresa celorlalţi medici, spunând lucruri de genul „Tot ceea ce fac ei este să-i pregătească pe pacienţi pentru noi.“)

PUTEREA DE VINDECARE A LUI ROWAN

De îndată ce Rowan a păşit în spital ca intern, în anul al III-lea de facultate, poveştile despre puterea de vindecare şi de diagnosticare au devenit atât de obişnuite încât anchetatorii noştri au avut suficient material pentru rapoarte.

Pe scurt, Rowan este prima vrăjitoare din familia Mayfair descrisă ca fiind o tămăduitoare, de la Marguerite Mayfair din Riverbend, înainte de anul 1835.

Aproape fiecare asistentă medicală pe care am întrebat-o despre Rowan are o poveste „incredibilă“ de spus. Rowan poate diagnostica orice boală. Ştie exact ce să facă, pansând cu repeziciune şi salvând oameni care păreau a fi pe moarte.

— Poate opri sângerarea. Am văzut-o apucând repede capul unui băiat şi privindu-i nasul. „Opreşte“ a şoptit ea. Am auzit-o. Şi pur şi simplu nu a mai sângerat.

Colegii ei mai sceptici, inclusiv medicii, femei şi bărbaţi, atribuie realizările ei „puterii de sugestie“.

— De fapt ea practică voodoo, ştiţi. A spus unui pacient „Acum o să oprim durerea!“ Bineînţeles că s-a oprit, doar l-a hipnotizat.

Asistentele în vârstă, de culoare, din spital, ştiu că Rowan are „puteri“ şi, uneori, o roagă deschis să „pună mâna“ pe ele când au crize de artrită sau alte dureri puternice. Ele pun mâna în foc pentru Rowan.

— Se uită în ochii tăi. „Spune-mi unde te doare“ zice ea. Te freacă cu mâinile şi *nu* mai doare. Este adevărul adevărat.

În opinia tuturor, lui Rowan i-a plăcut să lucreze la spital, iar conflictul interior între devotamentul ei faţă de activitatea de cercetare şi aceea din secţia spitalului, care îi oferea o mare bucurie, a fost consistent.

— Puteai să vezi cum cercetătorul ştiinţific era sedus, a

spus cu tristeţe unul dintre profesori. Ştiam că o vom pierde. O dată ce a intrat în sala de operaţii, s-a terminat totul. Orice s-ar spune despre femei că sunt prea emotive pentru a fi neurochirurgi, nimeni nu va putea spune aşa ceva despre Rowan. Are cele mai sigure mâini din domeniu.

Există informaţii că decizia lui Rowan de a renunţa la cercetare în favoarea chirurgiei a fost una grea, dacă nu traumatizantă. Se pare că în toamna anului 1983 a petrecut mult timp cu doctorul Karl Lemle de la Institutul Keplinger din San Francisco, care lucra la tratamentul maladiei Parkinson.

Se zvonea în spital ca Lemle încerca să o convingă pe Rowan să plece de la universitate, oferindu-i un salariu foarte mare şi condiţii de muncă excelente, dar Rowan nu s-a simţit pregătită să părăsească sala de urgenţe, sala de operaţii sau secţiile spitalului.

Se pare că în anul 1983, de Crăciun, Rowan s-a certat rău cu Lemle, iar după aceea nu i-a mai răspuns la apeluri. Oricum, asta a spus tuturor celor de la universitate câteva luni mai târziu.

Nu ştim exact ce s-a întâmplat între Rowan şi Lemle. Se pare că Rowan a acceptat să ia prânzul cu el în primăvara anului 1984. Există martori care i-au văzut certându-se în cantina spitalului. O săptămână mai târziu, Lemle s-a internat la spitalul Keplinger cu un atac de cord neînsemnat. A urmat încă unul, apoi altul, iar într-o luna a murit.

Unii dintre colegii lui Rowan au criticat-o cu severitate pentru că nu l-a vizitat pe Lemle cât a fost internat. Asistentul acestuia, care mai târziu i-a luat locul la institut, a spus unuia dintre anchetatorii noştri că Rowan se afla în concurenţa cu şeful său şi că era geloasă pe el. Acest lucru pare greu de crezut.

Din câte ştim noi, nimeni nu a făcut legătura între moartea lui Lemle şi Rowan. Totuşi, noi am făcut-o.

Orice s-ar fi întâmplat între Rowan şi mentorul său – adesea îl descria aşa cum era înainte de cearta lor – Rowan

s-a dedicat neurochirurgiei la scurt timp după întâmplarea din anul 1983 şi va începe să opereze pe creier după ce va termina rezidenţiatul, în anul 1985. În timp ce facem aceste observaţii, ea îşi face rezidenţiatul în neurochirurgie şi, fără îndoială, va fi acceptată în rândul specialiştilor.

Performanţele de până acum ale lui Rowan – deşi este încă rezidentă şi operează sub supravegherea şefului ei – sunt deosebite, după cum se aştepta toată lumea.

Se povesteşte despre puterea ei de a salva vieţi pe masa de operaţie, despre capacităţile sale supranaturale de a şti, în sala de operaţii, dacă pacientul va fi salvat sau nu, despre vindecarea rănilor provocate de topor, de gloanţe, sau a fracturilor de craniu rezultate în urma unor căzături sau accidente rutiere, despre rezistenţa ei în operaţii lungi de zece ore, despre iscusinţa sa de a conduce internii înspăimântaţi sau asistentele supărăcioase, sau despre dezaprobarea colegilor şi a şefilor care o sfătuiseră din când în când să nu mai rişte atât de mult.

Rowan, doctorul miraculos, a devenit un calificativ folosit de toţi.

În ciuda succesului ei ca rezident în chirurgie, Rowan este foarte iubită la spital. Este un doctor pe care te poţi baza. De asemenea, asistentele cu care lucrează îi sunt devotate. De fapt, relaţia sa cu aceste femei (sunt şi câţiva asistenţi bărbaţi, dar predomină femeile în această profesie) este atât de neobişnuită încât se cuvine să dăm o explicaţie.

Iar explicaţia este că Rowan are un fel aparte de a stabili legături personale cu asistentele, şi, într-adevăr, dă dovadă de aceeaşi empatie neobişnuită faţă problemele lor personale, ca şi în cazul profesorilor ei, cu ani în urmă. Deşi niciuna dintre asistente nu raportează vreun incident telepatic, repetă într-una că Rowan pare să ştie când se simt rău, ştie când să arate înţelegere faţă de problemele familiale, că găseşte o modalitate de a-şi exprima recunoştinţa pentru serviciile lor, şi asta de la un medic intransigent care se aşteaptă la cele mai înalte standarde

de la angajaţi.

Succesul lui Rowan asupra asistentelor din sala de operaţii, inclusiv asupra celor renumite că nu cooperează cu femeile chirurg, este ca o legendă în spital. În timp ce femeile chirurg sunt criticate ca fiind „cu capsa pusă“ „arogante“ sau „pur şi simplu, căţele“ – ceea ce arată că sunt idei preconcepute – aceleaşi asistente vorbesc despre Rowan de parcă ar fi o sfântă.

— Nu ţipă niciodată şi nu-şi pierde cumpătul, cum fac bărbaţii, este prea bună ca să facă aşa ceva.

— Este la fel de directă ca un bărbat.

— Mai degrabă să intri cu ea în sala de operaţie decât cu aceşti doctori bărbaţi, vă spun eu.

— Este plăcut să lucrezi cu ea. Este cea mai bună. Îmi place doar să o privesc cum lucrează. Este ca o artistă.

— Este singurul doctor pe care l-aş accepta să se uite la creierul meu, să fiţi siguri de asta.

Pentru a vedea lucrurile dintr-un punct de vedere optim, trăim încă într-o lume în care asistentele din sala de operaţii refuză uneori să dea instrumentele chirurgilor femei iar pacienţii refuza să fie operaţi de doctori femei şi insistă ca internii bărbaţi să-i trateze, în timp ce doctori femei cu vechime, mai înţelepte şi mai competente, sunt obligate să stea şi să se uite.

Rowan pare să fi trecut peste această idee preconcepută. Dacă există vreo plângere din partea colegilor ei, este aceea că este prea tăcută. Nu vorbeşte suficient despre ceea ce face cu tinerii doctori care trebuie să înveţe de la ea. Este greu pentru ea. Dar face tot posibilul.

Cât despre anul 1984, se pare că Rowan a scăpat cu totul de blestemul familiei Mayfair, de experienţele care au fost o pacoste pentru mama şi pentru bunica ei, având în faţă o carieră strălucită.

Cercetarea completă a vieţii sale nu a scos la iveală nicio mărturie a prezenţei lui Lasher sau vreo legătură între Rowan şi fantome, spirite sau năluci.

Capacităţile sale telepatice puternice şi puterea de

vindecare au ajutat-o foarte mult în cariera sa de chirurg.

Deşi cei din jurul ei au admirat-o pentru realizările sale excepţionale, nimeni nu a considerat-o „ciudată“ „nebună“ sau ca fiind în legătură cu supranaturalul.

Atunci când unuia dintre medici i s-a cerut părerea în legătură cu reputaţia lui Rowan, acesta a spus: „Este un geniu. Ce altceva pot spune?“ Aşa zicem şi noi.

DESCOPERIRI RECENTE

Cu toate acestea, mai sunt multe de povestit despre Rowan, lucruri ieşite la lumină în ultimii ani. O parte a povestirii are caracter personal şi nu face obiectul organizaţiei Talamasca. Cealaltă parte, însă, ne-a alarmat, fiind, dincolo de orice aşteptări, în legătură cu ceea ce i se poate întâmpla lui Rowan în anii care urmează.

Să ne ocupăm mai întâi de partea mai puţin importantă.

În anul 1985, viaţa socială îi lipsea lui Rowan cu desăvârşire, ceea ce ne-a stârnit curiozitatea. Am cerut anchetatorilor noştri să observe mai îndeaproape.

În acele săptămâni au descoperit că Rowan avea o viaţă socială deosebită care include bărbaţi virili din clasa muncitoare, pe care îi agaţă din când în când într-unul din cele patru baruri din San Francisco.

Aceşti bărbaţi sunt majoritatea lor pompieri sau poliţişti. Sunt singuri, arată foarte bine şi sunt bine făcuţi. Rowan se întâlneşte cu ei doar pe *Sweet Christine,* cu care uneori iese în larg, alteori rămâne în port. Foarte rar se întâlneşte cu vreunul dintre ei mai mult de trei ori.

Deşi Rowan este foarte discretă, a devenit subiect de bârfă în barurile pe care le frecventează. Cel puţin doi bărbaţi s-au înfuriat că au fost respinşi de Rowan şi au vorbit deschis cu anchetatorii noştri, dar era evident că nu ştiau aproape nimic despre ea. Credeau că este „o fată bogată din Tiburon“ care îi umilise sau se folosise de ei. Nu ştiau că este medic. Unul dintre ei a descris în mod repetat iahtul *Sweet Christine* ca fiind „barca elegantă a lui tăticu“.

Alţi bărbaţi sunt mai obiectivi.

— Este o singuratică, asta e tot. De fapt, mi-a plăcut. Nu dorea o relaţie de durată şi nici eu. Aş fi vrut să ne mai întâlnim o dată sau de două ori, dar trebuia să dorim amândoi acest lucru. O înţeleg. Este o fată educată căreia îi plac bărbaţii de modă veche.

În urma anchetării a doisprezece bărbaţi care au fost văzuţi părăsind casa lui Rowan începând din anul 1986 până în anul 1987, s-a ajuns la concluzia că toţi erau pompieri sau poliţişti respectaţi, citaţi pentru merite sau decoraţi, toţi consideraţi de către cunoscuţi sau de către prietenele lor din perioada care a urmat relaţiei cu Rowan, ca fiind „băieţi de treabă“.

Mai târziu s-a confirmat că părinţii lui Rowan ştiau de preferinţa ei pentru acest gen de bărbaţi cu mult timp înainte de absolvire. Graham i-a spus secretarei sale că Rowan nici măcar nu va intra în vorbă cu un tip cu studii superioare, că a ieşit numai cu „bărbaţi cu păr pe piept“ şi că va descoperi în cele din urmă că aceste gorile iresponsabile erau periculoase.

Ellie şi-a exprimat şi ea îngrijorarea în legătură cu prietenii lui Rowan.

— Spune că sunt toţi poliţişti şi pompieri şi că doar acest gen de bărbaţi salvează vieţi omeneşti. Nu cred că ştie ce face. Dar atâta timp cât nu se căsătoreşte cu unul dintre aceştia, cred că este în regulă. Trebuia să-l vezi pe cel pe care l-a adus acasă aseară. L-am zărit pe punte. Avea parul roşu şi pistrui. Era cel mai drăguţ poliţist irlandez pe care l-am văzut vreodată.

Având în vedere cum stau lucrurile, am pus capăt anchetei. Cred că nu avem niciun motiv să cercetăm acest aspect al vieţii lui Rowan. Barurile în care Rowan agaţă poliţişti sau pompieri sunt atât de puţine încât, continuând ancheta, nu am face decât să-i violăm intimitatea, atrăgându-i atenţia, iar în unele cazuri întrebările noastre nu au făcut decât să ducă la discuţii degradante, aceşti bărbaţi grosolani pretinzând că au auzit una sau alta despre ea.

Nu cred că acest aspect al vieţii lui Rowan ne priveşte,

cu excepţia faptului că gusturile ei sunt similare cu cele ale lui Mary Beth Mayfair şi că acest stil de viaţă la întâmplare şi legăturile de scurtă durată întăresc ideea că Rowan este o singuratică şi, totodată, un mister pentru cei care o cunosc. Este clar că nu discută despre ea însăşi cu aceşti parteneri. Probabil că nu poate vorbi cu nimeni despre ea şi poate că acesta este răspunsul la dorinţele şi la ambiţiile sale.

CAPACITATEA TELEKINETICĂ A LUI ROWAN

Celalalt aspect al vieţii lui Rowan, descoperit recent, este mult mai semnificativ şi reprezintă unul dintre cele mai tulburătoare capitole din întreaga istorie a familiei Mayfair. Abia am început să ne documentăm asupra acestui aspect secret al vieţii lui Rowan şi ne simţim obligaţi să ne continuăm cercetările şi să luăm în considerare posibilitatea întâlnirii cu Rowan în viitorul apropiat, deşi suntem profund îngrijoraţi de faptul că îi vom strica liniştea, având în vedere că ea nu cunoaşte trecutul familiei sale. Responsabilitatea noastră este foarte mare.

În anul 1988, când Graham Franklin a murit în urma unei hemoragii cerebrale, anchetatorul nostru din zonă ne-a făcut o scurtă descriere a evenimentului, adăugind că bărbatul a murit în braţele lui Rowan.

Pentru că ştiam de împărţirea complicată a averii între Graham Franklin şi muribunda sa soţie, Ellie, am citit cu atenţie raportul. Putea Rowan să provoace cumva moartea lui Graham? Eram curioşi să aflăm.

Cum anchetatorii noştri au căutat să afle cât mai multe informaţii despre planul lui Graham de a divorţa de soţia sa, ei au venit în contact cu amanta lui Graham, Karen Garfield, şi au raportat la momentul potrivit crizele severe de inimă suferite de Karen. Apoi au raportat decesul ei la două luni după moartea lui Graham.

Fără să dea vreo importanţă, ei raportaseră, de asemenea, o întâlnire între Rowan şi Karen, chiar în ziua când Karen a avut prima sa criză serioasă de inimă. Karen

i-a spus anchetatorului nostru „Eşti un tip drăguţ, îmi placi“ doar la câteva ore după ce o văzuse pe Rowan. De fapt, se oprise pentru că se simţea rău şi acceptase să stea de vorbă cu el.

Anchetatorii nu au făcut legătura între evenimente, dar noi am făcut-o. Karen Garfield avea numai douăzeci şi şapte de ani. Rezultatele autopsiei, pe care le-am obţinut foarte uşor, au arătat că avea, se pare, o afecţiune congenitală a miocardului şi a peretelui arterial. A suferit o hemoragie arterială, apoi o insuficienţă cardiacă, iar după deteriorarea miocardului nu şi-a mai putut reveni. Crizele ulterioare au slăbit-o din ce în ce mai mult, până când, în cele din urmă, a murit.

Doar un transplant de inimă ar fi putut-o salva, dar, cum avea o grupă rară de sânge, nici nu putea fi vorba de asta. Şi, pe urmă, nici nu era timp.

Întâmplarea ni s-a părut foarte neobişnuită, mai ales că starea de sănătate a lui Karen fusese foarte bună înainte. Când am studiat rezultatele autopsiei lui Graham, am descoperit că şi el murise de anevrism. O hemoragie masivă îl omorâse aproape instantaneu.

Am cerut anchetatorilor noştri să se întoarcă în viaţa lui Rowan şi să caute alte decese subite în urma unor crize de inimă, accidente cerebro-vasculare sau orice alte cauze traumatice interne. Pe scurt, le-am cerut să facă cercetări obişnuite, fără să atragă atenţia, punând întrebări profesorilor care îşi puteau aminti de Rowan şi de colegii ei de clasă, sau studenţilor de la Berkley sau de la spitalul universitar, care şi-ar fi putut aminti de astfel de lucruri. Nu era un lucru uşor de realizat, dar era mai uşor decât ar presupune cineva nefamiliarizat cu metodele noastre.

Pe cuvântul meu, mă aşteptam să nu găsească nimic.

Despre oamenii cu astfel de capacităţi telekinetice – capacitatea de a provoca deteriorări interne severe – aproape că nici nu s-a mai auzit, chiar şi în analele ordinului Talamasca. Şi, cu siguranţă, nu mai văzusem pe cineva din familia Mayfair care să poată ucide prin puterile personale.

Mulţi membri ai familiei Mayfair puteau muta obiecte, trânti uşi sau face ferestrele să scârţâie. Dar aproape fiecare întâmplare putea să fi fost vorba de vrăjitorie curată – cu alte cuvinte, este mai degrabă vorba de manipularea lui Lasher sau a altor spirite slabe, decât telekinezie. Şi dacă fusese telekinezie, fusese o manifestare obişnuită şi nimic mai mult.

Într-adevăr, istoria familiei Mayfair era istoria vrăjitoriei, cu capacităţi telepatice slabe, putere de vindecare sau alte capacităţi paranormale combinate.

Între timp, am studiat toate informaţiile pe care le aveam despre Rowan. Nu am putut niciodată să cred că Deirdre Mayfair nu ar fi fost fericită să-şi citească propria istorie sau să ştie că fiica ei este atât de admirată şi are un succes atât de mare, aşa că mi-am făgăduit că nu voi face niciodată nimic ca să distrug fericirea sau liniştea sufletească a lui Rowan Mayfair – dacă istoria familiei Mayfair, aşa cum o cunoaştem şi o înţelegem noi, se încheie cu personalitatea lipsita de prejudecăţi a lui Rowan, atunci noi nu putem decât să ne bucurăm pentru ea şi nu putem face nimic care să o tulbure cu ceva.

În definitiv, o singură fărâmă de adevăr despre trecut ar fi putut schimba viaţa lui Rowan. Nu puteam risca o asemenea intervenţie. De fapt, simţeam că trebuie să fim pregătiţi să încheiem dosarul lui Rowan şi al vrăjitoarelor Mayfair de îndată ce Deirdre va muri. Pe de altă parte, trebuia să fim pregătiţi să acţionăm dacă, atunci când Ellie va fi murit, Rowan s-ar fi întors la New Orleans pentru a afla amănunte din trecutul ei.

În cele două săptămâni care au urmat înmormântării lui Ellie, am realizat că Rowan nu se va întoarce la New Orleans. Tocmai începuse ultimul an de rezidenţiat în neurochirurgie şi nu avea timp. De asemenea, anchetatorii noştri descoperiseră că Ellie îi ceruse lui Rowan să semneze un angajament prin care declara în mod oficial că nu va merge niciodată la New Orleans şi că nu va căuta să afle cine erau adevăraţii ei părinţi. Rowan semnase şi nu era niciun indiciu că nu-l va respecta.

Poate că nu va vedea niciodată casa din First Street, poate că, într-un fel sau altul, „blestemul“ va fi rupt, iar Carlotta Mayfair va fi, în cele din urmă, victorioasă.

Pe de altă parte, era prea devreme ca să ştim. Şi ce îl putea opri pe Lasher să i se arate acestei tinere cu puternice capacităţi paranormale, care poate citi gândurile mai bine decât o făceau mama sau bunica ei şi care este la fel de ambiţioasă ca Marie Claudette, Julien, sau Mary Beth, despre care nu ştia nimic, dar despre care putea afla multe.

Reflectând la aceste lucruri, m-am surprins, de asemenea, gândindu-mă la Petyr van Abel – Petyr, al cărui tată fusese un renumit chirurg şi anatomist din Leiden, un nume rămas în manuale până în ziua de azi. Mi-am dorit foarte mult să-i spun lui Rowan Mayfair: „Vezi numele ăsta, medicul ăsta danez, renumit pentru studiul anatomiei, este predecesorul tău. Poate că sângele lui îţi curge prin vine iar talentul l-ai moştenit de la el“.

Astfel gândeam când, în toamna anului 1988, anchetatorii au început să raporteze unele descoperiri uimitoare privind decesele traumatice din trecutul lui Rowan. Se pare că o fetiţă, care s-a bătut cu Rowan pe terenul de joacă din San Francisco, a suferit o puternică hemoragie cerebrală şi a murit la doi paşi de Rowan, care devenise isterică înainte să poată fi chemată ambulanţa.

Apoi, în anul 1974, când Rowan era adolescentă, se salvase din mâinile unui violator, care mai fusese condamnat, acesta suferind o criză de inimă fatală în timp ce Rowan încerca să scape.

În anul 1984, în după-amiaza în care, pentru prima dată, se plânsese de o puternică durere de cap, doctorul Karl Lemle, de la Institutul Keplinger, îi spusese secretarei sale, Berenice, că tocmai o văzuse pe neaşteptate pe Rowan şi că nu-i înţelegea animozitatea. Rowan se înfuriase atât de tare când el încercase să-i vorbească, încât îi întorsese spatele în faţa celorlalţi profesori. De fapt, îi dăduse o durere îngrozitoare de cap, iar acum avea nevoie de aspirine. În seara aceea a fost spitalizat în urma primei

hemoragii din seria care a urmat, iar decesul a survenit câteva săptămâni mai târziu.

Asta înseamnă cinci decese survenite în urma unor accidente cerebrovasculare sau cardiovasculare, persoanele decedate numărându-se printre apropriaţii lui Rowan. Trei dintre aceste persoane au murit în prezenţa lui Rowan, iar două au fost văzute în compania ei cu câteva ore înainte de a se îmbolnăvi.

Am spus anchetatorilor mei să compare lista colegilor de clasă sau de serviciu ai lui Rowan cu lista deceselor din San Francisco sau din oraşul natal al fiecărei persoane. Bineînţeles că urma să dureze luni întregi.

Dar în câteva săptămâni au descoperit încă un deces. M-a sunat Owen Gander, un bărbat care lucrează pentru Talamasca de douăzeci de ani. Nu este membru al ordinului, dar a vizitat sediul central şi este unul dintre cei mai loiali confidenţi şi unul dintre cei mai buni anchetatori pe care îi avem.

Acesta este raportul lui. În anul 1978, la Berkeley, California, Rowan s-a certat foarte rău cu o altă studentă din pricina unei lucrări de laborator. Rowan a crezut că fata i-a folosit intenţionat echipamentul de laborator. Rowan şi-a pierdut cumpătul – o întâmplare extrem de rară – şi a trântit o parte din el, spărgându-l, apoi i-a întors spatele. După aceea, fata a făcut-o de râs pe Rowan până când alţi studenţi au intervenit, insistând să se oprească.

În seara aceea, fata s-a dus acasă, în Palo Alto, California, deoarece începea vacanţa de primăvară. Până la sfârşitul vacanţei, ea a murit în urma unei hemoragii cerebrovasculare. Nu avem nicio dovada că *Rowan a aflat asta.*

După ce am citit acestea, l-am sunat imediat pe Gardner, de la Londra.

— Ce te face să crezi că Rowan nu ştie? l-am întrebat.

— Niciunul dintre prietenii ei nu ştia. După ce am descoperit numele fetei pe lista decedaţilor din Palo Alto, am vorbit cu prietenii lui Rowan. Toţi şi-au amintit de cearta dintre ele, dar nu ştiau ce s-a întâmplat după aceea

cu fata. Am insistat asupra subiectului. „Nu am mai văzut-o.“ „Am crezut că a renunţat la şcoală.“ „Nu am cunoscut-o prea bine. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu ea. Poate că s-a întors la Stanford.“ „Asta este. Berkeley este foarte mare. Se putea întâmpla aşa ceva.“

Apoi l-am sfătuit pe anchetator să acţioneze cu maximă discreţie pentru a descoperi dacă Rowan ştia ce se întâmplase cu amanta lui Graham, Karen Garfield.

— Sun-o seara din când în când şi întreabă de Graham Franklin. Dacă îţi spune că Graham a murit, explică-i că încerci să o găseşti pe Karen Garfield. Dar să nu o superi şi să nu stai prea mult în telefon.

Anchetatorul m-a sunat în seara următoare.

— Ai dreptate.

— În legătură cu ce? am întrebat.

— Nu ştie ce face! Nu ştie de decesul lui Karen Garfield. Mi-a spus că locuieşte undeva pe Jackson Street, în San Francisco. Mi-a sugerat să o întreb pe fosta secretară a lui Graham. Aaron, nu ştie.

— Cum ţi s-a părut?

— Foarte obosită, puţin supărată, dar politicoasă. Are o voce foarte frumoasă. Chiar excepţională. Am întrebat-o dacă a văzut-o pe Karen. Chiar am insistat. A spus că de fapt nu o cunoaşte pe Karen, că era o prietenă a tatălui ei. Cred că a fost foarte sinceră!

— Păi, trebuie să ştie de tatăl ei vitreg, de fetiţa de la locul de joacă şi despre violator.

— Da, dar, Aaron, probabil că nu a făcut-o intenţionat. Nu vezi? Era isterică când a murit fetiţa, ca şi după atacul violatorului. Cât despre tatăl ei vitreg, a făcut tot ce i-a stat în putinţă, resuscitându-l până la sosirea ambulanţei. Nu ştie. Sau, dacă ştie, nu se poate controla. Este înspăimântător să fii pe jumătate mort.

I-am spus lui Gander să reexamineze în detaliu problema referitoare la iubiţii lui Rowan şi să caute printre decesele poliţiştilor şi pompierilor din San Francisco sau din Marin County.

— Întoarce-te în barurile frecventate de Rowan, vorbeşte

cu unul dintre foştii ei iubiţi; spune-le că o cauţi pe Rowan Mayfair. A văzut-o cineva? O cunoaşte cineva? Cercetează, dar fii pe cât se poate de discret şi încearcă să nu distrugi nimic.

Gander a sunat după patru zile. Nu erau decese care să trezească suspiciune în rândul tinerilor poliţişti sau pompieri, dar a ieşit la iveală un singur lucru din discuţiile purtate la bar. Un tânăr pompier, care a recunoscut că o cunoaşte pe Rowan şi o place, a spus că nu este un mister pentru el, ci mai degrabă o carte deschisă.

— Este medic. Îi place să salveze vieţi omeneşti şi îşi pierde vremea cu noi pentru că facem acelaşi lucru.

— A spus Rowan asta tânărului?

— Da. A făcut o glumă pe seama asta. „Imaginează-ţi, m-am culcat cu un neurochirurg. S-a îndrăgostit de medaliile mele. M-am simţit grozav în această relaţie. Crezi că dacă scot pe cineva dintr-o clădire în flăcări, îmi va da încă o şansă?“ a râs Gander. Nu ştie, Aaron. Este obsedată să salveze oameni şi nici măcar nu ştie de ce.

— Trebuie să ştie. Este un medic prea bun ca să nu ştie, am spus. Aminteşte-ţi, fata asta este un geniu recunoscut. Trebuie să ştie despre tatăl ei vitreg. Doar dacă nu ne înşelăm noi cu totul.

— Nu ne înşelam, a spus Gander. Aaron, avem aici un neurochirurg strălucit care provine dintr-o familie de vrăjitoare şi care poate ucide doar dintr-o singură privire; iar la un anumit nivel ştie, trebuie să fie aşa, şi îşi petrece fiecare zi a vieţii sale revanşându-se în sala de operaţii, iar atunci când iese în oraş, o face cu un erou care tocmai a salvat un puşti de pe un pod în flăcări, sau cu un poliţist care a oprit un beţiv să-şi înjunghie soţia. Este cam nebună; poate la fel de nebună ca toţi ceilalţi.

În luna decembrie a anului 1988, am plecat în California. Mai fusesem în Statele Unite în ianuarie, pentru a participa la înmormântarea lui Nancy Mayfair, şi am regretat profund că nu m-am dus pe coasta Americii să încerc să o zăresc pe Rowan. Dar nimeni nu avea nici cea mai mică bănuială că atât Ellie cât şi Graham vor muri în

următoarele şase luni.

Rowan era acum singură în casa din Tiburon. Doream să o văd, chiar şi de la distanţă. Intenţionam să fac o evaluare care depindea de posibilitatea de a o vedea în carne şi oase.

Pe atunci, nu mai găsisem – mulţumesc lui Dumnezeu – multe decese în trecutul lui Rowan. În calitate de rezident în ultimul an la neurochirurgie, avea programul extrem de încărcat la spital, dacă nu de-a dreptul inuman, şi mi-a fost mai greu decât îmi imaginasem să o zăresc. Avea parcare subterană la spital, iar acasă, de asemenea, garaj. *Sweet Christine* era ancorată foarte aproape de casă, ascunsă în întregime după un gard înalt din lemn.

În cele din urmă, am intrat în spitalul universitar, am căutat cantina medicilor, şi am stat în apropiere, într-o zonă destinată vizitatorilor, timp de şapte ore. După câte ştiu eu, Rowan nu a trecut pe acolo.

M-am decis să o urmăresc din momentul plecării ei de la spital, ca să descopăr că nu puteam afla când pleacă. De asemenea, era un mister ora la care ea ajungea la spital. Nu puteam insista asupra unor detalii fără să atrag atenţia, cum nu puteam risca să pierd timpul aşteptând în salonul vecin sălii de operaţii. Acesta nu era deschis publicului, iar sala de aşteptare pentru membrii familiilor pacienţilor era supravegheată cu stricteţe. Restul spitalului era ca un labirint. În cele din urmă, nu ştiam ce să fac.

Eram îngrozit. Vroiam să o vad pe Rowan, dar îmi era frică să nu o tulbur. Nu puteam îndura gândul că aduceam mister în viaţa ei, că-i umbream separarea de trecut, ceea ce părea, de ochii lumii, să-i fi servit atât de bine. Pe de altă parte, era cu adevărat vinovată de decesele a şase fiinţe omeneşti. Trebuia să o văd înainte de a lua o decizie. Trebuia să o văd.

Nefiind capabil să iau vreo măsură, l-am invitat pe Gander la restaurantul hotelului. Gander simţea că Rowan este profund tulburată. O urmărea fără întrerupere de peste cincisprezece ani. Decesul ambilor părinţi fusese ca

o lovitură sub centură, a spus el. Acum putem confirma cu destulă convingere că legăturile întâmplătoare cu „băieţii în albastru“ aşa cum îşi numeşte iubiţii, au încetat în ultimele câteva luni.

I-am spus lui Gander că nu voi părăsi California fără să o văd, chiar dacă, în cel mai rău caz, va trebui să stau lângă maşina ei, în parcarea subterană, până când apare.

— N-aş încerca asta, bătrâne, a spus Gander. Parcările subterane sunt cele mai înfricoşătoare locuri. Te va descoperi imediat cu antenele ei paranormale, apoi îţi va interpreta greşit atenţia concentrată asupra ei şi vei avea subit o durere îngrozitoare de cap. Apoi, deodată…

— Înţeleg unde vrei să ajungi, Owen, am spus posomorât. Dar trebuie să o văd într-un loc public, unde nu-i atrag atenţia.

— Ei bine, fă ceva, a spus Gander. Fă o mică vrăjitorie. Sincronizare? Nu este acesta cuvântul?

În ziua următoare, m-am hotărât să fac muncă de rutină. M-am dus la cimitirul unde erau îngropaţi Graham şi Ellie, pentru a fotografia inscripţiile de pe pietrele funerare. Îl rugasem de două ori pe Gander să facă asta, dar nu o făcuse. Cred că i-au plăcut mai mult celelalte aspecte ale investigaţiei.

În timp ce eram acolo s-a întâmplat un lucru remarcabil. A apărut Rowan Mayfair.

Stăteam în genunchi, în soare, făcând câteva însemnări despre înscrisurile de pe pietrele de mormânt. Făcusem deja fotografiile, când mi-am dat seama că o femeie tânără, înaltă, într-o haină marinărească şi pantaloni, urca dealul. Avea picioare lungi şi părul în vânt, faţa îi era tânără şi era foarte frumoasă. Îmi era imposibil să cred că avea treizeci de ani.

Nu avea riduri aproape de loc. Arăta exact ca în fotografiile făcute cu ani în urmă, totuşi semăna foarte bine cu cineva cunoscut, şi, preţ de o clipă, asemănarea mi-a distras atenţia, astfel încât nu am mai ştiut cu cine seamănă. Apoi mi-am dat seama că semăna cu Petyr van Abel. Avea acelaşi păr blond şi ochii decoloraţi. Avea o

înfăţişare nordică şi părea foarte independentă şi puternică.

S-a apropiat de mormânt şi s-a oprit la un metru distanţă. A îngenuncheat, privind cu atenţie, mai mult ca sigur, piatra funerară a mamei sale vitrege.

Am început imediat să vorbesc cu ea. Nu îmi amintesc precis ce am spus. Eram atât de tulburat, încât nu ştiam cum să explic prezenţa mea acolo şi foarte greu, dar sigur, am simţit pericolul, aşa cum mi se mai întâmplase în prezenţa lui Cortland, cu ani în urmă. Am simţit un pericol foarte mare. De fapt, faţa sa palidă şi netedă, cu ochii mari şi gri, s-a schimbat, deodată, cu răutate. Apoi, parcă s-a ridicat un zid de nepătruns, s-a închis în sine, ca un receptor uriaş care este deodată oprit, fără zgomot.

Mi-am dat seama cu groază că vorbisem despre familia ei. Îi spusesem că ştiam familia Mayfair din New Orleans. Aceasta era scuza mea, cam slabă, e adevărat, pentru prezenţa mea acolo. Am invitat-o să bem ceva împreună şi să vorbim despre problemele familiei Mayfair. Doamne Dumnezeule! Dacă accepta?!

Dar ea nu a spus nimic, absolut nimic, cel puţin nu prin cuvinte. Puteam să jur, totuşi, că receptorul închis devenise un difuzor orientat numai către mine şi că vorbise cu mine de bună voie. Mi-a spus că nu-mi poate fi de ajutor pentru că ceva întunecat, îngrozitor şi dureros o împiedica să facă asta, apoi a părut pierdută, tulburată. Suferea. De fapt, la fel m-aş fi simţit şi eu confruntat cu o durere similară.

Într-o străfulgerare, am înţeles că ştia că omorâse oameni. Ştia că este diferită de ceilalţi într-un fel îngrozitor şi aducător de moarte. Ştia, şi acest lucru o izolase, de parcă era îngropată de vie în ea însăşi.

Poate că nu fusese răutate ceea ce simţisem cu câteva clipe mai înainte. Dar orice se întâmplase, acum era încheiat. O pierdeam. Se întorsese să plece. De ce venise şi ce dorea să facă, nu voi şti niciodată.

I-am oferit de îndată cartea mea de vizită. I-am pus-o în mână, dar mi-a dat-o înapoi. Nu a fost un gest nepoliticos,

a făcut-o pur şi simplu. Mi-a pus-o direct în mână. Răul s-a scurs din ea ca o rază de lumină prin gaura cheii, apoi s-a estompat. Şi-a încordat corpul, s-a întors şi a plecat.

Tremuram atât de tare încât mult timp nu m-am mai putut mişca. Am rămas în cimitir, privind-o cum cobora dealul, apoi am văzut-o urcându-se într-un Jaguar verde. A plecat fără să mai privească înapoi.

Eram bolnav? Aveam o durere acută? Eram pe moarte? Bineînţeles că nu. Nu se întâmplase nimic de genul acesta. Totuşi, ştiam ce putea face. Ştiam şi eu, ştia şi ea, şi-mi spusese! Dar de ce?

Când am ajuns la hotelul Campton Place din San Francisco, eram profund tulburat. Am hotărât că nu voi mai face nimic.

Când l-am întâlnit pe Gander, i-am spus:

— Continuă supravegherea. Apropie-te cât poţi. Urmărește orice indiciu că-şi foloseşte puterea. Să-mi raportezi imediat.

— Nu mai ai de gând să iei contact cu ea.

— Nu acum. Nu am nicio justificare. Nu până când se întâmplă ceva: ori ucide cu premeditare sau accidental, ori mama ei moare în New Orleans şi se hotărăşte să meargă acasă.

— Aaron, este o nebunie! Trebuie să iei legătura cu ea. Nu poţi aştepta până se întoarce la New Orleans. Uite, bătrâne, mi-ai spus aproape toată povestea în aceşti ani. Nu pretind că ştiu cât oamenii tăi despre asta. Dar, din tot ce mi-ai spus, este familia cu cele mai mari puteri paranormale care a existat vreodată. Cine spune că nu este şi ea o vrăjitoare puternică? Când, în cele din urmă, mama ei va muri, de ce acest fantomatic Lasher ar pierde o astfel de ocazie?

Nu am putut să-i răspund, i-am spus doar ceea ce Owen ştia deja. Nu erau semnalate apariţii ale lui Lasher în trecutul lui Rowan.

— Aşa că aşteaptă momentul. Cealaltă femeie trăieşte încă. Ea are colierul. Dar când va muri, i-l va da lui Rowan. Din ce mi-ai spus, aşa e legea.

L-am sunat pe Scott Reynolds, la Londra. Scott nu mai este şeful nostru, dar este cea mai bine informată persoana din ordin în ceea ce priveşte subiectul vrăjitoarele Mayfair, în afară de mine.

— Sunt de acord cu Owen. Trebuie să te întâlneşti cu ea. Trebuie. Ceea ce i-ai spus în cimitir a fost exact ce trebuia să spui şi la un anumit nivel o ştii şi tu. De asta i-ai spus că-i cunoşti familia. De asta i-ai oferit cartea ta de vizită. Vorbeşte cu ea. Trebuie.

— Nu, nu sunt de acord cu tine. Nu se justifică.

— Aaron, această femeie este un medic conştiincios, şi totuşi omoară oameni! Crezi că vrea să facă asta? Pe de altă parte…

— … Ce?

— Dacă ştie, acest contact ar putea fi periculos. Trebuie să-ţi mărturisesc, nu ştiu ce aş simţi despre asta dacă aş fi în locul tău.

M-am gândit mai bine şi am decis să n-o fac. Tot ceea ce spuseseră Owen şi Scott era adevărat. Dar totul era o bănuială. Nu ştiam dacă Rowan omorâse vreodată deliberat. Era posibil ca ea să nu fie răspunzătoare pentru cele şase decese.

Nu puteam şti dacă a atins vreodată colierul cu smarald, nu ştiam dacă se va duce vreodată la New Orleans, cum nu ştiam nici dacă Rowan putea să vadă un spirit sau să-l ajute pe Lasher să se materializeze… a, dar bineînţeles că puteam presupune foarte uşor că Rowan putea face toate astea… Dar era o bănuială. O presupunere şi nimic mai mult.

Avem un doctor conştiincios care salvează zilnic vieţi omeneşti în sala de operaţii a unei metropole. O femeie neatinsă de întunericul care învăluie casa din First Street. Este adevărat, avea o putere supranaturală şi ar fi putut să o folosească din nou, intenţionat sau nu. Iar când urma să se întâmple, voi lua contact cu ea.

— Ah, înţeleg, vrei o altă victimă, a spus Owen.

— Nu cred că va mai fi alta, am spus furios. Şi apoi, dacă nu ştie ce face, de ce m-ar crede?

— Este doar o presupunere, a spus Owen. Ca toate celelalte.

REZUMAT

Până-n luna ianuarie 1989, nu se mai făcuse nicio altă legătură între Rowan şi un deces dubios. Dimpotrivă, muncise neobosită la spitalul universitar, „făcând miracole“ şi este foarte probabil să fie numită medic specialist în neurochirurgie până la sfârşitul anului.

În New Orleans, Deirdre Mayfair continua să stea în balansoar privind fix dincolo de grădina părăginită. Ultima apariţie a lui Lasher – „un tânăr drăguţ care stătea lângă ea“ – fusese raportată cu două săptămâni înainte.

Carlotta Mayfair se apropie de nouăzeci de ani. Părul este complet alb, deşi nu şi-a schimbat niciodată coafura în ultimii cincizeci de ani. Pielea este albă ca laptele, iar gleznele veşnic umflate se revarsă peste pantofii simpli din piele neagră. Dar vocea i-a rămas foarte liniştită. Şi încă se duce la birou timp de patru ore în fiecare dimineaţă. Uneori ia prânzul cu avocaţii mai tineri înainte să ia taxiul spre casă.

Duminica se duce la capelă, pentru a participa la liturghie. Enoriaşii s-au oferit s-o ducă cu maşina, nu numai la liturghie, ci oriunde ar dori să meargă. Dar se spune că-i place să meargă pe jos. Are nevoie de aer curat şi o menţine în formă.

Când măicuţa Bridget Marie a murit în toamna anului 1987, Carlotta a participat la înmormântare împreună cu nepotul ei (văr, de fapt) Gerald Mayfair, un strănepot al lui Clay Mayfair. Se spune că îl place pe Gerald şi că se teme că nu va trăi destul ca să o vadă pe Deirdre moartă. Poate că Gerald va trebui să aibă grijă de Deirdre după moartea Carlottei.

Din câte ştim noi, Rowan Mayfair nu cunoaşte niciuna dintre persoanele de mai sus. Nu ştie nici acum mai multe despre familia ei decât ştia când era mică.

— Ellie se temea că Rowan va încerca să afle cine îi sunt adevăraţii părinţi, i-a spus recent un prieten lui Gander.

Cred că a fost o poveste îngrozitoare. Dar Ellie nu va vorbi niciodată despre asta, doar va spune că Rowan trebuie protejată de trecut cu orice preţ.

Sunt mulţumit să privesc şi să aştept.

Simt, în mod absurd, poate, că-i datorez măcar atât lui Deirdre. Este clar că nu a vrut să renunţe la Rowan. Fără îndoiala că ar fi vrut ca Rowan să aibă o viaţă normală. De multe ori am fost tentat să distrug dosarul vrăjitoarelor Mayfair. Am mai fost noi implicaţi într-un trecut plin de atâta violenţă şi durere? Bineînţeles că acest lucru este inimaginabil. Ordinul Talamasca nu va permite niciodată aşa ceva. Şi nici nu va ierta niciodată aşa ceva dacă o fac pe propria mea răspundere.

Aseară, după ce am terminat ciorna rezumatului de mai sus, l-am visat pe Stuart Townsend, pe care îl întâlnisem o singură dată, în copilărie. În vis, el era în camera mea şi îmi vorbea de ore întregi. Totuşi, când m-am trezit, mi-am amintit numai ultimele sale cuvinte.

„Înţelegi ce spun? Totul este aranjat!“

Era îngrozitor de supărat pe mine.

„Nu înţeleg!“ am spus cu voce tare când m-am trezit. De fapt, m-a trezit propria mea voce. Am fost uimit să descopăr că nu era nimeni în cameră, că visasem şi că Stuart nu era cu adevărat acolo.

Nu înţeleg. Acesta este adevărul. Nu ştiu de ce Cortland a încercat sa mă omoare, nu ştiu de ce un asemenea bărbat ar recurge la un gest extrem. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu adevărat cu Stuart, nici măcar nu ştiu de ce Stella era atât de disperată că Arthur Langtry o va răpi. Nu ştiu ce i-a făcut Carlotta Anthei sau dacă Cortland a adoptat-o pe Stella, pe Antha şi pe copilul lui Deirdre sau nu. Nu înţeleg!

Dar sunt sigur de un singur lucru. Într-o buna zi, fără să-i pese de promisiunea făcuta lui Ellie Mayfair, Rowan Mayfair se va întoarce la New Orleans şi, dacă o va face, va dori să primească răspunsuri. Mii de răspunsuri. Mă tem că acum sunt singurul – noi, cei din ordinul Talamasca suntem singurii – care poate spera să reconstituie această

poveste tristă.

Aaron Lightner
Talamasca
LONDRA
15 ianuarie 1989

DOUĂZECI ŞI ŞASE

Într-o linişte de vis, alaiul părea a fi de pe alte tărâmuri, exotic şi ciudat, întreaga atmosferă răspândindu-se în aerul cald, apoi coloana de limuzine trecu în tăcere pe străduţele înguste, aglomerate, fără copaci.

Maşinile lungi, greoaie şi strălucitoare s-au oprit, una după alta, în faţa unei biserici înalte din piatră – biserica Adormirea Maicii Domnului – ignorând şcoala abandonată, cu geamurile sparte, buruienile care creşteau triumfătoare din fiecare crăpătură.

Carlotta stătea pe treptele bisericii, înaltă şi ţeapănă, strângând, cu mâna subţire şi pătată, mânerul bastonului din lemn lustruit. Lângă ea, stătea un bărbat plăcut, cu părul alb şi ochii albaştri, nu cu mult mai în vârstă decât Michael, iar bătrâna îi dădu drumul, printr-un gest făcându-i semn lui Rowan să o urmeze.

Bărbatul făcu un pas înapoi împreună cu tânărul Pierce, după ce îi strânse repede mâna lui Rowan. Era ceva misterios în felul în care îşi şoptise numele „Ryan Mayfair“ uitându-se în treacăt la Carlotta. Rowan înţelese că era tatăl tânărului Pierce.

Au intrat cu toţii în naosul imens, urmând sicriul aflat pe catafalc. Paşii răsunau când încet, când tare, sub arcadele gotice, graţioase, iar lumina pătrundea strălucitoare prin vitraliile splendide, reflectându-se pe statuile pictate ale sfinţilor.

Rareori văzuse, chiar şi în Europa, atâta eleganţă şi grandoare. Şi-l aminti pe Michael povestind despre parohia din timpul copilăriei lui, despre bisericile aglomerate, la fel de mari ca şi catedralele. Era posibil să fi fost chiar acela locul?

Trebuie să fi fost peste o mie de persoane adunate acolo, copiii plângeau ascuţit înainte ca mamele lor să reuşească

să-i liniştească, iar cuvintele preotului răsunau, în spaţiul imens, ca un cântec.

Femeia în vârstă, ţeapănă, de lângă ea, nu-i spuse nimic. Ţinea în mâinile slabe şi fragile, cu o putere de necrezut, o carte grea, plină cu imagini vii, strălucitoare şi nefireşti, ale sfinţilor. Părul ei alb, strâns la spate într-un coc, bogat şi greu pe capul ei mic, se vedea sub borul pălăriei negre, din fetru. Aaron Lightner rămăsese în umbră, lângă uşa principală, deşi Rowan ar fi dorit să stea lângă ea. Beatrice Mayfair plângea încet în rândul al doilea. Pierce stătea de cealaltă parte a lui Rowan, cu mâinile încrucişate, privind visător statuile din altar şi îngerii pictaţi de deasupra. Tatăl lui părea să fi căzut în transă, de asemenea, deşi se întorsese o dată, fixându-şi ochii albaştri, ageri, încet, fără grabă, inconştient, asupra lui Rowan.

S-au ridicat, cu sutele, să primească sfânta împărtăşanie, bătrânii, tinerii, copiii. Carlotta a refuzat orice ajutor şi şi-a croit drum până în faţă şi înapoi în spate, bastonul ei, cu capătul inferior din cauciuc, făcând un zgomot surd şi greoi. Apoi s-a aşezat la rând, cu capul plecat, spunându-şi rugăciunea. Era atât de slabă, încât costumul ei negru, din gabardină, părea gol, ca o haină pe un umeraş, fără niciun contur, iar picioarele slabe, precum beţele, erau vârâte în pantofii groşi, cu şireturi.

Mirosul de tămâie se ridică din cădelniţă când preotul înconjură sicriul. În cele din urmă, procesiunea s-a îndreptat spre maşinile care aşteptau pe stradă. O mulţime de copii negri – unii desculţi, alţii dezbrăcaţi – priveau de pe caldarâmul crăpat din faţa unei săli de sport lăsată în paragină. Femei de culoare stăteau cu braţele goale, încrucişate, încruntate în soare.

Este posibil ca aceasta să fie cu adevărat America?

Apoi convoiul se afundă în umbra deasă din Garden District, bară la bară, cu zeci de oameni de o parte şi de alta, cu copiii care deschideau drumul, avansând cu toţii prin lumina verde, densă.

Cimitirul, înconjurat de ziduri, era un adevărat oraş al cavourilor, unele cu propriile grădiniţe, poteci care duceau

încoace şi încolo pe lângă cripte gata să cadă, morminte ale marilor luptători dintr-o altă epocă, ale orfanilor de la un adăpost sau altul, sau cele ale bogaţilor care avuseseră timp şi bani să graveze poezii pe pietrele funerare, cuvinte pline acum de praf, care dispăreau încet.

Cavoul familiei Mayfair era enorm, înconjurat de flori. Un gard mic din fier forjat înconjura construcţia, urnele din marmură din cele patru colţuri teşind uşor acoperişul peristil. Cele trei morminte conţineau douăsprezece cripte, iar de la una dintre ele piatra netedă din marmură fusese dată la o parte, aşa că era goală şi întunecată, pregătită ca sicriul lui Deirdre Mayfair să fie pus acolo aşa cum se pune pâinea în cuptor.

Rugată politicos să stea în rândul din faţă, Rowan stătea lângă femeia în vârstă. Soarele strălucea în ochelarii mici, rotunzi, cu rama din argint ai femeii în timp ce privea fix, neîndurător, cuvântul „Mayfair“ gravat cu litere de o şchioapă în triunghiul mic al peristilului.

Rowan privea şi ea, ameţită încă o dată de florile şi de figurile din jurul ei, când tânărul Pierce începu să-i explice cu voce liniştită şi respectuoasă că, deşi erau numai douăsprezece cripte, mulţi membrii ai familiei Mayfair fuseseră înmormântaţi acolo, aşa cum arătau pietrele funerare din faţă. Vechile sicrie fuseseră distruse în timp, pentru a face loc altora, iar bucăţile, împreuna cu oasele, erau puse într-o criptă sub mormânt.

Rowan mormăi uşor.

— Deci sunt toţi acolo, şopti ea, oarecum mirată. De-a valma.

— Nu, sunt în iad sau în rai, spuse Carlotta Mayfair, cu vocea de gheaţă, fără vârstă, ca şi ochii, fără să-şi întoarcă măcar capul.

Pierce se dădu înapoi, de parcă îi era teama de Carlotta, şi o urmă de zâmbet neliniştit îi lumină faţa. Ryan o privea fix pe femeia în vârstă.

Dar sicriul era acum în faţă, de fapt groparii îl purtau pe umeri, roşii la faţa de efort, iar transpiraţia le curgea pe frunte când au aşezat povara pe suport.

Era timpul pentru ultimele rugăciuni. Preotul era cu diaconul său. Căldura deveni insuportabilă, părea că nu se mai mişcă nimic în jur. Beatrice îşi ştergea obrajii îmbujoraţi cu o batistă împăturită iar cei în vârstă, cu excepţia Carlottei, stăteau jos pe unde puteau, pe bordurile mormintelor mai mici.

Rowan privi partea de sus a cavoului, la peristilul gravat cu cuvântul „Mayfair“ şi, deasupra numelui, în basorelief, era o uşă înaltă, deschisă. Sau era gaura cheii? Nu era sigură.

Adierea umedă, care spulbera de pe potecă frunzele uscate ale copacilor, păru un miracol. Departe, lângă poarta principală, cu luminile traficului curgând prin spatele lui, Aaron Lightner stătea lângă Rita Mae Lonigan, care plânsese şi se văitase şi care arăta pur şi simplu părăsită, precum cei care aşteptau pe culoarele spitalului toată noaptea.

Până şi ultimul element fu resimţit de Rowan ca o picătură de nebunie pitorească. Cum se îndreptau spre poarta principală, era clar că o mică parte se vor duce la restaurantul elegant chiar de peste drum!

Domnul Lightner îşi luă rămas bun de la ea în şoaptă, promiţându-i că Michael va veni. Dorea să se apropie de el, dar femeia în vârsta îl privea rece, furioasă, iar el observase asta, evident, şi dorea să se retragă. Tulburată, Rowan făcu semn de rămas bun cu mâna, căldura făcându-i încă o dată rău. Rita Mae Lonigan murmură trist un rămas bun spre ea. Sute de oameni i-au spus la revedere şi au plecat în grabă; sute de oameni au îmbrățișat-o pe bătrână; părea să nu se mai sfârşească, căldura năucea, se strecura prin coroanele copacilor uriaşi dând o umbră punctată.

„Mai vorbim, Rowan.“ „Rămâi, Rowan?“ „La revedere, mătuşă Carl. Să ai grijă de ea.“ „Ne vedem curând, mătuşă Carl. Trebuie să vii la Metairie.“ „Mătuşă Carl, îţi voi telefona săptămâna viitoare.“ „Mătuşă Carl, te simţi bine?“

În cele din urmă, strada s-a golit, cu excepţia traficului luminat, neîntrerupt, zgomotos şi neînsemnat şi a câtorva

persoane bine îmbrăcate care se plimbau în faţa restaurantului de lux, ţinând ochii pe jumătate închişi din cauza luminii intense ce-i luase prin surprindere.

— Nu vreau să intru, spuse Carlotta privind lung şi cu răceală copertinele albastru cu alb.

— Hai, vino, mătuşă Carl, te rog, doar puţin, spuse Beatrice Mayfair.

Un tânăr zvelt, pe nume Gerald, o ţinea de braţ pe Carlotta.

— De ce nu intrăm puţin? întrebă el. Apoi te duc acasă.

— Acum vreau să fiu singură, spuse bătrâna. Vreau să merg singură, pe jos, acasă. Ochii ei o priveau fix pe Rowan, inteligenţa lor fără vârstă sclipind nefiresc pe chipul ei obosit şi tras. Rămâi cu ei cât doreşti, spuse ea de parcă era un ordin, şi vino apoi. Te voi aştepta la casa din First Street.

— Când vrei să vin? întrebă Rowan cu grijă.

Un zâmbet rece şi ironic apăru pe buzele bătrânei, fără vârstă ca şi ochii şi vocea.

— Când vrei să vii. Nu foarte târziu. Am multe să-ţi spun. Voi fi acolo.

— Du-te cu ea, Gerald.

— O iau cu mine, mătuşă Bea.

— Poţi să mergi cu maşina pe lângă mine, dacă vrei, spuse Carlotta înclinând capul şi aşezându-şi bastonul în faţă, dar merg singură pe jos.

Odată ce uşile din sticlă ale restaurantului Commander’s Palace s-au închis în urma lor, Rowan îşi dădu seama că se aflau în lumea puţin cunoscută a chelnerilor în uniforme şi a feţelor de masă albe. Aruncă o privire pe fereastră la zidul alb al cimitirului şi la acoperişurile ascuţite ale cavourilor care se zăreau dincolo de el.

Morţii sunt atât de aproape încât ne pot auzi, gândi ea.

— A, dar vezi tu, spuse Ryan cel înalt şi cu părul alb, de parcă i-ar fi citit gândurile, în New Orleans nu-i lăsăm niciodată să iasă.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Amurgul cenuşiu se adâncea peste pâlcul de stejari iar cerul abia se zărea. Stejarii deveniseră întunecaţi, alcătuind parcă o pădure deasă, umbrele lor tinzând să acopere şi ultima rază de soare a verii, care rămăsese prinsă de drumul pietruit şi slab luminat.

Michael stătea în balconul din faţă, cu fotoliul dat pe spate, cu piciorul pe balustrada din lemn şi cu o ţigară în gură. Terminase povestea familiei Mayfair şi se simţea uşurat, puternic şi plin de emoţii. Ştia că el şi Rowan făceau acum subiectul unui capitol încă nescris, ei, care fuseseră personajele acestei naraţiuni o perioadă de timp.

Pentru o clipă sau două, se agăță aproape cu disperare de plăcerea de a fuma o ţigară, privind schimbările de pe cerul întunecat. Întunericul se lăsase pretutindeni, pe peisajul din depărtare, pe malul devenit invizibil, astfel încât nu mai vedea limpede maşinile care treceau pe drum, doar sesiza licărirea galbenă a farurilor. Fiecare sunet, miros sau schimbare de culoare îi provocau un noian de amintiri plăcute, unele fără o locaţie anume sau un alt indiciu. Era, pur şi simplu, siguranţa dată de intimitate, era acasă, locul unde greierii cântau ca nicăieri altundeva.

Dar era un chin cumplit, aceasta tăcere, această aşteptare, aceste gânduri care îi invadau mintea.

Lumina dată de veiozele din camera din spatele lui devenea mai puternică pe măsură ce ziua se sfârşea. Acum nu mai rămăsese decât lumina aceasta, blândă, care cădea pe dosarele maronii de pe genunchi.

De ce nu sunase Aaron? Cu siguranţă, înmormântarea lui Deirdre Mayfair se sfârşise. Aaron trebuia să fie pe drum şi poate că Rowan era cu el, poate că Rowan îl iertase pe Michael pentru absenţa sa – el nu se iertase încă – şi venea aici, ca să fie împreună, şi vor vorbi diseară

despre toate în acest loc sigur, mustind de sănătate.

Dar mai avea un dosar de citit, încă un teanc de notiţe, evident, destinat ochilor săi. Mai bine l-ar lua acum, repede. Strivi ţigara în scrumiera de pe măsuţa pliantă de lângă el, ridică dosarul în lumina galbenă şi îl deschise.

Foi volante, unele scrise de mână, altele bătute la maşină, altele imprimate. Începu să citească.

COPIE A UNUI MESAJ, TRIMIS PRIN POŞTĂ,
CĂTRE SEDIUL ORDINULUI TALAMASCA,
LONDRA

de la Aaron Lightner
August, 1989;
Hotelul Parker Meridien
New York

Tocmai s-a încheiat „întâlnirea întâmplătoare“ în cursul căreia l-am intervievat pe medicul lui Deirdre Mayfair (din 1983) aici în New York, aşa cum stabilisem. Mai multe surprize.

Voi trimite transcrierea interviului, (caseta s-a pierdut; doctorul mi-a cerut-o şi i-am dat-o) pe care o voi completa în avion, în drum spre California.

Dar vreau să fac cunoscută o întâmplare extrem de interesantă şi să cer o examinare a arhivei precum şi un studiu amănunţit. Acest doctor pretinde că l-a văzut pe Lasher nu numai lângă Deirdre, ci, de două ori, la oarecare distanţă de casa din First Street, iar cel puţin o dată – într-un bar din Magazine Street – Lasher s-a materializat cu adevărat. (Am notat totul, căldura, mişcarea aerului, toate descrise în amănunt.)

De asemenea, doctorul s-a convins că Lasher încerca să-l facă să nu-i mai dea calmantele lui Deirdre. Iar când Lasher i-a apărut mai târziu, a încercat să-l facă să se întoarcă la casa din First Street şi să intervină, într-un fel sau altul, în legătură cu sănătatea lui Deirdre.

Doctorul a ajuns la această interpretare doar după o perioadă de timp, iar când Lasher i s-a arătat, s-a

înspăimântat. Nu a auzit niciun cuvânt de la el, nu a primit niciun mesaj telepatic. Dimpotrivă, a simţit că fantoma încerca cu disperare să comunice şi o putea face doar prin apariţia sa mută.

Medicul nu are calităţi de medium.

Acţiunea cea mai potrivită de urmat: găseşte toate apariţiile lui Lasher începând cu anul 1958 şi studiază pe fiecare în parte, cu atenţie. Caută orice altă apariţie a sa când Deirdre nu era în preajmă. Întocmeşte o listă cu toate apariţiile şi ia în calcul distanţa aproximativă dintre el şi Deirdre.

Din câte ştim până acum, înainte de orice alte cercetări, pot doar să deduc că Lasher poate să fi dobândit o putere destul de mare în ultimii douăzeci de ani sau că avea deja mai multă putere decât ne dăm noi seama şi, de fapt, poate să se materializeze unde doreşte.

Nu vreau să mă grăbesc să trag o asemenea concluzie, dar pare să fie mai mult decât probabil, iar eşecul lui Lasher de a induce vreun cuvânt sau vreo sugestie în mintea doctorului nu face decât să-mi întărească convingerea că doctorul însuşi nu este un mediu înnăscut şi nu ar fi putut asista la aceste materializări.

Aşa cum foarte bine ştim, Lasher acţiona asupra lui Petyr van Abel cu energia şi imaginaţia unui medium puternic, măcinat de vinovăţie şi contradicţii. În ceea ce îl priveşte pe Arthur Langtry, Lasher avea de-a face cu un medium pregătit, iar acele apariţii sau materializări au avut loc doar pe proprietatea din First Street, în apropierea Anthei şi a Stellei.

Poate Lasher să se materializeze când şi unde doreşte? Sau mai degrabă are puterea să o facă la o distanţă ceva mai mare de o vrăjitoare?

Iată ce trebuie să aflăm.

Al tău întru Talamasca,
Aaron

P.S. Nu voi încerca să o văd pe Rowan Mayfair cât voi sta în San Francisco. Încercarea de a-l contacta pe Michael

Curry are prioritate în această călătorie. Am primit mai devreme un telefon de la Gander, înainte să plec la New York, şi am aflat că Michael Curry este acum acasă, semi-invalid. Oricum, te rog să mă anunţi dacă au loc alte evenimente în cazul familiei Mayfair. Voi rămâne în San Francisco cât este necesar pentru a-l întâlni pe Curry şi pentru a-i oferi sprijinul meu.

NOTIŢE, AUGUST 1989

(Scrise de mână, îngrijit, cu cerneală neagră, pe hârtie liniată)

Sunt la bordul unui 747, îndreptându-mă spre coasta Americii. Tocmai am recitit transcrierea. Opinia mea fermă este că există ceva foarte neobişnuit în povestirea doctorului. Recapitulând în grabă dosarul Mayfair, iată ce am descoperit:

Rita Mae Dwyer Lonigan l-a auzit pe Lasher în 1955-1956.

Acest doctor pretinde că l-a văzut pe Lasher la o distanţă mare de casa din First Street.

Poate că ar trebui să aibă loc o întâlnire întâmplătoare între Gander şi Rowan, astfel încât Gander să încerce să stabilească dacă Rowan l-a văzut sau nu pe Lasher. Deşi pare atât de puţin probabil…

Eu nu pot face asta. Cel puţin nu acum. Cazul Curry este prea important.

În ceea ce îl priveşte pe Curry… Cred în continuare că este ceva foarte special în legătură cu acest bărbat, dincolo de experienţa înspăimântătoare prin care a trecut.

Are nevoie de noi, fără discuţie, Gander are dreptate. Dar ceea ce cred eu are legătură şi cu el şi cu noi. Cred că s-ar putea să dorească să devină unul de-ai noştri.

Cum pot justifica acest sentiment?

1) Am recitit toate articolele în legătură cu experienţa sa de câteva ori şi există ceva care nu este menţionat acolo, ceva referitor la momentul de stază când s-a înecat. Mi-a lăsat impresia unui om care aştepta ceva.

2) Trecutul lui este remarcabil, în special educaţia sa. Gander confirmă cunoştinţele sale de istorie, în special de istorie europeană. Avem nevoie disperată de o astfel de persoană.

Este slab la limbi străine, dar cine nu este astăzi?

3) Dar întrebarea principală în ceea ce îl priveşte pe Curry este: cum reuşesc să-l văd? Îmi doresc ca întreaga familie Mayfair să dispară un timp. Nu vreau să mă gândesc la Rowan când mă întâlnesc cu Curry…

Michael frunzări-n grabă ce mai rămăsese din ultimul dosar. Erau toate articolele despre el, unele pe care le citise înainte. Două fotografii mari, lucioase, de la UPI. Biografia lui, dactilografiată, alcătuită în mare parte din materialele anexate.

Ei bine, cunoştea dosarul lui Michael Curry. Puse totul de o parte, îşi aprinse o ţigară şi se întoarse la relatarea scrisă de mână despre întâlnirea lui Aaron cu doctorul la hotelul Parker Meridien.

Era foarte uşor să citească documentul scris de Aaron. Descrierile apariţiilor lui Lasher erau subliniate cu atenţie. Termină de citit, fiind de acord cu observaţiile lui Aaron.

Apoi se ridică din fotoliu, luând dosarul cu sine şi se duse înăuntru, la birou. Agenda sa cu copertă din piele zăcea unde o lăsase. Se aşează, uitându-se o clipă prin cameră, fără să vadă nimic, fără să observe că briza îi mişca perdeaua sau că noaptea era complet întunecată. Nu văzu nici tava de pe sofaua din faţa fotoliului, exact aşa cum era când venise, cu mâncarea neatinsă sub capacul din argint.

Ridică stiloul şi începu să scrie:

„Aveam şase ani când l-am văzut pe Lasher la biserică, de Crăciun, în spatele scenei. Asta era în anul 1947. Deirdre avea cam aceeaşi vârstă. Este posibil să fi fost în biserică, dar sunt convins că nu era acolo.

Când Lasher mi s-a arătat în sala de teatru, probabil că şi ea era acolo dar, din nou, nu putem şti, ca să citez remarca preferată a lui Aaron.

Apariţiile lui ca atare nu au nimic de a face cu Deirdre, nu am văzut-o niciodată pe Deirdre în grădina casei din First Street sau altundeva, din câte ştiu eu.

Fără îndoiala, Aaron a scris deja ceea ce i-am spus. Este relevantă aceeaşi ipoteză: Lasher mi-a apărut când nu mă aflam în apropierea unei vrăjitoare. Probabil că se poate materializa unde doreşte.

Rămâne întrebarea de ce. De ce eu? Altă conexiune este şi mai enervantă.

De exemplu – acest lucru poate nu contează prea mult – o cunosc pe Rita Mae Dwyer Lonigan. Eram cu ea şi cu Marie Louise pe vapor în noaptea când s-a îmbătat cu prietenul ei, Terry O'Neill. Din cauza aceasta a fost trimisă la St. Ro, unde a cunoscut-o pe Deirdre Mayfair. Îmi amintesc că Rita Mae s-a dus la St. Ro.

Nu înseamnă nimic?

Încă ceva. Şi dacă rudele mele au lucrat în Garden District? Nu ştiu dacă este aşa sau nu, dar ştiu că mama tatălui meu era orfană, crescută la orfelinatul St. Margaret. Nu cred că a avut tată legitim. Şi dacă mama ei fusese menajeră în casa din First Street… dar mintea mi-o ia razna.

În definitiv, uite ce au făcut aceşti oameni din punctul de vedere al înmulţirii lor. Când faci aşa ceva cu caii sau cu câinii se numeşte încrucişare selectivă.

Cei mai grozavi indivizi s-au încrucişat cu vrăjitoarele, şi asta s-a întâmplat o dată şi încă o dată, mereu, astfel încât combinaţia genetică a devenit şi mai puternică din punctul de vedere al trăsăturilor specifice, fără îndoială incluzând calităţi paranormale, dar ceilalţi? Dacă înţeleg bine, Cortland nu a fost numai tatăl Stellei şi al lui Rowan. Este posibil să fi fost şi tatăl Anthei, deşi toţi credeau că a fost Lionel.

Dacă Julien a fost tatăl lui Mary Beth, ah, dar ar trebui să se lucreze pe computer la problema încrucişării selective, să se realizeze o schemă. Iar dacă au fotografii, pot pătrunde mai adânc în genetică. Dar trebuie să-i spun toate acestea lui Rowan. Ea va înţelege. Odată, când

discutam cu Rowan, mi-a spus că cercetarea în domeniul geneticii nu este acceptată de către oameni, că nu vor să permită accesul la informaţii despre ei din punct de vedere genetic, ceea ce mă duce cu gândul la liberul arbitru, iar părerea mea despre asta este o parte a motivului pentru care simt că înnebunesc.

Oricum, Rowan beneficiază de tot ce este mai bun din punct de vedere genetic – este înaltă, zveltă, sexy, are o sănătate de fier, este genială, puternică şi are succes. Un geniu medical cu puterea supranaturală de a lua viaţa cui doreşte, în loc să o salveze. Şi vorbim, din nou, de liberul arbitru.

Dar cum naibii să mă integrez, având liberul arbitru neatins? Vreau să spun, dacă totul „este planificat“ ca să folosesc cuvintele lui Townsend din vis. Isuse Cristoase!

Sunt oare rudă cu aceşti oameni prin servitorii irlandezi care au lucrat pentru ei? Sau pur şi simplu încalcă regula atunci când au nevoie de sânge proaspăt? Dar oricare dintre eroii poliţişti sau pompieri ai lui Rowan ar fi făcut asta. De ce eu? De ce a trebuit sa mă înec, dacă, într-adevăr, au pus la cale înecul, ceea ce nu cred încă – dar Lasher mi se arătase în toţi anii dinainte!

Doamne, nu există niciun mod unic de a interpreta asta. Poate că i-am fost destinat lui Rowan, moartea mea prin înec nu era dorită şi de aceea am fost salvat. Pot să accept faptul că nu s-a dorit să mor înecat! Pentru că dacă s-ar fi dorit acest lucru, atunci prea multe altele se poate să fie aranjate şi este îngrozitor.

Nu pot să citesc dosarul şi să trag concluzia că tragediile care au avut loc aici erau inevitabile – Deirdre să moară în felul acesta.

Aş putea continua aşa încă trei zile, divagând, discutând acest punct de vedere sau altul. Dar simt că înnebunesc. Încă nu am nicio idee despre ceea ce poate însemna poarta de la intrare. Nici măcar un singur lucru din ceea ce am citit nu explică această imagine. Nu văd un anumit număr implicat în povestea asta. Doar dacă numărul 13 ar fi pe uşă, atunci ar avea o semnificaţie.

Poarta de la intrare poate fi aceea a casei din First Street sau casa însăşi poate fi un fel de poartă. Simt că mă apropii, însă nu există o logică în ceea ce spun.

Cât despre puterea psihometrică a mâinilor mele, încă nu ştiu cum trebuie folosită, decât dacă îl ating pe Lasher când se materializează, aflând astfel ce este cu adevărat acel spirit, de unde vine şi ce vrea de la vrăjitoare. Dar cum să-l ating pe Lasher dacă el nu vrea să fie atins?

Bineînţeles că-mi voi scoate mănuşile şi voi pune mâna pe obiectele care au legătură cu această poveste, cu First Street, dacă Rowan, care este acum stăpâna casei, îmi va permite. Dar, într-un fel sau altul, perspectiva mă umple de groază. Nu o pot privi ca pe rezultatul intenţiei mele, ci ca pe o apropiere de nenumărate obiecte, suprafeţe şi imagini… şi, de asemenea… pentru prima dată mă tem să ating obiecte care au aparţinut morţilor. Dar trebuie să-ncerc orice!

Este aproape ora nouă. Aaron n-a venit încă. Este întuneric, înfiorător şi liniştit aici. Nu vreau să sun ca Marlon Brando în *On the Waterfront,* dar greierii mă enervează şi aici, la ţară. Sunt nervos, chiar dacă-n cameră sunt veioze din bronz. Nu vreau să privesc tablourile de pe perete sau să mă uit în oglindă de teamă să nu mă sperii.

Nu-mi place să mă sperii.

Şi nu suport să aştept aici. Poate că este necinstit să-l aştept pe Aaron chiar în clipa în care am terminat de citit, dar înmormântarea lui Deirdre s-a terminat iar eu stau aici aşteptându-l, cu familia Mayfair în minte, dar aştept! Aştept pentru că am promis că o voi face iar Aaron nu a sunat şi trebuie să o văd pe Rowan.

Aaron trebuie să aibă încredere în mine. Vom vorbi în seara asta, mâine, poimâine, dar astă seară am de gând să-i fiu alături lui Rowan!

O ultimă observaţie: dacă stau aici şi închid ochii, revăd imaginile. Dacă retrăiesc totul, atunci cred că oamenii pe care i-am văzut sunt buni şi că am fost trimis înapoi pentru un scop mai nobil. A fost alegerea mea – liberul arbitru – de a accepta această misiune.

Acum nu pot da un sens pozitiv sau negativ semnificaţiei porţii de la intrare sau numărului 13. Este dureros, foarte dureros, dar cred în continuare că oamenii de acolo, de sus, erau buni.

Nu cred că Lasher e bun. Nicidecum. Dovezile cum că ar fi distrus pe unele dintre aceste femei sunt incontestabile. Poate că le-a distrus pe cele care i s-au împotrivit. Iar întrebarea lui Aaron *Ce are de gând această fiinţă?* este una pertinentă. Această creatură face totul pe cont propriu. Dar de ce îl numesc creatură? Cine l-a creat? Aceeaşi persoană care m-a creat pe mine? Şi cine e, mă întreb? Analizează entitatea.

Entitatea este malefică.

De ce mi-a zâmbit în biserică când aveam şase ani? Sigur nu vrea să-l ating şi să descopăr ce are de gând? Sau vrea?

Din nou cuvintele „destinat“ şi „planificat“ mă înnebunesc. Toată fiinţa mea se revoltă împotriva acestei idei. Cred într-o misiune, în destin, într-un ţel măreţ. Toate aceste cuvinte se referă la curaj şi eroism, la liber arbitru, dar cuvintele „destinat“ şi „planificat“ mă umplu de disperare.

Oricum ar fi, acum nu simt disperare, ci simt că înnebunesc, nu mai pot sta în camera asta, sunt disperat să ajung la Rowan. Sunt disperat să pun totul cap la cap, să îndeplinesc misiunea care mi-a fost încredinţată acolo sus, pentru că eu cred că cea mai bună parte din mine a acceptat această misiune.

De ce îl aud pe individul acela din San Francisco, Gander, sau cum se numea, spunând, „Este doar o presupunere!“

Aş vrea ca Aaron să fie aici. Ca să se ştie, îmi place Aaron. Îmi plac toţi. Înţeleg ce au făcut aici. Înţeleg, cu toate că nici unuia dintre noi nu i-ar plăcea să afle că este urmărit, că se scrie despre el, că este spionat, lucruri de genul acesta. Dar eu înţeleg. Şi Rowan va înţelege. Trebuie.

Documentul final este unic, mult prea important. Şi când

mă gândesc cât de implicat sunt, mai ales de când entitatea m-a privit prin gardul de fier – ei bine, mulţumesc lui Dumnezeu, ei sunt aici, ne „urmăresc“ cum se spune. Ştiu ei ce ştiu.

Pentru că altfel… Rowan va înţelege, poate, mai bine decât mine, deoarece ea vede lucruri pe care eu nu le văd. Poate este planificat, dar ajung iar acolo.

Aaron, întoarce-te!

DOUĂZECI ŞI OPT

Încă stătea în faţa porţii din fier, când taxiul a plecat încet, aproape târându-se, iar liniştea a învăluit-o. Era imposibil de imaginat o casă atât de neatrăgătoare, aproape părăsită. Lumina neîndurătoare a felinarelor se revărsa în valuri, ca şi lumina lunii, care se strecura printre crengile copacilor, peste dalele crăpate şi peste treptele din marmură acoperite cu frunze moarte, peste coloanele înalte, groase, canelate, vopsite în alb, cu pete negre de mucegai, peste podeaua din scândură, surpată, a verandei, care se lăsase spre uşa deschisă, iar din casă se zărea o lumină slabă, şovăielnică.

Îşi lăsă încet privirea să rătăcească de la ferestrele cu obloane până la grădina deasă, năpădită de buruieni. Începuse să plouă slab când plecase de la hotel, dar acum ploaia era atât de slabă încât semănă mai mult a ceaţă, făcând asfaltul să strălucească, zăbovind pe frunzele strălucitoare de deasupra gardului, abia atingându-i faţa şi umerii.

Mama a trăit toată viaţa aici, se gândi ea. Tot aici s-a născut mama ei şi mama mamei ei. Aici, în această casă, unde Ellie a stat lângă sicriul Stellei.

Cu siguranţă fusese aici, deşi toată după-amiaza, la cocktail, la salată şi la mâncarea foarte condimentată, vorbiseră foarte puţin despre astfel de lucruri. „Carlotta va dori să-ţi spună…“ „… după ce vei vorbi cu Carlotta.“

Oare uşa era deschisă pentru ea? Poarta fusese dată la o parte în semn de bun venit? Cadrul uriaş, din lemn, al uşii arăta ca o gaură de cheie, îngustându-se de la bază către vârf. Unde mai văzuse exact aceeaşi uşă în formă de gaura cheii? La mormânt, în cimitirul Lafayette. Ce ironie, casa fusese oricum mormântul mamei ei.

Nici măcar ploaia liniştită nu reuşise să facă mai plăcută

căldura, dar se simţea briza dinspre fluviu, acelaşi vânt uşor pe care îl simţiseră la câteva blocuri depărtare de hotel, când şi-au luat rămas bun. Briza şi mirosul ploii se revărsau peste ea la fel de minunat ca şi ploaia însăşi. De unde venea mireasma aceea, atât de sălbatică şi persistentă, de loc asemănătoare cu aceea dintr-o florărie, care o învăluise mai devreme?

Nu rezistă. Rămase visând, simţindu-se uşoară, aproape goala, în pantalonii subţiri din mătase pe care tocmai şi-i pusese, încercând să vadă casa întunecată, să respire adânc sau să încetinească şirul evenimentelor la care luase parte şi din care înţelesese numai jumătate.

Viaţa mea este ruptă în două, se gândi ea, şi trecutul este partea la care renunţ, îl las în voia soartei, ca o barcă plutind fără întrerupere, de parcă apa ar fi timpul iar linia orizontului delimitează ceea ce ar trebui să fie semnificativ de ceea ce nu are nicio relevanţă.

Ellie, de ce? De ce am fost despărţite? De ce, când toţi ştiau? Îmi ştiau numele, îl ştiau pe al tău, ştiau că sunt fiica ta! Despre ce a fost vorba, de ce erau toţi acolo, cu sutele, şi rosteau numele Mayfair la nesfârşit?

— Vino la birou, în centru, după ce vorbiţi, îi spusese tânărul Pierce, cu obrajii roşii, care era deja partener la firma fondată cu foarte mult timp în urmă de către străbunicul său.

— A fost şi bunicul lui Ellie, ştii, spusese Ryan, cel cu părul alb şi chipul dăltuit, care era văr primar cu Ellie.

Nu-i cunoştea. Nu ştia cine este fiecare, de unde veneau sau ce însemna asta, şi, mai presus de toate, de ce nu-i spusese nimeni, niciodată, adevărul. Trăia o clipă de amărăciune. Cortland în sus, Cortland în jos… Julien, Clay, Vincent, Mary Beth, Stella, Antha şi Katherine.

Ce muzică sudistă plăcută, cu cuvinte frumoase şi profunde ca mireasma pe care o respira acum, precum căldura care se agăţase de ea şi făcea ca până şi cămaşa moale, din mătase, pe care o purta, să i să pară deodată grea.

Oare toate răspunsurile se află dincolo de uşa deschisă?

Este viitorul acolo? Până la urmă, de ce nu ar putea deveni, în ciuda tuturor, un simplu capitol al vieţii ei, bifat şi arareori recitit, o dată ce revenise din lumea exterioară în care fusese ţinută în toţi aceşti ani, exact de partea cealaltă a vrăjilor şi descântecelor care acum o revendicau? Oh, dar nu avea să mai fie aşa. Atunci când cazi pradă unei vrăji atât de puternice, nu mai eşti niciodată la fel. Iar fiecare moment petrecut în lumea atât de străină a familiei, Sudul, trecutul, relaţiile de rudenie, dragostea oferită, au dus-o la o mie de ani depărtare de unde era sau de cine dorea să fie.

Ştiau ei, ghiciseră pentru o clipă cât de ispititor era? Cât de nesinceră se simţise când au invitat-o, când i-au promis s-o viziteze şi să stea de vorbă, promisiuni despre cunoaşterea familiei, loialitatea şi intimitatea ei.

Relaţiile de rudenie. Puteau ei ghici cât de ciudat i se părea după ce trăise într-o lume searbădă, egoistă, ca o plantă într-un ghiveci care nu văzuse niciodată cu adevărat soarele, nici pământul, nici nu auzise ploaia decât când bătea în ferestre?

— Uneori mă uitam în jur, spusese Michael despre California, şi totul părea atât de steril pe aici.

Ştia. Înţelesese înainte să fi visat vreodată la un oraş ca acesta, unde fiecare textură, fiecare culoare te asalta, unde fiecare mireasmă era un drog, iar aerul însuşi era viu şi respirabil.

M-am înscris la medicină pentru a afla lumea interioară, gândi ea, şi doar în sălile de aşteptare şi pe coridoarele din faţa sălii de operaţie am zărit familiile reunite, generaţii plângând, râzând şi şoptind împreună când îngerul morţii trecea pe deasupra lor.

— Vrei să spui că Ellie nu ţi-a spus niciodată numele tatălui ei? Nu ţi-a vorbit niciodată de Sheffield, Ryan, Grady sau?…

O dată şi încă o dată răspunsese că nu.

Totuşi Ellie se întorsese pentru a participa, chiar în acel cimitir, la înmormântarea mătușii Nancy, oricine naiba fusese mătuşa Nancy, şi după aceea, chiar în acel

restaurant, le arătase fotografia lui Rowan din portofel! *Fiica noastră, doctoriţa!* Pe moarte fiind, sub influenţa morfinei, îi spusese lui Rowan: „Mi-aş dori să mă trimită înapoi acasă, dar nu se poate. Ei nu pot face asta.“

Fusese o clipă când, după ce o lăsaseră la hotel şi urcase ca să facă duş şi să se schimbe din pricina căldurii înăbuşitoare, simţise o asemenea amărăciune, încât nu putea să gândească logic, să mediteze sau măcar să plângă. Şi bineînţeles, ştia, tot atât de sigur, cum ştia toate celelalte, că erau foarte mulţi printre ei care n-ar fi dorit altceva decât să scape din reţeaua legăturilor de sânge şi de amintiri. Încă nu înţelegea asta.

Bine, asta fusese partea plăcută, copleşitoare ca şi parfumul acestei flori din întuneric, cu toţii o primiseră cu braţele deschise.

Dar ce adevăruri se ascundeau în spatele acestei uşi, despre femeia-copil din coşciug? Vorbiseră mult, vocile împroşcându-se ca şampania, se gândise ea. *Ştie vreunul dintre voi, printr-o minune, numele tatălui meu?*

— Carlotta va dori să… ei bine, să-ţi spună ea.

— … atât de tânără când te-ai născut.

— Tata nu ne-a spus niciodată…

„De fapt, în lumina electrizantă a lunii care cădea pe dalele sparte nu vedea pridvorul lateral pe care i-l descriseseră Ryan şi Bea, balconul în care mama ei obişnuise să stea în balansoar timp de treisprezece ani. „Nu cred că a suferit.“

Dar tot ce avea de făcut acum era să deschidă poarta de fier, să urce treptele din marmură, să traverseze podeaua cariată şi să împingă uşa care fusese lăsată deschisă. De ce nu? Vroia atât de mult să simtă gustul întunericului dinăuntru încât, în acel moment, nici măcar nu simţea lipsa lui Michael. El nu o putea însoţi acolo.

Deodată, ca într-un vis, văzu lumină în spatele uşii. Văzu uşa deschizându-se şi silueta unei femei în vârstă, scundă şi slabă. Vocea ei clară răsună în întuneric, cu accent aproape irlandez, aşa cum era sumbră şi gravă:

— Intri sau nu, Rowan Mayfair?

Împinse poarta, dar aceasta nu se mişcă, aşa că trecu pe lângă ea. Treptele erau alunecoase, urcă încet şi simţi scândurile şubrede ale verandei aproape cedând sub ea.

Carlotta dispăruse, dar când Rowan intră în hol îi văzu silueta mică, neclară, departe, lângă uşa unei camere mari de unde se vedea o lumină difuză, abia distingându-se tavanul întunecat.

Porni încet după bătrână.

Trecu pe lângă o scară dreaptă şi foarte înaltă care ducea spre etajul cufundat în întuneric, aşa că nu văzu nimic, apoi pe lângă alte camere, pentru a ajunge într-un living imens. Lumina din stradă strălucea prin ferestre, dându-le o nuanţă fumurie şi palidă, dezvăluind o parte din podea şi, pe alocuri, câteva piese nedefinite de mobilier.

În cele din urmă, bătrâna deschise o uşa spre stânga, iar Rowan înaintă în camera luminată şi văzu că ajunsese într-o sufragerie foarte mare.

Pe masa ovală erau două lumânări aprinse, dansul molcom al flăcărilor fiind singura sursă de lumină. Uimitor, în lumina slabă se zăreau totuşi frescele de pe pereţi, peisaje rurale minunate, înfăţişând stejari acoperiţi cu muşchi şi terenuri brăzdate. Uşile şi ferestrele se înălţau până la trei metri şi jumătate deasupra capului; într-adevăr, privind înapoi pe holul lung, uşa principală părea imensă, cadrul ei acoperind peretele în întregime, până la tavanul întunecat.

Se întoarse, privind-o fix pe femeia care stătea în capul mesei. Părul ei des şi ondulat părea foarte alb în întuneric, strâns cu mai multă delicateţe ca înainte, iar lumina flăcărilor se reflecta înspăimântătoare în lentilele rotunde ale ochelarilor.

— Ia loc, Rowan Mayfair, ordonă ea. Am multe lucruri să-ţi spun.

Încăpățânarea o făcuse să întârzie, să se mai uite o dată, încet, în jurul ei, sau, pur şi simplu, era vraja care nu trebuia întreruptă? Văzu că draperiile din catifea erau aproape rupte în unele locuri, iar pe jos era un covor uzat. Un miros de praf sau de mucegai venea dinspre scaunele

sculptate, tapisate. Sau poate de la covor, de la draperiile întunecate?

Nu conta. Era peste tot. Dar mai era un miros, fermecător, care o duse cu gândul la lemn şi la lumina soarelui, şi, ciudat, la Michael. Mirosea bine. Iar Michael, tâmplarul, ar înţelege mirosul. Mirosul lemnului din casa veche şi căldura în care petrecuse întreaga zi. Şi mai era încă un miros uşor de ceară, amestecat cu celelalte.

Candelabrul întunecat de deasupra prinse lumina lumânărilor, reflectând-o în sute de lacrimi de cristal.

— Mai trebuie lumânări, spuse femeia. Acum sunt prea bătrână ca să mă mai urc să le schimb, iar Eugenia este şi ea foarte bătrână şi nu mai poate. Arătă uşor cu capul spre colţul îndepărtat.

Tresărind, Rowan văzu o femeie de culoare care stătea acolo, ca o fantomă, cu părul rar şi ochii galbeni, cu braţele încrucişate, aparent foarte slabă, deşi era greu să-ţi dai seama pe întuneric. Hainele nu i se vedeau, cu excepţia unui şorţ murdar.

— Poţi pleca acum, dragă, spuse Carlotta femeii. Doar dacă nepoata mea vrea să bea ceva. Dar nu vrei, nu-i aşa, Rowan?

— Nu, mulţumesc, Miss Mayfair.

— Spune-mi Carlotta sau Carl, dacă vrei, nu contează. Sunt o mie de Miss Mayfair.

Femeia de culoare se mişcă, trecu pe lângă şemineu, ocoli masa şi ieşi pe hol. Carlotta o urmări îndepărtându-se, de parcă ar fi dorit să fie complet singură înainte să mai spună ceva.

Deodată se auzi un zdrăngănit ciudat, deşi cunoscut, totuşi greu de definit pentru Rowan. Apoi se auzi închizându-se o uşă, după care, un tremur greoi şi înfundat ca al unui motor pornit şi turat la maxim, undeva în casă.

— Un lift, şopti Rowan.

Femeia părea să urmărească zgomotul. Faţa i se micşorase şi mai mult sub părul des, prins cu grijă. Zăngănitul înfundat al liftului care se oprise părea să o bucure. O privi pe Rowan, apoi făcu semn spre un scaun

singuratic din apropierea mesei.

Rowan se îndreptă către scaun şi se aşeză cu spatele la ferestrele care dădeau spre curte. Îl întoarse, astfel încât să o poată vedea pe Carlotta.

Ridică ochii şi văzu mai multe tablouri înfăţişând o casă cu coloane albe, aflată pe o plantaţie, şi dealuri vălurite.

Privi peste lumânări spre bătrână şi răsuflă uşurată când nu mai văzu lumina flăcărilor reflectându-se în lentilele ochelarilor ei. Văzu doar faţa suptă, ochelarii strălucind în lumină, rochia cu flori întunecate, cu mânecă lungă, a femeii, mâinile subţiri ieşind din dantela de la mâneci, ţinând cu degetele noduroase ceva ce semăna cu o casetă de bijuterii, din catifea.

O împinse brusc spre Rowan.

— Este al tău, spuse ea. Un colier cu smarald. Este al tău, casa asta este a ta, terenul pe care este construită şi tot ceea ce conţine ea, toate sunt ale tale. În afară de asta, mai este şi o avere de cincizeci de ori mai mare decât ce ai tu acum, poate de o sută de ori cu ceea ce n-am luat eu în calcul. Dar ascultă ce am de spus înainte de a-ţi revendica drepturile asupra lucrurilor care îţi aparţin. Ascultă tot ce trebuie să-ţi spun.

Făcu o pauză, cercetându-i faţa, pentru a vedea dacă Rowan înţelege eternitatea din vocea ei, ba chiar gravitatea situaţiei. Părea posedată, de parcă spiritul unei persoane mai tinere se afla în trupul bătrân, însufleţindu-l, dându-i un comportament energic şi contradictoriu.

— Nu, spuse femeia. Sunt bătrână, foarte bătrână. Ceea ce m-a ţinut în viaţă a fost aşteptarea morţii ei, iar în acest moment mă tem, mai presus de toate, de clipa venirii tale aici. M-am rugat ca Ellie să aibă viaţă lungă, ca Ellie să te ţină aproape de ea în aceşti ani, până ce Deirdre va putrezi în mormânt şi până când lanţul va fi rupt. Dar soarta mi-a făcut o altă mică surpriză. Moartea lui Ellie. Moartea lui Ellie şi nu am fost avertizată deloc.

— A fost dorinţa ei, spuse Rowan.

— Ştiu. Bătrâna oftă. Ştiu că ceea ce spui este adevărat. Dar nu despre asta este vorba, moartea însăşi a fost

lovitura. S-a întâmplat şi nu putea fi împiedicată.

— A făcut tot ce a putut să mă ţină departe, spuse simplu Rowan. A insistat să semnez că nu voi veni niciodată aici. Eu am încălcat promisiunea.

Femeia tăcu o clipa.

— Am vrut să vin, spuse Rowan. Apoi întrebă cât putu de delicat, pe un ton rugător: De ce ai vrut să stau de o parte? Era o poveste atât de îngrozitoare?

Femeia o privea tăcută.

— Eşti o femeie puternică, spuse ea. Eşti la fel de puternică ca mama mea.

Rowan nu răspunse.

— Ai ochii ei, ţi-au spus asta? Erau printre ei persoane destul de în vârstă ca să-şi amintească?

— Nu ştiu, răspunse Rowan.

— Ce ai văzut cu ochii tăi? întrebă femeia. Ce ai văzut şi ştiai că nu trebuie să fie acolo?

Rowan tresări. La început crezu că nu înţelesese cuvintele, apoi, într-o fracţiune de secundă, îşi dădu seama că nu fusese aşa şi se gândi, deodată, la fantoma care îi apăruse la ora trei şi o tulburase, la visul din avion, brusc şi inexplicabil, în care o fiinţă invizibilă o atingea, violând-o.

Confuză, văzu zâmbetul larg de pe faţa femeii. Nu era amar, nici triumfător, era, pur şi simplu, resemnat. Apoi faţa îi deveni din nou calmă, tristă şi uimită. În lumina difuză, preţ de o clipă, capul îi semănă cu un craniu.

— Deci a venit la tine, spuse cu un oftat moale, şi a pus mâinile pe tine.

— Nu ştiu, spuse Rowan. Explică-mi.

Dar femeia o privea şi aştepta.

— Era un bărbat subţire, elegant. A venit la ora trei. La ora aceea a murit mama. L-am văzut tot atât de clar cum te văd pe tine, dar a fost doar pentru o clipă.

Femeia privi în jos. Rowan crezu că închisese ochii, apoi văzu strălucirea din spatele pleoapelor. Femeia îşi încrucişă mâinile pe masă, înaintea ei.

— Era el, spuse ea. Era bărbatul care a făcut-o pe mama

ta să înnebunească, ca şi pe mama mea, înainte. Bărbatul care a fost servitorul mamei mele şi i-a condus pe toţi din jurul ei. Ţi-au vorbit ceilalţi de el? Te-au avertizat?

— Nu mi-au spus nimic, spuse ea.

— Pentru că nu ştiu şi în sfârşit îşi dau seama de acest lucru, iar acum ne lasă nouă secretele, aşa cum trebuia să fie de la început.

— Dar ce am văzut? De ce a venit ia mine? Se mai gândi o dată la visul din avion dar nu putu găsi răspunsul care să facă legătura.

— Pentru că el crede că eşti a lui acum, spuse femeia. Cea pe care s-o iubească, s-o atingă şi s-o conducă, promiţându-i că va fi sclavul ei.

Rowan se simţi din nou tulburată, un val de căldură invadându-i, încet, faţa. Cea pe care s-o atingă. Retrăi atmosfera chinuitoare a visului.

— Îţi va spune că el este cealaltă cale, spuse bătrâna. Când îţi va vorbi la ureche, astfel încât să nu audă nimeni, îţi va spune că este sclavul tău, că a trecut la tine de la Deirdre. Dar este o minciună sfruntată. Te va face a lui şi te va înnebuni dacă vei refuza să-i îndeplineşti dorinţele. Aşa a făcut cu toate. Se opri, strânse din sprâncenele ridate, colindând cu privirea pe suprafaţa prăfuită a mesei. Cu excepţia celor care au fost destul de puternice ca să-l stăpânească, să-l facă sclavul care pretinde că este şi să-l folosească în scopuri proprii… Vocea se pierdu în depărtare. Propria lor răutate fără sfârşit.

— Explică-mi.

— Te-a atins, nu-i aşa?

— Nu ştiu.

— Ba ştii. Te-ai înroşit în obraji, Rowan. Ei bine, să-ţi pun o întrebare, fata mea, tânăra mea independentă care a avut atât de mulţi bărbaţi, după propria ta alegere, a fost la fel de bine ca atunci când te-a atins un muritor? Gândeşte-te înainte să-mi dai un răspuns. Îţi va spune că niciun muritor nu îţi va oferi plăcerea pe care ţi-o poate oferi el. Dar e adevărat? Această plăcere are un preţ extraordinar.

— Am crezut că este un vis.

— Dar l-ai văzut.

— A fost în noaptea dinainte. M-a atins în vis. A fost altceva.

— A atins-o până în momentul când a murit, spuse femeia. Oricât de multe medicamente i-au dat, chiar dacă avea privirea tâmpă şi nu mai putea să meargă. Venea şi o atingea noaptea, când era în pat. Se răsucea în pat, ca o târfă oarecare, sub atingerea lui… Îşi înghiţi cuvintele, apoi zâmbetul îi reveni pe buze, ca o lumină. Te deranjează asta? Eşti supărată pe mine că îţi spun asta? Crezi că era o priveliște plăcută?

— Cred că era bolnavă şi îşi pierduse minţile şi mai cred că este omenesc.

— Nu, draga mea, legătura lor nu era omenească.

— Vrei să cred că am văzut o fantomă, că mi-a atins mama şi că într-un fel sau altul l-am moştenit?

— Da, şi stăpânește-ți mânia. Mânia ta este periculoasă.

Rowan era şocată. Simţi un val de teamă şi confuzie.

— Îmi citeşti gândurile, ai făcut-o tot timpul.

— Da, cât pot de bine. Mi-aş dori s-o pot face mai bine. Mama ta nu era singura femeie din casa asta care avea puteri magice. Trei generaţii înaintea mea au fost sortite să poarte colierul. L-am văzut când aveam trei ani, era atât de luminos şi de puternic încât putea să-şi strecoare mâna într-a mea, putea să mă ridice în aer, da, să mă ridice cu totul, dar l-am refuzat. I-am întors spatele. I-am spus: „întoarce-te-n iadul din care ai venit.” Şi mi-am folosit puterea pentru a lupta cu el.

— Colierul îmi revine pentru că îl pot vedea?

— Îţi revine pentru că eşti singura fată iar o altă alegere nu este posibilă. Îţi revine indiferent că puterile îţi sunt slabe sau nu. Dar nu contează, pentru că eşti puternică, foarte puternică, întotdeauna ai fost. Făcu o pauză, judecându-o din nou pe Rowan, faţa fiindu-i indescifrabilă pentru o clipă, poate lipsită de orice expresie. Da, indefinită, inconsecventă, bineînţeles, şi necontrolată, poate, dar puternică.

— Nu mă supraestima, spuse Rowan moale. Eu n-o fac niciodată.

— Cu mult timp în urmă, Ellie mi-a spus tot, spuse femeia. Ellie mi-a spus că poţi face florile să se ofilească şi apa sa fiarbă. „Este o vrăjitoare mai puternică decât au fost vreodată Antha sau Deirdre“ asta mi-a spus, plângând şi implorându-mă să-i dau sfaturi. „Ţine-o departe!“ am spus. „Ai grija să nu vină niciodată acasă, să nu afle niciodată! Să nu înveţe niciodată să-şi folosească puterea.“

Rowan oftă. Ignora durerea surdă pe care o simţise la auzul numelui Ellie, la faptul că Ellie vorbise cu aceşti oameni despre ea. Era singură. Şi toţi ceilalţi erau aici. Până şi femeia asta nenorocită.

— Îţi simt din nou mânia, împotriva mea, împotriva a ceea ce crezi că ştii că i-am făcut mamei tale!

— Nu vreau să fiu supărată pe tine, spuse Rowan cu voce joasă. Vreau doar să-nţeleg ce spui. Vreau să ştiu de ce am fost luată…

Din nou, femeia căzu într-o tăcere profundă. Degetele îi zăboviră pe caseta de bijuterii, apoi le îndoi şi le aşeză pe piept, rămânând nemişcată; erau aproape la fel de moi ca şi cele ale lui Deirdre, în sicriu.

Rowan se uită în altă parte. Privi peretele opus şi peisajul imens, înfăţişând cerul, de deasupra şemineului.

— Aceste cuvinte nu-ţi aduc nici cea mai mică alinare? Nu te-ai întrebat în toţi aceşti ani dacă erai singura din lume care putea citi gândurile celorlalţi, singura care ştia când cineva apropiat urma să moară? Singura care putea să îndepărteze oamenii folosindu-şi mânia? Priveşte lumânările. Poţi să le stingi şi să le aprinzi din nou. Fă-o!

Rowan nu făcu nimic. Se uită fix la lumânări. Simţea cum tremură. *Doar dacă ai şti cu adevărat, dacă ai şti cu adevărat ce-aş putea să-ţi fac acum…*

— Dar, vezi, eu îţi pot simţi puterea pentru că şi eu sunt puternică, mai puternică decât Antha sau Deirdre. Aşa l-am ţinut în şah în casa asta, aşa l-am împiedicat să-mi facă rău. Aşa am pus treizeci de ani între el şi copilul lui Deirdre. Stinge lumânările, apoi aprinde-le. Vreau să te

văd făcând asta.

— N-o voi face. Şi nu mai vreau să te joci cu mine. Spune ce ai de spus. Dar nu te mai juca. Nu mă mai tortura. Nu ţi-am făcut nimic niciodată. Spune-mi cine este şi de ce m-ai luat de lângă mama mea.

— Dar ţi-am spus. Te-am luat de lângă ea ca să te scap de el şi de acest colier, de această moştenire de blesteme şi bogăţie adunată prin amestecul şi puterea lui. O studie pe Rowan şi apoi continuă, vocea îngroşându-i-se fără să fie mai puţin precisă. Te-am luat de lângă ea ca să nu-i fac voia, s-o despart de o cârjă pe care să se sprijine, o ureche în care să-şi verse amarul, un complice pe care să-l afunde şi să-l chinuie în slăbiciunea şi mizeria ei.

Împietrită de mânie, Rowan nu răspunse. Văzu cu ochii minţii femeia brunetă din sicriu. Avea în minte imaginea cimitirului Lafayette, învăluit în întuneric, tăcut şi părăsit.

— Ai avut treizeci de ani ca să devii puternică şi corectă, departe de această casă, departe de evenimentele din trecut. Şi ce ai devenit, un doctor deosebit de ceilalţi colegi ai tăi, iar când ai făcut rău folosindu-ţi puterea, te-ai retras condamnându-te pe bună dreptate, ruşinea te-a împins spre un sacrificiu de sine şi mai mare.

— Cum de ştii aceste lucruri?

— Văd. Ceea ce văd este neclar, dar văd. Văd răul, deşi nu văd faptele, pentru că sunt acoperite chiar de vina şi ruşinea care le anunţă.

— Atunci ce vrei de la mine? O mărturisire? Chiar tu ai spus că am renunţat la ceea ce am făcut pentru că era greşit. Am căutat altceva, mult mai solicitant şi mai bun.

— Să nu ucizi, şopti femeia.

Pe Rowan o izbi o durere ascuţită şi privi cu groază cum ochii femeii s-au mărit, bătându-şi joc de ea. Confuză, Rowan înţelesese şiretlicul şi se simţi fără apărare. Pentru o clipă, femeia-i invocase, prin ceea ce-i spusese, chiar imaginea din mintea lui Rowan pe care o căuta.

Ai ucis. Din mânie ai luat viaţa. Ai făcut-o deliberat. Iată cât de puternică eşti.

Rowan se cufundă adânc în sine uitându-se cu atenţie la

ochelarii rotunzi şi plaţi care captau lumina şi apoi îi dădeau drumul, iar ochii negri abia se vedeau din spatele lor.

— Te-am învăţat ceva? întrebă femeia.

— Îmi pui răbdarea la încercare, spuse Rowan. Îţi amintesc că nu ţi-am făcut nimic. N-am venit să-ţi cer răspunsuri. N-am acuzat pe nimeni. N-am venit să revendic această bijuterie, casa sau orice altceva. Am venit să-mi văd mama decedată şi am intrat în casă pentru că m-ai invitat. Sunt aici ca să ascult. Dar nu voi mai şti mult de glumă. Nici pentru toate secretele din acest loc al iadului. Şi nu te teme de fantomă, chiar dacă se amuză arătând ca un arhanghel.

Femeia se uită o clipă fix la ea. Apoi ridică din sprâncene şi râse, scurt, brusc, surprinzător de feminin. Continuă să zâmbească.

— Bine spus, draga mea, spuse ea. Acum şaptezeci şi cinci de ani, mama mi-a spus că el putea să facă zeii greci să plângă de invidie, atât de frumos era când a intrat în dormitorul ei. Se relaxa încet pe scaun, ţuguindu-şi buzele, apoi zâmbi din nou. Dar niciodată n-a ţinut-o departe de muritorii chipeşi. Îi plăcea acelaşi gen de bărbaţi ca şi ţie.

— Ţi-a spus Ellie şi asta?

— Mi-a spus multe lucruri. Dar nu mi-a spus niciodată că era bolnavă. Niciodată nu mi-a spus că era pe moarte.

— Când sunt pe moarte, oamenilor le este teamă, spuse Rowan. Sunt absolut singuri. Nu poate muri nimeni în locul lor.

Bătrâna coborî privirea. Rămase mai mult timp tăcută, apoi mâinile i se mişcară iar pe capacul moale al casetei de bijuterii şi, apucându-l, îl deschise cu zgomot. O întoarse încet, astfel încât lumina lumânărilor să se reflecte în smaraldul dinăuntru, prins pe un lanţ de aur încâlcit. Era cel mai mare giuvaier pe care Rowan îl văzuse vreodată.

— Visam să mor, spuse Carlotta, uitându-se lung la smarald. M-am rugat să mor. Ridică încet privirea, măsurând-o pe Rowan, şi încă o dată ochii i se măriră, fruntea încreţindu-i-se deasupra sprâncenelor cărunte.

Sufletul ei părea să fie închis, cufundat în tristeţe şi, pentru o clipă, uită să se ascundă de Rowan în spatele răutăţii şi inteligenţei. Se uita doar la Rowan.

— Vino, să-ţi arăt, spuse ea, ridicându-se. Nu cred că mai avem mult timp.

— De ce spui asta! şopti repede Rowan. Ceva din comportamentul schimbat al bătrânei o îngrozi. De ce te uiţi la mine aşa?

Femeia doar zâmbi.

— Vino, spuse ea. Ia o lumânare, dacă vrei. Unele becuri mai ard încă. Altele s-au ars de mult şi sunt inutile. Urmează-mă.

Se ridică de pe scaun, desprinse cu atenţie bastonul de lemn de spătar, mergând cu o siguranţă surprinzătoare. Trecu pe lângă Rowan care stătea privind-o, ferind flacăra slabă a lumânării din mâna stângă.

Lumina se mişca repede pe perete pe măsură ce înaintau prin hol, oprindu-se o clipă pe un tablou vechi, portretul unui bărbat care deodată păru viu şi care o privi fix pe Rowan. Se opri, întorcând brusc capul şi privind în sus pentru a se convinge că nu fusese decât o iluzie.

— Ce este? spuse Carlotta.

— Am crezut doar… Privi portretul pictat cu măiestrie al unui bărbat cu ochii negri, care zâmbea, mai mult ca sigur mort, îngropat sub straturi de vopsea crăpată.

— Ce?

— Nu contează, spuse Rowan şi-şi continuă drumul, privind flacăra care înainta. Lumina îl făcuse să arate ca şi cum s-ar mişca.

Femeia se întoarse şi privi fix portretul în timp ce Rowan stătea lângă ea.

— Vei vedea multe lucruri ciudate în casa aceasta, spuse. Vei trece prin camere goale numai ca să te întorci pentru că ai văzut o siluetă mişcându-se sau pe cineva privindu-te.

Rowan o privi cu atenţie. Nu părea nici glumeaţă, nici răutăcioasa, doar gânditoare.

— Îţi este frică de întuneric? o întreba Carlotta.

— Nu.

— Vezi bine pe întuneric.

— Da, mai bine decât majoritatea.

Femeia se răsuci şi o luă către uşa înaltă de lângă scări şi apăsă pe un buton. Cu un zăngănit înăbuşit, liftul coborî, apoi se opri greoi, cu o smucitură. Femeia întoarse mânerul sferic, deschise uşa, dezvăluind o poartă din alamă pe care o împinse cu greutate.

Păşiră înăuntru, pe un covoraş uzat, înconjurat de pereţii acoperiţi cu ţesături întunecate, luminaţi de un beculeţ fixat în tavanul din metal.

— Închide uşile, spuse femeia, iar Rowan se supuse, se întinse după mâner şi închise poarta.

— De asemenea, ai putea să-nveţi cum să foloseşti ce este al tău, adăugă ea. Un miros fin de parfum venea spre ea, asemănător cu Chanel, amestecat cu mirosul inconfundabil de pudră. Apăsă pe butonul mic, negru, din cauciuc, aflat în dreapta ei. Au urcat repede, ceea ce a surprins-o pe Rowan. Holul de la etajul doi era mai întunecat decât cel de jos. Aerul era mai cald. Nu era nicio uşă sau fereastră deschisă, aşa că nu se vedea lumina din stradă, iar lumânarea oferea o privelişte mai întunecată a uşilor cu panouri albe şi a unei scări care urca.

— Intră în camera aceasta, spuse bătrâna, deschizând uşa din stânga şi conducând-o, bastonul lovind surd covorul gros, înflorat.

Jaluzelele erau întunecate şi putrede ca cele din sufrageria de la parter, iar patul era îngust, din lemn, cu baldachin parţial, înalt şi sculptat în formă de vultur. Un model asemănător era sculptat simetric pe tăblia de la capătul patului.

— În acest pat a murit mama ta, spuse Carlotta.

Rowan privi salteaua jerpelită. Văzu o pată mare, întunecată, pe stofa în dungi, apoi o licărire, aproape ca o străfulgerare, în întuneric. Insecte! Insecte mici, negre, mâncau din stofa pătată. Pe măsură ce înainta, ele fugeau din lumină spre cele patru colţuri ale saltelei. I se tăie respiraţia şi aproape că scăpă lumânarea.

Bătrâna părea învăluită în gânduri, protejată oarecum de priveliştea neatrăgătoare.

— Este revoltător, spuse Rowan încet. Cineva ar trebui să facă curat în această cameră!

— Poţi să pui să ţi-o cureţe, dacă vrei, spuse bătrâna, este camera ta acum.

Căldura şi prezenţa gândacilor îi făcură rău lui Rowan. Se dădu înapoi şi-şi sprijini capul de tocul uşii. Alte mirosuri de trandafir ce-i făceau greaţă.

— Ce altceva mai vrei să-mi arăţi? întrebă calmă. Stăpânește-ți mânia, îşi şopti, privind pereţii decoraţi şi noptiera mică plină de statuete din ipsos şi lumânări. Sinistru, urât, murdar. A murit în mizerie. A murit aici. Neglijată.

— Nu, spuse bătrâna. Nu a fost neglijată. La urma-urmei, ce ştia ea despre ce avea în jur? Citeşte rezultatele examenelor medicale.

Bătrâna trecu încă o dată pe lângă ea, întorcându-se pe hol.

— Şi acum trebuie să urcăm scările, spuse ea, pentru că liftul nu urcă mai sus.

Roagă-te să nu ai nevoie de ajutorul meu, gândi Rowan. Renunţă la gândul de a o atinge. Încercă să o facă să-şi recapete răsuflarea, să-i liniştească freamătul interior. Aerul greu, alterat, în care se simţeau încă mirosuri urâte, slabe, părea să se agaţe de ea, de hainele ei, de faţa ei.

O privi pe femeie urcând fiecare treaptă încet, dar sigur.

— Vino, Rowan Mayfair, îi spuse peste umăr. Adu lumânarea. Vechile duze de gaz de sus sunt de mult deconectate.

Rowan o urmă, aerul devenind din ce în ce mai cald. Îndreptându-se către palierul îngust, văzu câteva trepte, apoi palierul de la etajul trei. Pe măsură ce urca, i se părea că toată căldura din casă se adunase acolo.

Prin fereastra sărăcăcioasă din dreapta ei pătrundea lumina palidă, îndepărtată, a felinarelor. Erau două uşi, una în stânga şi alta chiar în faţa lor.

Femeia deschise uşa din stânga.

— Vezi că este o lampă cu gaz pe masa dinăuntru, spuse. Aprinde-o!

Rowan aşează lumânarea şi ridică sticla lămpii. Mirosul de gaz era neplăcut. Apropie lumânarea aprinsă de fitil. Flacăra mare şi strălucitoare deveni şi mai puternică pe măsură ce cobora abajurul lămpii. Ţinu în sus lampa pentru a descoperi o cameră spaţioasă, cu tavanul jos, plină de praf, igrasie şi pânze de păianjen. Din nou insecte care fugeau de lumină. Tresări la auzul unui foşnet, dar mirosul lemnului era puternic, mai puternic chiar decât cel de haine putrede şi mucegai.

Văzu cufere sprijinite de perete, lăzi din lemn care zăceau înghesuite pe un pat din alamă aşezat într-un colţ sub una din cele două ferestre pătrate. O perdea deasă de viță-de-vie acoperea fereastra pe jumătate, picăturile strălucitoare de ploaie de pe frunze făcându-le mai vizibile. Draperiile căzuseră de mult şi zăceau grămadă pe pervaz.

Cărţile erau înşiruite pe peretele din stânga, flancând şemineul şi poliţa lui mică din lemn, rafturile ridicându-se până la tavan. Cărţile zăceau în dezordine pe scaunele vechi, tapisate, care păreau acum moi, spongioase, din cauza umezelii şi vechimii. Lumina lămpii străluci în alama mată a patului. Lumină o pereche de pantofi din piele mată, fără strălucire, care păreau aruncaţi spre un covoraş lung şi gros făcut sul, plin de cocoloaşe, sprijinit de şemineul nefolosit.

Era ceva ciudat în legătură cu pantofii, precum şi cu covoraşul. Era oare faptul că acel covoraş era legat cu lanţ ruginit şi nu cu sfoară cum ar fi fost normal?

Îşi dădu seama că bătrâna o privea.

— A fost camera unchiului Julien, spuse bătrâna. Pe fereastra aceea a ieşit mătuşa ta Antha pe acoperiş, a căzut şi a murit lovindu-se de dalele de piatră.

Rowan îndreptă lampa, ţinând-o mai strâns de mijlocul gâtuit al sticlei. Nu spuse nimic.

— Deschide primul cufăr din dreapta, spuse bătrâna.

Ezitând o clipă, deşi nu ştia de ce, Rowan îngenunche pe podeaua plină de praf, puse lampa lângă cufăr şi examină

capacul şi lacătul spart. Cufărul era din pânză groasă, legat cu piele şi prins cu ţinte din alamă. Ridică uşor capacul şi-l împinse în spate uşor, încât să nu zgârie peretele.

— Vezi ce este înăuntru?

— Păpuşi, răspunse Rowan. Păpuşi din… păr şi oase.

— Da, oase, păr de om, piele de om, resturi de unghii. Păpuşi înfăţişând rudele tale de gen feminin atât de îndepărtate încât cele mai vechi nici nu au nume şi se fac praf dacă le ridici.

Rowan le studie cum erau aşezate cu atenţie pe mai multe rânduri, pe un aşternut de pânză subţire, unele cu faţa desenată cu grijă şi cu părul lung, prins în coc, cu beţe în loc de braţe şi picioare, altele cu corpul moale, aproape fără formă. Cea mai nouă şi cea mai frumoasă dintre toate era făcută din mătase, cu o perlă cusută pe rochie; faţa-i era dintr-un os lustruit, iar nasul, ochii şi gura erau pictate cu cerneală maro închis, poate, chiar cu sânge.

— Da, este sânge, spuse bătrâna. Şi ea este străbunica ta, Stella.

Păpuşa părea să rânjească la Rowan. Cineva îi lipise părul negru cu clei. Oasele ieşeau din rochia de mătase încorsetată.

— De unde provin oasele?

— De la Stella.

Rowan se lăsă-n jos, apoi se dădu înapoi, încleştându-şi degetele. Nu putea să le atingă. Ridică marginea pânzei într-o doară şi văzu dedesubt un alt strat, iar păpuşile de aici aproape că se prefăcuseră în praf. Se afundaseră în material şi probabil ca nu mai puteau fi ridicate fără să se strice.

— Ne duc înapoi în Europa. Ia-o pe cea mai veche. Poţi să-ţi dai seama care este?

— Este inutil. Se va destrăma dacă o ating. Şi apoi, nu ştiu care este. Puse pânza înapoi, netezind stratul de deasupra cu băgare de seama. Iar când atinse oasele cu degetele, simţi o vibraţie neaşteptată, ca o lovitura, de parcă văzuse o lumină puternică. În minte îi apăru

diagnosticul… tulburări ale lobului temporal, atac de apoplexie. Totuşi, diagnosticul părea prostesc, aparţinând altui domeniu.

Privi fix feţele păpuşilor.

— Care este scopul? Pentru ce?

— Ca sa vorbeşti cu ele când vrei şi le invoci ajutorul, astfel încât ele să poată veni din iad pentru a-ţi îndeplini dorinţa. Femeia îşi întinse buzele uscate într-un rânjet slab, iar faţa i se schimonosi. De parcă ar veni din focul iadului să-ndeplinească dorinţa cuiva.

Rowan oftă lung, încet şi ironic, privind din nou păpuşile şi chipul hidos al Stellei.

— Cine le-a făcut?

— Ele, toate, de-a lungul timpului. Cortland s-a strecurat noaptea şi a tăiat piciorul mamei mele, Mary Beth, când era în sicriu. Tot Cortland a luat şi oasele Stellei. Ea a vrut să fie îngropată acasă. Ştia că el o va face, pentru că bunica ta Antha era prea mică.

Rowan se cutremură. Lăsă capacul cufărului, ridică cu atenţie lampa şi se ridică în picioare scuturându-şi praful de pe genunchi. Acest Cortland, bărbatul care a făcut asta, cine era el? Nu cumva era bunicul lui Ryan de la înmormântare?

— Da, draga mea, chiar el, spuse bătrâna. Cortland, cel frumos, Cortland cel răutăcios, Cortland marioneta care a condus această familie secole întregi. Cortland care ţi-a violat mama când i-a cerut ajutorul. Bărbatul care s-a cuplat cu Stella pentru a o crea pe Antha, care, apoi, i-a dat naştere lui Deirdre, cu care el te-a conceput, pe tine, fiica şi strănepoata lui.

Rowan rămase tăcută, închipuindu-şi ordinea naşterilor şi situaţia încâlcită.

— Cine a făcut păpuşa mamei mele? întrebă ea, privind fix chipul femeii care părea înfricoşător în lumina jucăuşă.

— Nimeni. Doar dacă tu însăţi te vei duce la cimitir, vei da la o parte piatra şi îi vei tăia mâinile. Crezi că vei putea face asta? El te va ajuta s-o faci, ştii, bărbatul pe care l-ai văzut deja. Va veni dacă-ţi vei pune colierul şi-l vei chema.

— Nu ai niciun motiv să mă faci să sufăr, spuse Rowan. Nu particip la aşa ceva.

— Îţi spun ce ştiu. Jocul lor era magia neagră. Întotdeauna, îţi spun ce trebuie să ştii, ca să alegi. Te vei supune acestei ticăloşii? O vei continua? Vei ridica acele păpuşi nenorocite şi vei chema spiritele morţilor aşa încât diavolii din iad să se joace cu tine?

— Nu cred în asta, spuse Rowan. Cred că nici tu.

— Cred ce am văzut. Cred ce simt când le ating. Sunt malefice aşa cum moaştele sunt sfinte. Dar vocile care vorbesc prin ele sunt toate ale unuia singur, este vocea diavolului. Nu crezi ce ai văzut când a venit la tine?

— Am văzut un bărbat brunet. Nu era o fiinţă omenească, ci un fel de halucinaţie.

— Era Satana. Îţi va spune că nu este aşa. Îţi va da un nume frumos şi-ţi va recita poezii. Dar este diavolul dintr-un singur motiv. Minte şi distruge şi te va distruge pe tine şi pe copiii tăi de va putea, pentru că scopul lui este cel care contează.

— Adică?

— Să fie viu, atâta timp cât noi suntem vii. Să vină prin intermediul nostru, să vadă şi să simtă ceea ce vedem şi simţim noi.

Femeia se întoarse cu spatele, merse sprijinită în baston spre peretele din stânga, la şemineu, oprindu-se lângă covoraşul zdrenţuit, făcut sul, privind apoi în sus cărţile care acopereau rafturile de pe ambele părţi ale coşului căptuşit de deasupra căminului.

— Poveşti, spuse ea, poveşti ale tuturor celor dinaintea noastră, scrise de Julien. A fost camera lui Julien, ascunzătoarea lui Julien. Aici şi-a notat confesiunile. Cum s-a culcat cu sora lui Katherine pentru a o avea pe mama mea, Mary Beth, şi apoi cum s-a culcat cu ea pentru a o avea pe sora mea Stella. Iar când a vrut să se culce cu mine, l-am scuipat în faţă şi mi-am înfipt ghearele în ochii lui. L-am ameninţat că-l omor. Se întoarse ca s-o privească fix pe Rowan. Magie neagră, vrăji diavoleşti, însemnări ale victoriilor lui nenorocite pe măsură ce-şi pedepsea

duşmanii şi îşi seducea iubitele. Toţi serafimii din ceruri n-ar fi putut să-i satisfacă poftele lui Julien.

— Asta scrie acolo?

— Chiar mai mult. Dar nu i-am citit niciodată cărţile şi n-o voi face niciodată. Mi-a fost îndeajuns să-i citesc gândurile când stătea zi de zi în biblioteca de jos, înmuind tocul în cerneală, râzând în sinea lui şi dând frâu liber imaginaţiei. Asta a fost cu zeci şi zeci de ani în urma. Am aşteptat atât de mult aceasta clipă.

— De ce sunt cărţile încă aici? De ce nu le-ai ars?

— Pentru că am ştiut că dacă vei veni vreodată, va trebui să le vezi. Nicio carte nu are puterea unei cărţi arse! Nu… Trebuie să citeşti chiar tu ce a fost, pentru că ceea ce spune cu propriile cuvinte nu poate decât să-l condamne. Făcu o pauză. Citeşte şi alege, şopti ea. Antha nu a putut alege, nici Deirdre, dar tu o poţi face. Tu eşti puternică, deşteaptă şi înţeleaptă. Vad asta la tine.

Îşi odihni mâinile pe mânerul bastonului şi privi în altă parte cu coada ochilor, meditând. Din nou, părul ei alb părea greu în comparaţie cu faţa-i micuţa.

— Eu am ales, spuse ea moale, aproape cu tristeţe. M-am dus la biserică după ce Julien mă atinsese, după ce-i ascultasem cântecele şi-mi spusese minciunile. Cred cu sinceritate că el era convins că mă va câştiga cu farmecele lui. M-am dus la altarul Fecioarei Maria, am îngenunchiat, m-am rugat şi am simţit cel mai puternic adevăr. Nu conta dacă Dumnezeu din cer era catolic, protestant, sau hindus. Ceea ce conta era ceva mai profund, mai vechi şi mai puternic decât orice altă imagine – era conceptul bunătăţii bazate pe susţinerea vieţii, abandonarea distrugerilor, a perversităţilor, a abuzurilor şi a exploatării omului de către om. Era confirmarea umanului şi a naturalului. O privi pe Rowan. Am spus: „Doamne, fii cu mine. Maică Sfântă, fii cu mine. Lăsați-mă să-mi folosesc puterea pentru a mă lupta cu ei şi pentru a-i învinge“.

Îşi mută din nou privirea, uitându-se lung, poate, înapoi în trecut. Zăboviră mai mult timp asupra covoraşului bombat de la picioarele lor, legat cu un lanţ ruginit.

— Ştiam cu cine am de a face, chiar şi atunci. În anii care au urmat am învăţat ceea ce aveam nevoie. Am învăţat aceleaşi vrăji şi secrete pe care le foloseau şi ei, am învăţat să invoc cele mai rele spirite, pe care le foloseau şi ei. Am învăţat să lupt cu *el* în toată splendoarea sa, ajutată de spirite care mi se închinau, dar la care puteam renunţa doar pocnind din degete. Pe scurt, am folosit chiar armele lor împotriva lor.

Privirea îi era aspră, distantă, studia reacţia lui Rowan, care părea, totuşi, nepăsătoare.

— I-am spus lui Julien că nu voi accepta un copil dintr-un incest. I-am spus să nu-mi arate iluzii din viitor, să nu-mi joace feste, preschimbându-se într-un tânăr aflat în braţele mele, pentru că îi simt corpul îmbătrânit şi ştiu că el a fost acolo tot timpul. „Crezi că îmi pasă dacă eşti cel mai frumos bărbat din lume? Tu sau prietenul tău malefic? Crezi că eu alerg după capricii şi slăbiciuni?“ Asta i-am spus şi i-am promis că, dacă mă va mai atinge, îmi voi folosi puterea pentru a-l respinge şi că nu voi avea nevoie de mâini pentru a face asta. Şi am văzut teama din ochii lui, chiar dacă nu învăţasem încă cum să-mi îndeplinesc ameninţările, teama faţă de puterea mea, de care el ştia, chiar şi atunci când eu eram nesigură. Poate că era doar teama faţă de cea pe care nu o putea seduce, tulbura şi câştiga. Zâmbi, buzele ei subţiri dezvăluind un şir strălucitor de dinţi falşi. Este îngrozitor, ştii, pentru cel care trăieşte exclusiv din seducţie.

Se cufundă în tăcere, cucerită, probabil, de amintiri.

Rowan respiră adânc, ignorând transpiraţia de pe faţă şi căldura dată de lampă. Privind-o, avu un sentiment de nefericire, irosire şi ani întregi de singurătate. Ani plini de deşertăciune, rutină, plictiseală, amărăciune şi convingerea cumplită că poate ucide…

— Da, să ucid, oftă femeia. Am făcut asta pentru a-i proteja pe cei vii de cel care nu era niciodată viu şi i-ar fi posedat dacă ar fi putut.

— De ce noi? dori Rowan să afle. De ce suntem jucăriile acestui spirit de care vorbeşti, de ce tocmai noi din toată

lumea asta? Nu suntem singurele care putem vedea spiritele.

Bătrâna oftă lung.

— Ai vorbit vreodată cu el? întrebă Rowan. Ai spus că a venit la tine în copilărie şi ţi-a spus la ureche cuvinte pe care nimeni nu putea să le audă. L-ai întrebat vreodată cine este şi ce vrea cu adevărat?

— Crezi că mi-ar fi spus adevărul? Nu-ţi va spune adevărul, ţine minte ce-ţi spun. Îi serveşti drept hrană dacă îl întrebi, e ca şi când ai pune ulei în lampă, flacăra va fi mai puternică.

Deodată bătrâna se închise în sine.

— Va alege din mintea ta răspunsul cel mai potrivit pentru a te controla, pentru a te înrobi. Va ţese o pânză de minciuni atât de deasă încât nu vei mai vedea lumea. Îţi vrea puterea şi va găsi cuvintele potrivite pentru a o lua. Rupe lanţul, copilă! Eşti cea mai puternică dintre toate! Rupe lanţul şi se va întoarce în iad, pentru că nu are unde să se ducă în altă parte în toată lumea asta, ca să găsească putere ca a ta. Nu vezi? El a creat-o. Născută din soră şi frate, unchi şi nepoată, mamă şi fiu, da, şi asta, când a trebuit să o facă, să creeze o vrăjitoare şi mai puternică, doar mergându-i prost din când în când, dar câştigând ce a pierdut cu o generaţie, chiar mai multă putere, cu următoarea. Ce mai contau Antha şi Deirdre când o putea avea pe Rowan?

— Vrăjitoare? Ai spus cuvântul vrăjitoare? întrebă Rowan.

— Toate erau vrăjitoare, nu vezi? Bătrâna o cercetă cu privirea pe Rowan. Mama ta, mama ei şi mama ei înainte, Julien cel rău şi demn de dispreţ, tatăl lui Cortland, care a fost tatăl tău. Eu însămi am fost aleasă până când m-am răsculat.

Rowan strânse mâna stângă, înfigându-şi unghiile în palmă şi privi fix în ochii bătrânei, dezgustată şi, totuşi, incapabilă să-şi mute privirea.

— Incestul, draga mea, a fost cel mai mic păcat al lor, dar cel mai important punct din planurile lor, incestul,

pentru a întări trăsăturile şi pentru a dubla puterile, pentru a purifica sângele, pentru a da naştere unei vrăjitoare iscusite şi formidabile în fiecare generaţie, mergând atât de mult înapoi, încât s-a pierdut în negura istoriei europene. Să-ţi spună englezul, cel care a venit cu tine la biserică, cel care te-a ţinut de braţ. Să-ţi spună el numele femeilor ale căror păpuşi sunt în cufăr. El ştie. Va lăuda magia neagră şi arborele lui genealogic.

— Vreau să ies din această cameră, şopti Rowan. Se întoarse, luminând palierul.

— Ştii că este adevărat, spuse bătrâna în spatele ei. Ai ştiut întotdeauna că, adânc, în sufletul tău, este ceva necurat.

— Îţi alegi greşit cuvintele. Vorbeşti despre puterea diavolului.

— Ei bine, ştiu că tu poţi să-i pui capăt. Poate acesta este scopul pentru care ai această putere, să poţi face ce am făcut şi eu şi să întorci această putere împotriva lui. Întoarce-o împotriva tuturor vrăjitoarelor!

Îşi făcu loc pe lângă Rowan, atingându-i glezna cu tivul rochiei, sprijinindu-se în bastonul care făcea un zgomot surd, ca şi mai înainte, şi ieşi pe hol, făcându-i semn lui Rowan să o urmeze.

S-au îndreptat către cealaltă uşă şi, pe măsură ce se apropiau, un miros urât, copleşitor, le izbi cu putere. Rowan se dădu înapoi, abia respirând. Apoi făcu ce ştia că trebuie să facă, respiră aerul greu şi îl înghiţi, pentru că nu era altă cale de a-l suporta.

Ridică lampa cât putu de sus şi descoperi o încăpere îngustă care semăna mai degrabă cu un depozit. Erau multe borcane şi sticle, aşezate pe rafturi provizorii, pline cu un lichid aproape negru. Erau mostre în recipiente, lucruri descompuse, urât mirositoare. În cameră plutea un miros greu de alcool şi de alte produse chimice, dar, în cea mai mare parte, de carne în putrefacţie. Era imposibil de imaginat că aceste borcane şi sticle s-ar fi putut sparge iar mirosul lor oribil s-ar fi răspândit peste tot.

— Pe toate le chema Marguerite, spuse bătrâna, pe

mama lui Julien a chemat-o Marguerite şi pe mama lui Katherine, care a fost bunica mea. Nu mă aştept să-ţi aminteşti aceste nume. Le poţi găsi în vechile însemnări din biblioteca de jos. Dar ţine minte ce-ţi spun. Marguerite a umplut aceste borcane cu lucruri cumplite. Vei vedea când le vei desface. Sunt lucruri înspăimântătoare în borcane… şi avea puterea de a vindeca! Rosti cuvintele cu dispreţ, aproape şuierând. Avea acelaşi dar ca şi tine, să atingă bolnavii cu mâinile şi să reunească celulele pentru a vindeca rana sau cancerul. Şi iată ce-a făcut cu darul ei. Apropie lampa.

— Nu vreau să văd asta acum.

— Eşti medic, nu-i aşa? Nu ai făcut disecţii pe morţi de toate vârstele? I-ai deschis, nu-i aşa?

— Sunt chirurg. Operez pentru a păstra şi prelungi viaţa. Nu vreau să văd lucrurile astea acum…

Totuşi, în timp ce vorbea, examina borcanele, uitându-se la cele mai mari în care lichidul era încă destul de limpede pentru a vedea ceva moale, rotund, plutind, jumătate ascuns în umbră. Dar era îngrozitor ceea ce văzu acolo. Părea un cap de om. Se dădu înapoi de parcă ar fi luat foc.

— Spune-mi ce ai văzut?

— De ce-mi faci asta? spuse cu voce joasă, uitându-se fix la borcan, la ochii întunecaţi şi putrezi care înotau în lichid şi la părul care semăna cu iarba de mare. Se întoarse cu spatele la borcan şi o privi pe Carlotta. Mi-am văzut mama îngropată astăzi. Ce mai vrei de la mine?

— Ţi-am spus.

— Nu mă pedepseşti pentru că m-am întors, mă pedepseşti pentru că vreau doar să ştiu, mă pedepseşti pentru că ţi-am stricat planurile.

Era, oare, un rânjet pe faţa femeii?

— Nu înţelegi că sunt singură acum? Vreau să-mi cunosc familia. Nu mă poţi face să mă supun voinţei tale.

Tăcere. Era înăbuşitor. Nu ştia cât mai poate rezista.

— Asta i-ai făcut mamei mele? spuse ea, cu vocea aprinsă de mânie. Ai făcut-o să se supună voinţei tale?

Se trase înapoi, de parcă mânia o îndepărta de ea,

strângând în mâna sticla lămpii care era fierbinte de la fitilul aprins, atât de fierbinte încât abia o mai putea ţine.

— Mi se face rău în camera asta.

— Draga mea, spuse femeia. Ceea ce ai văzut în borcan era capul unui bărbat. Bine, priveşte-l cu atenţie la timpul potrivit. Şi pe ceilalţi îi găseşti acolo.

— Sunt descompuse, deteriorate, sunt atât de vechi că nu mai sunt bune de nimic, dacă au fost vreodată. Vreau să ies de aici.

Totuşi, se uita în urmă la borcan, îngrozită. Îşi duse mâna stângă la gura de parcă ar fi putut să se apere, privi lung lichidul întunecat şi văzu din nou gaura neagră a unei guri ale cărei buze se descompuneau încet iar dinţii albi străluceau; văzu apoi ochii gelatinoşi. Nu te uita. Dar ce era în borcanul de alături? Se mişca ceva în lichid – viermi. Sigiliul era rupt.

Se întoarse şi părăsi camera, sprijinindu-se de perete, cu ochii închişi şi lampa aprinsă în mână. Urechile îi pocneau şi pentru o clipa crezu că i se va face rău. Va vomita chiar aici, pe podeaua din capătul acestor scări murdare, lângă femeia asta insuportabilă şi răutăcioasă. O auzi trecând pe lângă ea, apoi îndepărtându-se. Cobora scările, mai încet ca înainte, apoi, când Carlotta ajunse pe palierul inferior, paşii deveniră mai rapizi.

— Coboară, Rowan Mayfair, spuse ea.

— Stinge lampa, aprinde lumânarea, ca înainte, şi adu-o.

Încet, Rowan îşi reveni. Îşi duse mâna stângă-n păr. Luptându-se cu un nou val de greaţă, intră încet în dormitor. Aşeză lampa pe măsuţa de lângă uşă, de unde o luase, tocmai când se gândea că degetele ei nu mai suportau căldura şi, pentru o clipă, ţinu mâna dreaptă la gură, încercând să-şi aline durerea provocată de arsură. Apoi ridică încet lumânarea şi o lăsă încet în sticla lămpii, pentru că ştia că sticla era prea fierbinte ca s-o atingă. Lumânarea se aprinse, ceara picurând pe fitilul lămpii, apoi stinse lampa şi rămase nemişcată o clipă, privirea căzându-i pe covoraşul rulat şi perechea de pantofi aruncaţi înspre el.

Nu sunt aruncaţi, gândi ea. Înaintă încet spre pantofi, întinse încet piciorul stâng până când vârful pantofului ei atinse unul dintre pantofi, apoi lovi pantoful şi-şi dădu seama că era prins în ceva, chiar dacă părea liber. Văzu osul alb, lustruit, al piciorului ieşind din pantof şi intrând în covor.

Se uită paralizată la os şi la covoraşul rulat. Mergând pe lângă el văzu la celălalt capăt ceea ce nu văzuse înainte, strălucirea întunecată a părului castaniu. Cineva era înfăşurat în covor. Cineva care murise cu mult timp în urmă şi, uite, pata de pe podea, pata aproape neagră de pe dosul covorului, acolo unde sângele cursese şi se uscase cu mult timp în urmă; se vedeau chiar şi gândacii prinşi în lichidul lipicios.

Rowan, promite-mi că nu te vei întoarce niciodată, promite-mi.

De undeva, de jos, auzi vocea Carlottei, atât de slabă încât semăna cu un gând.

— Vino jos, Rowan Mayfair.

Rowan Mayfair, Rowan Mayfair, Rowan Mayfair…

Refuzând să se grăbească, se îndreptă spre uşă, aruncând încă o privire mortului ascuns în covor, osului alb şi subţire care ieşea din el. Apoi închise uşa şi coborî încet scările.

Bătrâna stătea lângă uşa deschisă a liftului, abia privind-o, lumina galbenă, urâtă, a becului căzând în totalitate pe ea.

— Ştii ce am găsit, spuse Rowan. Îşi potoli nervii până să ajungă la stâlpul scării. Flacăra lumânării dansă o clipă, aruncând umbre palide, translucide pe tavan.

— Ai găsit mortul înfăşurat în covoraş.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a petrecut în casa asta? icni Rowan. Sunteţi toţi nebuni?

Cât de rece şi de stăpânită părea femeia, complet detaşată. Arăta spre uşa liftului.

— Vino cu mine, spuse ea. Nu mai este nimic de văzut şi doar puţine lucruri de spus…

— Mai sunt multe de spus, zise Rowan. Spune-mi, i-ai

spus mamei mele aceste lucruri? I-ai arătat borcanele îngrozitoare şi păpuşile?

— Nu a înnebunit din cauza mea, dacă asta vrei să spui.

— Cred că orice copil care creşte în casa asta înnebuneşte.

— Şi eu cred la fel. De aceea te-am trimis de aici. Acum vino.

— Spune-mi ce s-a întâmplat cu mama.

O urma din nou pe Carlotta în incinta prăfuită, închizând grilajul şi uşa cu furie. În timp ce coborau, se întoarse şi o privi din profil. Da, era foarte bătrână. Pielea era peste tot galbenă ca pergamentul, gâtul era foarte subţire şi fragil, iar venele se vedeau prin pielea subţire. Da, era atât de fragilă.

— Spune-mi ce s-a întâmplat cu ea, spuse Rowan, privind fix podeaua, neîndrăznind s-o mai privească îndeaproape. Nu-mi spune cum a atins-o în somn, ci spune-mi ce s-a întâmplat!

Liftul se opri cu o smucitură. Femeia deschise grilajul, împinse uşa şi ieşi în hol.

Când Rowan închise uşa, lumina se stinse de parcă liftul şi becul său nu existaseră niciodată. Era întuneric, aerul era răcoros şi închis şi se simţea mirosul ploii prin uşa de la intrare. Noaptea licărea afară, zgomotul ploii aducând alinare.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, spuse din nou Rowan. Rosti cuvintele încet, cu amărăciune.

Au străbătut holul lung de la intrare, bătrâna în faţa, lăsându-se uşor pe bastonul aflat în mâna stângă, Rowan în urmă, răbdătoare.

Lumina palidă a lumânării se strecură încet prin toată camera, de-abia zărindu-se tavanul. Chiar şi-n paragină, era o cameră frumoasă, cu şemineuri din marmură şi oglinzi deasupra lor, care străluceau în întuneric. Avea ferestre înalte până la tavan, ca nişte uşi. Oglinzile opuse una alteia ofereau o imagine a întregii camere, una reflectând imaginea celeilalte. Rowan văzu candelabrele reflectându-se la nesfârşit. Propria-i silueta era acolo,

repetându-se într-una, apoi dispărând în întuneric.

— Da, spuse bătrâna. Este o iluzie interesantă. Darcy Monahan a cumpărat aceste oglinzi pentru Katherine. El a încercat să o ducă pe Katherine departe de tot răul care o înconjura, dar a murit în această casă, de friguri galbene. Katherine a plâns tot restul vieţii sale. Dar oglinzile stau astăzi, aici şi acolo, deasupra şemineurilor, aşa cum le-a pus Darcy.

Oftă, odihnindu-şi încă o dată mâinile pe mânerul bastonului.

— Toţi… din când în când… ne-am reflectat în aceste oglinzi, aşa cum te vezi şi tu acum, prinsă în acelaşi cadru.

Rowan nu răspunse. Tristă, distantă, dorea să vadă camera luminată, gravurile din marmura şemineurilor, draperiile lungi din mătase aşa cum erau ele cu adevărat, medalioanele din ipsos de pe tavanul înalt.

Bătrâna se îndreptă către cea mai apropiată dintre cele două ferestre.

— Ridic-o, spuse ea. Alunecă. Tu eşti destul de puternică. Luă lumânarea de la Rowan şi o puse pe măsuţa de lângă şemineu.

Rowan se întinse până la zăvor şi îl deschise, apoi deschise fereastra grea, împărţită în nouă ochiuri de geam, împingând-o uşor până când îi ajunse aproape deasupra capului.

Văzu veranda împrejmuită; era noapte, aerul proaspăt era cald şi plin de mirosul ploii. O cuprinse un val de recunoştinţă şi rămase tăcută lăsând aerul să-i mângâie faţa şi mâinile. Se dădu într-o parte când bătrâna trecu pe lângă ea.

Lăsată în urmă, lumânarea se zbătea în curentul de aer. Apoi au ieşit. Rowan păşi în întuneric. Din nou parfumul puternic veni cu briza, minunat şi umed.

— Iasomia nopţii, spuse bătrâna.

De jur împrejurul balustradei de la verandă crescuse viță-de-vie, cârcei care dansau odată cu briza, frunze micuţe agitându-se precum aripile insectelor care se zbăteau prinse în plasă. Florile sclipeau în întuneric, albe,

delicate, frumoase.

— Aici stătea mama ta în fiecare zi, spuse bătrâna. Iar acolo, pe acele dale, a murit mama ei când a căzut de la fereastra camerei lui Julien, care este deasupra. Chiar eu am dus-o la fereastră. Cred că aş fi împins-o cu mâinile mele dacă nu sărea. Cu mâinile mele i-am zgâriat ochii aşa cum am făcut şi cu Julien.

Făcu o pauză. Se uita afară, în noapte, prin plasa ruginită, probabil la umbrele înalte ale copacilor şi la cerul din spatele lor. Lumina slabă a felinarului din stradă ajungea până în partea din faţă a grădinii, căzând pe iarba înaltă, neîngrijită. Probabil că niciodată nu luminase spătarul înalt al balansoarului alb din lemn.

Lui Rowan noaptea i se păru neprietenoasă şi înspăimântătoare, iar casa îngrozitoare şi întunecată, un loc înspăimântător, aruncat, parcă, într-o prăpastie. Să trăieşti şi să mori aici, să-ţi petreci timpul în aceste camere îngrozitor de triste, să mori în camerele murdare de la etajele superioare. Era de nedescris. Iar groaza se ridica precum ceva întunecat şi dens în ea, ameninţând să-i oprească respiraţia. Nu putea descrie în cuvinte ceea ce simţea. De asemenea, nu putea descrie în cuvinte dezgustul pe care îl avea faţă de bătrână.

— Am omorât-o pe Antha, spuse bătrâna cu spatele la Rowan, cu vocea joasă şi neclară. Am omorât-o la fel de sigur ca şi cum aş fi împins-o pe fereastră. Am vrut ca ea sa moară. O dădea pe Deirdre în leagăn, iar el era acolo, lângă ea, uitându-se fix la copil şi făcându-l sa râdă! Iar ea îl lăsa să facă asta, vorbea încet cu el, zâmbind prosteşte, spunându-i că el era singurul ei prieten din lumea întreagă, mai ales că soţul ei murise. „Aceasta este casa mea. Pot sa te dau afară dacă vreau,“ mi-a spus. I-am spus: „O să-ţi scot ochii dacă nu renunţi la el. Nu poţi să-l vezi dacă nu ai ochi. Nu-l vei lăsa pe copil să-l vadă“.

Bătrâna se opri. Dezgustată şi nefericită, Rowan aştepta liniştea nopţii, a fiinţelor care se mişcau şi cântau în întuneric.

— Ai văzut vreodată un ochi smuls din orbită atârnând

pe obrazul unei femei, însângerat? Asta i-am făcut. Ţipa şi plângea cu sughiţuri ca un copil, dar asta am făcut. Apoi am alergat-o pe scări, iar ea încerca să-şi ţină ochiul în mână. Crezi ca el a încercat să mă oprească?

— Eu aş fi încercat, spuse Rowan cu vocea răguşită, plină de amărăciune. De ce îmi spui asta?

— Pentru ca ai vrut să ştii! Iar dacă vrei să ştii ce s-a întâmplat cu una, trebuie să ştii ce s-a întâmplat cu cea dinaintea ei. Trebuie să ştii, mai presus decât orice, că am făcut acest lucru pentru a rupe lanţul.

Femeia se întoarse şi o privi fix pe Rowan, lumina rece şi albă strălucind în ochelarii ei şi transformându-i, deodată, în oglinzi mate.

— Am făcut-o pentru tine, pentru mine şi pentru Dumnezeu, dacă există. Am dus-o la fereastră. „Să vedem dacă-l poţi vedea acum, că eşti oarbă, am strigat. Apoi poţi să-l chemi!“ Iar mama ta ţipa în leagăn chiar în camera aceea. Ar fi trebuit s-o omor. Ar fi trebuit s-o sufoc chiar atunci, când Antha zăcea moartă pe dalele de piatră. Dumnezeu ştie că aveam curajul.

Femeia tăcu din nou, ridicând încet bărbia, buzele-i subţiri întinzându-se din nou într-un zâmbet.

— Îţi simt mânia. Ştiu ce gândeşti.

— Pot să mă abţin? şopti Rowan.

Bătrâna înclină capul. Lumina felinarului se aşează în părul ei alb, chipul rămânându-i în umbră.

— Nu am putut omorî un copil, spuse ea obosită. Nu m-am putut hotărî să iau perna şi să i-o pun lui Deirdre pe faţă. M-am gândit la poveştile din vremurile vechi, despre vrăjitoarele care-şi sacrificau copiii, îi fierbeau în cazan de Sabat. Noi, cele din familia Mayfair, suntem vrăjitoare, dar puteam eu să sacrific copilul cum o făceau ele? Stăteam acolo, gata să iau viaţa unui copilaş care plângea şi nu m-am putut hotărî să fac ca ele!

Din nou tăcere.

— Bineînţeles că el ştia că nu pot s-o fac! Ar fi despicat casa pentru a mă opri dacă aş fi încercat.

Rowan aşteptă până când nu mai putu, până când simţi

că ura şi mânia din ea o sufoca. Întrebă cu voce răguşită:

— Şi ce i-ai făcut mai târziu mamei mele pentru a rupe lanţul, aşa cum ai spus?

Tăcere.

— Spune-mi.

Bătrâna suspină. Întoarse uşor capul, privind lung prin plasa ruginită.

— De când era mică, spuse ea, şi se juca în gradina de acolo, am implorat-o să i se împotrivească. I-am spus să nu-l privească. Am învăţat-o să-i întoarcă spatele! Şi am câştigat, făcând abstracţie de crizele de melancolie, nebunie şi plâns şi de mărturisiri dezgustătoare despre cum pierduse lupta şi-l lăsase să vină-n patul ei. Câștigasem, până când Cortland a violat-o! Şi apoi am făcut ce trebuia ca să mă conving că te-a dat şi nu va veni niciodată după tine. Am făcut ce trebuia pentru a fi sigură că nu are puterea să fugă, să te caute, să-şi ceară drepturile asupra ta şi să te aducă înapoi în nebunia ei, în vinovăţia ei, în isteria ei. Când n-au mai vrut să-i administreze şocuri electrice la un spital, am dus-o la altul. Iar când au vrut să-i scoată morfina în acel spital, am dus-o la altul. Le-am spus ce a trebuit să le spun pentru a-i face s-o lege de pat, să-i dea morfină şi să-i facă şocuri electrice. I-am spus ce a trebuit să-i spun pentru a o face să ţipe aşa încât ei să facă ce trebuia.

— Nu-mi spune mai mult.

— De ce? Ai vrut să ştii, nu-i aşa? Iar când se zvârcolea în aşternuturi ca o pisică-n călduri, le-am spus să-i facă injecţii, să-i facă…

— Opreşte-te!

— … de două ori sau de trei ori pe zi. Nu-mi pasă dacă o omorâţi, faceți-i, n-o voi lăsa să zacă acolo, să fie jucăria lui, s-o chinuie…

— Opreşte-te! Opreşte-te!

— De ce? A fost a lui până-n ziua când a murit. Ultimul ei cuvânt şi singurul a fost numele lui. La ce bun toate astea dacă nu pentru tine, Rowan!

— Opreşte-te! rosti printre dinţi Rowan, ridicând

neputincioasă mâinile în aer, cu degetele răsfirate. Opreşte-te! Aş putea să te omor pentru ceea ce-mi spui! Cum îndrăzneşti să vorbeşti de Dumnezeu şi de viaţă când ai făcut asta unei fete, unei tinere pe care ai crescut-o în casa asta murdară, i-ai făcut asta, i-ai făcut asta când era lipsită de apărare şi bolnavă, iar tu... Să te ajute Dumnezeu, tu eşti vrăjitoarea, femeie bătrână, bolnavă şi crudă, cum ai putut să-i faci asta, să te ajute Dumnezeu, să te ajute Dumnezeu, să te blesteme Dumnezeu!

Femeia o privi aspru, şocată. Pentru o clipă, în lumina slabă, păru să nu mai ştie nimic, cu ochii rotunzi, goi, sticloşi, strălucind ca doi nasturi, cu gura uscată şi seacă.

Rowan gemu adânc, punându-şi mâinile-n păr, cu buzele lipite pentru a-şi opri cuvintele, pentru a-şi opri mânia, chinul şi durerea.

— Să te ia naiba pentru ce ai făcut! strigă ea, înghiţindu-şi pe jumătate cuvintele, iar corpul i se îndoi de mânia pe care nu şi-o putea controla.

Bătrâna se încruntă. Se întinse şi bastonul îi căzu din mână. Făcu un singur pas înainte, târşâindu-se. Apoi mâna dreaptă se legănă într-o parte şi alta şi se lovi de mânerul stâng al balansoarului din faţa ei, corpul său şubred răsucindu-se încet şi afundându-se în balansoar. În cădere, capul i se lovi de stinghiile înalte ale balansoarului şi nu se mai mişcă. Mâna îi alunecă de pe braţul scaunului, rămânând atârnată pe lângă el.

Nu era nici măcar un singur zgomot în noapte. Doar un murmur înfundat, continuu, de parcă insectele şi broaştele cântau iar maşinile din depărtare, oriunde ar fi fost, le ţineau isonul. Un tren, parcă, trecea undeva în apropiere, ţăcănind în acelaşi ritm pe fundalul cântecului. Apoi cineva fluieră încet, în depărtare, ca un suspin gutural în întuneric.

Rowan râmase nemişcată, mâinile-i căzură, moi şi neputincioase, privind mută prin plasa ruginită mişcarea lină, dantelată a copacilor şi cerul din spatele lor. Cântecul misterios al broaştelor se desprinse încet de celelalte cântece din noapte, apoi se stinse. O maşină trecu pe

strada goală, dincolo de gardul din faţă, lumina farurilor pătrunzând prin frunzişul des şi umed.

Rowan simţi cum farurile o luminează. Văzu lumina trecând pe deasupra bastonului din lemn care zăcea pe verandă, peste pantoful negru, cu toc înalt, al Carlottei, îndoit către înăuntru, de parcă glezna ei subţire se rupsese.

Văzuse cineva prin arbuştii deşi, femeia moartă din balansoar? Sau silueta femeii blonde, înalte, din spatele ei?

Rowan tremura toată. Îşi arcui spatele, ridică mâna stângă, îşi apucă strâns părul şi trase până când durerea fu atât de intensă încât aproape că nu mai putea s-o îndure.

Furia dispăruse. Până şi cea mai slabă urmă de mânie se stinsese, stătea singură şi înfrigurată în întuneric, agățându-se de durere aşa cum îşi strânsese părul cu degetele tremurânde, reci, ca şi cum noaptea caldă nu era acolo, singură, ca şi cum întunericul aparţinea prăpastiei din care speranţa de a aduce lumină dispăruse, precum şi promisiunea speranţei sau a fericirii. Lumea dispăruse. Lumea cu toată istoria ei, cu toată logica ei inutilă, cu toate visurile şi realizările ei.

Îşi şterse gura încet, cu dosul palmei, neglijentă ca un copil, şi rămase privind mâna moale a Carlottei, cu dinţii clănţănind din cauza frigului pătrunzător ce-o cuprindea. Apoi se aşeză în genunchi, îi ridică mâna şi îi luă pulsul, deşi ştia că a murit; îi aşeză mână în poală şi văzu sângele ce i se prelingea din ureche în jos, pe gât şi apoi pe gulerul alb.

— Nu am vrut să… şopti, abia articulând cuvintele.

În spatele ei, casa întunecată căsca şi aştepta. Nu putea suporta gândul că trebuie să se întoarcă. Un zgomot necunoscut, îndepărtat, îi produse un şoc. Îi era frică, foarte frică, şi era singura dată în viaţa ei când un asemenea loc o înfricoşa, iar când se gândi la camerele întunecate simţi că nu se poate întoarce. Nu putea intra în casă, iar veranda închisă o ţinea ca într-o cursă.

Se ridică încet şi privi afară, peste iarba înaltă, peste

cârceii de viţă de vie încurcaţi, agăţaţi de plasă, care tremurau, cu frunzele mici, ascuţite. Privi norii mişcându-se peste copaci şi auzi o voce groasă, îngrozitoare, chiar a ei, un fel de geamăt îngrozitor de disperat.

— Nu am vrut să…, repetă ea.

Asta se întâmplă când te rogi, se gândi, calină şi nefericită. Asta se întâmplă când te rogi şi nu este nimeni care să te elibereze de povara faptelor tale, de spaimă, care să îndrepte lucrurile şi să facă în aşa fel încât niciodată, dar niciodată, să nu mai ajungi acolo.

Văzu chipul lui Ellie pe patul de spital. *Promite-mi că niciodată, dar niciodată…*

— Nu am vrut să fac asta! şopti atât de încet încât numai Dumnezeu o putea auzi. Doamne, nu am vrut. Nu am vrut să fac asta din nou.

Undeva, departe, într-o altă ţară, existau alţi oameni. Michael, englezul, Rita Mae Lonigan, familia Mayfair, adunată la restaurant. Chiar şi Eugenia, rătăcită undeva în casă, dormea şi, poate, visa. Toţi ceilalţi.

Iar ea stătea aici, singură. Ea, care o omorâse pe această bătrână rea şi crudă, o omorâse cu aceeaşi cruzime cu care ea însăşi omorâse înainte. Să o ia naiba pentru asta! Să o ia naiba pentru tot ce a spus şi pentru tot ce a făcut! Să o ia naiba. Dar nu am vrut, jur…

Se şterse iar la gură. Îşi încrucişă braţele peste piept şi îşi adună umerii, tremurând. Trebuia să se întoarcă şi să meargă prin casa întunecată, să se ducă la uşă şi să iasă.

O, dar nu putea face asta, trebuia să cheme pe cineva, să povestească, trebuia să o strige pe femeia aceea, Eugenia, şi să facă tot ceea ce se cuvenea în situaţia dată.

Totuşi, chinul de a vorbi acum cu străinii, de a spune minciuni, era mai mult decât putea îndura.

Îşi lăsă capul să cadă încet, într-o parte. Privi fix corpul neînsufleţit, frânt, prăbuşit în rochia largă, ca un sac. Parul ei alb era atât de curat şi de moale! Îşi petrecuse toată viaţa ei meschină şi tristă în această casă, toată viaţa ei amară şi nefericită. Şi iată cum s-a sfârşit.

Închise ochii, punându-şi obosită mâinile pe faţă şi

începu sa se roage. Ajută-mă, pentru că nu ştiu ce să fac, nu ştiu ce am făcut şi nu pot să dezleg. Tot ce a spus bătrâna este adevărat şi am ştiut întotdeauna acest lucru, am ştiut că era ceva rău în mine şi în ele şi de aceea Ellie m-a luat de aici. Răul.

Văzu fantoma subţire şi ştearsă dincolo de geam, în Tiburon. Simţi cum mâini invizibile o ating, ca atunci, în avion.

— Unde eşti? şopti ea în întuneric. De ce ar trebui să-mi fie frică să mă întorc în casă?

Ridică capul. În camera lungă se auzi un zgomot slab, ca o trosnitură, în spatele ei. Ca o scândură veche care scârţâie atunci când calci pe ea. Sau era doar respiraţia unui plutaş? Putea fi şi un şobolan în întuneric, furişându-se de-a lungul scândurilor cu picioarele lui mici şi scârboase. Dar ştia ce este. Simţea cu toată fiinţa ei o prezenţă străină în apropiere, în întuneric, în cameră. Nu era bătrâna negresă, nici târşâitul papucilor ei.

— Arată-te, şopti ea, frica transformându-se în mânie. Acum.

Zgomotul se auzi din nou. Se întoarse încet. Linişte. O privi pentru ultima dată pe Carlotta, apoi intră în camera lungă din faţă. Oglinzile înalte şi înguste se holbau una la alta în liniştea întunecată. Candelabrele prăfuite adunaseră lumina doar pentru ele, supărate, în întuneric.

Nu-mi e frică de tine. Nu-mi este frică de nimic de aici. Arată-te, ca şi înainte.

Până şi mobila păru vie pentru o clipă, de parcă scaunele mici şi curbate o priveau, iar biblioteca, cu uşile din sticlă, auzise cererea ei nedesluşită şi puteau fi martore la orice s-ar fi întâmplat.

— De ce nu vii? şopti din nou, puţin mai tare. Îţi este frică de mine? Nimic. Undeva, la etaj, se auzi un scârţâit slab. Cu paşi egali, fără să facă zgomot, Rowan ieşi în hol, extrem de atentă la zgomotul propriei respiraţii. Privi insistent, în tăcere, uşa de la intrare, care era deschisă. Se zărea lumina timidă, misterioasă, din stradă, şi frunzele ude ale stejarilor. Oftă lung, aproape involuntar, apoi se

întoarse şi se îndepărtă de lumina mângâietoare, străbătând holul plin de umbre către sufrageria goală unde smaraldul o aştepta în caseta de catifea.

Era aici. Trebuia sa fie.

— De ce nu vii? şopti ea, mirată de vocea-i firavă. Se părea că umbrele s-au pus în mişcare, fără însă să se materializeze. Poate că nu a fost decât briza care a mişcat draperiile prăfuite. Simţi cum scândura de sub picioare pocneşte slab şi înfundat.

Caseta de bijuterii se afla pe masă. În aer persista mirosul de ceară. Ridică cu degetele tremurânde capacul şi atinse piatra.

— Vino, diavolule, spuse ea. Ridică smaraldul, puţin emoţionată de greutatea lui, în ciuda faptului că era nefericită. Îl ridică şi mai sus, până când străluci în lumină şi îl puse, prinzându-l la spate.

Apoi, în mod extraordinar, se văzu făcând asta. O văzu pe Rowan Mayfair, ruptă de trecut, care fusese îndepărtat şi care era acum doar un amănunt care lipsea. Stătea ca un călător, în casa aceasta, întunecată şi neobişnuit de cunoscută.

Îi era cunoscută, nu-i aşa? Uşile acestea, înalte şi ţuguiate, îi erau cunoscute. Părea că văzuse picturile de mii de ori. Ellie venise aici. Mama ei locuise şi murise aici. Iar casa ei din îndepărtata Californie părea din altă lume! De ce venise atât de târziu?

Făcuse un ocol pe cărarea tainică a destinului. Ce însemnau toate succesele sale în comparaţie cu înfruntarea acestui secret, şi dacă stai să te gândeşti, acest mister, în toată măreţia lui, îi aparţinea de drept. O aşteptase aici toţi aceşti ani pentru a-l revendica iar acum, în sfârşit, sosise.

Smaraldul atârna greu pe bluza moale, din mătase. Degetele-i păreau incapabile să-i reziste, rămânând lângă el, ca un magnet.

— Este ceea ce vrei cu adevărat? şopti ea.

Un zgomot inconfundabil se auzi din spate, din hol, răspunzându-i. Zgomotul răsună în toată casa, precum un

pian mare care transmite cea mai fină atingere unei singure corzi. Se auzi din nou, încet, dar sigur. Cu siguranţă, era cineva.

Inima îi zvâcni aproape dureros. Rămase cu spatele, cu capul plecat, ca şi când ar fi dormit, apoi se întoarse şi ridică ochii. Doar la un metru distanţă zări o siluetă întunecată şi nedesluşită, care părea a fi un bărbat înalt.

Toate zgomotele mărunte ale nopţii păreau să se stingă, părăsind-o în timp ce făcea eforturi să-l recunoască din întunericul de nepătruns care îl învăluia. Se înşela sau vedea conturul unui chip? Părea că o pereche de ochi negri o urmăreau, apoi abia desluşi conturul unui cap. I se păru că vede linia albă a unui guler tare.

— Nu te juca cu mine, şopti ea. Încă o dată, zgomotul răsună în toată casa, însoţit de scârţâituri şi suspine. Într-un mod absolut miraculos, silueta străluci, apărând ca prin minune, iar când ea icni de spaimă, începu să pălească.

— Nu pleca! insistă ea, îndoindu-se că văzuse ceva.

Şi cum rămăsese cu privirea înspre amestecul de lumini şi umbre, cercetându-l cu disperare, o silueta întunecată se contură deodată în contrast cu lumina slabă, difuză, care se strecura prin deschizătura uşii. Se apropia cu paşi grei şi precişi prin praful ce se ridica în vârtejuri. Fără să existe riscul de a se înşela, Rowan recunoscu umerii masivi şi părul negru, cârlionţat.

— Rowan, tu eşti?

Solid, familiar, omenesc.

— A, Michael, strigă ea, cu vocea moale, neregulată. Se aruncă în braţele lui. Eşti tu, Michael, mulţumesc lui Dumnezeu!

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Ei bine, acum devin una dintre acele femei care cad în braţele unui bărbat şi-l lasă, apoi, să se ocupe de totul. Cam aşa gândea în sinea ei, tăcută şi îndoită, stând singură la masă ca o posibilă victimă a ororilor din casa asta întunecoasă.

Dar era plăcut să-l urmăreşti pe Michael în acţiune. Sunase după Ryan Mayfair şi la poliţie, la Lonigan and Sons. Vorbea pe aceeaşi limbă cu poliţistul în civil care urcase pe trepte. Cine ar fi băgat de seamă că purta mănuşi negre nu ar fi avut nimic de obiectat, poate şi din cauză că vorbea foarte repede, tot explicând câte ceva, dirijând lucrurile astfel încât să grăbească punerea unei concluzii.

— Ea abia a sosit aici. Aşa că nu are nici cea mai vagă idee despre cine naiba mai e şi tipul ăla din mansardă. Bătrâna nu i-a spus. Acum, e şocată. Bătrâna, tocmai şi-a dat sfârşitul acolo. Cadavrul din pod a zăcut multă vreme şi te rog să nu clinteşti nimic din cameră, ci doar să iei rămăşiţele, căci ea vrea să afle, la fel de mult ca şi tine, cine era acel bărbat.

— Uite că vine şi Ryan Mayfair. Ryan, Rowan e înăuntru. E într-o stare cumplită. Înainte de a muri, Carlotta i-a arătat sus un cadavru.

— Un cadavru? Vorbeşti serios?

— Trebuie să-l scoată. Aţi putea, tu sau Pierce, să urcaţi până acolo şi să vedeţi ce a rămas neatins dintre vechile jurnale şi din lucruri? Rowan e deja înăuntru. E frântă. S-ar putea să vorbească abia dimineaţă.

Pierce se execută pe loc. La naiba cu toţi cei care urcau pe scări.

Ryan şi Michael discutau domol. În hol, miros de fum de ţigară. Ryan intră în sufragerie şi vorbi cu Rowan pe

şoptite.

— Mâine, te sun la hotel. Sigur nu vrei să vii cu mine şi cu Pierce la Metairie?

— Trebuie să fie pe undeva pe aproape, spuse ea. Vreau să mă plimb de dimineaţă.

— Prietenul tău din California e drăguţ. Un om al locului.

— Da. Mulţumesc.

Michael se purtă protector până şi cu bătrâna Eugenia, pe care o luă pe după umeri şi o însoţi înăuntru ca să o vadă pe „bătrâna doamnă Carl“ înainte ca Lonigan să ridice cadavrul din leagăn. Biata Eugenia, plângea fără să scoată vreun sunet.

— Draga, vrei să-ţi chem pe cineva? Doar nu vrei să rămâi la noapte singură în casa asta, nu-i aşa? Cum să te ajut? Poţi aduce pe cineva să stea cu tine aici.

Simţea că rezonează întru totul cu vechiul său prieten, Lonigan. Îşi pierduse accentul californian şi vorbea ca Jerry sau ca Rita, care ieşiseră cu el „la remorcă“. Buni prieteni, Jerry şi Rita! Jerry bea bere cu tatăl lui Michael pe treptele din faţa casei, acum treizeci de ani. În epoca lui Elvis Presley, Rita îşi dădea întâlnire cu el şi cu Michael. Rita îşi aruncă braţele în jurul lui.

— Michael Curry!

Tot umblând de colo-colo, Rowan îi urmarea la lumina orbitoare a lanternelor. Pierce tot mai vorbea la telefon, în bibliotecă. Ea nu văzuse, însă, nici măcar biblioteca. Deodată, o lumină electrică mohorâtă inundă camera punând în evidenţă pielea veche şi covorul chinezesc.

— … ei, şi acum, Mike, spuse Lonigan, trebuie să-i spui doctoriţei Mayfair că femeia asta avea nouăzeci de ani şi că singurul lucru care o mai ţinea în viaţă era Deirdre. Adică, ştiam că era doar o chestiune de timp după ce s-a dus Deirdre. Ca atare, nu se poale învinovăţi, indiferent de ce s-ar fi întâmplat, aici, azi noapte. Ea e doctor, Mike, dar nu e făcătoare de minuni.

Nu, nu prea, gândi Rowan.

— Mike Curry? Doar n-oi fi fiul lui Tom Curry! spuse

poliţistul în uniformă. Mi-au spus că tu erai. Pe naiba, tatăl meu şi cu al tău erau veri de-al treilea. Ştiai? Oho, tatăl meu îl ştia foarte bine pe taică-tău, adesea bea cu el o bere la Corona.

În cele din urmă, cadavrul din pod, băgat în sac cu etichetă, a fost luat, iar corpul mic şi stafidit al bătrânei fu aşezat pe targa albă, de parcă ar fi fost viu, în realitate el urmând doar să fie mutat în căruciorul pompelor funebre – poate pentru a zăcea pe aceeaşi masă de îmbălsămare pe care se aflase şi Deirdre cu o zi înainte.

Nu tu funeralii, nu tu ceremonial de înmormântare, nimic, spuse Ryan. Ea însăşi îi spusese lui, asta, ieri. I-a spus şi lui Lonigan, zise omul.

— Peste o săptămână se va ţine slujba de requiem, spuse Ryan. Vei mai fi aici?

Unde m-aş putea duce? De ce? Mi-am găsit locul în casa asta. Sunt o vrăjitoare. Sunt o ucigaşă. De data asta, am făcut-o deliberat.

— … Şi-mi dau seama ce îngrozitor va fi fost pentru tine.

În timp ce se mergea înapoi spre sufragerie îl auzi pe tânărul Pierce în uşa bibliotecii:

— Doar nu are de gând să stea în casa asta la noapte, nu-i aşa?

— Nu, ne întoarcem la hotel, zise Michael.

— Tocmai, n-ar trebui să stea singură aici. Poate fi o casă tulburătoare. Cu adevărat neliniştitoare. Mă crezi nebun dacă îţi zic că, adineaori, când am fost în biblioteca, era acolo, deasupra şemineului, un portret al cuiva şi că, acum, acolo este o oglindă?

— Pierce! spuse Ryan cu mânie.

— Tara, îmi pare rău, dar…

— Te rog, nu acum, fiule.

— Te cred, spuse Michael cu un surâs subtil. Voi fi alături de ea.

— Rowan? Ryan se apropie din nou de ea, cu grijă – ea, deposedata, victima, când, de fapt, ea era ucigaşa. Agatha Christie ar fi trebuit să ştie. Dar, în acest caz, ar fi trebuit folosit un sfeşnic.

— Da, Ryan.

El se aşează la masă, atent să nu atingă suprafaţa prăfuită cu mâneca de la costumul său de comandă, perfect croit. Costum de doliu. Lumina îi descoperi faţa rasată, ochii albaştri şi reci, de un albastru mult mai strălucitor decât ai lui Michael.

— Ştii că această casă e a ta.

— Am aflat asta de la ea.

Tânărul Pierce râmase, respectuos, în dreptul intrării.

— Şi mai sunt multe altele, spuse Ryan.

— Garanţii, ipoteci?

El dădu din cap.

— Nu, nu cred că trebuie să-ţi faci astfel de griji pe tot timpul vieţii. Important este că, oricând doreşti, vii în oraş şi-i dăm drumul, împreună, la treabă.

— Dumnezeule, spuse Pierce, acesta este smaraldul? Descoperise caseta de bijuterii în celălalt capăt întunecos. Şi cu toată armata asta de oameni, pe aici.

Taică-său îi aruncă o privire potolită, răbdătoare.

— Nimeni n-o să fure acel smarald, fiule, spuse el suspinând. O privi neliniştit pe Rowan. Luă caseta de bijuterii de parcă nu mai ştia ce să facă.

— Ce mai e? întrebă Rowan. Ce s-a întâmplat?

— Ea ţi-a spus despre asta?

— Dar *ţie*, ţi-a spus cineva vreodată? întrebă ea calm, fără să-l provoace.

— Ce chestie, spuse el forţând un zâmbet abia schiţat. Puse caseta de bijuterii în faţa ei şi o bătu uşor cu mâna. Se ridică.

— Ei ştiu cine era omul din mansardă? întrebă el.

— Vor afla curând, Mai erau acolo, cu cadavrul sau cu ce mai rămăsese din el, un paşaport şi alte acte.

— Unde-i Michael? întrebă ea.

— Aici, iubito, aici. Vrei să te las singură? Mâinile sale înmănuşate erau aproape invizibile în întuneric.

— Sunt obosită, ne putem întoarce? Ryan, te sun mâine?

— Când doreşti, Rowan.

La uşă, Ryan ezită. Îl privi în fugă pe Michael, care

schiţă o mişcare să iasă. Rowan îl ajunse şi îi prinse mâna care se înfioră sub mănuşa din piele.

— Ascultă-mă, Rowan, spuse Ryan. Nu ştiu ce naiba ţi-a spus mătuşa Carl, nu ştiu cum a ajuns cadavrul sus, sau despre ce este vorba, sau ce ţi-a spus ea despre moştenire. Dar tu ai de făcut curat în casa asta veche, trebuie să arzi porcăriile de sus, trebuie să aduci oameni, poate te ajută Michael, şi aruncă toate terfeloagele şi borcanele alea. Trebuie să aeriseşti şi să tragi linie. Nu ai de ce să bântui pe aici şi să cercetezi fiecare fir de praf, de mizerie şi de urâciune. E o moştenire, nu un blestem. Cel puţin, nu ar trebui să fie.

— Ştiu, spuse ea.

Zgomot la uşa din faţă.

Doi tineri negri, care veniseră să o ia pe bunica Eugenia, aşteptau, în picioare, pe culoar. Michael se duse sus să o ajute. Ryan, apoi Pierce, o sărutară, pe rând, pe Rowan, pe obraz. Cam cum ai săruta un cadavru, i se năzări ei, deodată. Apoi, îşi dădu seama că e vorba de altceva. Aici, ei sărutau morţii de parcă sărutau viii.

Mâini calde şi zâmbetul de despărţire al lui Pierce, abia desluşit în întuneric. Mâine, telefon, prânz, discuţie şi aşa mai departe.

Zgomotul liftului, năpustindu-se îngrozitor. În filme, oamenii coborau în iad cu ascensorul.

— Tu ai cheia, Eugenia, şi, de mâine, dacă ai nevoie sau dacă vrei ceva, n-ai decât să vii şi să intri, aşa cum ai făcut tot timpul. Ai nevoie de bani, draga mea?

— Mi-am luat leafa, domnule Mike. Mulţumesc, domnule Mike.

— Mulţumim, domnule Curry, spuse negrul mai tânăr. Voce blândă, educată.

Se întorsese poliţistul cel bătrân. Probabil că era tocmai în holul din faţa pentru că ea abia îl auzea.

— Mda, Townsend.

— … paşaport, portofel, totul e acolo, în cămaşă.

Uşi închise. Întuneric. Linişte.

Michael se întoarse pe culoar.

Acum suntem doi iar casa e goală. Se opri în cadrul uşii sufrageriei, privind-o.

Trase o ţigară din buzunar, împingând pachetul înapoi. Nu-i era prea comod cu mănuşile, dar nici nu-i încetineau mişcările.

— Ce zici? întreba el. Hai să plecăm naibii, de aici, în seara asta. Îşi bătu ţigara pe geamul ceasului de mână. Explozia unui chibrit şi fulgerarea de lumină în ochii lui albaştri când îşi ridică privirea cuprinzând din nou sufrageria şi picturile.

Sunt ochi albaştri şi ochi albaştri. Cum de i-a crescut părul ăla negru atât de mult într-un timp aşa de scurt? Sau părea atât de bogat şi de creţ doar din cauza umezelii aerului cald?

În urechile ei, tăcerea răsuna. Într-adevăr, plecaseră cu toţii.

Întregul spaţiu era gol, la îndemâna atingerii lui Rowan, cu multele sale sertare, dulapuri, debarale, borcane şi cutii. Îi părea respingătoare chiar şi ideea de a atinge ceva. Nu erau ale ei, toate erau ale bătrânei. Neplăcut de umed, de rânced, îngrozitor, ca şi bătrâna. Rowan nu mai avea putere câtuşi de puţin, nici să se mişte, nici să urce din nou scările sau să mai vadă ceva.

— Numele lui era Townsend? întrebă ea.

— Mda, Stuart Townsend.

— Ei au idee cine naiba mai era şi ăsta?

Michael cugetă un moment, îşi luă un fir de tutun de pe buză şi îşi trecu greutatea de pe un picior pe celălalt. Ce fizic valabil are tipul ăsta, gândi ea. De-a dreptul obscen.

— Ştiu despre cine e vorba, spuse el cu un suspin. Îţi aminteşti de Aaron Lightner? Ştie totul despre el.

— Ce vrei să spui?

— Vrei să discutăm aici? Ochii îi alunecară din nou de-a lungul tavanului, ca un radar. Am maşina lui Aaron afară. Am putea să ne întoarcem la hotel sau să mergem undeva, în centru.

Ochii lui zăboviră drăgăstos pe medalionul de ipsos, pe candelabru. Felul în care îl admira, în timpul acestei crize,

avea ceva vinovat şi nemărturisit. Dar, nu avea de ce să se ascundă de ea.

— Asta-i casa, nu-i aşa? întrebă ea. Cea despre care mi-ai vorbit în California.

Ochii lui se pironiră pe ea.

— Mda, asta e. Surâse cu oarecare tristeţe şi îşi scutură capul. Chiar ea e. Scutură scrumul în palma făcută căuş, apoi se deplasă încet de la masă spre şemineu. Deplasarea lascivă a şoldurilor lui, mişcarea centurii sale din piele groasă, erau, toate, de un erotism năucitor. Ea îl privi cum scutura scrumul în vatra goală, grăuncioarele de scrum care, probabil, nu s-ar fi observat câtuşi de puţin în praful de pe podea, dacă le-ar fi lăsat să cadă.

— Cum adică, domnul Lightner ştie cine era omul acesta?

El păru stânjenit. Foarte sexy şi foarte stânjenit. Şi-a mai scos o ţigara şi a privit în jur socotindu-se.

— Lightner aparţine unei organizaţii, spuse el. Căută ceva în buzunarul cămăşii şi scoase un cartonaş. Îl puse pe masă. I-au spus ordin. Ca un ordin religios, dar nu e religios. Numele lui este Talamasca.

— Amatori în ale magiei negre?

— Nu.

— Dar aşa a spus bătrâna.

— Da, dar e o minciună. Cred în magia neagră, dar nu sunt amatori sau specialişti.

— Ea a spus o groază de minciuni. Era şi ceva adevăr în spusele ei, dar de fiecare dată învăluit în ură, venin, răutate şi minciuni cumplite, cumplite, spuse ea înfiorându-se. Mă ia când cu cald, când cu frig, adăugă ea. Am mai văzut un cartonaş din ăsta. El mi-a dat unul pe când eram în California. Ţi-a spus? L-am cunoscut în California. Ţi-a spus?

Michael încuviinţă din cap încurcat.

— La mormântul lui Ellie.

— Ei, cum e posibil aşa ceva? Că tu îi eşti prieten şi că el ştie totul despre omul ăsta de la mansardă? Am obosit, Michael. Îmi vine să urlu şi să nu mă mai opresc. Simt că,

dacă n-ai de gând să-mi spui… Apoi, ea amuţi ţintind cu privirea masa, în tăcere. Nu mai ştiu ce spun, conchise ea.

— Omul acela, Townsend, spuse Michael cu înţelegere, era membru al ordinului. A venit aici în 1929 şi a încercat să intre în legătură cu familia Mayfair.

— De ce?

— Ei au supravegheat familia asta timp de trei sute de ani, alcătuind o întreagă istorie a ei, spuse Michael. Este greu de înţeles pentru tine, cu toate astea…

— Şi simpla coincidenţă face ca omul ăsta să fie prietenul tău?

— Nu. Potoleşte-te. Nu e vorba despre nicio coincidenţă. L-am întâlnit în afara acestei case încă din prima noapte în care am ajuns aici. L-am mai văzut şi în San Francisco, adu-ţi aminte că şi tu l-ai văzut în noaptea în care m-ai luat de acasă, dar amândoi am crezut că era ziarist. Nu vorbisem niciodată cu el şi, înainte de noaptea aceea, nici nu-l văzusem.

— Îmi aduc aminte.

— Şi apoi, era acolo, afară din casă. Eram băut, băusem în avion. Aminteşte-ţi că-ţi promisesem să n-o fac, dar m-am îmbătat. Am ajuns aici şi am văzut asta… omul ăsta în grădină. Numai că nu era un om adevărat. Credeam că era şi, pe urma, mi-am dat seama că nu era. L-am văzut pe tipul ăsta când eram puşti. Îl vedeam de fiecare dată când treceam pe lângă casa asta. Ţi-am spus despre el, nu-i aşa? Ei bine, ceea ce trebuie să-ţi explic, într-un fel, este… că el nu e om adevărat.

— Ştiu, spuse ea. L-am văzut. Simţi un curent pe spatele ei. Spune mai departe. Te rog, îţi voi povesti despre ce am văzut după ce termini tu.

Dar el n-a mai vorbit. O privea neliniştit. Era frustrat, îngrijorat. Stătea aplecat spre cămin, privind-o de sus. Lumina de pe culoar îi descoperea, pe jumătate, faţa. Ochii lui săgetară dincolo masă apoi se întoarseră la ea. Tandreţe desăvârşită în aerul lui protector, vocea lui blândă şi teama lui de a nu o răni.

— Spune-mi şi restul, zise ea. Nu pricepi că trebuie să-ţi

spun lucruri groaznice, pentru că eşti singurul căruia i le pot dezvălui. Aşa că, tu îmi spui povestea ta, de fapt, îmi uşurezi povestea mea. Nu ştiam cum să fac să-ţi vorbesc despre faptul că l-am văzut pe acel om. L-am văzut după ce ai plecat, pe chei, în Tiburon. L-am văzut clipă de clipă în timp ce mama mea se stingea în New Orleans, fără să ştiu că era pe moarte. Nu ştiam nimic despre ea.

El încuviinţă din cap. Dar era tot confuz şi stânjenit.

— Dacă nu pot avea încredere în tine, pentru că merită să am, nu vreau să mai vorbesc cu nimeni. Ce ascunzi? Spune-mi. Spune-mi de ce, omul acela, Aaron Lightner a fost drăguţ cu mine, în această după-amiază, la ceremonia funerară de la care ai lipsit? Vreau să ştiu cine este şi cum se face de-l cunoşti. Am dreptul să te întreb asta, nu?

— Da, iubito, poţi avea încredere în mine. Te rog să nu te înfurii pe mine.

— O, nu-ţi face griji, ca să-i spulber cuiva carotida nu e suficientă o ceartă între îndrăgostiţi.

— Rowan, n-am vrut să…

— Ştiu, ştiu! şopti ea. Dar ştii că am ucis-o pe bătrână.

El schiţă un gest de refuz şi îşi scutură capul.

— Ştii ca am făcut-o. Îşi ridică privirea spre el. Eşti singurul care ştie. Apoi, o bănuială îngrozitoare îşi croi drum în mintea ei. I-ai spus şi lui Lightner ce ţi-am spus doar ţie? Despre ce am fost capabilă să fac?

— Nu, negă el scuturând din cap cu sinceritate, stăruind în faţa ei, într-o tăcere elocventă, pentru a fi crezut. Nu, Rowan, dar el ştie.

— Ce anume ştie?

El nu îi răspunse. Dădu din umeri şi îşi scoase altă ţigară. Stătea acolo, privind fix, aparent analizând, în timp ce-şi scotea cutia cu chibrituri şi, fără a băga de seamă ce face, realiză şmecheria grozavă, de mare dexteritate, a aprinderii băţului cu o singură mână, astfel că scoase un chibrit, lăsă capacul cutiei apoi îndoi chibritul, îl scăpară şi duse flacăra la ţigară.

— Nu ştiu de unde să încep, spuse el. Poate cu începutul. Dădu fumul afară şi îşi sprijini, din nou, cotul de

cămin. Te iubesc cu adevărat, simt asta. Nu ştiu de unde au apărut toate. Am o mulţime de bănuieli şi sunt speriat. Dar te iubesc. Dacă acest lucru a fost plănuit, adică predestinat, atunci sunt un om pierdut. Cu adevărat pierdut, pentru că nu pot accepta rolul destinat. Dar nu mă dau bătut în dragoste. Nu-mi pasă ce de ce se întâmplă. Ai auzit ce-am spus?

Ea încuviinţă din cap.

— Trebuie să-mi spui totul despre ceilalţi, zise ea. Dar mai rosti, fără cuvinte: *Oare îţi dai seama cât te iubesc şi cât te doresc?*

Ea se răsuci pe scaun ca să-l vadă mai bine din faţă. Îşi frecă din nou dosul braţelor şi-şi agăţă tocul pantofului de stinghia scaunului. Când îşi ridică privirea către el, ea îi văzu din nou şoldul, curbura curelei, cămaşa întinsă peste piept. Nu se putea stăpâni să nu-l dorească fizic. Mai bine cu el, nu? Gata, hai să mâncăm toată îngheţata asta delicioasă şi să scăpăm de poftă. Aşa, deci, poţi să-mi vorbeşti despre toate astea şi o să-ţi spun şi eu. Despre omul din avion. Şi despre întrebarea bătrânei. Era mai bun ca un muritor?

Faţa lui se întunecă în timp ce o privea. O iubea. Da. Acest bărbat era cel mai bun dintre toţi cei pe care îi cunoscuse, îi atinsese sau îi dorise vreodată. Cum ar fi fost totul fără el?

— Michael, te rog, vorbeşte-mi deschis, insistă ea.

— Da, bine. Rowan, nu te înfuria pe mine. Doar ascultă ce am de spus.

Apoi, el săltă un scaun din sufragerie, din cele de lângă perete. Îi răsuci spătarul spre ea, îl încălecă precum un cowboy, încrucişându-şi braţele pe spătar în timp ce o privea. Şi asta era tot erotism.

— În ultimele două zile, zise el, cam la douăzeci şi cinci de kilometri de aici, am fost pus să citesc istoria familia Mayfair, redactată de oamenii aceştia.

— Talamasca.

El încuviinţă din cap.

— Acum, să-ţi explic. Cu trei sute de ani în urmă, trăia

un om pe nume Petyr van Abel. Tatăl său fusese un faimos chirurg la Universitatea din Leida, din Olanda. Se mai află, acolo, cărţi scrise de acest doctor, Jan van Abel.

— Ştiu despre cine e vorba, zise ea. Era anatomist.

El zâmbi şi dădu din cap.

— Ei bine, el e strămoşul tău, iubito. Semeni cu fiul său. Cel puţin, aşa spune Aaron. Când Jan van Abel a murit, Petyr a rămas orfan şi a devenit membru al Talamasca. Putea citi gândurile, putea vedea stafii. Era ceea ce alţii ar numi un vrăjitor, dar Talamasca l-a adăpostit. În cele din urmă, a început să lucreze pentru ei şi una dintre reuşitele sale a fost aceea de a-i fi salvat pe cei acuzaţi, în alte ţări, de vrăjitorie. Dacă ei aveau har, cu adevărat, aşa cum am şi eu, ai şi tu, avea şi Petyr van Abel, el îi putea ajuta să ajungă în Amsterdam, la arhondaricul Talamasca.

Acest Petyr van Abel s-a dus în Scoţia pentru a încerca să intervină în procesul unei vrăjitoare, numită Suzanne Mayfair. Dar a ajuns prea târziu. Tot ce a mai putut face, şi a fost destul aşa cum se va dovedi, a fost să-i ia fiica, pe Deborah, s-o scoată din oraşul în care putea fi, la rândul ei, arsă pe rug şi să o ducă în Olanda. Dar, înainte de a face asta, el a văzut acel spirit. A observat că şi copila Deborah îl putea vedea. De aceea, Petyr a bănuit că Deborah l-a făcut să apară, fapt ce s-a dovedit a fi corect.

Deborah nu a rămas cu cei din ordin. În cele din urmă, l-a sedus pe Petyr şi a avut cu el o copilă, Charlotte. Charlotte a venit în Lumea Nouă şi a fondat familia Mayfair. Dar când Deborah a murit în Franţa, o vrăjitoare condamnată, acel om cu părul negru, acel spirit, s-a dus la Charlotte. Aşa cum a făcut-o şi smaraldul din această cutie. A ajuns împreuna cu spiritul la Charlotte.

— Toţi din familia Mayfair sunt urmaşii lui Charlotte. Până în prezent, în fiecare generaţie de descendenţi, cel puţin câte o femeie a moştenit puterile lui Suzanne şi ale lui Deborah care presupuneau, printre altele, capacitatea de a-l vedea pe omul cu părul negru, pe acest spirit. Ele sunt cele pe care Talamasca le numeşte vrăjitoarele Mayfair.

Ea scoase un sunet slab, pe jumătate uimire, pe jumătate râs nervos. Se îndreptă în scaun şi îi urmări uşoarele transformări ale expresiei feţei, în timp ce el îşi orânduia ce voia să-i spună. Apoi, ea s-a decis să nu-i mai zică nimic.

— Talamasca, spuse el, alegându-şi cu grija cuvintele. Sunt cărturari, istorici. Au documentat o mie de apariţii ale omului cu parul negru, în şi în jurul caselor. Acum trei sute de ani, în Saint-Domingue, când Petyr van Abel s-a dus să discute cu fiica sa, Charlotte, acest spirit i-a tulburat minţile.

Îşi mai scoase o ţigară în timp ce privirea îi rătăcea prin cameră, fără să o vadă pe ea, mai degrabă desluşind altceva, pentru ca, în cele din urmă, să se fixeze din nou asupra ei.

— Aşa cum ţi-am explicat deja, spuse el, l-am văzut pe omul acela de când aveam şase ani. Îl vedeam de fiecare dată când treceam pe lângă casa asta. Precum nenumăraţi alţi oameni intervievaţi de Talamasca, de-a lungul anilor l-am văzut şi în alte locuri. Dar important este că… în cealaltă noapte, când am revenit aici după atâţia ani, l-am văzut din nou. Când i-am spus lui Aaron ce am văzut, când i-am spus că l-am văzut încă de pe când eram de-o şchioapă şi că tu eşti aceea care m-a salvat, abia atunci mi-a arătat dosarul Talamasca despre vrăjitoarele Mayfair.

— El nu ştia că eu sunt aceea care te-a salvat din ocean?

Michael îşi scutură capul.

— El venise la San Francisco să mă vadă din cauza mâinilor mele. Ăsta-i domeniul lor de activitate, ca să spun aşa, oamenii care au puteri deosebite. Era ceva obişnuit, firesc. El mi-a ieşit în cale din întâmplare, aşa cum o făcuse, poate, şi Petyr van Abel când încercase să intervină în execuţia lui Suzanne Mayfair. Apoi, el te-a văzut în apropierea casei mele. Te-a văzut când ai venit să mă iei şi ştii că a crezut că m-ai angajat ca să mă întorc aici? El credea că ai angajat un medium să se întoarcă aici ca să-ţi cerceteze trecutul.

Trase ultimul fum de ţigară şi o strivi de grătarul

şemineului.

— Da, oricum, un timp, aşa a crezut. Până i-am spus de ce ai venit să mă vezi, că n-ai mai văzut niciodată casa aceasta şi că n-ai văzut nici măcar o fotografie a ei. De aici ştii povestea.

— Ceea ce ai avut de făcut acum a fost să citeşti dosarul vrăjitoarelor Mayfair. Dar mai e… după câte ştiu eu, mai e ceva legat de mine. Viziunile.

— Exact. Zâmbi cu toată faţa lui caldă şi frumoasă. Exact. Îţi aminteşti, ţi-am spus că am văzut o femeie şi că era o bijuterie…

— Ai spus că era smaraldul.

— Nu ştiam, Rowan. Nu ştiam. După aceea, am aflat. Ştiu la fel de sigur cum ştiu că stau aici că Deborah Mayfair a fost aceea pe care am văzut-o acolo, că ea purta smaraldul la gât şi că eu am fost trimis aici ca să fac ceva anume.

— Să lupţi cu acel spirit?

El clătină din cap.

— E mai complicat. De aceea trebuie să citeşti dosarul. Chiar trebuie, Rowan. Nu trebuie să te deranjeze că există un asemenea dosar. Trebuie doar să-l citeşti.

— Şi ce obţine Talamasca din toata tevatura asta? întrebă ea.

— Nimic, răspunse el. Cunoaştere. Da. Lor le place să ştie, să înţeleagă. Ca şi cum ar fi detectivi de suflete.

— Şi, presupun, infect de bogaţi.

— Mda, spuse el dând din cap. Putred de bogaţi.

— Glumeşti.

— Nu, ei au făcut bani ca şi tine. Au făcut avere aşa cum a făcut şi biserica catolică. Precum Vaticanul. Uite, ei nu cer nimic de la tine…

— OK, cred. Numai că eşti cam naiv, Michael. Chiar aşa, eşti cât se poate de naiv.

— Ce naiba te face să spui aşa ceva, Rowan? Of, Doamne, de unde ţi-a venit ideea că sunt naiv? Ai mai spus-o şi înainte şi e o nebunie!

— Eşti, Michael. Chiar eşti. OK, spune-mi cinstit, tot mai

crezi că sunt bune aceste viziuni? Că oamenii aceia care îţi apăreau erau fiinţe superioare?

— Da, cred, spuse el.

— Bruneta, vrăjitoarea condamnată, cum îi spui tu, cu piatra preţioasă, era bună… aia care te-a aruncat de pe stâncă drept în Oceanul Pacific, acolo unde…

— Rowan, nimeni nu poate dovedi un asemenea întreg lanţ de evenimente! Tot ce ştiu…

— … e că ai văzut acel spirit când aveai şase ani? Să-ţi spun ceva, Michael, omul ăla nu-i bun. Şi l-ai văzut pe aici acum două nopţi? Şi nici bruneta asta nu-i mai bună.

— Rowan, este prea devreme să interpretezi aşa.

— OK. Gata. Nu vreau să te înfurii. Nu vreau să te mânii nici pentru o clipă. Sunt aşa de bucuroasă că eşti aici, nici nu-ţi închipui cât de bucuroasă, că eşti cu mine în casa asta. Înţelegi toate astea, că eşti… of, e groaznic să spun, dar sunt bucuroasă că nu sunt singură în ea. Te vreau aici, ăsta-i tot adevărul.

— Ştiu, pricep. E important că sunt aici şi că tu nu eşti singură.

— Da, nici tu nu te complici prea mult. Se află aici ceva cumplit de rău, diabolic, ceva pe care îl resimt ca pe diavolul din mine. Nu, nu spune nimic. Doar ascultă-mă. E ceva atât de rău, încât s-ar putea revărsa şi lovi o mulţime de oameni. Mai mult decât a rănit, vreodată, în trecut. Dar tu eşti un cavaler cu ochii înstelaţi, care păşeşte pe podul de la intrarea în castel.

— Rowan, nu e adevărat.

— Bine, OK. Nu te-au împins ei acolo. N-au făcut-o. Iar faptul că îi cunoşti pe toţi ăştia, Rita Mae şi Jerry Lonigan, nu are nicio legătură.

— Ba are legătură. Problema este, ce fel de legătură. E crucial să nu ne grăbim cu concluziile.

Ea se întoarse iarăşi spre masă, privindu-l fix în timp ce-şi ţinea capul în mâini. Nu ştia cât se făcuse ceasul. Noaptea părea mai tăcută ca înainte, când şi când, în casă pocnea sau trosnea brusc. Dar, ei erau singuri. Absolut singuri.

— Ştii, spuse ea, mă gândesc la bătrână şi îmi pare ca un nor diavolesc pogorându-se peste mine. Parcă mergeam alături de diavol când eram cu ea. Iar ea credea că era cea bună. Se gândea că se lupta cu diavolul. E încâlcit, dar e o încâlceală mult mai întunecată…

— Ea l-a ucis pe Townsend, spuse el.

Ea se întoarse şi-l privi încă o dată.

— Ştii sigur?

— Mi-am pus mâinile pe el. Am simţit osul. Ea a făcut-o. Ea l-a legat fedeleş în carpetă. Poate era drogat atunci, nu ştiu. Dar el şi-a găsit sfârşitul în carpetă, ştiu bine. A ros o gaură acolo.

— Oh, Doamne! Îşi închise ochii şi imaginaţia ei se implică, din plin, cu însufleţire.

— Erau oameni în casă, tot timpul au fost şi n-au putut să-l salveze. Ei nu ştiau că murea, sus, acolo, iar dacă au ştiut înseamnă că n-au făcut nimic în această privinţă.

— De ce ar fi făcut ea asta?

— … pentru că ne ura. Adică, ura Talamasca.

— Ai spus, „ne“.

— A fost o scăpare, dar cu valoare pur informală. Parcă aş face parte din ea. Ei au venit la mine şi mi-au cerut să fiu parte, într-un fel sau altul. M-au luat pe încredere. Dar, poate că, după câte am priceput, ea ura pe oricine din afară care ştia ceva. Există, încă, din afară, pericole, pentru oricine. Aaron e în pericol. M-ai întrebat cu ce se alege Talamasca din aşa ceva. Evită sa mai piardă încă un membru.

— Cum adică?

— Venind spre casă de la înmormântare, ca să mă ia, a văzut un om pe şosea, l-a evitat brusc, s-a rostogolit de două ori şi abia ce a reuşit să iasă din blestemata aia de maşină că ea a şi sărit în aer. A fost lucrătură spiritului. Ştiu că a fost. Şi el ştie. Bănuiesc că, indiferent de ce ar însemna acest plan cuprinzător, acest bucluc încâlcit, Aaron a servit scopurilor lui.

— E rănit?

Michael negă din cap.

— El ştia despre ce este vorba, chiar şi ce se întâmpla. Dar nu a avut de ales. Imaginează-ţi că n-ar fi fost o vedenie şi că ar fi pus la pământ un om adevărat. Nu putea, pur şi simplu. A fost prins în capcană. Cred că a fost lovit la cap destul de tare.

— L-au dus la spital?

— Da, doctore. E OK. De aia am întârziat aici. El nu dorea să vin. Voia să te duci tu la el, acolo, la ţară, să citeşti dosarul. Dar aş fi venit, oricum. Ştiam că acela nu mă va ucide. Încă nu mi-am îndeplinit misiunea.

— Misiunea din viziuni.

— Nu, el are scopul sau şi ei le au pe ale lor. Nu lucrează împreună. Lucrează unii împotriva altora.

— Ce se întâmplă dacă încerci să fugi în Tibet? îl întrebă ea.

— Tu vrei să mergi?

— Dacă merg cu tine, înseamnă că nu fugim. Dar, chiar aşa, ce-ar fi dacă ai fugi?

— Nu ştiu. N-am de gând, aşa că nu se pune la socoteală asta. Ei vor să mă lupt cu el şi cu schema pusă la cale. Sunt convins.

— Ei vor să rupi lanţul, spuse ea. Asta spunea bătrâna. Ea spunea „rupe lanţul“ în sensul de moştenire care vine dinspre Charlotte. Aşa cred. Deşi ea n-a vorbit cu nimeni, nici pe departe. A spus că ea însăşi a încercat să-l rupă. Şi că eu pot să o fac.

— Evident, acesta este răspunsul. Dar mai e ceva legat de el şi motivul pentru care ni se arată.

— În regulă, spuse ea. Acum, ascultă-mă cu atenţie. Voi citi dosarul până la ultima filă. Dar şi eu am văzut lucrul respectiv. Nu este doar o apariţie. Afectează materia.

— Ce ai văzut?

— Era în noaptea şi la ora morţii mamei mele. Am încercat să-ţi telefonez. Am sunat la hotel, dar nu erai acolo. M-a speriat de moarte. Dar, nu apariţia în sine este importantă. S-a întâmplat altceva. A influenţat apa dimprejurul casei mele. A tulburat-o atât de tare încât se legănau pilonii cheiului. N-a fost nicio furtună în noaptea

aceea în Golful Richardson sau în Golful San Francisco, n-a fost niciun fel de cutremur sau vreun alt aspect material care să determine asta. Mai e ceva. Următoarea dată, am simţit că acel lucru m-a atins.

— Când s-a întâmplat?

— În avion. Am crezut că am visat. Dar nu era aşa. După aceea, am suferit ca şi cum aş fi fost cu un uriaş.

— Adică?...

— Am crezut că aţipisem, dar acum încerc să separ lucrurile şi cred că acel lucru nu s-a limitat doar la apariţii. Se leagă, într-un fel aparte. De contactul fizic. Am realizat dimensiunile lui.

— Această atitudine ştiinţifică e demnă de laudă. Aş avea o întrebare. În măsura în care te-a atins, sau nu, situaţia îţi evocă vreun alt contact, mai puţin ştiinţific?

— Bineînţeles că mi-a evocat. Îmi putea provoca plăcere pentru că eram pe jumătate adormită. Când m-am trezit, m-am simţit de parcă fusesem violată. M-a scârbit.

— O, ce drăguţ, spuse el neliniştit. Tare drăguţ. Uite, ai puterea să opreşti acel lucru să mai comită un asemenea tip de viol.

— Ştiu, şi pentru că acum ştiu că este ceea ce este, o voi face. Dar, dacă alaltăieri mi-ar fi spus cineva că o fiinţă invizibila va dormi, cu mine, sub acelaşi aşternut, în timpul unui zbor către New Orleans, n-aş fi fost mai pregătită sufleteşte decât eram, pentru că nu aş fi crezut. Dar ştiu că nu vrea să-mi facă rău. Şi, cât se poate de sigur, nici ţie. Dar trebuie să ţinem seama de faptul că, indiscutabil, are de gând să facă rău oricui se pune în calea planurilor sale. Inclusiv prietenul tău Aaron.

— Corect, spuse Michael.

— Arăţi obosit, aşa că ai nevoie să fii dus înapoi la hotel şi pus în pat, zise ea. De ce n-am merge acolo?

El nu-i răspunse. Se ridică şi îşi frecă ceafa cu mâinile.

— Mai e un lucru pe care nu-l spui.

— Care?

— Şi pe care nici eu nu-l spun.

— Hai, spune, zise ea blând, răbdător.

— Nu vrei să vorbeşti cu el? Nu vrei să-l întrebi tu însăţi cine este şi ce este? Nu crezi că poţi comunica mai bine cu el, mai pe deplin decât, poate, cu oricine altcineva? Poate, tu nu vrei. Dar eu vreau. Vreau să-i vorbesc. Vreau să aflu de ce mi s-a arătat când eram puşti. Vreau să ştiu de ce, în cealaltă noapte, s-a apropiat atât de mult de mine încât aproape că l-am atins, i-am atins pantofii. Vreau să ştiu ce este. Ştiu că, indiferent de ce mi-a spus Aaron sau de ce-mi va mai spune, am ajuns să cred că sunt suficient de isteţ ca să ajung, prin intermediul acelui lucru, la a-i afla scopul. Poate ăsta este tipul de satisfacţie pe care aşteaptă să o obţină de la toţi cei care l-au văzut vreodată. Poate, pe asta se bizuie.

Dacă n-ai simţit asta, înseamnă că eşti, mult, mult mai deşteaptă şi mai puternică decât mine. N-am vorbit niciodată cu o stafie, spirit sau ce-o fi. Şi, ah, Doamne, n-aş scăpa prilejul nici în condiţiile în care ştiu ceea ce ştiu sau ştiind ce i-a făcut lui Aaron.

Ea încuviinţă din cap.

— Mda, ai abordat subiectul foarte bine. Poate că mizează pe faptul că, din vanitate, unii dintre noi nu vor urma drumul deja bătut de alţii. Dar, între mine şi acel lucru e ceva în plus. M-a atins. Şi mi-a lăsat senzaţia de viol. Nu mi-a plăcut.

Tăcură pentru o clipă. El o privi în timp ce ea parcă auzea cum se învârtesc rotiţele mecanismului din creier.

El se ridică, se întinse după caseta bijuteriei şi o trase spre sine, făcând-o să alunece pe suprafaţa netedă a mesei. O deschise şi privi smaraldul.

— Dă-i drumul, îl îndemnă ea. Atinge-l.

— Nu arată aşa cum l-am desenat, şopti el. Când am făcut desenul, mi l-am imaginat, nu mi l-am reamintit. Îşi scutură din nou capul. Părea pe punctul de a închide capacul casetei, dar şi-a scos mânuşa şi şi-a pus degetele pe piatră.

Ea a aşteptat, în tăcere. Dar figura ei exprima din plin dezamăgire şi nelinişte. Nu-l grăbi când el suspină şi închise caseta.

— Am avut o viziune legată de tine, punându-ţi-l la gât, spuse el. M-am văzut stând în faţa ta. Cu grijă, îşi puse din nou mănuşa.

— Aşa era când ai intrat.

— Mda, zise el încuviinţând din cap. Nici n-am băgat de seamă că-l purtai.

— Era întuneric.

— Te-am văzut numai pe tine.

— Ce contează? zise ea nepăsătoare. L-am scos şi l-am pus la loc, în casetă.

— Nu ştiam.

— Tocmai ai aflat, când l-ai atins. Ai mai văzut şi altceva?

El clătină din cap.

— Doar că mă iubeşti, zise el cu glas scăzut. Cu adevărat.

— Poţi să mă atingi pe mine ca să afli asta, spuse ea.

El zâmbi, dar încurcat, cu tristeţe. Îşi îndesă mâinile în buzunare de parcă ar fi vrut să se descotorosească de ele. Clătină a compasiune din cap. Ea aşteptă îndelung, urând faptul că-l vedea cum se chinuie.

— Hai, hai să mergem, îl chemă ea. Ţie, locul ăsta îţi face mai mult rău decât mie. Hai înapoi la hotel.

El încuviinţă din cap.

— Simt nevoia să beau un pahar cu apă, spuse el. Crezi că e apă rece în casa asta? Am gâtul uscat şi mi-e cald.

— Nu ştiu, răspunse ea. Nici nu ştiu dacă există bucătărie. Poate că e vreun puţ acoperit de muşchi. Poate e vreun izvor fermecat.

El râse încetişor.

— Hai, vino să căutăm apă.

Ea se ridică şi-l urmă afară din sufragerie, pe uşa din spate. Era, acolo, un fel de oficiu pentru majordom în care se aflau o chiuvetă mică şi vitrine înalte, din sticlă, pline cu porţelanuri. El nu se grăbi, părând a măsura cu mâinile grosimea pereţilor.

— Ia vino, zise el păşind dincolo de următoarea uşă. Apăsă pe un buton negru şi vechi, fixat în perete. Se

aprinse un bulb spălăcit, luminând slab şi mohorât, descoperind o încăpere pe doua niveluri: în partea de sus, un dormitor impersonal, iar cu două trepte mai jos, o încăpere strâmtă, pentru micul dejun, cu un şemineu.

O serie de uşi din sticlă dezvăluiau ochiului, în afară, curtea foarte mare. Aici, orăcăitul broaştelor părea a se auzi mai puternic şi mai clar. Colţul de nord era total ascuns vederii de un copac imens.

Toate camerele erau foarte curate şi aranjate după moda veche. Foarte eficient.

Frigiderul încastrat acoperea jumătate din zidul interior, fiind prevăzut cu o uşă mare şi grea, asemănătoare uşilor de intrare în cramele restaurantelor.

— Dacă găseşti vreun cadavru acolo, să nu-mi spui, nu vreau să ştiu, spuse ea plictisită.

— Nu, e doar mâncare şi apă rece ca gheaţa, răspunse el zâmbind. Scoase o sticlă incoloră. Dă-mi voie să-ţi dezvălui un amănunt specific Sudului. Întotdeauna exista o sticlă cu apă rece ca gheaţa. Scotoci într-una dintre vitrinele de afară, de deasupra colţului chiuvetei şi, cu mâna dreaptă, luă două pahare mate ca piftia, pe care le aşează pe tejgheaua imaculată.

Apa rece avea un gust minunat. Ea îşi aduse din nou aminte de bătrână. Casa ei, poate şi paharul ei. Pahar din care ea ar fi băut. Îşi birui repulsia şi puse paharul în chiuveta mică, din oţel, aflată în faţa sa.

— Da, ca la restaurant, îşi spuse ea, detaşându-se de ea însăşi. Rebelă. Locul era de genul celor foarte bine echipate, cu multă, foarte multă vreme în urmă, pe când s-au demontat instalaţiile victoriene, atât de îndrăgite astăzi în San Francisco. Au fost puse în loc altele, din oţel lustruit.

— Ce ai de gând să faci, Michael? îl întrebă ea.

El privea fix la paharul din mâna sa. Îşi ridică privirea către ea şi, într-o clipă, simţi cum îi merg la inimă tandreţea şi protecţia din ochii lui.

— Să ne iubim, Rowan, să ne iubim unul pe celălalt. Aşa cum sunt sigur pe viziunile mele sunt la fel de sigur că nu

face parte din vreun plan al cuiva ca noi doi să ne iubim cu adevărat.

Ea se apropie şi îşi petrecu braţele în jurul lui. Simţi cum mâinile lui îi urcă pe spate cuprinzându-i, cu căldură şi tandreţe, gâtul şi părul. El o strânse uşor în braţe şi îşi îngropă faţa în părul ei, după care o sărută, uşor, pe buze.

— Iubeşte-mă, Rowan, ai încredere în mine şi iubeşte-mă, spuse el sincer, din inimă. Se dădu puţin înapoi, părând a se retrage în sine, apoi o luă de mână şi o conduse încet către uşa în stil franţuzesc. Se opri, privind afară, în întuneric.

Apoi deschise uşa. Nicio încuietoare. Poate că niciuna nu avea încuietori.

— Putem ieşi? întrebă el.

— Bineînţeles că putem. De ce mă întrebi?

El o privea de parcă ar fi vrut să o sărute. Dar nu o făcu. Dar îl sărută ea. Simţi gustul lui absolut delicios care îi evocă şi celelalte lucruri. I se ghemui îndelung la piept. Apoi, îl conduse afară.

Au descoperit o verandă cu închisă cu plasă, mult mai mică decât aceea pe care murise bătrâna. Au ieşit apoi pe o altă uşă, la fel cu multe altele, pe care arcul o închise în urma lor. Au coborât treptele din lemn ajungând la lespezile din piatră.

— Toate sun OK, spuse el. Nu sunt deloc în stare proastă.

— Cum e casa? Mai poate fi refăcută sau s-a deteriorat prea mult?

— Casa asta? Zâmbea clătinându-și capul. Ochi lui albaştri străluceau frumos când privea către ea sau către veranda deschisă de deasupra capetelor lor. Iubito, casa e bună, foarte bună. Casa asta va rămâne tot aici, în picioare după ce ne-om duce amândoi. N-am mai fost într-o asemenea casă. Nici măcar în anii petrecuţi la San Francisco. Mâine ne vom întoarce şi îţi voi arăta casa pe lumină. Îţi voi arăta cât de groşi sunt pereţii. Dacă vrei, îţi pot arăta căpriorii din subsol. Se opri, jenat de a fi ajuns într-o asemenea stare de înfierbântare. Îl cuprinse din nou

nefericirea şi jalea pentru bătrână, indiferent de cum fusese ea.

Mai era şi Deirdre. Mai erau atâtea întrebări despre Deirdre care încă nu-şi găsiseră răspuns. Atât de multe lucruri se conturaseră în această istorie şi totuşi părea a se afla în cea mai întunecată zi… Privi în el însuşi şi se văzu cum se emoţionează când priveşte pereţii sau când studiază tocurile uşilor, pervazurile şi treptele.

— Îţi place, nu-i aşa?

— Mi-a plăcut casa de când eram puşti, spuse. Mi-a plăcut şi acum două nopţi când am revăzut-o. Îmi place şi acum, chiar dacă ştiu tot felul de lucruri care s-au întâmplat în ea, inclusiv ceea ce a păţit acel individ din mansardă. Îmi place pentru că e casa ta. Şi, pentru că… pentru ca e frumoasă şi nu contrează cine ce a făcut în ea sau ce i-a făcut ei. A fost frumoasă când a fost clădită. Şi va mai fi frumoasă încă o sută de ani de acum înainte.

O învălui din nou cu braţul, iar ea se topi în braţele lui, cuibărindu-i-se la piept în timp ce el iarăşi îi sărută părul. O atinse pe obraz cu degetele înmănușate. Ea ar fi vrut să-i smulgă mănuşile. Dar nu o spuse.

— Ce ciudat, spuse el. Când eram în California m-am ocupat de multe case. Toate mi-au plăcut. Dar niciuna nu mi-a dat, acut, sentimentul că sunt muritor. Niciodată, casele nu m-au determinat să mă simt atât de neînsemnat. Casa asta îmi dă acest sentiment. Mi-l dă pentru că va rămâne aici şi după ce eu nu voi mai fi.

Se întoarseră şi se afundară în grădină găsind lespezi printre buruienile care li se ridicau în cale. Bananierii creşteau atât de groşi şi de joşi încât feţele lor erau periate de frunzele în formă de săbiuţă.

Pe măsură ce mergeau pe treptele joase din piatră, în urma lor tufele acopereau lumina care venea dinspre bucătărie. În jur era întuneric ca la ţară.

Se ridică un miros greu de verdeaţă, ca mirosul unei mlaştini, şi Rowan realiză că se uita la un iaz. Rămaseră pe o lespede de piatră în buza iazului întunecat. Era atât de năpădit de buruieni, încât suprafaţa apei se arăta doar în

vagi luciri. Nuferii sclipeau izbitor, ca şi cele mai îndepărtate stele din înaltul cerului. Insecte zumzăiau gros, pe nevăzute. Broaştele psalmodiau şi agitau apa în aşa măsură încât mulţimea de stele aprinsese apa chiar şi adânc, printre ierburile înalte. De acolo părea că vine un picurat insistent, deşi iazul era alimentat de fântâni; îngustându-şi ochii văzu ţâşnitoarele care revărsau mici pârâiaşe scânteietoare.

— Stella a construit asta acum mai bine de cincizeci de ani, spuse el. Nu a vrut defel să fie aşa. Era o piscină. Acum, grădina a acaparat-o. Pământul a luat-o înapoi.

Cât de trist suna. Era ca şi cum i s-ar fi confirmat ceva în care nu crezuse pe deplin. Se gândea cât de mult a şocat-o numele acela când Ellie l-a pronunţat în ultimele sale săptămâni de febră şi delir. „Stella în coşciug.“

El se uita către partea din faţă a casei şi, când ea îi urmă privirea, văzu înaltul acoperiş triunghiular de la al treilea etaj cu hornurile sale gemene în echilibru pe fundalul cerului, lumina lunii sau a stelelor – nu ştia a cui – în ferestrele pătrate de acolo de sus, de la încăperea în care se sfârşise bărbatul, în care Antha fugise de Carlotta. Tot traseul prăbuşirii pe lângă acele verande împodobite cu feronerie spre lespezi, înainte să i se sfarme craniul de pavaj, să i se zdrobească ţesutul moale al creierului din care să i se scurgă încet sângele.

Se strânse mai tare lângă Michael, sprijinindu-se de el cu toată greutatea.

Ea privi drept în sus spre cerul pal cu puţinele sale stele risipite, încă strălucitoare, şi iar îi reveni bătrâna în memorie precum o umbră funestă care nu voia s-o părăsească. Se gândi la expresia apărută pe faţa bătrânei când murea. Se gândi la cuvintele ei. Şi la faţa mamei sale în sicriu, dormind liniştită, pentru totdeauna, în satin alb.

— Ce e, iubito? întrebă el. Un murmur uşor din pieptul lui.

Îşi apasă faţa de pieptul lui. Începură să o treacă fiori aşa cum se întâmplase toată noaptea, atât în casă cât şi afară, şi îi plăcu să-i simtă braţele cum o strâng din ce în

ce mai tare.

Broaştele cântau de răsuna pădurea de cântarea lor chinuitoare şi, departe, o pasăre ţipă în noapte. Era imposibil de crezut ca străzile se aflau la distanţă de-o palma, că dincolo de copaci existau oameni şi că îndepărtatele lumini micuţe şi galbene care clipeau, ici şi colo, erau luminile de la casele altor oameni.

— Te iubesc, Michael. Da. Te iubesc, şopti ea.

Dar ea nu putea scăpa de vraja diavolului. Părea să ţină de cer şi de copacul imens cu contur nedesluşit de deasupra capului ei şi de apa care sclipea, în adâncuri, prin bogăţia de ierburi sălbatice. Dar nu ţinea de vreun loc anume. Era în ea, bucăţică din ea. Îşi dădu seama, încă stând cu capul pe pieptul lui, că nu era vorba doar de a-şi aminti de bătrână, de fragila şi caustica ei răutate, ci de o presimţire. Eforturile lui Ellie fuseseră zadarnice, căci Rowan avea demult această presimţire. Poate, chiar toată viaţa ştiuse că în viitor zăcea un secret groaznic, întunecat, că acesta era esenţial, nemărginit, lacom şi cu multe învelişuri şi, o dată relevat, ar fi continuat să se dezvăluie veşnic. Era un secret care ar fi devenit esenţa lumii, dezvăluirea sa nefiind accesibilă fiinţelor obişnuite.

Această zi lungă în înmiresmatul oraş fierbinte, cu etichetă şi ceremonialuri de modă veche, dezvăluise, pur şi simplu, începutul. Chiar şi secretele bătrânei însemnaseră un simplu început.

Acest secret îşi trage puterea din aceeaşi rădăcină din care îmi trag şi eu puterea, cei doi, bunul şi răul, căci, în final, ei nu pot fi individualizaţi.

— Rowan, dă-mi voie să te iau de aici, spuse el. Ar fi trebuit să fi plecat deja. E greşeala mea.

— Nu, nu mai contează dacă plecăm, şopti ea. Îmi place aici. Nu are importanţă unde merg, aşa că de ce sa nu rămân aici, unde e întuneric, linişte şi frumos?

Veni din nou mirosul uşor apăsător al acelei flori pe care bătrâna o numise iasomia nopţii.

— Ah, o simţi, Michael? Ea îşi îndreptă privirea către nuferii albi care străluceau în întuneric.

— E mirosul nopţilor de vară din New Orleans, îi răspunse el. Al plimbatului de unul singur, al fluieratului, al bătutului cu nuiaua în ţăruşii de fier. Ei îi plăcea vibraţia grava a vocii lui. E mirosul plimbării pe toate străzile astea din jur.

El privi în jos către ea părând a face eforturi să-i distingă faţa. Rowan, orice ar fi, nu înstrăina casa asta. Chiar dacă trebuie să pleci departe de ea şi să n-o mai revezi vreodată, chiar dacă vei ajunge să o urăşti. N-o înstrăina. N-o lăsa vreodată să cadă în mâinile cuiva care n-ar iubi-o. E prea frumoasă. Trebuie sa supravieţuiască toate acestea, ca şi noi.

Ea nu-i răspunse. Nu-i mărturisi cea mai întunecată dintre temerile sale, anume că ei nu vor supravieţui împreună, că, într-un fel, tot ceea ce i-a adus vreodată consolare va fi pierdut. Apoi îşi aminti figura bătrânei, sus în camera morţii, cea în care bărbatul murise cu ani şi ani în urma, în timp ce-i spunea „Poţi alege. Poţi rupe lanţul!“ Bătrâna, care încercase să-l rupă cu propriul înveliş de răutate, viciu şi răceală. Încercând să-i ofere lui Rowan ceva pe care ea însăşi îl percepea ca fiind luminos şi pur. Chiar în aceeaşi cameră cu acel bărbat care murise, legat, fără speranţă, în covor, în timp ce viaţa mergea înainte în camera de dedesubt.

— Hai să mergem, iubita mea, spuse el. Hai înapoi la hotel. Insist. Să ne băgăm în unul dintre paturile acelea largi şi moi de hotel, să ne strângem în braţe.

— Putem să mergem pe jos, Michael? Putem să ne plimbăm încet, prin întuneric?

— Da, scumpo, dacă asta vrei.

Nu aveau chei ca să închidă. Au lăsat luminile aprinse în spatele ferestrelor acoperite cu murdărie sau cu draperii. Coborâră pe potecă şi ieşiră pe poarta ruginită.

Michael deschise maşina şi scoase o servieta pe care i-o arătă. Îi spuse că acolo se află întreaga poveste, dar că ea nu o poate citi până nu-i explică el câteva lucruri. Acolo erau chestiuni care o vor şoca, poate chiar o vor întrista. Mâine, vor vorbi despre asta după micul dejun. El îi

promisese lui Aaron că nu i-o va da fără explicaţii, acest lucru făcându-se spre binele ei. Aaron dorea ca ea să înţeleagă.

Încuviinţă din cap. Nu avea suspiciuni în privinţa lui Aaron Lightner. Nu le stătea în putinţă oamenilor să-şi bată joc de ea, iar Aaron nu avea nevoie să-şi bată joc de nimeni. Când se gândi la el, acum, amintindu-şi mâna lui pe braţul său, la înmormântare, avu neliniştitorul sentiment că şi el era un nevinovat, unul ca Michael. Îi făcea inocenţi faptul că ei chiar nu înţelegeau răutatea din oameni.

Acum, ea se simţea obosită. Nu are importanţă ce vezi, sau ce simţi, sau ce ajungi să ştii. Oricum vei obosi. Nu poţi nici să le necăjeşti mereu, ceas de ceas, zi după zi. Acum, privind peste umăr către casă, se gândea la bătrână, rece şi mică, moartă în balansoar, moartea ei urmând să nu fie înţeleasă sau răzbunată.

Dacă n-aş fi omorât-o, aş fi fost absolut liberă să o urăsc! Am această vină din pricina ei, aşa cum am îndoielile şi chinurile pe care mi le-a scos la iveală.

Michael rămăsese pierdut, uitându-se la poartă. Îl trase puţin de mânecă când veni lângă el.

— Seamănă cu o gaură de cheie, nu-i aşa? întrebă ea.

El aprobă din cap, dar părea a fi departe, pierdut în gândurile sale.

— Aşa au numit stilul ăsta – intrarea tip gaură de cheie, murmură el. Parte a amestecului egipteano-greco-italian care le-a plăcut foarte mult când au construit această casă.

— Da, au făcut treabă bună cu el, spuse ea obosită. Voia să-i spună despre uşa sculptată la cavoul din cimitir, dar era foarte obosită.

Se plimbară încet, împreună, cotind pe Philip Street şi apoi pe Prytania, mai sus de Jackson Avenue. Treceau pe lângă case drăguţe, cufundate în întuneric; pe lângă ziduri de grădini. Apoi, în jos, pe St. Charles, pe lângă magazine şi baruri tăcute, vile cu apartamente şi, până la hotel, au întâlnit doar o maşină care a trecut încet pe lângă ei şi un vagon de tramvai, un troncănit metalic infernal când a luat

curba, apoi un uruit îndepărtat, nimeni la ferestrele lui inundate cu o lumină galbenă ca untul.

Făcură dragoste sub duş, atingându-se unul pe celălalt în grabă şi cu stângăcie, Rowan excitându-se la nebunie când simţi mănuşile de piele mângâindu-i sânii goi şi coborându-i între picioare. Scăpaseră de casă; ca şi de bătrână; şi de biata, trista, frumoasa Deirdre. Exista numai Michael, numai pieptul lui puternic la care visase şi penisul lui gros în mâinile ei, răsărind din părul creţ, negru şi lucios.

Cu ani în urma, un prieten tâmpit îi spusese, în campus, la o cafea, ca femeilor nu li se pare atrăgător trupul bărbaţilor, asta fiind ceea ce credeau bărbaţii. În ceea ce o priveşte, totdeauna iubise bărbaţii atât pentru ceea ce erau în stare cât şi pentru trupurile lor. Iubea acest trup, îi iubea forţa şi mameloanele mititele, mătăsoase şi moi şi pântecul puternic şi acest penis pe care îl luă în gură. Îi plăcea să simtă aceste coapse puternice sub degetele ei şi părul moale din şaua spatelui. Mătăsos şi puternic, aşa e un bărbat.

Alergă cu mâinile în jos, pe picioarele lui Michael, zgâriindu-i încheietura genunchilor şi strângându-i muşchii gambelor. Aşa de tare. Ea îl împinse în faianţă, sugând cu mai multă plăcere, în mişcări ritmice, ridicându-i boaşele în căuşul palmelor şi lipindu-i-le de rădăcina penisului.

Cu blândeţe, el încercă să o ridice. Dar, ea voia ca el să se reverse în gura ei. Ea îi trase şoldurile mai aproape. Nu voia să-l lase să plece şi el termină şi geamătul îl satisfăcu tot atât de tare ca şi toate celelalte.

Mai târziu când s-au urcat în patul cald şi uscat, cu suflul blând al aerului condiţionat, Michael îşi scoase mănuşile şi o luară de la capăt.

— Nu mă pot abţine să nu te ating, spuse el. Nu mă pot abţine şi vreau să te întreb cum ţi s-a părut când s-a întâmplat chestia aia, dar ştiu că n-ar trebui să te întreb asta, recunoşti, ar fi ca şi cum aş vedea faţa omului care te-a atins…

Ea stătea rezemată de pernă, privindu-l în întuneric,

plăcându-i minunata apăsare a greutăţii lui, în timp ce mâinile lui aproape că o trăgeau de păr. Îşi strânse pumnul drept şi îşi frecă încheieturile degetelor de-a lungul bărbiei ţepoase, închise la culoare.

— E ca şi cum ţi-ai face-o de unul singur, spuse ea cu blândeţe, apoi se întinse şi-i apucă mâna stângă, pe care o apropie ca să-i poată săruta palma. El se învârtoşă, împungându-i coapsa cu penisul. Nu era, la naiba, trosneala cu altcineva. Nu erau decât celule vii în celule vii.

— Hmmmm, îmi plac aceste celule vii, îi murmură în ureche, sărutând-o apăsat. Îşi năpusti sărutările asupra ei iar gura ei se întorcea către el la fel de neruşinată, flămândă şi pofticioasă ca şi a lui.

Când se trezi, era ora patru. *E timpul să merg la spital. Nu.* Michael dormea dus. N-a simţit că l-a sărutat uşor pe obraz. Şi-a pus pe ea halatul alb şi gros pe care l-a găsit agăţat în debara şi s-a îndreptat, în tăcere, către sufrageria apartamentului. Unica lumină era aceea a bulevardului.

Acolo, pustiu. Linişte ca în culisele unei scene. Ei îi plăceau străzile dimineaţa, ca acum, când, dacă voiai, puteai coborî să dansezi acolo, ca pe scenă, căci marcajele albe şi semnalele luminoase nu contau.

Aici, se simţea cu capul limpede, bine, în siguranţă. Casa aştepta, dar casa aşteptase multă vreme.

Recepţionera îi spuse că încă nu era gata cafeaua. În schimb, exista un mesaj pentru ea şi pentru domnul Curry de la domnul Lightner, anume că astăzi ar dori să revină la hotel mai târziu şi că, în dimineaţa respectivă, putea fi găsit la Retreat House. Îşi notă numărul de telefon.

Intră în mica bucătărie, găsi un ibric şi cafea, o prepară singură şi se întoarse închizând cu grijă uşa dormitorului şi pe cea care da în holişorul dintre dormitor şi camera de zi.

Unde era dosarul vrăjitoarelor Mayfair? Ce făcuse Michael cu servieta pe care o luase din maşină?

Scotoci puţin prin camera cu scaune cu huse şi canapea.

Caută în micul birou, în debarale şi chiar în bucătărie. Apoi se strecură pe culoar şi, la lumina ferestrei, îl privi cum doarme. Şi părul buclat de la ceafa lui.

În debara, nimic. În baie, nimic.

Isteţ, Michael. Dar tot o s-o găsesc. Apoi, zări marginea servietei. El o strecurase în spatele scaunului.

Nu prea are încredere, dar, în fond, fac exact ceea ce, într-un fel sau altul, am promis să nu fac, se gândi ea. Scoase servieta de după scaun, oprindu-se să asculte ritmul respiraţiei lui adânci. Apoi închise uşa şi paşi în vârful degetelor pe hol, închise a doua uşă şi puse servieta pe măsuţa pentru cafea, la lumina lămpii.

Pe urmă îşi luă cafeaua şi ţigările, se aşeză pe canapea şi se uită la ceas. Era patru şi un sfert. Îi plăcea ora, pur şi simplu îi plăcea. Era un moment potrivit pentru citit. La aceeaşi oră îi mai plăcea să fie la volan în drum către spital, trecând pe roşu la toate intersecţiile în marele gol al tăcerii, cu mintea plină de gânduri ordonate şi amănunţite, legate de operaţiile care o aşteptau. Dar era un moment încă şi mai potrivit pentru a citi.

Deschise servieta şi scoase un teanc de dosare, fiecare dintre ele ciudat intitulat „Dosarul despre vrăjitoarele Mayfair“. O făcu să zâmbească.

Era de-a dreptul prozaic. „Inocent, şopti ea. Toţi sunt inocenţi. Bărbatul din mansardă era, probabil, un inocent. Iar bătrâna aceea, o vrăjitoare până în măduva oaselor.“ Ezită în timp ce trăgea primul fum de ţigară, întrebându-se cum de ea putea înţelege pe deplin şi de ce era atât de sigură, spre deosebire de Michael şi de Aaron.

Îşi păstră convingerea.

Frunzărind la repezeala prin dosare ea observă manuscrisul. Aşa cum i se întâmplase mereu cu textele ştiinţifice, voi să-l soarbă dintr-o privire. Apoi, scrută o pagină, la întâmplare, pentru a stabili proporţia între abstracţiuni şi chestiuni concrete şi găsi că textul este foarte acceptabil, ultima parte având un nivel mult mai ridicat decât prima.

Putea fi parcurs, în viteză, în patru ore. Cu puţin noroc,

s-ar putea ca Michael să mai doarmă chiar atât. Lumea întreagă va dormi. Se ghemui înapoi pe canapea, îşi puse picioarele desculţe pe stinghia măsuţei pentru cafea şi începu să citească.

La ora nouă, se întoarse, încet, pe jos în First Street, până ajunse la intersecţia cu Chestnut. Soarele dimineţii era, deja, sus pe cer, iar păsările cântau aproape cu furie în bolta de ramuri înfrunzite de deasupra capului. Un croncănit ascuţit de cioară străbătu corul blând. Veveriţele goneau pe ramurile groase şi grele care se întindeau, uşor, de departe, peste garduri şi peste zidurile din cărămidă. Trotuarele din cărămidă, măturate şi curate, erau pustii; întregul loc părea a aparţine florilor, copacilor şi caselor sale. Până şi zgomotul traficului ocazional era absorbit de verdeaţă şi de atotputernicia liniştii. Cerul senin lucea prin reţeaua frunzişului de deasupra, lumina şi chiar umbra părând, într-un fel, strălucitoare şi curate.

Aaron Lightner o aştepta, deja, la poartă. Era un individ mic de statură, osos, cu îmbrăcăminte deschisă la culoare, cu un pronunţat aer britanic, având chiar şi un baston de dandy în mână.

Ea îi telefonase la ora opt şi îi solicitase această întâlnire. Putea vedea cu ochiul liber că el era foarte îngrijorat din cauza posibilei ei reacţii la ceea ce citise.

Ea nu se grăbi să traverseze la intersecţie. Se apropie încet de el, cu ochii coborâţi, cu rotiţele minţii încă lucrându-i în legătură cu lunga poveste şi cu toate amănuntele care o captivaseră imediat.

Când a ajuns în faţa lui, l-a luat de mână. Încercarea prin care trecea era grea pentru ea. Dar, se simţea bine aici, ţinându-l de mână, strângându-i-o uşor în timp ce studia expresia de pe faţa lui plăcută şi deschisă.

— Mulţumesc, spuse ea cu voce slabă şi necaracteristică pentru ea. Aţi răspuns la toate întrebările din viaţa mea, cele mai rele şi mai tulburătoare. De fapt, nici nu vă daţi seama ce aţi făcut pentru mine, tu şi paznicii tăi – ei au descoperit cea mai întunecată parte a mea; iar tu ştiai

despre ce era vorba şi ai adus-o la lumină –, şi aţi pus-o în legătură cu ceva mai vechi şi mai important şi, în acelaşi timp, adevărat.

Îşi scutură capul în timp ce încă îl ţinea de mână. Se lupta se continue.

— Nu ştiu cum să-ţi spun ceea ce vreau, mărturisi ea. Nu mai sunt câtuşi de puţin sigură! Mai clar, e vorba de mine, ca întreg, nu vorbesc în numele familiei. Adică, de tot ceea ce sunt eu. Oftă. Cuvintele îi erau foarte împiedicate iar sentimentele din spatele lor foarte puternice, ca şi uşurarea ei. Îţi mulţumesc, spuse ea, pentru că nu ai ţinut secret ceea ce ştiai. Îţi mulţumesc din toată inima.

Acum, putea sesiza uimirea şi uşoara lui derută. Blând, el încuviinţă în tăcere. Ea îi simţi bunătatea şi, mai presus de orice, dorinţa lui de a trezi încredere.

— Ce pot face, acum, pentru tine? întrebă el cu o candoare absolut dezarmantă.

— Poftim înăuntru, răspunse ea. Hai să vorbim.

TREIZECI

Ora unsprezece. Stătea în întuneric, în capul oaselor, privind ceasul electronic de pe masă. Cum de dormise atâta? Azi-noapte trăsese în lături draperiile de la ferestre, ca lumina zilei să-l trezească devreme. Dar cineva le trăsese la loc, ca să fie întuneric. Şi mănuşile sale? Unde îi erau mănuşile? Le găsi şi le trase pe mâini, apoi se dădu jos din pat.

Servieta dispăruse. Ştiuse asta încă înainte de a căuta, zăpăcit, în spatele scaunului.

Pe loc, îşi puse halatul şi porni pe culoarul mic spre camera de zi. Nimeni. Doar dinspre micuţa bucătărie venea un miros de cafea, cam demult făcută, şi un miros stătut de ţigară. I se făcu imediat poftă de o ţigară.

Pe măsuţa de cafea, servieta goală, deschisă, şi dosarele – două teancuri de mape din manila.

„Ah, Rowan“ gemu el. Aaron nu-l va ierta niciodată. Rowan a citit partea referitoare la Karen Garfield şi doctorul Lemle, cum au murit după ce au văzut-o. Citise tot ce se spicuise din bârfele spuse cu plăcere, la o şuetă, de-a lungul anilor, de Ryan Mayfair, de Bea şi de alţii pe care, în mod sigur, îi întâlnise la înmormântare. Şi, în plus, multe altele care nu-i veneau acum în minte.

Dacă se duce în dormitor şi vede că hainele ei nu mai sunt… Dar ele oricum nu erau acolo, erau în cealaltă încăpere.

Râmase acolo, scărpinându-se în cap şi neştiind ce să facă mai întâi – să o sune, să-i telefoneze lui Aaron sau să urle ca un nebun. Apoi, văzu biletul.

Chiar lângă cele două teancuri de dosare legate în manila, o foaie cu antetul hotelului, cu un scris de mână foarte citeţ.

Opt treizeci dimineaţa.

Michael,

Citit dosarul. Te iubesc. Nu-ți face griji. La nouă, merg să mă întâlnesc cu Aaron. Ne vedem, la mine, la trei? Vreau să stau puţin singură, acolo. Te caut pe la trei. Dacă nu, lasă-mi vorbă.

Vrăjitoarea din Endor.

„Vrăjitoarea din Endor.“ Cine fusese vrăjitoarea din Endor? A, femeia la care se dusese regele Saul ca s-o implore să-i arate feţele strămoşilor? Să nu exagerăm. Înseamnă că a trecut cu bine de dosar. O să facă rapid carieră cu o asemenea inteligenţă. Creier de chirurg. Citise dosarul! Lui, îi trebuiseră două zile. Citise dosarul!

Scoase mânuşa dreaptă şi îşi puse mâna goală pe biletul ei. Imediat, îl fulgeră imaginea lui Rowan, îmbrăcată, aplecată peste biroul din salonaş. Apoi, tot ca o străfulgerare, imaginea cuiva, a celei care, cu câteva zile în urmă, aşezase aici bucata de hârtie, o femeie de serviciu în uniformă. Mai apărură şi alte lucruri, în cascadă, nimicuri învălmăşite, fără importanţă. Îşi ridică degetele de pe foaie şi aşteptă până încetară palpitaţiile. „Arată-mi-o pe Rowan“, spuse, atingând hârtia. Rowan, Rowan care nu era supărată, ci plină de secrete şi… mai cum? În sânul unei aventuri?

Şi mai desluşea o emoţie stranie, provocatoare. Înţelese perfect despre ce era vorba. O văzu din nou, cu uimitoare claritate, doar că era altundeva. Brusc, imaginea deveni neclară şi se destrămă. Iar el îşi puse mânuşa la loc.

Stătu o clipă, adâncit în sine, urându-şi puterea. Îşi aminti ce îi spusese Aaron cu o seară în urmă: „Te pot învăţa cum să te foloseşti de asta, dar nu va fi vreodată ceva explicit, ci mereu tulbure“. Doamne, cât ura toate astea. Ura chiar şi puternica emoţie a lui Rowan, care îl năpădise şi care nu voia sa-i dea pace; mai degrabă, ar fi preferat amintirile viscerale din dormitor, când blând, pe faţă, fără ocolişuri, ea îi spunea, cu vocea îngroşată, încântătoare obscenităţi. Ar fi preferat, mai degrabă, să le

audă de pe buzele ei. De-a dreptul excitant!

Suna la room-service.

— Trimiteţi-mi un mic dejun bogat: ouă Benedict, cereale decorticate şi măcinate grunjos, da, un castron mare de aşa ceva, porţie suplimentară de şunca, pâine prăjită şi o carafă plină cu cafea. Transmiteţi-i chelnerului să descuie singur, pentru că voi fi ocupat cu îmbrăcatul. Te rog să adaugi douăzeci la sută bacşiş pentru chelner şi să-mi aducă apă foarte, foarte rece.

Reciti biletul. Aaron şi Rowan erau acum împreună. Asta îl umplea de spaimă. Acum realiză cât de îngrozit va fi fost Aaron când începuse el să citească materialele. Atunci, nu dorise să asculte de Aaron. Dorise să citească. Ei bine, nu putea să-i găsească o vină lui Rowan.

Nici nu ştia de unde să apuce chestia asta încurcată. Ea nu-l înţelegea pe Aaron. În mod sigur, el nu o înţelegea pe ea. Ea îl crezuse naiv. Clătină din cap. Dar, mai era şi Lasher. Ce părere avea Lasher?

Aseară, înainte de a pleca de la Oak Heaven, Aaron spusese:

— Era personajul în cauză, l-am văzut la lumina farurilor; ştiam că e un truc, dar nu puteam risca.

— Ce ai de gând să faci? îl întrebase Michael.

— Sa fii atent, răspunsese Aaron. Ce mai pot să fac?

Acum ea voia să-l întâlnească în casa ei la ora trei, pentru că avea nevoie să stea o bucată de vreme singură acolo. Cu Lasher? Oare cum îşi va stăpâni emoţiile până la a trei?

Eşti în New Orleans, nu-i aşa, bătrâne? N-ai mai fost de multă vreme prin vechile locuri cunoscute. Poate că e vremea să mergi.

Plecă de la hotel la ora 11:45, plăcut surprins, imediat ce păşi afară, de învăluirea căldurii. După treizeci de ani petrecuţi în San Francisco, se aştepta, în mod reflex, la răcoare şi vânt.

Cum mergea spre periferie, descoperi că se aştepta, în acelaşi mod subconştient, la urcatul şi coborâtul colinelor.

Trotuarele largi, orizontale, îl făceau să se simtă minunat. Era ca şi cum totul ar fi fost mai uşor – fiecare gură de aer din briza caldă, fiecare pas, traversarea străzii, privitul domol în jur, stejarii bătrâni cu scoarţa neagră, care transformaseră peisajul citadin de îndată ce traversă Jackson Avenue. Vântul nu-i tăia faţa, strălucirea cerului de coasta Pacificului nu-l orbea.

Alese Philip Street ca să iasă spre Irish Channel. Se mişca încet, ca în zilele de altădată, ştiind că arşiţa se va înteţi şi că hainele îi vor părea mai grele, că, după puţin timp, va fi transpirat şi în pantofi, că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să-şi scoată vesta de safari, de culoare kaki, şi s-o agaţe pe umăr.

Uită repede de toate astea; era locul cu prea multe amintiri fericite. Alungă temerile legate de Rowan, lăsă la o parte îngrijorările legate de acel personaj; pur şi simplu alunecă în trecut, purtat de zidurile vechi şi acoperite cu iederă, de arbuştii tineri de mirt care creşteau subţirei şi plăpânzi, cu muguri care atârnau fremătători. Trebuia să-i dea în lături când mergea. Totul era aşa cum fusese, la fel de frumos ca în gândurile sale de dor. Slavă Domnului că e tot aici! Casele în stil victorian de pe Queen Ann, cu mult mai mari decât cele din San Francisco, erau neclintite lângă casele construite cu ceva timp înaintea războiului, cu pereţii lor cu zidărie şi cu coloane, la fel de solide şi de măreţe precum cea de pe First Street.

În sfârşit, traversă Magazine Street, atent la traficul intens, şi intră în Irish Channel. Casele păreau a se fi strâmtat, de parcă ar fi intrat la apă; coloanele făcuseră loc cutiilor poştale; nu mai erau stejari, nici măcar ulmii uriaşi nu mai treceau dincolo de colţul de la Constance Street. Dar, nu-i nimic, era plăcut. Aceasta era partea lui de oraş. Sau, cel puţin, fusese.

Annunciation Street îi frânsese inima. Pe această stradă neglijată erau puţine şi la mare distanţă unele de altele casele cu rafinament renovate şi cu vopselăria proaspătă pe care le văzuse pe Constance şi Laurel. Gunoaie şi cauciucuri uzate zăceau în dezordine pe parcelele goale.

Abandonată, căsuţa dublă în care crescuse avea uşile şi ferestrele acoperite cu bucăţi mari şi decolorate din placaj, iar grădina în care se jucase era, acum, o junglă de buruieni, îngrădită cu un gard urât din sârmă împletită. Nu mai întrezări nicio urmă din cele patru ceasuri florale, cu garoafe înflorite care miroseau atât de proaspăt vara şi iarna. Pieriseră şi bananierii de lângă vechile şoproane de la capătul aleii laterale. Băcănia mică, din colţ, era pustie şi închisă cu lacăt. Iar vechiul bar din colţ nu dădea nici cel mai mic semn de viaţă.

Încet-încet realiză că era singurul alb cât vedeai cu ochii.

Cu cât mergea mai departe, totul părea din ce în ce mai trist şi mai dărăpănat. Ici-colo răsărea câte o căsuţă drăguţ pictată; un puşti negru, drăguţ, cu părul împletit în şuviţe, cu ochi rotunzi şi liniştiţi, se agăţase de o poartă şi se uita fix spre el. Dar, toţi cei pe care îi cunoscuse plecaseră demult.

Deja îl durea să vadă putreziciunea posomorită de pe Jackson Avenue. Dar continuă să meargă spre clădirile din cărămidă, de închiriat, de pe St. Thomas Project. Nu mai locuia niciun alb, acolo. Nu era nevoie să i-o spună cineva.

Era oraşul negrilor şi simţi ochii aţintiţi asupra lui cu răceală, cântărindu-l, imediat ce dădu colţul, la Josephine Street, spre vechile biserici şi către şcoala veche. Şi mai multe căsuţe din lemn; parterul unei case de închiriat complet distrus. La bordură, un morman de mobilă ruptă şi umflată de ploaie.

În ciuda celor deja văzute, a fost şocat de cât de dărăpănată putea fi clădirea părăsită a şcolii. Ferestrele încăperilor în care învăţase cu mulţi ani în urma aveau geamurile sparte. Şi, iată, gimnaziul la construirea căruia ajutase şi el părea ponosit, îmbătrânit, într-o cumplită uitare.

Doar bisericile Sfânta Maria şi Sfântul Alfons dăinuiau mândre şi păreau indestructibile. Dar porţile lor erau ferecate. În curtea sacristiei de la Sfântul Alfons bălăriile îi ajungeau până la genunchi. Vedea panourile electrice

ruginite şi desfăcute, cu siguranţele prăduite.

— Vrei s-vezi beserica?

Se întoarse. Îi vorbea un omuleţ chelios, cu pântecul rotund, cu o faţă asudată.

— Poţi s-te duci în casa popii s-te duc-el năuntru, spuse omul.

Michael încuviinţă din cap.

Până şi casa parohială era încuiată. Trebui să apese pe sonerie şi să aştepte sunetul care anunţa deschiderea porţii. Apăru o femeie micuţă, cu ochelari cu lentile groase şi cu păr negru, scurt, care îi vorbi prin glasvand.

El scoase, cu mărinimie, o hârtie de douăzeci de dolari.

— Permiteţi-mi sa fac o donaţie, spuse el. Aş vrea să văd ambele biserici, dacă se poate.

— Nu se poate vizita Sfântul Alfons, spuse ea. Nu se slujeşte acolo. Nu-i sigura. Îi cade stucatura.

Stucatura! Îşi reaminti picturile de pe plafoane, sfinţii care scrutau, sever, în jos, din albastrul cerului. Sub acest acoperiş fusese botezat, primise prima împărtăşanie şi, mai târziu, fusese confirmat. În noaptea petrecută în oraş, înainte de a pleca, se plimbase pe sub navele bisericii Sfântul Alfons, cu boneta sa albastră şi cu roba sa, alături de ceilalţi absolvenţi ai liceului. Atunci, fiind atât de dornic să se vadă plecat în Vest împreună cu mama sa, nici nu-i trecuse prin minte să arunce o ultimă privire atentă în jur.

— Unde s-au dus cu toţii? o întreba el.

— S-au mutat, spuse ea după ce îi făcu semn să o urmeze. Îl conduse prin casa preotului spre biserica Sfânta Maria. Iar negrii, nu vin, mai spuse ea.

— De ce e totul încuiat?

— Am avut parte de jaf după jaf.

Nu înţelegea cum e posibil aşa ceva, să nu te poţi reculege într-o biserica liniştită şi umbroasă în orice oră din zi. Să nu fii capabil să te desprinzi de străzile zgomotoase şi arse de soare şi sa stai în semi-întunericul liniştit, de vorbă cu îngerii şi cu sfinţii, în timp ce bătrâne cu rochii înflorate şi pălăriuţe din pai stăteau îngenuncheate, şoptindu-şi, cu buze uscate, rugăciunile.

Ea îl conduse în sanctuar, unde fusese băiat de altar. Pregătise vinul sfinţit. Simţi un dram de fericire când văzu şiruri-şiruri de sfinţi din lemn, când zări nava lungă şi înaltă, cu suita ei de arcade gotice. Toate splendide, intacte.

Slavă Domnului că biserica mai era încă în picioare. Simţi o satisfacţie deplina. Îşi îndesă mâinile în buzunare şi-şi lăsă capul pe spate privind încet, în sus, pe sub sprâncene. Amintirile slujbelor de aici şi de peste drum, de la Sfântul Alfons, se contopiră. În acele timpuri, nu existau dispute între nemţi şi irlandezi, numele irlandeze şi germane amestecându-se. Şcoala primară folosea cealaltă biserică pentru slujba de dimineaţă. Liceul folosea, în schimb, Sfânta Maria.

Nu era nevoie de multa imaginaţie pentru a vedea elevii în uniforme ieşind din rând pentru a merge la comuniune. Fetele, în bluze albe, cu fuste albastre din lână; băieţii, cu cămăşi de culoare kaki şi pantaloni. Amintirea reînvie toţi anii aceia; când avea opt ani, el cădelniţa aici, pe aceste trepte, pentru binecuvântare.

— Nu te grăbi, îi spuse bătrâna. Numai să te întorci prin casa parohială, când termini.

Timp de jumătate de oră, stătu în primul rând de strane. Nu ştia exact ce făcea. Îşi reamintea unele detalii, fără a duce până la capăt amintirile. Să nu mai uite niciodată numele gravate pe podeaua de marmură, ale celor îngropaţi sub altar. Să nu mai uite niciodată îngerii pictaţi sus de tot. Sau vitraliile îndepărtate, din stânga, în care îngerii şi sfinţii purtau saboţi din lemn! Cât era de curios. Putea cineva să explice asta? Şi să creadă că nu băgase de seamă în trecut. Şi când te gândeşti că nu remarcase niciodată lucrurile astea, deşi petrecuse atâta timp în biserică…

Gândeşte-te la Marie Louise, cu sânii ei mari sub bluza albă şi scrobită a uniformei, citind din cartea ei de rugăciuni la slujba religioasă. Sau la Rita Mae Dwyer, care arăta, la paisprezece ani, ca o femeie împlinită. Purta tocuri foarte înalte şi cercei uriaşi din aur la rochia ei roşie

de duminică. Tatăl lui Michael fusese unul dintre aceia care umbla pe sub bolţile bisericii cu coşul pentru danii prins în vârful unui băţ lung; cu o figură solemnă, potrivită momentului, îl încredinţa fiecărui rând de credincioşi în parte. În acele vremuri, n-ai fi îndrăznit să sufli o vorbă în biserică dacă nu erai nevoit s-o faci.

Ce credea, că ar fi trebuit să se strângă toţi, aici, ca să-l aştepte? O duzină de Rita Mae, în rochii înflorate, venite să viziteze biserica la amiază?

Noaptea trecută, Rita Mae îi spusese:

— Nu te întoarce acolo, Mike. Să-ţi rămână locurile în amintire aşa cum erau.

În cele din urmă, se ridică în picioare. Se abătu puţin pe sub bolţile navelor spre vechiul confesional din lemn. Găsi placa de pe zid cu şirul numelor celor care-şi dăduseră obolul, în trecutul apropiat, pentru restaurarea bisericii. Îşi închise ochii şi, pentru o clipă, i se păru că aude copiii jucându-se în curtea şcolilor – murmurul vocilor ascuţite în recreaţia mare.

Dar azi nu se auzea niciun sunet. Nici măcar zgomotul puternic al uşilor batante, după cum veneau şi plecau enoriaşii. Doar locul gol şi solemn. Şi Fecioara, sub coroana ei de pe altarul înalt.

Mică, departe, o imagine părelnică. Trata totul la nivel intelectual când, de fapt, ar fi trebuit să i se roage. Trebuia să se roage Fecioarei sau lui Dumnezeu şi să întrebe de ce fusese adus din nou aici, ce însemna că fusese smuls din gheara rece a morţii. Dar el nu credea în chipurile din altar. Nu mai regăsea amintirea credinţei de copil.

În locul acelei amintiri reveni o alta, stingheră, meschină şi rea. El şi Marie Louise se întâlneau să-şi destăinuiască secrete chiar sub una dintre uşile mari din faţă. Ploua cu găleata. Iar Marie Louise îi mărturisea, fără tragere de inimă, că nu era gravidă, dar era furioasă pentru că fusese determinată să o mărturisească, furioasă că el era atât de uşurat. „Nu vrei să te căsătoreşti? De ce te joci atât de prosteşte?“

Oare ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi căsătorit cu Marie

Louise? O văzu din nou, importantă, cu ochi căprui mohorâţi. Îi simţi mâhnirea, dezamăgirea. Nu-şi putea închipui aşa ceva.

Vocea lui Marie Louise îi reveni din nou în minte. „Ştii bine că, mai devreme sau mai târziu, tot cu mine ai să te însori. Suntem sortiţi unul altuia.“

Sortit. Fusese el sortit să plece de aici, să facă tot ceea ce făcuse în viaţa lui, sortit să plece atât de departe? Sortit să cadă de pe stâncă în mare şi să fie tras în larg încet, departe de luminile ţărmului?

Se gândi la Rowan – nu atât la înfăţişarea ei cât, mai ales, la ceea ce însemna acum Rowan pentru el. Se gândi la dulceaţa şi la senzualitatea ei şi la mister, la trupul ei unduitor lipit de al său, sub pături, la vocea ei catifelată şi la ochii ei reci. Se gândi la felul în care îl privea înainte de a face dragoste, uitând de sine, uitând cu totul de propriul ei trup, absorbită de trupul lui. Una peste alta, privindu-l aşa cum priveşte un bărbat o femeie. La fel de înfometată şi de pornită, abandonându-i-se apoi, vrăjită, în braţe.

El continua să se uite ţintă la altar – privea cu atenţie întreaga biserica, vastă şi minunat împodobită.

Îşi dori sa fi putut crede în ceva. Apoi, îşi dădu seama că putea. Încă mai credea în viziunile lui, în adevărul lor, la fel de serios precum credeau oamenii în Dumnezeu, în sfinţi sau în drumul drept dat de Dumnezeu, credea că sunt la fel de adevărate precum ceilalţi credeau în chemare.

Totul i se păru la fel de prostesc. „Dar am văzut, am simţit, mi-am amintit, am ştiut...“ Multă bâlbâială. În cele din urma, tot nu-şi putea aminti. Nimic din toată istoria familiei Mayfair nu-l putuse reîntoarce la acele clipe de preţ, cu excepţia imaginii lui Deborah, dar, deşi era absolut sigur că ea fusese aceea care venise la el, nu avea dovezi reale, nu-şi amintea concret fapte sau cuvinte.

Din reflex, cu ochii încă aţintiţi pe altar, îşi făcu semnul crucii.

Câţi ani trecuseră de când îşi făcea cruce zilnic, de trei ori? Curios, gânditor, îşi făcu din nou cruce „în numele

Tatălui, şi al Fiului, şi al Sfântului Duh“ cu ochii neclintiţi la Fecioară.

— Ce vor, oare, de la mine? şopti el. Încercă să invoce plăsmuirile din copilărie, îşi dădu seama, cu disperare, că imaginea femeii cu păr negru pe care o văzuse acum era înlocuită cu imaginea lui Deborah, aşa cum fusese descrisă de-a lungul vremii. Una a absorbit-o pe cealaltă! Pierduse, nicidecum nu câştigase, descifrând asta.

După încă o bucată de vreme de stat acolo în tăcere, îşi băgă mâinile înmănușate în buzunarele pantalonilor şi porni încet înapoi, pe sub arcade, până ajunse la balustrada altarului. Păşi pe treptele din marmură, traversă sanctuarul şi plecă mai departe spre casa parohială.

Soarele bătea pe Constance Street, ca totdeauna. Ameninţător şi fără îndurare. Aici nu sunt copaci. Şi grădina casei parohiale este ascunsă după zidul înalt din cărămidă, iar pajiştea de lângă Sfânta Maria este arsă, obosită şi prăfuită.

Nu mai exista magazinul de obiecte sfinţite, cu statuetele lui drăguţe şi cu iconiţe. În ferestre, scânduri. Un însemn de proprietate imobiliară pe pereţii pictaţi, din lemn.

Omuleţul pleşuv, cu faţa roşie, asudată, stătea pe treptele rectoratului, cu braţele strânse, cu ochii urmărind un stol de porumbei cu aripile cenuşii, care zburau învălmăşiţi peste faţada scorojită şi mohorâtă a bisericii Sfântul Alfons.

— Trebe s-otrăvească păsările âştea, spuse el. Umple de scârnă toate alea.

Michael îşi aprinse o ţigara şi îi oferi una omului. Acesta o luă, mulţumind din cap. Michael îi dădu cutia de chibrituri aproape goală.

— Băiete, d-ce nu scoţi ceasu’de aur şi nu-l piteşti în buzunaru tău? spuse omul. Să nu ţi-l pitească alţii. Nu umbla pe colea cu aşa cevaşilea la mână, auzitu-m-ai?

— Dacă îmi vor ceasul, trebuie să-mi ia şi încheietura mâinii cu el, şi pumnul legat de ea, spuse Michael.

Bătrânul dădu doar din cap şi din umeri.

La intersecţia Magazine cu Jackson, Michael intră într-un bar întunecos, care arăta ca naiba, în cea mai sordidă clădire cu putinţă, cu ferestrele şi uşile bătute în scânduri îndoite de vreme şi scorojite. În toţi anii petrecuţi în San Francisco, nu întâlnise un loc atât de dărăpănat. Un alb atârna ca o umbră în capăt, departe, holbându-se la el cu ochi lucitori ce-i ieşeau din orbite pe o faţă crăpată şi cu riduri adânci. Şi barmanul era tot alb.

— Dă-mi o bere, spuse Michael.

— De care?

— Nu-mi pasă.

Se încadrase perfect în timp. La trei fără trei minute traversa Camp Street, păşind încet, să nu-l doboare arşiţa, în umbra dulce şi frumuseţea din Garden District. Toate erau aşa cum le lăsase. Pe loc, se simţi bine; simţi că se află acolo unde voia să fie, poate că acolo unde trebuia să fie, în măsura în care îşi poate trasa cineva propria cale.

La trei fix se afla în faţa porţii deschise. Era prima dată când vedea casa în lumina soarelui şi pulsul i se acceleră. *Aici, da.* Chiar şi neglijată, casa era demnă, mare, dormita mai degrabă printre viţele cățărătoare, cu obloanele sale lungi, în balamale ruginite, cu vopseaua verde răscoaptă şi scorojită. Aşteptând…

În timp ce o privea, îl trecu ameţeala, bucuria promptă că, indiferent de motive, se întorsese aici. *Să fac ceea ce se presupune că voi face…*

Urcă treptele de marmura, sună la uşă şi, când se deschise, păşi pe un culoar lung şi lat. Niciodată, în San Francisco, nu fusese într-un astfel de loc, nu mai stătuse sub un plafon aflat la o asemenea înălţime şi nu mai privise cadre ale uşilor atât de graţioase şi de înalte.

Un candelabru sofisticat, prins de o superbă grindă din pin, lumina, făcând în ciudă prafului care înceţoşa totul de-a lungul pereţilor. Culorile păreau să cadă, de deasupra capului, sub forma de fulgi. Savura tot ceea ce vedea – măiestria cu care fuseseră realizate intrările sub formă de

gaură a cheii, rafinatul stâlp al scării în spirală şi balustradele lungii scări. Savură chiar şi senzaţia dată de podeaua foarte solidă de sub picioare. Îl invadă, brusc, o binevenită mulţumire, de la mirosul bun şi cald al lemnului din casă. O casă putea mirosi astfel într-un singur loc pe lumea asta.

— Michael? Intră, Michael.

Păşi spre prima uşă din cele două ale camerei de zi. Încă întunecată şi umbroasă, deşi ea trăsese toate draperiile. Lumina săracă, filtrată de obloane, slabă şi blândă, curgea prin plasele murdare ale verandei de lângă fereastră. Adiere de caprifoi. Atât de parfumată şi de plăcută. Explozia asta de bucheţele roz-deschis de-a lungul ramelor să fie de la cununa reginei? Atâta amar de vreme nu-şi dăduse seama cât de frumoasă e viţa sălbatică.

Micuţă şi drăguţă, ea stătea pe canapeaua lungă din catifea cafenie, aşezată cu spatele la intrare. Părul îi cădea frumos pe lângă obraz. Purta o bluză încreţită, din bumbac, uşoară ca mătasea, iar faţa şi gâtul îi păreau din bronz întunecat pe fondul alb al tricoului de sub ele. În pantalonii albi, picioarele lungi păreau surprinzător de sexy, iar din sandalele albe se vedeau degetele goale, cu o tentă subţire de ojă roşie.

— Vrăjitoarea din Endor, spuse el, aplecându-se să-i sărute obrazul cu căldură şi tandreţe şi ţinându-i faţa cu mâna stângă.

Ea îl apucă strâns de ambele încheieturi, lipindu-se de el, sărutându-l pe gură, tandru şi pasional. Simţea tremurul şi febra ei interioară.

— Ai stat aici singură de tot?

Ea se lăsă pe spătar şi el luă loc lângă ea.

— De ce naiba n-aş fi stat? întrebă cu vocea ei domoală şi joasă. Am demisionat oficial de la spital în această după-amiază. Am de gând să-mi caut o slujbă aici. Voi rămâne aici, în această casă.

El fluieră şi zâmbi.

— Serios?

— Ei, ce crezi?

— Nu ştiu. Tot drumul până aici… Întorcându-mă din Irish Channel, m-am gândit că poate te găsesc aici cu bagajul făcut, gata să te întorci.

— Nu. Nici gând. Am vorbit deja cu fostul meu şef de la San Francisco. Urmează să dea telefoane pentru mine. Cu tine ce s-a întâmplat?

— Cum adică, ce-i cu mine? întrebă el. Tu ştii de ce mă aflu aici. Unde să mă duc? Ei m-au adus aici. Nu-mi cer să merg în alta parte. Nu-mi cer nimic. Încă nu-mi pot reaminti. Am citit patru sute de pagini de istorie şi tot nu-mi aduc aminte. Am văzut-o pe Deborah, ştiu bine asta, dar nu ştiu câtuşi de puţin ce a spus ea.

— Eşti obosit şi înfierbântat, spuse ea, atingându-i fruntea cu mâna. Spui prostii.

El zâmbi, uşor surprins.

— Auzi, Vrăjitoare din Endor, spuse el. Tu n-ai citit povestea? Ce se întâmplă, Rowan? Chiar n-ai citit toate astea? Suntem prinşi într-o adevărată pânză de păianjen şi nu ştim cine o ţese. Îşi scoase mănuşile şi privi în jos, spre degetele sale. Pur şi simplu, nu ştim.

Ea îi aruncă, în tăcere, o privire rezervată care o făcu să pară foarte rece, în pofida îmbujorării, iar ochii ei gri captau în mod minunat lumina.

— Ai citit-o, nu-i aşa? Ce-ai gândit când ai citit-o? Ce-ai crezut?

— Linişteşte-te, Michael, spuse ea. Tu nu-mi ceri să spun ce gândesc. Mă întrebi ce simt. Ţi-am spus ce gândesc. Nu suntem prinşi în nicio plasă şi nimeni nu ţese aşa ceva. Vrei să ştii care e sfatul meu? Las-o baltă în privinţa lor. Uită ce vor oamenii din viziunea ta. De acum înainte, uită-i.

— Cum adică, să-i „uit“?

— OK, ascultă-mă. Am stat aici ore întregi şi m-am gândit la toate astea. Uite ce am hotărât. Eu rămân aici pentru că asta este casa mea şi îmi place. Îmi plac cei din familie pe care i-am cunoscut ieri. Îmi plac. Vreau să-i cunosc. Vreau să le aud vocile şi să le ştiu feţele, să învăţ ceea ce vor să mă înveţe. Mai ştiu că n-aş fi în stare să o uit pe bătrână şi să uit ce i-am făcut, indiferent unde m-aş

duce. Se opri, emoţia subită îi transfigură faţa pentru o clipă, apoi dispăru şi expresia ei deveni rece şi foarte îngrijorată. Îşi încrucişă braţele la piept şi îşi rezemă un picior de marginea măsuţei pentru cafea. Eşti atent?

— Da, sigur.

— OK, vreau să stai şi tu aici. Sper să accepţi şi te rog să stai aici. Dar nu din cauza acelui tipar, sau păienjeniş, sau orice ar fi el. Nu din cauza viziunilor sau din cauza bărbatului. Ci pentru că nu există nicio posibilitate să ne imaginăm ce înseamnă toate acestea, Michael, sau ce au însemnat, ca să folosesc cuvântul pe care l-ai scris în notiţele tale, sau de ce tu şi cu mine am fost puşi împreună. Nu avem cum să ştim.

Se opri, cercetându-l atent cu privirea. Apoi, continuă.

— Ca atare, m-am hotărât, spuse ea, mai domol. Dacă mă bizui pe ceea ce pot şti, vedea, înţelege şi defini, asta e, înseamnă că de aici mă trag şi vreau să aparţin acestui loc.

El aprobă din cap.

— Te aud, spuse el.

— Vreau să spun că voi sta aici în ciuda acelei creaturi şi în ciuda acestui tipar, a coincidenţei că, pe de o parte, te-am scos din ocean şi, pe de altă parte, eşti ceea ce eşti.

El aprobă din nou din cap, puţin ezitant, pe urmă se lăsă pe spătar, respirând greu, fără să-i piardă privirea. Începu să spună:

— Doar n-o să-mi spui că nu vrei să comunici cu acel lucru nedefinit, că nu vrei să înţelegi sensul tuturor acestor…

— Ba vreau să înţeleg, zise ea. Ba da. Dar numai asta nu m-ar putea reţine aici. În definitiv, nu contează pentru creatura asta dacă suntem în Montcleve, în Franţa, în Tiburon, în California, sau în Donnelaith, în Scoţia. Dar pentru fiinţele din viziunea ta contează, căci sunt obligate să se întoarcă şi să-ţi spună ce anume contează! Tu, nu-ţi dai seama.

Ea amuţi, încercând, în mod evident, să-şi înmoaie cuvintele, de parcă s-ar fi temut că a devenit prea incisivă.

— Michael, dacă vrei să stai, încearcă să-ţi argumentezi

decizia altfel. De exemplu, să-ţi doreşti sa fii aici pentru mine sau pentru că, în acest loc, ai venit pe lume, sau pentru că îţi închipui că ai putea fi fericit, aici. Pentru că acest cartier a fost cel dintâi loc pe care l-ai îndrăgit şi, poate, l-ai putea îndrăgi din nou, spuse ea.

— Nu am încetat nicio clipă să-l îndrăgesc.

— Nu face lucrurile de dragul lor! Fă-le în ciuda lor!

— Rowan, sunt aici, în această încăpere, datorită lor. Nu pierde din vedere acest lucru. Noi nu ne-am întâlnit la clubul de yahting, Rowan.

Ea inspiră profund.

— Insist să nu ne mai gândim la aşa ceva, spuse.

— Ţi-a vorbit Aaron despre toate astea? Ţi-a dat un asemenea sfat?

— Nici măcar nu i-am cerut un sfat. M-am întâlnit cu el din două motive. Înainte de toate, doream să-i vorbesc din nou şi să-mi confirm mie însămi că este un tip onest, spuse ea, calmă.

— Şi?

— Este exact aşa cum l-ai descris. Dar trebuia să-l revăd, să-i vorbesc. Se opri. Omul ăsta are ceva dintr-un vrăjitor.

— Ştiu.

— Am simţit asta încă de când l-am văzut la înmormântare; a mai fost şi momentul în care l-am întâlnit la mormântul lui Ellie.

— Acum, simţi că e de bine?

Ea încuviinţa din cap.

— Acum, îl ştiu. Nu diferă prea mult de tine şi de mine, răspunse ea.

— Cum adică?

— Are har, spuse ea ridicând uşor din umeri. Aşa cum eu am har în domeniul chirurgiei, iar tu ai har când readuci la viaţa o asemenea casă. Se gândi o clipă. Are şi el iluzii, ca tine şi ca mine.

— Înţeleg.

— În al doilea rând, voiam să-i spun că îi sunt recunoscătoare pentru cea ce mi-a dăruit de-a lungul vremii. Să-i spun că, în privinţa mea, nu trebuie să-şi facă

griji legate de lipsa de încredere sau de existenţa vreunui resentiment.

El se simţea atât de uşurat încât nu o întrerupse, deşi avea nedumeriri.

— Aaron a dat înţeles celor mai mari necunoscute din viaţa mea, continuă ea. Nici nu cred că realizează ce înseamnă asta pentru mine. E mult prea grijuliu. Nu-şi dă câtuşi de puţin seama ce înseamnă singurătatea. A fost mereu cu Talamasca, încă de când era copil.

— Ştiu ce vrei să spui. Dar, cred că el chiar îşi da seama.

— Dar tot precaut rămâne. Creatura – acea apariţie fermecătoare cu păr negru, orice ar fi ea – chiar a încercat săi facă rău. Ştii despre ce e vorba.

— Ştiu.

— Am încercat să-l fac să-şi dea seama cât îi sunt de recunoscătoare. Că nu-l provoc în vreun fel. Că, în urmă cu două zile, eram o fiinţă fără trecut sau familie. Acum, le am pe amândouă. Cele mai teribile întrebări din viaţa mea şi-au găsit răspuns. Nu cred că le-am pătruns, încă, toate înţelesurile. Încă mă mai gândesc la casa mea din Tiburon şi, de fiecare dată, îmi spun: „Nu trebuie să te întorci acolo, nu trebuie să mai fii singură acolo“. Şi este un lucru şocant şi miraculos.

— Trebuie să-ţi mărturisesc că nu mi-am închipuit că vei avea o astfel de reacţie. Credeam că te vei supăra, că poate te vei simţi ofensată.

— Michael, nu-mi pasă cum a procedat Aaron pentru a intra în posesia informaţiei. Nu mă interesează ce fac tovarăşii lui sau ce vor fi făcut de-a lungul vremii. Important este că informaţia nu ar fi ajuns până aici, sub nicio formă, dacă el nu ar fi cules-o. Eu aş fi rămas cu acea bătrână şi cu adevărurile denaturate pe care mi le-a spus. Şi alături de toţi verii cu feţe strălucitoare, zâmbitoare şi înţelegătoare, dar incapabili să-mi spună întreaga istorie din cauză că nici ei nu o cunosc. Cunosc doar cioburi strălucitoare. Îşi trase sufletul, respirând adânc. Ştii, Michael, există persoane care nu sunt capabile să primească daruri. Nu ştiu cum să le întâmpine şi cum să se

folosească de ele. Această casă e un dar. Povestea este un dar. Datorită poveştii, sunt capabilă să accept familia! Doamne, membrii familiei sunt cel mai mare dar cu putinţă.

Fu profund mişcat. Cuvintele ei îl fermecau. Era surprins şi nu-şi putea reveni sub nicio formă.

— Ce părere ai de ceea ce scrie în dosar despre Karen Garfield? întrebă el. Dar despre doctorul Lemle? După ce am citit, mi-a fost foarte frică pentru tine.

În acel moment, pe faţa ei apăru, foarte clar, un licăr dureros. Regretă pe loc modul grosolan în care procedase. De neiertat că scăpase acele cuvinte.

— Nu mă înţelegi, spuse ea cu aceeaşi voce. Nu înţelegi ce fel de fiinţă sunt. Voiam să ştiu dacă am sau dacă nu am acea putere! Am venit la tine crezând că, dacă mă vei atinge cu mâinile tale, îmi vei putea spune dacă acea putere sălăşluieşte, cu adevărat, în mine. N-ai putut. Dar, Aaron mi-a spus. Aaron a confirmat existenţa ei. Nimic, nimic nu poate fi mai rău decât să bănuiești, să fii nesigur.

— Înţeleg.

— Oare? Înghiţi, în timp ce se ostenea să-şi păstreze expresia liniştită a feţei. Pentru o clipă, ochii ei se întristară, dar, în urma unui evident efort de voinţă, îşi recăpătară lumina. Spuse apoi, sec, urăsc ce s-a întâmplat cu Karen Garfield. Urăsc asta. Lemle? Lemle era deja bolnav. Avusese un atac cu un an înainte. N-am ştiut despre Lemle, dar Karen Garfield… Aşa e, eu am făcut-o. Dar, Michael, s-a întâmplat involuntar, în necunoştinţă de cauză!

— Înţeleg, spuse el, moale.

Tăcută, ea se luptă îndelung să se împace din nou cu sine. Când vorbi din nou, vocea îi era prevenitoare şi puţin obosită.

— Trebuia să-l văd pe Aaron pentru încă un motiv.

— Care?

Ea ezita o clipă, apoi spuse:

— Nu sunt în legătura cu acel spirit, ceea ce înseamnă că nu-l pot stăpâni. Nu mi s-a arătat în acest fel. Şi s-ar

putea să nu o facă.

— Rowan, tu l-ai văzut deja şi, în plus, te aşteaptă.

Ea îşi cântări cuvintele în timp ce mâna i se juca, alene, cu un firicel de aţă de pe marginea bluzei.

— Îi sunt ostilă, Michael, spuse ea. Nu-mi place. Şi cred că ştie. Am stat aici, singură, ore întregi, poftindu-l să vină, dar urându-l, temându-mă de el.

Michael rămase nedumerit, o clipă.

— Poate s-a supraestimat, adăugă ea.

— Te referi al felul în care te-a atins…

— Nu. Mă refer la cum a fost el *în mine,* de asta spun că s-a supraestimat. Poate că a dat o mână de ajutor în apariţia acelui medium pe care nici nu-l poate seduce, nici nu-l poate scoate din minţi. Michael, dacă am putut ucide o fiinţa omenească, în carne şi oase, cu acea putere nevăzută pe care o port în mine, cum crezi că se resimte ostilitatea mea faţă de Lasher?

El o studie, mijindu-şi ochii.

— Nu ştiu, mărturisi.

Îşi mişcă abia imperceptibil mâna pentru a-şi da părul de pe faţă. Lumina îi învălui părul care, pentru o clipă, se văzu blond cu adevărat.

— Antipatiile mele sunt profunde. Totdeauna au fost aşa. Nu s-au modificat de-a lungul timpului. Simt o antipatie profundă pentru creatură. Îmi aduc aminte ce ai spus noaptea trecută despre faptul că aş vrea să-i vorbesc, să-l judec prin prisma sa, să deprind ceea ce doreşte. Acum antipatia este dominantă.

Michael o urmări îndelung, în tăcere. Simţi cum îi dă ghes, pentru ea, o dragoste ciudată, fără vreun motiv anume.

— Ai dreptate cu ce ai spus mai devreme, zise el. Fie nu te înţeleg, fie nu pricep ce fel de om eşti. Te iubesc, dar nu te înţeleg câtuşi de puţin.

— Gândeşti cu inima, spuse ea, atingându-i pieptul, uşor, cu pumnul stâng. De asta eşti atât de bun. Atât de naiv. Eu nu sunt aşa. În mine sălăşluieşte un demon, ca în cei mai mulţi oameni din jurul meu. Respectivii mă pot lua doar

arareori prin surprindere. Chiar şi când mă supără.

Nu voia să se certe cu ea. Dar nu era naiv!

— M-am tot gândit ore în şir la asta, spuse ea. La capacitatea de a sfâşia vasele de sânge şi aorta, de a apropia atingerea morţii cu un blestem şoptit. Dacă puterea pe care o am este eficientă în toate cazurile, poate va fi eficientă şi pentru a distruge acea entitate. Poate că acţionează asupra energiei controlate de ea la fel de precis precum lucrează asupra sângelui şi cărnii.

— Nici măcar nu mi-ar fi trecut vreodată aşa ceva prin minte.

— Iată de ce trebuie să ne gândim la noi înşine, spuse ea. Înainte de orice altceva, sunt doctor. Abia în al doilea rând sunt femeie şi fiinţă. Ca medic, îmi este extrem de simplu să văd că această entitate are o relaţie continuă cu lumea noastră fizică. E cognoscibilă fiinţa asta sau ce o fi. Cognoscibilă în sensul în care, în anul 700, era cognoscibil secretul electricităţii, deşi nimeni nu ştia exact despre ce era vorba.

El înclină din cap.

— Parametrii săi. Ai folosit sintagma noaptea trecută. Stau şi mă tot minunez de parametrii ăştia. Mă gândesc dacă, în momentul materializării, e destul de solid pentru a fi atins.

— Exact. Chiar aşa. Dar ce este el atunci când se materializează? Trebuie să-i aflu parametrii. Şi puterea mea lucrează după legile lumii noastre fizice. Am de stabilit şi parametrii puterii mele.

O sclipire de durere i se reaprinse pe faţă, parcă schimonosind-o, până ce faţa ei netedă păru că se va boţi precum aceea a unei păpuşi aruncate în foc. Treptat, totul se risipi, iar ea redeveni calmă, drăguţă şi tăcută. Când reluă, vocea ei era ca o şoaptă.

— Aceasta putere este crucea mea. Aşa după cum crucea ta este puterea din mâinile tale. Vom deprinde să stăpânim aceste lucruri, să hotărâm când şi unde să le folosim.

— Mda, exact asta trebuie să facem.

— Vreau să-ţi spun ceva despre bătrâna aceea, Carlotta, şi despre puterea…

— Nu trebuie, dacă nu vrei.

— Ştia ce aveam de gând să-i fac. A presimţit şi, în mod calculat, m-a provocat să acţionez. Pot să jur că aşa a fost.

— De ce?

— Intra în ticăloşia pe care o clocea. Mă duc mereu înapoi şi mă gândesc la asta. Poate că a vrut să mă frângă, să-mi frângă încrederea. A declanşat mereu sentimentul vinovăţiei ca să o rănească pe Deirdre şi, probabil, a procedat la fel cu Antha. Dar nu am de gând să cad în capcana ei. Pentru noi, ar fi cel mai rău lucru cu putinţă să vorbim despre ei şi despre ce vor ei – Lasher, viziunile, bătrâna asta – au încercat să ne încercuiască şi nu vreau să păşesc în cercurile capcană.

— Mda, dacă aş şti vreodată ce vrei să spui!

Încet, îşi luă ochii din ochii ei şi scotoci în buzunar după ţigări. Mai rămăseseră trei. Îi întinse una, dar ea refuză cu un gest al capului. Îl urmărea.

— Va veni momentul în care vom putea sta la masă ca să bem vin alb, bere, orice, şi să discutăm despre ei. Despre Petyr van Abel, Charlotte, Julien şi toţi ceilalţi. Dar nu acum. Acum vreau să aleg ce e rău de ceea ce nu e rău, substanţa de spirit. Aş vrea să faci şi tu la fel, spuse ea.

— Te urmăresc, zise el în timp ce îşi căuta chibriturile. Aha, nu mai avea chibrituri. I le dăduse bătrânului acela.

Ea îşi lăsă mâna să alunece în buzunarul pantalonilor, dădu la iveală o brichetă plată, din aur, şi îi aprinse ţigara.

— Mersi, spuse el.

— Ori de câte ori îi punem în centrul atenţiei noastre, apare acelaşi efect. Devenim inerţi şi confuzi, spuse ea.

— Ai dreptate, răspunse el. Se gândise la ei tot timpul cât stătuse în dormitorul de pe Liberty Street, încercând să-şi amintească, să priceapă. Dar iată-l, în cele din urmă, în această casă şi, cu două excepţii – când atinsese rămăşiţele lui Townsend şi când atinsese smaraldul –, nu-şi scosese mănuşile. Simplul gând îl speria. Să atingă tocurile uşilor, mesele, scaunele care aparţinuseră familiei Mayfair,

să atingă lucrurile mai vechi, cufărul cu păpuşi din mansardă, pe care i-l descrisese Rowan, şi borcanele, borcanele acelea împuţite…

— Ajungem inerţi şi confuzi, repetă ea, atrăgându-i atenţia. Nu ne gândim la noi, deşi exact asta ar trebui să facem.

— Sunt de acord cu tine, răspunse el. Îmi doresc doar să am calmul tău interior. Îmi doresc să pot afla toate aceste jumătăţi de adevăr şi să nu bâjbâi prin întuneric încercând să-mi dau seama despre ce este vorba.

— Nu accepta să fii doar un pion în jocul altcuiva, replică ea. Descoperă ipostaza în care eşti cel mai puternic şi mai demn, indiferent de consecinţe.

— Adică, să tindem să fim perfecţi, adăugă el.

— Ce?

— În California, spuneai că ar trebui cu toţii să tindem să devenim perfecţi.

— Da, aşa e, nu-i firesc? Eu chiar cred în asta. Încerc să-mi închipui calea perfectă. Ca atare, dacă nu izbucnesc în lacrimi, asta nu înseamnă impostură, Michael. Să nu crezi că nu ştiu ce le-am făcut lui Karen Garfield, doctorului Lemle sau fetiţei. Ştiu. Chiar ştiu.

— N-am vrut…

— Ba ai vrut, spuse ea ceva mai tăios. Nu trebuie să mă placi mai mult când plâng decât când nu plâng.

— Rowan, n-am…

— Am plâns un an întreg înainte de a te întâlni. Am început să plâng când a murit Ellie. Apoi, am plâns în braţele tale. Am plâns când mi-au telefonat de la New Orleans să-mi spună că murise Deirdre deşi n-o cunoscusem, nu-i vorbisem şi nici n-o văzusem. Am plâns şi am tot plâns. Am plâns când am văzut-o ieri în coşciug. Am plâns-o noaptea trecută. Am plâns-o şi pe bătrâna aia. Ei bine, nu mai vreau să plâng. Aici am casa, familia, povestea pe care mi-a dăruit-o Aaron. Te am pe tine. O şansă reală împreună cu tine. Ca atare, aş vrea să ştiu ce mai e de plâns.

Îl înfrunta mânioasă, pe picior de luptă, ochii-i cenuşii

fulgerându-l în penumbră.

— Dacă nu te opreşti, ai să mă faci şi pe mine să plâng, Rowan, îngăimă el.

Ea izbucni în râs, făcându-i în ciudă. Faţa i se destinse frumos şi, incredibil, gura i se arcui într-un surâs.

— În regulă, spuse ea. Mai există, totuşi, ceva care m-ar putea face sa plâng. Îţi voi spune despre ce este vorba, pentru a fi sinceră până la capăt. Este… aş plânge dacă te-aş pierde pe tine.

— Bun, şopti el. O sărută repede, înainte să-l poată opri.

Ea schiţă un gest abia perceptibil în direcţia lui, să se aşeze la loc, să fie serios şi să asculte. El încuviinţă tăcut şi ridică din umeri.

— Spune-mi, ce vrei *tu* să fac? Adică, de fapt, ce *vrei* să fac? Nu discut despre ce vor acele creaturi să faci tu. Ce se întâmplă, acum, în tine?

— Vreau să stai aici, răspunse el. Aş fi vrut să nu fi stat, naibii, departe, atât de mult timp. Nu ştiu de ce ai procedat aşa.

— OK, acum vorbeşti, spuse ea. Vorbeşti despre ceva real.

— Fără îndoială, răspunse el. M-am plimbat din nou pe acolo, pe străzile cunoscute, pe care am crescut. Acum, cartierul nu mai e ce a fost. N-a fost el niciodată frumos, dar acum e sordid, prăbuşit şi… s-a dus.

Zări imediat neliniştea din ochii ei.

— Mda, bine, e schimbat, spuse el cu glas preocupat şi cu un gest de acceptare. Dar New Orleans nu însemna pentru mine numai acel cartier. Numai Annunciation Street. Importante erau locul ăsta, Garden District, centrul, French Quarter, toate acele locuri frumoase din oraşul meu. Îl iubesc. Şi, sunt bucuros că m-am întors. Nu mai vreau să plec.

— OK, spuse ea zâmbind, lumina licărindu-i pe rotunjimea obrazului şi pe colţul gurii.

— Ştii, m-am tot gândit, sunt acasă. Acasă. Şi n-are importanţă ce se întâmplă cu toate celelalte. Nu vreau să plec de acasă.

— Naiba să-i ia, Michael, zise ea. Ducă-se la naiba, oricine ar fi, până când ne vor da motiv să gândim altfel.

— Bine zis, spuse el zâmbind.

Ce misterioasă era, o combinaţie total derutantă de blândeţe şi asprime. Poate el greşea aşa cum, în cazul femeilor, confunda mereu forţa cu răceala. Poate că mai toţi bărbaţii erau aşa.

— Vor veni din nou la noi, spuse ea. Nu au de ales. Când se va întâmplă asta, ne vom gândi şi vom vedea ce este de făcut.

— Mda, aşa e, răspunse el. Şi dacă îmi scot mănuşile? Ar veni, acum, la mine?

— N-o să stăm încremeniţi, aşteptând.

— Nu, chicoti el uşor.

Deveni tăcut, plin de emoţie, gândindu-se, neliniştit, că îl bucura fiecare cuvânt rostit de ea şi simţind că neliniştea s-ar putea destrăma în orice secundă.

Se trezi aruncând priviri spre oglinda de la capătul încăperii. Vedea acolo reflexia lor îndepărtată şi candelabrele multiplicate, prinse în cele doua oglinzi, înaintând, într-o aură argintie, la nesfârşit.

— Îţi place sa faci dragoste cu mine? îl întreba ea.

— Ce?

— Îţi place? Pentru prima oară, glasul ei tremura puţin.

— Mda, îmi place să fac dragoste cu tine. Dar e de speriat, pentru că nu eşti ca niciuna dintre cele pe care le-am cunoscut vreodată. Eşti foarte puternică.

— Da, sunt, spuse ea cu glas scăzut. Te-aş putea ucide chiar acum dacă aş vrea. Nu ţi-ar fi de niciun folos toată bărbăţia ta.

— Nu, altceva am vrut să spun, zise el. Se întoarse şi o privi. În penumbră, pentru o clipă, faţa ei păru a fi de o răceală şi de o viclenie de nedescris, cu pleoapele ca o jumătate de ghindă şi cu ochii licărind. Părea întruchiparea maliţiozităţii, aşa cum păruse a fi, doar pentru o clipă, în casa din Tiburon, în lumina rece care se strecura prin ferestre în încăperea întunecoasă.

Ea se ridică încet, cu un foşnet moale de stofă. El se

trezi ferindu-se instinctiv din calea ei, încercând să se dea la o parte fie şi un strop. Genul de atitudine precaută care apare când vezi un şarpe în iarbă, la numai două degete distanţă de pantoful tău, sau când îţi dai seama că omul aşezat la bar, pe scaunul de alături, s-a întors spre tine cu şuriul.

— Ce naiba e cu tine? şopti el.

Brusc, înţelese. O văzu cum tremura toată, că obrajii ei, de albeaţa morţii, aveau pete rozalii, că mâinile ei tânjeau spre el şi apoi se încleştau, voind să prindă ceva nedefinit.

— Doamne, nici măcar n-am urât-o pe Karen Garfield, şopti ea. N-am urât-o! Aşa să-mi ajute Dumnezeu, eu…

— Nu. A fost, pe de-a-ntregul, o greşeală, spuse el. O greşeală îngrozitoare, pe care n-o vei mai repeta.

— Nu, niciodată, spuse ea. Nici cu bătrâna aia, jur, n-am crezut că aşa va fi.

Voia cu disperare să o ajute, dar nu ştia ce să facă. Ea tremura ca o flacără în penumbră. În timp ce îşi muşca buza de jos cu dinţii, îşi zgâria mâna stângă, plină de cruzime, cu unghiile mâinii drepte.

— Gata, iubito, gata, te răneşti singură, spuse el cu glas rugător. Dar, când o atinse, ea păru de oţel, de neclintit.

— Jur, n-am crezut că se va întâmpla aşa. E ca un impuls, ştii, dar nu crezi că ar putea fi… Eram foarte furioasă pe Karen Garfield. Era revoltător să vină acolo, să umble prin casa lui Ellie, stupid de revoltător!

— Ştiu, înţeleg.

— Cum să neutralizez asta? O să se întoarcă în mine să mă pârjolească dinlăuntru?

— Nu.

Se întoarse cu spatele la el, ridicându-şi genunchii la piept şi uitându-se prin cameră, la întâmplare, ceva mai calmă, deşi ochii îi erau nefiresc de mari iar degetele încă i se agitau neliniştite.

— Sunt uimită că n-ai găsit răspunsul la îndemână, cel atât de clar şi la obiect, zise ea.

— Ce vrei să spui?

— Poate că scopul tău e simplu. Să mă ucizi pe mine.

— Doamne, cum poţi să crezi aşa ceva? Și veni mai aproape de ea, ridicându-i părul de pe faţă şi lipind-o strâns de el.

Ea îl privi de parcă era departe, tare departe.

— Ascultă-mă, iubito, o rugă el. Oricine poate lua viaţa unui om. E uşor. Foarte uşor. Există un milion de mijloace. Tu cunoşti căi pe care eu nu le ştiu, pentru că eşti medic. Femeia aceea, Carlotta, aşa mică precum era, a ucis un bărbat care era suficient de puternic pentru a o strangula cu o singură mână. Şi pe mine m-ar putea omorî, dacă ar dori, orice femeie alături de care aş dormi. Ştii asta. Un bisturiu, un ac lung de pălărie, puţină otravă cu efect mortal. E simplu. E uşor. Dar noi nu comitem asemenea fapte, cei mai mulţi dintre noi, cei de pe pământ, nici măcar nu ne gândim vreodată la aşa ceva şi aşa s-a întâmplat şi cu tine toată viaţa. Şi acum descoperi că ai o putere de mutant, ceva care depăşeşte legile liberului arbitru, ale impulsului şi ale autocontrolului, ceva care implică un mod de a înţelege superior şi mult mai subtil. Iar tu ai acea capacitate de înţelegere. Ai forţa de a-ţi dimensiona propria forţă.

Ea încuviinţă, tăcută; dar tot mai tremura din cap până în picioare. El avu impresia că nu fusese crezut. Într-un fel, nici el însuşi nu credea în propriile spuse. Ce folos ar fi avut să nege asta? Dacă ea nu va reuşi să stăpânească acea putere, o va folosi din nou, inevitabil.

Mai era un lucru pe care el trebuia să-l spună legat de viziuni şi de puterea din mâinile sale.

— Rowan, mi-ai cerut să-mi scot mănușile în prima noapte când ne-am cunoscut. Şi să te prind de mâini. Te-am iubit fără mănuşi. Doar timpul tău şi al meu, doar mâinile noastre atingându-se, mâinile mele goale atingându-te peste tot. Ce crezi că am văzut, Rowan? Ce am simţit? Bunătate, dragoste.

O sărută pe obraz. Îi sărută părul şi, cu mâna lui, i-l dădu de pe frunte.

— Ai dreptate în multe dintre cele spuse, Rowan, dar nu referitor la asta. Nu am de gând să-ţi fac rău. Îţi datorez

viaţa. Îi întoarse capul spre el şi o sărută, dar ea era tot rece şi tremurătoare, departe, tare departe, dincolo de unde putea el ajunge.

Ea îi luă mâinile şi i le îndepărtă, trăgându-se la o parte cu blândeţe, dând din cap; apoi îl sărută la fel de blând, dar fără a dori să fie atinsă. Nu ajuta la nimic.

El rămase pe gânduri, un timp, privind încăperea mare şi bogat împodobită. Îşi îndreptă privirea către oglinzile înalte, prinse în ramele lor întunecate, sculptate, către pianul vechi şi prăfuit, un Bözendorfer plasat în celălalt capăt al încăperii, şi privi spre draperiile care păreau a fi în semi-întuneric doar benzi de culori spălăcite.

În cele din urmă, se ridică în picioare. Nu mai putea să stea aşezat. Patrulă pe podea în sus şi-n jos şi se trezi în faţa ferestrei laterale, privind afară, prin sita prăfuită a verandei.

— Ce spuneai adineaori? o întrebă el, întorcându-se în loc. Ceva despre a fi inerţi şi confuzi. Ei bine, Rowan, tocmai aici e confuzia.

Ea nu-i răspunse. Rămase acolo, jos, ghemuită, privind ţintă în podea.

Se duse către ea şi o strânse în braţe ridicând-o de pe canapea. Obrajii ei erau tot pătaţi cu rozaliu şi încă foarte palizi. Cum privea în jos, genele ei arătau întunecate şi lungi.

Îşi apăsă buzele pe gura ei fără să întâmpine vreo rezistenţă, aproape fără reacţie, ca şi cum ar fi fost gura unei persoane inconştiente sau care dormea profund. Apoi, încet-încet, ea reveni la viaţă. Îşi ridică mâinile în jurul gâtului lui şi îi răspunse la sărut.

— Rowan, există un tipar, îi şopti el în ureche. O plasă enormă şi noi suntem prinşi în ea. Dar cred şi acum, ca şi înainte, că sunt buni oamenii care ne-au adus unul lângă celalalt. Şi că vor de la mine doar lucruri bune. Trebuia să-mi fi dat seama de asta, Rowan. Trebuia. Ştiu ca sunt buni. Aşa cum ştiu că şi tu eşti bună.

Îi ascultă suspinul, simţind cum se înalţă sânii ei calzi peste pieptul lui. În cele din urmă, când ea se trase încet

înapoi, făcu totul foarte drăgăstos, sărutându-i degetele pe măsură ce le dădea drumul.

Ea păşi spre mijlocul încăperii lungi şi rămase sub arcada înaltă şi generoasă care împărţea spaţiul în două salonaşe, privind, în sus, la frumoasele stucaturi aflate acolo unde arcul cobora să întâlnească, la capătul celălalt, cornişele. Părea că studiază toate acestea, că e pierdută în contemplarea casei.

El se simţea respins şi tăcut. Întregul schimb de cuvinte îl rănise. Nu putea ţine în frâu emoţia supărării şi a bănuielii, cu toate că bănuiala nu era legată de ea.

— Cui îi pasă, şopti ea de parcă şi-ar fi vorbit sieşi, plăpândă şi nesigură.

Lumina prăfuită se strecură dinspre veranda cu plasă şi scoase la iveală ceara chihlimbarie a vechii lemnării. Firicele de praf se învolburau în jurul ei.

— Vorbe, vorbe, vorbe, spuse ea. Următoarea mişcare e a lor. Tu ai făcut tot ce ai putut. Şi eu al fel. Să-i lăsam să vină către noi.

— Da, să-i lăsăm să vină.

Se întoarse către el chemându-l în tăcere să se apropie, chipul ei exprimând o rugăminte vecină cu tristeţea. Groaza îl sfârtecă timp de o secundă şi lovitura îl secătui. Iubirea pe care i-o purta era fără preţ pentru el, iar acum îi era frică, foarte frică.

— Ce ai de gând să faci, Michael? întreba ea. Şi deodată zâmbi, un zâmbet foarte frumos şi cald.

El râse cu blândeţe:

— Nu ştiu, iubito. Dădu din umeri şi din cap. Nu ştiu.

— Ştii ce vreau, acum, de al tine?

— Nu. Dar, orice ar fi, vei avea.

Ea îl apucă de mână.

— Vorbeşte-mi despre casa aceasta, spuse ea privind în sus, spre ochii lui. Spune-mi tot ce ştii despre o casă ca aceasta şi spune-mi dacă poate fi, cu adevărat, refăcută.

— Iubito, este exact ceea ce aşteptam cu adevărat. E solidă ca un castel din Montcleve sau Donnelaith.

— Poţi să te ocupi de asta? Adică, nu cu mâinile tale…

— Mi-ar plăcea să fac totul cu propriile-mi mâini. Brusc, îşi privi nenorocitele mâini înmănuşate. De când nu mai ţinuse în mână ciocanul şi cuiele, de când nu mai mânuise un fierăstrău sau nu mai aşezase rindeaua pe lemn? Îşi ridică privirea spre arcul pictat de deasupra lor, spre plafonul lung şi dominant cu vopseaua lui crăpată şi scorojită. Ce mult mi-ar plăcea să fac asta, repetă el.

— Ce-ar fi dacă ai avea mână liberă şi ai putea angaja pe oricine ai dori – zidari, zugravi, meşteri pentru acoperiş, ce mai, toţi cei care-ţi sunt trebuincioşi ca să repare fiecare colţişor şi fiecare spărtură, să facă din nou totul aşa cum a fost.

Cuvintele ei curgeau blând şi totuşi exuberant. El ştia tot ceea ce avea ea a-i spune, înţelegea. Apoi, se întrebă dacă ea înţelegea tot ceea ce însemna asta pentru el. Cel mai mare vis al său fusese să lucreze la o astfel de casă. În cazul de faţă, nu era vorba despre orice casă, ci de casa lui. Se întoarse în timp, în amintire, tot mai mult, până se revăzu copil, afară la poartă, un băieţel care ieşea din bibliotecă după ce dăduse jos de pe poliţe albumele vechi în care existau imagini ale acestei case, chiar acest salon şi acest hol, nu visase că va vedea vreodată aceste încăperi altfel decât în cărţi.

În viziunea sa, femeia spunea, *referindu-se chiar la acest moment, chiar la această casă, chiar la acest moment crucial când...*

— Michael? Vrei să faci asta?

Ca prin ceaţă, văzu cum faţa ei se luminează precum faţa unui copil. Dar ea îi păru foarte îndepărtată, strălucitoare şi fericită, dar îndepărtată.

Tu eşti, Deborah?

— Michael, scoate-ţi mănuşile, spuse Rowan cu o atât de subită răceală încât îl uimi. Întoarce-te înapoi la lucru! Redevino tu însuţi. Nimeni nu a fost fericit în casa asta timp de cincizeci de ani, nimeni nu a iubit în casa asta, nimeni nu a fost învingător! E vremea noastră, să iubim aici, să fim învingători aici, a sosit clipa să recucerim casa. Am ştiut încă din momentul în care am terminat dosarul

vrăjitoarelor Mayfair. Michael, aceasta este casa noastră.

Dar tu poţi schimba… Nu te gândi nicio clipă că nu ai puterea, pentru ca puterea se trage din…

— Michael, răspunde-mi.

Ce să schimb? Nu mă lăsa aşa. Spune-mi!

Dar ei dispărură de parcă nici n-ar fi fost. El râmase aici, cu Rowan, în lumina soarelui, pe podeaua caldă, de culoarea chihlimbarului. Iar ea aştepta un răspuns de la el.

Şi casa aştepta, casa aceea frumoasă aştepta sub rugină şi pete, adâncită în umbră şi încâlcită în iederă, în arşiţa şi umezeala ei deprimante.

— Oh, da iubito, da, spuse el şi, parcă ieşind dintr-un vis, fu inundat brusc, prin simţuri, de prospeţimea caprifoiului de pe plasele verandei, de cântecul păsărilor de afară şi de căldura soarelui care pătrundea până la ei.

El se întoarse în loc în mijlocul lungii încăperi.

— Lumina, Rowan, trebuie lăsată lumina să pătrundă. Hai să vedem dacă se mai deschid obloanele astea vechi, spuse el prinzând-o de mână.

TREIZECI ŞI UNU

Începură să exploreze casa pe tăcute, respectuoşi. La început, era de parcă păcăliseră vigilenţa paznicilor dintr-un muzeu şi nu îndrăzneau să abuzeze de întâmplătoarea lor libertate.

Erau prea respectuoşi ca sa atingă lucrurile personale care aparţinuseră celor care locuiseră, cândva, aici. O ceaşcă de cafea care zăcea pe o masă din sticlă în camera cu ferestre mari, luminoase. O revistă îndoită pe un scaun.

În schimb traversară încăperile şi culoarele trăgând draperiile şi deschizând obloanele sau, pur şi simplu, uitându-se pe furiş, pe ici pe colo, prin debarale, bufete, sertare, dar cu cea mai mare grijă.

Îndrăzneala lor spori încet-încet, pe măsura ce le devenea familiară căldura umbroasă.

Numai în bibliotecă cotrobăiră aproape un ceas, cercetând cotoarele tomurilor legate în piele şi vechile cartoteci ale plantaţiei Riverbend, întristându-se la vederea paginilor distruse şi găurite. Nu se mai putea citi aproape nimic din vechile relatări.

Nu s-au atins de hârtiile aflate pe birou, ce vor fi adunate şi cercetate de Ryan Mayfair. Au studiat portretele înrămate de pe pereţi.

— Acesta trebuie să fie Julien. O frumuseţe întunecată, zâmbindu-le în timp ce stăteau în hol. Ce se vede în fundal? Se înnegrise atât de tare încât Michael nu-şi putea da seama. Apoi realiză că Julien pozase chiar pe veranda din faţă a casei.

— Acolo, în fotografia aceea veche, pare a fi Julien cu fiii săi. Cel mai aproape de Julien e Cortland. Acela e tatăl meu.

Se aflau tot pe verandă, zâmbindu-le prin sepia decolorată, şi cât de veseli şi plini de viaţa păreau.

Ce-ai vedea dacă i-ai atinge, Michael? Şi cum ţi-ai da seama că, de fapt, nu e ceea ce vrea Deborah să faci?

Se întoarse repede. Dorea să o prindă din urmă pe Rowan. Îi plăcea cum păşea Rowan, cu paşii ei mari şi uşori, şi felul ritmic în care i se legăna părul. Ea se întoarse în pragul sufrageriei şi îi zâmbi peste umăr. Vii?

În debaraua micuţă, cu tavan înalt, au descoperit rafturi suspendate cu minunate porţelanuri: Minton, Lenox, Wedgwood, Royal Doulton, cu motive înflorate, orientale sau cu marginile argintate şi aurite. Vechi vase albe şi porţelan oriental, străvechi Blue Willow şi vechi Spode.

Erau acolo cufere peste cufere cu sute de piese bogat ornamente, strânse în pâslă, inclusiv seturi foarte vechi cu marcaj englezesc, având întipărită pe dos iniţiala M în stil european.

Michael era printre cei care cunoşteau asemenea lucruri; lunga lui relaţie de dragoste cu stilul victorian îi priise sub toate formele. Putea recunoaşte cuţitele pentru peşte şi furculiţele pentru stridii, linguriţele pentru şerbet, nenumăratele obiecte cochete care se aflau acolo, bogat ornamentate.

Găsiră candelabre de calitate, boluri sofisticate pentru punci şi platouri pentru servit, şi tăvi pentru pâine, şi farfurii pentru unt, şi ulcioare pentru apă, şi borcane pentru cafea, şi ceainice, şi carafe. Trofee minunate. Dacă freca mai serios cu degetul, se lua negreala şi dedesubt, ca prin farmec, apărea vechea strălucire a argintului pur.

Boluri din sticlă şlefuită de toate mărimile erau împinse în spatele dulapurilor, făcând loc farfuriilor şi tăvilor de cristal.

Doar feţele de masă şi grămezile de şervete vechi erau distruse, olanda fină şi dantelăria mucegăiseră în umezeala inevitabilă, dar litera M încă se mai arăta cu mândrie, ici şi colo, în ciuda petelor de mucegai.

Totuşi, unele fuseseră păstrate cu grijă într-un sertar uscat, căptuşit cu cedru, învelite în hârtie albastră. Dantela grea şi veche se îngălbenise frumos. Printre ele, răvăşite, erau inele din os, argint şi aur pentru şerveţele.

Să le atingă? Oare MBM venea de la Mary Beth Mayfair? Iată, aici este un inel cu iniţialele JM şi ştii bine cui trebuie să-i fi aparţinut. Îl puse la loc, cu degete înmănușate la fel de agile precum cu degetele goale, deşi mâinile îi erau fierbinţi şi se simţea inconfortabil, şi crucea, cum o numea el, îi făcea răni cu greutatea ei.

Veni curând şi sfârşitul după-amiezii, cu raze lungi şi oblice pătrunzând prin ferestrele sufrageriei. Priveşte-o din nou în acest decor. Rowan Mayfair. Picturile de pe pereţi renășteau la viaţă, dezvăluind o mulţime de personaje pierdute pe domeniile de vis ale plantaţiei. Masa impozantă, lungă, era neclintită, stătea acolo, probabil, de un secol. Scaunele Chippendale, cu complicatele lor spătare sculptate, erau aliniate de-a lungul pereţilor.

Vom cina aici împreună, în curând, la lumina pâlpâitoare a luminărilor înalte?

— Da, şopti ea. Da!

Apoi, în oficiul majordomului, au găsit serviciile delicate de pahare, suficiente pentru un banchet regal. Au găsit cupe subţiri, cu picioruşe fin împletite, pocale mari, cu fundul gros, gravate cu flori – pahare pentru vişinată, pentru cognac, pentru şampanie, pentru vin alb şi vin roşu, şi pahare pentru desert, şi carafe cu acelaşi model, veselă frumoasă, mormane de veselă licărind în lumină.

Atâtea comori, se gândi Michael, toate părând a aştepta atingerea unei baghete pentru a fi puse din nou să servească.

— Visez la petreceri, spuse Rowan, petreceri precum cele din zilele de demult, să-i aducem pe toţi laolaltă şi să încărcăm masa cu mâncare. Top membrii familiei Mayfair.

Michael îi privi profilul, îndelung, în tăcere. Ţinea în mâna dreaptă un pahar delicat, cu picior, în care prindea lumina soarelui plăpând.

— Totul e atât de atrăgător, de seducător, spuse ea. N-am bănuit că viaţa poate fi aşa cum se arată a fi aici. N-am ştiut că, în America, există asemenea case. Cât de ciudat e totul. Am călătorit în lumea întreagă, dar n-am mai fost într-un loc ca acesta. Timpul pare a fi uitat total de el.

Michael nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

— Aici, lucrurile se schimbă foarte încet, spuse el. Mulţumesc Domnului pentru asta.

— Dar este ca şi cum aş fi visat la aceste încăperi şi la modul de viaţă de aici şi nu mi-aş fi amintit de ele la trezire. Dar ceva din mine, ceva din mine trebuie să-şi fi amintit. Ceva din mine s-a simţit mereu înstrăinat şi pierdut în lumea largă.

Au cutreierat apoi împreună pe afară, sub strălucirea soarelui, hoinărind în jurul vechii piscine şi prin cabana ruinată.

— E solidă, îi explică Michael în timp ce examina uşile culisante, chiuveta şi duşurile. Se pot repara. Priveşte, construcţie din chiparos. Iar ţevile sunt din cupru. Nimic nu distruge chiparosul. Aş putea repara instalaţia asta în câteva zile.

S-au întors prin iarba înaltă, pe acolo pe unde se ridicau cândva vechile anexe. Nu mai rămăsese nimic, cu excepţia unei structuri din lemn, singuratice şi triste, căzută la pământ chiar pe hotarul din spate al grădinii.

— Nu-i rău, nu-i rău deloc, spuse Michael cercetând panourile prăfuite. Probabil că aici locuiau servitorii, e un fel de garsonieră.

Iată şi stejarul în care Deirdre îşi căuta refugiu, plutind la aproape şase metri deasupra capetelor lor. Frunzişul era întunecos şi plin de praf, nemişcat sub arşiţa verii. În primăvară va izbucni într-un verde splendid ca al mentei. Pâlcuri mari de bananieri apăreau ca nişte tufişuri monstruoase în petele de lumină. Pe latura din spate a proprietăţii se întindea un zid frumos şi lung, din cărămidă, acoperit cu glicină unduitoare şi cu iederă, până la balamalele porţilor dinspre Chestnut Street.

— Glicina înfloreşte încă, spuse Michael. Îmi plac mugurii purpurii şi cum îi mai atingeam când mergeam să mă plimb, ca să vad cum se înfioară petalele.

De ce naiba nu-ţi scoţi mănușile măcar o clipă, atât cât să simţi micuţele şi fragedele petale în mână?

Rowan stătea cu ochii închişi. Oare asculta păsările? Se

trezi uitându-se ţintă la corpul din spate al casei, la verandele slujitorilor, cu gratii albe din lemn şi cu zăbrele albe din fier. Tocmai vederea acestor zăbrele l-a fascinat şi l-a făcut să se simtă fericit. Toate acestea făceau parte din culorile şi din structura casei.

Acasă. De parcă ar fi trăit vreodată într-un asemenea loc. Oare îl iubise mai mult un alt trecător? Într-un fel, trăise mereu aici, era locul de care se simţise legat cât timp fusese departe, locul la care visase…

Tu nu-ţi poţi imagina forţa atacului…

— Michael?

— Ce e, iubito? O sărută, prinzând mirosul minunat al soarelui în părul ei. Căldura dădea pielii o strălucire aparte. Dar frisonul vedeniei dăinui. Îşi deschise larg ochii, ca să-i umple arşiţa după-amiezii, lăsând bâzâitul blând al insectelor să-l aline.

Încurcătura minciunilor…

Rowan porni înaintea lui prin iarba înaltă.

— Michael, aici sunt lespezi. Vocea ei, de-a dreptul firavă în spaţiul deschis. Toate astea sunt lespezi. Totul e acoperit cu ele.

Rătăci după ea până în grădina din faţă. Găsiră mici statuete greceşti, satiri din ciment cu o frumoasă patină a vremii, trăgând cu coada ochilor orbi dincolo de merişorul năpădit de buruieni; o nimfă din marmură rătăcită în penumbra frunzelor ceruite ale cameliilor şi sporişul galben, fraged, care înflorea oriunde răzbătea soarele.

— Oua cu şuncă, aşa numeam noi floarea asta, spuse el în timp ce culegea o crenguţă. Uite, petalele mici, galbene sau de un cafeniu amestecat cu portocaliu. Şi acolo, uite una albastră. Vezi floarea aceea, e sporul casei, şi uite, asta e nalba – florile mari, albastre, care cresc lângă verandă, dar noi le-am spus, mereu, althaea.

— Althaea, e minunat.

— Lujerul de colo e împletitura reginei sau împletitura mărgeanului, dar noi îi spuneam trandafirul din Montana.

Ajunseseră în locul din care puteau să vadă, pe deasupra horbotei de viţă, pânza albă a balansoarului lui Deirdre.

— Probabil că au aşezat-o ca să poată vedea grădina, spuse el. Vezi cum a crescut pe partea cealaltă, luptându-se cu tulpinile de bougainvillea? Ah, dar e regina zidului, nu-i aşa?

Din cauza fluorescenței intense a bracteelor, mai-mai s-ar fi putut crede ca acestea erau flori.

— Doamne, Dumnezeule, de câte ori n-am încercat să fac o asemenea grădină în curtea din spate a unei case din California, înainte sa-i predau cheia noului proprietar. După ce punem perdele la ferestre şi stropim pe aici cu un ierbicid…

— Tot ce-i aici este şi al tău, spuse. Al tău şi al meu. Cât de nevinovată părea ea acum, cât de plin de sinceritate era zâmbetul ei fin.

Ea îşi încolăci din nou braţele în jurul lui, apucându-i iarăşi, cu degetele-i goale, mâna înmănușată.

— Dar dacă totul e mâncat pe dinăuntru, Michael? Cât ar lua să reparăm tot ce e stricat?

— Vino încoace, stai aici şi priveşte, spuse el. Vezi cât de dreaptă stă în picioare veranda servitorilor? Fundaţia acestei case nu e deloc slăbită. Nu sunt crăpături vizibile la primul nivel şi nici umezeala nu a răzbătut. Nimic! În trecut, aceste verande erau culoarele pe care umblau servitorii. Ăsta este motivul pentru care sunt atât de multe ferestre mari şi uşi, la fiecare nivel; apropo, toate ferestrele şi uşile pe care le-am încercat sunt drepte. Casa este complet deschisă pe partea asta ca să prindă briza fluviului. Poţi vedea în tot oraşul case deschise către fluviu pentru a-i prinde briza.

Ea privi în sus cu insistenţă, la ferestrele fostei camere a lui Julien. Oare se gândea din nou la Antha?

— Simt cum se ridică blestemul acestui loc, spuse ea. Aşa fusese destinat, ca noi doi să venim şi să ne iubim, aici, unul pe celalalt.

Da, cred asta, gândi el, dar, dintr-un motiv oarecare, nu o spuse. Poate pentru că pacea din jurul lui părea vie; poate pentru că se temea ca nu cumva să stârnească un ceva nevăzut, care era atent şi asculta.

— Toate zidurile astea sunt din cărămidă solidă, Rowan, continuă el, iar unele dintre ele au peste patruzeci de centimetri grosime. Le-am măsurat cu propriile-mi mâini când am trecut prin câteva uşi. Grosime de patruzeci de centimetri. Au fost tencuite pe dinafară astfel încât casa să arate de parcă ar fi din piatră, aşa era moda. Vezi crestăturile care dau impresia de vilă construită din blocuri mari de piatră? Totul e eclectic, mărturisi el, cu dantelăria din fier forjat, cu coloanele corintice, dorice şi ionice, cu intrările în forma de gaură a cheii…

— Da, gaura cheii, zise ea. O să-ţi povestesc despre un alt loc unde am văzut o intrare ca asta. E pe un cavou. Chiar în vârful cavoului familiei Mayfair.

— Cum adică, în vârf?

— Pur şi simplu e sculptată o poartă, ca intrările acestei case. Sunt convinsă că e aşa, doar că nu ştiu dacă într-adevăr reprezintă o gaură pentru cheie. Îţi voi arăta. Putem să face o plimbare până acolo, astăzi sau mâine. E chiar pe aleea principală a cimitirului.

De ce îl nelinişti acest lucru? O gaură poartă sculptată pe un cavou. Ura cimitirele, ura cavourile. Dar, mai devreme sau mai târziu, trebuia să-l vadă, nu-i aşa? Merse mai departe vorbind, înăbuşindu-şi cu greu sentimentul, dorind să facă să dăinuie clipa şi priveliştea casei din faţa lui, scăldată în soarele încântător.

— Apoi mai sunt ferestrele curbate în stil italian, pe partea de nord a casei, spuse el, ceea ce înseamnă o altă influenţă arhitectonică. Dar totul formează un ansamblu unitar. Se potriveşte pentru că se potriveşte. Construcţia, cu tavane la înălţimea de cinci metri, e făcută pentru clima asta. E o capcană pentru lumină şi pentru briza răcoroasă şi o fortificaţie împotriva căldurii.

Strecurându-şi braţul în jurul lui, îl urmă întorcându-se înapoi, în casă, pe urmă sus, pe scara întunecată.

— Vezi, stucatura asta e rezistentă, explică el. Este, mai mult ca sigur, originală, dar a fost făcută de un maestru. Probabil că realizau aceste coroane modelându-le manual. Nu există nici măcar crăpături minuscule, la care te poţi

aştepta în timp. Când mă voi duce în subsol voi descoperi că pereţii ăştia intră în adânc, iar fundaţia casei este enormă. Nu poate fi altfel. Totul e drept, solid.

— Şi eu care am crezut că nu mai este nicio speranţă, când am văzut-o pentru prima oară.

— Imaginează-ţi că dezlipeşti acest tapet, spuse el. Zugrăveşte pereţii cu ochii minţii, în culori deschise şi calde. Vizualizează toată lemnăria ca şi cum ar străluci, albă şi curată.

— Acum e a noastră, şopti ea. A ta şi a mea. De azi înainte, rescriem totul.

— Dosarul despre Rowan şi Michael, spuse el cu un zâmbet abia schiţat. Se opri în capătul scării. La etajul al doilea lucrurile sunt mai simple. Plafoanele sunt mai joase cu aproximativ o jumătate de metru şi nu mai ai stucaturi. Totul este la o scara redusă.

Ea râse şi dădu din cap.

— Şi care să fie înălţimea acestor camere mici, numai patru metri şi jumătate?

Se întoarseră şi coborâră în holul dinspre primul dormitor situat chiar în partea din faţă a casei. Ferestrele sale se deschideau către verandele din faţă şi laterală. Cartea de rugăciuni a lui Belle, cu numele gravat pe ea cu litere aurii, era aşezată pe scrin. În spatele unor geamuri întunecate erau fotografii în rame poleite, atârnate cu lanţuri urâte şi ruginite.

— Din nou, Julien. El trebuie să fie, spuse Michael. Şi Mary Beth, uite, femeia asta seamănă cu tine, Rowan.

— Aşa mi s-a spus, zise ea moale.

Mătăniile lui Belle, cu numele ei gravat pe spatele crucifixului, încă se mai aflau pe perna de pe patul cu baldachin. La atingerea lui Michael, praful se ridică din pernele umplute cu pene. Un uşor miros de trandafiri coborî către el dinspre baldachinul de satin.

Totul părea de-a dreptul lugubru cu decolorata hârtie înflorată, şifonierele masive înclinate uşor în faţă şi covorul tocit, de însăşi culoarea prafului. Ramurile stejarilor păreau stafii dincolo de draperiile laterale destrămate.

Baia era curată şi foarte simplă – Michael îşi imagină că era de pe timpul Stellei. Căzi de baie aşa mari mai pot fi găsite, ici-colo, în vechile hoteluri ca şi lavoarul înalt, iar un teanc de prosoape prăfuite se afla pe un suport din împletitură de răchită.

— Asta e cea mai bună cameră, Michael, spuse Rowan din spatele lui. E cea cu deschidere către sud şi către vest. Ajută-mă cu fereastra asta.

Forţară cerceveaua încăpăţânată.

— E ca şi cum am fi într-o casă din copac, spuse ea şi ieşi în galeria întunecoasă din faţă. Îşi puse mâna pe canelata coloană corintică şi privi printre ramurile răsucite ale stejarilor. Ia uite, Michael, pe crengi cresc ferigi, sute de ferigi micuţe, verzi. Şi acolo, o veveriţă. Ba nu, sunt două. Le-am speriat. E aşa ciudat, parcă am fi în pădure, putem sări afară şi să ne cățărăm. Am putea chiar hoinări spre cer direct din copacul ăsta.

— Solide, ca şi toate celelalte, spuse Michael încercând grinzile de dedesubt. Nici fierul forjat nu e ruginit, nu chiar. Are nevoie doar de o vopsea. Nici nu se vedea că ar curge de sus, din acoperiş.

În aşteptare, aşteptând mereu să fie refăcută. Se opri şi-şi scoase jacheta de culoare kaki. Căldura îl doborâse şi pe el, în cele din urmă, chiar şi aici, pe unde trecea briza fluviului.

Îşi aruncă jacheta pe după umăr, ţinând-o cu degetul cârlig.

Rowan rămase pe loc, cu braţele încrucişate, aplecându-se peste grilajul din fontă. Privi afară, dincolo de colţul liniştit.

El privea în jos toată încâlceala măslinilor mici şi drăguţi dinspre poarta din faţă. Foarte clar, se vedea din nou băieţel, stând acolo în picioare. Deodată, ea îl apucă strâns de mână şi îl trase înăuntru.

— Uite, uşa asta duce la următorul dormitor. Ar putea fi o cameră de zi, Michael. Ambele dau spre veranda laterală.

El se tot uita la una dintre fotografiile ovale. Stella?

Trebuie să fie Stella.

— N-ar fi minunat? spuse ea. Aici trebuie să fie camera de zi.

El aruncă din nou o privire fugară spre coperta din piele albă a cărţii de rugăciuni, pe care era imprimat, cu auriu, Belle Mayfair. Îi trecu prin minte, pentru o secundă, atinge-o. Se gândi că Belle era atât de bună şi de afectuoasă.

Cum ar fi putut să te rănească Belle? Te afli în casa asta şi nu foloseşti puterea.

— Michael?

Dar el nu putea să facă asta. Dacă ar fi început, cum s-ar fi putut opri? Şocurile acelea electrice care ar trece prin el l-ar omorî, şi orbirea, orbirea inevitabilă, când imaginile ar pluti în jurul lui ca o apă întunecată şi amestecul cacofonic al tuturor vocilor. Nu. Nu trebuie să faci aşa ceva. Nimeni nu ţi-a spus că trebuie s-o faci.

Brusc se făcu mic la gândul că ar putea să-l oblige cineva să o facă, că putea să-i scoată mănuşa şi să-i forţeze mâna în acele scopuri. Se simţi ca un fricos. Rowan îl chema. Plecând, privi încă o dată spre cartea de rugăciuni.

— Michael, aceasta trebuie să fi fost camera lui Millie. Are şi şemineu. Se opri în faţa unui dulap înalt şi luă o batistuţă cu monogramă. Aceste camere sunt ca nişte altare, spuse ea.

Dincolo de fereastra lungă, arbustul de bougainvillea crescuse atât de gros peste veranda laterală încât nu se mai vedeau grilajele de dedesubt. Aceasta era veranda de deasupra verandei lui Deirdre. Deschisa, căci numai partea de jos fusese protejată cu plasă.

— Da, toate camerele astea au şemineuri, spuse el absent, cu ochii la bucheţelele purpurii-fluorescente ale arbustului de bougainvillea. Am să arunc o privire la şamota din hornuri. Vetrele astea puţin adânci nu au fost niciodată folosite pentru lemne, numai pentru cărbuni.

Acum ele aveau arzătoare de gaz şi lui îi plăcea asta, căci niciodată nu văzuse un mic arzător cu gaz care, în întunericul iernilor tihnite, să dea flăcărui albastre şi aurii.

Rowan stătea în uşa debaralei.

— Ce miros e ăsta, Michael?

— Doamne, Dumnezeule, Rowan Mayfair, n-ai simţit niciodată miros de camfor în vechile debarale?

Ea râse încetişor.

— Nici măcar n-am văzut o debara veche, Michael Curry. N-am trăit niciodată într-o casa veche şi nu am intrat în vreun hotel vechi. Ultimul răcnet al modei, acesta a fost motto-ul tatălui meu adoptiv. Restaurante la înălţime, alama şi sticlă. Nu-ţi poţi imagina cât s-a zbătut să menţină acele standarde. Iar Ellie nu suporta să aibă în prejmă ceva vechi sau uzat. Îşi arunca toate hainele după numai un an de purtat.

— Parcă ai fi fost pe altă lume.

— Nu, nu neapărat. Doar viziunea mea era diferită, spuse ea cu voce tărăgănată. Gânditoare, atingea hainele vechi agăţate acolo. El nu vedea decât umbre.

— Să ştii, şopti ea, secolul s-a terminat, aproape, iar ea şi-a petrecut toată viaţa aici, în camera asta. Păşi înapoi. Doamne, urăsc tapetul ăsta. Uite, sus e o crăpătură.

— Nimic important, iubito. E doar o crăpătură mică. Trebuie să accepţi că mai exista câte una într-o casă de asemenea dimensiuni. Nu-i nimic. Dar cred că, acolo, tencuiala e împuşcată.

— Împuşcată? Tencuiala e împuşcată?

— E prea veche ca să crezi că e o pată. Uite cum s-a fărâmiţat. Deci, vom reface tavanul, spuse el ridicând din umeri. Două zile de munca.

— Eşti un geniu.

El râse şi dădu din cap.

— Uite, acolo e o baie veche, spuse ea. Fiecare cameră are baie proprie. Încerc să-mi imaginez cum va arăta totul curăţat şi terminat…

— Eu văd, spuse el. Văd ori de câte ori mai facem un pas.

Camera Carlottei era ultima încăpere mare, la capătul culoarului – părea o peşteră mare şi întunecoasă, cu patul cu baldachin, cu taftaua scămoşată şi decolorată, cu câteva

scaune în huse jalnice. În jurul lor, miros trezit de trandafiri. Un raft cu texte de drept şi cărţi de referinţă. Colo, mătăniile şi cartea de rugăciuni de parcă acum le lăsase din mână. Mănuşile ei albe aruncate, o pereche de cercei cu camee, un şirag de mărgele.

— Noi le numeam mărgelele bunicii, spuse el oarecum surprins. Uitasem cu totul de ele. Se duse să le atingă, apoi îşi retrase mâna înmănuşată. De parcă s-ar fi ferit de ceva fierbinte.

— Nici asta nu-mi place aici, şopti Rowan. Îşi cuprinse din nou dosul braţelor cu un gest glacial şi necăjit. Poate, speriat. Nu vreau să atingi ceva din ceea ce i-a aparţinut, spuse ea, privind dezgustată lucrurile atârnate în debara, simţind repulsie faţă de mobila veche, oricât de frumoasă va fi fost.

— Ryan se va ocupa de asta, îngăimă ea, devenind mai tulburată ca oricând. A spus că Gerald Mayfair va veni şi-i va lua lucrurile. Ea şi-a lăsat obiectele personale la bunica lui Gerald. Sfârşi prin a se întoarce de parcă o înfiorase ceva, apoi îşi pironi ochii, aproape cu necaz, pe oglinda dintre ferestrele laterale. Iar miroase aşa, a camfor. Şi a ceva în plus.

— Verbină şi apă de trandafiri, răspunse el. Vezi sticla? Chestii din astea micuţe erau puse în hotelurile cu mic dejun inclus din nordul Californiei. Le-am pus şi eu pe multe mese din marmură. Şi acolo au rămas. Lucru straşnic.

— Prea straşnic, şopti ea, sinistru şi trist.

Îşi continuară drumul spre uşa din dos a camerei, care dădea într-un un mic coridor şi către o scară cu câteva trepte. Urmau încă două încăperi mici, una după alta.

— În trecut, slujnicele dormeau aici, explică Michael. Eugenia avea camera din spate, uite, de colo. Practic, noi vizităm acum aripa servitorilor, dar ei n-au folosit niciodată uşa de legătură pentru că nu a existat, până de curând. Au spart zidul de cărămidă ca să o pună. În trecut, servitorii intrau în casa mare doar prin verandă.

Văzură arzând o lumină mohorâtă tocmai în celălalt

capăt al clădirii.

— E casa scărilor care duce jos, spre bucătărie. Baia aceea veche, din spate, a fost a Eugeniei. Pe vremuri, cei din sud aveau servitori negri care foloseau alte băi decât albii. Îmi închipui că ai auzit destule în legătură cu toate *astea.*

Se întoarseră în camera mare. Rowan se mişcă grijulie pe carpetele roase iar Michael o urmă până la fereastră, trase uşor de draperia moale şi plăpândă ca să poată privi jos, la trotuarele din cărămidă de pe Chestnut Street şi la faţada îngrijită a imensei case de peste drum.

— Vezi, dă spre malul fluviului, spuse Michael în timp ce privea cealaltă clădire. Priveşte stejarii de pe proprietatea aceea şi şopronul vechi, pentru trăsură, care încă rezistă în picioare. Vezi, tencuiala se curăţă de pe cărămizi, a fost făcută la fel, să arate ca un zid din piatră.

— Vezi stejarii de la fiecare fereastră, spuse Rowan atât de încet încât părea că nu vrea să mişte nici praful. Şi cerul, ce albastru intens are. Până şi lumina e altfel aici. E precum lumina caldă de la Florenţa sau de la Veneţia.

— Asta aşa e, spuse Michael.

Din nou, temător, se trezi dependent de această femeie. Poate că rezonase cu dificultatea lui Rowan în a comunica. Îşi imagina, cu jenă şi cu durere, că trebuia să-şi scoată mănuşa şi să-şi pună mâna goală pe lucruri care fuseseră ale ei.

— Ce este, Michael?

— Hai să mergem, răspunse el cu respiraţia întretăiată, apucându-i din nou mâna, cu putere, şi întorcându-se în holul principal.

Şovăind, îl urmă pe Michael în vechea cameră a lui Deirdre. Aici, starea de confuzie şi de împotrivire se adânciră. El ştia că se simţea silită să meargă acolo. Văzuse cum ochii ei treceau cu aviditate pe deasupra fotografiilor înrămate şi peste scaunele mici, cu fundul din trestie, în stil victorian. Michael o ţinu strâns în timp ce ea privea fix, în jos, înspre murdăria bolnavă de pe somieră.

— E cumplit. Trebuie să chem pe cineva să cureţe asta,

spuse el.

— Fac eu asta, zise ea.

— Nu, am s-o fac eu. Jos, pe scări, m-ai întrebat dacă aş fi capabil să mă implic, să angajez oamenii de care am nevoie pentru a pune la punct toată casa. Ei bine, pot să mă ocup şi de asta.

El privea pata, un oval mare de culoare maro, cu partea din mijloc lipicioasă. Femeia o fi sângerat în timp ce trăgea să moară? Sau va fi zăcut, acolo, pierzând sânge, în căldura încăperii acesteia vechi şi îngrozitoare?

— Nu ştiu, şopti Rowan deşi el nu dăduse glas întrebării. Ea suspină puternic. Am cerut deja documentele. Ryan solicită acum totul prin canale legale. Am vorbit azi cu el. L-am sunat şi pe doctor. Am vorbit şi cu sora medicală, Viola. Dulce, bătrânica. Povestea ca Dickens. Toţi doctorii spuneau că nu exista niciun motiv pentru internare. Totul a fost o nebunie. Nu i-a plăcut că i-am pus întrebări. A sugerat că greşesc punându-i întrebări. Spunea că era omeneşte să fie lăsată să moară.

O strânse şi mai tare, mângâindu-i obrazul cu buzele.

— Ce e cu lumânările alea? întrebă ea, ţintuind cu privirea micul altar de lângă pat. Şi ce-i cu statuia aia îngrozitoare?

— Maica Binecuvântată, răspunse el. Trebuie să fie pe ea o inimă care se vede cu ochiul liber, ceea ce bănuiesc că numeşti Inima Curată a Mariei. Nu-mi amintesc exact. Lumânările sunt sfinţite. Le-am văzut pâlpâind, aici, sus, în prima noapte, când am fost afară. Nici nu visam că murea. Dacă aş fi ştiut, atunci… nu ştiu. Când am venit pentru prima dată, nici nu ştiam cine locuieşte aici.

— De ce se ard lumânări sfinţite?

— Ca să te împaci cu moartea. Vine preotul şi dă ceea ce se numeşte ultima împărtăşanie. Am mers cu preotul de câteva ori, pe când eram băiat de altar.

— Au făcut asta pentru ea, dar n-au dus-o la spital.

— Rowan, dacă ai fi ştiut, dacă ai fi venit, crezi că putea fi adusă înapoi? Eu nu cred, iubito. Acum, nu mai contează.

— Ryan spune că nu. Era fără speranţă. El spune că,

acum vreo zece ani, Carlotta a oprit administrarea medicamentelor. Nu mai răspundea la niciun stimul, excepţie făcând reflexele. Ryan spune că s-a făcut tot posibilul, dar, în fond, Ryan îl acoperă pe Ryan, nu-i aşa? Mă voi lămuri când voi vedea documentele şi, atunci, o să mă simt mai bine… sau mai rău.

Plecă de lângă pat, cu privirea plutind, leneşă, prin cameră. Părea că-şi dă osteneala să o evalueze, aşa cum făcuse cu celelalte lucruri.

Într-o doară, el îi arătă că numai în această cameră există ornamentaţia de la etajul inferior. Îi atrase atenţia asupra ramelor care înconjurau ferestrele. Un candelabru de cristal, acoperit cu praf, atârnând dintr-un medalion din ghips. Patul era imens şi cam pocit.

— Nu e precum celelalte, cu baldachin, spuse ea.

— E mai nou, industrial, nu manual, explică el. E american. S-au cumpărat cu milioanele până la sfârşitul secolului al XIX-lea. Probabil că Mary Beth l-a cumpărat şi-l preţuia mult.

— A oprit timpul, nu-i aşa?

— Mary Beth?

— Nu, acea Carlotta plină de ură. Ea a oprit, aici, scurgerea timpului. A făcut ca totul să se macine până la distrugere. Gândeşte-te la tinerele fete care creşteau într-o casă ca asta. Nu există nici cea mai mică dovadă că au avut ceva frumos, special, contemporan, care să le aparţină personal.

— Ursuleţi, şopti Michael. Nu spunea Deindre ceva despre ursuleţi în gradina din Texas?

Rowan nu-l auzise.

— Ei bine, domnia ei a luat sfârşit, spuse ea fără entuziasm sau hotărâre.

Brusc, înaintă, luă Fecioara de ghips cu inima roşie la vedere şi o aruncă în cealaltă parte a camerei. Aceasta ateriză pe podeaua de marmură a băii, corpul spărgându-se în trei bucăţi inegale. Le privi ţintă, şocată de ceea ce făcuse.

Era uluit. Izbit de ceva de-a dreptul iraţional şi care

ţinea de superstiţii. Fecioara Maria spartă în bucăţi pe podeaua băii. Voi să spună ceva, cuvinte de magie sau o rugăciune de natură să anuleze totul, ceva de genul aruncatului unei potcoave peste umăr sau al bătutului în lemn. Pe urmă, privirea lui prinse ceva licărind în penumbră. O grămadă de lucruşoare care luceau pe masa de la capătul patului.

— Ia uite, Rowan, îi atrase el blând atenţia, în timp ce degetele îi alunecau pe ceafa ei. Uită-te acolo, pe cealaltă masă.

Era caseta cu bijuterii, care rămăsese deschisă. Era geanta de catifea. Bani de aur erau împrăştiaţi în toate părţile, şiraguri de perle, pietre preţioase, sute de mici pietre preţioase scânteietoare.

— Doamne, Dumnezeule mare, şopti ea. Înconjură patul şi privi ţintă în jos, la ele, de parcă erau vii.

— Nu-ţi vine să crezi? o întrebă el. Dar nici el nu mai era aşa sigur că credea. Par falsuri, nu-i aşa? Nu pot fi adevărate.

Ea îl privi peste patul gol şi searbăd.

— Michael, le-ai atinge? Ţi-ai… pune mâinile pe ele? spuse ea cu blândeţe.

— Nu vreau, Rowan, spuse el negând şi din cap.

Ea râmase tăcută, adâncită în sine, privind în gol cu ochii tulburi. Îşi încrucişă iar braţele la piept, cu înfrigurare, cum făcea mereu când părea supărată, de parcă durerea interioară aducea frigul.

— Michael, spuse ea, din nou, moale, ai vrea să atingi ceva de la Deirdre? Cămaşa de noapte, poate patul.

— Nu vreau, Rowan. Am spus că noi n-ar trebui…

Ea privi în jos, cu părul răsfirat peste ochi astfel încât el nu putea să-i vadă.

— Rowan, eu nu ştiu să desluşesc asta. Ar fi ceva confuz. Aş vedea-o pe sora care a ajutat-o să se îmbrace, poate pe doctor, poate o maşină care trecea când stătea acolo, privind. Nu ştiu cum să procedez. Aaron m-a învăţat câte ceva. Dar încă nu sunt foarte priceput. Voi vedea ceva urât şi am să detest asta. Mă sperie, Rowan, pentru că e

moartă. La început, am atins tot felul de lucruri pentru oameni. Dar acum nu pot. Crede-mă, eu… vreau să spun, când mă va învăţa Aaron…

— Şi dacă ai vedea fericirea? Şi dacă ţi-ar apărea ceva frumos, precum acea femeie de la Londra pe care ai văzut-o, care şi-a atins mantia pentru Aaron?

— Crezi în asta, Rowan? Cei din Talamasca nu sunt infailibili. Sunt doar nişte oameni.

— Nu, nu sunt simpli oameni, spuse ea. Sunt ca tine şi ca mine. Au puteri supranaturale, aşa cum avem şi tu, şi eu.

Vocea ei era blajină, neprovocatoare. Dar el înţelese ce simţea. Ea mai privi o dată lumânările sfinţite şi statueta spartă pe care şi el o putea zări în umbrele din spatele lui Rowan, pe podeaua băii. Viziune fulgerătoare a procesiunii din luna mai şi gigantica statuie a fecioarei, înclinată, în timp ce era purtată pe străzi. Mii de flori. Şi iar se gândi la Deirdre. Deirdre în grădina botanică, vorbind cu Aaron în întuneric.

— Vreau o viaţă normală.

Ocoli patul şi merse spre măsuţa demodată de toaletă. Deschise sertarul de sus. Cămăşi de noapte din flanel alb şi moale, miros discret, foarte dulce, de la săculeţul cu pulbere parfumată. Îmbrăcăminte uşoară, de vară, din mătase naturală.

Ridică una dintre cămăşile de noapte, un lucruşor diafan, fără mâneci, cusut cu motive florale, în culori pastelate. O lăsă jos, într-o grămadă dezordonată din sertar, şi îşi scoase mănuşile. Îşi strânse, o clipă, uşor, mâinile una în cealaltă. Apoi apucă obiectul de îmbrăcăminte cu ambele mâini.

Închise ochii.

— Deirdre, spuse el doar Deirdre.

În faţa lui se căscă un spaţiu imens. Prin strălucirea sângerie a luminii vedea sute de feţe. Auzea voci tânguitoare şi ţipătoare. Un zgomot de nesuportat. Un bărbat se îndreptă către el călcând peste trupurile celorlalţi. Lăsă să-i cadă din mână cămaşa de noapte.

Rămase acolo, cu ochii închişi, încercând să-şi aducă aminte ceea ce doar îi fulgerase prin faţa ochilor, căci nu mai suporta să fie înconjurat încă o dată. Sute de oameni colcăind şi învârtindu-se, cineva vorbindu-i repede cu o voce urâtă şi batjocoritoare.

— Cristoase, ce-a fost asta? Privi în jos la mâinile sale. Auzise o tobă, în spate, un sunet pe care îl cunoştea.

Mardi Gras, cu ani în urmă. Zorind pe stradă, la vreme de iarnă, cu mama lui.

— Mergem să vedem Mystic Krewe of Comus. Da, acela a fost cu adevărat un cântec pentru tobă. Iar strălucirea era aceea a făcliilor pâlpâitoare, fumegând cu miros greu.

— Nu înţeleg, spuse el.

— Ce spui?

— N-am văzut nimic care să aibă vreo noimă. Se uită în jos, supărat, spre cămaşa de noapte. Încet, se întinse după ea. Deirdre în ultimele zile, spuse el. Doar Deirdre în ultimele zile. Atinse foarte uşor pânza moale, şifonată.

— Acum văd dinspre verandă, grădina, şopti el. Da, viţa de vie, iedera, un fluture urcând pe plasa verandei şi mâna lui dreaptă, acolo, lângă ea. Lasher e acolo, ea se bucură că e acolo, iar el e chiar lângă ea. Dacă şi-ar fi întors capul şi ar fi privit dinspre balansoar, l-ar fi văzut pe Lasher. Puse jos, din nou, cămaşa de noapte. Vremea era însorită, erau flori iar ea era… era bine.

— Mulţumesc Michael.

— Nu mai vreau să fac aşa ceva altă dată, Rowan. Îmi pare rău că nu mai pot s-o fac. Nu vreau.

— Înţeleg, spuse ea. Veni spre el. Îmi pare rău. Vocea ei era scăzută, sinceră şi domoală, dar ochii ei erau sălbatici. Voia să ştie ce văzuse el, acolo, înainte de toate.

Şi el dorea acelaşi lucru. Dar ce şansă ar avea să afle?

Cândva, mai fusese aici, în casă, şi poseda puterea care îi fusese dată, probabil, chiar de ei! Iar el fusese un fricos faţă de această putere, el, Michael Curry, un laş care mai şi spunea mereu că intenţiona să facă ceea ce doriseră ei să facă.

Nu doriseră ei să vină aici? Nu doriseră ei ca el să atingă

obiecte? Şi ea voia. Cum s-ar fi putut altfel?

Ajunse să atingă piciorul patului lui Deirdre. Scurtă străfulgerare a unei amiezi, surori medicale, o femeie de serviciu împingând un aspirator obosit, cineva plângându-se fără încetare, un scâncet. A apărut atât de repede încât, în cele din urmă, s-a estompat. Îşi plimbă degetele pe somieră: piciorul ei alb părea a fi din cocă, apoi Jerry Lonigan, acolo, ridicând-o, spunându-i ajutorului său dintr-o suflare: uită-te la locul ăsta, să te uiţi la el. Apoi el atinse pereţii, deodată apăru faţa ei, Deirdre, zâmbet idiot, salivă în barbă. Atinse uşa băii, o soră medicală albă o brusca spunându-i să vină imediat şi să-şi mişte picioarele, ştia ea că poate, suferinţă înlăuntrul lui Deirdre, durere care îi mânca măruntaiele, o voce de bărbat care vorbeşte, îngrijitoarea venind şi plecând, apa trasă la toaletă, bâzâit de ţânţari, părerea unui punct dureros pe spatele ei, Doamne Dumnezeule, ia uite, unde se frecase ani de zile de balansoar era o bubă infectată, dată cu talc, sunteţi nebuni, şi sora medicală o ţine chiar atunci pe toaletă. Nu pot…

Se întoarse şi o împinse în lături pe Rowan, dându-i la o parte mâna când ea încerca să-l oprească. Atinse balustrada scării, îi apăru într-o străfulgerare o rochie de bumbac, paşi zbuciumaţi pe vechiul covor. Cineva care ţipă, care plânge.

— Michael!

Îşi iuţi paşii după ei. Copilul zbiera în leagăn. Răsuna până sus de-a lungul celor trei rânduri de scări care duceau la salonaş.

Iz greu de chimicale, miros fetid în borcanele alea. Ochise aspectul noaptea trecută, şi ea trebuie să-i fi vorbit despre asta, dar acum trebuia să vadă, nu-i aşa? Să atingă. Să atingă borcanele împuţite ale Margueritei. Mirosise acel lucru noaptea trecută, când venise să caute cadavrul lui Townsend, care nu era acolo. Cu mâna pe grilaj, prinse într-o fulgerare imaginea lui Rowan cu o lampă în mână. Rowan supărată şi îndurerată, încercând să scape de bătrână, care o biciuia cu vorbe triviale, apoi negresa cu

pământuful pentru praf, un tâmplar punând un geam în fereastra lucarnei. Doamne, ce miros cumplit e aici sus, duduie. Numai să-ţi faci treaba. Dormitorul lui Deirdre, sunetul ascuţit al altor voci, ridicate la maximum, apoi atenuându-se şi dispărând, alt val care apare. Şi uşa, uşa din faţă, cineva râde, un bărbat vorbeşte în franceză, oare ce-o spune, lasă-mă să aud măcar un cuvânt clar, duhoarea e în spatele lui.

Dar nu, mai întâi camera lui Julien, patul lui Julien. Râsetele au început să se audă mai tare, dar erau amestecate cu un plânset de copil, cineva urca în grabă pe scări chiar în urma lui. Uşa i-a arătat-o pe Eugenia, ştergând praful, plângându-se de mirosul oribil, vocea Carlottei tot zumzăind cuvinte neinteligibile, apoi pata aia urâtă, acolo, în întuneric, unde a murit Townsend trăgându-și ultima suflare prin gaura din carpetă, şi pe consola şemineului imaginea de o clipă a lui Julien. Acelaşi om, da, acelaşi om pe care-l văzuse când îi ţinea lui Deirdre mantia de seară, da, tu, Julien, uitându-te fix la mine, *te văd,* şi apoi paşi alergând, nu, nu vreau să văd asta, dar a întins mâna către fereastră, a apucat şnurul subţire al transperantului cu fâşii orizontale, care s-au ridicat brusc, zornăind, dezgolind geamurile murdare.

Antha a zburat dincolo de el prin geam, ieşind prin acoperiş, îngrozită, şuviţe de păr încâlcit pe faţa ei udă, ochiul ei, uite ochiul ei, îi atârnă pe obraz, Dumnezeule mare.

— Nu mă lovi, nu mă lovi! Lasher, ajutor! spuse scâncind.

— Rowan!

Şi Julien, de ce n-a făcut nimic, de ce a stat plângând încet, fără să facă nimic?

— Poţi să-l strigi şi pe diavolul din iad şi pe îngerii din rai, nu te vor ajuta, spunea Carlotta cu voce ameninţătoare, în timp ce urca prin fereastră.

Şi Julien neajutorat.

— Am să te omor, căţea, am să te omor, nu ai să…

Ea a plecat, a căzut, ţipătul ei deschizându-se ca un

drapel roşu fluturând pe cerul albastru. Julien stă cu faţa în palme. Neajutorat. Tremuratul dispăruse, martor al apariţiei unei stafii. Din nou haos, Carlotta dispărând încet. Strânse cu putere rama patului în mâini, Julien stând acolo, imagine neclară, te cunosc, ochi întunecaţi, gură zâmbitoare, păr alb, da, tu, nu mă atinge!

— *Eh, bien,* Michel, în sfârșit!

Mâna lui lovi coşurile de pe pat, dar el nu le putea vedea. Nu putea vedea decât lumina mişcătoare care forma imaginea unui om stând acolo acoperit sub pături, apoi a dispărut, după care era din nou acolo. Julien încerca să coboare din pat… Nu, pleacă de lângă mine.

— Michael!

Aruncă pe jos coşurile din pat. Se împiedică de cărţi. Păpuşile, unde erau păpuşile? În cufăr. Julien spusese asta, nu-i aşa? O spusese în franceză. Râsete, un cor de râsete. Foşnet de fuste în jurul lui. Ceva s-a spart. Lovise cu genunchiul ceva ascuţit, dar continua să se târască spre cufăr. Broască ruginită, nicio problemă, dă capacul cufărului peste cap.

Clătinându-se, dispărând, Julien stătea acolo, dând din cap, privind în jos în cufăr.

Balamalele ruginite s-au rupt complet în timp ce capacul cufărului a căzut şi s-a desprins. Ce era foşnetul acela, ca de mătase, în jurul lui, picioare care zgâriau podeaua, figuri mari şi distorsionate trecând pe deasupra sa, ca scânteile electrice din întrerupătoare, apar şi apoi dispar, lasă-mă să respir, lasă-mă să văd. Semăna cu foşnetul fustelor maicilor pe când era la şcoală, când veneau ca tunetul pe coridoare ca să-i lovească pe băieţi, ca să-i facă să intre înapoi în rând, foşnet de mătănii şi pânză şi îmbrăcăminte intimă de femeie…

Dar iată păpuşile.

Uite, păpuşile! Nu le răni, sunt atât de vechi şi de fragile, privindu-te prosteşte cu feţele lor zgâriate şi, iată, aceea, cu ochi din nasturi şi codiţe cenuşii, în hăinuţele ei mici de bărbat, făcute din tweed, perfecte, chiar şi pantalonii. Dumnezeule, înăuntru sunt oase!

A luat-o în mâini. Marry Beth! Faldurile rochiilor ei îl ating; dacă ar privi în sus ar vedea-o uitându-se în jos; o văzuse, putea vedea fără limită, le putea vedea spatele capului apropiindu-se de el, dar nimic nu dăinuia nici măcar pentru o clipă. Era doar un văl, real pentru o secundă şi apoi nimic, camera plină de nimic împrăfoşat şi plină până la refuz. Rowan a apărut ca dintr-o ruptura într-o pânză, apucându-l de braţ şi într-o apariţie fulgerătoare a văzut-o pe Charlotte, ştia că fusese Charlotte. Atinsese păpuşa? Privi în jos, toate stăteau dezordonat, în fel şi chip, atât de fragile pe aşternutul din pânză de sac.

Dar unde-i Deborah? Deborah, trebuie să-mi spui… Reîmpături pânza, rostogolind păpuşile mai noi una peste alta, ele plângeau, cineva plângea, nu, era copilul plângând în leagăn, sau Antha pe acoperiş. Sau amândouă. Julien apăru brusc din nou, vorbind repede în franceză, îngenunchind jos, lângă el. *Nu te înţeleg.* O fărâmă de secundă şi a dispărut. Mă faci să înnebunesc, la ce-ţi mai pot fi de folos ţie sau altcuiva dacă sunt nebun?

Luaţi fustele astea de lângă mine! Atât de asemănătoare cu maicile.

— Michael!

A scotocit pe bâjbâite sub pânză – unde? – uşor de ghicit că acolo zăceau cele mai vechi, oase abia ţinute împreună şi încă unul deasupra, părul blond al Charlottei şi asta însemna că obiectul mic şi fragil dintre ele era Deborah a lui. Gândaci mici au fugit repede de dedesubt când a atins-o. Părul i se dezintegra, oh, Dumnezeule, se destramă, chiar şi oasele se transformau în praf. Şi, cu oroare, se trase înapoi. Îi lăsase amprenta degetului pe faţă. Vâlvătaia a cuprins-o, îi putea simţi mirosul; tot trupul ei s-a mototolit ca o bucată de ceară pe un rug şi vocea aceea poruncindu-i în franceză să facă ceva, dar ce?

— Deborah, spuse, atingând-o din nou, atingând mica ei rochie zdrenţuita de catifea. Deborah! Era aşa de veche că răsuflarea lui putea s-o destrame. Stella râse. Stella ţinea păpuşa. „Vorbeşte-mi, spuse ea cu ochii întredeschişi“ iar tânărul bărbat de lângă ea râdea. „Doar nu crezi cu

adevărat că o să meargă!“

Ce vrei de la mine?

Fustele s-au apropiat în jurul său, voci amestecate în franceză şi engleză. A încercat să-l prindă pe Julien de data asta. Era ca şi cum ai încerca să prinzi un gând, o amintire, ceva mişcându-se rapid prin minte când asculţi muzică. Mâna lui stă pe păpuşa Deborah, strivind-o de fundul cufărului, păpuşa cu păr blond răsturnându-se peste el. Le distrug.

— Deborah!

Nimic, nimic.

Ce am de făcut şi nu-mi spui!

Rowan îl chema. Făcându-l să tremure; aproape a lovit-o.

— Încetează! strigă el. Sunt toţi aici, în casa asta! Nu vezi? Ei aşteaptă, ei… ei… există un nume pentru asta, planează… în jurul pământului.

Ce puternică era. Nu s-a oprit. Ea l-a tras înapoi în picioare.

— Lasă-mă.

Îi vedea oriunde se uita, de parcă erau ţesuţi într-un voal care se mişca în vânt.

— Michael, încetează, ajunge, încetează…

Trebuie să plec de aici. O apucă spre uşă. Când se uită înapoi spre pat nu mai văzu decât cuferele. Privi cărţile. Nu atinsese cărţile. Transpiraţia îi curgea pe faţă, pe haine, uite hainele lui, şi-a trecut mâinile peste cămaşă, tremurând, apariţie a lui Rowan, apariţie fulgerătoare a tuturor în jurul său, doar că nu le putea vedea feţele şi era obosit să se mai uite la feţele lor, obosit de emoţiile epuizante şi nimicitoare care treceau prin el.

— Nu pot să fac asta, fir-ar să fie! strigă el.

Era ca sub apă, chiar şi vocile pe care le auzea după ce-şi astupa urechile cu mâinile erau ca nişte voci goale, tremurânde, înecate. Şi apoi duhoarea, imposibil de evitat. Duhoarea de la borcanele care aşteptau, borcanele…

Asta ai vrut de la mine, să mă întorc aici, să ating lucruri, şi să ştiu, şi să aflu? Deborah, unde eşti?

Râdeau de el? Apariţie bruscă a Eugeniei cu ştergătorul de praf. Nu tu! Pleacă. Vreau să-i văd pe cei morţi, nu pe cei vii. Acela era râsul lui Julien, nu-i aşa? Era clar că plângea cineva, vreun copil în leagăn şi o voce plictisitoare blestemând în engleză, să te omor, să te omor, să te omor.

— E de-ajuns, încetează, nu…

— Nu, nu e. Borcanele sunt acolo. Nu e de-ajuns. Lasă s-o fac o data pentru totdeauna, cu totul.

El o împinse într-o parte, surprins din nou de puterea cu care ea încerca să-l oprească şi lovi uşa camerei unde erau borcanele, ca s-o deschidă. Măcar dacă ei ar tăcea, dacă ar înceta să mai plângă copilul şi bătrâna femeie s-ar opri din blesteme şi vocea aceea în franceză…

— Nu pot…

Borcanele.

O adiere de aer veni în sus de pe scări şi mişcă duhoarea stătută pentru o clipă. El stătea cu mâinile peste urechi privind la borcane. Respiră adânc, dar mirosul îi intră în plămâni. Rowan îl privea. *Asta este ce vrei să ating?* Ei voiau să se întoarcă, un voal noroios strângându-se în jurul lui, dar n-o să-i lase. Îşi mări concentrarea. Borcanele numai. Mai luă o gură de aer.

Mirosul ar fi fost de ajuns ca să te omoare, dar nu-ţi poate face rău cu adevărat. Priveşte. Şi acum, în lumina urâtă şi ameţitoare, şi-a pus mâna pe sticla soioasă şi printre degetele răsfirate văzu un ochi uitându-se la el.

— Cristoase!

Era un cap omenesc, dar ce primea de la borcan de fapt, prin degetele lui torturate, nimic, nimic altceva decât imagini atât de discrete încât erau ca şi lucrul acela din borcan, înconjurat de un nor, în care vizualul şi audibilul erau amestecate, se dizolvau şi încercau să fie solide şi se destrămau din nou. Borcanul era acolo, strălucind.

Iată-i degetele zgâriind sigiliul de ceară.

Şi frumoasa femeie în carne şi oase stând în uşă era Rowan.

Rupse sigiliul şi îşi băgă mâna în lichid, în timp ce gazele care se ridicau îi pătrundeau în nas ca otrava. Se înecă,

dar asta nu-l opri. Luă de păr capul dinăuntru, îl scăpă înapoi, îi aluneca printre degete precum algele.

Capul era nămolos şi se rupea în bucăţele. Hălci din el s-au ridicat în sus, presându-i încheietura mâinii. Dar îl apucase, degetul mare scufundându-se în obrazul putrezit. L-a scos din borcan, trântind borcanul pe podea, aşa că s-a stropit cu lichidul urât mirositor. Ţinea capul – într-o lumină slabă capul păru că vorbeşte, că râde, cu trăsături expresive cu toate că era mort, iar parul era castaniu, ochii injectaţi cu sânge, dar căprui, şi sângele curgea din gura care vorbea.

Hei, Michael, carne şi sânge, când nu eşti nimic altceva decât oase.

Omul întreg zăcea pe pat, gol şi mort, totuşi viu cu Lasher în el, braţele zbătându-se şi gura deschizându-se. Şi, lângă el, Marguerite, cu părul ei de hoaşcă şi mâinile pe umerii lui, cu rochiile ei largi din mătase învăluind-o ca un cerc de lumină roşie, ţinând lucrul mort aşa cum şi Rowan încerca să-l ţină pe el acum.

Capul îi scăpă din mâini. Alunecă în murdăria de pe podea. Căzu în genunchi. Dumnezeule! Îi era rău. Îi venea să vomite. Simţi convulsia şi durerea de la cercul care-i strângea coastele. Vomită. Nu se putu abţine. Se întoarse spre colţul camerei, încercă să se îndepărteze târându-se… Curgea din el.

Rowan îl ţinea de umăr. Când ţi-e atât de rău, ce-ţi mai pasă cine te atinge, dar din nou, văzu lucrul acela mort pe pat. Încercă să-i spună ei. Gura îi era amară şi plină de ce vomitase. Dumnezeule. Priveşte mâinile lui. Murdăria era peste tot pe podea, pe hainele lui.

Dar se ridică în picioare, degetele îi alunecară de pe mânerul uşii. Împingându-l pe Julien în lături, pe Mary Beth, apoi pe Rowan, bâjbâind cu mâinile pe jos în căutarea capului căzut, fruct terciuit pe podea, spărgându-se în bucăţi ca un pepene.

— Lasher, îi spuse ei, ştergându-se la gură. Lasher, în capul acela, înăuntrul capului.

Şi celelalte? Priveşte-le, pline cu capete. Apucă un alt

borcan şi-l zdrobi de colţul raftului de lemn, iar rămăşiţele verzui alunecară moi şi putrezite, ca un uriaş gălbenuş de ou înverzit, pe podea, scurgându-se încet de pe ţeasta care apăru întunecată şi smochinită. Prinse ţeasta şi o ţinu în timp ce faţa se scurgea de pe ea picurând.

Hei, Michael, când nu eşti decât oase, ca oasele pe care le ţii în mâini.

— Asta este carne? urlă el. Asta este carne? Lovi cu piciorul capul putrezit de pe duşumea. Îl aruncă jos şi-i trase un picior. Ca din cauciuc.

— N-ai s-o poţi avea, nici pentru asta, nici pentru nimic altceva.

— Michael!

I se făcu rău din nou, dar n-avea de gând să mai lase asta să se întâmple. Mâinile lui au prins marginile raftului. Îi apăru brusc Eugenia.

— Urăsc mirosul din pod, domnişoară Carl.

— Lasă, Eugenia.

Se întoarse şi, ştergându-şi amândouă mâinile pe haine, ştergându-le cu furie, spuse către Rowan;

— A intrat în aceste cadavre. Le-a posedat. A privit prin ochii lor, a vorbit prin corzile lor vocale, s-a folosit de ele, dar nu le-a putut readuce la viaţă, nu a putut face celulele să se multiplice din nou. Aşa că a păstrat capetele. A intrat în capete mult după ce corpurile nu mai erau şi s-a uitat prin ochii lor.

Întorcându-se, apucă cu repeziciune borcan după borcan. Ea stătea lângă el. Îl ţintuiau prin sticlă, sclipirile tremurânde ale imaginilor pe care le vedea aproape că-l orbeau, dar era hotărât să vadă. Capete cu păr castaniu şi, uite, un cap blond cu şuviţe de păr castaniu şi, priveşte, faţa unui bărbat de culoare, cu pete albe şi şuviţe de păr mai deschis şi aici un altul, cu părul alb cu şuviţe intercalate de păr maroniu.

— Dumnezeule mare, nu vezi? Nu numai că a intrat în ele, dar a modificat ţesuturile, a făcut celulele să reacţioneze, le-a modificat, dar nu le-a putut ţine în viaţă.

Capete, capete, capete. Ar fi vrut să spargă toate

borcanele.

— Vezi asta? A provocat o mutaţie, un ciorchine de celule! Dar asta nu-i viaţă! Capetele au putrezit. Nu a putut opri asta. Iar ei nu vor să-mi spună ce vor să fac.

Degetele lui alunecoase se strânseră pumn. Lovi un borcan şi-l văzu căzând. Ea nu încercă să-l oprească, deşi îşi pusese braţele în jurul lui. Şi-l implora să iasă din cameră, târându-l. Dacă n-ar fi fost atentă, cu siguranţă că ar fi căzut amândoi în murdăria de pe jos, murdăria aceea infectă.

— Priveşte! Vezi asta?

Pe raft, în fund, în spatele borcanului pe care tocmai îl spărsese. Cel mai bine păstrat dintre ele, lichidul clar, sigiliul gros ca de smoală, intact. În succesiunea rapidă de imagini şi sunete de-o clipă, indistincte şi fără înţeles, o auzi totuşi:

— Deschide-l, sparge-l, spuse ea.

Sparse borcanul. Sticla se prăbuşi fără zgomot peste stratul ca de cenuşă al vocilor care şopteau. Ţinu capul fără să-i mai pese de duhoare sau de textura buretoasă şi sfărâmicioasă a lucrului pe care-l ţinea.

Din nou dormitorul, Marguerite în faţa scrinului, talia subţire, rochii largi, întorcându-se ca sa-i zâmbească, ştirbă, ochii întunecaţi, părul ca o cascadă mare şi urâtă acoperită cu muşchi şi Julien subţire ca o trestie, cu părul alb, şi tânăr, cu braţele încrucişate, tu, diavole. *Să te văd, Lasher.* Şi trupul de pe pat, făcându-i semn ei să se apropie, apoi ea aşezându-se lângă el. Degetele moarte şi putrezite rup umerii rochiei şi ating sânii vii. Penisul mort în erecţie între picioarele ei.

— Priveşte-mă, schimbă-mă, priveşte-mă, schimbă-mă.

Julien s-a întors cu spatele? Nici vorbă de-aşa noroc. Stătea la picioarele patului, cu mâinile pe pernele patului, cu faţa licărind în lumina slabă a lumânării aflată în bătaia vântului care sufla prin ferestrele deschise. Fascinat, neînfricat.

Da şi acum priveşte la lucrul din mâinile tale, acum, asta a fost faţa lui, nu-i aşa? Faţa lui! Faţa pe care o vedeai în

grădină, la biserică, în sala de spectacole, faţa pe care o tot vedeai de atâtea ori. Şi părul acela castaniu, oh, da, părul castaniu.

Îl lăsă să cadă pe duşumea alături de celelalte. Se trase înapoi depărtându-se de el, dar orbitele goale ale ochilor îl fixau şi buzele i se mişcau. Rowan a văzut asta?

— Îl auzi vorbind?

Erau voci în jurul lui, din care numai una, o voce mută care te împietrea:

Nu mă poţi opri. Nici pe ea nu o poţi opri. Acceptă oferta. Răbdarea mea e mare cât răbdarea celui Atotputernic. Văd sfârşitul. Văd cifra treisprezece. Eu voi fi carne când tu vei fi mort.

— Vorbeşte cu mine, diavolul vorbeşte cu mine! Îl auzi?

Ieşise deja din cameră şi coborâse scările când şi-a dat seama ce făcea, că inima îi bubuia în urechi şi că nu putea respira. Nu mai putea să îndure, întotdeauna ştiuse că o să fie aşa, prăbuşirea în coşmar şi asta-i era de ajuns, nu-i aşa, ce mai voiau de la el, ce mai voia ea de el? Ticălosul acela îi vorbise! Creatura din grădină vorbise cu el şi, pe urmă, prin capul acela putrezit. Nu era un laş, era un simplu om! Dar nu mai putea rezista.

Îşi scoase haina de pe el, rupând-o, şi o aruncă într-un colţ, pe coridor. Ah, murdăria de pe mâini, nu putea s-o şteargă.

Camera Bellei. Curată şi liniştită. Îmi pare rău că sunt atât de murdar, dar lasă-mă să mă întind pe patul curat. Ea îl ajută, slavă Domnului, nu încercă să-l oprească.

Cearşaful era curat şi alb şi plin de praf, dar era un praf curat şi soarele care intra prin ferestrele deschise era minunat şi plin de praf. Belle. Belle este ceea ce atinge acum, spiritul ei blând şi dulce.

Stătea întins pe spate. Ea îi adusese mănuşile. Îi ştergea mâinile cu un prosop umed şi călduţ, cu multă dragoste, iar pe faţa ei se vedea îngrijorarea. Îl ţinea de încheietura mâinii.

— Stai liniştit, Michael. Am mănuşile aici. Stai liniştit.

Dar ce era lucrul acela tare şi rece care-i atingea

obrazul?

Duse mâna în sus. Mătăniile Bellei, care se încurcară dureros în părul lui când trase de ele, dar asta era în regulă. Accepta asta.

Şi iat-o pe Belle. Oh, ce frumos.

A încercat să-i spună lui Rowan că Belle era acolo. Rowan îi asculta pulsul. Dar Belle dispăruse. Avea încă mătăniile în mână; simţise mărgelele reci lângă faţa sa şi Belle fusese chiar acolo, vorbindu-i.

Iat-o.

— Odihneşte-te, Michael, spuse Belle. Voce dulce şi tremurată ca a mătuşii Viv. Ea dispărea încet, dar el o putea vedea încă. Nu-ţi fie frică de mine, Michael, eu nu sunt una de-a lor, nu pentru asta sunt aici.

— Fă-i să-mi vorbească, fă-i să-mi spună ce vor. Nu ei, doar cei care au venit la mine. A fost Deborah?

— Stai liniştit, Michael, te rog.

Ce ai spus, Rowan? Gura lui nu se mişcase.

— Noi nu trebuie să avem aceste puteri, spuse el. Distrug omul din noi. Eşti umană când eşti în spital. Eu am fost uman când aveam ciocanul şi cuiele în mâini.

Totul aluneca. Cum putea el să-i explice că fusese ca şi cum ar fi urcat un munte întreg, ca şi cum făcuse, într-o singură oră, toată munca fizică pe care o făcuseră vreodată mâinile şi spinarea lui. Dar ea nu era acolo. Îl sărutase şi-l acoperise cu o cuvertură, apoi plecase când el adormise. Belle stătea lângă scrin, ce imagine plăcută. Dormi, Michael.

— Ai să fii aici când mă trezesc?

— Nu, dragule, nu sunt aici nici măcar acum. E casa lor, Michael. Nu sunt de-a lor.

Dormi.

Strângea în mâini mărgelele mătăniilor. Drăguţa Millie spuse: „E timpul de mers la biserică“. Camerele sunt atât de curate şi liniştite. Se iubesc unul pe celălalt. O gabardină gri. Trebuie să devină casa noastră. De asta mi-a plăcut aşa mult când eram mic şi treceam pe aici. Am iubit casa asta. Niciodată vreo ceartă între Belle şi

Drăguţa Millie. Aşa frumos… Ceva adorabil despre Belle era că faţa-i rămăsese frumoasă la bătrâneţe, ca o floare presată într-o carte, colorată discret şi încă parfumată.

Deborah i-a spus… *puterea nemăsurată, puterea de a transmuta…*

Se cutremură.

…nu e uşor, e aşa de dificil că e greu de imaginat, probabil cel mai greu lucru pe care tu…

Pot s-o fac!

Dormi.

Şi în somn auzi zgomotul liniştitor de sticlă spartă.

Când se trezi Aaron era acolo. Rowan îi adusese un rând de haine de la hotel şi Aaron îl ajutase să se spele şi să se îmbrace. Era un loc spaţios şi chiar confortabil.

Îl durea fiecare muşchi. Îl durea spatele. Mâinile îi ardeau. Avu sentimentul acela oribil de agitaţie pe care-l avusese în toate săptămânile zăcute pe Liberty Street, până-și puse mănușile la loc şi luă o gură din berea pe care i-o oferise Aaron, când îi ceruse. Muşchii îl dureau îngrozitor şi până şi ochii îi erau obosiţi, de parcă ar fi citit ore întregi la o lumină prea slabă.

— N-am să mă îmbăt, le spuse celor doi.

Rowan îi explică despre inima lui care bătuse prea tare, că orice a fost ceea ce se întâmplase dusese la o epuizare fizică extremă, că un puls aşa de mare era normal doar pentru un om care alerga un kilometru în trei minute. Era important să se odihnească şi să nu-şi mai scoată mănușile.

Era în regulă pentru el. I-ar fi plăcut să-şi încastreze mâinile într-un bloc de beton.

S-au întors la hotel împreună, au comandat cina şi au stat în liniște în sufrageria apartamentului. Vreme de două ore, el le povesti tot ce văzuse:

Le spuse despre fragmentele scurte de viziuni care-l vizitau încă dinainte de a-şi scoate mănușile. Le spuse despre prima viziune, atunci când ţinea cămaşa de noapte

a lui Deirdre şi cum arăta Julien în locul acela de iad şi cum îl văzuse în camera de la etaj.

Povesti şi tot povesti. Descriind şi tot descriind. Ar fi vrut ca Aaron să spună ceva, dar înţelese de ce nu o făcea.

Le spuse despre profeţia urâtă a lui Lasher şi despre sentimentul ciudat de intimitate pe care-l avea acum cu lucrul acela, capul acela putrezit şi mirosind oribil.

Le povesti în sfârşit despre Belle şi apoi, epuizat de atâta vorbit, se aşeză jos poftind la încă o bere, temându-se că-l vor crede un beţiv, dar cedă tentaţiei şi se ridică şi luă una din frigider, indiferent ce-ar fi crezut ceilalţi.

— Nici acum nu ştiu de ce sunt implicat în asta, spuse el. Dar ştiu că ei sunt acolo, în casă. Vă amintiţi, Cortland a spus că el nu e unul dintre ei. Şi Belle mi-a spus că nu e dintre ei… dacă nu mi-am imaginat asta… ei bine, ceilalţi care sunt implicaţi sunt acolo! Şi lucrul acela a transformat materia, doar puţin, dar a făcut-o, a posedat trupurile moarte şi a lucrat asupra celulelor.

Are nevoie de Rowan, ştiu asta. Are nevoie de Rowan ca să se folosească de puterea ei de a modifica materia! Rowan are mai multă putere în privinţa asta decât toţi cei dinaintea ei. Ce dracu, ea ştie ce-s alea celule, cum funcţionează, care le este structura!

Rowan păru foarte afectată de aceste cuvinte. Aaron a explicat că, după ce Michael adormise şi Rowan se asigurase că pulsul îi este normal, ea îl sunase şi-l rugase să vină. El adusese cutii cu gheaţă în care să împacheteze specimenele din mansardă şi împreună deschiseseră fiecare borcan, fotografiaseră conţinutul, apoi împachetaseră.

Specimenele erau acum la Oak Haven. Congelate. Dimineaţă urmau să fie trimise la Amsterdam, la dorinţa lui Rowan. Aaron mai luase şi cărţile lui Julien şi cufărul cu păpuşi, care şi ele trebuiau să ajungă la arhondaric. Dar Aaron dorise mai întâi să fotografieze păpuşile, să examineze cărţile şi, bineînţeles, Rowan fusese de acord, altfel nu s-ar fi întâmplat toate astea.

Până acum, cărţile păreau să fie doar nişte registre de

tranzacţii financiare cu tot felul de notiţe indescifrabile în franceză. Dacă existase o autobiografie, aşa cum spusese Richard Llewellyn, ea nu se afla în camera de la mansardă.

Ştirea că lucrurile acelea nu mai erau în casă îi dădu lui Michael o stare iraţională de uşurare. Era la a patra bere, în timp ce şedeau pe canapelele de catifea.

Nu-i mai păsa ce credeau ei despre asta. Să aibă pace măcar o noapte, pentru Dumnezeu, gândea el. Trebuia să-şi încetinească gândurile ca să poată cugeta la cele întâmplate. În afară de asta, nu avea să se îmbete. Nu dorea să se îmbete.

Dar ce mai însemna acum o bere în plus şi, pe lângă asta, erau aici, unde erau în siguranţă.

În cele din urmă, rămaseră tăcuţi. Rowan îl fixa pe Michael şi dintr-o dată, pentru tot dezastrul, Michael se simţi ruşinat de moarte.

— Şi ce mai faci tu, draga mea? întreba Michael. După toată nebunia asta, nu-ţi sunt de prea mare folos, nu-i aşa? Trebuie să te fi speriat de moarte. Nu-ţi doreşti să fi urmat sfatul mamei tale adoptive şi să fi stat în California?

— Nu, nu m-ai speriat, spuse ea cu afecţiune, şi mi-a făcut plăcere să am grijă de tine. Ţi-am spus asta mai înainte. Dar mă gândesc. Mi se învârtesc în creier toate rotiţele. Este cel mai bizar amestec de elemente, toată chestia asta.

— Explică.

— Îmi vreau familia mea, spuse ea. Îmi accept verii, toţi cei nouă sute sau câţi sunt. Îmi vreau casa. Îmi vreau istoria – adică aceea pe care ne-a dat-o Aaron. Dar nu vreau şi lucrul ăsta blestemat, lucrul ăsta secret, misterios şi malefic. Nu-l vreau şi totuşi este aşa de… de seducător!

Michael dădu din cap:

— E cum ţi-am spus ieri seara. Este irezistibil.

— Nu, nu irezistibil, spuse ea, ci seducător.

— Şi periculos? sugeră Aaron. Eu cred că acum suntem mai siguri de asta decât oricând. Cred că ştim că vorbim de o creatură care poate transforma materia.

— Nu sunt aşa de sigură, răspunse Rowan. Am examinat

lucrurile acelea urât mirositoare cât am putut de bine. Schimbările erau nesemnificative; erau doar la nivelul ţesuturilor de la suprafaţă. Dar, bineînţeles, probele erau din păcate vechi şi deteriorate.

— Dar capul acela cu faţa semănând cu Lasher? întrebă Michael. Duplicatul?

— Nu există nicio dovadă care să indice că nu e vorba de o persoană care semăna cu Lasher, spuse ea. Julien semăna cu Lasher. Remarcabil de mult. Încă o dată, transformările puteau să fie doar la nivelul pielii. Imposibil să-ţi dai seama.

— OK, la nivelul pielii, dar ce ai de spus despre asta? insistă Michael. Ai mai auzit de ceva care să poată face aşa ceva? Aici nu e vorba de a-i roşi cuiva faţa, ci de o modificare permanentă! Ceva care-i acolo şi peste un secol.

— Doar ştii de ce e în stare mintea, spuse Rowan. Nu mai trebuie să-ţi spun că oamenii îşi pot controla corpul prin gânduri într-o măsura surprinzător de mare. Pot să se şi omoare dacă asta vor. Se ştie că unii pot levita, dacă e să crezi dovezile bazate pe relatări. Încetinirea bătăilor inimii, creşterea temperaturii corpului, sunt toate lucruri bine verificate. Sfinţii în transă pot face să li se deschidă în mâini stigmate. Pot să îşi şi închidă rănile astea. Ceea ce se întâmplă este supus minţii şi doar începem să înţelegem măsura ei. Dincolo de asta, ştim că, atunci când creatura se materializează, are un trup solid. Sau, cel puţin, pare solid. Deci, acel lucru a modificat ţesutul subcutanat al cadavrului. Care dintre ele? Din cele ce mi-ai spus, nu era vorba despre un corp viu. Totul e destul de grosolan şi de imprecis.

— Mă uimeşti, spuse Michael cu o oarecare răceală.

— De ce?

— Nu ştiu. Îmi pare rău. Dar am oribilul sentiment că totul e programat ca tu să fii cine eşti, să fii un doctor strălucit! Totul e programat.

— Calmează-te, Michael. Sunt prea multe fisuri în întreaga poveste pentru ca totul să fie programat. Nimic

nu este programat în familia asta. Ia în consideraţie trecutul.

— Vrea să fie om, Rowan, zise Michael, ăsta este sensul celor spuse lui Petyr van Abel şi mie. Vrea să fie om şi doreşte să-l ajuţi tu. Aaron, ce ţi-a spus fantoma lui Stuart Townsend. Ţi-a spus: „Totul este programat“.

— Da, zise Aaron gânditor, dar este o greşeală să răstălmăcim acel vis. Şi cred că Rowan are dreptate. Nu-ţi poţi asuma că ştii ce este programat. Apropo, şi asta e demn de reţinut, nu cred că acest lucru poate deveni om. El vrea, probabil, să aibă un trup, dar nu cred că poate fi, vreodată, om.

— O, e minunat, zise Michael De-a dreptul minunat. Eu cred în continuare că totul este programat. A fost programat ca Rowan să fie luată de lângă Deirdre. Pentru asta l-au ucis pe Cortland. Pentru Rowan a fost programat să fie îndepărtată până va fi devenit nu numai vrăjitoare, ci o doctoriță-vrăjitoare. A fost programat cu precizie momentul în care trebuia să se întoarcă.

— Dar, pe de altă parte, spuse Rowan, de ce ţi s-a arătat? Dacă te amesteci, de ce ţi s-a arătat?

El suspină. Cu inima grea îşi aminti de încântarea lui faţă de Deborah, despre faptul că atinsese vechea păpuşă a lui Deborah fără să o vadă sau să-i audă vocea. Reintră în delir, duhoarea camerei şi urâţenia specimenelor putrezite. Se gândi la misterul porţii. La ciudatele cuvinte ale spiritului, *Am văzut-o pe a treisprezecea.*

— Merg mai departe cu propriul meu plan, zise Rowan cu calm. Voi revendica moştenirea şi casa, după cum v-am spus. Doresc în continuare să refac casa. Vreau să trăiesc în ea. Nu voi putea fi împiedicată. Îl privi, aşteptându-l să spună ceva. Acestea fiind spuse, nu contează cât de misterios este, nu se va putea pune de-a curmezişul, dacă am ceva de spus în acest sens. Ţi-am spus, ne forţează mâna.

Îl privi pe Michael aproape furioasă:

— Eşti alături de mine? întrebă.

— Da, sunt cu tine Rowan. Te iubesc! Şi cred că ai

dreptate să mergi înainte. Putem să ne apucăm de casă când vrei, fir-ar să fie. Şi eu vreau asta.

Era mulţumită, total mulţumită, dar calmul ei îl făcea încă să sufere. Se uită la Aaron.

— Ce crezi, Aaron? întrebă el. Despre ce a spus creatura, despre rolul meu în chestia asta? Trebuie să ai o părere.

— Importantă, Michael, este părerea *ta.* Să ajungi să înţelegi ce ţi s-a întâmplat. Nu am niciun fel de părere anume despre nimic. Poate că sună îngrozitor de ciudat pentru tine, dar în calitate de membru al Talamasca, de frate al lui Petyr, şi Arthur, şi Stuart, mi-am îndeplinit deja, aici, cele mai importante obiective. Am luat legătura, cu succes, cu voi amândoi. Istoria familiei Mayfair i-a fost redată lui Rowan. Şi tu ai unele informaţii, acum, chiar dacă parţiale şi cât se poate de părtinitoare, ca să te ajute.

— Băieţi, voi sunteţi o mână de călugări, zise Michael ţâfnos. Îşi ridică berea ca pentru toast. „Veghem şi suntem mereu aici.“ Aaron, de ce s-au întâmplat toate astea?

Aaron râse cu naturaleţe, dar clătină din cap.

— Michael, catolicii vor mereu să le oferim mângâierea specifică bisericii. Nu o putem face. Nu ştiu de ce se întâmplă aşa. Ceea ce ştiu este că te pot învăţa să controlezi puterea din mâinile tale, să-i pui oprelişte când vrei, astfel încât să nu-ţi mai creeze necazuri.

— Poate, spuse Michael plictisit. În momentul ăsta nu mi-aş scoate mănuşile ca să-i strig mâna preşedintelui Statelor Unite.

— Când vei dori să lucrezi în sensul ăsta, zise Aaron, îţi stau la dispoziţie. Mă aflu aici pentru voi amândoi. O privi îndelung pe Rowan, apoi din nou pe Michael. Nu trebuie să vă mai previn să fiţi atenţi, nu-i aşa?

— Nu, zise Rowan. Dar cu tine, cum rămâne? S-a mai întâmplat ceva după accidentul de circulaţie?

— Lucruri mărunte, spuse Aaron. Nu sunt importante în sine. Şi, la fel de bine, ar putea fi rodul imaginaţiei mele. Sunt la fel de om ca şi cei de lângă mine, cu aceleaşi limite. Simt că sunt urmărit permanent şi ameninţat într-

un mod oarecum subtil.

Rowan încercă să-l întrerupă dar, cu un gest, el ceru tăcere.

— Am paznicul meu deasupra. Am mai fost în astfel de situaţii şi unul dintre cele mai ciudate aspecte este următorul: când sunt cu voi – oricare din voi doi – nu simt asta… acea prezenţă lângă mine. Mă simt în totală siguranţă.

— Dacă îţi face rău, spuse Rowan, greşeşte pentru ultima oară. Pentru că nu-i voi mai vorbi şi nu-l voi mai accepta sub nicio formă. Voi încerca să-l ucid când îl văd. Toate uneltirile sale vor fi zadarnice.

Aaron se gândi un moment.

— Crezi că ştie asta? întrebă Rowan.

— Posibil, spuse Aaron. Dar e ca orice altceva. O enigmă. Un model poate fi o enigmă. Poate presupune rânduieli importante şi complicate; sau poate fi un labirint. Cinstit, nu ştiu ce cunoaşte. Cred că Michael are perfectă dreptate. Vrea un trup omenesc. Nu e niciun dubiu. Dar, ce ştie şi ce nu ştie… nu pot să spun. Nu ştiu ce este, cu adevărat. Nu cred să ştie cineva.

Luă o înghiţitură de cafea şi dădu ceaşca deoparte. Apoi se uită la Rowan.

— Desigur, te va aborda, nu există nicio îndoială. Îţi dai seama de asta. Nu va sta la distanţă pentru totdeauna din cauza antipatiei pe care o simţi. Mă îndoiesc că e şi acum la ananghie. Pur şi simplu aşteaptă o ocazie favorabilă.

— Dumnezeule, şopti Michael. Era de parcă auzise că un agresor se va repezi, în clipa următoare, la fiinţa pe care o iubea cel mai mult pe lume. Simţi mânie şi o gelozie neputincioasă.

Rowan se uita la Aaron.

— Ce ai face daca ai fi în locul meu? întrebă Rowan.

— Nu ştiu ce să spun, răspunse Aaron. Dar subliniez încă o dată că este periculos.

— Am învăţat asta din istorie.

— Şi este înşelător.

— Şi asta am învăţat-o din istorie. Crezi că trebuie să

încerc să intru în legătură cu el?

— Nu. Nu cred. Cred că a-l lăsa să vină la tine este cel mai înţelept lucru pe care poţi să îl faci. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, încearcă în permanenţă să deţii controlul.

— N-am cum să scap. Nu-i aşa?

— Nu cred. Şi aş putea spune de pe acum ce va face când va lua legătura cu tine.

— Ce?

— Îţi va cere discreţie şi cooperare. Sau va refuza să-ţi dezvăluie în întregime cine este şi care îi sunt scopurile.

— Te va rupe de noi, zise Michael.

— Exact, completă Aaron.

— De ce crezi că ar proceda astfel?

Aaron ridică din umeri.

— Pentru aşa aş fi procedat eu dacă aş fi fost în locul lui.

— Avem vreo posibilitate să-l îndepărtăm? Prin exorcizare?

— Nu ştiu, spuse Aaron. Asemenea ritualuri sunt eficiente, în mod sigur, dar, personal, nu mă pricep la aşa ceva şi nu ştiu care ar fi efectul asupra unei entităţi atât de puternice. Vezi tu, este absolut remarcabil. Aceasta fiinţă este un rege printre ai săi. Un fel de geniu.

Ea râse încetişor.

— Este foarte abil şi imprevizibil, spuse Aaron. Aş fi fost mort acum dacă ar fi dorit. Şi totuşi, nu m-a omorât.

— Pentru Dumnezeu, Aaron, spuse Michael, nu-l provoca.

— Ştie ca l-aş urî dacă ţi-ar face rău, zise Rowan.

— Da, asta ar putea explica de ce nu a mers mai departe. Dar, o luăm din nou de la început. Orice ai face, Rowan, să nu te abaţi nicicând de la ceea ce a demonstrat istoria. Ţine seama de soarta Suzannei, a lui Deborah, a Stellei, a lui Antha şi a lui Deirdre. Poate, dacă am cunoaşte în întregime povestea Margueritei, sau a Catherinei, sau a lui Marie Claudette, sau ale celorlalte din Saint-Domingue, am vedea că sunt la fel de tragice. Dacă poate fi considerat răspunzător vreun personaj din această dramă, pentru atâta suferinţă şi moarte, acela este Lasher.

Pentru o clipă, Rowan păru căzută pe gânduri.

— Dumnezeule, aş vrea să plece, murmură ea.

— Cred că ar însemna să-i ceri prea mult, zise Aaron. Suspină şi îşi scoase ceasul de buzunar, apoi se ridică de pe canapea. Acum, vă las. Voi fi sus, în încăperea mea, dacă aveţi nevoie de mine.

— Slavă Domnului că rămâi, zise Rowan. Mă temeam că ai să te întorci la Oak Haven.

— Nu. Am sus cărţile lui Julien şi cred că, acum, îmi face plăcere să fiu în oraş. Atâta vreme cât nu vă stânjenesc.

— Nu ne stânjeneşti deloc, zise Rowan.

— Lasă-mă să te mai întreb ceva, zise Michael. Cum te-ai simţit când ai fost în casă?

Aaron râse uşurel şi îşi scuturã capul. Se gândi o clipă.

— Cred că-ţi poţi da seama, spuse cu blândeţe. Totuşi, m-a surprins ceva – că era foarte frumos; de-a dreptul măreţ şi, în acelaşi timp, foarte ispititor, cu toate ferestrele deschise şi cu soarele care pătrundea înăuntru. Bănuiesc că am crezut că va fi ameninţător. Dar nimic n-ar fi putut fi mai neadevărat.

Era răspunsul pe care Michael sperase să-l audă, dar starea capricioasă care îl chinuise toată după-amiaza nu îl părăsise încă şi nu era în apele lui.

— E o casă minunată, spuse Rowan. Şi deja se schimbă. O refacem după spiritul nostru. Michael, cât va mai dura până va ajunge ceea ce trebuie să fie?

— Nu prea mult, Rowan, două-trei luni, poate mai puţin. Ar putea fi gata de Crăciun. Sunt nerăbdător să termin. Numai de aş reuşi să scap de sentimentul ăsta…

— Ce sentiment?

— Că totul a fost programat.

— Uită asta, spuse Rowan cu nervozitate.

— Vin şi eu cu o propunere, spuse Aaron. Dormi bine toată noaptea, apoi începe cu ceea ce vrei într-adevăr să faci – cu problemele legale la îndemână, cu a-ţi rândui bunurile, casa, de pildă – toate lucrurile bune pe care vrei să le faci. Şi fii prudentă. Fii mereu în gardă. La apropierea misteriosului nostru prieten, impune-ţi

condiţiile.

Michael râmase pe scaun mohorât, cu privirea aţintită la bere, în timp ce Rowan îl conduse pe Aaron la uşă. Reveni, se aşeză lângă el şi îi puse un braţ pe după umeri.

— Sunt speriat, Rowan, zise el. Şi îl urăsc. Îl urăsc cu adevărat.

— Ştiu, Michael, spuse ea, dar vom învinge.

Noaptea, după ce Rowan adormise de câteva ore, Michael se sculă, se duse în salon şi scoase carnetul de notiţe din valiza pe care i-o dăduse. Se simţea normal. Anormalităţile zilei păreau foarte departe. Deşi încă îl durea peste tot, se simţea odihnit. Se simţea liniştit că o ştia pe Rowan la câţiva paşi şi că Aaron dormea în încăperea de deasupra.

Michael îşi notă tot ceea ce le spusese. Se regăsea în scris aşa cum se regăsise în cuvinte, doar că mult mai încet şi, poate, mult mai chibzuit. Vorbi cu sine despre creatură aşa cum ar fi făcut într-un jurnal, pentru că asta devenise carnetul său de notiţe.

Scrise tot ceea ce îşi putu aminti în legătură cu scurtele fragmente care îi trecuseră prin minte înainte de a-şi fi scos mănuşile. Deloc surprinzător că nu-şi mai amintea mare lucru. Pe urmă, începutul catastrofei, când strânsese în mână cămaşa de noapte a lui Deindre:

„Aceleaşi tobe ca la parada Comus. Sau de la oricare altă paradă de felul ăsta. Problema e zgomotul oribil, înfricoşător, un sunet asociabil cu un anumit fel de beznă şi cu o potenţială energie distructivă.“

Se opri. Apoi, reluă. „Acum, îmi mai amintesc ceva. Acasă la Rowan, în Tiburon. După ce am făcut dragoste. M-am trezit cu senzaţia că locul a luat foc şi că jos erau tot felul de oameni. Acum îmi amintesc. Era aceeaşi ambianţă, acelaşi tip de lumină ademenitoare, acelaşi timbru funest al vocii.

Problema e că Rowan era jos, lângă focul pe care îl aprinsese în şemineu.

Dar sentimentul era acelaşi. Foc şi oameni, mulţi, mulţi

oameni, îngrămădiţi, agitaţie în lumina pâlpâitoare.

Şi nu aveam de unde să-i recunosc pe Julien, când l-am văzut sus, sau când am văzut-o pe Charlotte, sau pe Mary Beth, sau pe Antha, biata, sărmana Antha, târându-se pe acoperiş. A vedea asemenea lucruri înseamnă a le simţi; te absorb. Nu mai rămâne nimic din tine în timp ce vezi aşa ceva. Dar ei nu erau în viziunile mele. Niciunul dintre ei. Deborah era doar un cadavru prăbuşit pe rug. Nu stătea acolo, cu ei. Bineînţeles că asta înseamnă ceva, în sine."

Reciti ceea ce scrisese. Voia să adauge mai multe, dar era lipsit de metafore. Era lipsit de logică. Deborah nu era de-a lor? De aceea nu era acolo?

Continuă prin a descrie restul. „Antha purta o rochie de bumbac. I-am văzut cureaua de lac pe care o purta. Când se târa pe acoperiş, şi-a rupt ciorapii. Îi sângerau genunchii. Dar pe faţa ei, asta este de neuitat, ochiul îi era scos din orbită. Şi sunetul vocii ei. Voi duce sunetul acela, cu mine, în mormânt. Şi Julien. Julien arăta perfect materializat în timp ce sta de veghe. Julien purta negru. Julien era tânăr. Nu un băiat, în niciun caz. Ci un bărbat viguros, nu unul bătrân. Nici în pat nu era bătrân."

Făcu din nou pauză. „Ce altceva a mai spus Lasher că ar fi nou? Ceva despre răbdare, despre aşteptare… şi apoi, din nou menţionarea lui treisprezece.

La ce se referă acel treisprezece? Dacă e un număr de pe o uşă de la intrare, nu l-am văzut. Borcanele, nu erau treisprezece borcane. Erau peste douăzeci, o să verific asta împreună cu Rowan."

Se opri din nou, se gândi la aspectul textului, dar nu-i veni nimic în minte.

„Diavolul ăla vesel nu a spus, naibii, nimic despre vreo intrare, scrise el. Doar o ameninţare că voi fi mort când el va fi în carne şi oase."

Mort. Morminte. Ceva spus de Rowan înainte de spulberarea zilei ca o bucată de sticlă. Sau ca un borcan din sticlă. Ceva despre o intrare în formă de gaură de cheie sculptată pe cavoul familiei Mayfair.

„Mă voi duce acolo, mâine, să văd cu ochii mei. Dacă

numărul treisprezece este sculptat, undeva, pe intrare, sper, pentru Dumnezeu, să mă lămurească mai mult decât ceea ce s-a întâmplat astăzi.

Oricare ar fi situaţia, indiferent de ceea ce văd sau de ceea ce aş crede că înseamnă, voi începe, de mâine, să lucrez serios. La fel şi Rowan. Va pleca devreme, în oraş, împreună cu Ryan şi cu Pierce, ca să discute despre moştenire. Voi începe, la rândul meu, să discut cu ceilalţi antreprenori din oraş. Voi începe, într-adevăr, să muncesc efectiv la casă.

Ăsta pare a fi cel mai bun mod de a acţiona. Pare un fel de mântuire.

Să vedem cum îi va place asta lui Lasher. Să vedem ce va face.“

Lăsă carneţelul de notiţe pe masă şi se reîntoarse în pat.

În somn, Rowan era foarte liniştită şi inexpresivă, părea un manechin de ceară sub aşternut. Când o sărută, fu surprins de căldura pielii ei. Mişcându-se încet, se întoarse şi îşi încolăci braţele în jurul lui şi îşi vârî nasul în gâtul lui.

— Michael…, şopti ea cu o voce ca din vis. Sfântul Mihail, Arhanghelul… Degetele ei îi atinseră buzele ca şi cum ar fi bâjbâit în întuneric pentru a se convinge că este, într-adevăr, acolo. Te iubesc…

— Şi eu te iubesc, draga mea, şopti el. Eşti a mea, Rowan. Simţi căldura sânului ei pe braţul său când o trase mai aproape de el. Ea se întoarse şi părul ei pubian mătăsos era ca o flacără pe coapsa lui pe când adormea din nou.

TREIZECI ŞI DOI

Moştenirea.

Îi veni în minte la un moment dat, în cursul nopţii; era ca o jumătate de vis despre spitale şi clinici, laboratoare minunate unde lucrau cercetători strălucitori…

Şi toate astea le poţi face.

Ei nu vor înţelege. Aaron şi cu Michael vor înţelege. Dar ceilalţi nu, deoarece nu cunoşteau secretele dosarului şi nici nu ştiau ce se afla în borcane.

Cunoşteau anumite lucruri, dar nu ştiau totul înapoi în timp, până la Suzanne din neamul Mayfair, moaşă şi vindecătoare în satul ei murdar din Scoţia, sau despre Jan van Abel, stând la biroul lui din Leiden, care îşi desena cu cerneală ilustraţiile unor torsuri jupuite de piele pentru a releva straturile de muşchi şi vene. Nu ştiau despre Marguerite şi despre cadavrul din pat care mormăia cu voce de spirit sau despre faptul că Julien văzuse asta. Acelaşi Julien care depozitase recipientele sus, în mansardă, în loc să le distrugă cu aproape un secol în urmă.

Aaron şi cu Michael ştiau. Ei puteau înţelege visul ei despre spitale, clinici şi laboratoare, despre mâini vindecătoare care vegheau asupra miilor de trupuri chinuite de dureri.

Ce glumă, Lasher!

Banii nu reprezentau o problemă pentru ea şi nici nu era speriată de moştenirea lăsată. Îşi putea imagina limitele până la care putea să meargă. Nu fusese niciodată subjugată de bani aşa cum fusese de anatomie şi microchirurgie, biofizică şi neurochimie. Dar asta nu era o problemă. Se gândise şi până acum la bani şi se va gândi şi în continuare. Moştenirea era un lucru care putea fi gestionat, la fel ca oricare altul… putea fi convertită în

spitale, clinici, laboratoare… vieţi salvate.

Numai dacă ar putea scoate din casă amintirea femeii moarte. Asta era adevărata stafie pentru ea, nu fantomele pe care le văzuse Michael. Abia suporta să se gândească la suferinţele lui. Era ca şi cum ar fi văzut murind pe dinăuntru tot ceea ce iubea. Ar fi alungat toţi demonii din lume dacă ar fi ştiut cum să o facă.

Dar bătrâna femeie zăcea încă în balansoar, ca şi cum niciodată nu l-ar mai fi părăsit, iar duhoarea pe care o răspândea era chiar mai oribilă decât cea pe care o emanau borcanele, căci era crima lui Rowan. Crima perfectă.

Duhoarea pusese stăpânire pe casă, pe toată istoria lor. Corupsese până şi visul ei despre spitale. Iar Rowan aşteptase la uşă.

Vrem să intrăm, bătrâno. Îmi vreau casa şi familia. Recipientele au fost sparte, iar conţinutul lor nu mai e. Ţin în mâini istoria, precum o bijuterie fără preţ. Am să plătesc pentru toate. Lasă-mă înăuntru, ca să-mi pot duce bătălia.

De ce oare nu fuseseră prietene, ea şi bătrâna? Rowan ascultase cu dispreţ vocea satanică, plină de duşmănie, care ieşea din borcane şi îl bântuia pe Michael.

Spiritul ştia că ea îl urăşte. Că ura îi creştea ori de câte ori îşi aducea aminte de atingerea lui secretă.

Ieri, singură, cu câteva ore înainte să vină Michael, ea îl aşteptase pe Lasher, ascultând cu atenţie orice scârţâit sau şoaptă a pereţilor.

Dacă ai impresia că mă sperii, te înşeli amarnic. Nu mi-e frică de tine şi nici nu te iubesc. Eşti misterios. Da. Sunt curioasă. Dar acesta este un lucru privit la rece pentru cineva cu o formaţie ştiinţifică. Foarte raţional. Tu stai între mine şi toate lucrurile la care ţin din suflet.

Ar fi trebuit să distrugă, atunci, borcanele. Nu ar fi trebuit să-l forţeze pe Michael să-şi scoată mănuşile. Nu o va mai face niciodată, de asta era sigură. Michael nu avea tăria să suporte puterea care zăcea în mâinile lui. Nu putea suporta amintirea viziunilor. Toate acestea îl răneau, iar Rowan era îngrozită să-l vadă atât de afectat.

De fapt, înecul i-a adus împreună, nu acele forţe stranii care se piteau prin casă. Voci glăsuind din capetele putrezite aflate în borcane. Stafii în tafta. Puterea lui şi puterea ei, asta s-a aflat la originea dragostei lor, iar viitorul lor însemna casa, însemna familia, însemna moştenirea care putea aduce miracolele medicinii pentru mii, poate milioane de oameni.

Ce însemnau toate acele stafii şi legende întunecate prin comparaţie cu realităţile strălucitoare şi palpabile? În somn, vedea clădirile ridicându-se. Vedea imensitatea. Iar cuvintele istoriei alergau prin visurile ei. Nu, niciodată nu a avut intenţia de a o ucide pe bătrână, acel accident oribil. Să ucizi. Să faci ceva atât de rău…

La ora şase, o dată cu micul dejun, sosi şi ziarul.

SCHELET GĂSIT ÎNTR-O CASĂ DIN FAIMOSUL GARDEN DISTRICT

Ei bine, era inevitabil, nu? Ryan o avertizase că aşa ceva nu se putea muşamaliza. Amorţită, îşi aruncă privirea peste câteva paragrafe, amuzată, fără să vrea, de povestea relatată cu înfloriturі, într-un stil jurnalistic demodat.

Cine ar pune la îndoială declaraţia conform căreia reşedinţa Mayfair a fost întotdeauna asociată cu tragediile? Sau că singura persoana care ar fi putut să arunce o lumină asupra dispariţiei tânărului texan Stuart Townsend era Carlotta Mayfair, cea care a murit, după o lungă şi ireproşabilă carieră, chiar în noaptea în care rămăşiţele fuseseră descoperite?

Restul era o elegie pentru Carlotta, lucru care o umplea pe Rowan de senzaţia vinovăţiei.

În mod sigur, cei din Talamasca tăiau articolele din ziare pentru a completa istoria. Probabil Aaron citea toate acestea în camera lui de deasupra. Oare ce scria el în dosar cu privire acest subiect? Lui Rowan îi făcea bine să se gândească la dosar.

De fapt, acum se simţea mult mai bine decât în pielea persoanei normale care fusese cândva. Indiferent ce s-ar fi

întâmplat, era o Mayfair, alături de alţii din clanul Mayfair, iar regretele ei secrete erau intrinsec legate de regretele mult mai complicate din trecut.

Chiar şi ieri, când Michael sfărâma borcanele şi se războia cu puterile lui, nu acesta a fost lucrul cel mai rău pentru ea. Îl avea pe el, îl avea pe Aaron, îşi avea toate rudele. Nu era singură. Chiar şi cu uciderea bătrânei, tot nu era singură.

Rămase nemişcată destul de mult timp după lectura ştirii, cu mâinile împreunate deasupra ziarului, în timp ce afară ploua tot mai tare iar micul dejun i se răcea pe masă.

Indiferent ce altceva ar mai fi simţit, se gândi să o jelească pe Carlotta în linişte. Trebuia să lase nenorocirea să se coaguleze în sufletul ei. Şi, până la urma, femeia urma să rămână moartă pentru totdeauna, nu?

Adevărul era că atât de multe i se întâmplaseră şi într-un timp atât de scurt, încât nu îşi mai putea clasifica reacţiile; nici nu mai avea reacţii prompte. Trecea dintr-o extremă în alta. Ieri, când Michael era întins pe pat, cu pulsul foarte alert şi cu faţa congestionată, Rowan fusese înnebunită. Se gândise: „Dacă îl pierd pe omul ăsta, mor. Jur că mor“. După o oră, spărgea borcan după borcan, vărsând conţinutul în farfurii albe şi examinându-l, înainte de a i-l da lui Aaron pentru a-l putea împacheta în gheaţă. Acţiona ca un doctor. Nicio deosebire.

Între aceste momente de criză se lăsa purtată de val, observând, amintindu-şi, din cauză că totul era atât de deosebit, prea neobişnuit şi, în final, prea mult.

În această dimineaţă, trezindu-se la ora patru, nu a ştiut pe moment unde era. Apoi şi-a amintit fluxul amestecat de binecuvântări şi blesteme, visele ei despre spitale, Michael lângă ea, precum şi dorinţa ei pentru el, ca un drog.

Nu era vina lui că fiecare gest, fiecare vorbă, mişcare sau expresie a feţei erau pentru ea profund erotice, indiferent ce se petrecea în jur. Era un obiect sexual care te făcea să uiţi de toate, mai ales din cauza faptului că, în inocenţa lui, nu înţelegea cât de intensă era dorinţa pe care o trezea în ea.

Stând în pat, cu mâinile împrejurul genunchilor, Rowan se gândea dacă treaba asta nu era mai grea pentru o femeie decât pentru un bărbat. O femeie putea găsi erotice cele mai neînsemnate lucruri la un bărbat, cum ar fi felul în care i se arcuia o buclă de pe frunte sau de pe ceafă.

Bărbaţii nu erau oare mai direcţi în această privinţă? Puteau înnebuni din cauza gleznei unei femei? Se pare că Dostoievski era de acord cu asta. Dar ea, personal, se îndoia. Era atrasă la modul absolut de părul negru de pe dosul mânii lui Michael, de vederea brăţării din aur a ceasului pe încheietura mâinii, apoi îşi imagina restul braţului cu manşeta albă a cămăşii ridicate, braţ cu mult mai seducător decât dacă ar fi fost dezgolit, degetele lui care ţineau o ţigară aprinsă, toate acestea îi făceau sângele să-i fiarbă în vene. Toate erau în mod direct şi genital erotice. Ca şi vocea lui gravă, tandră, când vorbea la telefon cu mătuşa lui Viv.

Când era în genunchi în acea cameră oribilă, nebună, se luptase să scape. Apoi, în patul plin de praf, a fost irezistibil pentru ea cu toată extenuarea lui, cu mâinile lui mari şi puternice zăcând pe cuvertură. Îi desfăcuse cureaua din piele şi fermoarul de la jeans, totul era erotic, iar organul lui puternic pusese stăpânire pe ea fără menajamente. Dar teroarea o copleşise când îi simţise pulsul.

Rămăsese lângă el mult timp, până când pulsul îi revenise la normal şi pielea îşi recăpătase culoarea firească. Până când respiraţia lui reluase ritmul firesc al somnului. Era atât de frumos şi grosolan cu maioul lui alb strâns peste bust, un bărbat adevărat şi plin de mister, cu păr negru pe piept şi pe spatele braţelor şi mâinile mult mai mari decât ale ei.

Doar teama lui i-a potolit pasiunea, dar această teamă nu dura niciodată prea mult.

De dimineaţă şi-ar fi dorit să-l trezească luându-i organul în gură. Dar Michael avea nevoie de somn după tot ce se întâmplase. Avea tare multă nevoie. Rowan se ruga ca măcar somnul să-i fie liniştit şi plin de pace. Şi apoi, ea

avea de gând să se mărite cu el imediat ce ar fi fost potrivit să-l ceară de soţ. Şi nu urmau să-şi trăiască toată viaţa pe First Street, nu-i aşa, şi să tot facă lucruri din astea?

Şi i se păruse greşit să facă un lucru pe care îl făcuse în mai multe dimineţi cu Chase, poliţistul şi amantul din Marin County, să se rostogolească lângă el, să-l strângă între coapse în timp ce-şi cufunda faţa în braţele lui, stând apoi cu picioarele lipite până când orgasmul urca prin ea ca o ploaie de lumină.

Nimic nu era mai senzual decât să fie luată în braţe de o brută atât de adorabilă, cu un mic crucifix de aur atârnat de lănţişorul din jurul gâtului.

Michael nici nu mişcase când un tunet îşi prăvălise zgomotul asupra lor la fel de brusc precum un foc de arma pe acoperiş.

Iar acum, două ore mai târziu, în timp ce ploaia continua să cadă, iar micul dejun se răcea, Rowan visa cu ochii deschişi, cu mintea trecând în revistă trecutul şi toate posibilităţile, gândindu-se la întâlnirea decisivă care urma să aibă loc în curând.

Ţârâitul telefonului o sperie. Ryan şi Pierce erau în holul hotelului, gata să o ia în centru.

Rapid, Rowan îi scrise un bilet lui Michael, anunţându-l că a plecat pentru afacerile Mayfair şi că se va întoarce la cină, cel mai târziu la ora şase seara. „Te rog să îl ţii pe Aaron cu tine şi să nu mergi singur la casă.“ Semnă apoi cu dragoste mica scrisorică.

— Vreau să mă căsătoresc cu tine, spuse ea în timp ce lăsa mesajul pe măsuţă. Michael sforăia uşor în pernă. Arhanghelul şi vrăjitoarea, spuse ea ceva mai tare, dar el continua să doarmă. Riscă un mic sărut pe umărul lui, simţi muşchii din partea de sus a braţului, suficient cât să-i stârnească din nou dorinţa pentru el, dar nu era timp pentru asta. Plecă, închizând uşor uşa în urma ei.

Renunţă la liftul elegant lambrisat şi coborî pe scările acoperite cu mochetă, privind pentru o clipă la chipul fin al lui Ryan şi la frumosul său fiu ca şi cum ar fi fost nişte extratereștri dintr-un alt univers, aşa cum erau ei

îmbrăcaţi, în costumele lor elegante pentru tropice, cu vocile lor moi cu accent sudist, sosiţi să o conducă la nava lor spaţială deghizată în limuzină de lux.

Clădirile nostime din cărămizi de pe Carondelet Street treceau pe lângă ei într-o tăcere ciudată; cerul era ca o piatră şlefuită în spatele perdelei delicate a ploii, câte un fulger îşi arunca lumina ca un şarpe viu, apoi tunetul reverbera până se stingea în depărtări.

În sfârşit, au ajuns într-o zonă cu zgârie-nori, apoi într-un garaj neutru care ar fi putut fi localizat oriunde în lume.

Nicio surpriză în ceea ce privea spaţioasele birouri Mayfair and Mayfair de la etajul treizeci, cu mobilier tradiţional şi covoare groase, nici măcar la vederea avocaţilor Mayfair, două femei şi un bărbat foarte bătrân, sau la priveliştea care se deschidea asupra fluviului, la fel de cenuşiu precum cerul, cu remorchere şi şlepuri care se vedeau prin vălul argintiu al ploii.

Au urmat cafeaua şi conversaţia impersonală şi frustrantă cu Ryan cel cu părul alb, cu ochi de culoare albastru deschis, opaci ca marmura, vorbind la nesfârşit despre „investiţii considerabile“, „afaceri pe termen lung“ şi „contracte imobiliare mai vechi de un secol“ precum şi investiţii „mai mari decât te-ai fi aşteptat vreodată“.

Rowan aşteptă; trebuiau să-i ofere mai mult decât atât. Iar când Ryan începu să spună şi nume, ea analiză, precum un computer, toate datele şi detaliile furnizate.

În final, reuşi să întrezărească la orizont spitalele visate, chiar dacă stătea răbdătoare, lăsându-l pe Ryan să-şi termine discursul.

Cartiere întregi de clădiri din centrul Manhattanului şi din Los Angeles? Principal acţionar al lanţului hotelier mondial Markham Harris Resorts? Lanţurile de magazine din Beverly Hills, Coconut Grove, Boca Raton şi Palm Beach? Clădirile de locuinţe din Miami şi Honolulu? Pe urmă, încă o dată, referirile la „foarte marile“ investiţii în bonuri de tezaur, în franci elveţieni şi în aur.

Mintea ei era în altă parte, dar nu era absentă, asculta

atentă pe jumătate. Aşadar, descrierile lui Aaron din dosar erau exacte. El îi oferise nişte informaţii prealabile pentru a putea aprecia cum se cuvine întreaga regie a acestui spectacol, ba chiar o înzestrase cu informaţii la care aceşti avocaţi cu chipuri inexpresive şi costume de birou pastelate nici nu puteau măcar să viseze.

Încă o dată, Rowan a fost impresionată de teama lui Aaron şi a lui Michael în legătură cu puterea pe care ea urma să o aibă în propriile mâini. Problema lor era că nu puteau înţelege puterea. Nu puteau să o cuprindă cu mintea lor.

Ce altceva reprezenta această moştenire?

Îşi bău în linişte cafeaua, în timp ce privirile i se plimbau de la un Mayfair la altul, cu toţii stăteau ascultându-l pe Ryan în timp ce acesta îşi rostea mai departe pledoaria. Din când în când, ea dădea din cap şi îşi nota câte ceva în blocnotes cu stiloul ei din argint.

Desigur, înţelegea că firma gestiona asemenea lucruri de mai bine de un secol. Asta merita mormăieli apreciative şi un semn discret din cap. Julien a fondat firma tocmai pentru un asemenea management. Şi, desigur, vedea şi ea cum moştenirea fusese întotdeauna implicată în afacerile financiare ale familiei.

— … Totul în beneficiul moştenirii, bineînţeles. Deoarece aceasta este de departe cea mai importantă; dar nu a intrat niciodată în conflict cu interesele familiei, să spunem aşa, să se vorbească de un conflict înseamnă să nu se înţeleagă foarte exact scopul…

— Înţeleg.

— Abordarea noastră a fost întotdeauna una conservatoare, dar trebuie să înţelegi că este singura metodă de abordare atunci când e vorba de o avere de asemenea anvergura. Poţi, în mod realist vorbind, să te gândeşti în termenii unei mici ţări producătoare de ţiţei, fără nicio exagerare, la o politică de natură a ţinti mai degrabă conservarea şi protejarea în loc de expansiune şi dezvoltare. Asta deoarece, atunci când un capital de o asemenea valoare este protejat împotriva inflaţiei sau a

oricărei forme de eroziune sau violare, expansiunea este, în mod virtual, de neoprit, iar dezvoltarea în nenumărate direcţii este inevitabilă. În aceste condiţii, eşti pus în faţa problemei zilnice a investiţiei unor venituri atât de mari încât…

— Este vorba de miliarde, spuse ea cu voce înceată.

Valuri de tăcere trecură peste toţi cei adunaţi la birou. O yankee care gafa? Rowan nu prinse niciun semn de lipsă de onestitate, doar confuzie şi teama de ea sau de ce putea ea să facă. În definitiv, erau cu toţii din familia Mayfair, nu-i aşa? Ei o cântăreau cu multă atenţie, iar Rowan, la rândul ei, îi scruta în acelaşi fel.

Pierce se uită la tatăl său, Pierce care era, dintre toţi, cel mai idealist. Ryan îi privea pe ceilalţi; el era cel care înţelegea proporţiile lucrurilor aflate în joc mai bine decât oricare altul.

Dar nu venea niciun răspuns.

— Miliarde, spuse ea din nou. Numai în imobiliare.

— Ei bine, de fapt, da, trebuie să spun că e corect, da, miliarde numai în afaceri imobiliare.

Toţi păreau atât de jenaţi şi de încurcaţi de parcă s-ar fi dezvăluit un secret strategic.

Rowan le putea intui spaima subită; schimbarea bruscă din atitudinea lui Lauren Mayfair, avocata bătrână cu părul alb, de vreo şaptezeci de ani, cu tenul pudrat, care o privea ţintă de la celălalt capăt al mesei pe Rowan, pe care şi-o imagina ca pe o persoană superficială, răsfăţată şi programată să fie complet nerecunoscătoare faţă de efortul făcut de firmă. Apoi, în dreapta ei, era Anne Marie Mayfair, brunetă, atrăgătoare, în jur de patruzeci de ani, machiată cu dibăcie şi îmbrăcată foarte elegant, cu un costum gri şi o bluză din mătase de culoarea şofranului, dar foarte curioasă, şi se uita la Rowan prin lentilele ochelarilor cu rame din os convinsă că urma în mod sigur un dezastru.

Cât despre Randall, nepotul lui Garland, suplu, cu o coamă de păr cărunt, cu bărbia dublă răsfrângându-i-se peste gulerul cămăşii, stătea la masă fără a arăta niciun fel

de teamă, doar privind aşa cum îi era felul, cu o oarecare resemnare. Când privirile li se întâlniră, Randall îi răspunse fără glas. *Cum ai putea? Câți oameni crezi că pot înţelege? Drept pentru care vei dori să deţii controlul, iar pentru asta eşti doar o proastă.*

Rowan îşi drese vocea, ignorând ce simboliza maniera în care Ryan îşi ţinea mâinile ca o clopotniţă de biserică în faţa bărbiei şi în care o privea cu ochii ca marmura albastră.

— Mă subestimaţi, spuse ea cu glas monoton, privind grupul ca un tot. Eu nu vă subestimez. Vreau doar să ştiu care sunt implicaţiile. Nu pot să rămân pasivă. Ar fi iresponsabil din partea mea.

Momente de tăcere. Pierce şi-a ridicat ceaşca de cafea şi a băut în linişte.

— Dar despre ce anume vorbim noi aici, spuse Ryan calm, lăsându-și mâinile jos. Pentru a fi absolut practici, înţelegi, trebuie spus că o persoană ar putea trăi într-un lux regesc cu doar o parte a dobânzilor obţinute din reinvestirea unei fracţiuni a dobânzii din urma reinvestirii… şi aşa mai departe, dacă mă înţelegi, fără ca vreodată să fie atins capitalul din indiferent ce motiv…

— Încă o dată, nu pot să rămân pasivă, automulţumită sau într-o ignoranţă plină de neglijenţă. Nu cred că pot să joc un astfel de rol.

Din nou linişte şi, din nou, Ryan fu cel care vorbi primul, ca un gentleman împăciuitor:

— Ce anume vrei să cunoşti?

— Totul, în cel mai mic amănunt. Sau, mai bine spus, anatomia ansamblului. Doresc să văd întregul aşa cum este el, întins pe masa asta. Vreau să îl studiez ca pe un organism.

Un mic schimb de priviri între Randall şi Ryan. Apoi, din nou Ryan:

— Ei bine, este perfect normal, dar s-ar putea să nu fie atât de simplu cum îţi imaginezi…

— Cu toate astea, trebuie să existe un punct de plecare şi, fireşte, unul de final.

— Bineînţeles, dar eu cred că tu ai o viziune destul de greşită, dacă pot să spun aşa.

— Un lucru concret, spuse ea. Câţi din aceşti bani intră în medicină? Sunt implicate şi instituţii medicale?

Râmaseră foarte surprinşi cu toţii. Părea ca o declaraţie de război sau cel puţin asta exprima chipul lui Anne Marie Mayfair în timp ce se uita la Lauren şi la Randall, prima manifestare ostilă pe care o întâlnea Rowan de la sosirea ei în oraş. Mai bătrâna Lauren, cu un deget îndoit sub buza inferioară, cu ochii micşoraţi, prea rafinată pentru a-şi trăda reacţiile, abia se uita la Rowan, privirile ei trecând încet la Ryan, care reîncepu să vorbească:

— Acţiunile noastre filantropice nu au inclus şi medicina în sine. Fundaţia Mayfair este implicată mai degrabă în artă şi educaţie, cu programe de televiziune educative, cu burse şcolare şi universitare şi, desigur, donăm sume enorme prin diferite activităţi caritabile, independente de Fundaţie, dar toate astea, vezi tu, sunt atent structurate şi nu implică relaxarea controlului bănesc în cauză, cât relaxarea câştigurilor…

— Ştiu cum funcţionează toate astea, spuse ea repede. Dar noi discutăm de miliarde, iar spitalele, clinicile şi laboratoarele sunt instituţii aducătoare de profit. Nu vorbeam de o problemă filantropică, de fapt. Mă gândeam la o arie întreagă de investiţii care ar putea avea un impact benefic, considerabil, asupra vieţilor oamenilor.

Cât de incitant era acest moment. Şi cât de personal, de asemenea. Asemănător cu cel în care s-a apropiat pentru prima data de o masă de operaţii şi a ţinut microinstrumentele în propriile mâini.

— Nu am intenţionat să ne orientam către medicină, spuse Ryan cu aerul că ar dori să pună punct. Domeniul ar necesita un studiu intens, ar solicita o întreagă restructurare… şi, Rowan, realizezi că această reţea de investiţii, dacă îi pot spune aşa, a evoluat pe parcursul a mai mult de o sută de ani. Nu este o avere care poate fi pierdută la o prăbuşire a pieţei argintului, de exemplu, sau dacă Arabia Saudită s-ar decide să inunde piaţa mondială

cu petrol pe gratis. Vorbim despre o diversificare unică în analele financiare, cu manevre atent planificate care s-au dovedit profitabile de-a lungul a două războaie mondiale şi a nenumăratelor fluctuaţii de orice fel.

— Înţeleg, răspunse Rowan. Într-adevăr, înţeleg. Dar vreau informaţii, vreau să cunosc totul. Aş putea începe cu rapoartele anuale către fisc şi de acolo să merg mai departe. Poate că doresc un fel de şcolarizare ca ucenic, o serie de întâlniri în timpul cărora să discutăm diferite arii de implicare. Şi, peste toate, vreau statistici, deoarece, până la urmă, ele reprezintă realitatea…

Încă o dată, tăcerea, confuzia, privirile de la unul la altul. Cât de mic şi aglomerat devenise deodată biroul.

— Vrei cumva sfatul meu? o întrebă Randall, cu o voce mai aspră şi mai adâncă decât a lui Ryan, dar la fel de răbdătoare, cu ritm tipic sudist. Mă rogi pentru asta, aşa că am să ţi-l dau.

Rowan îşi deschise mâinile:

— Te rog.

— Întoarce-te la meseria de neurochirurg, creionează un venit pentru orice ţi-ai putea dori vreodată şi uită dorinţa de a înţelege de unde vin banii. Doar dacă nu cumva îţi doreşti să încetezi a mai fi doctor şi să devii ceea ce suntem noi – oameni care îşi petrec întreaga viaţă în şedinţe, discută cu consilieri de investiţii şi cu brokeri sau diverşi avocaţi şi contabili, lucruri pentru care tu ne plăteşti.

Rowan îl privi cu atenţie; îi studie părul cărunt, ochii căzuţi în orbite, mâinile mari încrucişate peste masă. Amabil bărbat. Da, amabil. Omul ăsta nu era un mincinos, niciunul dintre ei nu era. Şi nici hoţi. Gestionarea inteligentă a averii necesita toate abilităţile lor şi le aducea profituri uriaşe, dincolo de care nu mai exista interesul pentru furt.

Dar erau, totuşi, avocaţi, chiar şi tânărul Pierce cu faţa ca de porţelan, iar avocaţii au o definiţie specială a adevărului, care putea părea remarcabil de răsucită şi ciudată oricui altcuiva.

Cu toate acestea, aveau etica lor. Acest bărbat avea etica lui, dar era profund conservator. Iar cei profund conservatori nu sunt intervenţionişti, nu sunt chirurgi. Nici măcar nu gândesc în termenii binelui general sau a salvării a milioane de vieţi. Nici nu pot ghici ce ar însemna ca această moştenire, această monumentală bogăţie, să se întoarcă în mâinile moaşei din Scoţia sau a doctorului danez, iar ei să se apropie de paturile bolnavilor gata să-i vindece.

Îşi mută privirile spre râu. Pentru moment, bucuria o orbise. „Salvarea“ îşi şoptea în sinea ei. Şi nici nu era atât de important ca ei să înţeleagă, era important ca ea să înţeleagă şi ca ei să nu aibă nimic împotrivă, iar pe măsura ce lucrurile ar fi ieşit de sub controlul lor să nu sufere sau să fie minimalizaţi.

— La cât se ridică întreaga sumă? întrebă ea cu ochii fixaţi asupra fluviului, la lungile barje împinse în amonte de împingătoare greoaie.

Tăcere.

— Te gândeşti la asta într-o abordare greşită, spuse Randall. Este doar o piesă dintr-o mare reţea…

— Pot să-mi imaginez. Dar vreau să ştiu şi nu mă puteţi condamna pentru asta. Cât valorez?

Niciun răspuns.

— Sigur puteţi face o estimare.

— Ei bine, eu nu aş face asta, pentru că cifra ar putea fi complet nerealistă din punctul de vedere al…

— Şapte miliarde şi jumătate, spuse Rowan. La atât estimez eu.

Tăcere de mormânt. Şoc. Nimerise destul de aproape, nu?

Probabil aproape de cifra pe care o avea fiscul, cea care trecuse prin una din minţile ostile şi parţial închistate.

Lauren a fost aceea care i-a răspuns. Acea Lauren a cărei expresie se schimbase pe neobservate, în timp ce se aplecase peste masă şi prinsese un stilou în ambele mâini.

— Ai tot dreptul la această informaţie, spuse ea într-o manieră delicată, cu o voce tipic feminină, o voce care se

potrivea de minune cu părul ei blond aranjat cu multă grijă şi cu cerceii din perle. Ai tot dreptul legal să cunoşti ce e al tău. Şi nu vorbesc doar în numele meu când spun că noi vom coopera în mod total cu tine, deoarece aşa ne dictează morala căreia ne supunem. Trebuie totuşi să spun că eu, personal, găsesc destul de interesantă din punct de vedere moral atitudinea ta. Este binevenită şansa de a discuta cu tine orice aspect legat de moştenire, până la cele mai mici detalii. Singura mea temere este că vei obosi în acest joc mult înainte a-ţi fi prezentate toate amănuntele. Dar sunt mai mult decât doritoare să preiau orice iniţiativă şi să începem.

Oare îşi dădea seama cât de sus îi vorbea? Rowan se îndoia. Dar, în definitiv, moştenirea aparţinea acestor oameni de peste cincizeci de ani, nu-i aşa? Meritau puţină răbdare. Chiar dacă ea nu le putea oferi ceea ce meritau.

— Într-adevăr, nu este nicio altă cale pentru niciunul dintre noi, spuse Rowan. Nu este doar moral interesant să ştiu toate implicaţiile, ci este moral imperativ să aflu.

Femeia nu răspunse. Trăsăturile ei delicate rămaseră liniştite, ochii ei se măriră imperceptibil iar mâinile ei subţiri tremurară uşor în timp ce ţineau stiloul de ambele capete. Ceilalţi de la masă o priveau, deşi fiecare încerca să ascundă asta.

Iar Rowan realiză abia atunci: femeia este creierul din spatele firmei, această Lauren. Până în acel moment, Rowan fusese convinsă că era vorba de Ryan. Fără vreun comentariu îşi repară greşeala, întrebându-se dacă Lauren îşi dădea seama ce gândea ea. Amândouă am greşit, una faţă de cealaltă…

Dar se putea citi orice pe un asemenea chip impasibil şi atât de amabil.

— Pot să te întreb ceva? spuse Lauren, încă uitându-se direct la Rowan. Este o întrebare care ţine strict de afaceri, înţelegi asta.

— Desigur.

— Poţi să duci povara de a fi bogată? Vreau să spun, bogată cu adevărat? Crezi că te poţi descurca?

Rowan era tentată să zâmbească. Era o întrebare ca un duş rece, pusă iar foarte de sus. Nenumărate răspunsuri i se iviseră în minte. Dar ea îl alese pe cel mai simplu.

— Da, răspunse. Şi vreau să construiesc spitale.

Tăcere.

Lauren dădu din cap. Îşi împreună mâinile pe masă, învăluind cu privirea întreaga adunare.

— Ei bine, eu nu văd nicio problemă în asta, spuse cu calm. Pare o idee interesantă. Iar noi suntem aici ca să facem ceea ce doreşti tu, desigur.

Da, ea era creierul firmei. Şi tot ea le-a îngăduit lui Ryan şi lui Randall să poarte conversaţia de până acum. Dar tot ea urma sa fie profesorul şi, eventual, obstacolul.

Nu conta.

Rowan avea ceea ce îşi dorise. Moştenirea era tot atât de reală ca şi casa, ca şi familia. Iar visul avea să se realizeze. De fapt, ştia: se va realiza.

— Cred că putem discuta acum despre problemele imediate, nu-i aşa? întrebă Rowan. Va trebui să faceţi un inventar al casei? Cred că a menţionat cineva asta. De asemenea, cu privire la lucrurile Carlottei. Este cineva care ar dori să le ia?

— Da, cu privire la casă, spuse Ryan. Ai luat vreo decizie?

— Vreau să o restaurez. Vreau să trăiesc în ea. Am să mă căsătoresc cu Michael Curry în curând. Probabil, până la finele anului. Ne vom stabili reşedinţa acolo.

Era ca şi cum o lumină i-a mângâiat deodată, scăldându-l pe fiecare dintre ei cu căldura şi strălucirea ei.

— Oh, asta e splendid, spuse Ryan.

— Cât mă bucur să aud asta, spuse şi Anne Marie.

— Nici nu ştii ce înseamnă casa asta pentru noi, adăugă şi Pierce.

— Mă întreb dacă realizezi cât de fericiţi vor fi toţi şi fiecare în parte când vor auzi asta, spuse Lauren.

Doar Randall rămase tăcut, Randall cu pleoapele căzute peste ochi, cu mâinile lui grăsuțe. Apoi, el adăugă cu o voce aproape tristă:

— Da, este pur şi simplu minunat.

— Dar poate careva să ia lucrurile bătrânei de acolo? întrebă Rowan. Nu vreau să merg acolo până nu va fi rezolvată această problemă.

— Desigur, o asigură Ryan. Vom începe inventarul mâine, iar Gerald Mayfair se va ocupa imediat de lucrurile Carlottei.

— Am nevoie, de asemenea, de o echipă specializată în curăţenie pentru a curăţa şi dezinfecta o cameră de la etajul al doilea şi pentru a înlătura toate saltelele.

— Aha, borcanele alea, spuse Ryan cu scârbă. Recipientele alea dezgustătoare.

— Le-am golit pe toate.

— Indiferent de conţinutul lor? întrebă Pierce.

Randall o studia pe Rowan cu ochii lui lăsaţi şi închişi pe jumătate…

— Totul era putrezit. Dacă se va putea înlătura duhoarea şi îndepărta saltelele, vom putea începe imediat restaurarea. Mă gândeam că toate saltelele…

— Da, ia totul de la început. Mă voi îngriji eu de asta. Pierce poate merge acolo chiar acum.

— Nu, am să merg eu însămi, spuse ea.

— Nu are niciun sens, Rowan, lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, îi spuse Pierce, care era deja în picioare. Vrei alte saltele în locul celor vechi? Paturile alea antice sunt duble, nu-i aşa? Stai să mă gândesc, sunt patru. Pot să rezolv să fie aduse şi instalate în această după amiază.

— Excelent, exclamă Rowan. Nu trebuie să vă ocupaţi de camera menajerei, iar vechiul pat al lui Julien poate fi demontat şi depozitat undeva.

— Bine, am reţinut. Ce altceva să mai fac pentru tine?

— Atât e mai mult decât suficient. Michael se va ocupa de restul, se va îngriji personal de renovare.

— Are mult succes în acest domeniu, nu-i aşa? întrebă încet Lauren. Instantaneu, îşi dădu seama de scăparea ei. Îşi lăsă privirile în jos, apoi le ridică spre Rowan, în încercarea de a ascunde mica ei încurcătură.

Deja făcuseră cercetări în legătură cu el, nu-i aşa? Oare

aflaseră şi despre mâinile lui?

— Am dori să mai rămâi puţin cu noi, îi spuse repede Ryan. Avem câteva hârtii peste care vrem să te uiţi în legătură cu imobiliarele şi câteva documente de bază în ceea ce priveşte moştenirea…

— Da, desigur, hai să trecem la treabă, nimic nu mi-ar face mai multă plăcere.

— Atunci, rămâne stabilit. Apoi vom merge împreună la masa de prânz. Vrem să te ducem la Galatoire, dacă nu ai vreun alt plan.

— Suna minunat.

Şi astfel începu totul.

Era ora trei când ajunse la casă. Era foarte cald deşi cerul era încă acoperit complet de nori. Căldura părea să stea încremenită sub stejari. În timp ce cobora din taxi văzu cum insectele roiau în peticele de umbră. Dar casa i-a acaparat imediat atenţia. Era aici, din nou, singură. Şi, slavă Domnului, nu mai erau nici borcanele, nici păpuşile alea sinistre şi, în curând, nu vor mai fi nici lucrurile Carlottei. Gata.

Avea cheile în mână. Îi arătaseră documente ale casei care fusese inclusă în moştenire încă din anul 1881, de către Katherine. Era a ei şi numai a ei. La fel şi acele miliarde despre care nu doreau să discute cu voce tare. *Toate sunt ale mele.*

Gerald Mayfair, un tânăr chipeş, cu o faţă dulce şi trăsături incerte, tocmai ieşea pe poarta principală. Grăbit, i-a explicat că dorea să plece chiar acum şi că luase ultima cutie cu lucrurile Carlottei, pe care o pusese în portbagajul maşinii sale.

Echipa de curăţenie îşi terminase treaba cu aproximativ o jumătate de oră în urmă.

El o privi cu oarecare nervozitate pe Rowan în timp ce aceasta îi întindea mâna. Nu părea să aibă mai mult de douăzeci şi cinci de ani şi nu semăna cu familia lui Ryan. Avea trăsăturile mai puţin proeminente şi îi lipsea echilibrul pe care îl remarcase la ceilalţi. Dar părea

drăguţ, unul din cei pe care îi poţi numi băieţi amabili.

Vocea îi era, indiscutabil, foarte plăcută.

Conform spuselor lui Gerald, Carlotta şi-a dorit ca bunica lui să primească toate lucrurile. Desigur, toată mobila a rămas în casă, îi aparţinea lui Rowan. Era destul de veche, datând încă din timpul bunicii Carlottei, Katherine, cea care mobilase întreaga casă.

Rowan îi mulţumi ca a îndepărtat acele lucruri atât de rapid şi îl asigură că va participa la recviemul pentru Carlotta.

— Ştii cumva dacă... a fost înmormântată? Era, oare, expresia potrivită pentru depunerea sicriului într-unul din acele sertare din piatră?

— Da, îi răspunse el. A fost înhumată în această dimineaţă. Fusese acolo împreună cu mama lui şi primiseră mesajul de a lua lucrurile abia când ajunseseră acasă.

Rowan îi spuse cât de mulţumită era pentru asta şi cât de mult îşi dorea să cunoască întreaga familie, iar el dădu din cap.

— A fost foarte frumos din partea prietenilor tăi că au venit, îi spuse el.

— Prietenii mei? Să vină unde?

— Azi dimineaţă, la cimitir, domnul Lightner şi domnul Curry.

— Ah, da, desigur. Eu... ar fi trebuit să vin şi eu.

El ramase tăcut pentru o clipă, acolo, pe dalele din piatră ale aleii, se uită spre casă, parcă dorind să spună ceva, dar părând că nu poate.

— Ce este? îl întrebă Rowan.

Probabil că umblase şi pe sus şi dăduse de sticlele sparte înainte ca echipa de curăţenie să sosească. În mod sigur dorise să vadă unde a zăcut „scheletul“ dacă citise ziarele de dimineaţă sau dacă alţii din familia Mayfair îi vor fi spus, lucru foarte posibil.

— Intenţionezi să locuieşti aici? o întrebă dintr-o suflare.

— Vreau să o restaurez, să-i redau vechea splendoare. Soţul meu... bărbatul cu care urmează să mă căsătoresc,

un expert în case vechi, spune că este foarte solidă şi că este nerăbdător să înceapă munca.

Gerald stătea încă nemişcat în aerul cald, cu faţa strălucind uşor şi cu o expresie de aşteptare şi de ezitare. În final, îi spuse:

— Ştii, aceasta casă a văzut multe tragedii, cel puţin aşa mi-a spus mereu mătuşa Carlotta.

— La fel au scris şi ziarele de dimineaţa, îi răspunse Rowan zâmbind. Dar a văzut şi multă fericire, nu-i aşa? În vremurile de demult, pentru o lungă perioadă de timp. Eu vreau ca această casă să cunoască din nou fericirea.

Aşteptă cu răbdare, apoi îl întreba:

— Ce vrei să îmi spui, de fapt?

El o privi în ochi, apoi, cu un mic oftat şi o ridicare din umeri, mutându-şi privirile către casă, îi răspunse:

— Cred că ar trebui să-ţi spun. Carlotta… Carlotta dorea ca eu să dau foc acestei case după moartea ei.

— Vorbeşti serios?

— Niciodată nu am intenţionat sa fac asta. Le-am spus lui Ryan şi Lauren, dar m-am gândit că trebuie să-ţi spun şi ţie. Carlotta era foarte insistentă. Mi-a spus cum să procedez. Trebuia să dau foc, pentru început, mansardei, cu o lampă de ulei care era acolo, apoi să trec la etajul inferior unde urma să aprind draperiile, iar la urmă să cobor la parter. M-a pus să-i promit. Mi-a dat şi o cheie.

Îi înmână lui Rowan cheia pe care o avea.

— Nu ai nevoie, cu adevărat, de această cheie, spuse el. Uşa din faţă nu a mai fost încuiată de mai bine de cincizeci de ani, dar ea se temea ca, totuşi, cineva ar putea-o face. Ştia ca nu va muri decât după Deirdre, iar astea au fost instrucţiunile ei.

— Când ţi-a spus toate aceste lucruri?

— De mai multe ori. Ultima dată, acum o săptămână. Poate chiar mai puţin. Chiar înainte ca Deirdre să moară… când au aflat că va muri. M-a chemat în noaptea aceea, târziu, pentru a-mi reaminti. „Dă-i foc!“ mi-a zis.

— Ar fi rănit pe toată lumea dacă ar fi făcut asta! şopti Rowan.

— Ştiu. Părinţii mei erau oripilaţi. Le era teamă că ea ar fi putut să dea foc singură la casă. Dar ce puteau ei face? Ryan a spus că ea nu o să facă asta. Nu m-ar fi rugat pe mine s-o fac, dacă ar fi fost în stare şi singură. Mi-a spus să-i fac pe plac, să o asigur că-i voi da ascultare, ca să nu caute altă soluţie.

— Asta a fost o treabă deşteaptă.

Gerald dădu uşor din cap, apoi ochii i se mutară de la ea la casă.

— Am vrut doar să ştii şi tu. Am considerat că trebuie să ştii.

— Ce altceva mai poţi să-mi spui?

— Altceva? Ridică încet din umeri, apoi se întoarse spre ea, de parcă ar fi vrut să plece, dar nu o făcu, ci se închise în sine. Fii foarte atentă, continuă. Foarte, foarte atentă. Este o casă veche, lugubră şi… probabil că nu este ceea ce pare a fi.

— Cum adică?

— Nu este o casă măreaţă. Este un fel de domiciliu pentru ceva. O capcană, ai putea spune. Este construită după tot felul de tipare, iar aceste tipare formează o capcană. Îşi scutură capul şi continuă. Nu mai ştiu nici eu ce vorbesc. E doar că… ei bine, mulţi dintre noi au un fel de talent de a simţi anumite lucruri…

— Ştiu.

— Şi, ei bine, cred că am vrut doar să te pun în gardă. Nu ştii nimic despre noi.

— A spus Carlotta ceva despre aceste tipare, despre faptul că ar fi o capcană?

— Nu, e doar părerea mea. Eu am venit aici mai des decât ceilalţi. Eram singurul pe care Carlotta voia să-l vadă în ultimii ani. Mă plăcea. Nu ştiu sigur de ce. Câteodată, veneam doar din curiozitate, deşi voiam să-i fiu loial, chiar că voiam asta. A fost ca un fel de nor peste viaţa mea.

— Te bucuri că s-a terminat.

— Da, mă bucur. E groaznic că spun asta, dar, pe de altă parte, nici ea nu mai dorea să trăiască. Aşa a spus. Obosise. Dorea să moară. Dar, într-o după amiază, când

eram singur pe aici şi o aşteptam, mi-a venit în minte că era o capcană. O mare capcană. Nu ştiu foarte exact să explic ce vreau să spun. Spun doar că, dacă simţi ceva, nu neglija acel sentiment…

— Ai văzut vreodată, ceva, când ai venit aici?

Gerald se gândi o clipă, dându-şi seama fără nicio greutate la ce anume se referea Rowan.

— Poate, o dată, răspunse el. În hol. Dar, desigur, poate m-am înşelat.

Tăcu. La fel şi ea. Asta era sfârşitul conversaţiei, el dorea să plece.

— Mi-a făcut multă plăcere să vorbesc cu tine, Rowan, îi spuse el cu un zâmbet timid. Telefonează-mi, dacă ai nevoie de mine.

Rowan intră pe poartă şi privi cum maşina lui Gerald, un Mercedes mare, pornea încet.

Nu mai era nimeni. Linişte.

Rowan putea simţi mirosul uleiului de pin. Urcă scările şi trecu rapid prin fiecare cameră. Saltelele cele noi, încă împachetate în plastic lucitor, erau aşezate pe paturi. Pe marginile paturilor erau puse cearşafuri şi cuverturi. Podelele fuseseră măturate.

Iar de la ultimul etaj se simţea mirosul dezinfectantului.

Urcă, trecând prin adierea ce venea dinspre ferestrele deschise. Podeaua cămăruţei în care se aflaseră acele borcane fusese frecată foarte bine. Era imaculată, cu excepţia unei pete întunecate care, probabil, nu va ieşi niciodată. Niciun ciob de sticlă nu mai lucea în lumina care intra prin fereastră.

Camera lui Julien fusese, la rândul ei, curăţată, praful fusese şters, imensul pat demontat şi ridicat la peretele dintre ferestre, cărţile din bibliotecă fuseseră şterse de praf şi aliniate. Vechea pată lipicioasă din locul unde murise Stuart Townsend fusese şi ea îndepărtată.

În rest, nimic nu fusese deranjat.

Întorcându-se în camera Carlottei, Rowan găsi sertarele goale, în şifoniere mai erau numai umeraşele din lemn şi mirosul de camfor. Fuseseră luate toate lucrurile.

Totul era foarte liniştit. Se văzu în oglinda uşii şifonierului şi se zgâi la propria imagine. Inima îi bătu cu putere pentru un moment. Nu mai era nimeni în casă.

Coborî la parter şi trecu prin hol, spre bucătărie. Se curăţase şi aici podeaua şi se spălaseră geamurile de la dulap. Mirosea foarte plăcut a ceară, a ulei de pin şi a lemn curat. Arăta foarte frumos.

Un telefon negru şi vechi era atârnat pe perete. Rowan îl sună pe Michael la hotel.

— Ce faci? întrebă ea.

— Stau întins în pat, mă simt singur şi mi-e milă de mine. Am fost de dimineaţă la cimitir cu Aaron şi sunt extenuat. Mă doare încă peste tot, de parcă aş fi fost bătut. Tu unde eşti? Nu eşti acolo, nu-i aşa?

— Ba da, dar este cald şi bine şi casa e goală, iar lucrurile bătrânei nu mai sunt aici, la fel şi vechile saltele. Camera de la mansarda este acum foarte curată.

— Eşti singură în casă?

— Da, spuse ea, şi este minunat. Tocmai iese şi soarele. Stătea şi se uita afară, la felul în care lumina intra în bucătărie prin ferestrele franţuzeşti, la lumina din sufragerie şi la felul în care făcea să strălucească suprafaţa din lemn a duşumelei. Sunt absolut singură aici, mai spuse Rowan.

— Vreau să vin şi eu, spuse Michael.

— Nu, pornesc eu imediat spre hotel. Vreau să te odihneşti şi mai vreau să-ţi faci un control.

— Fii serioasă.

— Ţi-ai făcut vreodată o electrocardiogramă?

— Ai să mă sperii până când am să fac un atac de cord. Am făcut toate astea după ce m-am înecat. Inima mea e perfectă. Eu am nevoie de exerciţiu erotic în doze mari şi pentru o perioada lungă de timp.

— Asta depinde de pulsul pe care o să-l ai când ajung la tine.

— Hai, Rowan. Nu merg la niciun control. Dacă nu ajungi în zece minute, am sa vin sa te iau.

— Ajung mai repede de zece minute, mai spuse ea,

închizând apoi telefonul.

Pentru o clipa, se gândi la un lucru pe care îl citise în dosar, ceva scris de Arthur Langtry cu privire la experienţa lui când îl văzuse pe Lasher, ceva despre faptul că inima i-o luase razna şi ca avusese ameţeli. Şi totuşi, Arthur fusese un om foarte bătrân.

Aici era pace. Doar ţipetele păsărilor în grădină.

Trecu încet prin sufragerie şi, prin bolta uşii, spre hol, uitându-se mirată la cât de înaltă era bolta şi la cât de mititică părea ea prin comparaţie. Lumina pătrundea în camera însorită, făcând să lucească podeaua din lemn lăcuit.

O cuprinse o senzaţie copleşitoare de bine. *Totul este al meu.*

Rămase nemişcată pentru câteva clipe, ascultând, simţind. Încercând să trăiască la maxim momentul, încercând să-şi amintească de angoasa de ieri şi de alaltăieri şi să simtă, prin comparaţie, acest sentiment minunat de inimă fericită. Încă o dată, întreaga istorie tragică şi sinistră a familiei a liniştit-o, deoarece, cu toate secretele ei întunecate, îşi avea locul ei în această istorie. Ea este aceea care va mântui istoria. Acesta era lucrul cel mai important.

Se întoarse ca să pornească spre partea din faţă a casei şi, pentru prima dată, remarcă vaza înaltă cu trandafiri de pe masă. O pusese, oare, Gerald acolo? Poate ca uitase să-i spună.

Se opri, studiind florile minunate, toţi trandafirii roşii, poate un pic prea asemănători cu cei pe care i-ar fi ales un florar pentru un mort, se gândi ea. Sau, se mai gândi ea, ca şi cum i-ai fi cules din cimitir.

Apoi, cu un mic fior, se gândi la Lasher. Flori aruncate la picioarele lui Deirdre. Flori puse în mormânt. De fapt era atât de şocată încât, pe moment, îşi putu auzi din nou inima bătându-i nebuneşte. Şi totuşi, ce idee absurdă. Probabil Gerald a pus florile acolo sau Pierce, când s-a ocupat de saltele. În definitiv, era o vază obişnuită, cu apă proaspătă până la jumătate, iar florile erau doar nişte

trandafiri.

Şi din nou, toate aceste lucruri păreau cel puţin ciudate, fantomatice. În timp ce îşi potolea puţin bătăile inimii, Rowan remarcă un lucru deosebit la buchet. Nu era o expertă, dar, în general, nu erau trandafirii mai mici decât aceştia? Cât de mari şi pline de petale erau aceste flori! Şi culoarea, roşu-sângerie. Priveşte puţin tulpinile şi frunzele! În mod invariabil, frunzele trandafirilor aveau forma de migdală, iar acestea nu erau aşa, aveau o mulţime de puncte. De fapt nu erau două frunze cu acelaşi model sau număr de puncte în tot buchetul. Ciudat. Ca şi cum fiecare trandafir crescuse sălbatic, genetic sălbatic, aleatoriu şi plin de mutaţii stranii.

Se mişcau, nu-i aşa? Creşteau. Ah, nu, doar îşi pierdeau petalele, aşa cum fac toţi trandafirii, deschizându-se până ce fiecare petală începea să cadă, apoi, într-o cascadă de petale, trandafirul rămânea gol. Rowan îşi scutură capul. Simţea o uşoară ameţeală.

Probabil, lăsat aici de către Pierce. Ce conta? Îi va telefona de la hotel doar ca să fie sigură şi o să-i spună cât de mult i-a apreciat gestul.

Trecu în partea din faţă a casei, încercând să simtă din nou sentimentul de plinătate de mai înainte, inspirând adânc. Totul părea solemn în jurul ei. Casa asta semăna cu un templu. Privi înapoi, în susul scărilor. Tocmai în capătul lor Arthur îl văzuse, atunci, de mult, pe Stuart Townsend.

Ei bine, acum nu era nimeni acolo.

Nimeni. Nimeni nici în salonul cel mare. Nimeni pe terasa de afară.

Nimeni.

— Ţi-e teamă de mine? întrebă ea cu glas tare. Rostirea acestor vorbe o făcu să simtă o ciudată exaltare. Sau te aştepţi să-mi fie mie frică de tine şi eşti supărat că nu e aşa? Asta e, greşesc cumva?

Doar tăcerea îi răspunse. Şi sunetul moale al căderii petalelor de trandafiri pe masa pe care se afla vaza.

Cu un zâmbet forţat, Rowan se întoarse la trandafiri, luă unul din vază şi, delicat, îl atinse de buze, dorind să simtă

moliciunea ca de catifea a petalelor lui. Apoi, ieşi pe uşă.

Era doar un trandafir enorm şi, priveşte, cât de multe petale şi cât de ciudat arătau ele. Începea deja să se usuce.

De fapt, petalele se răsuceau şi erau maronii pe margini. Rowan savură parfumul cel dulce pentru încă o clipă, apoi, aruncând trandafirul în grădină, ieşi pe poartă.

PARTEA A TREIA

VINO ÎN SALONAŞUL MEU

TREIZECI ŞI TREI

Nebunia reparaţiilor începuse joi dimineaţă deşi, cu o seară înainte, luase cina cu Aaron şi cu Rowan la Oak Haven şi prezentase, în linii generale, măsurile pe care le va lua. În ceea ce privea mormântul, tot ceea ce credea el în legătură cu acesta, cu uşa principală şi cu numărul treisprezece, era notat în carnet şi nu mai dorea să insiste asupra lor.

Drumul spre cimitir fusese cumplit. Toată dimineaţa cerul fusese înnorat şi totuşi era frumos, iar lui îi plăcuse să se plimbe cu Aaron pe acolo. Aaron îi arătase cum să-şi controleze puterile. A exersat fără mănuşi, atingând, când şi când, stâlpii porţilor, sau culegând crenguţe de sporiş sălbatic, apoi a alungat imaginile, ca şi cum ar fi blocat un gând urât sau obsesiv şi, spre surprinderea sa, a mers, mai mult sau mai puţin.

Dar cimitirul. Îl ura, îi ura frumuseţea romantică stinsă, ura grămada mare de flori în mare parte veştejite de pe mormântul lui Deirdre, care înconjurau şi acum cripta. Ura şi spaţiul gol unde trupul neînsufleţit al Carlottei Mayfair urma să fie depus în curând, ca să spunem aşa.

Apoi, în timp ce stătea acolo, şi realiza, şocat, că în cavou erau douăsprezece cripte iar uşa, aflată în partea superioară, era a treisprezecea poartă, apăruse vechiul său prieten, Jerry Lonigan, împreună cu câţiva membri palizi ai familiei Mayfair, iar sicriul pe rotile, care putea aparţine doar Carlottei, fu strecurat, în cursul celei mai scurte slujbe de înmormântare, de către preot, în cripta liberă.

Douăsprezece cripte, uşa în formă de gaură a cheii, apoi sicriul alunecând înăuntru, pac! Ridicase din nou ochii către uşa în formă de gaură a cheii, care arăta exact ca uşile din casă, dar de ce oare? Apoi plecaseră toţi, nu

înainte de a face repede schimb de amabilităţi, întrucât presupuseseră că el şi cu Aaron erau acolo pentru ceremonie, aşa că-şi arătaseră gratitudinea înainte de a pleca.

— Vino să bem o dată o bere împreună, spusese Jerry.

— Salutări Ritei.

Cimitirul se cufundase într-o linişte ameţitoare, care făcea să-ţi ţiuie urechile. Nu văzuse nimic de la începutul acestei odisee, nici măcar imaginile din borcane nu-l umpluseră de atâta groază cum o făcuse vederea acestui mormânt.

— Sunt treisprezece, îi spusese lui Aaron.

— Dar sunt atât de mulţi înmormântaţi în criptele acelea, explicase Aaron. Ştii cum se face.

— Este un tipar, murmurase el cu jumătate de gură, simţind cum îi fuge sângele din obraji. Priveşte, douăsprezece cripte şi uşa. Este un tipar, îţi spun eu. Ştiam că numărul şi uşa au legătură, doar că nu ştiu ce înseamnă.

Târziu după-amiază, aşteptând-o pe Rowan, în timp ce Aaron scria la calculator în camera din faţă, probabil istoria familiei Mayfair, Michael desenase uşa de la intrare în carnetul său. O ura. Ura partea de mijloc goală, pentru ceea ce reprezenta ea în basorelief, nu era doar o uşă, ci era chiar uşa principală.

— Am mai văzut uşa asta în alt loc, scrise el. Dar nu ştiu unde.

Ura până şi sa se gândească la ea, chiar dacă, încercând să fie om, acest lucru nu-l făcuse să se teamă într-atât.

Dar la cină, în curtea interioară de la Oak Heaven, în amurgul cenuşiu ce-i înconjura şi cu lumânările pâlpâind în umbra paharelor, hotărâseră, din nou, să nu mai piardă timpul cu tot felul de interpretări. Vor merge înainte, aşa cum stabiliseră. El şi cu Rowan petrecuseră noaptea în dormitorul din faţă al casei de pe plantaţie, o schimbare minunată faţă de hotel, iar la şase dimineaţa, când se treziseră, cu soarele luminându-i faţa, Rowan era deja în balcon, savurându-şi a doua ceaşca de cafea, fremătând de

nerăbdare să plece.

Începuse lucrul de îndată ce se întorsese la New Orleans, la ora nouă.

Nu se distrase niciodată atât de mult.

Închiriase o maşină şi cutreierase oraşul notând numele firmelor de construcţii care lucrau la cele mai frumoase case din cartierele rezidenţiale şi ale celor care renovau locuinţele elegante din centru. Coborâse din maşină şi vorbise cu şefii şi cu oamenii lor. Câteodată, intrase în amănunte cu oamenii mai vorbăreţi, dispuşi să arate cum munceau, discutase despre salarii şi despre perspective şi ceruse numele tâmplarilor şi zugravilor care aveau nevoie de lucru.

Sunase la firmele de arhitectură renumite pentru lucrările lor la casele mari, somptuoase, şi ceruse nenumărate recomandări. Atitudinea prietenoasă a oamenilor îl uimise. Iar când amintea de conacul Mayfair, erau cu toţii entuziasmaţi. Şi extrem de nerăbdători să-i dea sfaturi.

Cu toate că se construia mult, oraşul era plin de muncitori fără lucru. Afacerile cu petrol luaseră avânt în anii 1970 şi la începutul anilor 1980, ceea ce stârnise un interes extraordinar pentru renovări. Dar acum oraşul se afla în plină stagnare a afacerilor cu petrol, cu o economie afectată de numeroase falimente. Era lipsă de bani pe piaţă. Casele se vindeau la jumătate din valoare.

Până la ora unu angajase trei echipe de zugravi pricepuţi şi cea mai buna echipă de zidari din oraş – muncitori care proveneau din familii de mulatri şi negri liberi încă dinainte de Războiul Civil şi care tencuiau tavanele şi pereţii caselor din New Orleans de peste şapte sau opt generaţii.

Angajase şi doua echipe de instalatori, o firmă excelentă producătoare de materiale pentru acoperişuri şi un cunoscut specialist în peisagistică care să înceapă curăţarea şi reamenajarea grădinii. La ora două după-amiază, acesta vizitase, în jumătate de oră, proprietatea, împreună cu Michael, arătând spre cameliile şi azaleele

uriaşe, spre iarba surzilor şi trandafirii învechiţi, toate puteau fi salvate.

De asemenea, fuseseră angajate doua femei de serviciu – la recomandarea lui Beatrice Mayfair – care începuseră să şteargă mobila de praf, să lustruiască argintăria şi să spele vasele de porţelan care zăcuseră pline de praf ani în şir.

O echipă specială fusese programată pentru vineri dimineaţă să înceapă golirea piscinei şi să vadă ce trebuie făcut în vederea reparării acesteia şi a folosirii parţiale a echipamentului deja existent, dar învechit. Tot vineri fusese programat şi un instalator pentru bucătărie. Se stabilise ca inginerii sa examineze fundaţia şi verandele. Iar un tâmplar minunat şi om priceput la toate, pe nume Dart Henley, fusese nerăbdător sa devină mâna dreaptă a lui Michael.

La ora cinci, cum era încă lumină, Michael intră în subsolul casei cu o lanternă şi cu mască de protecţie şi confirmă, după ce mersese de-a buşilea timp de patruzeci şi cinci de minute, ca, într-adevăr, pereţii interiori erau în legătură unul cu altul şi ca intrau direct în pământ, ca era uscat şi curat şi suficient spaţiu pentru montarea unei centrale termice şi a întregii reţele de conducte aferente.

Între timp, Ryan Mayfair făcuse inventarul oficial şi legal al bunurilor ce aparţinuseră lui Deirdre şi Carlottei Mayfair. O echipă de avocaţi tineri, incluzându-i pe Pierce, Franklin, Isaac şi Wheatfield Mayfair – toţi urmaşii fraţilor fondatori ai firmei – a însoţit un grup de evaluatori şi de negustori de antichităţi care au identificat, au evaluat şi au etichetat fiecare candelabru, tablou sau oglindă în parte.

Nepreţuitele antichităţi franţuzeşti fură aduse din pod, inclusiv câteva scaune minunate care aveau nevoie doar să fie tapiţate şi mese care nu necesitau reparaţii. Lucrurile de preţ ale Stellei, aparţinând curentului art deco, pe cât de fragile, pe atât de bine păstrate, fură, de asemenea, scoase la lumină.

Fura descoperite zeci de tablouri vechi, pictate în ulei, precum şi carpete rulate, tapiserii vechi şi toate candelabrele de la Riverbend, toate puse în lăzi şi

însemnate.

Se întunecase de mult când Ryan termină treaba.

— Ei bine, draga mea, sunt fericit să-ţi spun că nu mai sunt cadavre.

Într-adevăr, telefonul primit mai târziu în seara aceea confirmase că inventarul uriaş era aproape la fel cu cel făcut la moartea Anthei. Lucrurile nu fuseseră nici măcar mişcate din loc.

— În majoritatea timpului am bifat pe listă, spuse el. Per total, până şi aurul şi bijuteriile au fost aceleaşi.

Urma sa aibă inventarul imediat.

În acest timp, Michael se întorsese la hotel, se ospătase, folosind room service, din bucatele delicioase oferite de restaurantul de la parter şi studiase toate cărţile de arhitectura pe care le strânsese din librăriile oraşului, arătându-i lui Rowan imagini cu diferite case din jurul proprietăţii ei şi cu alte vile izolate din Garden District.

Cumpărase un carnet „pentru casă“ de la drogheria K&B de pe bulevardul Louisiana şi întocmea o listă cu ceea ce voia sa facă. Trebuia să cheme nişte faianţari şi era bine să se uite mai atent la băile vechi, pentru că dependinţele erau absolut minunate şi nu dorea să schimbe ceea ce nu era nevoie.

Rowan citea câteva dintre actele pe care trebuia să le semneze. Deschisese un cont comun la banca Whitney în după-amiaza aceea doar pentru renovări, depunând trei sute de mii de dolari, avea cardul pentru Michael şi un carnet de cecuri.

— Oricât ai cheltui, nu este prea mult pentru casa asta, spuse ea. Merită ce e mai bun.

Michael râsese fericit. Avusese mereu un vis – să facă aşa ceva fără sa se gândească la bani, ca şi când ar fi fost vorba despre o operă de artă, fiecare decizie fiind luată pentru a atinge perfecţiunea.

La ora opt, Rowan coborâse ca să bea ceva la bar cu Beatrice şi cu Sandra Mayfair. Se întorsese în mai puţin de o oră. Mâine urma să ia micul dejun cu alţi doi veri. Totul era mai degrabă plăcut şi uşor. Vorbiseră. Şi îi plăcuseră

vocile lor. Întotdeauna îi plăcuse să asculte oamenii, în special când vorbeau atât de mult încât ea nu mai trebuia să zică nimic…

— Îţi spun eu, ştiu multe lucruri, dar nu-mi spun nimic. Şi ei ştiu că bătrânii cunosc aceste lucruri. Cu ei trebuie să vorbesc. Trebuie să le câştig încrederea, îi spusese ea lui Michael.

Vineri, instalatorii şi lucrătorii care reparau acoperişuri se înghesuiseră pe proprietate, zidarii intraseră cu galeţi, scări şi folii protectoare pentru podea şi mobilă, iar o maşină zgomotoasă, care pufăia, începuse să pompeze apa din piscină. Rowan se dusese în centru să semneze actele.

Michael îi însoţi pe faianţari în baia din faţă. Se hotărâse să repare baia şi dormitorul din faţă, astfel încât el şi cu Rowan să se poată muta cât mai curând cu putinţă. Rowan dorea un duş fără să deranjeze vechea cadă. Asta însemna să scoată câteva plăci de faianţă, să zidească un compartiment şi să închidă cada cu o cabină din sticlă.

— În trei zile e gata, promisese muncitorul.

Zidarii dădeau jos deja tapetul de pe tavanul dormitorului. Urma să fie chemat electricianul, deoarece cablurile electrice care făceau legătura cu candelabrul din bronz nu fuseseră niciodată izolate corespunzător. Iar Rowan şi Michael doreau un ventilator în tavan în locul candelabrului. Alte notiţe.

În jurul orei unsprezece, Michael se plimba pe veranda acoperită a salonului. Două femei de serviciu munceau vesele şi gălăgioase în camera din spatele lui. Decoratorul recomandat de Bea măsura ferestrele pentru draperii noi.

Am uitat de plasa asta veche, se gândi Michael. Notă ceva în carnet. Privi vechiul balansoar. Fusese curăţat, iar veranda măturată. Albinele bâzâiau în viţa de vie. Prin şirul des de bananieri din stânga putea vedea doar frânturi din siluetele muncitorilor aflaţi în jurul piscinei. Lărgeau aleea, curăţând două palme de pământ de pe dalele de piatră. Într-adevăr, suprafaţa pavată era mult mai mare decât îşi închipuise cineva.

Respiră adânc, privind fix mirtul de dincolo de pajişte.

— Nu a căzut nicio scară încă, am dreptate, Lasher? şi şoapta păru să se stingă în văzduh.

Doar bâzâitul albinelor şi zgomotele amestecate ale muncitorilor –bâzâitul slab al maşinii de tuns iarba care tocmai fusese pornită şi zgomotul suflantei care aduna frunzele de pe alei. Se uita, în treacăt, la ceas. Lucrătorii de la firma de aer condiţionat trebuiau să sosească din clipă în clipă. Proiectase o reţea de opt aparate de aer condiţionat care să asigure atât răcirea cât şi încălzirea, dar cea mai mare problemă era amplasarea echipamentului din cauza podului plin cu cutii, mobilă şi alte obiecte. Poate mergeau direct pe acoperiş.

Mai erau şi podelele. Trebuiau evaluate imediat. Podeaua din salon era încă deosebit de frumoasă, de pe vremea în care Stella o folosea pentru dans. Dar celelalte podele erau foarte murdare şi fără luciu. Bineînţeles că nimeni nu va zugrăvi în interior sau nu se va ocupa de podele până când zidarii nu-şi vor fi terminat treaba. Făceau prea mult praf. Trebuia să vadă cum lucrează zugravii afară. Aşteptaseră ca lucrătorii care se ocupau de acoperiş să repare streaşină. Dar zugravii şi vopsitorii aveau destul de curăţat şi de chituit la ramele ferestrelor şi obloane. Ce mai era? A, reţeaua telefonică, da, Rowan dorea o linie telefonică interioară. Este atât de mare casa asta. Pe urmă mai erau cabana şi vechea clădire cu locuinţele servitorilor, departe, în spatele casei. Se gândea să încheie un contract cu o firmă mai mică în vederea renovării complete a acesteia.

Era distractiv. Dar cum va ieşi basma curată? Asta era întrebarea. Cine vâna pe cine?

Nu voia să recunoască în faţa lui Rowan că era neliniştit în subconştient, că era sigur că sunt urmăriţi. Casa însăşi era vie. Poate că era doar o impresie lăsată de chipurile din pod – ale tuturor femeilor adunate în jurul lui. De fapt el nu credea în fantome în sensul acela. Dar locul absorbise personalităţile celor din familia Mayfair, nu-i aşa, cum se crede ca se întâmpla cu casele vechi. I se

părea că de fiecare dată când se întoarce vede pe cineva sau ceva care, de fapt, nu era acolo.

Ce surpriza să intre în salon şi să vadă doar lumina soarelui şi mobila veche, neglijată. Oglinzile enorme se înălțau peste cameră, protejând-o. Tablourile vechi, fără viaţă, întunecate, aşteptau în ramele lor. Privi mult timp portretul neclar al Stellei – o fotografie pictată. Avea zâmbetul atât de dulce şi părul negru, ondulat. Trăgea cu coada ochiului la el prin geamul murdar şi întunecat al tabloului.

— Doriţi ceva, domnule Mike? îl întrebă tânăra femeie de serviciu. Negă din cap.

Se întoarse şi privi balansoarul gol. Se mişcase? Era o prostie. Parcă aştepta să se întâmple ceva. Închise carnetul şi se întoarse la lucru.

Joseph, decoratorul, îl aştepta în sufragerie.

Era şi Eugenia. Dorea să muncească. Cu siguranţa putea face ceva. Nimeni nu cunoştea casa ca ea, lucrase în casa aceasta cinci ani. Eugenia îi spusese fiului ei chiar în dimineaţa aceea ca nu este prea bătrână ca să muncească şi că va munci până va muri.

— Doctoriţa Mayfair vrea draperiile din mătase? îl întreba decoratorul. Sunteţi sigur? Vreau să-i arăt douăzeci de feluri de damasc şi catifea care costa pe jumătate.

Când Michael se întâlni cu Rowan pentru a lua prânzul la Mayfair and Mayfair, ea încă mai semna. Fu surprins de dezinvoltura şi de încrederea cu care Ryan îl salută şi începu să explice cum stau lucrurile.

— Înaintea Anthei şi a lui Deirdre a existat întotdeauna obiceiul de a încheia un testament, spuse el. Rowan vrea să revină la acest obicei. Acum facem o listă cu membrii familiei Mayfair care ar putea accepta să participe iar Beatrice vorbeşte deja la telefon. Te rog să înţelegi că nu este o nebunie, aşa cum pare. Majoritatea celor din familia Mayfair au bani în bancă şi au avut întotdeauna. Cu toate acestea, avem veri la colegiu, câţiva sunt studenţi la

medicină iar alţii fac economii pentru a-şi cumpăra o locuinţă. Înţelegi – lucruri de genul ăsta. Cred că este lăudabil că Rowan vrea să reînvie obiceiul. Şi, bineînţeles, ţinând cont de mărimea averii…

Totuşi era ceva înşelător la Ryan, ceva calculat şi atent. Nu era firesc? Părea sa-l testeze pe Michael cu aceste frânturi de informaţii. Michael se mulţumi doar să dea din cap şi să ridice din umeri.

— Sună minunat, spuse el.

Târziu după-amiază, Michael şi Rowan se întoarseră acasă şi discutară cu oamenii în jurul piscinei. Mirosul greu al nămolului care fusese dragat de pe fundul piscinei era insuportabil. Fără cămăşi şi în picioarele goale, oamenii îl transportau în butoaie. Nu erau spărturi în ciment. Îţi dădeai seama pentru că pământul nu era ud. Şeful de echipă îi spuse lui Michael că totul va fi reparat şi tencuit până la mijlocul următoarei săptămâni.

— Chiar mai repede, daca puteţi, spuse Rowan. Nu mă deranjează să plătesc ore suplimentare pentru acest weekend. Să fie gata repede. Nu suport să-o văd aşa cum este acum.

Fură bucuroşi să fie plătiţi în plus. De fapt, cam toţi muncitorii de faţă erau fericiţi că lucrează în weekend.

Toată instalaţia nouă de încălzire şi filtrare a apei fusese montată pentru piscină. Legăturile la instalaţia de gaz erau bune. Noua instalaţie electrică funcţiona deja.

Michael luă legătura prin telefon cu o altă echipă de zugravi pentru a renova cabana. Desigur, vor munci şi sâmbăta pentru un salariu şi jumătate. Nu le va lua mult să vopsească uşile din lemn, să repare duşul, toaleta şi cabinele.

— Ce culoare vrei să aibă casa? întrebă Michael. Vor ajunge să zugrăvească exteriorul mai repede decât crezi. Vrei ca garsoniera şi cabana să aibă aceeaşi culoare, nu-i aşa?

— Spune-mi tu cum ai vrea să fie, zise ea.

— Aş lăsa-o violet, aşa cum a fost întotdeauna. Obloanele verde închis se potrivesc foarte bine. De fapt, voi păstra

toate culorile – albastru pentru acoperiş şi verande, gri pentru podelele verandelor şi negru pentru gardul din fier. Apropo, am găsit pe cineva care poate înlocui bucăţile din fier lipsă. Deja face matriţa. Are propriul său magazin în spate, lângă râu. Ştiai de gardul din fier care înconjoară proprietatea?

— Spune-mi.

— Este chiar mai vechi decât casa. Este versiunea de la începutul secolului al XIX-lea pentru modelul ochi de lanţ. A fost prefabricat. Se întinde cât ţine First Street, cotind apoi pe Camp, pentru că atât era de mare, cândva, proprietatea. Acum, ar trebui să-l vopsim, doar să-l acoperim cu un strat de vopsea neagră, la fel ca grilajele din fier forjat…

— Adu toate echipele de care ai nevoie, spuse ea. Culoarea violetă este perfectă. Iar dacă trebuie sa iei o hotărâre fără mine, fă-o. Fa-o să arate aşa cum crezi ca ar trebui să fie. Cheltuieşte atât cât crezi că se cuvine să fie cheltuit.

— Iubito, eşti visul oricărui antreprenor, spuse el. Pornim în trombă. Trebuie să plec. Îl vezi pe bărbatul care tocmai a ieşit pe uşa din spate? Vine să-mi spună că a dat peste o problema la pereţii băii de la etaj. Ştiam că aşa va fi.

— Nu munci prea mult, îi spuse ea la ureche, cu voce joasă, catifelată, dându-i fiori. Simţi o zvâcnire plăcută între picioare când ea îşi strivi pieptul de braţul lui. Nu era timp pentru asta.

— Sa muncesc prea mult? Îmi fac doar încălzirea. Să-ţi mai spun ceva, Rowan. Sunt câteva case irezistibile în apropriere pe care aş vrea să le renovez când o vom termina pe a noastră. Prevăd viitorul, Rowan. Vad firma, *Marile Speranţe,* cu birouri pe Magazine Street. Le-aş putea renova fără grabă şi cu migală şi aş înviora piaţa imobiliară. Această casă este doar prima.

— De cât ai nevoie ca să faci asta?

— Iubito, am bani, spuse el, sărutând-o uşor. Am suficienţi bani. Întreabă-l pe vărul tău Ryan, dacă nu mă

crezi. Aş fi foarte surprins dacă nu mi-a verificat creditul.

— Michael, dacă îţi spune un singur cuvânt urât…

— Rowan, sunt fericit. Relaxează-te!

Zilele de sâmbătă şi duminică trecură la fel de repede. Grădinarii munciră până după lăsarea întunericului, smulgând buruienile şi scoţând utilajele din fonta dintre tufişuri.

Rowan, Michael şi Aaron aşezaseră masa şi scaunele vechi în mijlocul pajiştii şi mâncau acolo, de prânz, în fiecare zi.

Aaron făcuse progrese cu cărţile lui Julien, dar erau mai mult liste de nume însoţite de propoziţii scurte, enigmatice. Nu era niciun fel de autobiografie.

— Până acum, bănuiala mea este ca sunt liste cu cei pe care s-a răzbunat. Citi spre exemplificare:

„4 aprilie 1889. Hendrickson a primit ce a meritat.“

„9 mai 1889. Lui Carlos i s-a răspuns cu aceeaşi monedă.“

„7 iunie 1889. Foarte supărat pe Wendell pentru ieşirea sa de aseară. I-am arătat cum stau lucrurile. Nu mai sunt probleme.“

— Şi continuă tot aşa, spuse Aaron. Pagină după pagină, volum după volum. Rar întâlneşti hărţi, desene şi scurte explicaţii de ordin financiar. Dar, în cea mai mare parte, asta e tot. Aş spune că sunt aproximativ douăzeci şi două de adnotări pe an. Încă nu am dat de un paragraf întru totul inteligibil. Dacă există autobiografia, cu siguranţă ea nu este aici.

— Dar podul, eşti dispus să urci acolo? îl întreba Rowan.

— Nu acum. Am căzut aseară.

— Despre ce vorbeşti?

— Am căzut pe scări la hotel. Nu am avut răbdare să aştept liftul. S-a întâmplat la etajul unu. Putea să fie mai rău.

— Aaron, de ce nu mi-ai spus?

— Pai, s-a întâmplat destul de curând. Nu este nimic neobişnuit, cu excepţia faptului că nu-mi amintesc cum am

alunecat. Mi s-a umflat glezna şi aş vrea să amân vizita în pod.

Rowan era mâhnită şi mânioasă. Privi îndelung faţada casei. Oamenii lucrau. La streaşină, pe verande, la ferestrele dormitorului.

— Nu te speria degeaba, spuse Aaron. Vreau să ştii, dar nu vreau să te tulburi.

Lui Michael îi era limpede că Rowan rămăsese fără cuvinte, îi simţea mânia. Îi vedea faţa desfigurată de mânie.

— Noi nu am văzut nimic, aici, îi spusese Michael lui Aaron. Absolut nimic. Şi nici altcineva nu a văzut, cel puţin nu ceva care să merite să fie spus unuia dintre noi.

— Nu-i aşa că ai fost împins? întrebă Rowan cu voce joasă.

— Poate, răspunse Aaron.

— Joacă diverse jocuri cu tine.

— Aşa cred şi eu, spuse Aaron, dând din cap. De asemenea, îi place să trântească întruna cărţile lui Julien când are ocazia, adică ori de câte ori ies din cameră. Repet, am crezut că este important să ştii asta, dar nu vreau să fii neliniştită.

— Ce face?

— Poate că vrea să-ţi atragă atenţia, zise Aaron. Nu ştiu dacă să-ţi spun. În orice caz, ai încredere că-mi pot purta singur de grijă. Munca aici este o plăcere.

— Nicio problema, spuse Michael, căzut pe gânduri.

După prânz, Michael şi Aaron merseră pe jos până la poartă.

— Nu-i aşa că mă distrez prea mult? întrebă Michael.

— Bineînţeles că nu, spuse Aaron. E o afirmaţie ciudată.

— Aş vrea să ne confruntăm, zise Michael. Cred că aş câştiga într-o astfel de situaţie. Dar aşteptarea mă înnebuneşte. Până la urmă, ce aşteaptă?

— Dar mâinile tale? Vreau să încerci să stai fără mănuşi.

— Am încercat. Îmi scot mănuşile câteva ore în fiecare zi. Nu mă pot obişnui cu căldura, am o vâjâială. Vrei să te însoţesc înapoi la hotel?

— Bineînţeles că nu. Ne vedem acolo, deseară, dacă ai timp să bem ceva.

— Da, nu-i aşa că este ca un vis care devine realitate? întrebă el melancolic. Mă refer la mine.

— Ba la amândoi, spuse Aaron.

— Ai încredere în mine?

— De ce naiba întrebi asta?

— Crezi că voi câştiga? Crezi că voi reuşi să fac ceea ce vor ei?

— Tu ce crezi?

— Cred ca ea mă iubeşte şi că tot ceea ce se va întâmpla va fi minunat.

— Aşa cred şi eu.

Se simţea bine, iar fiecare oră îi aducea noi realizări; în timpul petrecut în casă nu mai avu amintiri incomplete ale viziunilor. Nu mai simţi prezenţa vreunei fantome.

Era liniştitor să fie cu Rowan, să stea în vechiul apartament spaţios, să facă dragoste şi apoi să se trezească şi să se întoarcă la cărți şi la notiţe. Era liniştitor să fie obosit după o zi de efort fizic şi să-şi simtă corpul revenindu-şi după două luni de inactivitate şi prea multa bere.

Acum bea puţină bere sau de loc; iar în absenţa alcoolului simţurile sale erau foarte ascuţite; abia putea să profite suficient de trupul neted şi tânăr al lui Rowan şi de forţa ei inepuizabilă. Lipsa ei totală de narcisism sau de timiditate treziseră în el o duritate care ei părea să-i placă. Erau clipe când dragostea lor era plină de zburdălnicii şi chiar uşor violentă. Dar totdeauna se termina cu tandreţe şi cu îmbrăţişări fierbinţi, aşa încât se întreba cum a putut dormi în aceşti ani fără braţele ei în jurul lui.

TREIZECI ŞI PATRU

Pentru ea nu avea timp decât dimineaţa devreme. Indiferent cât de târziu se culca, deschidea ochii la ora patru dimineaţa. Indiferent cât de devreme se ducea la culcare, Michael dormea buştean până la nouă dimineaţa dacă nu era cineva care să-l scuture sau să strige la el.

Era bine. Îi oferea liniştea pe care sufletul ei o cerea. Nu mai cunoscuse niciodată un bărbat care să o accepte cu totul aşa cum era; cu toate acestea, erau clipe când trebuia să fugă de toţi.

Iubindu-l în ultimele zile înţelesese, pentru prima dată, de ce avusese relaţii de scurtă durată. Era vorba de sclavie, această pasiune stăruitoare – incapacitatea de a privi chiar şi spatele lui gol şi neted sau lanţul de aur din jurul gâtului său puternic fără să-l dorească, fără să scrâşnească din dinţi în tăcere la gândul de a ajunge sub cearşaf şi de a mângâia părul negru din jurul testiculelor, făcându-i penisul să i se întărească în mână.

Iar faptul că vârsta îi dădea o oarecare superioritate – capacitatea de a spune după a doua oară, cu tandreţe, dar cu hotărâre: „Nu mai pot să o fac încă o dată“ –, îl făcea şi mai ispititor, mai mult decât un tânăr insistent, deşi nu ştia cu adevărat, pentru că nu fusese sâcâită niciodată de un tânăr. Dar când lua în considerare bunătatea, blândeţea, lipsa totală a egoismului specific tinerilor, schimbul vârstei cu forţa nemărginită se dovedea a fi unul perfect.

— Vreau să-mi petrec restul vieţii cu tine, şoptise ea de dimineaţă, degetul alunecându-i pe barba neagră, aspră şi ţepoasă, care îi acoperea atât bărbia cât şi gâtul, ştiind că nu-l va deranja. Sufletul şi trupul meu au nevoie de tine. Indiferent ce va fi, voi avea nevoie de tine.

Îl sărutase, fără riscul de a-l trezi.

Dar acum timpul îi aparţinea numai ei, nu-l mai privea,

nu se mai gândea la el.

Şi era minunat să se plimbe, la răsăritul soarelui, pe străzile pustii, să vadă veveriţele alergându-se printre crengile stejarilor şi să audă pasările nervoase ţipând trist, chiar cu disperare.

Uneori ceaţa se furişa pe trotuarele pavate. Iar gardurile din fier sclipeau acoperite de rouă. Cerul era străbătut de la un capăt la celalalt de raze roşii, însângerate, ca un apus, stingându-se încet în lumină.

La acea oră, în casă era răcoare.

Şi era bucuroasă pentru că, în general, îşi revenea greu în urma căldurii. Şi avea o misiune de îndeplinit care nu-i făcea de loc plăcere.

Ar fi trebuit să o îndeplinească până acum, dar era unul dintre acele lucruri pe care dorise să le ignore, să le înlăture din tot ceea ce i se oferea.

Urcând scările era deja nerăbdătoare. Emoţia atât de puternică, aproape dureroasă, o luă prin surprindere. Intră în dormitorul vechi, foarte spaţios, care aparţinuse mamei ei, merse de cealaltă parte a patului, unde poşeta din catifea cu monede de aur zăcea uitată pe noptiera cu blatul din marmură. Tot acolo era şi caseta de bijuterii. În toată învălmășeala, nu îndrăznise nimeni să le atingă.

Dimpotrivă, cel puţin şase muncitori veniseră să anunţe că obiectele erau acolo şi cineva trebuia să se ocupe de ele.

Da, sa facă ceva cu ele.

Privi fix monedele de aur risipite lângă poşeta veche din catifea, zăcând într-o grămadă soioasă. Numai Dumnezeu ştia de unde veneau de fapt.

Luă poşeta, puse monedele înăuntru, luă şi caseta de bijuterii şi le duse în sufragerie, camera ei preferată.

Lumina blândă a dimineţii tocmai pătrundea prin ferestrele murdare. Folia protectoare întinsă de zidar acoperea jumătate din podea şi o scară mobilă ajungea la tavanul nefinisat.

Strânse pânza care acoperea masa, dădu la o parte draperia de pe scaun şi se aşează cu grămada de lucruri de

preţ în braţe, punându-le pe masă, în faţa ei.

— Eşti aici, şopti ea. Ştiu că eşti aici. Mă urmăreşti.

I se făcu frig în timp ce vorbea. Scoase o mână de monede şi le întinse pe masă ca să le vadă mai bine în lumină. Monede romane. Nu trebuia să fie de meserie ca să vadă asta. Iar asta era o monedă spaniolă, cu numere şi litere incredibil de clare. Băgă mâna în poşetă şi scoase alte obiecte de preţ. Monede greceşti? Nu era sigură. Erau lipicioase din cauza umezelii şi a prafului. Ce bine ar fi să le lustruiască.

Deodată îi veni ideea că ar fi o sarcină foarte potrivită pentru Eugenia, să le lustruiască.

De-abia zâmbi la gândul acesta că şi auzi un zgomot în casă. Un foşnet slab. Doar freamătul scândurilor. Michael ar fi anunţat dacă ar fi ajuns aici. Nu dădu atenţie.

Strânse toate monedele şi le băgă înapoi în poşetă, o împinse într-o parte şi luă caseta de bijuterii. Era foarte veche, dreptunghiulară, cu balamale mate. Catifeaua era tocită în unele locuri şi se vedea lemnul; era adâncă, cu şase compartimente.

Totuşi bijuteriile nu erau aranjate. Cercei, coliere, inele, broşe, toate erau amestecate. Iar la fundul casetei erau multe pietricele ce păreau a fi pietre preţioase neprelucrate. Erau rubine adevărate? Smaralde? Nu-şi putea da seama. Nu putea deosebi o perlă adevărată de una falsă. Nici bijuteriile din aur de imitaţii. Dar aceste coliere erau obiecte de artă, modelate cu măiestrie, şi o cuprinse un sentiment de veneraţie şi de tristeţe când le atinse.

Se gândi la Antha alergând pe străzile oraşului New York cu o mână de monede pentru a le vinde. Şi simţi o durere ascuţită în tot corpul. Se gândit la mama ei, stând în balansoarul de pe verandă, cu salivă pe bărbie, şi toată această bogăţie atât de aproape, cu smaraldul Mayfair la gât ca un zorzon de copil.

Smaraldul Mayfair. Nici nu se mai gândise la el din prima noapte când îl pusese în camera cu porţelanuri. Se ridică şi se îndreptă spre cameră – neîncuiată în tot acest

timp ca, de altfel, toate celelalte – iar acolo, pe raftul din lemn, după uşă, era o casetă mică din catifea, printre ceştile şi farfurioarele Wedgwood, exact unde o lăsase.

O luă, o puse pe masă şi o deschise cu atenţie. Bijuteria bijuteriilor – mare, dreptunghiulară, strălucitoare în montura sa din aur. Se schimbase de când ştia trecutul acestei bijuterii.

În prima noapte i se păruse ireală şi puţin respingătoare. Acum i se părea vie, cu o poveste proprie. Ezită să o ia din catifeaua murdară. Bineînţeles că nu-i aparţinea! Aparţinea celor care crezuseră în ea şi care o purtaseră cu mândrie, acelora care voiseră ca *el* să vină.

Pentru o clipă, voi cu ardoare să fie una dintre ele. Încercă să respingă ideea, dar simţi dorinţa de a accepta, cu toată inima, întreaga moştenire.

Se înroşise? Îşi simţea obrajii fierbinţi. Poate că era doar aerul umed şi soarele care răsărea încet, iar grădina se umplea de lumină, ceea ce făcea copacii să se trezească la viaţă, iar cerul care devenise deodată albastru.

Îi era mai degrabă ruşine de Aaron şi de Michael. Ei ar putea şti ce gândise.

Îl dorise pe diavol ca o vrăjitoare. Râse uşor.

Deodată i se păru nedrept, foarte nedrept ca *el* să-i fie duşman declarat înainte să se cunoască.

— Ce mai aştepţi? întrebă cu voce tare. Eşti ca vampirii timizi, din legende, care trebuie să fie invitaţi? Nu cred. Aceasta este casa ta. Acum eşti aici. Mă asculţi şi mă priveşti.

Se sprijini de spătar, aruncându-şi ochii asupra picturilor de pe pereţi care reveneau încet la viaţă în lumina palidă. Pentru prima dată zări o femeie micuţă, goală, la fereastra casei de pe plantaţia din tablou. Iar un alt nud decolorat stătea pe malul verde închis al unei lagune. O făcu să zâmbească. Ca şi când ar fi descoperit un secret. Se întreba dacă Michael văzuse aceste două tablouri. Casa era plină de lucruri nedescoperite, ca şi gradina sa mohorâtă şi deprimantă.

Dincolo de ferestre, dafinul vişiniu se legăna odată cu

briza. De fapt, începuse să danseze de parcă vântul se prinsese de crăcile groase, închise la culoare. Îl auzi lovindu-se de balustrada verandei. Se atinsese de acoperiş, apoi îşi revenise când vântul încetase, bătând înspre mirtul din depărtare.

Era fascinant modul în care crengile înalte şi subţiri, pline de flori roz, începuseră să danseze şi întregul copac începuse să se zvârcolească, se atinsese de zidul cenuşiu al casei vecine şi trimisese jos o ploaie de frunze agitate. Ca o lumină mare care se sfărâma în bucăţele.

Avea ochii înceţoşaţi; era conştientă că membrele îi erau destinse, căzând într-o nedesluşită stare de visare. Da, priveşte dansul copacului. Priveşte iar dafinul vişiniu şi ploaia de frunze care cade pe scândura verandei. Priveşte crăcile subţiri care se întind să zgârie geamurile.

Îşi concentră privirea, brusc, privind fix crengile şi mişcarea lor armonioasă şi lentă când loveau geamul.

— Tu, şopti ea.

Lasher era în copaci, la fel cum Deirdre îl făcuse să vină în faţa şcolii cu internat. Iar Rita Mae nu ştiuse niciodată ce-i descrisese de fapt lui Aaron Lightner.

Stătea țeapănă în scaun. Copacul se apleca tot mai aproape, apoi se retrăgea, legănându-se atât de graţios şi, în acest timp, crengile acopereau cu adevărat soarele iar frunzele se rostogoleau în geam, rupte şi răsucite. Totuşi în cameră era cald şi nu se simţea vântul.

Nu-şi amintea când se ridicase. Dar stătea în picioare. Da, el era acolo. El făcea copacii să se mişte, pentru că nimeni altcineva de pe pământ nu-i putea face să se mişte aşa. I se ridică părul pe braţe. Şi simţi rece deasupra capului, de parcă o atingea ceva.

Părea că aerul din jur se schimbase. Cu siguranţă, nu era briza. Mai degrabă ca o perdea care o atingea uşor. Se întoarse şi se uită fix pe Chestnut Street. Fusese, o clipă, ceva acolo, o umbra, ceva care se micşorase şi apoi se mărise, ca o fiinţă marină întunecată, cu tentacule? Nu. Nimic altceva decât stejarii de peste drum. Iar cerul devenea şi mai luminos.

— De ce nu vorbeşti? întrebă ea. Sunt singură.

Cât de ciudat sunase vocea ei.

Dar acum erau alte zgomote care pătrundeau. Auzi voci afară. Oprise un camion şi auzi poarta scârţâind când muncitorii o împinseră pe dalele de piatră. Aştepta cu capul lăsat, apoi cineva întoarse mânerul sferic al uşii.

— Hei, doctore Mayfair…

— Neaţa, Dart. Neaţa, Rob. Neaţa, Billy.

Se auziră paşi grei pe scări. Cu zgomot slab şi înfundat, liftul coborî şi, curând, uşa din bronz se deschise cu zăngănitul cunoscut.

Da, era casa lor acum.

Se întoarse încet, aproape cu încăpățânare şi adună toate lucrurile de preţ. Le duse în debaraua cu porţelanuri şi le puse într-un sertar mare, unde fuseseră odată vechile feţe de masă, foarte uzate, aruncate acum. Cheia era încă în broască. Încuie şi o puse în buzunar.

Apoi se întoarse şi ieşi încet, cu paşi nesiguri, lăsând casa altora.

La poartă se întoarse şi se uită înapoi. Nici urmă de briză în gradină. Doar ca să fie sigură de ceea ce văzuse, se întoarse şi merse pe potecă, în jurul şi pe lângă vechea veranda a mamei sale şi înapoi către veranda servitorilor care se întindea de-a lungul sufrageriei.

Da, frunze verzi, răsucite. Ceva o atinse din nou şi se întoarse cu braţul ridicat de parcă s-ar fi ferit de o pânză de păianjen.

În jurul ei se aşternu liniştea. Nu se auzea niciun zgomot. Frunzişul se îndesise şi se înălţase peste balustradă.

— De ce eviţi să vorbeşti cu mine? şopti ea. Chiar ţi-e frică?

Nu se mişcă nimic. Căldura părea să se ridice din dalele de piatră. Ţânţarii mici se strângeau la umbră. Crinii albi, mari, moleşiţi, se aplecau aproape de faţa ei şi o trosnitură slabă îi atrase atenţia spre mijlocul grădinii de unde, dintr-o grămadă întunecată, răsărise un stânjenel violet, rătăcit, sălbatic, tremurător, o floare strâmbă, hidoasă, tulpina

aplecându-i-se neaşteptat de repede, de parcă o pisica s-ar fi aruncat asupra lui din tufişuri şi îl îndoise fără să-i pese.

Îl urmări legănându-se, apoi îl văzu îndreptându-se şi rămânând nemişcat, cu petalele zdrenţuite, tremurând. Era sinistru. Avu impulsul de a-şi băga degetul în el, de parcă era un organ. Dar ce se întâmpla cu el? Îl privi fix, simţind căldura grea pe pleoape; ridică mâna dreaptă pentru a alunga ţânţarii. Oare floarea creştea cu adevărat?

Nu. Ceva o vătămase şi era aproape ruptă, asta era tot; cât de hidoasă şi de mare era, dar aşa o vedea ea. Căldura, tăcerea, sosirea neaşteptată şi nedorită a oamenilor pe proprietatea ei tocmai în clipa ei de linişte. Nu putea fi sigură de nimic.

Îşi scoase batista din buzunar şi îşi şterse obrajii, apoi merse pe cărare spre poartă. Era tulburată, şovăielnică – vinovată că venise singură şi nu era sigură dacă se întâmplase ceva neobişnuit.

Toate planurile pentru acea zi îi reveniră în minte. Avea atât de multe de făcut. Iar Michael trebuia să se trezească acum. Dacă se grăbea, puteau să ia micul dejun împreună.

TREIZECI ŞI CINCI

Luni dimineaţă, Michael şi Rowan s-au dus împreună în centru pentru a obţine permisele de conducere valabile în statul Louisiana. Nu puteau cumpăra o maşină dacă nu aveau premise de conducere eliberate de autorităţile locale.

Când au predat permisele de conducere în California, obligaţi să o facă pentru a le putea primi pe cele de Louisiana, a avut loc un fel de ceremonie neobişnuit de emoţionantă. Ca şi cum ar fi predat paşaportul sau ar fi renunţat la cetăţenie. Michael s-a uitat în treacăt la Rowan şi i-a văzut zâmbetul discret, încântător.

Luni seara au servit cina la Desire Oyster. Bame cu sos de creveţi şi bere rece ca gheaţa. Uşile localului erau deschise către Bourbon Street, ventilatoarele fixate de plafon mişcau aerul din jur iar muzica plăcută şi voioasă de jazz se revărsa din barul Mahogany Hall de peste drum.

— Acesta este ritmul oraşului New Orleans, spuse Michael. Muzica de jazz adevărată, bucuria de a trăi. Nu are nimic trist în ea. Nici măcar când se cântă la înmormântări.

— Hai să ne plimbam, spuse ea. Vreau să vad toate aceste combinări nefericite cu ochii mei.

Petrecură seara în centru, hoinărind departe de luminile de pe Bourbon Street, pe lângă vitrinele magazinelor de lux de pe Royal şi Chartres şi înapoi la esplanada de pe malul râului, vizavi de Jackson Square.

Evident, mărimea centrului o uimi pe Rowan ca şi sentimentul de autenticitate care supravieţuise cumva renovărilor şi îmbunătăţirilor făcute. Michael fu din nou copleşit de amintiri – duminicile petrecute aici împreună cu mama sa. Nu putea aduce argumente contra refacerii bordurilor trotuarelor şi a felinarelor noi sau a pavajului

din jurul Jackson Square. Acum locul părea cât de cât mai important decât fusese în trecutul său plin de sărăcie şi schimbător.

Era atât de bine ca, după o plimbare lungă, să stai pe bancă pe faleză, privind doar strălucirea întunecată a apei şi dansul vapoarelor luminate ca torturile mari de nuntă când înaintau pe lângă formele neclare şi îndepărtate de pe mal.

Buna dispoziţie se răspândise printre turiştii care se îndreptau către esplanadă sau se întorceau de acolo. Conversaţii politicoase şi hohote de râs întâmplătoare. Cupluri care se îmbrăţişau în umbră. Un saxofonist singuratic interpreta fals o melodie sentimentală în schimbul mărunţişului pe care oamenii îl aruncau în pălăria de la picioarele sale.

În cele din urmă, se întorseseră în traficul aglomerat, îndreptându-se către Café du Monde, veche şi murdară, dar renumită pentru cafeaua cu lapte şi gogoşile cu zahăr. Au stat puţin în aerul cald în timp ce ceilalţi veneau şi plecau de la măsuţele lipicioase din jurul lor; apoi au hoinărit printre magazinele atractive care umpleau acum French Market, vizavi de clădirile întunecate şi elegante de pe Decatur Street, cu balcoanele lor din fier dantelat şi colonade zvelte din fier.

Pentru că l-a rugat, Michael a plimbat-o cu maşina prin Irish Channel, ocolind ruinele întunecate şi deprimante ale şantierului de construcţii St. Thomas, urmând, pe cât posibil, cursul râului, cu depozitele sale părăsite. Annunciation Street arăta puţin mai bine noaptea, cu lumini vesele la ferestrele căsuţelor. Şi-au continuat drumul în partea de sus a oraşului, pe o stradă îngustă, cu copaci, în partea victoriană a acestuia, unde casele răzleţe erau pline de ornamente şi i le-a arătat pe preferatele lui şi pe cele pe care i-ar plăcea să le renoveze.

Cât de bine era să aibă bani în buzunar în oraşul său natal, să ştie că poate cumpăra casele acelea, exact aşa cum visase fără speranţă şi cu disperare, de mult, în copilăria sa.

Rowan părea pasionată, fericită şi curioasă să afle mai multe despre lucrurile din jurul ei. Nu părea să aibă regrete. Totuşi era prea în pripă…

Ea vorbea din când în când, foarte degajată, vocea ei profundă fermecându-l şi distrăgându-i uşor atenţia de la subiect. A fost de acord că oamenii de aici erau foarte prietenoşi. Nu s-au grăbit în ceea ce au făcut; dar dacă erau sau nu nişte ticăloşi, asta era foarte greu să-ţi dai seama. Accentul pe care îl aveau membrii familiei ei o zăpăcise. Beatrice şi Ryan vorbeau cu accent de New York. Louisa avea un accent complet diferit, iar tânărul Pierce nu avea accentul tatălui sau; iar toţi vorbeau aproape ca Michael.

— Nu le spune asta, iubito, a avertizat-o el. Eu sunt de dincolo de Magazine Street şi ei ştiu asta. Să nu crezi că nu.

— Ei cred că eşti minunat, a spus ea, respingându-i explicaţia. Pierce spune că eşti un bărbat de moda veche.

A râs.

— Ei bine, la naiba, a spus Michael, poate că sunt.

Au stat până târziu, bând bere şi vorbind. Vechiul apartament din vilă era la fel de mare ca unul obişnuit, cu cameră de lucru, bucătărie, cameră de zi şi dormitor. Nu se îmbătase în ultimele zile şi el ştia că ea este conştientă de acest lucru, dar nu spunea nimic, ceea ce era acelaşi lucru. Au vorbit despre casă şi despre toate lucrurile mărunte pe care intenţionau să le facă.

Îi lipsea spitalul? Da. Dar nu era important acum. Avea planuri mari pentru viitor, pe care le va dezvălui destul de curând.

— Dar nu poţi renunţa la medicină. Doar nu vrei asta?

— Bineînţeles că nu, spuse ea îngăduitoare, făcând o pauză scurtă pentru a accentua. Dimpotrivă, văd medicina într-o lumină total diferită.

— Ce vrei să spui?

— Este prea devreme să-ţi explic. Nici eu nu sunt sigură. Dar problema moştenirii schimbă situaţia şi, cu cât aflu mai multe despre asta, cu atât lucrurile se vor schimba mai

repede. Sunt într-un proces de negociere cu familia Mayfair. Banii constituie problema. Arătă spre hârtiile de pe masă. Înaintăm destul de bine.

— Chiar vrei să faci asta?

— Michael, tot ceea ce facem în viaţă facem cu un scop. Eu am crescut cu bani. Asta înseamnă că am putut urma facultatea de medicină şi mi-am permis un lung rezidenţiat în neurochirurgie. Nu am avut soţ sau copii pentru care să-mi fac griji. Nu mi-am făcut griji pentru nimic. Dar acum banii au schimbat asta. Cu banii pe care îi are familia Mayfair s-ar putea finanţa proiecte de cercetare sau construi laboratoare întregi. În măsura în care se poate imagina, s-ar putea înfiinţa o clinică doar de neurochirurgie, lângă un centru medical. Ridică din umeri. Înţelegi ce vreau să spun.

— Da, dar dacă te implici atât, nu-i aşa că nu vei mai avea timp pentru sala de operaţii? Va trebui să fii administrator.

— Este posibil, spuse ea. Problema este moştenirea care constituie o provocare. Trebuie să-mi folosesc imaginaţia, aşa cum se spune.

Michael aprobă din cap.

— Înţeleg ce spui, răspunse el. Dar au de gând să-ţi facă neplăceri?

— În ultimă instanţă, da. Dar nu are importanţă. Când voi fi gata să încep, nu va mai conta. Voi face schimbările cât de uşor şi de abil voi putea.

— Ce schimbări?

— Repet, este prea devreme. Încă nu sunt gata să-ţi întocmesc un plan final. Dar mă gândesc la un centru medical de neurologie aici, în New Orleans, cu cel mai bun echipament şi laboratoare de cercetare de sine stătătoare.

— Dumnezeule, nu m-am gândit niciodată la aşa ceva.

— Până acum, nu am avut niciodată cea mai mică şansă de a inaugura un program de cercetare asupra căruia să am control complet – ştii cum e, să stabileşti obiectivele, normele, bugetul. Avea privirea pierdută. Cel mai important lucru este să gândesc în funcţie de *dimensiunea*

moştenirii. Şi să gândesc cu mintea mea.

Era tulburat şi nu ştia de ce. Simţise ceva rece pe spate, apoi pe gât.

— Nu ar fi asta izbăvirea, Michael? Dacă moştenirea familiei Mayfair ar fi folosită pentru a vindeca? Cu siguranţă îţi dai seama. De la Suzanne şi Jan van Abel, chirurgul, la marele şi noul centru medical, construit, bineînţeles, pentru a salva vieţi omeneşti.

Stătea acolo cugetând, incapabil să răspundă.

Ridică puţin din umeri şi îşi duse mâinile la tâmple.

— Sunt atât de multe de studiat, spuse ea, atât de multe de învăţat. Nu vezi continuitatea?

— Da, continuitatea, spuse el încet.

Era la fel de sigur de continuitate aşa cum era de clipa când se trezise la spital după înec – totul se lega. M-au ales pentru cine eram şi totul se leagă…

— Totul este posibil, spuse ea, urmărindu-i cu atenţie reacţia. Obrajii îi erau îmbujoraţi, iar ochii îi străluceau.

— Aproape perfect, spuse el.

— Atunci de ce arăți așa? Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu.

— Michael, nu te mai gândi la fantomele acelea. Nu te mai gândi la oamenii invizibili din cer care ne dau sens vieţii noastre. Nu există fantome în pod! Gândeşte pentru tine!

— Asta fac, Rowan. Nu te înfuria. Este o idee extraordinară. Nu ştiu de ce mă nelinişteşte. Ai puţină răbdare cu mine, iubito. Aşa cum ai spus, visele noastre trebuie să fie proporţionale cu posibilităţile. Iar acum mă depăşeşte puţin situaţia.

— Tot ceea ce trebuie să faci este să mă asculţi şi să mă laşi să gândesc cu voce tare.

— Sunt alături de tine, Rowan. Mereu. Cred că este grozav.

— Îţi este greu să-ţi formezi o idee, sublinie ea. Înţeleg. Şi mie mi-a fost greu la început. Dar blestemaţii ăia de bani sunt acolo, Michael. Este ceva întru totul respingător în legătură cu mormanul acela de bani. De-a lungul a două

generaţii, avocaţii au controlat averea permiţându-i să se îngraşe şi să se înmulţească ca un monstru.

— Da, ştiu.

— Cu mult timp în urmă, au pierdut din vedere faptul că era proprietatea unei singure persoane. Îşi aparţine sieşi într-un mod îngrozitor, este mai mare decât ar trebui să deţină sau să controleze orice fiinţă omenească.

— Mulţi ar fi de acord cu tine.

Dar nu-şi putea scoate din minte imaginea cu el zăcând pe patul de spital din San Francisco şi crezând că viaţa are sens, că tot ce făcuse sau fusese vreodată urma să fie îndreptat.

— Da, totul va fi îndreptat, spuse el. Nu-i aşa?

Atunci de ce avea în minte mormântul, cu cele douăsprezece cripte şi uşa de deasupra, numele Mayfair gravat cu litere mari şi florile care se veştejeau în arşiţa sufocantă?

Făcu un efort să alunge gândul şi se orientă către lucrul pe care ştia să-l facă cel mai bine. Privind-o, s-a gândit cum o va atinge, dar a rezistat impulsului, deşi era la doar câţiva centimetri de el şi era aproape sigur dispusă să fie atinsă.

Mergea. Un butonaş a fost acţionat în mecanismul nemilos numit creier. Se gândea la picioarele ei goale în lumina veiozei şi la sânii ei delicaţi şi plini sub halatul scurt din mătase.

Sânii i s-au părut întotdeauna un miracol, iar când îi atingi sau îi sugi par cu desăvârșire prea seducători pentru a fi mai mult decât ceva trecător – aştepţi să ţi se topească în gură, ca şerbetul sau frişca. De aceea erau acolo, zi de zi, aşteptându-te şi, în ceea ce îl privea, făceau parte din necunoscutele sexului feminin. Asta era toata ştiinţa pe care o cunoştea. S-a aplecat, şi-a lipit buzele de gâtul ei şi a mârâit încet, hotărât.

— În sfârşit ai făcut-o, şopti ea.

— Ei bine, e momentul, spuse el cu aceeaşi voce profundă. Ce-ai zice dacă te-aş duce în braţe în pat?

— Ar fi minunat. Nu ai mai făcut-o de când am fost

împreună prima dată.

— Cristoase! Cum am putut fi atât de neatent! Ce fel de bărbat de modă veche sunt eu? Cu braţul stâng pe sub coapsele ei mătăsoase şi fierbinţi, i-a cuprins umerii cu braţul drept, sărutând-o în timp ce o ridica, foarte bucuros în sinea lui că nu şi-a pierdut echilibrul. O avea – uşoară, lipită de el, supusă şi emoţionată. O nimica toată să o ducă în pat.

Marţi, muncitorii de la firma de aer condiţionat au început să lucreze. Erau suficiente acoperişuri de balcon pentru fiecare aparat de aer condiţionat. Joseph, decoratorul, luase toată mobila franţuzească care trebuia reparată. Toată mobila veche din dormitoare, din perioada când exista plantaţia, nu avea nevoie decât să fie lustruită, iar femeile de serviciu puteau face asta.

Zidarii terminaseră dormitorul din faţă. Zugravii izolaseră zona cu folii din plastic astfel încât să lucreze curat, în ciuda prafului din restul casei. Rowan alesese un bej deschis ca şampania pentru pereţii dormitorului şi alb pentru tavan şi tâmplărie. Veniseră şi oamenii să ia măsura scărilor pentru covoare. În sufragerie, parchetarii raşchetau podeaua unde, dintr-un motiv sau altul, furnir din stejar fusese pus peste vechiul pin, care avea nevoie doar de un strat proaspăt de lac.

Michael verificase chiar el coşurile de pe acoperiş. Şemineurile din bibliotecă şi din salonul dublu, care ardeau cu lemne, erau în stare bună de funcţionare. Restul şemineurilor fuseseră demult trecute pe gaz, iar unele dintre ele erau închise. Au hotărât să schimbe arzătoarele cu unele mai atractive, care să semene cu un foc de cărbuni.

Între timp, instalaţia din bucătărie fusese înlocuită în întregime. Vechile blaturi din lemn ale mobilierului fuseseră curăţate. Urmau să fie date cu lac până la sfârşitul săptămânii următoare.

Rowan s-a aşezat cu picioarele încrucişate pe podeaua din salon, împreună cu decoratorul, înconjuraţi de mostre

de material în culori strălucitoare. A ales mătase bej pentru draperiile din camera din faţă. Dorea un damasc de culoare mai închisă pentru sufragerie, care să se asorteze cu picturile murale ceva mai palide. Sus totul urma să fie vesel, în culori deschise.

Michael a examinat cu atenţie cataloagele cu mostre de parchet şi duşumele şi a ales tonuri calde de piersică pentru etajul inferior, bej închis pentru sufragerie, ceea ce va face să scoată în evidenţă picturile murale, şi alb pentru bucătărie şi cămări. A cerut costul manoperei de la muncitorii care spălaseră geamurile şi de la firmele care curăţaseră candelabrele. Pendula din salon fusese şi ea reparată.

Până vineri dimineaţă, menajera lui Beatrice, Trina, cumpărase aşternuturi noi pentru camerele de la etaj, inclusiv perne şi cuverturi, iar lenjeriile fuseseră împăturite şi puse în şifoniere şi în comode. Reţeaua de conducte din pod era gata. Vechiul tapet din camera lui Millie fusese dat jos, ca şi cel din camera Carlottei, precum şi cel din camera mamei ei, iar zidarii aproape terminaseră pregătirea pereţilor pentru a fi zugrăviţi.

Sistemul de alarmă fusese, de asemenea, instalat, inclusiv senzorii de fum, asigurarea ferestrelor, iar legătura cu serviciul de ambulanţă era rezolvată.

Între timp, o altă echipă de zugravi lucra în salon.

Singurul incident din ziua aceea a fost cearta lui Rowan, prin telefon, din timpul prânzului, cu doctorul Larkin din San Francisco. Ea i-a spus că îşi ia o vacanţă prelungită. El a simţit că ea îi înşeală încrederea. O moştenire şi o casă extravagantă în New Orleans o ademeniseră departe de adevărata ei vocaţie. Era clar că formularea ei nu tocmai clară în legătură cu scopul şi viitorul ei n-au făcut decât să-l întărâte. În cele din urmă, a scos-o din fire. Nu întorcea spatele muncii sale de-o viaţă. Vedea noi orizonturi, iar când va dori să discute cu el despre asta, îl va anunţa.

Când a închis telefonul era epuizată. Nici măcar nu se va întoarce în California pentru a vinde casa din Tiburon.

— Mă ia cu fiori numai când mă gândesc, spuse ea. Nu

ştiu de ce mă simt atât de puternică. Nu vreau să mai vad locul acela niciodată. Nu-mi vine să cred că am scăpat. Ar trebui să mă ciupesc ca să fiu sigură că nu visez.

Michael înţelegea; cu toate acestea, a sfătuit-o să nu vândă casa până când nu trece o anumită perioadă de timp.

Ea a ridicat din umeri. Ar fi vândut-o mâine, dacă nu ar fi fost închiriată doctorului Slattery, cel care îi ţinea locul în San Francisco. În schimbul unei chirii mici şi a renunţării la o garanţie, Slattery fusese de acord să pună în cutii lucrurile personale din casă şi să le expedieze cu vaporul în sud. Ryan aranjase să le pună într-un depozit.

— Cutiile acelea vor sta acolo nedeschise timp de douăzeci de ani, spuse el.

Vineri, în jurul orei două, Michael şi Rowan s-au dus la dealerul de Mercedes-Benz, pe St. Charles Avenue. Era o misiune amuzantă. Se afla în acelaşi corp de clădiri cu hotelul. Când era mic şi se întorcea acasă de la vechea bibliotecă de la Lee Circle, intra în marele salon de prezentare, deschidea portierele maşinilor germane extraordinar de frumoase şi le privea cu admiraţie până când îl observa vânzătorul. Nu-l deranja să vorbească despre asta. De fapt, avea câte o amintire despre fiecare clădire pe lângă care treceau, îşi amintea tot ceea ce făcuse.

S-a mulţumit doar să privească, amuzat în sinea lui, cum Rowan completează un cec pentru două maşini – una mică, decapotabilă, eleganta, 500SL, cu două locuri, şi un sedan foarte elegant, cu patru portiere. Ambele de culoare crem, cu tapiţerie din piele caramel.

Cu o zi înainte, chiar el alesese o dubiţă în stil american, simplă, lucioasă şi luxoasă, în care putea pune tot ce dorea, dar silenţioasă şi rapidă, confortabilă, cu aer condiţionat şi radio. L-a amuzat faptul că Rowan nu considera nimic deosebit în cumpărarea acestor maşini. Nici măcar nu i se păruse interesant.

Rowan l-a rugat pe vânzător să-i livreze sedanul pe First Street, să intre în curte pe poarta din spate şi să lase

cheile la Pontchartrain. Vor pleca cu maşina decapotabilă.

Ieşiră din salonul de prezentare direct pe St. Charles Avenue, spre mulţimea din faţa hotelului.

— Să plecăm în weekend-ul ăsta, spuse ea. Să uităm de casă şi de familie.

— Deja? întrebă el. Visa să ia unul dintre vapoarele de pe fluviu şi să plece într-o croazieră în seara aceea.

— Să-ţi spun de ce. Am făcut o descoperire interesantă, anume că cea mai bună şi cea mai albă plajă din Florida este la mai puţin de patru ore de aici. Ştiai asta?

— Aşa este.

— Sunt câteva case de vânzare într-un oraş din Florida, numit Destin, iar una dintre ele are propriul ponton pentru ambarcaţiuni. Am aflat de ele de la Wheatfield şi Beatrice. Wheatfield şi Pierce merg la Destin în vacanţa de primăvară. Beatrice merge mereu. Ryan a dat telefon în numele meu agentului imobiliar. Ce spui?

— Bine, de ce nu?

Altă amintire, gândi Michael. Vara aceea, când el avea cincisprezece ani, şi familia a mers cu maşina spre acele plaje foarte albe de pe fâşia îngustă de pământ a Floridei. Apa verde sub apusul însângerat. Se gândise la asta în ziua înecului, aproape cu o oră înainte să o întâlnească pe Rowan Mayfair.

— N-am ştiut ca suntem atât de aproape de Golful Mexic, spuse ea. Golful chiar e o chestie. Vreau să spun că Oceanul Pacific e un loc bun de navigat.

— Ştiu, râse. Recunosc apa bună de navigat când o vad. Se opri.

— Pai, abia aştept să văd Golful.

— Bineînţeles.

— N-am mai fost în Golf de când eram în liceu şi am mers în Marea Caraibelor. Dacă este la fel de cald pe cât îmi amintesc…

— Cu siguranţa merită să facem o călătorie.

— Ştii, poate reuşesc să pun pe cineva să o aducă pe *Sweet Christine* aici sau, mai bine, să cumpăr o barcă nouă. Ai fost vreodată în croazieră în Golf sau în Marea

Caraibelor?

— Nu, negă el din cap. Trebuia să-mi dau seama după ce am văzut casa aceea din Tiburon.

— Doar pentru câteva ore, Michael, spuse. Vino, nu ne va lua mai mult de un sfert de oră să împachetăm.

Ultima oprire a fost acasă.

Eugenia era la masa din bucătărie, lustruind toată vesela de argint din sertare.

— Este o bucurie să vezi cum locul ăsta îşi revine, spuse ea.

— Da, nu-i aşa? confirmă Michael. Îşi puse uşor braţul pe după umărul ei slab. Ce ar fi să te muţi în vechea ta cameră, Eugenia? Vrei?

O, da, a spus că-i va face plăcere. Va sta şi în weekend-ul acesta, bineînţeles. Era prea bătrână pentru toţi copiii din casa fiului ei. Ţipa prea mult la copiii aceia. Va fi fericită să se întoarcă. Da, încă are cheile.

— Dar aici nu-ţi trebuie niciodată chei, le spuse ea.

Zugravii munceau la ultimul etaj. Echipa din curte urma să stea până la lăsarea întunericului. Dart Henley, mâna dreaptă a lui Michael, a acceptat bucuros să supravegheze totul în weekend. Nicio grijă.

— Uite, piscina este aproape gata, remarcă Rowan. Într-adevăr, era gata în interior, se făceau ultimele retuşuri.

Dalele de piatră fuseseră curățate de buruieni, trambulinele reparate iar bordurile din calcar se vedeau acum prin toata gradina. Capra de la trăsură fusese scoasă; scaune şi mese vechi din fontă fuseseră descoperite în tufişuri. Iar treptele de piatră care coborau de la veranda închisă fuseseră descoperite, ceea ce dovedea că înaintea lui Deirdre aceasta fusese deschisă. Cândva se putea ieşi pe uşa salonului, pe aleea din dale, spre pajişte.

— Ar trebui să o lăsăm aşa, Rowan. E nevoie să fie deschisă, a spus Michael. Şi apoi, avem veranda aceea micuţă închisă de la bucătărie, în spate. Au închis deja acolo. Vino să vezi.

— Crezi că poţi fugi mereu? întrebă Rowan. Îi aruncă

cheile de la maşină. De ce nu conduci? întreba ea. Cred că eşti neliniştit din cauza stilului meu de a conduce.

— Doar când treci prin intersecţii în plină viteză şi opreşti la indicatoare frânând brusc, spuse el. Vreau să spun că devin nervos când încalci două reguli de circulaţie în acelaşi timp.

— Bine, frumosule, atâta timp cât ajungem acolo în patru ore.

Priviră pentru ultima dată casa. Lumina de aici semăna cu aceea din Florenţa, în privinţa asta, ea avea dreptate. Faţada sudică te ducea cu gândul la un vechi palat italian. Totul mergea atât de bine.

Simţi o durere ciudată, un val de tristeţe şi de pură fericire.

Sunt aici, cu adevărat aici, îşi spuse în tăcere. Nu mai visez la asta din depărtare, ci chiar de aici. Viziunile îi păreau îndepărtate, şterse şi ireale. Nu mai avusese de mult nicio viziune.

Dar Rowan aştepta, la fel şi plaja curată, cu nisip alb, din sud. O mare parte din lumea sa veche, minunată, se refăcea. Deodată i-a trecut prin minte că ar fi plăcut să facă dragoste cu ea într-un alt pat.

TREIZECI ŞI ŞASE

Intrară în oraşul Fort Walton, Florida, la ora opt, după ce ieşiră cu greu din Pensacola. Toată lumea pornise către plajă în seara aceea, bară la bară. Continuarea spre Destin însemna asumarea riscului de a nu mai găsi camere la hotel.

Aşa cum stăteau lucrurile, vechea aripă de la Holiday Inn era singurul loc unde puteau dormi. Nici cu toţi banii din lume nu puteai lua un apartament în hotelurile de lux. Iar orăşelul în dezordine, cu toate semnele de circulaţie luminate, era mic, oarecare, deprimant, cu o şosea sărăcăcioasă.

Camera însăşi părea aproape insuportabilă, urât mirositoare şi slab luminată, cu mobilă uzată şi paturi cu saltele pline de cocoloaşe. Dar îşi puseră costumele de baie, ieşiră pe uşa din sticlă de la capătul coridorului şi se duseră pe plajă.

Lumea se întindea înaintea lor, caldă şi minunată, sub cerul plin de stele strălucitoare. Până şi verdele lucios al apei era vizibil în lumina lunii. Briza era caldă. Chiar mai blândă decât briza din New Orleans. Iar nisipul de sub tălpile lor era extraordinar de alb şi fin ca zahărul.

Porniră pe plajă. O clipă, lui Michael aproape nu-i veni să creadă că apa avea o temperatură atât de plăcută, că era atât de limpede, de blândă şi de strălucitoare, când se rotea în jurul gleznelor sale. Dintr-o dată se văzu la Ocean Beach, pe celalalt mal al continentului, cu degetele îngheţate, cu vântul aspru al Pacificului biciuindu-i faţa, gândindu-se exact la acest loc de sub cerul înstelat, aproape de neînchipuit.

De-ar putea cuprinde toate acestea, să le strângă şi să le păstreze în sufletele lor, să izgonească tot ce era întunecat, care era pus în cale, stătea în aşteptare şi care,

cu siguranţa, se va arăta.

Rowan se aruncă în apă. Râse încetişor. Îi dădu un brânci, iar el căzu în valurile mici şi calde de lângă ea. Stând în coate, lăsă apa să-i scalde faţa.

Înotară împreună, lovind încet apa prin valurile blânde, atingând fundul cu picioarele. Ajunseră unde apa era mai adâncă şi le venea până la umeri.

Dunele albe de nisip de pe plajă străluceau ca zăpada în lumina lunii iar în depărtare hotelurile mari, luminate, luceau slab, tăcute, sub cerul plin de stele. O îmbrăţişă pe Rowan, simţindu-i mâinile şi picioarele ude lipite de el. Lumea părea incredibilă – ceva doar închipuit şi rostit, fără sfârşit, fără supărări, fără violuri sufleteşti sau trupeşti.

— Aici e paradisul, spuse ea. Doamne, Michael, ai mai pleca vreodată? Se îndepărtă de el fără să aştepte vreun răspuns şi începu sa înoate repede către orizont.

Rămase pe loc privind cerul, căutând constelaţia Orion, cu salba sa de bijuterii. Nu-şi amintea să fi fost vreodată atât de fericit. Nimeni nu-l mai făcuse atât de fericit. Nimeni nu-i mai dăruise clipe atât de fericite – atâta prospeţime, frumuseţe şi căldură maternă.

Da, înapoi, în locul căruia îi aparţin, cu ea alături, altceva nu mă interesează. Nu acum… gândi el.

Petrecură ziua de sâmbătă vizitând proprietăţile disponibile. O mare parte din faleză, de la Fort Walton până la Seaside era ocupată fie de marile staţiuni, fie de ansambluri de locuinţe. Proprietăţile individuale erau puţine şi foarte scumpe.

În jurul orei trei, intrară în „casă“ – o construcţie modernă, spartană, cu tavanul jos şi pereţi albi, sobri. Ferestrele dreptunghiulare transformau priveliştea într-un şir de tablouri înrămate. Linia orizontului împărţea tablourile exact în două. Li s-a explicat că jos, sub balcon, sunt dune care trebuie conservate, întrucât apără de valurile înalte când vine uraganul.

Merseră pe un dig lung, deasupra dunelor, şi coborâră pe treptele deteriorate, din lemn, direct pe plajă. În lumina

orbitoare a soarelui totul era curat, de o puritate inimaginabilă. Apa era o minunată spumă verzuie.

Departe, pe plajă, înspre celălalt capăt, construcţiile înalte stricau panorama cu turnurile lor albe, aparent la fel de curate şi de geometrice ca şi căsuţa. Stâncile, piscurile şi copacii specifici Californiei lipseau cu desăvârşire. Cadrul era total diferit – evoca insulele greceşti, în ciuda monotoniei, un peisaj cubist cu lumini orbitoare şi construcţii ascuţite.

Lui Michael îi plăcea. Îi spuse şi ei imediat, da, îi plăcea cu adevărat, iar casa asta era numai bună.

Mai presus de toate, îi plăcea contrastul cu vegetaţia bogată din New Orleans. Casa era bine construită, cu pardoseala din ceramica de culoarea coralului şi covoare groase, cu bucătăria din oţel inoxidabil. Da, cubistă şi rigidă. Inexplicabil de frumoasă în felul ei.

Singura dezamăgire a lui Rowan era că barca nu putea fi andocată acolo, că va trebui să meargă cu maşina câţiva kilometri până la portul de ambarcaţiuni şi să scoată barca în Golf din portul Destin. Dar problema nu era grozav de supărătoare pusă în balanţă cu desfătarea oferită de aceasta întreagă întindere a unei plaje intacte.

În timp ce Rowan şi agentul imobiliar transcriau în formă completă oferta de cumpărare, Michael ieşi pe debarcader. Îşi puse mâna streaşină la ochi şi privi cu atenţie apa. Încerca să simtă starea de linişte pe care i-o dădea, care, cu siguranţă, avea legătură cu căldura şi strălucirea profundă a culorilor. Privind retrospectiv, îi părea că în San Francisco culorile fuseseră mereu uşor cenuşii şi de aceea cerul era întotdeauna pe jumătate ascuns de ceaţă, de pâcla deasă sau de nori.

Nu putea stabili o legătură între priveliştea marină luminoasă şi Pacificul rece şi gri, sau cu amintirile sale puţine şi îngrozitoare despre cum fusese luat cu elicopterul când fusese salvat; se vedea zăcând îngheţat şi rănit pe targă, cu hainele rupte. Erau plaja şi apa lui iar ele nu-i vor face rău. La naiba, ar fi plăcut să fie pe *Sweet Christine* aici. Trebuia să recunoască faptul că i se cam

făcea rău numai gândindu-se la asta.

Târziu, după-amiază, au luat masa într-un mic restaurant cu specific pescăresc lângă portul din Destin, foarte gălăgios şi rustic, cu bere în pahare din plastic. Peştele proaspăt era mai mult decât bun. Apusul soarelui i-a găsit pe plaja din faţa motelului, întinşi pe scaunele şubrede din lemn. Michael nota ceva în carnetul său, gândindu-se la treburile de acasă. Rowan dormea, pielea ei bronzată, aproape neagră, atrăgea atenţia, mai ales după timpul petrecut în aer liber cu o săptămână înainte şi după această oră petrecută pe plaja fierbinte. Avea şuviţe de păr blond deschis. Şi-a dat seama cu durere că era încă foarte tânără.

O trezi cu blândeţe când soarele aproape că se scufunda în apă. Extraordinar de mare şi roşu, ca sângele, lăsase o urmă colorată pe marea strălucitoare, de smarald.

În cele din urmă închise ochii, era prea mult. Simţi briza ciufulindu-i părul şi îşi dădu seama că trebuie să-şi revină, încet, încet.

În aceeaşi seară, la ora nouă, după ce au mâncat copios la restaurantul din golf, au primit un telefon de la agentul imobiliar. Oferta lui Rowan fusese acceptată fără probleme. Mobila din răchită şi din lemn vopsit era inclusă în preţ. Le rămânea totul: accesoriile şemineurilor, vasele. Vor prezenta actele de proprietate şi vor încheia actele de vânzare-cumpărare cât mai curând posibil. Probabil, va putea cere cheile peste două săptămâni.

Duminica după-amiază au vizitat portul turistic din Destin. Oferta de bărci era formidabilă. Dar Rowan dorea încă să trimită după *Sweet Christine.* Dorea o ambarcaţiune în stare să înfrunte marea. Iar acolo nu era niciuna care să o întreacă în extravaganţă şi rezistenţă.

Era târziu când au pornit spre casă. La radio se transmitea Vivaldi şi au văzut apusul din maşină, gonind de-a lungul golfului Mobile. Cerul părea nemărginit, luminat, strălucind magic dincolo de fâşia nesfârşită de nori întunecaţi. Mirosul ploii era amestecat cu aerul cald.

Acasă. Locul căruia îi aparţin. Unde cerul este aşa cum îl

ştiu. Locul meu natal pentru totdeauna. Unde aerul îmi este prieten.

Pe interstatală traficul curgea repede şi tăcut; Mercedesul jos şi comod mergea foarte bine la o sută şi douăzeci de kilometri la ora. Muzica despica aerul cu acordurile sale înalte de vioară. În cele din urmă soarele s-a ascuns după o fâşie de plajă aurie. Ţinuturile întunecate cu păduri şi mlaştini i-au închis ca într-un cerc când au intrat în viteză în Mississippi, maşinile cu optsprezece roţi huruind pe lângă ei iar luminile orăşelelor pâlpâind o clipă, apoi dispărând, ca şi cum lumina s-a stins pentru totdeauna.

Aveau ceva de pierdut faţă de peisajul californian? a întrebat-o el. Stâncile şi dealurile gălbejite?

Rowan privea cerul, aşa cum făcea şi el.

— Acolo n-ai să vezi niciodată, astfel, cerul. Nu, spuse ea moale.

Nu pierduse nimic. Avea de gând să navigheze în ape calde.

După lăsarea întunericului, când tot ceea ce vedeau era doar lumina roşie a farurilor, Rowan spuse:

— Suntem în luna de miere, nu-i aşa?

— Cred că da.

— Vreau să spun că este partea plăcută înainte de a-ţi da seama ce fel de persoană sunt cu adevărat.

— Cum eşti tu cu adevărat?

— Vrei să strici luna noastră de miere?

— Nu o voi strica. O privi în treacăt. Rowan, despre ce vorbeşti? Niciun răspuns. Ştii că eşti singura persoană din lume pe care o cunosc cu adevărat în acest moment. Eşti singura cu care literalmente nu mă port cu mănuşi. Ştiu mai mult decât îţi dai seama, Rowan.

— Ce m-aş face fără tine? şopti ea, lipindu-se de scaun şi întinzându-şi picioarele lungi.

— Adică?

— Nu ştiu. Dar am găsit ceva.

— Mi-e teamă să întreb.

— El nu se va arăta până când nu va fi gata.

— Ştiu.

— Te vrea aici, chiar acum. Stă ascuns pentru tine. Ţi s-a arătat în prima noapte doar că să te amăgească.

— Îmi dă fiori. De ce este atât de dornic să te împartă?

— Nu ştiu. I-am dat de multe ori ocazia, dar nu s-a arătat. Se întâmplă lucruri ciudate, nebuneşti, dar nu sunt niciodată sigură…

— Ce fel de lucruri?

— O, nu merită să mai vorbim despre asta. Eşti obosit. Doar că nu vreau ca el să fie aici, cu noi, acum, când purtăm această conversaţie. Am sentimentul că va veni destul de curând.

Târziu în noapte, Michael s-a trezit singur în patul de hotel. A găsit-o în living. Şi-a dat seama că plângea.

— Rowan, ce este?

— Nimic, Michael. Nimic decât ceea ce i se întâmplă unei femei o dată pe lună, a spus ea zâmbind forţat, puţin amar. Doar ca… ei bine, poate mă crezi nebună, dar speram să fiu însărcinată.

A luat-o de mână, neştiind dacă era cel mai bine să o sărute. Era, de asemenea, dezamăgit, dar, mai important, era fericit că ea, de fapt, dorea să aibă un copil. În tot acest timp, îi fusese teamă să o întrebe ce simte în legătură cu acest lucru. Iar propria lui indiferenţă îl îngrijora.

— Ar fi fost minunat, iubito, spuse el. Minunat.

— Aşa crezi? Ai fi fost fericit?

— Bineînţeles.

— Michael, s-o facem, atunci. Să ne căsătorim.

— Rowan, nimic nu m-ar face mai fericit, a spus el, simplu. Dar eşti sigură că este ceea ce tu îţi doreşti?

Ea zâmbea atotştiutoare.

— Michael, nu scapi de asta, spuse ea, cu privirea uşor încruntată, totuşi veselă. Ce rost mai are să aşteptăm?

Nu s-a putut abţine să nu râdă.

— Dar Mayfair Unlimited, Rowan? Verii şi compania. Ştii ce vor spune, iubito!

Ea scutură din cap, zâmbind ca şi înainte.

— Vrei sa asculţi ce am de spus? Suntem nebuni dacă nu o facem.

Încă avea ochii roşii, dar faţa era liniştită şi era atât de plăcut să o priveşti şi atât de delicată la atingere. Atât de deosebită în comparaţie cu persoanele pe care le cunoscuse vreodată, le iubise sau doar la care visase.

— Eu vreau să ne căsătorim, şopti el. Dar am patruzeci şi opt de ani, Rowan. M-am născut în acelaşi an cu mama ta. Da, vreau din toată inima. Dar trebuie să mă gândesc la tine.

— Să facem nunta în casa din First Street, Michael, spuse ea încet, cu glasul răguşit, cu ochii mijiţi. Ce crezi? N-ar fi perfect? Pe pajişte.

Perfect. Ca şi planul pentru construirea spitalelor din moştenirea familiei Mayfair. Perfect.

Nu înţelegea de ce ezită. Nu putea rezista. Totuşi era prea bine ca să fie adevărat, de fapt, prea minunat, sinceritatea şi iubirea ei, mândria pe care o genera în el – aceea că tocmai această femeie dintre toate femeile are nevoie de el şi-l iubeşte la fel cum el are nevoie de ea şi o iubeşte.

— Verii tăi vor redacta toate documentele necesare pentru a te proteja… ştii tu, casa, moştenirea. Toate astea.

— Este de la sine înţeles. Un lucru atrage altul după sine, cam aşa ceva. Probabil că vor născoci o mulţime de acte de tot felul.

— Voi semna pe linia punctată.

— Michael, actele efectiv nu înseamnă nimic. Ce e al meu e şi al tău.

— Dar eu pe tine te vreau, Rowan.

Ea s-a luminat la faţă, şi-a apropiat genunchii, întorcându-se pe canapea cu faţa la el, s-a aplecat şi l-a sărutat.

Deodată şi-a dat seama, era minunat. Să se însoare cu Rowan. Promisiunea categorică a unui copil. Acel gen de fericire îi era atât de necunoscut, încât aproape că îi era frică. Aproape. Dar nu întru totul.

Părea lucrul cel mai important pe care trebuiau să-l facă cu orice preţ. Să păstreze ce aveau şi ce doreau împotriva curentului întunecat care îi adusese împreună. Iar când s-a gândit la anii care urmau – la toate variantele simple sau sfâşietor de importante – fericirea sa a fost prea mare pentru a putea fi exprimată.

Avea destulă minte ca să nu încerce măcar. După câteva clipe de tăcere şi-a amintit frânturi de poezie, vorbe goale care cu greu puteau reflecta mulţumirea, exact cum ciobul de sticlă reflectă lumina. L-au părăsit. Era mulţumit şi pustiu, plin doar de iubire mută.

S-au privit în deplină înţelegere. Probleme cum ar fi eşecul, graba, tot ceea ce ţinea de viaţă nu mai contau. Tăcerea din ea vorbea cu tăcerea din el.

Când au intrat în dormitor, Rowan a spus că vrea să-şi petreacă noaptea nunţii acasă, apoi să meargă în Florida în luna de miere. Nu era cel mai bun mod de a rezolva situaţia? Să-şi petreacă noaptea nunţii sub acel acoperiş şi să plece pe nesimţite după aceea.

Bineînţeles, muncitorii ar putea termina dormitorul din faţă în câteva săptămâni.

— Îţi garantez, a spus el.

În patul acela vechi din camera din faţă. Aproape că o şi auzea pe fantoma lui Belle zicând: „Ce bine de voi doi“.

TREIZECI ŞI ŞAPTE

Ceva îi tulbura somnul, aşa că se mişcă, se întoarse şi îşi puse mâna pe spatele lui. Îşi băgă genunchii sub ai lui, calzi şi confortabili. Aerul condiţionat era aproape la fel de blând ca şi briza din golf, din Florida. Ce o trăgea de gât, încurcându-i părul şi provocându-i durere? Se mişcă pentru a-l îndepărta şi pentru a-şi elibera părul. Ceva rece o apăsa pe piept. Nu-i plăcea.

Se întoarse pe spate, pe jumătate visând, din nou, că se afla în sala de operaţii şi că era cea mai grea operaţie. Trebuia să prevadă totul cu atenţie – să-şi conducă mâinile cu mintea – ordonând sângelui să nu curgă, ţesuturilor să se vindece. Iar bărbatul stătea întins, deschis de jos până în vârful capului, toate organele lui erau expuse, palpitând, roşii, extrem de mici, aşteptând ca ea să le mărească.

— Este prea mult, nu pot face asta, spuse ea. Sunt medic neurochirurg, nu vrăjitoare!

Îi vedea fiecare vas de sânge din picioare şi braţe, de parcă era un manechin din plastic străbătut de la un capăt la celălalt de fire roşii, folosit pentru a preda copiilor circulaţia sângelui. Picioarele îi tremurau. Erau şi ele prea mici. Îşi mişca degetele, încercând să le facă să crească. Era foarte alb la faţă, dar o privea.

Ceva o trase iar de păr. Îl îndepărtă din nou iar de data asta îl prinse cu degetul – ce era, un lanţ?

Nu voia să întrerupă visul. Acum ştia că-i un vis, dar voia să vadă ce se va întâmpla cu bărbatul şi cum se va termina operaţia.

— Doctore Mayfair, pune jos bisturiul, spunea Lemle. Nu mai ai nevoie de el.

— Nu, doctore Mayfair, spunea Lark. Nu poţi să-l foloseşti aici.

Aveau dreptate. Era dincolo de limitele cruzimii ca şi

lama de oţel a bisturiului. Nu era vorba de operaţie, ci de refacere. Se uita fix la corpul deschis iar organele lui delicate tremurau precum plantele, exact ca irisul hidos din grădină. Mintea ei lucra foarte repede, controlând celulele, în timp ce explica situaţia tinerilor doctori. „Vedeţi, sunt suficiente celule, de fapt, sunt din abundenţă. Cel mai important lucru este să le asigurăm un ADN mai bun, ca să spunem aşa, un stimulent nou, neaşteptat, pentru a-i aduce organele la dimensiunea normală.“ Iată, operaţia s-a închis, organele ajungând la mărimea normală, bărbatul a întors capul, iar ochii lui s-au deschis şi s-au închis repede, ca cei ai unei păpuşi.

Aplaudau cu toţii şi, ridicând ochii, era uimită să vadă că erau cu toţii olandezi, adunaţi la Leiden; până şi ea purta pălărie mare, neagră, şi robă cu mâneci largi; era un tablou de Rembrandt, bineînţeles, *Ora de anatomie,* şi de aceea corpul era atât de curat, deşi nu-şi putea explica de ce vede prin el.

— Dar tu ai har, copila mea, eşti vrăjitoare, spunea Lemle.

— Aşa este, confirma Rembrandt, un bătrân foarte agreabil. Stătea în colţ, cu capul într-o parte, cu părul roşcat şi rărit din cauza vârstei.

— Să nu te audă Petyr, zicea ea.

— Rowan, scoate smaraldul, spunea Petyr. Stătea la picioarele mesei. Dă-l jos, Rowan, îl ai la gât. Scoate-l!

Smaraldul?

Deschise ochii. Visul se pierdu ca un văl întins de mătase care, deodată, se lasă şi se strânge. În jurul ei întunericul prinse viaţă.

Foarte încet, recunoscu obiectele din jur. Uşa de la toaletă, masa de lângă scaun, Michael, dragul ei Michael, care dormea lângă ea.

Simţi rece pe pieptul dezgolit, apoi ceva prins în păr şi atunci ştiu ce este.

— O, Doamne! Îşi acoperi gura cu mâna stângă, nu înainte de a scăpa un ţipat uşor. Îl smulse de la gât cu mâna dreaptă, ca pe o insectă dezgustătoare.

Se aşează în capul oaselor şi se aplecă, privind fix în palma. Părea un cheag de sânge verzui. I se opri respiraţia când văzu că rupsese lanţul cel vechi iar mâna îi tremura necontrolat.

O auzise Michael ţipând? Nu se mişcă nici când se sprijini de el.

— Lasher! şopti ea privind în sus, de parcă l-ar fi putut găsi printre umbre. Vrei să mă faci să te urăsc! rosti şuierător printre dinţi. Timp de o secundă visul reveni, de parcă vălul mai fusese coborât încă o dată. Toţi doctorii plecau de lângă masa de operaţie.

— Bravo, Rowan. Nemaipomenit, Rowan.

— O epocă nouă, Rowan.

— Pur şi simplu, un miracol, draga mea, spunea Lemle.

— Aruncă-l, Rowan, zicea Petyr.

Aruncă smaraldul în direcţia picioarelor patului. Căzu undeva pe hol, pe covor, cu un zgomot slab, înfundat.

Îşi puse mâinile pe faţă apoi, cu înfrigurare, îşi atinse gâtul şi sânii de parcă lucrul acela groaznic lăsase în urma un strat de praf sau funingine.

— Te urăsc pentru asta, şopti iar în întuneric. Asta vrei?

I se păru că aude un suspin şi un foşnet în depărtare. Prin uşa îndepărtată a holului de-abia putea vedea perdeaua din camera de zi luminată din stradă, mişcându-se de parcă un curent uşor o ondulase; nu-i aşa că acela era zgomotul pe care îl auzise?

Acela şi respiraţia lui Michael. Făcuse un gest prostesc când aruncase smaraldul. Stătea jos, cu mâinile la gură, cu genunchii ridicaţi, privind fix umbrele.

Păi, nu credeai tu în poveşti? De ce tremuri aşa? A fost doar unul dintre trucurile lui şi nu a fost mai greu de realizat decât dansul vântului prin copaci. Sau decât mişcările irisului din gradină. Totuşi, de data asta, a fost ceva în plus faţă de mişcare, nu-i aşa? De fapt… Apoi îşi aminti de trandafirii aceia neobişnuit de mari de pe masa din hol. Nu-l întrebase niciodată pe Pierce de unde erau. Nici pe Gerald.

De ce eşti atât de înspăimântată?

Se dădu jos din pat, îşi puse halatul şi se duse în picioarele goale pe hol, lăsându-l pe Michael să doarmă, netulburat, în patul din spatele ei.

Ridica smaraldul şi înfăşură cu atenţie lanţul în jurul lui. Avea două zale rupte. Părea îngrozitor să strici un obiect vechi, atât de fragil.

— A fost o prostie să faci aşa ceva, şopti ea. Nu mi-l voi mai pune niciodată decât dacă aşa voi vrea eu.

Michael se întoarse, făcând arcurile să scârţâie uşor. Şoptise ceva? Numele ei, poate?

Se furişă înapoi în dormitor, se aşeză în genunchi şi îşi găsi poşeta în colţul dulapului; puse colierul în buzunarul lateral, cu fermoar.

Nu mai tremura. Teama se transformase în mânie. Ştia că nu mai poate dormi.

Când a răsărit soarele, stătea singură în camera de zi, gândindu-se la toate portretele vechi din casă, la cele pe care le examinase, le curăţase şi le pregătise pentru a fi expuse, la cele foarte vechi, pe care le identificase deşi nimeni din familie nu reuşise. Charlotte, cea cu părul blond, chipul fiindu-i foarte şters sub lac, semănând cu o stafie. Şi Jeanne Louise, cu fratele geamăn în spatele ei. De asemenea, Marie Claudette, cea cu părul grizonat, cu tablouaşul acela cu Riverbend aflat sus pe perete.

Toate purtaseră smaraldul. Atât de multe tablouri înfăţişând o singură bijuterie. Închise ochii şi începu să moţăie pe canapeaua de catifea, tânjind după o cafea, totuşi fiind prea somnoroasă ca să o facă. Visase înainte, dar despre ce era vorba – ceva în legătura cu spitalul şi cu operaţia, iar acum nu-şi putea aminti. Lemle era acolo. Îl ura atât de mult…

Şi acel iris cu gura întunecată pe care Lasher îl făcuse să…

Da, îţi cunosc trucurile. L-ai făcut să se mărească şi să i se rupă tulpina, nu-i aşa? Nimeni nu înţelege cu adevărat cât de puternic eşti. De unde îţi iei înfăţişarea chipeşă când apari şi de ce nu faci asta şi pentru mine? Ţi-e teamă

că te voi spulbera în cele patru zări şi nu vei mai avea niciodată puterea să te aduni?

Visa din nou, nu-i aşa? Îşi imagina o floare schimbându-se precum acel iris, transformându-se chiar sub ochii ei…

Doar dacă nu făcuse o simplă farsă. Cum făcuse când îi pusese colierul în somn. Dar dacă totul era o farsă?

— Ei bine, băieţi şi fete, spusese odată Lark când se aflau lângă patul unui bărbat în comă, pe moarte, am terminat toate şiretlicurile, nu-i aşa?

Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi încercat unele şiretlicuri personale? Cum ar fi fost să ordone celulelor muribundului să se înmulţească, să se transforme, să se reorganizeze şi să izoleze ţesutul vătămat. Dar nu ştia. Încă nu ştia cât de departe poate merge.

Da, visa. Toţi mergeau pe holuri la Leiden. Ştii doar ce i s-a întâmplat lui Michael Servetus, din Geneva calvinistă, când a descris cu exactitate, în 1553, circulaţia sângelui, l-au ars pe rug, împreună cu cărţile sale eretice. Fii atent, doctor van Abel.

Nu sunt vrăjitoare.

Bineînţeles, niciunul dintre noi nu este. Este o problemă de reevaluare permanentă a conceptului de origine *naturală.*

Nu era nimic natural la trandafirii aceia.

Aerul se mişca făcând draperiile să danseze, amestecând hârtiile de pe măsuţa din faţa ei, ridicându-i până şi şuviţele cârlionţate de păr, răcorind-o. Trucurile lui. Nu mai voia să viseze. Oare pacienţii de la Leiden se ridică întotdeauna şi pleacă după ora de anatomie?

Dar n-ai să îndrăzneşti să te arăţi, nu-i aşa?

Se întâlni cu Ryan la ora zece şi îi spuse despre planurile de căsătorie, încercând să prezinte totul realist şi decisiv, astfel încât să evite, pe cât posibil, întrebările.

— Aş vrea să faci un singur lucru pentru mine, spuse ea. Scosese colierul cu smarald din poşetă. Ai putea să-l pui într-un safe? Încuie-l undeva unde nu-l poată găsi nimeni.

— Bineînţeles, îl pot ţine aici, în birou, răspunsese el.

Rowan, sunt câteva lucruri pe care trebuie să ţi le explic. Moştenirea este foarte veche – acum trebuie să ai puţină răbdare. Instrucţiunile sunt bizare, dar, cu toate acestea, clare. Mă tem că trebuie să porţi smaraldul la nuntă.

— Nu vorbeşti serios.

— Sunt sigur că înţelegi că aceste condiţii pot fi atacate în instanţă şi revizuite, dar este esenţial – şi a fost întotdeauna – să le îndeplinim pentru a evita chiar şi cea mai mică posibilitate ca, vreodată, cineva să conteste moştenirea, iar cu o avere personală de mărimea aceasta…

Continuase să vorbească în termeni juridici, dar ea înţelesese. Lasher câştigase această rundă. Lasher cunoştea condiţiile, nu-i aşa? Pur şi simplu îi oferise cadoul de nuntă.

Mânia ei era rece şi întunecată, aşa cum fusese întotdeauna. Se uita lung pe fereastra biroului, fără să vadă cerul plin de nori sau apele fluviului agitate de vânt.

— Voi da lanţul la reparat, spusese Ryan. Pare rupt.

Se făcuse deja ora unu când ajunse în First Street, cu prânzul în săculeţul maroniu – două sandvişuri şi câteva sticle de bere olandeză. Michael era foarte emoţionat. Găsiseră un tezaur de cărămizi vechi de New Orleans îngropate în spatele casei. Erau cărămizi frumoase, cum nu se mai fabricau. Acum puteau construi stâlpii porţii din cel mai bun material. De asemenea, găsiseră nişte schiţe ascunse în pod.

— Par a fi planurile originale, spuse el. Este posibil să fi fost desenate chiar de Darcy. Vino. Le-am pus sus. Sunt foarte fragile.

Urcară împreună. Cât de bine arăta totul zugrăvit proaspăt; chiar şi camera lui Deirdre era minunată, aşa cum ar fi trebuit să fie întotdeauna.

— Nu este nicio problemă, nu-i aşa? întreba el.

Oare nu ştie? se gândi ea. N-ar trebui să simtă? Şi când te gândeşti că trebuie să poarte lucrul acela blestemat la nuntă. Visul ei legat de Centrul Medical Mayfair şi toate celelalte se duceau de râpă dacă nu o făcea. O să

înnebunească în momentul în care va auzi. Nu mai putea suporta să-i vadă teama din ochi. Adevărul era că nu mai putea suporta să-l vadă tulburat şi neputincios.

— Totul este în regulă, spuse ea. Toată dimineaţa am fost în centru, m-am întâlnit iar cu avocaţii şi mi-a fost dor de tine. Îl luă în braţe, frecându-şi capul sub bărbia lui. Chiar mi-a fost dor de tine.

TREIZECI ŞI OPT

Nu păruse nimeni surprins de ştiri. Aaron închinase paharul cu ei la micul dejun, apoi se întorsese în bibliotecă, unde cataloga cărţile rare, la rugămintea lui Rowan.

Ryan venise marţi după-amiază să dea mâna cu Michael. Conversaţia fusese scurtă, dar plăcută; Ryan spusese că este impresionat de realizările lui Michael, ceea ce putea doar să însemne că acesta fusese verificat prin intermediul canalelor financiare obişnuite, de parcă i se oferea o slujbă.

— Într-o oarecare măsură este supărător, sunt sigur, recunoscuse Ryan în cele din urmă, să-l verifici pe logodnicul moştenitoarei averii familiei Mayfair, dar, vezi, nu prea am de ales…

— Nu mă deranjează, răspunsese Michael cu un zâmbet. Dacă există ceva ce nu poţi afla şi vrei să ştii, întreabă-mă.

— Ei bine, în primul rând, cum de ţi-a mers atât de bine fără să faci vreo infracţiune?

Michael râsese, măgulit.

— Când vei vedea casa asta peste câteva luni, vei înţelege, spusese el. Dar nu era prost să creadă că îl impresionase averea lui modestă, obţinută pe căi legale. Ce însemnau câteva milioane de dolari în comparaţie cu moştenirea familiei Mayfair? Nu, asta era o discuţie despre geografia oraşului New Orleans – şi anume faptul că provenea de dincolo de Magazine Street şi că avea încă accent irlandez. Dar Michael fusese prea mult timp plecat în vest pentru a-şi face griji în legătură cu aşa ceva.

Merseseră împreună prin iarba proaspăt tunsă. Noile ghivece de flori – mici şi îngrijite – erau la locul potrivit, de la un capăt la celalalt al grădinii. Se vedeau straturile de flori aşa cum fuseseră aranjate cu un secol înainte şi

statuile greceşti plasate în cele patru colţuri ale curţii.

Într-adevăr, întregul plan iniţial devenea iar vizibil. Peluza, lungă şi octogonală, avea aceeaşi formă ca şi piscina. Dalele perfect pătrate din piatră erau aşezate în formă de diamant, prin contrast cu bordurile din calcar care împărţeau grădina în dreptunghiuri distincte şi delimitau aleile care se întâlneau în unghi drept, încadrând atât grădina cât şi casa. Vechile grătare de zăbrele fuseseră îndreptate aşa încât defineau încă o dată intrările. Vopseaua neagră care acoperea grilajul dantelat din fontă trezea la viaţă desenul repetat, înflorit, cu multe ondulaţii şi rozete.

Modele – oriunde se uita vedea modele – răzbind prin mirt şi cameliile cu frunze lucioase, şi vechiul trandafir care se înălţase până la grătarul de zăbrele, şi noptiţele mici şi parfumate care se luptau pentru lumină pe alocuri, unde soarele strălucea nestânjenit.

Beatrice, excentrică, purtând o pălărie mare, roz, şi ochelari mari, cu ramă pătrată, din argint, se întâlnise cu Rowan la ora două pentru a discuta despre nuntă. Rowan stabilise ca nunta să aibă loc de sâmbătă într-o săptămână.

— În mai puţin de două săptămâni! spusese Beatrice alarmată. Totul trebuia făcut ca la carte. Nu înţelegea Rowan ce înseamnă căsătoria pentru familie? Rudele din Atlanta şi din New York vor dori să vină la nuntă.

Nu putea să aibă loc înainte de sfârşitul lunii octombrie. Bineînţeles că Rowan va dori să finalizeze renovarea casei, însemna atât de mult pentru toţi să vadă casa.

— Bine, spusese Rowan. Bănuia că vor putea aştepta atât, mai ales că vor putea petrece noaptea nunţii în casă iar recepţia va avea loc tot acolo.

— Bineînţeles, spusese Michael; însemna ca are aproape opt săptămâni pentru a aranja lucrurile. Cu siguranţa etajul principal ar putea fi terminat, la fel şi dormitorul din faţă de la etaj.

— Va fi o dublă ceremonie, atunci, nu-i aşa? spusese Bea. Nunta voastră şi reinaugurarea casei. Dragilor, îi veţi face pe toţi atât de fericiţi.

Da, toţi cei cu numele Mayfair trebuiau invitaţi. Beatrice a adus lista cu furnizorii de alimente. În casă ar putea intra o mie de persoane dacă s-ar pune corturile de-a lungul piscinei şi pe pajişte. Nu, nu vă îngrijoraţi. Iar copiii ar putea înota, nu-i aşa?

Ar fi ca pe timpuri, ca pe vremea lui Mary Beth. I-ar plăcea lui Rowan să aibă nişte fotografii vechi cu ultimele petreceri date înainte de moartea Stellei?

— Le vom strânge pe toate pentru recepţie, spusese Rowan. O adevărată întrunire. Vom scoate fotografiile pentru ca toţi să se bucure.

— Va fi minunat.

Deodată, Beatrice se întinsese şi îi luase mâna lui Michael.

— Pot să-ţi pun o întrebare, dragă, acum, că faci parte din familie? De ce Dumnezeu porţi mănușile astea oribile?

— Am viziuni când ating oamenii, spusese el înainte să se poată opri.

Ochii ei mari şi cenuşii se luminară.

— O, dar este uluitor. Ştiai că Julien avea puterea asta? Asta îmi spuneau mereu. Şi Mary Beth. O, dragă, dă-mi voie. Începu să ruleze mănuşa, unghiile ei lungi, roz, în formă de migdale, zgâriindu-i uşor pielea. Îmi dai voie, te rog? Nu te superi? Smulsese mănuşa şi o ridicase apoi cu un zâmbet triumfător şi, totuşi, nevinovat.

Michael nu făcuse nimic. Rămăsese nemişcat, cu mâna desfăcută şi cu degetele uşor strâmbe. O privise cum îşi pune mâna pe a lui, apoi i-o strânge cu putere. Într-o clipită, imagini întâmplătoare i se înghesuiră în minte. Veneau şi plecau atât de repede încât nu reuşea să-şi dea seama de nimic – doar ambianţa, sănătatea, corespondentul razelor de soare şi al aerului proaspăt şi vocea foarte clară a *Inocenţilor. Nu era una dintre ei.*

— Ce ai văzut? întrebase ea.

Îi văzuse buzele oprindu-se înainte să înţeleagă cuvintele.

— Nimic, spusese el, retrăgându-se. Este confirmarea totală a bunătăţii şi a fericirii. Nimic. Fără nefericire,

tristeţe, boală, nimic din toate acestea. Şi, într-un fel, era perfect adevărat.

— Eşti un drăguţ, spusese ea, albă la faţă şi sinceră. Apoi se repezise să-l sărute. Unde l-ai găsit? o întrebase pe Rowan. Fără să aştepte răspuns, spusese: Îmi plăceţi amândoi! Este mai bine decât să vă iubesc, pentru că asta este de aşteptat, ştiţi. Dar eu vă plac, ce surpriză neobişnuită. Sunteţi cu adevărat cel mai adorabil cuplu, tu, Michael, cu ochii tai albaştri, şi Rowan, cu vocea ei nemaipomenită! Ţi-aş săruta ochii de fiecare dată când îmi zâmbeşti – nu o face acum, cum îndrăzneşti? – şi ei i-aş săruta gâtul de fiecare dată când spune un cuvânt!

— Pot sa te sărut pe obraz, Beatrice? întrebase el cu tandreţe.

— Verişoara Beatrice pentru tine, bărbat minunat ce eşti, spusese ea cu o bătaie uşoară, teatrală, pe pieptul său agitat. Fă-o! Închisese bine ochii, apoi îi deschisese cu un alt zâmbet teatral şi strălucitor.

Rowan se mulţumise să zâmbească vag, uimită. Iar acum era rândul lui Beatrice să o ducă în centru, la biroul lui Ryan. Probleme juridice interminabile. Ce îngrozitor. Plecaseră.

Îşi dădu seama ca mănuşa lui din piele neagră căzuse pe iarba. O ridică şi şi-o puse.

Niciunul dintre ei…

Cine vorbise? Cine îşi însuşise şi retransmitea informaţia? Poate că, pur şi simplu, îi va face bine, învăţând să pună întrebări, aşa cum îi spusese Aaron să facă. Adevărul era că nu dăduse prea multă atenţie acestui aspect al lecţiilor. În orice caz, fusese, pentru prima dată de la întâmplarea cu borcanele, un mesaj clar şi precis. De fapt, fusese infinit mai concis şi mai autoritar decât majoritatea semnalelor îngrozitoare pe care le primise în ziua aceea. Fusese la fel de clar ca şi prezicerea lui Lasher.

Privi încet în sus. Sigur era cineva pe verandă, în umbră, privind. Dar nu văzu nimic. Doar zugravii care lucrau la gardul din fontă. Veranda arăta splendid, după ce plasa cea veche fusese dată jos şi grilajul din lemn, provizoriu,

înlăturat. Era un pod între salonul mare, lung, şi peluză.

Iar aici se vor căsători, se gândi visător. Ca şi când ar fi vrut să-i răspundă, mirtul începu să danseze cu vântul, florile roz deschis mişcându-se graţios sub cerul albastru.

Când se întoarse la hotel, după-amiază, îl aştepta un plic de la Aaron. Îl deschise înainte de a ajunge în apartament. După ce uşa s-a închis cu zgomot, a scos fotografiile color, lucioase, şi le-a ţinut în lumină.

O femeie frumoasă, cu părul negru, îl privea lung din pânza minunată, dar întunecată, a lui Rembrandt – vie, zâmbind, acelaşi zâmbet pe care îl văzuse doar pe buzele lui Rowan. Smaraldul Mayfair strălucea în întuneric. Iluzia era dureros de reală, încât avu sentimentul că bucata de carton pe care fusese imprimată s-a topit lăsând chipul să plutească, transparent ca o fantomă, în aer.

Era aceasta Deborah, femeia care îi apăruse în viziunile sale? *Nu ştia.* Nu o recunoştea, indiferent cât o privea.

Îşi dădu jos mănuşile şi o atinse cu mâna fără rezultat, doar imagini înnebunitor de nesemnificative ale intermediarilor şi ale persoanelor oarecare la care ajunsese să se aştepte. Se aşeză pe canapea ţinând în mână fotografia, ştiind că va simţi la fel ca atunci când a atins vechiul tablou în ulei.

— Ce vrei de la mine? şopti el.

Dincolo de inocenţă şi de timp, fata cu părul negru îi zâmbi. O străină. Era prins pentru totdeauna în copilăria ei scurtă şi disperată. O vrăjitoare fără experienţă şi nimic mai mult.

Dar cineva îi spusese ceva în după-amiaza aceea, când mâna lui Beatrice o atinsese pe a lui. Cineva folosise puterea într-un anumit scop. Sau era, pur şi simplu, propria sa voce interioară?

Puse mănuşile de-o parte, aşa cum se obişnuise când era singur, ridică stiloul şi carnetul şi începu să scrie.

„Cred că puterea a fost folosită constructiv, mă gândesc, deoarece imaginile erau subsumate mesajului. Nu sunt sigur dacă s-a mai întâmplat vreodată, nici măcar în ziua

când am atins borcanele. Mesajele erau amestecate cu imaginile, iar Lasher îmi vorbea direct, dar şi el era amestecat cu ele. A fost cu totul altceva.“

Ce s-ar întâmpla dacă ar atinge mâna lui Ryan diseară, la cină, când se vor aduna cu toţii în jurul mesei cu sfeşnice din restaurantul de la parter? Ce-i va spune vocea interioară? Pentru prima dată era nerăbdător să-şi folosească puterea. Poate pentru că micul experiment cu Beatrice îl înfierbântase atâta.

Îi plăcuse Beatrice. Probabil că văzuse doar ce a vrut să vadă. O fiinţă omenească obişnuită, o parte a familiei de vrăjitoare care însemnau atât de mult pentru el şi pentru Rowan.

— Căsătorit până în noiembrie. Doamne, trebuie s-o sun pe mătuşa Viv. Va fi foarte dezamăgită dacă nu o sun.

Puse fotografia pe noptiera lui Rowan, ca să o poată vedea.

Era o floare foarte frumoasă acolo, o floare albă care părea un crin obişnuit, totuşi, diferit. Îl luă şi îl examină, încercând să-şi dea seama de ce era atât de ciudat, apoi văzu că era mult mai înalt decât toţi crinii pe care îi văzuse vreodată, iar petalele păreau neobişnuit de fragile.

Frumos. Probabil că Rowan îl culesese când se întorcea acasă. Se duse la baie, umplu o vază cu apă, puse crinul înăuntru, apoi îl aduse pe masă.

Nu-şi aminti că trebuia să atingă mâna lui Ryan decât mult timp după ce se terminase cina, atunci când era singur în cameră, cu cărţile lui întinse în faţă. Se bucura că nu o făcuse. Cina fusese foarte amuzantă, cu tânărul Pierce întreţinându-i cu vechi poveşti din New Orleans – de care el îşi amintea, dar de care Rowan nu avea habar – şi cu anecdote despre diverse neamuri, toate prezentate natural şi captivant. Dar mama lui Pierce, Gifford, o brunetă foarte frumoasă, îngrijită şi cochetă, tot o Mayfair prin naştere, îi fixase cu o privire temătoare pe el şi pe Rowan seara întreagă, nevorbind aproape deloc.

Întreaga cină fusese pentru el unul din acele momente

de secretă satisfacţie – comparând această seară cu seara din copilăria lui când mătuşa Viv venise în vizită de la San Francisco şi când, pentru prima dată în viaţă, fusese cu ele la cină la un restaurant select.

Când te gândeşti că mătuşa Viv va sosi aici la sfârşitul săptămânii viitoare! Era nedumerită, dar, totuşi, venea. Ce uşurare!

Urma să o cazeze foarte confortabil, pe St. Charles Avenue, într-un bloc nou cu acoperiş mansardat şi ferestre franţuzeşti. Blocul se găsea chiar pe traseul pe care urma să se desfăşoare parada de Mardi Gras, iar ea putea să vadă carele alegorice din balcon. Acum putea să vadă numai reclamele de pe ziduri. Şi putea să ia taxiul spre orice destinaţie ar fi dorit. Abia după un timp, el intenţiona să-i spună că dorea să rămână aici, că nu dorea să se întoarcă în California, că acea casă din Liberty Street nu mai era casa lui.

Pe la miezul nopţii, lăsă deoparte cărţile lui de arhitectură şi se duse în dormitor. Rowan tocmai închidea lumina.

— Rowan, dacă l-ai mai fi văzut, mi-ai fi spus, nu-i aşa?

— Despre ce vorbeşti, Michael?

— Dacă ai să-l vezi pe Lasher, o să-mi spui. Imediat.

— Bineînţeles că da, răspunse ea. De ce mă întrebi asta? Mai bine pune undeva cărţile alea şi vino în pat.

Michael văzu ca tabloul lui Deborah era agăţat în spatele lămpii, iar vaza cu frumosul crin alb era pusă în faţa lui.

— Încântător, nu-i aşa? zise Rowan. Cred că sub nicio formă nu i-am putea convinge pe cei din Talamasca să ne dea tabloul original.

— Nu ştiu. Cred că nu. Dar ştii, floarea aia este deosebită. În după-amiaza asta, când am pus-o în vază, puteam să jur că avea doar o singură inflorescenţă, iar acum, priveşte, sunt trei flori mari. Probabil că nu am observat bobocii.

Ea privi nedumerită. Se ridică, luă cu grijă floarea şi o studie cu atenţie.

— Ce fel de crin e ăsta? întreba ea.

— E de genul pe care noi îl numim crin de Paşti, dar ăsta nu înfloreşte în această perioadă a anului. De unde îl ai?

— Eu? Dar nu l-am mai văzut până acum.

— Am crezut că l-ai cules de undeva.

— Nu.

Privirile li se întâlniră. Ea fu prima care se uită în jur, apoi, ridicându-şi încet sprâncenele şi dând uşor din cap, puse crinul înapoi în vază.

— Poate e un mic cadou din partea cuiva.

— De ce nu-l arunci? a întrebat-o Michael.

— Nu te supăra, e doar o floare. Ştii bine că el face tot felul de scamatorii.

— Nu mă supăr, Rowan. Doar că deja e destul de deranjant. Uită-te puţin, se colorează în maro şi arată straniu. Nu-mi place.

— Bine, spuse ea calmă. Aruncă-l, dar nu te mai îngrijora!

— Sigur ca nu. Ce motive aş avea să fiu îngrijorat? E vorba doar de un demon de trei sute de ani cu voinţă proprie şi care poate să facă florile să plutească prin aer. De ce să nu fiu încântat de un crin ciudat care apare de nicăieri? Drace, poate că a făcut-o pentru Deborah. Frumos din partea lui.

Se întoarse să privească iar tabloul din fotografie. La fel ca sutele de modele Rembrandt, şi această Deborah cu părul negru părea că te priveşte din orice direcţie te uitai la ea.

Micul chicotit de râs al lui Rowan îl surprinse.

— Ştii, tare dulce mai eşti când te înfurii, îi spuse. Dar, probabil, există o foarte bună explicaţie a apariţiei florii.

— Da, asta se spune întotdeauna în filme, dar spectatorii îşi dau seamă că e o nebunie.

Michael duse floarea la baie şi o aruncă la gunoi. Chiar era frustrant. Nu-i nicio pagubă, indiferent de unde ar fi apărut crinul, se gândi el.

Ea îl aştepta cu braţele deschise, arătând foarte liniştită şi îmbietoare. Drept urmare, el uită cu totul de cărţile lui.

În seara următoare, Michael mergea singur spre First Street. Rowan ieşise cu Cecilia şi Clancy Mayfair, pentru a face turul magazinelor la modă.

Când a ajuns acasă, aceasta era tăcută şi pustie. Chiar şi Eugenia ieşise cu cei doi fii şi cu nepoţii. Întreaga casă era acum numai a lui. Deşi munca avansa foarte bine, încă mai erau scări şi cârpe aruncate mai peste tot. Ferestrele erau încă murdare, dar era prea devreme să fie curăţate. Obloanele grele şi mari fuseseră scoase şi stăteau stivuite pe iarbă.

Intră în salon şi îşi privi un timp imaginea umbrită în oglinda de deasupra căminului, mica flăcăruie a ţigării din mână părând un fluture de foc în întuneric.

O asemenea casă nu e niciodată complet tăcută, se gândi el. Chiar şi acum putea auzi cântând în surdină scârţâiturile şi pocniturile bătrânelor grinzi şi podele. Dacă nu ar fi ştiut că nu e aşa, ar fi putut jura că cineva urca scările. Sau că, acolo, departe, la bucătărie, cineva tocmai închisese o uşă. Şi zgomotul ăla caraghios, de parcă un copilaş ar fi plâns în depărtare.

Dar nu era nimeni. Aceasta nu era prima noapte în care ieşea să testeze casa şi să se testeze pe sine. Ştia că nu va fi nici ultima.

Încet, trecu din nou prin sufragerie, prin bucătăria neluminată, apoi afară, prin uşile cu geam. Îl înconjură o lumină foarte slabă, venind de la becurile din nou-renovata căbănuță din curte şi de la luminile subacvatice de pe fundul piscinei, care lumina gardurile vii şi copacii abia plantaţi, furniturile metalice, toate noi şi proaspăt vopsite, grupate pe dalele de piatră ale aleii.

Piscina era şi ea complet renovată, plină cu apă curată. Era foarte îmbietoare, mare şi plină cu apă albastră care unduia şi strălucea în întuneric.

Se aplecă şi îşi băgă mâna în apă. Puţin prea caldă pentru această perioada a lunii septembrie, nefiind cu nimic mai rece decât în august şi excelentă pentru un înot de noapte.

Un gând îi trecu prin minte. De ce să nu intre în piscină chiar acum? Părea o idee nu foarte fericită, deoarece Rowan nu era acolo – prima bălăceală trebuia să fie un moment împărtăşit de amândoi. Şi ce dacă? Rowan se simţea, fără îndoială, foarte bine cu Cecilia şi Clancy. Iar apa era atât de tentantă. Nu mai înotase într-o piscină de ani de zile.

Se uită la cele câteva ferestre din casă ce îşi trimiteau lumina prin pereţii zugrăviţi în violet închis. Nu îl putea vedea nimeni. Repede, îşi scoase haina, pantalonii, cămaşa, pantofii şi ciorapii, apoi, rămânând complet gol, se scufundă fără să şovăie în apă.

Doamne! Asta da viaţă! Se scufundă până ce palmele atinseră fundul albastru al piscinei, apoi se întoarse pe spate ca să vadă cum strălucea lumina pe suprafaţa unduitoare.

Ţâşni la suprafaţă ridicat de propria lui greutate, scuturându-și capul şi împrăştiind apa în timp ce privea stelele. Era gălăgie în jurul lui! Râsete, conversaţii de-ale oamenilor, voci strigând una la alta şi, ca un fundal pentru toate, muzica unei orchestre de dixieland.

Uimit, se întoarse şi văzu peluza plină cu lampioane şi lume multă; peste tot erau cupluri de tineri care dansau pe dalele de piatră sau chiar direct pe iarbă. Fiecare fereastră din casă era luminată. Un tânăr îmbrăcat în haine de seară se aruncă, dintr-o dată, în piscină, stropindu-l cu apă, aproape înecându-l.

Apa îi umplu brusc gura. Zgomotul era acum asurzitor. La celalalt capăt al piscinei stătea un bărbat în vârstă, cu frac şi cravată aibă, care se uita la el.

— Michael, ieşi repede, până nu e prea târziu! spuse acesta.

Accent britanic; era Arthur Langtry. Michael începu să înoate foarte repede spre capătul piscinei, dar, după trei lovituri de braţe, îşi pierdu suflul. O durere ascuţită îl săgetă între coaste, iar el se lăsă pe o parte.

În timp ce se prindea de marginea bazinului şi se trăgea afară, noaptea din jurul lui revenea la liniştea dinainte.

Timp de o clipa nu făcu nimic; stătu doar acolo, gâfâind, încercând sa-şi controleze bătăile inimii şi aşteptând ca durerea să înceteze. În tot acest timp, ochii lui priveau peste tot prin grădina goală, la ferestrele întunecate. Apoi, încercă să iasă afară din bazin, dar corpul îi atârna incredibil de greu, îi era chiar frig. Tremura puţin, apoi se duse la căsuţă şi luă unul din prosoapele pe care le mai folosise în acea zi când venise să se spele pe mâini. Se şterse şi privi iar goliciunea şi liniştea din jur şi din casa întunecată. Pereţii proaspăt vopsiţi în violet închis aveau acum exact culoarea crepusculului.

În toată acea linişte, singurul zgomot îl făcea respiraţia lui greoaie. Dar durerea dispăruse din piept şi, încetişor, se forţă să respire de câteva ori puternic.

Era speriat? Sau nervos? Sincer, nu ştia. Era, probabil, şocat încă. Se simţea de parcă ar fi alergat în viteză câţiva kilometri şi începuse să-l doară capul. Îşi luă hainele, se îmbrăcă, refuzând să se grăbească, refuzând să se lase intimidat.

Apoi, pentru un timp, se aşeză pe o bancă din metal să fumeze o ţigară şi să studieze cu atenţie tot ce era în jurul lui, încercând să-şi amintească foarte exact tot ce văzuse. Era ultima petrecere a Stellei. Arthur Langtry.

Oare altă şmecherie de-a lui Lasher?

Departe, dincolo de peluză, la gardul din faţă, printre camelii, i se păru, dintr-o dată, că vede pe cineva mişcându-se. Auzea ecoul unor paşi. Dar era doar un hoinar de seară, cineva care se plimba printre frunzele uscate.

A ascultat până ce paşii s-au stins; şi-a dat seama că acum se auzea cum trece trenul de pe lângă malul fluviului şi îl auzea la fel cum o făcea în copilăria lui, când locuia pe Annunciation Street. Şi acel sunet, plâns de copil, la fel ca fluieratul unui tren.

Se ridică în picioare, stinse ţigara şi porni spre casă.

— Nu mă sperii tu pe mine, spuse el încet. Şi nici nu cred că a fost Arthur Langtry.

Suspinase, oare, cineva în întuneric? Se uită în jur.

Nimic, nimeni, doar sufrageria goală. Nimic în afara marii uşi din hol. Păşi înăuntru, călcând apăsat şi lăsând ecoul să se propage peste tot.

Se auzi un mic clic. O uşă care se închidea? Şi sunetul pe care îl face o fereastră care se deschide – o vibraţie a sticlei şi a lemnului ramei.

Se întoarse şi începu să urce scările. Intră în fiecare cameră goală, fără a se mai obosi să aprindă luminile. Cunoştea perfect poziţia fiecărei mobile, se strecură ca o fantomă, fără să atingă nimic. Lumina palidă din stradă era suficientă pentru a vedea pe unde merge.

După ce a văzut totul, a coborât înapoi la parter, apoi a ieşit pe uşa principală.

Ajuns la hotel îl sună pe Aaron din hol şi îl rugă să coboare la bar să bea ceva împreună. Era un locşor foarte plăcut, chiar în faţă, mic, cu câteva măsuţe cochete aşezate în lumina estompată din jur, nu prea aglomerat.

Ocupară o masă într-un colţ. După ce înghiţi dintr-o suflare o jumătate de bere, îi spuse lui Aaron ce se întâmplase, descriindu-l şi pe bărbatul cu părul cărunt.

— Ştii, nici nu vreau să-i spun toate astea lui Rowan.

— De ce nu? întrebă Aaron.

— Pentru că nu vreau să ştie. Nu vrea să mă vadă iar supărat. Asta o înnebuneşte. Încearcă să fie înţelegătoare, dar lucrurile astea o afectează. Eu înnebunesc, iar ea se enervează.

— Eu cred ca trebuie să-i spui.

— O să-mi spună să ignor totul şi să continui să fac ceea ce îmi place. Şi, câteodată, mă gândesc dacă nu ar trebui să plecăm naibii de acolo. Aaron, daca cineva va…

S-a oprit din vorbă.

— Ce, Michael?

— Ei, e o nebunie. Aş ucide pe oricine ar încerca să facă ceva rău acelei case.

— Spune-i. Spune-i cu calm şi într-o manieră directă ce s-a întâmplat. Nu-i da ocazia să se supere, decât dacă, desigur, asta o să vrea. Dar nu-i ascunde secrete, Michael,

mai ales unul de felul ăsta.

A stat tăcut mult timp; Aaron aproape că îşi terminase băutura.

— Aaron, această putere a lui Rowan. Este vreo modalitate de a o testa, sau de a lucra cu ea, sau de a afla ce şi câte poate să facă cu ea?

— Da, dar ea simte că a lucrat cu ea toată viaţa atunci când vindeca. Şi are dreptate. Cât despre potenţialul negativ, ea nu vrea să-l dezvolte, ci să-l stăpânească în totalitate, răspunse Aaron.

— Da, dar câteodată ai putea crede că Rowan îşi doreşte să se mai joace niţel cu ea, ca într-un test de laborator.

— Probabil, cu timpul. Dar chiar acum, eu cred că ea este concentrată complet pe ideea centrului medical. Aşa cum ai spus tu, vrea să fie cu familia ei, vrea să realizeze aceste planuri. Trebuie să admit că acest Centru Medical Mayfair este un concept magnific. Cred că Mayfair and Mayfair sunt impresionaţi, deşi se abţin să o spună. Dar tu, ce mai faci? întrebă Aaron, făcând un gest spre mâinile lui Michael.

— Oh, din ce în ce mai bine, răspunse el. Îmi scot tot mai des mănușile. Nu ştiu…

— Şi când înoţi?

— Cred că şi atunci. Doamne, nici nu mă mai gândesc la asta. Eu… Crezi că e vreo legătură?

— Nu, nu cred. Dar cred că ai toată dreptatea să-ţi închipui că ăla nu a fost Langtry. E doar un sentiment, dar nu cred că Langtry ar încerca să vină în acest fel. Dar spune-i lui Rowan. Tu vrei ca ea să fie complet sinceră cu tine, nu-i aşa? Spune-i toată povestea.

Michael ştia că Aaron avea dreptate. Era îmbrăcat pentru cină şi aştepta în sufragerie, când intră Rowan. Îi pregătise un whiskey cu sifon şi gheaţă, apoi îi explicase cu calm tot incidentul. Imediat a văzut supărarea de pe faţa ei. Era aproape o dezamăgire, ca şi când ceva urât, întunecat şi cumplit i-a zguduit credinţa ei încăpăţânată că totul era perfect. Părea incapabilă să spună ceva. Stătea

doar pe canapea, lângă grămada de pachete pe care le adusese acasă cu ea de la cumpărături. Nu s-a atins de băutură.

— Cred că a fost un truc de-al lui, îi spuse Michael. Asta am simţit. Ca şi crinul, şi ăla a fost a fost tot un şiretlic. Cred că ar trebui să ne vedem mai departe de treaba noastră.

Asta dorea ea să audă, nu?

— Da, exact asta va trebui să facem, i-a răspuns Rowan cu un glas uşor iritat. Nu te-a… speriat puţin? Cred că eu aş fi înnebunit să văd toate astea.

— Nu. A fost şocant, dar într-un fel fascinant. Cred că m-am cam enervat. Am avut un fel de… ei bine, unul din acele atacuri, un fel de…

— Oh, Cristoase, Michael!

— Nu, nu! Stai jos, doctore Mayfair. Sunt bine. Este doar că, atunci când aceste lucruri se întâmplă, apare un fel epuizare, o reacţie sistemică globală sau aşa ceva. O dată, pe când eram copil, eram într-un montaigne russe la Pontchartrain Beach. Eram chiar în vârful pantei şi mi-am zis, ei bine, de data asta nu am să-mi pun centura de siguranţă. Am să cobor acea pantă extraordinară complet relaxat. Ei bine, s-a întâmplat ceva extrem de ciudat. Am simţit nişte crampe în stomac şi în piept. Dureros! Era ca şi cum corpul meu se încorda pentru mine, fără a-i îngădui eu asta. Cam aşa ceva. De fapt, exact aşa.

Rowan era complet pierdută. Şedea pe canapea, cu mâinile încleştate, buzele strânse, şi nu mai înţelegea nimic. În sfârșit, cu voce scăzută i-a zis:

— Sunt oameni care mor de inimă în montagne russe. La fel cum mor şi din alte forme de stres.

— Nu am să mor.

— Cum de eşti atât de sigur?

— Pentru că am mai făcut asta înainte. Şi ştiu că nu e timpul.

— Foarte amuzant, i-a spus ea, cu un mic râs nervos.

— Dar sunt foarte serios.

— Nu mai merge acolo singur de acum înainte. Nu-i mai

da ocazia să-ţi facă asta din nou.

— Prostii, Rowan! Nu mă sperii de blestematul ăla. În plus, îmi place să merg acolo. Şi…

— Şi, ce?

— El se va arăta din nou, mai devreme sau mai târziu.

— Şi cum de eşti atât de sigur că a fost Lasher? l-a întrebat ea în şoaptă. Dacă a fost Langtry şi el vrea ca tu să mă părăsești?

— Nu are logică.

— Desigur că are logică.

— Uite ce e, hai s-o lăsăm balta. Am vrut doar să fiu corect cu tine, să-ţi spun tot ce se întâmplă şi nu să-ţi ascund nimic. Şi nu vreau ca tu să-mi ascunzi ceva.

— Nu te mai duce acolo, spuse ea cu chipul trist. Nu singur, nu noaptea, nu mai căuta problemele cu lumânarea.

Michael mormăi ceva de neînţeles.

Dar ea se ridicase şi ieşise din cameră. Nu o văzuse niciodată purtându-se astfel. După câteva clipe, a reapărut cu geanta ei mare, din piele neagră.

— Îţi deschizi cămaşa, te rog? l-a întrebat, ţinând în mâna un stetoscop.

— Ce? Ce e ăsta? Cred că glumeşti!

Stătea în faţa lui cu stetoscopul în mână şi cu ochii în tavan. Apoi şi-a coborât privirile la el şi i-a zâmbit.

— Hai sa ne jucăm de-a doctorul, bine? Acum îşi deschizi cămaşa?

— Doar dacă şi tu o deschizi pe a ta.

— Am să fac asta imediat după ce termin. De fapt, poţi şi tu să-mi asculţi inima, dacă vrei.

— Dacă aşa pui problema. Doamne, Rowan, chestia aia e rece!

— Îl încălzesc în mâini numai pentru copii, Michael.

— Ei bine, nu crezi că şi tipii ăştia mari şi curajoşi simt ce e rece şi ce e fierbinte?

— Nu mă mai face să râd. Inspiră adânc.

Michael făcu ce i se ceruse.

— Ei?

— Se pare ca eşti bine. Nu se aude nimic rău. Nu am depistat nicio problema congenitală, nicio disfuncţie sau slăbiciune de niciun fel.

— Ăsta-i bătrânul Michael Curry. Şi ce îşi spune cel de-al şaselea simţ al tău?

S-a întins, şi-a pus mâinile în jurul gâtului lui, strecurându-şi degetele prin gulerul cămăşii şi, uşor, i-a mângâiat pielea. Era atât de delicat şi atât de altfel decât atingerea ei obişnuită încât un fior extrem de plăcut i-a trecut prin şira spinării, stârnindu-i o pasiune surprinzător de puternică. Era la un pas de a ceda instinctelor animalice, acolo, pe canapea, şi în mod sigur şi ea a simţit acelaşi lucru. Dar chipul ei era ca o mască, cu ochii sticloşi; era nemişcată, doar fixându-l cu privirea, cu mâinile ţinându-l atât de strâns încât Michael aproape că s-a alarmat.

— Ei bine, ce îşi spune al şaselea simţ? a întrebat-o iar, rezistând nevoii stringente de a-i smulge hainele, bucată cu bucată, chiar acolo, chiar acum.

— Că eşti cel mai atrăgător şi seducător bărbat din toţi cei cu care am fost vreodată, spuse ea languros. Că faptul că m-am îndrăgostit de tine a fost cea mai inteligentă şi uimitoare idee. Că primul nostru copil va fi uluitor de frumos, atrăgător şi puternic.

— Mă tachinezi cumva? Doar nu ai văzut cu adevărat toate astea!

— Nu, dar asta se va întâmpla, spuse ea, lăsându-şi capul pe umărul lui. Se vor întâmpla lucruri minunate, a continuat ea ţinându-l în braţele ei puternice. Deoarece noi vom face ca aceste lucruri să se întâmple. Hai să mergem acum în pat şi să facem să se întâmple ceva minunat printre cearşafuri.

Spre sfârşitul săptămânii, Mayfair and Mayfair a avut prima întâlnire serioasă dedicată în întregime înfiinţării centrului medical. Cu acordul lui Rowan, s-a hotărât să se demareze câteva studii de fezabilitate, dimensiuni optime ale centrului şi cele mai bune locaţii posibile din New

Orleans. Ryan a programat călătorii în grup pentru Anne Marie şi Pierce, în scopul de a vizita câteva spitale importante din Houston, New York şi Cambridge. Au fost stabilite întâlniri la nivel local pentru discutarea posibilităţii afilierii unor universităţi sau a altor instituţii din oraş.

Rowan a citit foarte multe istorii oficiale ale spitalelor americane. A discutat ore în şir la telefon cu Larkin, fostul ei şef, precum şi cu alţi doctori de prin ţara, cerând idei şi sugestii noi.

Devenea clar acum pentru ea că cel mai arzător vis al ei s-ar putea realiza cu numai o foarte mică parte a capitalului ei, dacă, eventual, era nevoie să apeleze la el. Cel puţin aşa i-au interpretat Lauren şi Ryan Mayfair visul şi era cel mai bine să laşi lucrurile să se petreacă de la sine.

— Cum ar fi dacă, într-o zi, toţi aceşti bani ar fi cheltuiţi pentru medicină, i-a spus ea lui Michael o dată, când erau singuri. Să-i putem folosi pentru vaccinuri, antibiotice, săli de operaţii şi paturi de spital?

Renovarea mergea bine, aşa încât Michael avea timp să se uite şi la alte proprietăţi. Pe la mijlocul lui septembrie, el a cumpărat un magazin mare şi prăfos pe Magazine Street pentru noua Marile Speranţe, la doar câteva străzi distanţa de First Street şi de locul unde se născuse el.

Da, totul urma să fie perfect şi era distractiv. Salonul era aproape gata. Câteva din covoarele chinezeşti şi fotoliile franţuzeşti ale lui Julien au fost readuse în salon. Iar pendula funcţiona din nou.

Bineînţeles că întreaga familie a sărit cu gura pe ei să renunţe la apartamentul din Pontchartrain şi să se mute în casă înainte de nuntă. Dar ei se simţeau mult prea bine în apartamentul acela mare de pe St. Charles Avenue. Erau încântaţi de camerele lor în stil caraibian, iar personalul micului şi elegantului hotel le era în întregime pe plac. Le plăcea chiar şi liftul cu lambriuri şi flori pictate pe tavan, precum şi micuţa cafenea unde luau câteodată masa de dimineaţă.

Iar Aaron locuia tot acolo, deveniseră foarte apropiaţi. Nu exista o zi fără să bea o cafea împreună sau, cel puţin, fără o mică discuţie prietenească cu el. Iar dacă el mai suferea încă de pe urma acelor accidente, nu a spus niciodată.

Ultimele săptămâni din septembrie au fost tot mai răcoroase. Erau multe serile când rămâneau pe First Street, după ce plecau muncitorii. Stăteau la un pahar de vin afară, la o masa metalică de pe terasa, scăldați în lumina apusului de soare. Ultimele raze poleiau în aur toate ferestrele de pe partea sudică. Era multă linişte şi toate progresele înregistrate la renovarea casei îi umpleau de bucurie şi de visuri despre ce va mai urma.

Între timp, Beatrice şi Lily Mayfair vorbeau cu Rowan despre nunta în rochie albă care urma să aibă loc la biserica Adormirea Maicii Domnului. Din câte se părea, tradiţia de familie cerea o ceremonie catolică. Iar trăsurile erau considerate absolut indispensabile pentru fericirea şi satisfacţia întregului clan. Rowan părea a fi bucuroasă atunci când, în sfârşit, a cedat cerinţelor familiei.

Şi Michael era entuziasmat, dar în secret.

Era încântat mai mult decât ar fi vrut să recunoască. Nu sperase niciodată la ceva atât de ceremonios şi tradiţional. Desigur, era decizia femeilor, iar el nu dorea să o preseze în niciun fel pe Rowan. Dar dacă stai să te gândeşti, o nuntă atât de formală, cu rochie albă, în vechea biserica unde obişnuia să meargă la slujbă!

Cu cât zilele se răceau tot mai mult şi intrau într-un foarte frumos octombrie, Michael şi-a dat seama că ei doi urmau să petreacă primul lor Crăciun împreună şi că îl vor petrece în casă nouă. Ce brad mare puteau pune în salonul imens! O să fie minunat, iar mătuşa Viv se instalase, în sfârșit, în noul ei apartament. Era încă îngrijorată pentru lucrurile ei, dar Michael îi promisese că o să plece la San Francisco să i le aducă, cu toate că lui Viv îi plăcea să-l ştie lângă ea. Şi îi plăceau şi cei din familia Mayfair.

Da, Crăciunul, felul în care doar îşi imaginase că ar putea fi. Într-o casă superbă, cu un pom splendid şi focul

arzând în căminul din marmură.

Crăciunul!

Inevitabil, i-a revenit amintirea lui Lasher în biserică. Prezenţa clară a lui Lasher, amestecându-se în mulţime, cu mirosul lui de ace de brad şi lumânări şi cu viziunea Pruncului Isus zâmbind din iesle.

De ce l-a privit Lasher cu atâta dragoste pe Michael în acea zi de demult, când i-a apărut în altar, lângă iesle?

De ce toate astea? Asta era întrebarea finală.

Şi se prea poate ca Michael să nu afle niciodată. Poate, doar poate, el completase cumva scopul pentru care i se înapoiase viaţa. Poate că nu a fost niciodată vorba decât ca el să se reîntoarcă aici, să o iubească pe Rowan şi ca ei doi să fie fericiţi în casă.

Dar ştia că nu putea fi atât de simplu. Nu prea avea sens. Ar fi un miracol dacă ar rezista pentru totdeauna. Un real miracol, tot aşa cum realizarea Centrului Mayfair era un miracol, cum faptul că Rowan dorea un copil era un miracol… precum şi vederea acelor fantome era un miracol – stafii care să se uite la tine din altarul unei biserici sau de sub un vâsc într-o noapte geroasă.

TREIZECI ŞI NOUĂ

Ei bine, o luăm iar de la capăt, se gândi Rowan. A câta era? A cincizecea reuniune în cinstea cuplului logodit? A fost ceaiul lui Lily, prânzul lui Beatrice, apoi masa dată de Cecilia la restaurantul lui Antoine. A urmat petrecerea oferita de Lauren în oraş, în acea drăguţă casă bătrânească de pe Esplanade Avenue.

Iar de data asta era Metairie – casa lui Cortland, aşa cum încă îi spuneau, chiar dacă fusese timp de mulţi ani casa lui Gifford şi Ryan şi a celui mai mic fiu al lor, Pierce. Senina zi de octombrie era perfectă pentru o petrecere în grădina cu două sute de invitaţi.

Nu conta că până la nunta mai erau doar câteva zile, ea urmând să aibă loc pe 1 noiembrie. Cei din familia Mayfair mai organizau până atunci încă două ceaiuri şi un prânz, undeva, nu se ştia încă exact unde.

— Orice pretext e bun pentru o petrecere, spunea Claire Mayfair. Dragă, nici nu ştii de când aşteptăm aşa ceva!

Se plimbau pe peluza din spatele magnoliilor şi prin camerele spaţioase ale casei din cărămidă. Bruneta Anne Marie, o persoană extraordinar de onestă ce părea a fi foarte încântată de ideea lui Rowan legată de spital, i-a prezentat zeci de oameni dintre cei pe care îi văzuse la înmormântare şi alte zeci pe care încă nu îi cunoştea.

Aaron avusese multă dreptate când descrisese Metairie ca pe o suburbie americană tipică. Putea la fel de bine să fi fost în Beverly Hills sau în Sherman Oaks din Houston. Cu excepţia, poate, a cerului care avea o aparenţă de faianţă cum ea nu mai văzuse decât în Caraibe. Bătrânii copaci aliniaţi erau la fel de maiestuoşi precum cei din Garden District.

Dar casa însăşi era parte a elitei suburbiilor, cu elegantele antichităţi din Philadelphia secolului al

nouăsprezecelea, cu covoarele care acopereau în întregime podelele şi cu sunetul muzicii din saxofonul lui Kenny G izvorând parcă din pereţii de piatră.

Un chelner de un negru strălucitor, cu un cap perfect rotund şi accentul muzical haitian turna bourbonul sau vinul alb în pahare de cristal. Două bucătărese de culoare, în uniforme mulate, întorceau pe grătar creveţii roz condimentaţi. Iar femeile Mayfair, cu rochiile lor uşoare, în culori pastelate, dădeau impresia unor flori printre domnii în costume albe şi printre cei câţiva copii care alergau prin iarbă sau îşi scufundau mânuţele în mica fântână arteziană din mijlocul peluzei.

Rowan îşi găsise un scaun foarte confortabil, aşezat la umbra unei magnolii uriaşe. Sorbea din bourbon în timp ce dădea mâna cu o grămadă de rude. Începea să-i placă gustul acestei otrăvi, era chiar puţin ameţită.

Mai devreme, în cursul zilei, pe când încerca rochia de mireasă pentru ultimele retuşuri, îşi dăduse seama că era incredibil de entuziasmată de pompa cu care se făceau toate şi încântată că fusese obligată să suporte aşa ceva.

„Prinţesă pentru o zi“, asta urma să fie, punctul de atracţie al ceremoniei. Chiar şi faptul că purta colierul cu smarald nu putea fi considerat o exagerare, mai ales că, din acea noapte îngrozitoare, rămăsese în caseta lui şi nu avea să-i spună niciodată lui Michael despre misterioasa şi neaşteptata lui apariţie. Ştia că ar fi trebuit să-i spună, de multe ori chiar fusese pe punctul de a o face, dar, pur şi simplu, nu fusese în stare.

Michael era foarte încântat de cununia religioasă, oricine putea să vadă asta. Părinţii lui se căsătoriseră în acea parohie, la fel şi bunicii lui. Da, îi plăcea ideea, probabil chiar mai mult decât ei. Dacă nu avea să se întâmple nimic din cauza acelui oribil colier, de ce să renunţe la tot din cauza lui? De ce să se necăjească amândoi? Îi putea explica totul mai târziu, atunci când colierul va fi închis în siguranţă într-un seif. Nicidecum o decepţie, doar o mică amânare.

Oricum, nu s-a mai întâmplat nimic de atunci. Nicio

floare ciudată pe noptiera ei. Într-adevăr, timpul zburase, ocupaţi fiind cu renovarea şi cu mobilarea casei din Florida care îi aştepta pentru luna de miere oficială.

Un alt motiv de mare bucurie era faptul că Aaron fusese acceptat de toată familia şi că era inclus pe lista invitaţilor la toate reuniunile lor. Beatrice se îndrăgostise de el şi îl tachina mereu în privinţa accentului său de majordom britanic. Mersese până acolo încât l-a invitat să meargă la un concert simfonic împreuna cu ea şi cu Agnes Mayfair, o foarte frumoasă verişoară mai bătrână al cărei soţ murise anul trecut.

Rowan se întreba cum se va descurca Aaron. Dar ea ştia deja că el se poate băga şi sub pielea lui Dumnezeu din cer şi sub cea a diavolului din iad. Chiar şi Lauren, avocatul de gheaţă, părea atrasă de Aaron. La masa din ziua precedentă îi vorbise într-una lui Aaron despre istoria oraşului New Orleans. Ryan îl plăcea, la fel şi Isaac şi Wheatfield. Iar Pierce îl întrebase cu mult interes despre călătoriile lui din Europa şi din Orient.

De asemenea, Aaron era tovarăşul nelipsit al mătuşii lui Michael, Viv. Toată lumea ar trebui să aibă o mătuşă Viv, după cum vedea Rowan, o persoană ca o păpuşă fragilă care radia dragoste şi bunătate şi care aproba fiecare cuvânt al lui Michael. Îi amintea de Drăguţa Millie şi de mătuşa Belle, aşa cum i le descrisese Aaron.

Dar mutarea nu a fost uşoară pentru mătuşa Viv. Deşi cei din familia Mayfair o înconjuraseră cu multă afecţiune, ea nu reuşea să ţină pasul cu ei cu tot atâta vioiciune. În această după amiază îi implorase să o lase să rămână acasă, pentru a mai putea despacheta din lucrurile aduse. Îl tot presa pe Michael să meargă şi să împacheteze totul din casa din Liberty Street.

Nu puteai să nu-l iubeşti pe Michael când îl vedeai cu mătuşa Viv, deoarece nimeni nu era mai atent şi mai răbdător cu ea.

— E singura mea familie, Rowan, spusese el o dată. Toţi ceilalţi s-au dus. Daca lucrurile dintre noi doi nu ar fi mers atât de bine, acum eram în Talamasca. Ei ar fi devenit

familia mea.

Cât de bine îl înţelesese! Ca într-un şoc, ea îşi amintise de singurătatea ei amară de acum câteva luni.

Doamne, cât de mult îşi dorea ca totul să meargă bine! Iar fantoma din First Street îşi ţinea promisiunea, de parcă şi el ar fi vrut ca să meargă totul bine. Sau mânia ei îl îndepărtase? Timp de mai multe zile după apariţia colierului, ea îl blestemase în continuu pentru asta.

Familia acceptase chiar şi ideea cu Talamasca, deşi Aaron fusese foarte discret în cele spuse despre ce era Talamasca în realitate. Înţeleseseră doar că Aaron era un savant şi un călător prin lume, că fusese dintotdeauna interesat de istoria familiei Mayfair din cauza faptului că era o veche şi distinsă familie din sudul Statelor Unite. Un savant care avea o predecesoare atât de frumoasă precum Deborah, pe care însuşi marele Rembrandt o pictase, şi care purtase, dincolo de orice îndoială, smaraldul Mayfair când îi pozase faimosului pictor, ei bine, acel istoric era în întregime pe gustul lor. Erau surprinşi de tot acel amestec de informaţii dezvăluit de Aaron despre Deborah. Dumnezeule Mare, ei crezuseră mereu că Julien inventase toate acele prostii, cum că ar fi avut strămoşi din Scoţia.

Între timp, Beatrice comandase o reproducere în ulei a portretului lui Deborah realizat de Rembrandt, pe care urmau sa o expună în casa de pe First Street chiar în ziua căsătoriei. Era furioasă pe Ryan că nu încercase să cumpere originalul. Dar, pe de alta parte, Talamasca nu l-ar fi vândut. Slavă Domnului că, după ce Ryan i-a spus care ar fi fost preţul adevărat ce trebuia plătit, întreaga chestiune a fusese lăsată baltă.

Da, îi iubeau pe Rowan, pe Michael, pe Aaron.

Şi o iubeau pe Deborah.

Chiar dacă ştiau ce se întâmplase acum mulţi ani între Aaron şi Cortland sau Carlotta, nu spuneau nimic. Nu ştiuseră că Stuart Townsend fusese membru al Talamasca şi erau cu adevărat intrigaţi de descoperirea acelui cadavru misterios. Sporea impresia că Stella fusese răspunzătoare de asta.

— Probabil că a murit acolo, sus, din cauza opiumului sau a băuturii care se serveau la acele petreceri deşănţate, iar Stella l-a înfăşurat în covor, după care a uitat pur şi simplu de el.

— Sau poate ea l-a strâns de gât. Vă amintiţi ce fel de petreceri obişnuia ea să dea?

Pe Rowan o amuza să-i asculte ce vorbeau şi să le audă râsetele. Niciodată nu simţise venind dinspre ei nici cea mai mică intenţie malefică. Acum le putea intui bunele intenţii, veselia.

Dar aveau şi ei secretele lor, mai ales cei mai bătrâni. Cu fiecare nouă întâlnire, primea semnale tot mai puternice. De fapt, pe măsură ce data nunţii se apropia, simţea tot mai acut că se pregătea ceva.

Bătrânii nu se opreau pe First Street doar pentru a-şi exprima dorinţele lor de bine pentru cei doi sau pentru a vedea stadiul renovării. Erau curioşi. Erau temători. Erau secrete pe care doreau să le împărtăşească sau avertismente pe care doreau să le dea. Sau întrebări pe care să le pună. Poate că îi testau puterile, pentru că şi ei aveau anumite puteri. Niciodată nu mai fusese înconjurată de oameni atât de iubitori sau atât de pricepuţi în a-şi stăpâni emoţiile. Era ceva foarte ciudat.

Dar poate că asta va fi ziua în care se va întâmpla ceva deosebit.

Atât de mulţi dintre cei bătrâni erau aici, lichiorul curgea în valuri şi, după o serie de zile reci ale lunii octombrie, vremea era din nou plăcută. Cerul avea o splendidă culoare albastră, iar norii albi se mişcau încetişor, cu graţie, ca nişte vapoare graţioase purtate de vânt.

Ea mai luă o gură de bourbon, plăcându-i senzaţia minunată de arsură pe care i-o provoca în piept şi uitându-se în jur după Michael.

Iată-l, încă în capcana în care Beatrice îl prinsese de mai bine de o oră şi lângă frumoasa Gifford, fiică a unei descendente de-a lui Lestan Mayfair, a cărui tată fusese un urmaş al lui Clay Mayfair şi care se măritase, firește, cu

nepotul lui Cortland, Ryan. Păreau să mai fie şi alte linii Mayfair implicate, dar Rowan le pierdu şirul în acel punct al conversaţiei în momentul în care sângele începu să-i fiarbă în vene observând degetele lui Gifford, strânse, fără un motiv anume, pe braţul lui Michael.

Ce găseau ele atât de fascinant la iubitul ei încât nu păreau să vrea să-i mai dea drumul din mijlocul lor? Daca e să începem de undeva, de ce era Gifford o femeie atât de agitată? Sărmanul Michael. Nu ştia ce se întâmplă. Stătea acolo, cu mâinile înmănuşate băgate în buzunarele pantalonilor, zâmbind şi dând din cap la glumele celor două. Nu detecta la ele nuanţa de flirt, ochii lor luminoşi, atracţia seducătoare a râsului lui pentru ele.

Obişnuieşte-te cu asta! Ticălosul este irezistibil pentru femei. Erau toate peste el, el era bodyguard-ul care-l citea pe Dickens.

Ieri, urcase scara cea lungă şi îngustă de pe laterala casei, ca un pirat cățărându-se pe scara de sfoară a vasului său. Apoi, vederea lui, cu pieptul gol şi picioarele pe parapet, cu părul suflat de vânt, cu o mână ridicată într-un gest complet inconştient, o aduseseră până în pragul nebuniei admirative. Cecilia se uitase în sus şi spusese:

— Măi, chiar un bărbat superb, ştiai?

— Da, ştiu, mormăise Rowan.

În acele momente, îl dorea cu disperare. Arăta din ce în ce mai bine în costumele lui din in cu vestă, pe care Beatrice îl convinsese să şi le cumpere de la Perlis.

— Dragule, acum arăţi exact ca un gentleman din sud!

Fante, asta era, un fante plimbăreţ. Era mult mai bine în zilele când îşi sufleca mânecile cămăşii, ţinea în mâna dreaptă o ţigară Camel şi îşi punea un creion după ureche; apoi se certa cu câte un tâmplar sau zugrav şi îşi agita pumnul de parcă ar fi vrut să le mute fălcile.

Mai fusese şi acel weekend pe care-l petrecuseră în Florida, cumpărând noua casă, imaginea lui dormind gol, doar cu ceasul de aur la mână şi un lănţişor în jurul gâtului. Goliciunea pură nu ar fi fost la fel de incitantă.

El era atât de fericit! Era, probabil, singurul din lume

care iubea casa din First Street mai mult decât cei din familia Mayfair. Avea o obsesie pentru ea. Profita de orice moment pentru a lucra alături de muncitorii angajaţi, scoţându-şi mănuşile tot mai des. Părea că, dacă într-adevăr îşi dorea, putea să realizeze orice îşi punea în minte.

Slavă Domnului că stafiile şi celelalte ciudăţenii îi lăsau pe amândoi în pace, iar ea ar trebui să nu-şi mai facă atâtea griji în privinţa haremului care îl înconjura.

Mai bine să se concentreze asupra grupului care se strângea în jurul ei – maiestuoasa Felice tocmai îşi trăgea un scaun, frumoasa flecară Margaret Ann se aşeza pe iarbă, severa Magdalene, cea care părea tânără chiar dacă nu mai era de ceva timp, îi privea pe toţi ceilalţi în nefireasca ei tăcere.

Când şi când se mai întorcea câte cineva pentru a o privi, iar ea primea nişte vagi informaţii cum că ar fi avut ceva să-i comunice sau să-i pună vreo întrebare, dar apoi renunţa. Întotdeauna era unul dintre cei bătrâni – Felice, care era fiica cea mai mica a lui Barclay, acum de şaptezeci şi cinci de ani, sau Lily, de şaptezeci şi opt de ani după cum se spunea, şi nepoata lui Vincent, ori Peter Mayfair cel chel, cu ochii lăcrimoşi şi gâtul gros, chiar dacă avea trupul foarte sănătos şi puternic, fiul mai mic al lui Garland, cu siguranţă un bătrân inteligent şi înţelept.

Iată-l şi pe Randall, mai bătrân probabil şi decât unchiul Peter, cu ochii înfundaţi în orbite, dar înţelepţi, stând pe o bancă metalică într-un colţ mai îndepărtat, privind-o cu multă atenţie, indiferent cât de mulţi erau cei care, trecându-i prin faţă, îi acopereau imaginea ei din când în când, ca şi când ar fi vrut să-i spună ceva de mare importanţă, dar nu ştia de unde să înceapă.

Vreau să ştiu. Vreau să ştiu totul.

Pierce o privea acum cu un nedisimulat respect, cucerit în cele din urmă de visul Centrului Medical Mayfair şi aproape la fel de nerăbdător ca ea în a-l vedea transformat în realitate. Păcat că pierduse din entuziasmul arătat mai devreme, tocmai de aceea era patetic în încercarea de a-i

prezenta tot felul de tineri şi menţionând pe scurt din ce familie fac parte şi cu ce se ocupă fiecare. Era ceva destul de înduioşător la Pierce, din punctul ei de vedere. Dorea să-l facă să se relaxeze din nou. Era foarte de prietenos şi fără cea mai mică urmă de egocentrism.

Remarcase, cu multă plăcere, că el îi prezenta aceiaşi oameni şi lui Michael, într-o manieră simplă, extrem de cordială. De fapt, cu toţii erau foarte amabili cu Michael. Gifford îi turna bourbonul în pahar, iar Anne Marie se aşezase acum lângă el, vorbindu-i într-una, umărul ei atingându-l pe al lui.

Renunţă, Rowan. Nu poţi închide un asemenea animal superb în mansarda casei.

O înconjurau în grupuri succesive, discutând numai despre casa din First Street şi despre nimic altceva.

Iar restaurarea în curs de desfăşurare le făcea o reală plăcere.

First Street era simbolul lor, desigur, şi cât de mult suferiseră văzând-o pe cale de a se distruge, cât de mult o urâseră pentru asta pe Carlotta. Toate aceste gânduri ale lor îi erau foarte clare lui Rowan, aşa cum se ascundeau ele în spatele felicitărilor pe care i le prezentau. Îşi dădea seama de aceste lucruri privind adânc în ochii lor. În sfârșit, casa era eliberată din regretabila ei sclavie. Era foarte amuzant de văzut cât de multe lucruri ştiau ei despre ultimele modificări care urmau să fie făcute. Ştiau până şi culorile alese pentru camere pe care încă nu le văzuseră.

Ce bine că Rowan păstrase integral vechiul mobilier al dormitoarelor. Ştia ea că, o dată, Stella a dormit în patul Carlottei? Iar patul din camera lui Millie a aparţinut bunicii Katherine şi unchiul Julien s-a născut în patul din camera din faţă, cel care urma să fie patul lui Rowan şi al lui Michael.

Ce părere aveau despre planurile ei legate de un mare spital? În timpul puţinelor discuţii pe care Rowan le purtase în afara firmei, toţi se dovediseră extrem de receptivi. Numele Mayfair Medical îi încânta.

Pentru ea era crucial ca noul centru să fie realizat pe baza unor concepţii moderne, după cum le explicase lui Bea şi Cecilia, că urma să vină până şi în întâmpinarea unor nevoi încă neexprimate. Era obligatoriu să fie un mediu ideal pentru cercetare, dar nu trebuia să fie totul ascuns într-un turn de fildeş. Urma să fie un spital adevărat, cu o mulţime de paturi pentru pacienţii care nu-şi puteau plăti serviciile medicale. Dacă ar fi reuşit să-i adune pe cei mai buni neurologi şi neurochirurgi din ţară şi dacă ar fi reuşit să transforme acest centru în cel mai inovator, eficient şi complet spital pentru tratarea afecţiunilor neurologice, cu un confort deosebit şi beneficiind de cele mai bune echipamente, ei bine, atunci ar putea spune că şi-a văzut visul împlinit.

— Sună absolut extraordinar, spusese Cecilia.

— Ştii, adăugase şi Carmen Mayfair în timpul unui prânz, Mayfair and Mayfair a dăruit întotdeauna milioane, dar acum este pentru prima oara când cineva dintre noi are o asemenea iniţiativa.

Acesta era, desigur, numai începutul. Era de la sine înţeles că Rowan prevăzuse schimbări în structura şi amenajările secţiei de terapie intensivă şi a gărzilor de la urgenţe, că dorea să revoluţioneze modul de îngrijire ambulatorie al pacienţilor săi prin programe speciale educaţionale pentru femei şi copii, pentru familiile cu probleme deosebite şi pentru persoanele cu dizabilităţi sau boli incurabile.

În fiecare zi, în viziunea ei se mai adăuga câte ceva. Îşi dorea să umanizeze programul de învăţare desemnat să corecteze toate ororile şi abuzurile care deveniseră deja clişee ale medicinii moderne; plănuia să deschidă o şcoală medicală în care să poată fi create noile super-asistente, capabile să rezolve cu bine toate tipurile de noi responsabilităţi apărute.

Cuvintele Mayfair Medical ajunseseră sinonime cu cei mai buni, umani şi bine pregătiţi profesionişti din ramură.

Da, toţi urmau să fie mândri. Cum ar fi putut să nu fie?

— Încă ceva de băut?

— Mulţumesc. Un bourbon ar fi bun. Excelent, chiar.

Râsete.

A mai luat o înghiţitură în timp ce îl saluta pe tânărul Timmy Mayfair, care se apropia să dea mâna cu ea. Da, bună încă o dată şi ţie, Bernardette Mayfair, pe care o zărise rapid în timpul înmormântării, la fel şi frumoasei fete cu părul prins într-o bentiţă, Mona Mayfair, fiica lui CeeCee şi, da, şi băieţoasei Jennifer Mayfair, cea mai buna prietenă a Monei şi verişoară de gradul patru, întâlnită mai devreme, desigur. Jenn avea o voce asemănătoare cu a ei, se gândi Rowan, adâncă şi uşor răguşită.

Bourbonul era mai bun când era foarte rece. Dar era destul de plăcut şi când era doar uşor răcit. Ştia că băuse puţin cam mult. Rowan a mai luat o înghiţitură, observând micul toast din capătul grădinii. Un toast după altul, toate se făceau pentru casă şi pentru apropiata căsătorie. Era, oare, cineva care să vorbească despre altceva?

— Rowan, am fotografii vechi din…

— … şi mama mea a păstrat câteva articole din ziare.

— Ştii, astea se găsesc în cărţile despre New Orleans, oh, da, am câteva, am să ţi le aduc la hotel…

— … nu vom veni într-una la uşa ta, vrem doar să ştim…

— Rowan, străbunicii noştri s-au născut în acea casă… toţi cei pe care îi vezi aici au…

— Oh, sărmana Millie, nu a apucat să vadă ziua asta…

— … am câteva dagherotipuri… Katherine şi Darcy, chiar şi Julien. Ştii că Julien se fotografia întotdeauna la uşa din faţă. Am văzut mai multe poze cu el stând în faţa uşii principale.

Uşa din faţă?

Soseau din ce în ce mai mulţi membri ai familiei Mayfair. Era şi cel mai bătrân dintre ei, Fielding, fiul lui Clay, complet chel, cu pielea fină şi translucidă, cu pleoapele înroşite. I-au adus un scaun şi l-au aşezat lângă ea.

Imediat ce s-a instalat, cei tineri au şi început să vină să-i prezinte omagiile, la fel cum făceau şi cu Rowan. Hercules, servitorul haitian, i-a dat în mână un pahar cu

bourbon.

— Îl ţineţi bine, domnule Fielding?

— Da, Hercules, dar nu vreau mâncare! Mi-e silă de mâncare. Am mâncat destul în viaţa asta.

Avea vocea profundă şi fără vârstă, precum cea unei femei bătrâne.

— Şi Carlotta nu mai este, îi spuse îndârjit Beatricei, care venise să-l sărute. Sunt singurul care a rămas dintre cei bătrâni.

— Nu mai vorbi despre asta, o să fii întotdeauna cu noi, îi zise Bea învăluindu-l cu parfumul ei dulce, floral şi foarte scump, asemenea rochiei roşii din mătase strălucitoare.

— Nu cred că eşti mult mai bătrân decât mine, declară Lily Mayfair, aşezându-se lângă el. Într-adevăr, pe moment păreau de aceeaşi vârstă, ea având părul alb cu firul foarte subţire, obrajii scobiţi şi mâinile osoase.

Fielding se întoarse spre Rowan.

— Aşadar, restaurezi casa din First Steet. Tu şi cu bărbatul tău veţi locui acolo. Lucrurile au mers bine până acum?

— De ce să nu meargă bine? întrebă ea zâmbind.

Simţi, dintr-o dată, căldură, când atinse mâna lui Fielding, ca într-o binecuvântare.

— Splendide veşti, Rowan, adăugă el, cu vocea mai puternică acum; se mai odihnise după aventura care fusese venitul până aici. Excelent, zâmbi, dinţii falşi strălucindu-i. În toţi anii ăştia, ea nu lăsase pe nimeni să se atingă de casă, mai spuse cu mânie. Vrăjitoare bătrână, asta a fost.

Se auziră mici oftaturi de la femeile strânse în partea stângă. Era exact ce dorea Rowan, să iasă toate secretele la iveală.

— Bunicule, pentru numele Domnului!

Era Gifford, chiar lângă Fielding. Îi ridică bastonul căzut în iarbă şi îl agăţă pe spătarul scaunului. El o ignoră.

— Ei bine, ăsta e adevărul. A lăsat casa în ruină! E o minune că mai poate fi renovată.

— Bunicule! spuse Gifford cu disperare.

— Lasă-l, dragă, să vorbească, interveni Lily cu ochii la

Rowan, ţinându-şi bine paharul cu băutură.

— Să nu crezi că mă poate opri cineva, spuse bătrânul. Ea zicea că el nu a lăsat-o, a dat toată vina pe el. Credea în el şi se folosea de el atunci când avea nevoie.

Se lăsă deodată liniştea peste ei, iar lumina păli puţin. Rowan zări cu coada ochiului că figură încărunţită a lui Randall se deplasase.

— Bunicule, aş dori să nu…, spuse Gifford.

Oh, dar eu aş dori să da!

— Ea era aceea, continuă Fielding. Şi-a dorit să vadă casa prăbuşindu-se în jurul ei. Chiar mă întreb câteodată cum de nu i-a dat foc aşa cum a făcut păcătoasa aia de menajeră din Rebecca. Eram îngrijorat, într-un timp, că o s-o facă. Şi că va da foc tuturor picturilor. Ai văzut picturile? L-ai văzut pe Julien cu fiii lui stând în faţa uşii de la intrare?

— Uşa de la intrare, vrei să spui gaura cheii uşii de la intrare?

Oare Michael îl auzise? Da, venea spre ei, încercând, în mod evident, să o oprească pe Cecilia să-i mai şoptească fără încetare la ureche, nedând atenţie expresiei uluite de pe chipul ei. Aaron era destul de aproape, sub magnolie, nebăgat în seamă, cu ochii fixaţi asupra grupului. Măcar de-ar putea arunca o vrajă pe ei ca să nu-l vadă pe Aaron.

Dar cei din familia Mayfair nu observau pe nimeni altcineva în afară de ei înşişi; Fielding dădea din cap, Felice vorbea tare şi gesticula spre Fielding, iar brăţările de argint îi sclipeau la fiecare mişcare a mâinii.

— Spune-i tot, zicea Felice. Eu aşa cred că trebuie. Vrei părerea mea? Carlotta dorea casa pentru ea. A vrut să comande în casă. Ea a fost adevărata stăpână până a murit, nu-i aşa?

— Nu voia nimic, mormăi Fielding dând din mână a lehamite. Ăsta a fost blestemul ei. Voia doar să distrugă.

— Dar ce e cu uşa din faţă? întrebă Rowan.

— Bunicule, am să te iau…

— Nu mă iei nicăieri, Gifford, îi spuse el cu voce hotărâtă, aproape tinerească. Rowan se mută în casă.

Trebuie să-i spun anumite lucruri.

— În particular, izbucni Gifford.

— Lasă-l, dragă, să vorbească, interveni Lily. Şi suntem în particular. Suntem numai din familia Mayfair aici.

— E o casă frumoasă, o să-i placă, zise, rece, Magdalene. Ce vreţi cu toţii, să o speriaţi?

Randall stătea acum în spatele lui Magdalene, cu sprâncenele ridicate, buzele strânse şi ridurile feţei adâncite, cum se uita în jos spre Fielding.

— Ce ai de spus? insistă Rowan.

— Doar o serie de legende vechi, spuse Ryan, cu o uşoară urmă de iritare, chiar dacă vorbea mai încet, străduindu-se să-şi păstreze cumpătul. Vechi legende stupide despre uşa din faţă, dar ele nu înseamnă nimic.

Michael ajunse lângă Fielding, iar Aaron se mai apropie puţin. Ceilalţi nu remarcaseră nimic, încă.

— Chiar vreau să ştiu, spuse Pierce. Stătea în stânga, lângă Felice şi Randall. Felice îl fixa cu privirea pe Fielding, iar capul i se lăsase pe o parte din cauză că era cam beat. Străbunicul meu a fost fotografiat în faţa uşii de la intrare, iar portretul este înăuntru. Ei se pozau întotdeauna în faţa uşii de la intrare.

— Şi de ce să nu se fi pozat pe veranda casei? întrebă Ryan. Locuiau acolo. Trebuie să ne reamintim că, înainte de Carlotta, aceasta casă a aparţinut stră-stră-străbunicului.

— Asta e, murmură Michael. Acolo am văzut uşa, în poze. Doamne, trebuia să mă fi uitat cu mai multă atenţie la acele fotografii…

Ryan îi aruncă o privire fugară. Rowan îi făcu semn să se apropie, iar ochii lui Ryan urmăreau deplasarea lui Michael până ce ajunsese în spatele scaunului lui Rowan. Pierce vorbea din nou, în timp ce Michael se aşezase pe iarba, iar braţului lui Rowan se odihnea acum pe umerii lui. Şi Aaron era destul de aproape.

— Chiar şi în pozele mai vechi ei stăteau tot în faţa uşii. Întotdeauna se vedea şi gaura cheii, fie de la uşa din faţă sau de la o alta uşa… spuse Pierce.

— Da, uşa, zise şi Lily. Şi uşa este pe mormânt. Aceeaşi gaură a cheii de la uşă este gravată deasupra criptei. Nimeni nu ştie cine a pus-o acolo.

— Ei bine, a fost Julien, desigur, replică Randall cu voce de stentor şi toţi îşi îndreptară atenţia asupra lui. Julien ştia ce face, deoarece intrarea aceea avea o semnificaţie aparte atât pentru el, cât şi pentru toţi cei de dinaintea lui.

— Dacă spui toate prostiile astea, vorbi Anne Marie, ea nu o să…

— O, dar vreau sa ştiu, interveni Rowan. Şi, în afara de asta, nimic nu ne va opri să ne mutăm în casă.

— Nu fi chiar atât de sigură, adaugă Randall cu seriozitate.

Lauren îi aruncă o privire total dezaprobatoare.

— Nu e momentul pentru poveşti de groază, şopti ea.

— Trebuia sa scormonim în tot gunoiul ăsta! ţipă Gifford. Era cu adevărat supărată. Rowan observă îngrijorarea lui Pierce, dar, în acea adunare, el stătea exact în partea opusa mamei lui. Ryan era mai aproape, aşa că Ryan îi luă mâna şi îi murmură ceva la ureche.

Rowan se gândi că Gifford va încerca să oprească discuţia asta, apoi întrebă cu voce tare:

— De ce stau ei întotdeauna în faţa uşii?

— Nu-mi place să se vorbească despre asta, strigă Gifford. Nu vad de ce trebuie să săpăm în trecut de fiecare data când ne întâlnim. Ar trebui sa ne gândim la viitor.

— Dar vorbim despre viitor, spuse Randall. Tânăra femeie trebuie să ştie anumite lucruri.

— Hei, hei, continuaţi tot aşa, cu toţii, forţoşilor, zise Felice. Dacă intenţionaţi sa spuneţi ceva, în sfârşit, după atâţia ani în care v-aţi purtat ca nişte mieluşei…

— Uşa e legată de pact şi de promisiune, spuse Fielding. Este un secret transmis din generaţie în generaţie, încă din timpurile de demult.

Rowan se uită în jos la Michael, care şedea cu genunchii ridicaţi şi cu braţele pe ei, abia privindu-l pe Fielding. Dar, chiar şi de sus, ea putea să-i vadă expresia de spaimă şi confuzie de pe faţă, aceeaşi expresie chinuită pe care o

avea ori de câte ori vorbea despre viziune. Iar expresia asta îi era atât de necaracteristică, încât părea a fi o altă persoană.

— Nu i-am auzit niciodată vorbind despre vreo promisiune sau legământ, spuse Cecilia. Sau despre uşă, sau intrare, dacă tot e să le spunem pe toate.

Acum li se alăturase şi Peter Mayfair, la fel de chel ca şi Fielding, cu aceeaşi ochi pătrunzători. De fapt, erau cu toţii adunaţi în cerc, pe trei sau patru rânduri. Isaac şi Wheatfield îl înghesuiseră pe Peter.

— Asta, din cauză că nu vorbeau despre aşa ceva, rosti Peter cu o voce uşor teatrală. Era secretul lor, iar ei nu doreau ca şi alţii să-l cunoască.

— Ce înţelegi prin ei? întrebă Ryan, cu glasul puţin afectat de băutură. Vorbeşti despre bunicul meu? Vorbeşti despre Cortland, nu-i aşa?

— Nu vreau să…, şopti Gifford, dar Ryan îi făcu semn să tacă.

Şi Fielding îi făcu semnul tăcerii lui Gifford, privind-o cu multă răceală.

— Cortland a fost, desigur, unul dintre ei, răspunse Fielding, uitându-se în sus spre Peter cel chel, şi toată lumea ştia asta.

— Oh, e groaznic să spui asta, zise Magdalene furioasă. L-am iubit pe Cortland.

— Mulţi dintre noi l-am iubit pe Cortland, replică, la fel de furios, Peter. Aş fi făcut orice pentru Cortland, dar el a fost unul dintre ei. A fost. La fel a fost şi tatăl tău, Ryan. Marele Pierce a fost unul dintre ei atât timp cât a trăit Stella. La fel şi tatăl lui Randall. Nu e aşa?

Randall dădu uşor din cap, luând o înghiţitura de bourbon. Servitorul cel negru umpluse paharele tuturor fără a deranja pe nimeni.

— Ce vrei să spui cu unul dintre ei, ceru Pierce să afle. Am auzit asta toată viaţa, e unul dintre ei, nu e unul dintre ei, ce vrei sa spui?

— Nimic, spuse Ryan. Aveau un club, un club de societate.

— Aveau pe dracu, izbucni Randall.

— Toate astea au murit odată cu Stella, zise Magdalene. Mama mea a fost o apropiată a lui Stella, a fost la acele petreceri, nu erau treisprezece vrăjitoare! Astea sunt numai minciuni.

— Treisprezece vrăjitoare? întreba Rowan.

Putea simţi tensiunea lui Michael. Printr-o mică breşă în acel cerc, reuşi sa-l vadă şi pe Aaron, care întorsese spatele copacului şi se uita în sus, spre cer, ca şi cum nu-i putea auzi, dar ea ştia ca era atent.

— Un fragment al legendei, spuse Fielding cu voce rece, fermă, ca şi cum voia să se deosebească de toţi cei din jur, un fragment al poveştii uşii de la intrare şi al pactului.

— Care era povestea? întrebă Rowan.

— Că vor fi cu toţii salvaţi de intrarea aia şi de cele treisprezece vrăjitoare, răspunse Fielding, uitându-se încă o dată în sus la Peter. Asta e povestea şi asta e promisiunea.

Randall dădu din cap.

— Era o ghicitoare. Stella nu a ştiut niciodată ce însemna cu exactitate.

— Salvaţi? întreba tânărul Wheatfield. În felul în care este salvat orice creştin?

— Salvat! Aleluia! spuse Margaret Ann, lăsând în jos paharul şi stropindu-şi puţin rochia. Cei din familia Mayfair se vor duce în Rai. Ştiam eu, cu toţi banii ăştia, cineva va rezolva lucrurile!

— Eşti beată, Margaret Ann, şopti Cecilia, şi eu sunt la fel.

Ciocniră paharele ca pentru un toast.

— Stella încerca sa strângă la un loc cele treisprezece vrăjitoare cu ocazia acelor petreceri? întrebă Rowan.

— Da, îi răspunse Fielding. Exact asta încerca să facă. Se autointitula vrăjitoare, la fel ca Mary Beth, mama ei, spunea că deţine puterea şi că îl vedea pe bărbat.

— Nu am sa îngădui asta…, ţipă Gifford aproape isteric.

— De ce? Ce este atât de înspăimântător? întrebă încet Rowan. De ce să nu fie doar vechi legende? Şi cine este

bărbatul?

Linişte. Toţi se uitau cu atenţie la ea, fiecare aşteptând, probabil, ca altul să vorbească. Lauren părea chiar supărată după cum o privea pe Rowan. Lily arăta foarte suspicioasă. Ştiau că ea îi înşela.

— Ştii bine că nu sunt vechi legende, îi spuse încet Fielding.

— Pentru că ei cred asta! zise Gifford cu braţele tremurânde. Pentru că oamenii au făcut lucruri rele în numele credinţei în aceste vechi prostii.

— Ce fel de lucruri rele? mai întrebă Rowan. Vrei să spui, ceea ce i-a făcut Carlotta mamei mele?

— Vreau să spun de lucrurile pe care le-a făcut Cortland răspunse Gifford. Asta vreau să spun.

Tremura acum foarte tare, fiind clar că se afla în pragul unei crize de isterie. Se uită fioros la Ryan, apoi la fiul ei, Pierce, apoi la Rowan din nou.

— Da, Carlotta de asemenea. Cu toţii au trădat-o pe mama ta. Oh, sunt atât de multe lucruri pe care nu le ştii.

— Şşşş, Gifford, ai băut prea mult, zise în şoaptă Lily.

— Du-te înăuntru, Gifford, îi spuse şi Randall.

Ryan îşi luă soţia de braţ, aplecându-se să-i şoptească ceva la ureche. Pierce li se alătură. Împreună, o scoaseră pe Gifford din mijlocul grupului.

Felice şuşotea supărată cu Magdalene, iar cineva de la marginea cercului încerca să-i strângă pe copii şi să-i ia de acolo. O fetiţă cu şorţuleţ tocmai spunea:

— Vreau să ştiu…

— Vreau să ştiu, spuse Rowan. Ce au făcut ei?

— Da, spune-ne despre Stella, zise Beatrice, uitându-se urât la Gifford, care plângea acum pe umărul lui Ryan în timp ce acesta o ducea mai departe.

— Ei credeau în magia neagră, răspunse Fielding. Credeau şi în cele treisprezece vrăjitoare şi în uşă, dar nu au ştiut niciodată cum trebuie procedat cu astea.

— Dar, ce credeau ei că înseamnă? întrebă Beatrice. Eu cred că toate acestea sunt fascinante. Spune, te rog.

— Şi apoi o să te apuci să spui peste tot, zise Randall,

exact aşa cum faci întotdeauna.

— De ce să nu o fac? Crezi că o să ne ardă cineva pe rug pentru asta?

Ryan o ducea cu forţa, în casă, pe Gifford, iar Pierce închise uşa în spatele lor.

— Chiar vreau să ştiu, spunea în continuare Beatrice, venind mai în faţă şi agitându-şi braţele. Stella ştia sau nu despre ce este vorba?

— Bunicul meu Julien ştia, răspunse Peter. Ştia şi i-a spus lui Mary Beth. A lăsat totul în scris, dar Mary Beth a distrus toate jurnalele lui, apoi i-a spus Stellei, dar aceasta nu a înţeles niciodată.

— Stella nu a dat niciodată atenţie la nimic, zise Fielding.

— Într-adevăr, accentuă Lily cu tristeţe. Nu a dat atenţie la nimic. Sărmana Stella, ea credea că totul se reduce la petreceri, băutură şi prietenii ei nebuni.

— Nu credea că era ceva adevărat, spuse iar Fielding. Asta era problema. Ea îşi dorea doar să se joace. Iar când ceva nu a mai mers bine, s-a speriat şi s-a refugiat în sticlele de şampanie. Vedea lucruri care ar fi convins pe oricine, cu toate acestea tot nu a crezut în acea uşă, sau în promisiune, sau în cele treisprezece vrăjitoare, până nu a fost prea târziu, iar Julien şi Mary Beth muriseră deja.

— Aşadar, ea a rupt lanţul de informaţii? întrebă Rowan. Asta vrei să spui, nu-i aşa? I-au predat secretele lor împreună cu colierul cu smarald şi cu toate celelalte?

— Colierul nu a fost chiar atât de important, interveni Lily. Carlotta i-a dat o prea mare importanţă. Doar că nu poţi lua colierul… ei bine, nu trebuie să iei colierul de la aceea care este desemnată moştenitoare. Acum este colierul tău, dar Carlotta avea ciudata idee că, dacă l-ar fi încuiat undeva, ar fi pus capăt tuturor întâmplărilor ciudate şi a transformat asta în una din luptele ei fără sens.

— Carlotta ştia, spuse Peter, privindu-l pe Fielding. Ştia ce înseamnă intrarea şi cele treisprezece vrăjitoare.

— De unde ştii asta? întrebă Lauren. În mod sigur,

Carlotta nu a vorbit niciodată despre aşa ceva.

— Sigur că nu, de ce ar fi făcut-o? îi răspunse Peter. Ştiu, deoarece Stella i-a spus mamei mele. Carlotta ştia, dar nu voia să o ajute. Stella încerca să împlinească vechea profeţie. Şi asta, apropo, nu are nimic de-a face cu salvarea creştina a sufletelor. Nu ăsta era sensul.

— Cine zice asta? întrebă Fielding.

— Eu.

— Ce ştii tu despre asta? întrebă Randall, cu un uşor sarcasm în glas. Însuşi Cortland mi-a spus că, atunci când se adunau cele treisprezece vrăjitoare la un loc, se deschidea uşa dintre cele două lumi.

— Între lumi? întreba batjocoritor Peter. Şi ce are asta cu salvarea, dacă mi-e permis să aflu? Cortland nu ştia nimic. Nimic mai mult ca Stella. Dacă ar fi ştiut, Cortland ar fi salvat-o pe Stella. El era acolo. Şi eu la fel.

— Acolo, când? îl întrebă cu dispreţ Fielding.

— Doar nu vrei să spui, la petrecerile Stellei? întrebă şi Lily.

— Stella încerca să descopere semnificaţia în timpul petrecerilor ei, răspunse Peter. Iar eu eram acolo.

— Nu am ştiut asta, spuse Magdalene. Nu am ştiut că mergeai şi tu.

— Cum ai fi putut să fii prezent? îl întrebă Margaret Ann. Asta s-a întâmplat acum o sută de ani.

— Ah, nu chiar aşa. Era în anul 1928, iar eu aveam doisprezece ani pe atunci. Tata era foarte supărat pe mama că m-a lăsat, dar am fost, la fel şi Lauren, care avea atunci patru ani, spuse Peter.

Lauren dădu uşor din cap. Avea ochi visători, ca şi cum îşi amintea, dar nu trăise dramatismul momentului.

— Stella alegea treisprezece dintre noi, continuă Peter. Totul se baza pe puterile noastre – ştii, clasicele puteri paranormale – de a citi gândurile, de a vedea spirite sau de a mişca materia.

— Şi presupun că tu poţi să faci toate astea, îl luă în râs Fielding. Poate că de aia te-am bătut mereu la poker.

— Nimeni nu putea să facă asta mai bine decât Stella,

spuse Peter. Cu excepţia lui Cortland, probabil, dar până şi el era mai slab decât Stella. Mai era Marele Pierce, era foarte abil, dar era prea tânăr şi în întregime dominat de Stella. Noi, toţi ceilalţi, eram tot ce putea ea să adune. De asta trebuia să o aibă şi pe Lauren. Lauren era puternică, iar Stella nu voia să irosească nici cea mai mică şansă. Eram cu toţii strânşi în casă cu scopul de a deschide uşa. Iar când făceam cercul şi începeam să ne concentrăm suficient la ce aveam de făcut, el apărea, pătrundea prin uşă şi era acolo, cu noi. Atunci nu mai era o fantomă, ci intra în această lume.

O uşoară linişte s-a abătut asupra lor. Beatrice se uita fix la Peter de parcă ar fi fost el însuşi o fantomă. Şi Fielding îl studia pe Peter cu o oarecare lipsă de încredere, chiar cu dispreţ. Chipul lui Randall, cu toate ridurile lui, era impasibil.

— Rowan nu înţelege despre ce vorbiţi, nu-i aşa? a întrebat Lily.

— Nu, şi cred că ar trebui să se pună punct, zise Anne Marie.

— Ştie, spuse Randall, uitându-se direct la Rowan.

Ea se întoarse spre Peter.

— Ce vrei să spui prin el poate intra în această lume? întrebă.

— El nu ar mai fi un spirit, asta vreau să spun. Nu doar să apară, ci să rămână, să fie… fizic aici.

Randall se uita cu foarte mare atenţie la Rowan, de parcă ar fi fost vorba despre ceva de care nu-şi putea da seama. Fielding râse scurt, superior.

— Stella probabil că a inventat partea asta, deoarece nu este ceea ce mi-a spus tatăl meu. Salvaţi, asta spunea el. Toţi cei care luau parte la realizarea pactului urmau să fie salvaţi. Îmi amintesc când îi spunea asta mamei mele.

— Ce altceva ţi-a mai spus tatăl tău? îl întrebă Rowan.

— Of, doar nu crezi toate astea! exclamă Beatrice. Doamne Sfinte, Rowan.

— Nu lua prea în serios, Rowan, adăugă şi Anne Marie.

— Stella a fost un caz trist, draga mea, spuse Lily.

Fielding scutură din cap.

— Salvaţi, aşa mi-a spus tatăl meu. Cu toţii vor fi salvaţi atunci când uşa se va deschide. Era o ghicitoare, iar Mary Beth nu-i cunoştea semnificaţia mai mult decât altul. Carlotta jura că ea şi-a dat seama, dar nu e adevărat. Voia doar sa o tortureze pe Stella. Nu ştiu nici măcar dacă Julien ştia.

— Cunoşti cuvintele ghicitorii? întrebă Michael.

Fielding se întoarse spre stânga şi îl privi atent. Şi, dintr-o dată, cu toţii au părut să-şi dea seama ca era şi el acolo şi să se concentreze asupra lui. Rowan îşi strecură mâna pe după gâtul lui, mângâindu-l cu afecţiune, îşi apropie picioarele de ale lui ca într-o îmbrăţişare, parcă declarându-l ca fiind parte din ea.

— Da, care sunt cuvintele ghicitorii? întrebă ea.

Randall se uită la Peter, iar amândoi îşi întoarseră privirea spre Fielding.

Din nou, Fielding dădu din cap:

— Nu am ştiut niciodată. Nu am auzit că ar fi fost nişte cuvinte speciale. Doar că trebuiau să fie treisprezece vrăjitoare pentru ca uşa să se deschidă. Iar în noaptea în care a murit Julien, tatăl meu a spus: „Nu vor mai reuşi să strângă treisprezece. Nu fără Julien“.

— Cine le-a spus cimilitura? întreba din nou Rowan. Bărbatul ăla?

Cu toţii se uitau insistent, iar, la ea. Anne Marie părea speriată, Beatrice încurcată, iar Lauren se uita la Rowan cu o privire foarte ciudată, contrariată.

— Ea nici măcar nu ştie despre ce e vorba, declară Beatrice.

— Eu cred ca ar trebui să lăsăm totul baltă, spuse Felice.

— De ce? De ce s-o lăsăm baltă? întrebă Fielding. Credeţi că ăla nu putea să vină la ea cum a venit şi la alţii? Ce s-a schimbat?

— O sperii! îi replică Cecilia. Şi, sinceră să fiu, mă sperii şi pe mine.

— Bărbatul ăla le-a spus ghicitoarea? întrebă, iar,

Rowan.

Nimeni nu răspunse.

Ce putea să le spună pentru a-i face să vorbească din nou, să se destăinuie?

— Carlotta mi-a spus despre omul ăla, continua Rowan. Nu mi-e frică de el.

Cât de liniştită părea grădina. Cu toţii erau strânşi în cerc cu excepţia lui Ryan, care o luase de acolo pe Gifford. Chiar şi Pierce se întorsese şi stătea lângă Peter. Soarele era la amurg iar servitorii dispăruseră, de parcă ar fi ştiut că nu trebuiau sa fie prezenţi.

Anne Marie ridică o sticlă de pe o măsuță din apropiere şi-şi turnă destul de zgomotos băutură în pahar. Altcineva luă o altă sticlă. Apoi alta. Dar ochii tuturor rămăseseră fixaţi pe Rowan.

— Vreţi cu toţii să-mi fie teamă? întreba ea.

— Nu, sigur că nu, răspunse Lauren.

— Bineînţeles că nu! spuse şi Cecilia. Eu cred că lucruri de genul ăsta pot strica totul.

— … într-o casă mare, veche şi întunecată, ca asta.

— E un nonsens, dacă mă întrebi.

Randall dădu din cap, Peter negă în şoaptă, dar Fielding se mulţumi doar să o privească. Din nou, se lăsă liniştea, acoperind grupul ca o zăpadă. Părea că un foşnet de întuneric se aduna sub copac. O ultimă rază de soare se răsfrânse dintr-o fereastră, luminând puţin peluza.

— Vreunul din voi, măcar, l-a văzut pe bărbat? întrebă Rowan.

Chipul lui Peter era solemn şi impenetrabil. Părea să nu fi observat că Lauren i-a mai turnat în pahar.

— Doamne, îmi doresc să-l fi văzut măcar o dată! zise Pierce.

— Şi eu! spuse Beatrice. Nu m-aş fi gândit să scap de el. I-aş fi spus…

— Of, taci, Bea, i-a spus Peter dintr-o dată. Nu ştii ce vorbeşti. Niciodată nu ai ştiut.

— Şi presupun că tu ştii, i-o tăie Lily, luând evident partea lui Bea. Vino aici, Bea, așează-te lângă femei. Dacă

e să avem un război, măcar să fii de partea cea dreaptă. Beatrice se aşează pe iarbă lângă scaunul lui Lily.

— Bătrân nebun, îi zise ea lui Peter. Te urăsc. Aş vrea să ştiu ce ai face dacă l-ai întâlni vreodată.

El făcu un gest ca de excludere a ei, îşi ridică sprâncenele şi bău puţin din pahar. Fielding mormăi ceva, dar nimeni nu înţelese ce.

— Veneam aici, pe First Street, şi mă legănam cu orele pe gardul metalic încercând să-l vad. Dacă măcar o data l-aş fi zărit! spuse Pierce

— Of, pentru numele Domnului, ca şi cum nu ai avea altceva mai bun de făcut, zise Anne Marie.

— Nu o lăsa pe mama ta să audă aşa ceva, murmură Isaac.

— Cu toţii credeţi în el, interveni Rowan. Cu siguranţă, câţiva dintre voi l-au zărit.

— Ce te face să crezi asta? o întrebă Felice, râzând.

— Tatăl meu spune că e o fantezie, o veche poveste, spuse Pierce.

— Pierce, cel mai bun lucru pe care l-ai putea face este să nu mai iei ca litera de lege tot ce spune tatăl tău, pentru că nu e chiar aşa, replică Lily.

— L-ai văzut, mătuşă Lily? o întrebă Pierce.

— Într-adevăr, l-am văzut, Pierce, l-am văzut, răspunse, încet, Lily.

Pe feţele celorlalţi se citea o nedisimulată surpriză, cu excepţia celor trei bărbaţi bătrâni, care schimbară priviri între ei. Fielding îşi flutură mâna, de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar rămase tăcut.

— E real, spuse cu gravitate Peter. E tot atât de real ca lumina sau ca vântul.

Se întoarse să se uite la tânărul Pierce, apoi la Rowan, de parcă le-ar fi cerut să fie absolut atenţi la ce le spunea şi să creadă ce auzeau. Apoi ochii lui se fixară asupra lui Michael.

— L-am văzut, continuă Peter. L-am văzut în acea noapte când Stella ne-a adus pe noi amândoi. L-am mai văzut şi după aceea. Şi Lily l-a văzut. La fel şi Lauren. Şi tu, Felice,

ştiu că şi tu l-ai văzut. Întrebaţi-o şi pe Carmen. De ce nu spui nimic, Felice? Şi tu, Fielding. L-ai văzut în noaptea în care a murit Mary Beth pe First Street. Ştiu sigur asta. Care dintre cei de faţă nu l-au văzut? Doar cei tineri. Se uită spre Rowan. Întrebă-i, îţi vor răspunde cu toţii.

Se iscă un freamăt în cercul exterior al adunării, deoarece mulţi dintre cei tineri – Polly şi Clancy, Tim şi alţii pe care Rowan nu îi ştia – nu văzuseră fantoma şi nu ştiau dacă să creadă sau nu ce auzeau. Micuţa Mona, cu panglici în păr, se înghesui, brusc, spre centrul cercului, împreună cu Jennifer cea înaltă.

— Spune-mi ce ai văzut, îi ceru Rowan lui Peter, uitându-se direct la el. Vrei să spui că a venit direct prin uşă în acea noapte în care v-a strâns Stella?

Peter nu se grăbi să răspundă. Se uită în jurul lui, cu privirile întârziind asupra lui Margaret Ann, apoi a lui Michael şi, în sfârşit, asupra lui Rowan. Îşi ridică paharul la buze, bău puţin, apoi spuse:

— Era acolo – o prezenţă strălucitoare şi, în acele câteva momente, puteam să jur că era la fel de material ca orice bărbat în carne şi oase. L-am văzut materializându-se. Am simţit căldura care venea de la el. I-am auzit paşii. Da, l-am auzit cum păşea pe podeaua din hol în timp ce se îndrepta spre noi. Stătea acolo, la fel de real ca mine sau voi, şi se uita la fiecare dintre noi.

Îşi ridică din nou paharul să mai bea o înghiţitură, privind în continuare la toţi cei din jurul lui, şi oftă:

— Apoi a dispărut, aşa cum face întotdeauna. Din nou căldura, mirosul fumului şi adierea care trecea repede prin casă, fluturând perdelele de la ferestre. Dar el dispăruse. Nu se putea menţine. Iar noi nu eram suficient de puternici ca să-l ajutăm să se menţină. Treisprezece dintre noi, da, cei treisprezece vrăjitori, cum ne spunea Stella. Şi Lauren, cea de patru ani! Micuţa Lauren. Dar nu aveam abilitatea lui Julien, sau a lui Mary Beth, sau a bunicii Marguerite de la Riverbend. Aşa că nu am reuşit. Iar Carlotta, Carlotta care era mai puternică decât Stella – ţineţi minte ce va spun, că e adevărat – Carlotta nu a vrut

să ne ajute. Stătea culcată în patul ei de la etaj, holbându-se la tavan, spunându-şi rugăciunile cu voce tare, iar după fiecare Ave Maria spunea: „Trimite-l înapoi în iad, trimite-l înapoi în iad“, apoi trecea la următoarea Ave Maria.

Îşi strânse buzele şi se uită în paharul gol, mişcând fără zgomot cuburile care mai erau pe fundul lui. Apoi ochii lui începură să se uite la toţi, pe rând, inclusiv la mica Mona cea roşcată.

— Să ştiţi cu toţii că şi Peter Mayfair l-a văzut, spuse Peter ridicându-se în picioare. Lauren şi cu Lily or să vorbească în numele lor, la fel şi Randall, dar ca să ştiţi, l-am văzut, şi asta o puteţi spune nepoţilor voştri.

Din nou o pauză. Întunericul se adâncea, iar de departe se auzea plânsul tânguitor al unei păsări. Nicio pală de vânt nu sufla peste pajişte. Casa era plină, acum, de lumină galbenă, care se vedea prin toate ferestrele.

— Da, spuse Lily oftând, uitându-se cu un zâmbet delicat către Rowan. E bine să ştii asta, draga mea. El e aici, iar noi toţi l-am văzut în acea noapte, un timp destul de lung, şi l-am văzut bine.

— Ai fost şi tu acolo? o întreba Rowan.

— Am fost, răspunse Lily. Dar nu a fost numai atunci, Rowan. Se uită spre Lauren. L-am mai văzut trecând prin casă. L-am văzut câteodată când nu dorea să fie văzut.

— Să nu-ţi fie frică de el, Rowan, a spus repede Lauren.

— Of, acum îi spui, s-a repezit Beatrice. Monştri superstiţioşi!

— Nu-i lăsa să te dea afară din casă, i-a mai spus şi Magdalene.

— Nu, nu ne lăsa să facem asta, întări şi Felice. Dacă vrei sfatul meu, uită de legende. Uită vechile prostii despre cele treisprezece vrăjitoare şi despre uşă. Şi uită de el! E doar o stafie şi nimic mai mult, chiar dacă poate tu crezi că sună ciudat.

— El nu-ţi poate face nimic, spuse Lauren.

— Nu, nu poate, adăugă Felice. E ca un vânt.

— E o fantomă, a mai spus Lily. Asta e tot ce e el şi altceva nu poate să fie.

— Şi, cine ştie, poate nici nu mai e aici, a întărit Cecila.

Se auzi o uşă trântindu-se, apoi un sunet de sticlă spartă. Marginea exterioară a cercului se destrămă. Oameni care suspinau, oameni care se retrăgeau. Gifford îşi făcu loc până la mijloc, cu faţa transpirată şi cu mâinile tremurând.

— Nu poate face nimic! Nu poate răni pe nimeni! Asta e ceea ce îţi spun ei? Nu poate să facă nimic! L-a ucis pe Cortland, asta a făcut! După ce Cortland a violat-o pe mama ta! Ştiai asta, Rowan?

— Taci, Gifford, îi şopti Fielding.

— Cortland a fost tatăl tău, ţipă Gifford. Pe dracu nu poate să facă nimic! Scoate-l afară, Rowan. Canalizează-ţi energia şi scoate-l afară! Exorcizează casa! Dă-i foc, dacă trebuie… Dă-i foc!

Un murmur de protest se ridică din grup, din toate direcţiile, şi o vânzoleală a scandal. Ryan reapăru şi încercă, încă o dată, să o calmeze pe Gifford. Ea se întoarse şi îi trase o palmă peste faţă. Sunetul se auzi tare. Pierce era, evident, împietrit şi neajutorat.

Lily se ridică şi părăsi grupul, la fel şi Felice, care aproape căzu în graba cu care voia să se îndepărteze. Anne Marie se repezi să o ajute. Dar ceilalţi rămaseră fermi, nemişcaţi, inclusiv Ryan, care doar îşi ştergea faţa cu batista; în acest timp, Gifford stătea cu mâinile încleştate şi cu buzele tremurând. Beatrice dorea cu disperare să ajute, dar nu ştia ce să facă.

Rowan se ridică şi se îndreptă spre Gifford.

— Gifford, ascultă-mă, îi spuse. Nu-ţi fie frică. Nouă ne pasă de viitor, nu de trecut. Îi luă mâinile şi, automat, Gifford o privi în faţă. Voi face numai bine şi ceea ce e bine pentru familie. Înţelegi ce spun?

Gifford începu să suspine, iar capul îi căzu în faţă, de parcă ar fi fost prea greu pentru ca gâtul ei să-l mai susţină. Părul îi intra în ochi.

— Numai oamenii răi pot fi fericiţi în această casă, spuse ea. Iar ei erau rai, Cortland a fost rău!

Pierce şi Ryan o susţineau în braţe. Ryan se enerva tot

mai tare, dar Rowan nu-i dădu drumul la mâini.

— A băut prea mult, spuse Cecilia.

Cineva stinse luminile din grădină. Gifford părea că leşină, dar Rowan încă o ţinea.

— Nu, ascultă-mă, te rog, Gifford, continua Rowan, dar de fapt le vorbea celorlalţi. O văzuse pe Lily stând la mică distanţă, iar Felice era lângă ea. O vedea şi pe Beatrice fixând-o cu privirea. Michael era atent şi se uita la ea de lângă scaunul lui Fielding.

— V-am ascultat pe toţi, spuse Rowan, şi am învăţat de la toţi. Dar am ceva să vă spun. Modalitatea de a supravieţui acestui spirit şi maşinaţiunilor sale presupun a-l vedea într-o perspectivă largă. Familia, viaţa însăşi, sunt parte a acestei perspective. Şi nu mai trebuie să i se îngăduie niciodată să zguduie familia şi să îngrădească viaţa. Dacă există, aşa cum spuneţi, locul lui e în mijlocul umbrelor.

Randall şi Peter se uitau la ea cu multă intensitate. La fel şi Lauren. Aaron stătea foarte aproape de Michael şi era şi el atent. Doar Fielding părea nepăsător şi sarcastic şi nu se uita la Rowan. Gifford o privea uluită.

— Eu cred că Mary Beth şi Julien ştiau, spuse Rowan. Vreau să le urmez exemplul: dacă o să-mi apară ceva din întuneric pe First Street, indiferent cât de misterios ar fi, acest lucru nu va pune în umbră marele plan, lumina cea strălucitoare. Sunt convinsă că ştiţi cu toţii la ce mă refer.

Gifford părea aproape vrăjită. Şi, foarte încet, Rowan realiză cât de deosebit devenise acest moment. Îşi dădu seama cât de stranii puteau a fi cuvintele ei, cât de ciudată le păruseră celorlalţi când făcuse această declaraţie, în timp ce o ţinea de ambele mâini pe femeia asta fragilă şi isterică.

Într-adevăr, cu toţi o priveau ca vrăjiţi. Încetişor, i-a dat drumul lui Gifford. Aceasta a fost imediat susţinută de braţele lui Ryan, dar avea în continuare ochii aţintiţi asupra lui Rowan.

— V-am speriat, nu-i aşa? întrebă Rowan.

— Nu, acum totul este bine, răspunse Ryan.

— Da, totul este în ordine, spuse şi Pierce.

Dar Gifford rămase tăcută. Cu toţii erau nedumeriţi. Când Rowan îl privi pe Michael, văzu aceeaşi expresie uluită şi, în spatele ei, vechea suferinţă puternică şi întunecată.

Beatrice murmurase un fel de scuză pentru tot ce se întâmplase, apoi plecase mai încolo cu Gifford. Ryan plecase cu ele, în timp ce Pierce rămăsese nemişcat şi fără glas.

Lily privise în jur, pe moment părând confuză, apoi îl chemase pe Hercules şi îl rugase să-i aducă haina.

Randall, Fielding şi Peter rămăseseră liniştiţi. Alţii se pierduseră în întuneric. Micuţa fetiţă cu panglici o privea pe Rowan de la distanţă, cu chipul ei drăguţ ca o flacără în întuneric. Copilul înalt, Jenn, părea că plânge.

Deodată, Peter cuprinse mână lui Rowan.

— Ai dat dovadă de înţelepciune în ceea ce ai spus. O săţi iroseşti viaţa dacă o să te laşi absorbită de ăla.

— Aşa e, spuse şi Randall. Asta s-a întâmplat cu Stella. Cu Carlotta la fel, şi-a irosit viaţa.

Dar Randall era îngrijorat, gata să se retragă. Se întorsese cu spatele şi plecase pe furiş, fără a-şi lua rămas-bun.

— Vino, tinere, să mă ajuţi, i-a spus Fielding lui Michael. Petrecerea s-a terminat şi, apropo, felicitări pentru căsătorie. Sper să trăiesc destul ca să ajung la nuntă. Dar, te rog, nu invita şi fantoma.

Michael arăta dezorientat. O privea pe Rowan, apoi iar pe bătrân. Încet, foarte delicat, îl ajută să se ridice în picioare, apoi o privi iar pe Rowan. Confuzia şi teama erau iar prezente pe chipul lui, ca mai înainte.

Mai mulţi tineri se apropiaseră să-i spună lui Rowan să nu se lase descurajată de nebunia Mayfair. Anne Marie o rugase să continue cu planurile ei, şi dintr-o dată, se simţise o briză uşoară, răcoroasă.

— O să fie absolut cu toţii nenorociţi dacă nu o să vă mai mutaţi în casă, spusese Margaret Ann.

— Aveţi de gând să renunţaţi? întrebă Clancy.

— Fireşte că nu, răspunse Rowan zâmbind. Ce idee absurdă!

Aaron o privea impasibil pe Rowan. Beatrice se întorsese cu o grămadă de scuze din partea lui Gifford, care o implora pe Rowan să nu se supere pe ea.

Şi ceilalţi se întorceau, fiecare având pardesie, sacouri, poşete. Acum era complet întuneric, iar aerul se răcise în mod plăcut. Şi petrecerea se încheiase.

Timp de treizeci de minute, rudele şi-au luat la revedere, toţi recomandând acelaşi lucru. Stai, nu pleca. Restaurează casa. Uită vechile poveşti.

Ryan îşi ceruse scuze pentru Gifford şi pentru lucrurile pe care ea le spusese. Rowan nu trebuia să ia în serios vorbele lui Gifford.

— Va mulţumesc mult, vă mulţumesc pentru tot, spuse Rowan. Şi, nu vă faceţi griji. Doream să cunosc toate poveştile, tot ce avea familia de spus. Acum ştiu.

— Nu sunt fantome aici, îi spuse Ryan, privind-o direct în ochi.

Rowan nu răspunse.

— Veţi fi fericiţi pe First Street, continuă Ryan. Îi veţi schimba imaginea.

Apoi, strânse mâna lui Michael.

Întorcându-se şi pregătindu-se de plecare, Rowan îl văzu pe Aaron, care era la poarta principală, vorbind cu Gifford şi cu Beatrice. Gifford părea foarte calmă. Ryan aştepta, răbdător, în faţa uşii.

— Nu-ţi face nicio grijă, îi spuse Aaron lui Gifford cu accentul lui britanic, seducător.

Deodată, Gifford îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui Aaron care, cu delicateţe, îi întoarse îmbrăţişarea, apoi o îndepărtă, cu blândeţe, sărutându-i mâna. Beatrice era aproape la fel de încântată. Apoi cele două se îndepărtară puţin, Gifford cu faţa albă ca hârtia şi părând extrem de obosită, în timp ce limuzina lui Aaron tocmai sosea.

— Să nu-ţi faci nicio grijă, Rowan, îi strigă veselă Beatrice lui Rowan. Să nu uiţi, mâine luăm prânzul

împreună. Şi nunta asta va fi cea mai frumoasă!

— Nu-ţi fă griji, Bea! îi zâmbi Rowan.

Ea şi cu Michael se strecurară pe bancheta din spate, în timp ce Aaron urcă în locul lui favorit, cel cu spatele la şofer. Apoi, maşina porni.

Adierea de aer rece îi plăcea foarte mult lui Rowan. Închise ochii o clipă şi respiră puternic. Când se uită din nou afară, văzu că erau pe şoseaua Metairie, trecând în viteză pe lângă cimitirul cel nou al oraşului, parcă şi mai trist prin geamurile fumurii ale maşinii. Lumea arată întotdeauna mai ofilită prin parbrizul fumuriu al unei limuzine, se gândi ea. Era cea mai urâtă umbră a întunericului imaginabilă. O enerva.

Se întoarse spre Michael şi, văzându-i acea expresie încruntată, se nelinişti. Ea era incitată de ceea ce descoperise. Deciziile ei rămâneau aceleaşi. De fapt, întreaga experienţă i se păruse fascinantă.

— Lucrurile nu s-au schimbat, spuse ea. Mai devreme sau mai târziu el va veni, se va lupta cu mine pentru ceea ce doreşte şi va pierde. Tot ce am făcut noi a fost să mai strângem informaţii despre număr şi despre uşă, asta e ceea ce am dorit. Dar nu s-a schimbat nimic. Nimic!

Michael nu îi răspunsese.

— Nu te mai gândi atât de mult pe tema asta, continuă Rowan. Poţi fi sigur că eu, niciodată, nu am să chem vreun conclav al celor treisprezece vrăjitoare. Am lucruri mult mai importante de făcut. Nu am intenţionat să sperii pe nimeni, dar cred că am spus greşit lucrurile, că am folosit cuvinte nepotrivite.

— Ei nu înţeleg, spuse în şoaptă Michael.

Se uita fix la Aaron care era calm şi îi privea pe amândoi. Rowan putea spune, ascultându-i glasul, că Michael era extrem de supărat.

— Ce vrei să spui?

— Nu trebuie să fie strânse treisprezece vrăjitoare, răspunse Michael, iar ochii lui albaştri erau luminaţi de farurile maşinilor care treceau în sens invers. Nu ăsta era sensul ghicitorii. Ei nu au înţeles pentru că nu îşi cunosc

toată istoria.

— Despre ce vorbeşti?

Rowan nu-l mai văzuse atât de afectat din acea zi în care zdrobise recipientele alea. Ştia că, dacă i-ar fi luat mâna, i-ar fi simţit pulsul bătând nebuneşte şi ura asta. Putea vedea cum sângele îi inunda faţa.

— Michael, pentru numele Domnului!

— Rowan, numără-ți strămoşii! Ăla a aşteptat treisprezece vrăjitoare, din vremea Suzannei până în prezent, iar tu eşti a treisprezecea. Numără-le. Suzanne, Deborah şi Charlotte, Jeanne Louise, Angelique şi Marie Claudette. Urmate, în Louisiana, de Marguerite, Katherine şi Mary Beth. Apoi, Stella, Antha şi Deirdre, iar în final tu, Rowan! Cea de-a treisprezecea este cea mai puternică, Rowan, şi cea care poate fi uşa, calea prin care arătarea asta poate intra. Tu eşti intrarea, Rowan. Tocmai de aceea sunt doar douăsprezece cripte şi nu treisprezece, acolo, la mormânt. A treisprezecea este poarta.

— Bine, spuse ea cu un calm neobişnuit, ţinându-şi mâinile într-o manieră rugătoare. Dar asta o ştiam dinainte, nu? La fel a prezis şi afurisitul ăla. Diavolul vede departe, după cum ţi-a spus, le vede pe cele treisprezece. Dar nu vede totul! Nu vede cine sunt eu.

— Nu, nu acestea au fost cuvintele lui, îi răspunse Michael. Spunea că vede până la final! Şi, de asemenea, spunea că eu nu te voi putea opri pe tine, iar tu nu îl vei putea opri pe el. Mai spunea că răbdarea lui e ca a celui Atotputernic.

— Michael, îl întrerupse Aaron. Această fiinţă nu este obligată să-ţi spună adevărul! Nu cădea în capcana lui. Se joacă cu cuvintele. Este un mincinos.

— Ştiu, Aaron. Diavolul minte. Ştiu! Am auzit asta de când eram mititel. Dar, Doamne, ce aşteaptă? De ce trebuie ca noi să ne chinuim zi de zi, în vreme ce el dăinuie în timp? Asta mă înnebuneşte.

Rowan i-a luat mâna, dar, imediat ce a realizat că ea îi căuta pulsul, şi-a retras-o.

— Când voi avea nevoie de un doctor, am să-ţi spun,

bine?

Ea se simţi prost, se îndepărtă de el şi-şi mută privirea. Era supărată pe ea însăşi pentru că nu avusese răbdare. Nu suporta să-l vadă atât de supărat. Şi nici nu suporta faptul că ea, la rândul ei, era atât de îndurerată şi speriată.

Lui Rowan îi trecu prin minte că, de fiecare dată când el reacţiona în acest fel, făcea, de fapt, jocul unor forţe nevăzute, care se străduiau să-i controleze, că, probabil, aceste forţe îl aleseseră pentru că era foarte uşor de controlat. Dar ar fi fost groaznic să-i spună aşa ceva, asta l-ar fi jignit teribil, iar ea nu putea să-l vadă supărat, nici nu suporta să-l vadă slab.

Stătea în defensivă, privindu-şi mâinile din poală. Spiritul spusese: „Când vei muri, eu am să fiu din carne şi oase“. Putea auzi inima lui Michael bătând cu putere. Chiar dacă avea chipul întors în altă parte, Rowan ştia că el se simte ameţit, chiar rău. *Când vei muri.* Cel de-al şaselea simţ al ei îi spunea că Michael e sănătos, puternic şi la fel de viguros ca un bărbat cu jumătate din anii lui, dar, din nou, se manifestau simptomele stresului enorm, cel care putea provoca dezastrul.

Doamne, ce oribilă întorsătură au luat lucrurile, întreaga experienţă. Cât de teribil au otrăvit totul secretele trecutului. Nu era ceea ce dorea ea, ci chiar opusul. Poate că ar fi fost mai bine dacă familia Mayfair nu ar fi spus nimic. Dacă Gifford şi-ar fi văzut de treabă, iar ei ar fi discutat despre casă şi nuntă.

— Michael, spuse Aaron cu calmul lui caracteristic. El îşi bate joc şi minte. Ce drept are el să facă profeţii? Şi ce scop ar putea avea el altul decât să încerce ca, prin minciuni, să realizeze împlinirea profeţiilor lui?

— Şi unde dracu e el? întrebă Michael. Aaron, poate că eu sunt numai de umplutură, dar în acea primă noapte când am fost în casă, mi-ar fi vorbit mie dacă nu ai fi fost şi tu acolo? De ce se arată doar ca sa dispară apoi ca un fum?

— Michael, îţi pot da mai multe explicaţii pentru fiecare apariţie a lui, dar nu ştiu dacă am dreptate. Important este să ne menţinem pe cursul drept pe care l-am stabilit, să

ţinem cont de faptul ca el e înşelător.

— Exact, spuse şi Rowan.

— Doamne, ce fel de joc e ăsta? şopti Michael. Ei mi-au dat tot ce am vrut vreodată – pe femeia pe care o iubesc, casa la care am visat de mic copil. Vrem să avem un copil, Rowan şi cu mine. Ce fel de joc e ăsta? El vorbeşte, iar alţii care vin la mine tac. Doamne Dumnezeule, dacă aş putea să scap de sentimentul că totul a fost planificat, aşa cum a spus Townsend în visul tău, totul regizat. Dar cine regizează?

— Michael, trebuie să te aduni, îi zise Rowan. Totul merge excepţional, iar noi suntem cei care realizează asta. A mers foarte bine din ziua în care a murit bătrâna. Ştii, câteodată mă gândesc că eu fac acum ceea ce ar fi vrut să facă mama mea. Sună nebuneşte? Mă gândesc că fac ceea ce Deirdre a visat atâţia ani să facă.

Niciun răspuns.

— Michael, nu ai auzit ce le-am spus celorlalţi? îl întrebă. Nu mă crezi?

— Promite-mi ceva, Rowan, îi ceru Michael, luându-i mâna şi împletindu-şi degetele cu ale ei. Promite-mi că, dacă ai să-l mai vezi, nu vei ţine asta în secret, ci o să-mi spui. Nu te îndepărta de mine.

— Isuse, Michael, te comporţi ca un soţ gelos.

— Ştii ce mi-a spus bătrânul când l-am ajutat să ajungă la maşină? o întrebă Michael.

— Vorbeşti de Fielding?

— Da. Uite ce mi-a spus: „Fii foarte atent, tinere“. Ce dracu a vrut să spună cu asta?

— Să-l ia naiba pentru vorbele lui, spuse Rowan în şoaptă, înfuriindu-se dintr-o dată şi retrăgându-şi mâna din mâna lui Michael. Cine dracu se crede, bătrân ticălos? Cum îndrăzneşte să-ţi vorbească aşa? El nu vine la nuntă, el nu intră pe poarta principală…

Se opri, înghiţindu-şi vorbele. Supărarea era prea amară, încrederea ei în familie fusese totală, îi învăluise pe toţi cu dragostea ei, iar acum se simţea de parcă Fielding ar fi înjunghiat-o; iar plângea, blestematul, şi nici nu avea

batistă. Se simţea… ca şi când l-ar fi plesnit pe Michael. Dar pe bătrânul ăla l-ar fi plesnit. Cum îndrăznea?

Michael încerca din nou să-i ia mâna, dar ea îl împinse deoparte. Pe moment era atât de furioasă încât nici nu putea să gândească. Şi mai era furioasă şi pentru că plângea.

— Hei, Rowan, te rog, îi spuse Aaron şi îi puse în mână batista lui.

Abia reuşi să-i şoptească un mulţumesc, în timp ce îşi acoperea ochii cu batista.

— Îmi pare rău, Rowan, spuse încetişor Michael.

— La naiba şi cu tine, Michael, i-o trânti ea. Mai bine le-ai ţine piept. Mai bine ai înceta să te mai învârţi ca un titirez blestemat ori de câte ori una din piese se aşază la locul ei! În viziunile tale nu ai văzut-o pe Sfânta Fecioară! Au fost doar ei cu toate trucurile lor murdare.

— Nu, nu e adevărat.

Vocea lui suna tristă şi contrariată. Inima ei se rupea când îl auzea aşa, dar nu voia să cedeze. Îi era teamă să spună ce gândea cu adevărat… Ascultă-mă, te iubesc, dar nu ţi-a trecut vreodată prin minte că rolul tău în toată afacerea asta este să te asiguri că eu mă întorc aici, că rămân aici, că fac un copil cu tine, căruia îi las moştenirea? Spiritul putea să-ţi însceneze înecul, salvarea, viziunea, totul? De asta Arthur Langtry a venit la tine, de asta te-a avertizat să ieşi înainte de a fi prea târziu.

Stătea ţinând totul în ea, otrăvită de toată treaba asta, sperând că nu era adevărat, îngrozită.

— Te rog, nu mai continua cu asta, îi spuse Aaron delicat. Bătrânul e puţin cam prost, Rowan. Vocea îi era ca o muzică liniştitoare, scoţând tensiunea nervoasă din ea. Fielding a vrut să se simtă important. Era un meci încrâncenat între cei trei – Randall, Peter şi Fielding. Nu fi prea aspră cu el. E doar… prea bătrân. Crede-mă, ştiu. Şi eu sunt destul de aproape de vârsta lui.

Ea îşi şterse nasul şi se uită la Aaron. El zâmbea, aşa că şi ea începu să-i zâmbească.

— Sunt oameni buni, Aaron? Ce crezi?

În mod deliberat, ea îl ignora pe Michael pe moment.

— Buni, Rowan, mult mai buni decât majoritatea, draga mea. Iar ei te iubesc şi bătrânul te iubeşte şi el. Reprezinţi cel mai interesant lucru care i s-a întâmplat în ultimii zece ani. Ceilalţi din familia Mayfair nu prea îl invită la ei, aşa că el dorea sa fie în centrul atenţiei. Desigur, cu toate secretele lor, ei nu ştiu ceea ce ştii tu.

— Ai dreptate, şopti ea.

Se simţea stoarsă, terminată. Efuziunile emoţionale nu o extaziaseră vreodată, ci o lăsaseră întotdeauna agitată şi nefericită.

— Bine, zise ea. L-aş fi rugat să mă conducă la altar, naiba să-l ia, numai că am în minte un alt prieten foarte drag. Îşi şterse iar ochii şi continuă. Vorbesc despre tine, Aaron. Ştiu că te anunţ în ultimul moment, dar vrei, te rog, să mă conduci la altar?

— Draga mea, sunt onorat, îi răspunse Aaron. Nimic nu mi-ar produce o bucurie mai mare, continuă, luându-i mâna într-a lui. Acum, te rog, nu te mai gândi la nebunul ăla bătrân.

— Mulţumesc, Aaron.

Se lăsă pe spate şi respiră puternic înainte de a se întoarce spre Michael. De fapt, în mod deliberat, îl lăsase pe dinafară. Dintr-o dată îi părea rău. Arăta atât de deprimat, dar atât de blând, încât l-a întrebat:

— Ei bine, te-ai calmat sau ai făcut un atac de cord? Eşti groaznic de tăcut.

El începu să râdă, încălzindu-se dintr-o dată. Avea ochii atât de strălucitori de albaştri când zâmbea!

— Ştii, când eram copil, credeam că o fantomă a familiei trebuie să fie ceva grozav! Îmi doream să văd o stafie! Mă gândeam, ah, să locuieşti într-o casă bântuită, ce grozav ar fi! spuse el luând-o de mână.

Era din nou el însuşi, vesel şi puternic, chiar dacă era puţin şifonat. Rowan se aplecă peste el şi îl sărută pe obrazul deja aspru.

— Îmi pare rău, m-am înfuriat.

— Şi mie îmi pare rău, iubito. Cu adevărat îmi pare rău.

Moşul ăla nu a vrut să ne supere. E doar ţicnit. Cu toţii au o anume țicneală. Cred că e din cauza sângelui lor irlandez, dar sunt convins că nu sunt mai nebuni ca alţii.

Aaron îi urmărea cu un mic zâmbet în colţul buzelor, dar erau cu toţii agitaţi, obosiţi. Iar această conversaţie le storsese şi ultima picătură de vigoare.

Se părea că tristeţea cobora din nou asupra lui Rowan. Numai dacă geamurile nu ar fi fost atât de întunecate.

Se lăsă din nou pe spate, cu capul odihnindu-i-se pe tetiera din piele, privind oraşul, străzile lungi cu case din lemn, cu stucaturi care în mod ciudat păreau să se integreze în peisajul cu stejari. Frumos, totul era frumos. Veneraţia ei pentru California cea perfectă nu mai era intactă, fusese aruncată, în sfârşit, în vâltoarea vieţii.

Cum ar fi putut ea să le spună că totul o să funcţioneze, că ea ştia că în final va triumfa, că nicio tentaţie nu ar fi reuşit să o abată de la dragostea ei, de la visurile ei şi de la planurile ei?

Arătarea o să vină şi o să-şi exercite farmecele – precum diavolul şi bătrâna țărancă – iar ea era de aşteptat să cadă la picioarele lui, dar nu se va întâmpla asta. Puterea din ea, hrănită de cele douăsprezece vrăjitoare, va fi suficientă pentru a-l distruge. Treisprezece e un număr cu ghinion, diavole. Iar uşa este uşa spre iad.

Ah, da, exact asta era, uşa de intrare în iad.

Dar Michael va crede numai atunci când totul se va termina.

Nu mai spuse nimic.

Îşi amintea trandafirii din vaza de pe măsuţa din hol. Groaznic lucru, şi irisul acela, negru, cu gura tremurătoare. Oribil. Şi mai teribil decât orice altceva, colierul cu smarald din jurul gâtului ei, în întuneric, rece şi greu pe pielea ei. Nu, nu-i spune niciodată nimic despre asta lui Michael. Nu-i mai spune nimic în legătura cu acest subiect.

El era mai curajos şi mai bun decât oricare altă persoană pe care o cunoscuse vreodată. Dar trebuia să-l protejeze, deoarece el nu putea să o protejeze pe ea, asta

era problema. Şi Rowan realiză pentru prima dată că, atunci când lucrurile vor începe cu adevărat, ea va fi singură, complet singură. Fusese oare acest lucru inevitabil?

PARTEA A PATRA

MIREASA DIAVOLULUI

PATRUZECI

Îşi va aminti această după amiază, se gândea ea, ca fiind una dintre cele mai fericite zile din viaţa ei? Nunţile trebuie să-şi transmită magia asupra tuturor. Dar ea era mult mai sensibilă decât majoritatea, se gândea, deoarece totul era atât de exotic, deoarece era Lumea Veche, moda cea veche, pe care, venind – aşa cum făcea ea – din lumea nepăsării şi singurătăţii, şi-o dorea atât de mult!

În noaptea de dinainte, mersese la biserică pentru a se ruga singură. Michael fusese surprins. Se ruga ea, într-adevăr, cuiva?

— Nu ştiu, îi răspunsese.

Rowan dorea să fie în întuneric, în biserica împodobită cu panglici şi funde, cu un covor roşu întins pe culoarul dintre strane, să stea de vorbă cu Ellie, să încerce să-i explice de ce şi-a încălcat jurământul, de ce făcea toate astea şi cum se vor rezolva toate.

Să-i spună despre rochia albă de mireasă, aşa cum o dorea familia, cu trena foarte lungă şi voal sclipitor. Apoi despre domnişoarele de onoare, toate Mayfair, desigur, Beatrice urmând să fie şefa acestora, şi despre Aaron, cel care o conducea la altar.

Îi povestea şi îi tot povestea. „Stai lângă mine, Ellie, fii iertătoare cu mine. Am mare nevoie de aşa ceva.“

Pe urmă a vorbit cu mama ei. Simplu şi fără cuvinte, simţindu-se strâns legată de ea. Încercând să blocheze amintirile despre bătrână.

Se mai gândea la vechii ei prieteni din California pe care îi tot sunase în ultimele săptămâni şi cu care avusese conversaţii minunate. Erau foarte fericiţi pentru ea, chiar dacă nu înţelegeau pe deplin cât de bogată şi tradiţionalistă era acea lume de modă veche. Barbara ar fi vrut să vină, dar începuse deja şcoala la Princeton, iar

Janie pleca în Europa şi Mattie urma să nască din clipă în clipă. Dar îi trimiseseră cadouri atât de deosebite, deşi le interzisese să facă aşa ceva.

Rowan presimţea că se vor revedea în viitor, poate chiar înainte ca visul ei despre Centrul Medical Mayfair să devină realitate.

La sfârşit, îşi încheie rugăciunile într-un mod ciudat. Aprinse lumânări pentru cele două mame ale ei. Şi una pentru Antha. Chiar şi una pentru Stella. Era un ritual atât de liniştitor, să vezi cum se aprindeau micile fitiluri şi cum dansau flăcările în faţa statuii Sfintei Fecioare. Nu era de mirare că bătrânii catolici făceau aceste lucruri. Flacăra era o rugăciune vie.

Apoi ieşi să îl caute pe Michael, care se simţea foarte bine în vechea sacristie ce-i amintea de preotul cel bătrân.

La ora unu, urma să înceapă nunta.

Concentrată şi liniştită, în costumaţia ei albă, stătea şi aştepta, visând. Colierul cu smarald era sub dantela care îi acoperea pieptul, singura culoare care o atingea fiind verdele lui strălucitor. Chiar şi părul şi ochii ei cenuşii păreau fără culoare în oglindă. Iar bijuteria i-a reamintit, ciudat, de statuia lui Isus şi a Mariei cu inimile dezgolite, precum aceea pe care o zdrobise cu furie în dormitorul mamei ei.

Dar toate aceste gânduri urâte erau departe de ea acum. Imensul naos al bisericii Adormirea Maicii Domnului era plin. Sosiseră membri ai familiei Mayfair din New York, Los Angeles, Atlanta şi Dallas. Erau peste două mii. Pe acordurile orgii, ea şi domnişoarele de onoare – Clancy, Cecilia, Marianne, Polly şi Regina Mayfair – înaintau pe culoarul dintre bănci. Beatrice arăta mult mai frumoasă decât cele tinere. Au fost întâmpinate tot de membri ai familiei Mayfair, desigur, un grup atrăgător, gata să conducă tinerele domnişoare, una câte una, la locurile lor. Dar, sosise momentul…

Rowan se simţea de parcă ar fi uitat să păşească. Nu uitase, îşi aranjă repede vălul cel alb şi lung. Îi zâmbi Monei, micuţa care îi împrăştia petale de trandafiri în cale,

dulce ca întotdeauna, cu nelipsitele ei panglici din păr. Luă braţul lui Aaron şi, împreună, o urmară pe Mona, în ritmul muzicii solemne. Ochii lui Rowan priveau ca prin ceaţă sutele de chipuri aflate de o parte şi de alta a ei, parcă orbiţi de marea de alb strălucitor din jur şi de nenumăratele lumini şi candele de la altarul din faţă.

Oare îşi va aminti momentul acesta, mereu? Buchetul de flori albe din mână, zâmbetul radiind de bunătate al lui Aaron în timp ce o privea şi propriul sentiment că era frumoasă în felul în care sunt întotdeauna frumoase miresele?

Când, în sfârşit, îl văzu pe Michael, atât de adorabil în costumul gri, ochii i se umplură de lacrimi. Cât de frumos era, iubitul ei, îngerul ei, uitându-se la ea cu maximă concentrare din locul lui de lângă altar, cu mâinile lui – fără oribilele mănuși – strâns lipite, cu capul uşor aplecat, ca şi cum ar fi vrut să-şi liniştească sufletul în faţa strălucitoarei lumini care pogora asupra lui, chiar dacă ochii lui erau pentru ea cele mai sclipitoare briliante din lume.

Michael păşi lângă Rowan. O linişte minunată o cuprinse în timp ce se întorcea spre Aaron. El îi ridică vălul şi, cu multă delicateţe, i-l dădu peste cap, aducându-l încetişor în spatele umerilor şi braţelor ei. O străbătu un fior. Niciodată în viaţă nu mai avusese parte de un gest atât de solemn şi de plin de respect. Nu era vălul virginităţii sau al modestiei cel care se ridicase, ci vălul singurătăţii. Aaron îi luă mâna şi o puse în mâna lui Michael.

— Să fii întotdeauna bun cu ea, Michael, şopti el.

Rowan îşi închise ochii, dorindu-şi ca această senzaţie să dureze până la sfârşitul timpurilor, apoi, deschizându-i, privi altarul splendid, cu rânduri şi rânduri de sfinţi din lemn, de o valoare inestimabilă.

În timp ce preotul începuse să rostească formulele tradiţionale, ea remarcă faptul că şi Michael avea ochii înecaţi în lacrimi, îl putea simţi tremurând, în timp ce mâna lui o strângea pe a ei.

Lui Rowan îi fu frică să nu-i cedeze glasul. În acea

dimineaţă îi fusese destul de rău, probabil din cauza emoţiilor, iar acum simţea aceeaşi senzaţie.

Dar ceea ce o surprinsese, într-un moment de linişte şi detaşare, era faptul că ceremonia, prin ea însăşi, le conferea o imensă putere, îi înconjura cu un fel de forţă protectoare invizibilă. Îşi amintea cum râdeau vechii ei prieteni de aceste momente, cum ea însăşi credea că aşa ceva este inimaginabil. Dar acum, aflată în centrul evenimentului, savura totul şi îşi deschidea inima pentru a i se umple de toată graţia divină care se revărsa peste ea.

În final, textul vechii moşteniri Mayfair, impus oricărei ceremonii de acest fel şi adaptat situaţiei, începu să fie recitat:

— … acum şi pentru totdeauna, în viaţa publică sau în particular, în faţa familiei tale şi a tuturor celorlalţi, fără excepţie şi în toate situaţiile, vei fi cunoscută numai după numele Rowan Mayfair, fiica lui Deirdre Mayfair, fiica lui Antha Mayfair, chiar dacă soţul tău de drept va purta propriul nume…

— Da.

— Cu toate acestea şi cu inima curată, îl iei pe acest bărbat, Michael James Timothy Curry…

— Da.

În sfârşit, slujba se terminase. Au făcut ultimele declaraţii. Michael s-a întors şi a luat-o în braţe, aşa cum o făcuse de sute de ori până atunci în intimitatea dormitorului de la hotel. Dar cât de deosebit era acum acest sărut ceremonial, făcut în public! Rowan i s-a abandonat cu totul, cu ochii întredeschişi, nemaiauzind nimic în jur. Imediat el i-a şoptit la ureche:

— Te iubesc, Rowan Mayfair.

— Te iubesc, Michael Curry, arhanghelul meu, îi răspunse ea. Şi, strângându-l în braţe, îl sărută din nou.

Atunci s-a auzit marşului nupţial, solemn şi triumfător. Un murmur a cuprins biserica. Rowan s-a întors, privind marea adunare scăldată în razele soarelui ce treceau prin vitralii, apoi l-a luat pe Michael de braţ pornind pe drumul spre ieşire, pe culoarul dintre strane.

De fiecare parte vedea zâmbete, feţe încântate, expresii ale aceleaşi bucurii, de parcă întreaga biserică era inundată de fericirea simplă şi copleşitoare pe care o simţea ea.

De abia când intră în limuzina care îi aştepta în faţa bisericii, iar membrii familiei Mayfair aruncau tradiţionalele boabe de orez şi se întreceau în urări, doar atunci se gândi la înmormântarea care avusese loc în aceeaşi biserică şi îşi amintit şirul imens de maşini negre.

Acum treceau pe aceleaşi străzi, se gândi ea, învăluită în mătase albă, stând lângă Michael care o săruta într-una pe obraji, ochi, buze, şoptindu-i la ureche toate acele prostioare minunate pe care un mire i le spune miresei sale: că era frumoasă, că o adora, că nu a fost niciodată mai fericit şi că, dacă aceasta nu era cea mai frumoasă zi din viaţa lui, atunci nu ştia care ar mai putea să fie. Cel mai extraordinar lucru nu erau cuvintele lui, ci cât era el de fericit.

Se lăsă pe spate, sprijinindu-se de umărul lui, zâmbind, cu ochii închişi, gândindu-se la toate momentele de cumpănă din viaţă: absolvirea universităţii Berkeley, prima zi în care intrase ca intern în camera de garda, prima oară când intrase în sala de operaţii, prima dată când auzise cuvintele de la sfârşitul operaţiei: „Bună treabă, doctor Mayfair, acum poţi să închizi“.

— Da, cea mai fericită zi, şopti ea. Şi acesta e doar începutul.

Sute de oameni umblau de colo-colo pe iarba peluzei, sub corturile albe, montate astfel încât să acopere grădina, piscina şi zona din spate, până la garsonieră. Mese cu bufet rece, drapate cu feţe de masă albe, se încovoiau sub greutatea impresionantelor mâncăruri din sud – peşti de tot soiul, creveţi, paste italieneşti, scoici, ba chiar şi umilele dar apreciatele salate din fasole roşie şi orez. Chelneri în livrele turnau şampania în pahare de forma unor lalele; barmanii amestecau cocktail-uri conform comenzilor în barurile extrem de bine dotate din salonul

mare, din sufragerie şi de lângă piscină. Copii de toate vârstele, îmbrăcaţi foarte elegant, se jucau printre adulţi, ascunzându-se în spatele palmierilor din ghivece, care se găseau peste tot, sau fugărindu-se în grupuri pe scări, în sus şi în jos, ţipând – spre consternarea părinţilor – că tocmai au văzut – „stafia“!

Orchestra de dixieland cânta cu multă vigoare şi bucurie sub prelata de lângă gardul din faţă, muzica acoperind, din când în când, conversaţiile animate şi zgomotoase.

Ore în şir, Rowan şi Michael, cu spatele la imensa oglindă din capătul dinspre First Street al salonului, au primit invitaţii, un Mayfair după altul, strângând mâini, adresând mulţumiri, ascultând răbdători evocarea diferitelor grade de înrudire.

Mulţi dintre foştii colegi şi prieteni ai lui Michael din liceu au venit şi ei, graţie eforturilor depuse de Rita Mae Lonigan, şi au format un grup gălăgios şi vesel, povestind amintiri legate de fotbal. Rita Mae a reuşit să dea chiar şi de urma unor veri îndepărtaţi: o drăguţă doamnă în vârstă, Amanda Curry, de care Michael îşi amintea cu mult drag, şi un oarecare Franklin Curry, care fusese coleg de şcoală cu tatăl lui Michael.

Dacă se simţea cineva chiar mai bine decât Rowan, acela era, desigur, Michael, care era mult mai puţin rezervat decât ea. Beatrice venea şi îl îmbrăţişa cu exuberanţă de cel puţin patru ori pe oră, smulgându-i de fiecare dată câteva lacrimi de bucurie, iar Michael era, în mod cert, mişcat şi de afecţiunea cu care Lily şi Gifford o luaseră în grija lor pe mătuşa Vivian.

Era o zi emoţionantă pentru toţi. Membrii familiei Mayfair din diferite oraşe se îmbrăţişau cu rude pe care nu le mai văzuseră de ani de zile, promiţând să vină la New Orleans mai des. Câţiva au aranjat să mai rămână o săptămână sau două la diferite rude. Bliţurile aparatelor de fotografiat clipeau continuu; camere video mari şi negre îşi făceau loc peste tot înregistrând evenimentul pentru presă.

În sfârşit, momentul primirii invitaţilor luă sfârşit iar

Rowan fu liberă să treacă de la un grup la altul, să simtă pulsul petrecerii şi să vadă cât de bine s-au descurcat serviciul de catering şi orchestra.

Căldura zilei se potolise, mulţumită unei brize răcoroase. Unii oaspeţi se pregăteau de plecare. Piscina era plină de copii pe jumătate dezbrăcaţi, care ţipau şi se stropeau; unii rămăseseră doar în chiloţi, iar câţiva adulţi beţi săriseră şi ei în apă complet îmbrăcaţi.

S-a adus mai multă mâncare, s-au desfăcut mai multe cutii cu sticle pline cu şampanie pentru cei aproximativ cinci sute de Mayfairi prezenţi, pe care Rowan ajunsese deja să-i cunoască personal, iar aceştia se plimbau în grupuri, povesteau sau umblau la întâmplare prin casă, admirând minunatele schimbări făcute sau cadourile impresionante şi scumpe.

Peste tot oamenii admirau încântaţi cum fusese renovată casa: superba culoare de piersică a pereţilor salonului, draperiile din mătase bej, verdele închis al bibliotecii şi tâmplăria din lemn alb de peste tot. Se uitau la vechile portrete, proaspăt restaurate şi înrămate, care atârnau pe toată lungimea holului şi prin camerele de la parter. S-au adunat în jurul picturii lui Deborah, privind-o cu adoraţie, aşa cum era expusă deasupra şemineului din bibliotecă. Lily şi Beatrice l-au însoţit pe Fielding în toată această peregrinare, luându-l la etaj în bătrânul lift, astfel încât acesta să poată vedea fiecare cameră în parte.

Peter şi Randall au rămas în bibliotecă împreună cu pipele lor, contrazicându-se cu privire la diferitele portrete, la perioadele în care fuseseră executate şi la pictorii care le realizaseră. Şi la cât i-ar costa dacă Ryan ar reuşi să cumpere acest „aşa-zis“ Rembrandt.

De la primii stropi de ploaie, orchestra se mutase înăuntru, în capătul salonului, iar covoarele chinezeşti fuseseră rulate pentru a permite tinerilor să danseze.

Se cânta Charleston, iar oglinzile începuseră să zăngăne din cauza trompetelor şi a iureşului paşilor de dans.

Înconjurată într-una de grupuri de chipuri entuziaste şi nerăbdătoare, Rowan s-a pierdut de Michael. A fost un

moment când a trecut prin faţa uşii deschise a bibliotecii şi l-a zărit pe Peter, care era acum singur, părând a moţăi.

A stat acolo un timp, tăcută, cu uşa închisă în spatele ei, cu inima bătându-i cu putere şi uitându-se la propria imagine din oglindă.

Arăta acum slăbită, extenuată, semănând cu buchetul de flori pe care urma să-l arunce de sus, de pe scări. Rujul i se ştersese, obrajii erau palizi, dar ochii îi străluceau precum smaraldele. Ca într-o doară, şi-a pipăit colierul, aranjându-l în spatele dantelei. A închis ochii şi s-a gândit la tabloul lui Deborah. Da, era drept că l-a moştenit. Trebuia să facă totul aşa cum doreau ei. S-a uitat din nou la ea, agățându-se de acest moment, încercând să-l salveze în memorie pentru totdeauna, precum o dragă notiţă trecută în paginile unui jurnal intim. *Această zi, printre ei, toată lumea aici.*

Când a deschis uşa bibliotecii, nu a întristat-o vederea Ritei care plângea stând lângă Peter. Era mai mult decât bucuroasă să ia mâna Ritei şi să-i spună:

— Da, şi eu m-am gândit foarte mult la Deirdre azi.

Pentru că ăsta era adevărul. Şi îi făcuse plăcere să se gândească la Deirdre, la Ellie, chiar şi la Antha, să le scoată din tragediile pe care le-au trăit şi să le ţină în inima ei.

Probabil că, în acea zonă rece şi raţională, înţelesese motivul pentru care părinţii adoptivi fugiseră de tradiţia familiei şi căutaseră lumea fragilă, dar cochetă, a Californiei ca loc unde să o crească pe ea. Dar îi era milă de ei, milă de toţi cei care nu cunoscuseră vreodată acel soi ciudat de intimitate pe care ţi-l oferă apartenenţa la un clan mare. Sigur Ellie ar fi înţeles.

Mergând înapoi în salon, în acea mulţime a dansatorilor, îl căută pe Michael şi, dintr-o dată, îl văzu stând singur lângă al doilea şemineu, privind în lungul camerei supra-aglomerate. Cunoştea acea privire a lui, roşeaţa, agitaţia – înţelese tot din felul în care ochii lui se fixaseră la o oarecare distanţă asupra unui punct fără importanţă.

Michael abia o observă când ajunse lângă el. Nu o auzise

când i-a şoptit numele. Îi urmări privirea. Tot ce putea vedea erau cupluri care dansau şi picăturile de ploaie care străluceau pe geamurile ferestrelor.

— Michael, ce s-a întâmplat?

El nu s-a mişcat. L-a luat de mână şi, foarte delicat, întorcându-i faţa spre a ei, l-a privit în ochi, repetându-i foarte clar numele. Destul de dur, el s-a întors cu spatele la ea, uitându-se din nou spre partea din faţă a camerei. Nimic, de această dată. Plecase, indiferent ce ar fi fost. Slavă Domnului.

Rowan îi văzu picăturile de sudoare de pe frunte şi de deasupra buzei superioare. Părul lui era umed ca şi cum ar fi fost pe afară când, în mod sigur, nu era aşa. Se apropie mai mult, plecându-şi capul pe pieptul lui.

— Ce este? îl întrebă din nou.

— Nimic, chiar nimic, murmură el, aproape fără aer. Am crezut că am văzut… nu contează. A dispărut.

— Dar ce a fost?

— Nimic. A luat-o pe după umeri, sărutând-o cu putere. Nimic nu ne va putea strica ziua asta, Rowan, îi spuse cu voce slabă. Nimic nebunesc sau straniu în această zi.

— Stai cu mine, îl rugă ea. Nu mă părăsi din nou.

Îl trase după ea afară din salon, înapoi în bibliotecă, unde puteau fi singuri. Inima lui bătea încă destul de puternic, dar ea îl cuprinse cu braţele, iar muzica şi gălăgia păreau că se îndepărtează de ei.

— Totul e bine, iubito, spuse el respirând, în sfârşit, mai bine. Sincer, totul e bine. Lucrurile după care m-am uitat nu înseamnă absolut nimic. Nu-ţi fă griji, Rowan. Te rog. E ca într-o vedenie: am impresia că văd imagini ale unor lucruri care s-au întâmplat acum mult timp, asta-i tot. Hai, draga mea, uită-te la mine. Sărută-mă. Te iubesc şi ziua asta e a ta.

Petrecerea s-a lungit mult în noapte. Cuplul a tăiat, în sfârşit, tortul de nuntă în mijlocul unei adevărate furtuni de bliţuri ale aparatelor de fotografiat şi a râsetelor nebuneşti. Au fost aduse farfurii cu prăjituri. Căni mari cu

cafea. Membrii familiei Mayfair, conversând între ei de mult timp pe teme sentimentale, se stabiliseră în diferite colţuri, pe canapele, sau se strânseseră în grupuri în jurul meselor. Ploaia se înteţise. Tunetele apăreau şi dispăreau, fiind câteodată destul de puternice. Barurile erau deschise, deoarece mulţi dintre oaspeţi continuau să bea.

La sfârşit, pentru că Rowan şi Michael nu plecau în luna lor de miere din Florida decât a doua zi, s-a decis ca Rowan să-şi arunce buchetul de mireasă acum, de sus, de pe scări. Urcând până la jumătate şi privind în jos la marea de feţe întoarse spre ea, Rowan a închis ochii şi a aruncat buchetul în aer. În acea clipă s-au auzit mai multe ţipete, ba chiar oamenii au început să se înghesuie. Şi, dintr-o dată, frumoasa Clancy Mayfair a arătat buchetul pe care îl prinsese, în toiul strigătelor aprobatoare. Pierce şi-a trecut braţele în jurul ei declarând tuturor bucuria lui egoistă şi încântarea pentru norocul ei.

Aha, aşadar, Pierce şi cu Clancy, nu? se gândi Rowan, în timp ce cobora. Asta n-o văzuse dinainte, nici măcar nu ghicise. Dar părea a fi aşa. Mult mai departe de al doilea şemineu, Peter stătea zâmbind, în timp ce Randall se certa destul de tare cu Fielding, care era aşezat de destul timp într-un fotoliu încăpător.

Noua orchestră a serii tocmai sosise şi începuse să cânte un vals. Toată lumea aclamă auzind sunetul dulce al muzicii de modă veche; cineva reduse lumina candelabrelor, până când s-a creat o atmosferă plină de calm. Imediat, Michael o luă de mână pe Rowan şi o conduse spre mijlocul salonului. Curând, în jurul lor se strânseră cuplurile dansând. Beatrice dansa cu Randall, iar mătuşa Vivian cu Aaron. Toţi bătrânii dansau, apoi şi cei mai tineri fură atraşi de vrajă. Mica Mona dansa cu Peter cel bătrân, iar Clancy cu Pierce.

Dacă Michael mai văzuse şi alte lucruri oribile şi nedorite, nu a spus nimic. Într-adevăr, ochii lui erau fixaţi cu devotament asupra lui Rowan.

La ora nouă, câţiva Mayfairi plângeau, deoarece ajunseseră la un moment crucial al mărturisirilor sau al

înţelegerilor din timpul conversaţiilor purtate cu rudele pe care nu le mai întâlniseră de multă vreme sau, pur şi simplu, pentru că toată lumea băuse deja prea mult, dansase prea mult, iar unii credeau că sosise ora lacrimilor. Rowan nu ştia cu exactitate. Părea firesc ca Beatrice să stea pe canapea şi să ţipe, iar Aaron să o liniştească, ca Gifford să-i vorbească ore în şir răbdătoarei mătuși Vivian, explicându-i ceva ce ea considera a fi important. Lily se luase la ceartă cu Peter şi cu Randall, ironizându-i pe tema „Şi eu am cunoscut-o pe Stella“.

Rita Mae Lonigan încă mai plângea atunci când plecă împreună cu soţul ei, Jerry. Amanda şi Franklin Curry plecară şi ei, despărţindu-se de miri cu ochii în lacrimi. Pe la ora zece, mulţimea se restrânsese, rămânând, totuşi, cam două sute de persoane. Rowan îşi scosese pantofii albi din satin cu tocuri înalte, îşi suflecase mânecile lungi ale rochiei şi se aşezase pe un fotoliu mare de lângă primul şemineu al salonului. Fuma o ţigară şi îl asculta pe Pierce povestindu-i de ultima lui excursie în Europa. Nici nu-şi mai amintea unde şi când se descălțase sau îşi scosese voalul. Bea îl luase atunci când, împreună cu Lily, merseseră să pregătească „dormitorul nupţial“, orice va fi însemnând acesta. O dureau picioarele mai rău decât după o operaţie de opt ore. Îi era foame, dar mai rămăseseră numai dulciuri. Ţigara îi făcea rău, aşa că o stinse.

Michael şi bătrânul preot al parohiei purtau o conversaţie aprinsă în celălalt capăt al camerei. Orchestra trecuse de la clasicul Strauss la melodii romantice mai recente. Când şi când, cineva cânta în gura mare un alt cântec. Tortul de nuntă fusese devorat, cu excepţia câtorva felii puse deoparte din motive sentimentale.

Un grup din ramura Grady, rude ale lui Cortland, întârziase cu venirea din New York, ajungând abia acum. Intrarea lor fu zgomotoasă când năvăliră în salon, cerându-şi scuze şi adresând felicitări. Mulţi se apropiară pentru a-i întâmpina iar Rowan, sărutându-i de bun venit, îşi ceru, la rândul ei, scuze că-i primeşte desculţă şi cu mânecile ridicate. În sufrageria din spate se strânsese un grup mai

mare pentru a se fotografia, începând să cânte „My Wild Irish Rose“.

La ora unsprezece, Aaron îşi luă rămas bun de la Rowan, urmând să o conducă pe mătușa Vivian acasă. Rămânea la hotel toată noaptea, aşa că, dacă ar fi avut nevoie de el, îl putea chema. Apoi le ură drum bun în călătoria lor din dimineaţa următoare, spre Destin.

Michael îi conduse pe Vivian şi pe Aaron până la uşă. Prietenii vechi ai lui Michael plecară şi ei, dorind să continue petrecerea la un bar. Înainte de asta, îl puseseră pe Michael să le promită că se vor întâlni peste două săptămâni să ia masa împreună.

Scările erau încă aglomerate de perechi care stăteau de vorbă, iar chelnerii alergau de zor să aducă de mâncare pentru acei Grady din New York.

În sfârşit, Ryan se ridică în picioare şi, cerând să se facă liniște, declară petrecerea închisă. Toată lumea urma să-şi găsească hainele, pantofii, poşetele şi ce mai aveau cu ei şi să plece pentru a putea lăsa tânăra pereche să fie singură. Îşi luă un pahar cu şampanie proaspătă şi se întoarse către Rowan:

— Pentru tinerii însurăţei! anunţă el cu o voce care reuşi să depăşească nivelul gălăgiei. Pentru prima lor noapte în această casă!

Uralele se auziră, încă o dată, cu putere. Fiecare dorea să mai bea un ultim pahar şi urmară o sută de toasturi şi clinchete de pahare.

— Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toţi cei din această casă! ură preotul în momentul în care ieşea pe uşă.

O mulţime de glasuri repeta urarea preotului.

— Pentru Darcy Monaham şi Katherine, strigă cineva.

— Pentru Julien şi Mary Beth… pentru Stella…

După moda familiei, despărţirea a durat mai mult de o jumătate de oră, cu pupături, promisiuni de a se reîntâlni, de a continua conversaţiile începute.

Între timp, chelnerii debarasau prin camere, luau în liniște ultimele pahare şi şerveţele, îndreptau pernele, stingeau lumânările, aranjau buchetele de flori pe mese şi

făceau ultimele retuşuri.

În final, totul se termină. Ryan a fost ultimul care a plecat, după ce a plătit chelnerii şi s-a asigurat că totul era perfect. Casa era aproape goală!

— Noapte bună, dragii mei, le ură Ryan, după care închise încetişor uşa în urma lui.

Rowan şi Michael se uitară îndelung unul la celălalt, apoi izbucniră amândoi în râs. Michael o luă în braţe şi o învârti de câteva ori, după care o aşeză cu grijă înapoi pe podea. Ea se sprijini de el, ţinându-l în braţe aşa cum îi plăcea. Nu se mai putea ţine pe picioare de atâta râs.

— Am făcut-o, Rowan! zise Michael. Aşa cum au vrut cu toţii, am făcut-o! Gata, s-a terminat!

Însă ea râdea în linişte, extenuată într-un mod foarte plăcut, excitant chiar. Dar ceasul bătu ora exactă.

— Ascultă, Michael, îi şopti la ureche. E miezul nopţii.

O luă de mână, închise lumina şi, împreună, se repeziră în sus, pe scările întunecate. Doar o singură cameră de la primul etaj lumina spre hol: dormitorul lor. Trecură în linişte pragul.

— Rowan, uite ce au făcut, spuse Michael.

Camera fusese splendid pregătită de către Bea şi Lily. Un imens buchet de trandafiri roz parfumaţi era aşezat pe consola căminului între cele două candelabre din argint. Pe măsuţa de toaletă îi aştepta şampania în frapieră; mai erau două pahare pe o tăviţă din argint.

Patul era aranjat, cuvertura din dantelă fusese dată deoparte, pernele înfoiate, iar perdeluţele moi şi albe erau legate în părţi.

O cămaşă de noapte şi un neglijeu din mătase albă erau pregătite pe o parte a patului, iar pe cealaltă o pijama din bumbac. Doar un trandafir era pus pe perne, legat cu o mică panglică, iar o lumânare la fel de delicată lumina de pe măsuţa de lângă pat.

— Ce frumos din partea lor că s-au gândit la asta, spuse Rowan.

— Aşadar este noaptea nunţii noastre, Rowan, îi spuse Michael. Iar ceasul şi-a oprit bătăile. Este ora vrăjită,

iubito, şi este numai a noastră.

Se priviră din nou şi reîncepură să râdă încetişor, unul de râsul celuilalt, incapabili să se oprească. Erau mult prea obosiţi ca să mai facă altceva decât să cadă extenuaţi în pat şi amândoi ştiau asta.

— Ei bine, cel puţin să gustăm şampania, spuse Rowan. Înainte de a ne prăbuşi.

Dădu din cap, scoţându-şi costumul şi papionul.

— Îţi spun eu, Rowan, trebuie să iubeşti tare mult pe cineva ca să te îmbraci cu un costum ca ăsta!

— Ei, hai lasă, Michael, toată lumea face asta. Mai bine, desfă-mi fermoarul.

Se întoarse cu spatele la el şi simţi imediat uşurare când scăpă de rochie. Nepăsătoare, îşi desfăcu de la gât colierul cu smarald şi îl puse pe consola căminului.

În sfârşit, scăpară de toate hainele şi se aşezară în pat, să-şi bea şampania. Era foarte rece, seacă şi delicioasă, iar spuma dădea pe dinafară, aşa cum se cuvine să facă şampania. Michael era gol, dar îi plăcea să o mângâie pe Rowan prin mătasea cămăşii de noapte, aşa că ea o păstră pe ea. Oricum, indiferent cât erau de obosiţi, au fost încântaţi de deliciile noului pat, de delicateţea luminii lumânării, iar atracţia lor unul pentru altul ajunse, ca de obicei, la apogeu.

Cu nesaţ şi cu brutalitate a făcut dragoste cu el, dar patul de mahon nici nu s-a clintit, de parcă ar fi fost din piatră.

Apoi i s-a întins alături, ascultându-i bătăile inimii. Mai târziu s-a ridicat, îndreptându-şi cămaşa de noapte şifonată, ca să ia o înghiţitură sănătoasă de şampanie.

Michael, stând în capul oaselor lângă ea, gol, cu un genunchi îndoit, îşi aprinse o ţigară şi îşi lăsă capul pe speteaza patului.

— A, Rowan, nimic nu a mers rău, ai văzut, absolut nimic. A fost o zi perfectă. Doamne, ziua asta a fost absolut perfectă!

Cu excepţia faptului că ai văzut ceva care te-a speriat. Dar nu a rostit asta, deoarece fusese perfect, chiar şi cu

acel moment straniu. Perfect! Nimic nu stricase ziua.

A mai luat o înghiţitură de şampanie, savurându-i gustul, dar şi propria oboseală, dându-şi, totodată, seama că era prea trează ca să poată adormi.

Un val de amețeală o cuprinse dintr-o dată, cu o uşoară nuanţă din greaţa pe care o simţise dimineaţă. Dădu la o parte, cu mâna, fumul de ţigară din preajma ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, cred că sunt încă prea agitată. Mersul spre altar a fost cam la fel cu ţinutul bisturiului în mână pentru prima oară.

— Înţeleg ce spui. Să sting asta.

— Nu, nu e din cauza ei, ţigările nu mă deranjează. Şi eu fumez din când în când.

Dar era ţigara, nu-i aşa? La fel păţise şi mai devreme. Se ridică din pat şi se îndreptă în picioarele goale spre baie.

Niciun medicament pentru greaţă, nimic care să o ajute în acest moment. Dar îşi aminti că adusese câte ceva. Le pusese în dulapul din bucătărie, aspirine, plasturi şi toate celelalte necesare pentru cutia medicală a casei. Reveni, îşi luă papucii de casă şi neglijeul.

— Unde pleci?

— Jos, vreau să iau un Alka-Seltzer. Nu ştiu ce e cu mine. Mă întorc imediat.

— Stai o clipă, Rowan, merg eu.

— Rămâi unde eşti. Nu eşti îmbrăcat. Mă întorc în două secunde. S-ar putea să iau liftul, ce mama naibii.

Casa nu era complet întunecată. O lumină slabă intra din grădină prin ferestre, luminând podeaua lustruită a holului şi sufrageria. Îi era uşor să meargă fără a aprinde becurile. Găsi medicamentul în dulap şi luă unul din paharele de cristal pe care le cumpărase cu Bea şi Lily. Umplu paharul cu apă de la chiuvetă şi stătu acolo să-şi ia medicamentul cu ochii închişi.

Da, era mai bine. Poate că era doar efectul placebo, dar era mai bine.

— Bun. Mă bucur că te simţi mai bine.

— Mulţumesc, răspunse ea, gândindu-se ce voce

frumoasă, caldă şi cu un uşor accent scoţian, nu-i aşa? O voce frumoasă, melodioasă.

Deschise brusc ochii şi a se retrase precipitat până se lipi cu spatele de uşa frigiderului.

El stătea de cealaltă parte a mesei. La aproximativ un metru de ea. Vocea îi era naturală, din inimă, dar expresia feţei era ceva mai rece, chiar dacă în întregime umană. Puţin jenată, probabil, dar în niciun caz la fel de rugătoare ca în acea noapte din Tiburon. Nu, deloc.

N-ar fi trebuit să fie un bărbat adevărat. Era un fel de glumă. Un bărbat adevărat. Un bărbat care era aici, în bucătărie, care o privea, înalt, cu părul şaten, cu ochi mari şi întunecaţi şi cu o gură frumos modelată, senzuală.

În lumina care intra prin geamurile uşii se vedeau clar cămaşa şi vesta din piele netăbăcită pe care le purta. Haine vechi, vechi, lucrate manual, cu cusături inegale şi mâneci bufante.

— Ei bine? Unde îşi este dorinţa de a mă distruge, frumoaso? şopti el, cu aceeaşi voce caldă, joasă şi vibrantă. Unde îţi este puterea cu care vrei să mă trimiţi înapoi în iad?

Rowan tremura necontrolat. Paharul îi scăpă dintre degetele ude, căzu cu un zgomot sec şi se rostogoli pe podea. Oftă puternic, adânc, şi îşi menţinu privirile asupra lui. Partea raţională a minţii ei observă că era înalt, probabil peste un metru şi optzeci, că avea braţe musculoase şi mâini puternice. Că avea faţa perfect proporţionată, iar părul îi era uşor ciufulit, parcă suflat de vânt. Nu era un gentleman delicat cel pe care îl avea în faţă.

— Ar fi bine să te iubesc, Rowan, şopti el. Ce formă ai vrea să iau? El nu este perfect Rowan, e om, dar nu este perfect. Nu.

Pe moment, groaza ei fu atât de mare încât simţi că i se strânge inima, de parcă ar fi urmat să moară. Apropiindu-se de el, sfidătoare şi agitată, ajunse în faţa lui şi-i atinse obrazul, deşi îi tremurau picioarele.

Aspru, ca al lui Michael. Buzele moi. Doamne! Încă o

dată se retrase ca paralizată de groază şi incapabilă să se mişte sau să vorbească. Mâinile şi picioarele îi tremurau.

— Te temi de mine, Rowan? spuse el, iar buzele parcă nu i se mişcau deloc în timp ce vorbea. De ce? Lasă-mi în pace prietenul, pe Aaron, mi-ai poruncit tu, iar eu am făcut după porunca ta, nu-i aşa?

— Ce vrei?

— Ah, ar dura prea mult să-ţi spun, răspunse el, iar accentul scoţian era puternic. Iar el te aşteaptă, iubitul şi soţul tău, în noaptea nunţii voastre. Şi începe să-l deranjeze că nu te întorci la el.

Chipul lui s-a înmuiat, ca într-o durere. Cum putea o iluzie să fie atât de reală?

— Du-te, Rowan, du-te înapoi la el, spuse el cu tristeţe. Dacă îi vei spune că sunt aici, îl vei face să sufere mai mult decât îţi poţi imagina. Am să mă ascund din nou, iar teama şi suspiciunea îl vor devora. Iar eu am să vin numai atunci când am să vreau.

— Bine, nu am să-i spun, şopti ea. Dar să nu-i faci nimic. Să nu-l sperii sau să-l îngrijorezi vreodată. Opreşte şi toate trucurile. Nu-l chinui cu înşelăciunile tale! Dacă nu, îţi jur că nu am să-ţi mai vorbesc vreodată şi am să te alung.

Chipul lui cel frumos arăta tragic, iar ochii căprui păreau infinit de trişti.

— Şi lui Aaron, niciodată nu ai să-i faci rău lui Aaron. Niciodată. Niciodată nu vei mai face cuiva vreun rău, mă auzi?

— Fie cum spui tu, Rowan, îi răspunse el, cuvintele curgându-i ca o muzică, plină de tristeţe şi de putere tăcută. Ce bucurii am în viaţă în afară de a-i aduce bucurii lui Rowan? Vino la mine când el va dormi. La noapte, mâine noapte, vino atunci când doreşti. Timpul pentru mine nu există. Am să vin când ai să mă chemi pe nume. Dar ai încredere în mine, Rowan. Vino singură şi în secret. Altfel nu am să-ţi răspund la chemare. Te iubesc, frumoasa mea Rowan. Dar, să ştii, am şi eu o rugăminte. Am.

Silueta a început deodată să licărească, de parcă ar fi fost brusc luminată. Apărură o mulţime de detalii care,

înainte, nu erau vizibile. Apoi, deveni transparentă şi un val de căldură o lovi pe Rowan, speriind-o; rămase singură în întuneric, nemaifiind nimeni acolo cu ea.

Îşi duse mâna la gură, iar greaţa o cuprinse din nou. Stătea acolo, tremurând, pe punctul de a ţipa, când auzi paşii inconfundabili ai lui Michael venind spre bucătărie. Se forţă să deschidă ochii.

Se îmbrăcase în jeans, dar bustul şi picioarele îi erau goale.

— Ce s-a întâmplat, iubito? o întrebă încet. Observase cum sclipea paharul pe jos, în întuneric. Se aplecă şi îl ridică, apoi îl puse în chiuvetă. Rowan, ce-i cu tine?

— Nimic, Michael, răspunse ea, încercând să-şi controleze tremurul cu ochii plini de lacrimi. Mi-e rău, doar puţin rău. S-a mai întâmplat de dimineaţă, spre seară, ieri şi, din nou, acum. O să-mi fie bine, Michael, pe cuvântul meu.

— Nu ştii despre ce e vorba? o întrebă.

— Nu, doar că… cred că… ţigările nu mi-au făcut niciodată rău înainte…

— Doctore Mayfair, eşti sigură că nu ştii?

Rowan îi simţi mâinile pe umeri, părul lui îi gâdila faţa în timp ce el se aplecase să-i sărute pieptul. A început să plângă, cu mâinile cuprinzându-i capul şi mângâindu-i părul ca mătasea.

— Doctore Mayfair, până şi eu ştiu despre ce e vorba.

— Ce spui tu, şopti ea. Am doar nevoie să dorm, să merg sus.

— Eşti însărcinată, scumpa mea. Uită-te în oglindă.

Foarte delicat i-a atins sânii, iar ea simţi că erau mai plini, o uşoară tensiune în ei, şi atunci ştiu, fără niciun dubiu, bazându-se şi pe alte mici indicii reale, că era adevărat. Absolut adevărat.

Izbucni în lacrimi. Îl lăsă să o ridice în braţe şi să o ducă fără grabă spre dormitor. Corpul ei suferea după crâncena încordare prin care trecuse cu puţin timp în urmă în bucătărie, iar suspinele o lăsau fără respiraţie. Nu îl crezuse în stare să o care atâta drum în braţe şi în sus, pe

scările parcă interminabile, dar el reuşi; îl lăsă să o facă, plângându-i la piept cu degetele înconjurându-i gâtul.

Michael o aşeză pe pat şi o sărută. Ca într-o părere, îl văzu suflând în lumânări şi intrând în pat lângă ea.

— Te iubesc atât de mult, Rowan, îi spuse, plângând la rându-i. Niciodată n-am fost atât de fericit… fericirea asta vine în valuri şi de fiecare dată cred că e apogeul, dar, apoi, vine una şi mai mare. Şi să aflu tocmai în noaptea asta dintre toate nopţile… Doamne, ce cadou de nuntă, Rowan. Ce am făcut ca să merit atâta fericire, asta n-am să ştiu niciodată.

— Şi eu te iubesc, dragul meu. Da… atât de fericită.

În timp ce el se acoperea cu plapuma, ea se întoarse cu spatele la el; Michael o luă în braţe. Rowan plângea în pernă, dar îi luă mâna şi o ţinu la pieptul ei.

— Totul este perfect, îi şopti Michael la ureche.

— Nimic să strice asta, răspunse ea. Nici un singur lucru.

PATRUZECI ŞI UNU

Rowan se trezi înaintea lui Michael. După prima rundă de greţuri, strânse rapid valizele, aşezând înăuntru hainele deja împachetate. Apoi coborî în bucătărie.

Totul era curat şi liniştit în lumina soarelui. Niciun semn din cele întâmplate noaptea trecută. Piscina sclipea acolo, afară, după veranda acoperită, iar razele soarelui se filtrau prin jaluzelele din împletitură albă de răchită.

Examină peste tot în bucătărie, podeaua, masa, dar nu detectă nimic. Apoi, plină de repulsie şi de supărare, făcu cafeaua cât de repede putu şi se întoarse în cameră ca să i-o ducă lui Michael.

El tocmai deschidea ochii.

— Hai să plecăm acum, îi spuse Rowan.

— Am crezut că nu plecăm până după amiază, răspunse el somnoros. Dar, desigur, putem să plecăm acum, dacă aşa vrei. Eroul ei amabil. O sărută moale pe obraz, iar barba crescută de ieri o zgârie cu o dulce fineţe. Cum te mai simţi? o întrebă în şoaptă.

— Acum sunt bine, îi răspunse în timp ce luă în mână micuţa cruciuliţa de aur de la gâtul lui. A fost destul de rău timp de jumătate de oră. Probabil că o să revină greaţa, dar atunci am să mă culc. Mi-ar plăcea foarte mult să ajungem la Destin în timp util ca să mai facem o plimbare pe plajă în lumina soarelui.

— Dar ce spui, nu ar trebui să te vadă un doctor înainte de a pleca?

— Eu sunt doctor, îi spuse zâmbind. Şi îţi aminteşti de al şaselea simţ al meu? Totul e foarte bine acolo, înăuntru.

— Simţul ăsta special nu-ţi poate spune dacă el va fi băiat sau fată?

— Dacă el va fi băiat sau fată? râse ea. Mi-aş dori să fie aşa. Şi totuşi, poate e mai bine să avem o surpriză. Tu ce

spui de asta?

— Nu ar fi minunat şi dacă ar fi gemeni?

— Da, ar fi grozav.

— Rowan, tu nu… nu eşti fericită din cauza asta, nu-i aşa?

— Doamne Dumnezeule! Michael, îmi doresc copilul. Doar că încă mai îmi e puţin rău. Vine şi pleacă. Uite ce e, nu vreau să spunem încă celorlalţi. Nu până ne întoarcem din Florida, altfel luna de miere va fi ratată.

— De acord. Destul de şovăitor, îi puse mâna lui caldă pe burtă. Mai durează până ai să simţi ceva, nu?

— Acum are mai puţin de un centimetru, îi zâmbi Rowan. Nu cântărește decât un gram. Dar eu îl pot simţi. Înoată într-o stare de beatitudine, cu toate celulele lui multiplicându-se.

— Cu ce seamănă acum?

— Arată ca o mică vieţuitoare acvatică. S-ar putea întinde pe unghia degetului tău mare. Are ochi, chiar şi nişte mânuţe subţirele, dar niciun deget adevărat şi nici măcar braţe. Creierul lui este deja acolo, măcar forma lui rudimentară, deja divizat în două jumătăţi. Şi, deşi e imposibil pentru oricine să explice, toate celulele lui ştiu ce să facă şi unde să se ducă pentru a continua formarea şi perfecţionarea organelor. Mica lui inimă bate în mine de mai mult de o lună.

Michael oftă cu satisfacţie.

— Cum o să-l cheme?

Rowan ridică din umeri.

— Ce părere ai de Micul Chris? Ar fi… prea greu pentru tine?

— Nu, ar fi grozav. Micul Chris. Şi o să fie Christopher dacă e băiat şi Christine dacă va fi fată. Cât de mare va fi de Crăciun?

— Păi, are deja şase, aproape şapte săptămâni. Poate opt. De fapt, s-ar putea foarte bine să aibă opt. Aşa că asta înseamnă… patru luni. Va avea toate componentele, dar ochii îi vor fi încă închişi. De ce? Te întrebi dacă va dori mai mult o maşinuţă de pompieri decât o bâtă de baseball?

spuse chicotind.

— Nu, doar că ăsta e cel mai frumos cadou de Crăciun. Crăciunul a fost dintotdeauna special pentru mine, aproape cu o aură păgână. Crăciunul ăsta o să fie cel mai frumos, frumos până la următorul, când va începe să-şi lovească maşinuţa de pompieri cu bâta de baseball.

Părea atât de vulnerabil, atât de inocent şi de încrezător în ea. Când îl privea, aproape că putea să uite lucrurile întâmplate noaptea trecută. Putea să uite aproape orice. Îl sărută, după care se duse în baie, sprijinindu-se de uşa încuiată în urma ei, cu ochii închişi.

— Diavolule, şopti ea. Pe toate le-ai planificat perfect, nu? Îţi place ura mea? La asta visai tu?

Atunci şi-a amintit de vocea tristă din bucătăria întunecată care, parcă, ar fi atins-o cu degetele. *Ce bucurii am în viaţă în afara de a-i aduce bucurii lui Rowan?*

Au plecat pe la ora zece. Michael la volan. Ea s-a simţit mai bine şi a reuşit să doarmă câteva ore. Când s-a trezit, erau deja în Florida, în pădurea de pini întunecată, pe şoseaua care pornea de la autostradă şi dădea în drumul de lângă plajă. Se simţea mult mai bine, iar când a văzut prima oară Golful s-a simţit în siguranţă, de parcă bucătăria întunecată din New Orleans nu mai exista.

Vremea era răcoroasă, dar nu mai mult ca în toate dimineţile care te prindeau în nordul Californiei. S-au îmbrăcat cu pulovere groase şi şi-au continuat drumul pe plaja părăsită. La apus, au luat cina lângă foc, cu ferestrele deschise în briza Golfului.

Pe la ora opt, a început să lucreze la planurile pentru spitalul Mayfair, continuându-şi studiul despre căile „de profit“ ale spitalelor, în comparaţie cu modelele „non-profit“ care o interesau mult mai mult.

Dar mintea ei se tot întreba. Nu se putea concentra asupra articolelor despre profituri, pierderi şi abuzuri în diferite sisteme.

Îşi făcuse, totuşi, nişte însemnări înainte să se culce,

stând ore întregi în dormitorul întunecat, în timp ce Michael lucra la proiectul de restaurare, ascultând cum vuietul apei Golfului intra prin uşile deschise şi simţind briza revărsându-se asupra ei.

Ce să facă? Să-i spună lui Michael şi lui Aaron, aşa cum jurase să facă? Atunci el va fi mai retras şi va continua să le joace feste, iar tensiunea va creşte pe zi ce trece.

Continua să se gândească la copilul ei, ţinând palmele pe burtă. Probabil că l-au conceput chiar după ce i-a cerut lui Michael să se însoare cu ea. De multe ori nu s-a simţit foarte bine şi parcă şi-a dat seama din prima clipă ce s-a întâmplat în acea noapte. A visat un copil în seara aceea, dar nu a reuşit să-şi amintească.

Visa înăuntrul ei? Îşi imagina micile circuite nervoase care se dezvoltau în creierul lui. Nu mai era un embrion, ci deja un întreg fetus. Şi-a închis ochii, ascultând, simţind. *În regulă.* În acel moment, puternicul ei simţ telepatic începu să o sperie.

Avea oare, în ea însăşi, puterea de a răni acest copil? Gândul fusese atât de înfricoşător, încât nu putea să-l suporte. Când s-a gândit din nou la Lasher, l-a considerat şi pe el o ameninţare asupra acestei mici şi foarte ocupate fiinţe, pentru că era o ameninţare pentru ea, iar ea era lumea copilului ei.

Cum putea să-l protejeze de propriile ei puteri şi de trecutul întunecat care era sigur că-l va măcina? Micul Chris. Tu nu vei creşte cu blesteme asupra ta şi nici cu spirite sau sunete ciudate în noapte. Îşi eliberă mintea de gânduri tulburătoare şi întunecare; îşi imagină valurile de afară cum loveau plaja, niciunul la fel cu celălalt, deşi toate erau parte din aceeaşi forţă monotonă, plină de frumuseţe şi mereu schimbătoare.

Distruge-l pe Lasher. Sedu-l, da, la fel cum încearcă şi el să te seducă. Află ce este el şi distruge-l! Eşti singura care poate să facă asta. Spune-i lui Michael şi lui Aaron, iar el se va ascunde. Trebuie să te decizi asupra unui scop şi *să faci totul în acest sens.*

Ora patru dimineaţa. Trebuie să fi adormit. Soţul ei irezistibil era culcat lângă ea, cu braţul masiv înconjurând-o şi cu mâna pe sânul ei. Iar în acel moment se năştea un vis, unul misterios despre acei olandezi cu pălăriile lor mari şi negre şi o ceată de oameni afară care ţipau, dorind sângele lui Jan van Abel.

— Eu descriu ceea ce văd! spunea el. Nu sunt eretic! Cum am putea să învăţăm dacă nu ne lepădăm de dogmele lui Aristotel şi Galen?

Ai dreptate. Dar dispăruse acum, cu acel trup de pe masă, cu toate organele dinăuntru, ca nişte flori.

Ah, ce mult ura acel vis!

Se ridică şi păşi pe covorul gros până pe veranda din lemn. Oh, a mai fost vreodată un cer mai larg, mai senin şi mai plin de stele sclipitoare? Spuma albă a valurilor negre. La fel de albă ca şi nisipul în care se reflectau razele lunii.

Dar mai în jos pe plajă stătea o siluetă singuratică, un om înalt, care se uita direct la ea. *Te blestem.* Văzu apariţia tot mai puţin consistentă, apoi dispărând.

Plecând capul, tremura cu mâinile pe balustrada din lemn.

Vei veni când te voi chema.

Te iubesc, Rowan.

Cu oroare, îşi dădu seama că vocea nu venea din nicio direcţie. Era o şoaptă dinăuntrul ei, intimă şi auzită numai de ea.

Te aştept numai pe tine, Rowan.

Lasă-mă în pace, atunci. Nu mai scoate niciun cuvânt, niciodată, şi nici nu te mai arăta, altfel nu te voi mai chema niciodată.

Supărată, se întoarse în dormitorul întunecat, cu covorul cald sub picioare, şi se urcă în patul scund, lângă Michael. Se lipi de el în întuneric, ţinându-şi degetele încolăcite în jurul braţului lui. Dorea cu disperare să-l trezească, să-i spună ce se întâmplase.

Dar în toată treaba asta era singură. O ştia. O ştiuse mereu.

Iar oribila fatalitate o acaparase.

Lăsaţi-mi măcar aceste ultime zile înainte de luptă, se ruga. Ellie, Deirdre, ajutaţi-mă.

Timp de o săptămână avu greţuri matinale. După aceea, răul îi mai trecu, iar următoarele zile au fost minunate, un dar de la zei.

Nu a mai vorbit cu ea de atunci. Nici nu i s-a mai arătat. Când se gândea la el, îşi imagina propria furie ca o căldură luminoasă, lovind celulele misterioase şi de neclasificat ale fiinţei lui, golindu-le ca pe tărâţe. Dar, cel mai important, atunci când se gândea la el, era neînfricată.

Între timp, viaţa continua, deoarece ea continua să ţină totul secret.

Prin telefon îşi făcuse programare la un obstetrician din New Orleans, care a aranjat ca analizele să poată fi făcute în Destin, iar mai târziu să i se trimită rezultatele. Totul era în ordine, aşa cum se aşteptase.

Dar cine ar fi înţeles că, având simţul ei de diagnosticare, ar fi ştiut imediat dacă micuţul avea probleme?

Zilele călduroase erau puţine şi rare, dar ea şi Michael aveau plaja de vis aproape numai pentru ei. Şi tăcerea liniştitoare a casei de deasupra dunelor era magică. Când era mai cald, ea stătea pe plajă, sub umbrela mare şi albă, citind jurnalele medicale şi diferitele materiale trimise de Ryan prin poştă.

A citit şi cărţile despre copii, cele pe care le găsise în librăriile locale. Sentimentale şi vagi, dar vesele. În special pozele cu copii mici, cu feţele lor expresive, gâturile grăsuţe şi mânuţe şi picioruşe mici. Abia aştepta să poată spune şi familiei. Vorbea cu Beatrice aproape în fiecare zi. Dar cel mai bine era să păstreze secretul. Ce durere ar fi simţit ea şi Michael în cazul în s-ar fi întâmplat ceva rău, iar dacă şi ceilalţi ar fi ştiut, pierderea ar fi fost cumplită pentru toţi.

Se plimbau pe plajă ore întregi când apa era prea rece pentru înot. Mergeau la cumpărături şi aduceau tot felul de lucruşoare pentru casă. Le plăceau pereţii albi şi goi şi

mobilierul puţin. Era ca un loc de joacă după seriozitatea din First Street, spunea Michael. Îi plăcea să gătească alături de Rowan, să taie lemne, să facă surcele, să facă fripturi şi grătare. Era totul uşor şi distractiv.

Au luat cina la toate restaurantele bune şi au mers cu maşina prin pădurea de pini, au explorat terenurile de golf şi tenis ale celor mai mari staţiuni. Dar majoritatea a timpului l-au petrecut în casa cu marea nesfârşită atât de aproape de ei.

Michael era destul de îngrijorat pentru noua lui afacere – avea o echipa care lucra la căsuţa de vânătoare de pe Annunciation Street şi îşi amenaja noul sediu pentru Marile Speranţe pe Magazine Street, trebuind să rezolve toate urgenţele prin telefon. Şi, bineînţeles, mai era şi zugrăveala care continua acasă, sus, în vechea cameră a lui Julien, precum şi reparatul părţii din spate a acoperişului. Parcarea pietruită din spatele casei nu fusese terminată încă, iar vechea garsonieră era încă în renovare – o excelentă căsuţă pentru menajeră, după cum se gândeau. Era nemulţumit că nu era el însuşi acolo.

Nu mai avea nevoie de o lungă lună de miere acum, se vedea asta foarte bine – mai ales de o lună de miere care era prelungită zi după zi din voinţa lui Rowan.

Dar era mult prea amabil ca să reproşeze ceva. Nu numai că făcea tot ceea ce ea dorea, dar avea capacitatea de a scoate tot ce e mai bun din fiecare clipă, indiferent dacă se plimbau pe plajă ţinându-se de mână sau luau o masă rapidă din fructe de mare la o mică tavernă din apropiere. Sau chiar dacă citeau fiecare în colţul preferat din casa cea spaţioasă.

Michael era o persoană optimistă şi mulţumită prin însăşi natura lui. Rowan ştiuse asta din ziua în care îl cunoscuse. Totodată, ştiuse şi că orice formă de îngrijorare era groaznică pentru el. Acum o înduioşa să-l vadă atât de prins de noile lui planuri, proiectând mici modificări pentru renovarea căsuţei de vânătoare de pe Annunciation Street sau decupând articole din revistele de specialitate care îl interesau.

Mătuşa Viv o ducea foarte bine în New Orleans. Lily şi cu Bea nu o lăsau singură niciodată, conform propriilor ei declaraţii, iar Michael se gândi că ăsta era un lucru tare bun pentru ea.

— Are o voce foarte tânără când vorbim la telefon, îi spunea el lui Rowan. S-a înscris într-un club de grădinărit şi într-un fel de comitet care protejează stejarii. Pur şi simplu, se distrează.

Atât de iubitor, atât de înţelegător. Chiar şi atunci când Rowan nu a dorit să se întoarcă la New Orleans pentru Ziua Recunoştinţei, el a cedat. Mătuşa Viv a cinat, desigur, cu Bea, iar toată lumea i-a iertat pe tinerii căsătoriţi pentru faptul că au preferat să rămână în Florida; în definitiv, era luna lor de miere şi o putea prelungi atât cât doreau.

Au sărbătorit în linişte, stând lângă foc, vorbind despre Micul Chris şi care cameră o vor destina copilului, cum Rowan nu va lăsa ca munca la Mayfair Medical să intervină în viaţa lor de familie, cel puţin în primii ani, cum îşi va petrece dimineţile cu copilul şi va merge la serviciu numai după prânz şi, desigur, cum vor avea o mulţime de ajutoare pentru ca totul să meargă strună.

Slavă Domnului că Michael nu a întrebat-o niciodată direct dacă „a mai văzut creatura aia blestemată“ sau nu. Nu ar fi ştiut ce să facă dacă ar fi trebuit să-l mintă în mod deliberat. Secretul era bine încuiat în unul din cele mai ascunse colţişoare ale minţii ei, iar cheia o aruncase departe.

Vremea se răcea şi în curând nu vor mai fi pretexte credibile pentru a amâna reîntoarcerea. Ştia că trebuie să revină acasă.

Ce făcea ea, oare, prin faptul că nu le spunea nimic lui Michael sau lui Aaron? Fugea, se ascundea?

Dar cu cât stătea mai mult aici, cu atât îşi înţelegea mai bine conflictele interioare şi motivele.

Dorea să vorbească cu creatura. Amintirea din bucătărie o copleşea, mai ales din cauza faptului că vocea pe care o auzise era plină de dragoste. Da, dorea să-l cunoască! Era

exact ceea ce prezisese Michael în acea primă şi oribilă noapte când murise bătrâna. Ce era Lasher? De unde venea? Ce secrete se ascundeau în spatele trăsăturilor sale perfecte şi tragice? Ce ar spune Lasher despre cele treisprezece vrăjitoare şi despre uşă?

Tot ce trebuia să facă era să-l cheme, aşa cum Prospero l-a chemat pe Ariel. Păstrează secretul şi spune-i numele.

Of, dar eşti o vrăjitoare, îşi spunea ea, pe măsură ce vina i se părea tot mai mare. Toţi ştiu asta. Au ştiut încă din acea după amiază când i-a vorbit lui Gifford; ştiau din puterea evidentă care emana din ea, ca nişte raze, ceea ce toată lumea credea că este nepăsare şi viclenie, era, de fapt, o nedorită putere. Bătrânul, Fielding, avusese dreptate cu avertismentele lui. Şi Aaron ştie, nu-i aşa? Bineînţeles că ştie.

Toată lumea ştie, în afară de Michael, iar el poate fi atât de uşor de amăgit.

Dar dacă s-ar hotărî să nu mai înşele pe nimeni şi să nu mai joace jocul? Poate căuta să-şi adune curajul pentru a lua o asemenea decizie. Sau poate încerca doar să reziste. Poate că-l făcea pe demon doar să aştepte.

Oricum ar fi fost, nu mai simţea vechea aversiune, sentimentul acela groaznic care a urmat incidentului din avion. Încă mai simţea mânia, dar curiozitatea şi atracţia creşteau tot mai mult…

Era prima zi cu adevărat rece când Michael coborî pe plajă, se aşeză lângă ea şi îi spuse că trebuie să se întoarcă. Rowan se bucura de aerul tare făcând, efectiv, o baie de soare îmbrăcată cu un pulover gros şi pantaloni lungi, în acelaşi mod în care se bucura pe şezlongul de pe veranda ei suflată de vânt din California.

— Uite ce se întâmplă, mătuşa Viv îşi vrea lucrurile ei din San Francisco, ştii şi tu cum sunt bătrânii. Nimeni în afară de mine nu poate să închidă lucrările de pe Liberty Street. Trebuie să iau şi nişte decizii cu privire la vechiul meu magazin de acolo. M-a sunat contabilul să-mi spună că este cineva interesat să-l închirieze, iar eu trebuie să

merg acolo să fac inventarul, spuse Michael.

Continuă vorbindu-i despre vânzarea a două terenuri pe care le avea în California, despre transportul cu vaporul al unor lucruri, închirierea casei lui, lucruri de genul ăsta. Noile lui afaceri de pe Magazine Street cereau prezenţa lui. Dacă totul urma să fie bine…

— Adevărul e că mai degrabă aş merge acum până acolo. Suntem aproape în decembrie, iar până la Crăciun nu mai e mult. Îţi dai seama de asta?

— Desigur, înţeleg. Ne vom întoarce cu maşina la noapte.

— Dar tu nu trebuie neapărat să vii, iubito. Poţi să rămâi aici, în Florida, până mă întorc sau atât timp cât vei dori.

— Nu, voi veni cu tine, spuse ea. Am să merg sus şi am să împachetez lucrurile imediat. Acum e cald, dar de dimineaţă, când am ieşit afară, era cu adevărat rece.

— Şi ţi-a plăcut asta?

— Încă nu e atât de atât de rece ca în zilele de vară din California, îi răspunse ea râzând.

— Trebuie să-ţi mai spun ceva, zise Michael, dând din cap. O să se facă şi mai frig. Mult mai frig. Iarna sudului te va lua prin surprindere. Se spune că anul ăsta o să avem o iarnă destul de grea în toate statele din sud. Într-un fel, mie îmi place asta. La început arşiţa, apoi geamurile îngheţate.

— Ştiu ce vrei să spui. *Şi te iubesc. Te iubesc mai mult decât am iubit vreodată.*

În timp ce el pleca, Rowan se întinse în şezlongul din lemn, aşezându-se pe o parte. Golful era acum în faţa ei, o mare strălucire de argint, lucru des întâlnit atunci când soarele se afla în înaltul cerului. Îşi lăsă mâna în nisipul moale, catifelat. Strânse pumnul, ridică nişte fire de nisip, apoi le lăsă să i se scurgă printre degete.

— Real, şopti ea. Atât de real.

Dar nu era totul foarte simplu, faptul că el trebuia să plece chiar acum, iar ea va fi singură pe First Street. Nu părea să fi aranjat cineva lucrurile în acest fel? Tot timpul crezuse că ţinta era ea însăşi.

— Nu mă forţa, prietene, şopti ea în briza Golfului. Dacă îmi răneşti iubitul, nu te voi ierta în veci. Ai grijă ca el să se întoarcă nevătămat la mine.

Au plecat a doua zi în zori.

Pe măsură ce mergeau, simţea emoţia. Îi vedea iar chipul aşa cum îl văzuse în bucătăria întunecată, auzea cuvintele lui. Mângâierea. Dar nu îndrăznea să se gândească la asta. Doar după ce Michael va fi ajuns în siguranţă în California, doar după ce va rămâne singură în casă…

PATRUZECI ŞI DOI

Ora douăsprezece. De ce asta pare ora potrivită? Să fie oare din cauza faptului că Pierce şi Clancy au stat până foarte târziu şi, acum, are nevoie de un moment de linişte? În California era abia ora zece, dar Michael telefonase deja şi, doborât de oboseală după îndelungatul zbor cu avionul, probabil că adormise deja.

Evident mulţumit, spusese că nu-l mai atrăgea nimic acolo şi că abia aştepta să se întoarcă acasă. Era chinuită de lipsa lui în timp ce stătea întinsă în patul mare şi gol.

Însă, celălalt aştepta.

După ce se stinseră ultimele sunete discrete ale pendulei, se ridică, îşi puse halatul de mătase peste cămaşa de noapte şi papucii din satin, ieşi şi coborî pe scară.

Unde ne întâlnim, demonul meu iubit?

În salon, înconjuraţi de oglinzi uriaşe, unde draperiile lăsate împiedicau să pătrundă lumina de afară? Părea unul dintre cele mai potrivite locuri.

Călcă uşor pe parchetul lustruit, afundându-şi apoi picioarele în covorul chinezesc în timp ce se îndrepta către primul şemineu. Ţigările lui Michael pe masă. Un pahar cu bere băut pe jumătate. Cenuşă de la focul pe care îl făcuse mai devreme, în prima ei seară rece şi plină de amar pe care o petrecuse în Sud.

Da, prima zi de decembrie şi pruncul pe care îl purta în pântece avea deja pleoape, iar urechile începuseră să i se formeze.

Doctorul spusese că nu sunt probleme. Părinţii sunt foarte sănătoşi, nu există vreo ameninţare de boală iar trupul ei este într-o condiţie excelentă. Trebuie să mănânce uşor, dar, totuşi, ce trebuie făcut pentru ca totul să fie bine?

Să spună minciuni.

Astăzi îl interceptase pe Michael în timp ce vorbea la telefon cu Aaron.

— Bine. Adică, aş putea spune chiar surprinzător de bine. Complet liniştit. Bineînţeles, făcând abstracţie de acea îngrozitoare arătare a Stellei, în ziua nunţii. Dar poate că a fost doar rodul imaginaţiei. Eram beat după prea multă şampanie. (Pauză.) Nu. Deloc.

Aaron ar fi putut să vadă adevărul din spatele minciunii, nu-i aşa? Aaron ştia. Marea problemă cu aceste întunecate puteri supranaturale era aceea că nu puteai şti niciodată când acţionează. Te lasă când ai mai multă nevoie de ele. După toate viziunile fulgerătoare şi, indiscutabil, nepoftitele incursiuni în cotloanele minţilor celorlalţi, lumea se umple de feţe inexpresive şi de voci lipsite de vlagă. Şi rămâi singur.

Poate că Aaron era singur. Nu găsise nimic folositor în vechile notiţe ale lui Julien. Nu exista nimic în cartoteca din bibliotecă, exceptând previzibilele rapoarte referitoare la problemele contabile legate de plantaţie. Printre mizerii şi demonologii adunate de-a lungul timpului, nu găsise nimic în afara informaţiilor despre vrăjitorie pe care le putea obţine oricine.

Acum, casa era desăvârșită, fără întunecimi şi cotloane nescotocite. Chiar şi podul fusese curăţat exemplar. Ea şi Michael supervizaseră ultimele finisări înainte de plecarea lui la aeroport. Totul era în regulă. Camera lui Julien fusese acum transformată într-un birou cochet pentru Michael, cu planşetă, dosare pentru schiţe şi cu rafturi încărcate de cărţile lui.

Se opri în mijlocul covorului chinezesc. Stătea cu faţa la şemineu. Îşi înclină capul şi, după ce îşi arcui domol mâinile, îşi apăsă degetele pe buze. Ce mai aştepta? De ce nu rostea: *Lasher.* Îşi ridică încet privirea şi se uită în oglinda de deasupra şemineului.

În spatele ei, în uşa în formă de cheie, o privea, luminat din stradă atât cât să-l vadă, aşa cum i se arăta în oglinda de partea cealaltă a uşii din faţă.

I se zbătu inima dar nu schiţă gestul de a se întoarce. Îl privea intens prin oglindă – calculând, măsurând, clarificând – încercând, cu toate puterile sale omeneşti şi supraomeneşti, să înţeleagă din ce era făcută acea creatură, ce era cu trupul lui.

— Întoarce-te spre mine, Rowan. O voce ca un sărut în întuneric. Nu era o poruncă sau un ordin. Era ceva profund şi sensibil, ca rugămintea unui îndrăgostit căruia i s-ar zdrobi inima dacă ar fi refuzat.

Se întoarse. Stătea în prag, cu braţele încrucişate. Era îmbrăcat într-un costum închis la culoare, cu croială veche, foarte asemănător cu cele în care era înfăţişat Julien în portretele din anii 1890, cu guler înalt şi alb şi cu cravată de mătase. Un tablou frumos. Printr-un minunat contrast i se evidenţiau mâinile puternice, ca ale lui Michael, şi trăsăturile puternice, bine conturate, ale feţei. Părul era înspicat cu fire blonde iar pielea uşor închisă la culoare. Privindu-l, îşi aminti de Chase, fostul ei iubit poliţist.

— Schimbă ce doreşti, îi spuse el cu blândeţe.

Înainte de a putea răspunde, observă cum i se estompează contururile feţei, îl văzu ca un abur apărut pe tăcute în umbră, apoi părul i se deschise la culoare, devenind aproape în întregime blond, în timp ce pielea i se închise şi mai mult la culoare, semănând din ce în ce mai puternic cu aceea a lui Chase. Îi văzu ochii sclipitori; preţ de o secundă, era copia fidelă a lui Chase; apoi, apărură diverse alte trăsături omeneşti şi se transformă din nou, sfârşind prin a fi personajul care îi apăruse în bucătărie – foarte probabil acelaşi care li se arătase tuturor de-a lungul secolelor – doar că acum era mai înalt şi păstra pigmentul foarte închis al lui Chase.

Îşi dădu seama că se apropiase. Era doar la câţiva paşi de el. Era mai degrabă sub imperiul excitaţiei decât al spaimei. Inima i se zbătea încă, dar nu tremura. Se apropie aşa cum făcuse în bucătărie, în acea noapte, şi îi atinse faţa.

Ţepi de barbă, piele, dar nu era piele. Ascuţitul său simţ al diagnosticului îi spunea că nu era asta, că înlăuntrul

trupului nu existau oase şi nici organe interne. Era doar un înveliş pentru un câmp energetic.

— Cu timpul, vor fi şi oase, Rowan, toate miracolele se pot împlini.

Buzele nu i se mişcaseră în ritmul cuvintelor şi, în acelaşi timp, creatura îşi pierduse forma. Se epuizase.

Îl fixa intens cu privirea încercând din răsputeri să-l menţină şi văzu că dobândeşte din nou consistenţă.

— Ajută-mă să zâmbesc, frumoaso, spuse vocea, de data aceasta fără vreo mişcare a buzelor. Ţi-aş zâmbi ţie şi forţei tale, dacă aş putea.

Acum, ea *chiar* tremura. Se concentră asupra lui din toate puterile pentru a-i însufleţi trăsăturile feţei. Putea chiar simţi cum ies din ea valuri de energie. Simţea cum se adună din nou acel ciudat substrat material şi capătă formă; era ceva mai curat şi mai fin decât ceea ce, în concepţia ei, însemna electricitate. O căldură puternică o învălui când văzu buzele că încep să zâmbească.

Senin, rafinat, aşa cum era surâsul lui Julien în fotografii. Ochii mari şi verzi erau plini de lumină. Mâinile trandafirii se întindeau către ea şi simţi o căldură minunată când ajunseră mai aproape, mai-mai să-i atingă faţa.

Apoi imaginea pâlpâi, se destrămă brusc. Făcu un pas înapoi şi se produse o explozie de căldură în timp ce se întorcea cu braţul ridicat pentru a-şi feri ochii.

Camera părea a fi goală. Draperiile se mişcaseră şi încă păreau a dansa fără zgomot. Treptat-treptat camera se răcori.

Deodată, i se făcu frig. Se simţi istovită. Când îşi privi mâna, realiză că era încă strânsă. Se duse lângă şemineu şi se lăsă în genunchi.

Rotiţele minţii se învârteau. Pentru scurt timp, se simţi zăpăcită şi incapabilă să stabilească rolul ei în ceea ce tocmai se întâmplase. Apoi, încet-încet, se lumină.

Puse câteva vreascuri în cămin, nişte lemne şi, deasupra, un buştean de dimensiuni reduse, apoi scăpără un chibrit lung şi aprinse focul. Într-o secundă, vreascurile

trosneau şi pocneau. Privi ţintă în flăcări.

— Eşti aici, nu-i aşa? şopti, privind cu insistenţă cum focul se înteţeşte şi devine mai luminos iar flăcările ling scoarţa uscată a buşteanului.

— Da, sunt aici.

— Unde?

— Lângă, tine, în jurul tău.

— De unde vine vocea ta? Oricine te-ar putea auzi acum. Vorbeşti cu adevărat.

— Înţelegi mai bine decât mine cum se întâmplă asta.

— Asta vrei de la mine?

Scoase un lung suspin. Ea ascultă. Niciun zgomot de răsuflare, ci pur şi simplu sunetul prezenţei. Ca atunci când ştii că mai există cineva în preajmă şi asta nu pentru că i-ai fi auzit bătăile inimii sau zgomotul paşilor. Ceva mai uşor, mai subtil. Acesta e sunetul.

— Te iubesc, spuse el.

— De ce?

— Pentru că îmi pari atât de frumoasă. Pentru că mă poţi vedea. Pentru că însemni plenitudinea elementelor dintr-o fiinţă umană pe care le doresc eu însumi. Pentru că eşti umană, caldă şi fină. Te cunosc, i-am cunoscut şi pe cei de dinaintea ta.

Ea nu spuse nimic. El continuă:

— Pentru că eşti copilul lui Deborah, şi copilul lui Suzanne, şi al Charlottei, şi al tuturor celorlalte ale căror nume le ştii. Te iubesc chiar dacă nu vei lua smaraldul pe care i l-am dat lui Deborah. Te iubesc şi fără el. Te-am iubit încă din primul moment în care am ştiut că vei veni. Văd departe. Te-am văzut venind din timp. Te-am iubit în viitor.

Acum, focul ardea cu vâlvătăi puternice, un minunat parfum o mângâia în timp ce buşteanul era înghiţit de strălucitoare flăcări portocalii. Se afla într-un fel de delir. I se părea că până şi respiraţia îi este lentă şi ciudată. Acum nu mai era sigură că vocea ar fi putut fi auzită şi de alţii care s-ar fi aflat acolo.

Oricum, pentru ea era distinctă şi foarte seducătoare.

Se aşează încet pe podea, lângă vatră, se sprijini pe marmura care, la rându-i, se încălzea, şi privi cu încordare umbrele de sub arcul aflat chiar în centrul camerei.

— Vocea ta mă mângâie, e minunată. Suspină.

— Vreau să fie frumoasă pentru tine. Vreau să-ţi ofer plăcere. M-a înnebunit de durere faptul că m-ai urât.

— Când?

— Când te-am atins.

— Explică-mi totul, toate lucrurile.

— Sunt multe explicaţii posibile. Plăsmuieşti explicaţia prin întrebarea pe care o pui. Pot să-ţi vorbesc pentru că aşa am hotărât, dar ceea ce îţi spun va fi imaginea a ceea ce voi fi spus, de-a lungul secolelor, din cauza întrebărilor celorlalţi. E o teorie. Dacă vrei una nouă, solicit-o.

— Când e începutul tău?

— Nu ştiu.

— Cine ţi-a spus Lasher pentru prima oară?

— Suzanne.

— Ai iubit-o?

— O iubesc pe Suzanne.

— Încă trăieşte.

— S-a dus.

— Încep să înţeleg, spuse ea. În lumea ta nu există necesitate fizică, deci nici timp. O minte fără trup.

— Exact. Inteligent. Excelent.

— E de ajuns un singur cuvânt dintre acestea.

— Bine, spuse el conciliant, dar care?

— Te joci cu mine.

— Nu. Eu nu mă joc.

— Vreau să ajung la esenţă, să te înţeleg, să-ţi înţeleg motivele, să aflu ce doreşti.

— Ştiu. Ştiam înainte să mi-o spui, preciză el pe acelaşi ton blând, seducător. Însă eşti destul de inteligentă încât să-ţi dai seama că pe tărâmul în care exist eu nu există esenţe. Tăcu o clipă, apoi continuă. Dacă-mi ceri să-ţi vorbesc în fraze complexe, sofisticate, şi să ţin cont de toate concepţiile tale greşite, erorile sau distincţiile tăioase pe care le faci, mă voi conforma. Însă ceea ce spun

poate nu va fi atât de aproape de adevăr pe cât îţi doreşti.

— Cum vei face asta?

— În urma celor învăţate despre gândirea umană de la alţi oameni, desigur. Vreau să spun că poţi să alegi – începi cu începutul, dacă vrei adevărul pur. Vei primi răspunsuri enigmatice, criptice. Dar vor fi adevărate. Sau poţi să începi din mijloc şi vei primi răspunsuri culte, sofisticate. Oricare ar fi alegerea ta, vei afla despre mine ceea ce eu însumi învăţ despre mine de la tine.

— Eşti un spirit?

— Da, ceea ce numiţi voi spirit.

— Dar tu cum îţi spui?

— În niciun fel.

— Înţeleg. Pe tărâmul tău nu e nevoie de nume.

— Nici nu există ideea de nume.

— Însă ai dorinţe. Vrei să fii uman.

— Da. Se auzi un sunet stins, ca un oftat, încărcat de tristeţe.

— De ce?

— Nu ţi-ai dori acelaşi lucru în locul meu, Rowan?

— Nu ştiu, Lasher. Poate că mi-aş dori să fiu liberă.

— Tânjesc după asta, se auzi vocea, lent şi trist. Să simt arşiţa şi frigul; să cunosc plăcerea. Să râd – ah, ce n-aş da să pot râde! Să dansez şi să cânt, să pot vedea clar, prin ochii unui om. Să simt ce ating. Să exist, să cunosc nevoia, emoţia, timpul. Să am satisfacţia ambiţiei împlinite, să am visuri şi idei distincte.

— Da. Înţeleg acum.

— Nu fi atât de sigură.

— Nu vezi clar?

— Nu e acelaşi lucru.

— Când ai privit prin ochii mortului, ai văzut clar?

— Mai bine, însă nu clar, iar moartea mă pândea, mă înconjurase, înainta cu repeziciune. În cele din urmă am orbit în interior.

— Îmi imaginez. Ai intrat în corpul socrului Charlottei pe când încă trăia.

— Da. Ştia, îmi simţea prezenţa. Era foarte slăbit, însă

fericit să poată merge sau ridica din nou diverse lucruri cu mâna lui.

— Interesant. Noi numim acest fenomen posesie.

— Corect. Am văzut distinct lucrurile prin ochii lui. Am văzut culori strălucitoare, păsări, am simţit mirosul florilor. Am auzit păsările. Am atins-o pe Charlotte. Am cunoscut-o.

— Acum poţi auzi? Poţi vedea lumina focului?

— Ştiu totul despre asta. Dar nu văd, nici nu aud sau simt ca tine, Rowan. Deşi, când mă apropii de tine, văd ce vezi şi tu, te cunosc, îţi ştiu gândurile.

Rowan simţi cum o cuprinde teama.

— Încep să-mi dau seama de ce spui.

— Asta crezi tu. Însă totul este mult mai puternic.

— Ştiu. Cu adevărat.

— Ştim şi noi. Suntem reali. Însă am învăţat de la voi să gândim liniar, am învăţat conceptul de timp. De asemenea, am aflat ce este ambiţia. Pentru a înţelege asta, trebuie să înţelegi ce înseamnă trecut, prezent şi viitor. Trebuie să faci planuri. Şi vorbesc numai despre aceia dintre noi care ştiu ce este dorinţa. Cei care nu au dorinţe, nu învaţă, de ce ar face-o? Însă când spun „noi“, aproximez. Pentru mine nu există „noi“, fiindcă sunt singur şi m-am îndepărtat de cei asemenea mie, iar acum nu te văd decât pe tine, pe ai tăi.

— Înţeleg. Atunci când ai intrat în trupurile morţilor… capetele din pod…

— Da.

— Le-ai modificat ţesuturile?

— Da. Le-am schimbat culoarea ochilor, i-am făcut căprui. Şi culoarea părului. Mi-a trebuit multă energie şi concentrare. Concentrarea este cheia în tot ce fac. Mă adun.

— Dar în starea ta naturală?

— Imens, infinit.

— Cum ai schimbat pigmentul?

— Am intrat în particule, le-am modificat. Însă tu înţelegi mai bine decât mine acest proces. Tu l-ai numi mutaţie. Nu cunosc cuvinte mai potrivite, tu ştii termenii

ştiinţifici. Conceptele.

— Ce te-a oprit să pui stăpânire pe întregul organism?

— Era mort. Treptat, s-a stins, devenise greu, eram orb şi surd. N-am putut să-l readuc la viaţă.

— Am înţeles. Dar socrului Charlottei i-ai modificat şi lui corpul?

— Nu puteam face asta. N-am ştiut cum să încerc. Şi n-aş putea s-o fac nici acum. Înţelegi?

— Da. Tu eşti o constantă, noi suntem supuşi trecerii timpului. E clar. Dar spui ca nu poţi modifica ţesutul viu?

— Nu pe cel uman. Nu pot face asta cu Aaron, atunci când sunt în corpul lui.

— Când eşti în Aaron?

— Când doarme. Numai atunci pot.

— De ce faci aşa ceva?

— Ca să fiu om. Să fiu viu. Însă Aaron este prea puternic pentru mine; Aaron organizează şi comandă ţesuturile lui Aaron. La fel şi Michael. Aproape ca toţi ceilalţi. Chiar şi florile.

— Oh, da, florile. Ai modificat trandafirii.

— Da. Pentru tine, Rowan. Am vrut să-ţi arăt dragostea şi puterea mea.

— Şi să-mi demonstrezi că ai ambiţie?

— Da…

Nu vreau să mai intri în corpul lui Aaron. Nu vreau să-i faci vreun rău, nici lui, nici lui Michael.

— Te voi asculta, deşi mi-ar plăcea să-l omor pe Aaron.

— De ce?

— Pentru că Aaron este terminat, ştie multe şi te minte.

— Cum adică, terminat?

— A încheiat ce ştiam că va face şi ce am vrut să facă. Aşa că îl consider terminat. Acum poate face ceea ce prevăd şi nu aş vrea să se întâmple, pentru că este împotriva ambiţiilor mele. L-aş ucide, dacă asta nu te-ar amărî şi nu te-ar face să mă urăşti.

— Îmi simţi furia, nu-i aşa?

— Mă răneşte, Rowan.

— Aş înnebuni de durere şi furie dacă i-ai face vreun rău

lui Aaron. Hai să vorbim mai mult despre el. Vreau să-mi spui clar. Ce ai vrut să facă şi a făcut deja?

— Să-ţi transmită cunoştinţele lui. Cuvinte înşirate într-o ordine temporală.

— Vorbeşti despre Dosarele Mayfair.

— Da. Cronica. Mi-ai cerut să-ţi explic clar, de aceea n-am folosit acest cuvânt.

Rowan râse.

— Nu este nevoie să explici atât de mult, spuse ea. Continuă.

— Am vrut să afli istoria de la el. Petyr a *văzut-o* pe Deborah, iubita mea Deborah, arzând. Aaron a văzut-o pe Deirdre, frumoasa mea Deirdre, plângând în grădină. Reacţiile şi deciziile tale sunt influenţate enorm de această cronică. Însă Aaron şi-a încheiat rolul.

— Da, am înţeles.

— Fereşte-te.

— Să cred că înţeleg?

— Exact. Continuă să întrebi. Cuvinte ca „reacţii“ şi „nespus“ sunt vagi. Nu ţi-aş ascunde nimic, Rowan.

Îl auzi oftând din nou, însă mai lung, abia simţit, devenind un alt sunet. Aducea cu şoapta vântului. Rămase nemişcată lângă şemineu, bucurându-se de căldura focului, cu ochii larg deschişi, aţintiţi asupra umbrelor. Se simţea de parcă ar fi vorbit dintotdeauna cu el, această voce fără trup, de o rezonanţă blândă. Sunetul suspinului parcă o atinsese, înconjurând-o ca vântul.

Surâse uşor, încântată. Dacă se străduia, îl putea vedea, ceva pulsând în aer, crescând şi umplând camera.

— Da… şopti el. Ador râsul tău. Eu nu pot râde.

— Te pot învăţa.

— Ştiu.

— Eu sunt poarta?

— Tu.

— Sunt cea de-a treisprezecea vrăjitoare?

— Da.

— Atunci interpretarea lui Michael era bună.

— Michael greşeşte foarte rar. Michael vede clar.

— Vrei să-l omori pe Michael?

— Nu. Ţin la Michael. Vreau să mă plimb şi să vorbesc cu el.

— De ce tocmai el?

— Nu ştiu.

— Oh, cu siguranţă ştii!

— Dragostea e dragoste. Tu de ce-l iubeşti pe Michael? Şi răspunsul tău reprezintă adevărul? Dragostea e dragoste. Michael este inteligent şi frumos. Michael râde. Michael este însufleţit de spirit, îi animă gesturile, ochii, vocea. Înţelegi?

— Cred că da. Noi o numim vitalitate.

— Exact, confirmă el.

Însă parcă niciodată cuvântul nu fusese rostit cu atâta semnificaţie.

— L-am remarcat pe Michael de la început. Michael a fost o surpriză, Michael mă vede. Michael s-a apropiat. Michael este ambiţios şi puternic. Michael m-a iubit. Acum se teme de mine. Ai intervenit între noi, iar el se teme că voi interveni între voi doi.

— Însă nu i-ai face niciun rău.

Niciun răspuns.

— Nu-l vei răni.

— Spune-mi să n-o fac şi mă voi supune.

— Dar ai spus că nu vrei asta! De ce te învârteşti în cerc?

— Nu e un cerc. Ţi-am spus că nu vreau să-l ucid pe Michael. Michael poate fi rănit. Ce pot să fac? Să mint? Eu nu mint. Aaron minte. Eu nu. Nu ştiu cum.

— Nu te cred. Dar poate tu crezi ce spui.

— Mă jigneşti

— Spune-mi cum se va sfârşi totul.

— Ce?

— Viaţa mea cu tine, cum se va sfârşi?

Tăcere.

— Nu vrei să-mi spui.

— Tu eşti poarta.

Rămase nemişcată. Îşi putea simţi mintea lucrând. Focul

trosnea, iar flăcările dansau lent, parcă ireal. Aerul tremură din nou. I se păru că vede piesele de cristal ale candelabrului răsucindu-se, reflectând fragmente de lumină.

— Ce înseamnă să fiu poarta?

— Ştii ce înseamnă.

— Nu, nu ştiu.

— Poţi transforma materia, doctore Mayfair.

— Nu sunt sigură că pot. Sunt chirurg. Lucrez cu instrumente de mare precizie.

— Da, iar mintea ta este mult mai exactă.

Rowan se încruntă. Îi amintea acel vis, ciudatul vis… Leiden…

— Ai oprit hemoragii, spuse el încet, blând. Ai cusut răni. Ai determinat materia să se supună voinţei tale.

Clinchetul candelabrului părea o muzică îndepărtată în liniştea deplină.

— Ai încetinit bătăile de inimă ale pacienţilor tăi; ai deschis vasele obturate ale creierelor acestora.

— Nu mi-am dat seama…

— Ai făcut toate astea. Îţi e teamă de puterea pe care o ai. Ieşi noaptea în grădină. Poţi face florile să înflorească. Le poţi face să crească mai bine decât am făcut-o eu.

— Da, dar tu ai făcut asta cu flori moarte.

— Nu, nu toate. Irisul nu era, dar încercarea asta m-a epuizat şi m-a durut.

— Iar apoi irisul s-a ofilit şi a căzut de pe tulpină.

— Aşa este. Nu am vrut să-l omor.

— L-ai dus la limită, înţelegi? De asta a murit.

— Nu i-am cunoscut limitele.

Rowan se întoarse; se simţea ca în transă, dar, cu toate acestea, îi auzea perfect vocea, îi distingea atât de clar cuvintele.

— Ai făcut mai mult decât să forţezi moleculele, spuse ea.

— Da. Am modificat structura chimică a celulelor, aşa cum şi tu poţi să o faci. Tu eşti poarta. Poţi vedea însăşi esenţa vieţii.

— Nu, nu-mi supraestima cunoştinţele. Nimeni nu poate aşa ceva.

Visul se materializa din nou, toţi adunaţi la ferestrele Universităţii din Leiden. Ce era agitaţia din stradă? Strigau că Jan van Abel este eretic.

— Nu ştii ce spui, continuă ea.

— Ba ştiu. Pot vedea departe. Mi-ai dat metafore şi cuvinte. Prin cărţile tale, am absorbit conceptele. Vad finalul. Ştiu. Rowan poate transforma materia. Rowan poate reorganiza mii şi mii de celule infime.

— Şi care este finalul? Voi face ceea ce-mi ceri?

Îl auzi din nou suspinând.

O luptă, agitaţie în colţul camerei. Draperiile fluturară. Iar candelabrul cântă din nou, cristalele lovindu-se unul de altul. Oare vedea într-adevăr o masă vaporoasă avansând către pereţii de culoarea piersicii? Sau era o iluzie, umbra flăcărilor reflectate?

— Viitorul este un voal de posibilităţi care se întrepătrund, spuse el. Unele vor deveni treptat probabilităţi, foarte puţine se vor transforma în certitudini, însă printre ele se ascund surprize care pot destrăma totul.

— Slavă Domnului! exclamă ea. Asta înseamnă că nu poţi vedea finalul.

— Pot şi nu pot. Mulţi oameni sunt pe deplin previzibili. Însă nu şi tu. Eşti prea puternică. Poţi fi poarta, dacă doreşti asta.

— Cum?

Linişte.

— Ai încercat să-l omori pe Michael?

— Nu.

— Atunci altcineva?

— Michael a căzut de pe o stâncă în mare, pentru că a fost nechibzuit. Îl durea sufletul şi nu-i mai păsa de nimic. Se putea citi asta pe faţa lui, în fiecare gest. Nu trebuia să fii spirit să-ţi dai seama.

— Dar tu ai înţeles.

— Am văzut totul înainte să se întâmple, însă n-am avut nimic de-a face cu asta. Am zâmbit. Pentru că v-am văzut

pe tine şi pe Michael împreună. Am văzut asta pe când Michael era doar un copil, privindu-mă prin gardul grădinii. Ştiam că va fi la un pas de moarte, iar tu îl vei salva.

— Şi ce a văzut Michael când se îneca?

— Nu ştiu. Nu mai era în viaţă.

— Ce vrei să spui?

— Era mort, doctore Mayfair. Ştii ce înseamnă asta. Diviziunea celulelor încetează. Corpul nu se mai supune unei forţe organizatoare ori unei complexe serii de comenzi. Moare. Dacă aş fi intrat în trupul lui, i-aş fi putut mişca membrele, aş fi auzit cu urechile lui, pentru că nu trecuse mult timp, însă era mort. Michael părăsise acel trup.

— Eşti sigur de asta?

— Pot vedea totul acum. Am văzut înainte de a se întâmpla. Am văzut când s-a întâmplat.

— Unde erai atunci?

— Lângă Deirdre, încercând s-o fac fericită, s-o fac să viseze.

— Ah, deci vezi totul de la distanţă.

— Rowan, asta nu înseamnă nimic. Văd departe în timp. Şi nici spaţiul nu este o linie dreaptă pentru mine.

Rowan râse din nou încet.

— Ai o voce atât de frumoasă, îmi vine s-o îmbrăţişez.

— Sunt frumos, Rowan. Vocea mea este sufletul meu. Cu siguranţă am suflet. Lumea ar fi prea crudă dacă n-aş avea.

Se simţi atât de tristă auzind aceste cuvinte, încât ar fi plâns. Fixă din nou candelabrul cu privirea, sutele de flăcărui reflectate în cristal. Camera părea inundată de căldură.

— Iubește-mă, Rowan, spuse el simplu. Sunt cea mai puternică fiinţă pe care ţi-o poţi imagina, unicul pentru tine, dragostea mea.

Parcă era un cântec fără melodie; o voce creată din linişte şi muzică, dacă se putea imagina aşa ceva.

— Când voi avea un trup, voi fi mai mult decât un om;

voi fi o nouă fiinţă. Incomparabil cu Michael. Sunt misterul infinit. Michael ţi-a oferit tot ce putea. Nu mai există nimic tainic în Michael al tău.

— Nu, nu poate fi adevărat, şopti ea. Îşi dădu seama că închisese ochii. Îi era atât de somn… Se strădui să-şi fixeze din nou privirea asupra candelabrului. Este misterul infinit al iubirii.

— Care trebuie alimentat, Rowan.

— Îmi ceri să aleg între tine şi Michael?

Tăcere.

— Le-ai obligat şi pe celelalte să aleagă? Se referea în special la Mary Beth, la bărbaţii ei.

— Ţi-am mai spus, văd departe. Cu ani în urmă, după timpul vostru, când Michael stătea în faţa porţii, am văzut că vei alege.

— Nu vreau să ştiu ce-ai văzut.

— Foarte bine, spuse el. Oamenii sunt nefericiţi când le vorbeşti despre viitor. Avântul lor depinde de faptul că nu pot vedea foarte departe. Să vorbim despre trecut. Oamenilor le place să înţeleagă trecutul.

— Ai şi alt ton decât cel blând? Oare am simţit sarcasm în vorbele tale? Asta ai vrut să transmiţi?

— Vocea mea poate suna oricum doresc, Rowan. Auzi ce simt. Pentru că simt, în gândurile mele, în ceea ce sunt, durere şi dragoste. Emoţii.

— Vorbeşti mai repede parcă.

— Sufăr.

— De ce?

— Pentru că încerc să te fac să înţelegi.

— Vrei să te transform în fiinţă umană?

— Vreau un trup.

— Iar eu pot să ţi-l ofer?

— Tu ai puterea. Odată ce reuşeşti asta, vei putea mai mult. Eşti a treisprezecea, eşti poarta.

— Ce vrei să spui cu „mai mult“?

— Rowan, vorbim despre fuziune; transformare chimică; reinventarea structurală a celulelor, materie şi energie într-o relaţie nouă.

— Ştiu.

— Atunci ştii că, la fel ca în cazul fisiunii, dacă ai reuşit o dată, o poţi repeta.

— De ce n-a reuşit nimeni înaintea mea? Julien era puternic.

— Ştiinţa, Rowan. Julien s-a născut prea devreme. Dă-mi voie să folosesc din nou exemplul fuziunii. Până acum am vorbit despre fuziunea celulelor. Acum îţi voi spune despre fuziunea între ceea ce ştii despre viaţă şi puterea ta înnăscută. Aceasta este cheia; de aceea poţi fi poarta. Cunoştinţele din era ta erau de neimaginat pentru Julien, care, pe vremea lui, a văzut invenţii care păreau magie pură. Ar fi putut Julien să-şi imagineze o inimă deschisă pe masa de operaţie? Un copil conceput într-o eprubetă? Nu. Iar după tine vor veni alţii, ale căror cunoştinţe vor fi îndeajuns de vaste pentru a defini ce sunt eu.

— Poţi să-mi defineşti ce eşti?

— Nu, dar cu siguranţă pot fi definit, iar când muritorii o vor face, atunci voi fi capabil să mă autodefinesc. Învăţ de la tine astfel de lucruri, legate de acest mod de a înţelege.

— Da, dar ştii despre tine ceva ce îmi poţi descrie în cuvinte.

— … sunt imens; trebuie să mă concentrez pentru a-mi simţi puterea; sunt capabil sa fac uz de forţă; pot simţi durerea în acea parte din mine care gândeşte.

— Şi care este această parte? Şi de unde vine forţa? Sunt întrebări pertinente.

— Nu ştiu. Când m-a chemat Suzanne, am căpătat formă. M-am micşorat, ca pentru a intra într-un tunel. Mi-am simţit forma, m-am alcătuit ca steaua cu cinci colţuri a pentagramei pe care a trasat-o şi am prelungit fiecare punct. Am făcut copacii să tremure, frunzele să cadă, iar Suzanne m-a numit Lasher.

— Şi ţi-a plăcut asta.

— Da, iar Suzanne a văzut. Şi i-a plăcut şi ei. Altfel, n-aş mai fi încercat vreodată, nici măcar nu mi-aş fi amintit de asta.

— Există ceva fizic în tine, altceva decât energie?

— Nu ştiu! Vocea era încă blândă, însă plină de disperare. Spune-mi, Rowan. Încearcă să mă cunoşti. Pune capăt singurătăţii mele.

Focul pierea în vatră, însă căldura se simţea în toată camera şi o înconjura ca o pătură. Se simţea amorţită, însă trează.

— Să revenim la Julien. Julien era la fel de puternic ca mine.

— Aproape, dragostea mea. Însă nu la fel. Şi avea un suflet jucăuş şi blasfemiator care dansa, şi îi plăcea să distrugă şi să creeze în egală măsură. Tu eşti mai logică, Rowan.

— Asta e o calitate?

— Ai o voinţă de neînvins, Rowan.

— Am înţeles. Julien putea fi învins de tentaţia de a lua totul în glumă.

— Exact, Rowan!

Râse din nou pe înfundate. Apoi amuţi, privind în gol spre aerul ce tremura.

— Lasher, există Dumnezeu?

— Nu ştiu, Rowan. În timp, am ajuns să cred că da, însă mă umple de furie.

— De ce?

— Pentru că sufăr şi, dacă Dumnezeu există, el a creat durerea.

— Da, înţeleg perfect, Lasher. Însă tot el a creat iubirea, dacă există.

— Da. Iubirea. Iubirea este sursa durerii mele, spuse el. Este ceea ce m-a determinat să mă mişc în timp, m-a impulsionat să am ambiţii, planuri. Dorinţa izvorăşte din dragoste. Ai putea spune că am fost – pe când eram numai ce sunt – otrăvit de iubire, chemarea Suzannei m-a trezit, mi-a dezvăluit ce este dragostea şi m-a aruncat în coşmarul dorinţei. Dar am văzut. Şi am iubit. Şi am venit.

— Mă întristezi, spuse ea brusc.

— Dragostea m-a transformat, Rowan. Mi-a creat prima nemulţumire.

— Da.

— Iar acum tânjesc să capăt un trup, să-mi împlinesc dragostea. Te-am aşteptat atât de mult. Am văzut atâta suferinţă, iar dacă aş avea lacrimi, aş plânge. Dumnezeu mi-e martor, pentru Langtry am creat propria mea imagine plângând. A fost adevărata imagine a durerii mele. Nu am plâns numai pentru Stella, ci pentru toate – vrăjitoarele mele. Când a murit Julien, am fost distrus. Am suferit atât de mult încât aş fi putut pleca, înapoi pe tărâmul lunii şi al stelelor şi al tăcerii. Însă pentru mine era prea târziu. Nu puteam răbda singurătatea. Când Mary Beth m-a chemat, m-am întors pentru ea. Ca renăscut. Am privit în viitor. Şi am văzut-o din nou pe cea de-a treisprezecea. Am văzut puterea tot mai mare a vrăjitoarelor mele.

Închise din nou ochii. Focul se stinsese. Camera era saturată de spiritul lui Lasher. Îl putea simţea pe piele, deşi nu se mişca, iar atingerea lui era uşoară ca aerul însuşi.

— Când voi avea trup, spuse el, lacrimile şi râsul vor fi reflexe, ca şi pentru tine sau Michael. Voi fi un organism complet.

— Dar nu uman.

— Mai mult decât uman.

— Dar nu uman.

— Mai puternic, mai răbdător, pentru că voi fi inteligenţa care structurează şi voi avea o forţă mai mare decât orice fiinţă umană. Voi fi o creatura nouă, ţi-am mai spus. Voi fi o specie care acum nu există.

— L-ai omorât pe Arthur Langry?

— N-a fost nevoie. Era pe moarte. Ceea ce a văzut i-a grăbit sfârşitul.

— De ce ai apărut în faţa lui?

— Pentru că era puternic şi mă putea vedea şi am vrut să-l determin s-o salveze pe Stella, pentru că ştiam că e în pericol. Carlotta era duşmanul. Şi era la fel de puternică cum eşti tu, Rowan.

— De ce n-a ajutat-o?

— Ştii povestea. A fost prea târziu. În astfel de momente, sunt ca un copil. Am fost înfrânt de simultaneitate, pentru

că acţionam în timp.

— Nu pricep.

— Când am apărut în faţa lui Langry, creierul Stellei era străpuns de gloanţe. A murit pe loc. Văd departe, dar nu pot prevedea toate surprizele.

— N-ai ştiut.

— Carlotta m-a înşelat. M-a atras în cursă. Nu sunt infailibil. De fapt, este incredibil de uşor să mă păcăleşti.

— Cum aşa?

— De ce ţi-aş spune? Ca să mă poţi controla mai mult? Ştii cum s-o faci. Eşti la fel de puternică precum Carlotta. S-a folosit de emoţii. A mascat crima ca pe un gest din dragoste. I-a manipulat gândurile lui Lionel atunci când a luat arma şi a tras în Stella. Nu am simţit nici ură, nici răutate. N-am acordat deloc atenţie sentimentelor de dragoste pe care le-am simţit în Lionel. Iar apoi Stella zăcea pe moarte, strigându-mă, cu ochii larg deschişi, fără speranţă. Iar Lionel a mai apăsat o dată pe trăgaci şi sufletul Stellei i-a părăsit trupul pentru totdeauna.

— Iar tu l-ai omorât pe Lionel. I-ai provocat moartea.

— Da.

— Şi Cortland? Tu l-ai ucis pe Cortland.

— Nu. Am luptat cu el. Şi-a încercat puterile împotriva mea şi a pierdut. Nu l-am omorât eu pe tatăl tău.

— De ce v-aţi luptat?

— L-am avertizat. A crezut că mă poate folosi. Nu era una dintre vrăjitoarele mele. Deirdre a fost. Şi tu eşti. Cortland, nu.

— Deirdre nu a vrut să renunţe la mine. Iar Cortland a vrut să o ajute.

— Avea scopurile lui.

— Şi anume?

— Asta-i o poveste veche. Nu mai contează. Ţi-ai câştigat libertatea, pentru a te putea întoarce puternică. Ai scăpat de Carlotta.

— Pentru că aşa ai vrut tu, împotriva voinţei lui Deirdre şi a lui Cortland.

— Pentru binele tău, Rowan. Te iubesc.

— Ah, dar totul urmează un tipar! Şi nu vrei să înţeleg. Odată ce se naşte un copil, nu te mai interesează mama. Acelaşi lucru s-a întâmplat cu Deborah şi Charlotte, nu-i aşa?

— Mă judeci greşit. Când acţionez constrâns de timp, uneori greşesc.

— N-ai luat în seamă dorinţa lui Deirdre. Te-ai asigurat că voi fi luată de-acolo. Ai născocit planul celor treisprezece vrăjitoare, asta te-a ajutat. Întotdeauna ţi-ai urmărit propriile scopuri, nu?

— Tu eşti a treisprezecea şi cea mai puternică. Tu ai fost scopul meu şi te voi ajuta. Pentru că urmărim acelaşi lucru.

— Nu cred.

Îi simţea durerea, simţea agitaţia din aer, emoţia, ca pe o notă scoasă de coarda unei harpe. Cântecul durerii. Draperiile se mişcară din nou, iar candelabrele dansau în umbră, reflectând frânturi de lumină albă acum că focul se stinsese şi, odată cu el, şi culorile.

— Ai fost vreodată fiinţă umană?

— Nu ştiu.

— Îţi aminteşti când ai văzut prima dată oameni?

— Da.

— Ce ai gândit?

— Că este imposibil ca spiritul să provină din materie, am crezut că e o glumă. De neconceput.

— Dar provine din materie.

— Într-adevăr. A izvorât din materie atunci când forma de organizare a atins faza necesară de dezvoltare, iar această mutaţie ne-a surprins.

— Pe voi şi pe ceilalţi care existau deja.

— Deja, deşi pentru noi timpul nu există.

— Asta v-a atras atenţia?

— Da. Pentru că era o mutaţie absolut nouă. Şi pentru că am fost chemaţi să o observăm.

— Cum?

— Inteligenţa umana, chiar închistată în materie, ne-a perceput, determinându-ne astfel să ne percepem noi

înşine. Ştiu, este o afirmaţie sofisticată şi, parţial, inexactă. De-a lungul mileniilor, inteligenţa spirituală umană a evoluat; oamenii au devenit din ce în ce mai puternici; au căpătat puteri telepatice; au simţit existenţa noastră; ne-au dat nume, ne-au vorbit şi ne-au atras; în momentul în care le-am acordat atenţie ne-am schimbat; am devenit conştienţi de noi înşine.

— Deci noi v-am învăţat ce înseamnă conştiinţa de sine.

— Am învăţat atâtea de la voi! Conştiinţa de sine, dorinţă, ambiţie. Sunteţi profesori periculoşi. Iar noi suntem nemulţumiţi.

— Atunci sunt şi alţii ca tine, înzestraţi cu ambiţie.

— Julien a spus: „Materia a creat omul, iar omul a creat zeii“. În parte, aşa este.

— Ai vorbit vreodată cu un om înainte de Suzanne?

— Nu.

— De ce?

— Nu ştiu. Pe Suzanne am văzut-o, am auzit-o. Am iubit-o.

— Să revenim la Aaron. De ce spui că minte?

— Aaron nu ţi-a dezvăluit pe deplin scopurile celor din Talamasca.

— Eşti sigur?

— Bineînţeles. Cum m-ar putea minţi? Ştiam ce va face încă înainte să se nască. Avertismentul lui Arthur Langtry se referea la Aaron şi încă nici nu ştia de el.

— Însă de ce minte? Când, în legătură cu ce?

— Aaron are o misiune. Ca şi toţi ceilalţi din Talamasca. O ţin secretă. Ascund multe din ceea ce ştiu. Alcătuiesc un ordin ocult, ca să folosesc cuvinte pe care le poţi înţelege.

— Ce anume ascund? Care este misiunea lor?

— Să protejeze omenirea de noi. Să se asigure că nu mai există porţi.

— Adică au mai fost şi altele?

— Da. Mutaţii. Însă tu eşti cea mai bună dintre toate. Ceea ce putem realiza împreună nu va fi egalat.

— Stai puţin. Vrei să spui că mai există creaturi fără trup în lumea noastră?

— Da.

— Cine? Cine sunt?

— Râd. Se ascund foarte bine.

— „Râd.“ De ce spui asta?

— Pentru că întrebarea ta mă face să râd, însă nu ştiu să reproduc sunetul râsului. Aşa că îţi spun. Râd de tine, de faptul că nu credeai că s-a mai întâmplat şi înainte. Tu, o muritoare, cu toate poveştile despre fantome şi monştri nocturni, chiar ai crezut că nu există un sâmbure de adevăr în toate basmele vechi? Însă nu contează. Fuziunea noastră va fi mai aproape de perfecţiune decât tot ce a existat în trecut.

— Aaron ştie, asta vrei să spui? Aaron ştie că mai sunt şi alţii.

— Da.

— Şi de ce vrea să mă împiedice?

— Tu ce crezi?

— Pentru că este convins că eşti malefic.

— Nenatural, asta ar spune el, ceea ce este absurd, pentru că sunt la fel de natural ca electricitatea, ca stelele, ca focul!

— Nenatural. Se teme de puterile tale.

— Da. Dar e un prost.

— De ce?

— Rowan, după cum ţi-am mai spus, dacă această fuziune se poate realiza o dată, înseamnă că se poate repeta. Nu înţelegi?

— Ba da. Sunt douăsprezece morminte în cimitir şi există o poartă.

— Da, Rowan. Acum raţionezi, Când ai citit pentru prima dată o carte de neurologie, când ai intrat prima dată în laborator, de ce ai făcut-o? Omul abia începe să înţeleagă posibilităţile pe care i le oferă în prezent ştiinţa: pot fi create noi fiinţe, prin transplanturi, grefe, experimente în vitro cu gene şi celule. Ai văzut cât de vaste sunt posibilităţile. Mintea ta era tânără, imaginaţia nelimitată; erai doctorul cu viziune de poet, iar oamenii se tem de asta. Ai întors spatele viziunilor tale, Rowan. În laboratorul

lui Lemle ai fi putut crea fiinţe noi, combinând părţi din cele deja existente. Ai preferat instrumentele de chirurg, pentru că ţi-era teamă de ce poţi realiza. Te-ai ascuns în spatele microscopului şi ţi-ai substituit puterea cu instrumentele din oţel cu care tai ţesuturi în loc să le creezi. Chiar şi acum acţionezi sub impulsul fricii. Vei construi spitale în care să vindeci oameni, în loc să creezi fiinţe noi, Rowan.

Rămase tăcută, nemişcată. Nimeni nu-i mai vorbise vreodată cu atâta precizie despre gândurile ei cele mai ascunse. Simţea forţa propriei ambiţii. Simţea copilul amoral din ea, care visase la grefe de creier şi fiinţe sintetice, înainte ca adultul să intervină.

— N-ai inimă, Lasher, nu înţelegi de ce?

— Văd departe, Rowan. Văd suferinţe incredibile în lume. Văd accidente şi ignoranţă şi văd consecinţele. Nu sunt orbit de iluzii. Peste tot aud vaiete de durere. Şi îmi cunosc singurătatea. Şi dorinţa.

— Însă la ce renunţi când vei căpăta un corp? Care este preţul pe care-l vei plăti?

— Nu mă tem de asta. Durerea fizică nu poate fi mai grea decât tot ce am suferit în aceste trei secole. Ai vrea să fii ce sunt eu, Rowan? Plutind, în afara timpului, singur, ascultând vocile din lumea întreagă, izolat, tânjind după dragoste şi înţelegere?

Nu-i putea răspunde.

— Am aşteptat o eternitate să mă încarnez. Am aşteptat cât nu poate cuprinde memoria. Am aşteptat până când spiritul fragil al omului a ajuns să cunoască destul pentru a doborî bariera. Şi voi avea un trup, şi va fi perfect.

Linişte.

— Acum înţeleg de ce se teme Aaron de tine, spuse ea.

— Aaron este mărunt. Ca şi Talamasca. Nu înseamnă nimic! Vocea era încărcată de furie. Aerul în cameră era cald, agitat ca apa înainte să fiarbă. Candelabrul se mişca, dar fără zgomot, ca şi cum sunetele ar fi fost duse departe de curenţii de aer.

— Cei din Talamasca deţin cunoştinţele, spuse el. Au

puterea de a deschide porţi, însă refuză să o facă pentru noi. Sunt duşmanii noştri. Ar păstra destinele lumii în mâinile celor suferinzi şi orbi. Şi mint. Mint cu toţii. Au păstrat istoria vrăjitoarelor Mayfair pentru că este istoria lui Lasher, cu care se luptă. Acesta este scopul lor ascuns. Şi te păcălesc, lăsându-te să crezi că îi interesează vrăjitoarele. Numele lui Lasher ar trebui să fie pe copertele frumos legate în piele ale acelor dosare. Totul este un cod. Este povestea evoluţiei puterii lui Lasher. Nu îl poţi descifra?

— Să nu îi faci vreun rău lui Aaron.

— Nu te lăsa condusă de sentimente, Rowan.

— Nu suporţi bunătatea mea, nu? Te atrage răul.

— Ce este răul, Rowan? Curiozitatea ta este ceva rău? Faptul că mă studiezi, aşa cum ai studiat creierul uman? Că ai învăţa din celulele mele pentru ca medicina să avanseze? Nu sunt duşmanul omenirii, Rowan. Vreau doar să fac parte din ea.

— Acum eşti furios.

— Sufăr. Te iubesc, Rowan.

— Dorinţa nu este dragoste, Lasher. Vrei să mă foloseşti, asta nu înseamnă că mă iubeşti.

— Nu, nu spune asta. Mă doare. Mă răneşti.

— Dacă îl omori pe Aaron, nu voi fi niciodată poarta ta.

— Un lucru atât de mărunt, care contează atât de mult.

— Lasher, dacă îl omori, nu voi fi poarta.

— Rowan, fac orice doreşti. Altfel, l-aş fi omorât deja.

— Ca şi pe Michael.

— Foarte bine, Rowan.

— De ce i-ai spus lui Michael că nu mă poate opri?

— Pentru că speram că nu va putea şi am vrut să-l înspăimânt. Este vrăjit de Aaron.

— Lasher, cum pot să te ajut?

— Voi afla odată cu tine, Rowan. Dar tu ştii deja. Şi Aaron ştie.

— Lasher, nu ştim ce este viaţa. Cu toată ştiinţa pe care o stăpânim, cu toate definiţiile pe care le cunoaştem, nu ştim ce este viaţa sau cum a apărut. Momentul în care

existenţa a apărut din materia inertă este un mister deplin.

— Deja sunt viu, Rowan.

— Şi cum pot să-ţi dau un trup? Ai intrat în corpurile multor oameni, vii şi morţi. Nu poţi rămâne în niciunul.

— Este posibil, Rowan. Vocea lui se transformase în şoaptă. Dacă ne unim puterile, credinţa mea nestrămutată şi cunoştinţele tale, vom reuşi.

Rowan se concentra, încercând să distingă forme în întuneric.

— Te iubesc, Rowan, spuse el. Acum ai obosit. Lasă-mă să te mângâi, Rowan. Lasă-mă să te ating. Vocea îi devenise mai profundă.

— Vreau… Vreau o viaţă fericită lângă Michael şi lângă copilul nostru.

Simţi o agitaţie în aer, o prezenţă intensă. În cameră era tot mai cald.

— Răbdarea mea nu are limite. Văd departe. Pot să aştept, însă îţi vei pierde interesul pentru oricine altcineva, acum, că m-ai văzut şi mi-ai vorbit.

— Nu fi atât de sigur, Lasher. Sunt mai puternică decât celelalte. Ştiu mai multe.

— Aşa este, Rowan. Agitaţia din aer creştea, ca un val de fum, doar că acolo nu era niciun fel de fum. Ca o pânză de păianjen schiţată în praf.

— Te pot distruge?

— Nu.

— De ce?

— Rowan, mă torturezi.

— De ce nu te pot distruge?

— Rowan, darul tău este de a putea transmuta materia. Dar eu nu sunt materie, nu mă poţi atinge. Poţi distruge materia pe care o organizez pentru a-mi crea o imagine, dar asta fac şi eu, atunci când mă dezintegrez. Ai văzut asta. Îmi poţi ataca imaginea tranzitorie, într-un moment în care mă materializez, şi ai şi făcut-o. Când am apărut pentru prima dată pentru tine. Când m-am apropiat de tine, pe malul apei. Însă nu mă poţi distruge *pe mine.* Exist dintotdeauna. Sunt etern, Rowan.

— Şi dacă ţi-aş spune acum că totul s-a terminat, Lasher, că nu vreau sa mai ştiu de tine? Că nu te voi ajuta? Că sunt poarta pentru cei din neamul Mayfair în secolele ce vor veni, pentru copilul meu, încă nenăscut, pentru lucrurile la care visez?

— Lucruri mărunte, Rowan. Nimic nu se compară cu tainele şi posibilităţile pe care ţi le ofer eu. Imaginează-ţi, Rowan, când mutaţia va fi deplină şi voi avea corp, însufleţit de spiritul meu etern, câte vei putea învăţa!

— Şi când totul se va împlini, când poarta se va deschide, fuziunea va reuşi, iar tu vei sta în faţa mea, în carne şi oase, ce vei face?

— Te voi iubi mai mult decât poate concepe mintea omenească, Rowan, pentru că vei îmi vei fi mamă, creator, profesor. Cum aş putea să nu te iubesc? Voi avea atâta nevoie de tine! Voi depinde de tine pentru a învăţa cum să-mi mişc mâinile şi picioarele, cum să rostesc cuvinte, cum să râd. Voi fi neajutorat ca un nou-născut în mâinile tale. Nu înţelegi? Te divinizez, preaiubita mea Rowan. Te voi ajuta să realizezi tot ce ţi-ai dorit vreodată şi voi fi mult mai puternic decât acum. De ce plângi? De ce ai lacrimi în ochi?

— Este doar o iluzie, o iluzie de sunet şi lumină, vraja pe care o exerciţi asupra mea.

— Nu. Sunt ceea ce sunt, Rowan. Raţiunea te face să te îndoieşti. Poţi vedea departe. Întotdeauna ai putut. Douăsprezece morminte şi o poartă, Rowan.

— Nu înţeleg. Te joci cu mine. Mă zăpăceşti. Nu te mai pot urmări.

Din nou linişte şi un sunet bizar, parcă totul ar fi suspinat în jur. O tristeţe ce o învălui ca un nor, umbre ceţoase mişcându-se încet prin cameră, alterând proporţiile, întunecând oglinzile.

— Eşti peste tot în jurul meu, nu-i aşa?

— Te iubesc, spuse el cu o voce profundă, abia şoptind, foarte aproape de ea. I se păru că simte atingerea unor buze pe obraz, încercă să se ridice, dar era atât de obosită…

— Pleacă de lângă mine, îi ceru. Vreau să rămân singură. Nu sunt obligată să te iubesc.

— Rowan, ce pot să-ţi ofer, ce dar îţi doreşti?

Din nou, ceva îi mângâie faţa, ceva o atinse, înfiorând-o. Îşi simţi sânii întărindu-se sub cămaşa de noapte din mătase, simţi cum începe să tremure, sub impulsul dorinţei de nestăpânit.

Încercă să vadă mai clar. Se întunecase. Focul se stinsese. Dar, cu o clipă în urmă doar, ardea viu.

— Te joci cu mine. Aerul părea făcut din mângâieri şi atingeri. Aşa cum ai făcut şi cu Michael.

— Nu. Simţi un sărut uşor pe ureche.

— Când s-a înecat. Viziunile. Tu le-ai creat!

— Nu, Rowan. Nu mai era aici. Nu l-am putut urma.

— Tu ai creat fantomele pe care le-a văzut în noaptea aceea, când stătea aici singur, când a intrat în piscină?

— Nu.

Se cutremură toată şi începu să dea din mâini pentru a alunga senzaţia, de parcă ar fi luptat cu pânze de păianjen.

— Ai văzut fantomele pe care le-a văzut Michael?

— Da, însă prin ochii lui.

— Ce erau?

— Nu ştiu.

— De ce nu ştii?

— Erau imagini ale unor morţi, Rowan. Eu exist aici. Nu cunosc morţii. Nu-mi vorbi despre morţi. Nu ştiu nici ce este Dumnezeu sau orice altceva nepământean.

— Dumnezeu! Dar ce este pământean? Ceva îi mângâia ceafa, ridicându-i uşor părul.

— Aici, Rowan, este tărâmul în care exişti tu, în care exist şi eu, în paralel şi uniţi, dar totuşi separaţi, în lumea fizică. Exist fizic, Rowan – şi sunt natural ca tot ce există. Ard pentru tine, Rowan, într-o puritate în care focul este infinit, în lumea aceasta a noastră.

— Fantomele pe care le-a văzut Michael în noaptea nunţii noastre, chiar în camera asta. Tu l-ai făcut să le vadă.

— Nu.

— Le-ai văzut şi tu? Simţi o mângâiere uşoară pe obraz.

— Prin ochii lui Michael. Nu am toate răspunsurile pe care mi le ceri.

Simţea cum îi atinge sânii şi coapsele. Îşi strânse picioarele sub ea.

— Pleacă, lasă-mă-n pace! Eşti malefic.

— Nu.

— Vii din iad?

— Te joci cu mine. Ard în iad de dorinţă. Vreau să-ţi ofer plăcere.

— Încetează. Vreau să mă ridic. Mi-e somn. Nu vreau să mai stau aici.

Se întoarse şi privi şemineul întunecat. Nu mai erau lemne, îşi simţea ochii grei. Se strădui să se ridice, sprijinindu-se de balustradă. Dar ştia că nu va putea urca scările. Se lăsă în jos, în genunchi, apoi se întinse pe covor. Îl simţea moale ca mătasea sub ea, iar aerul rece îi făcea bine. Se simţea ca în vis când privi în sus spre candelabru. Medalionul alb părea să se mişte, iar frunzele de acant se legănau şi se răsuceau.

Toate cuvintele pe care le auzise i se învolburau în minte. Ceva îi atinse faţa. Simţea cum îi pulsează tot corpul. Se gândi că Michael este departe şi o cuprinse un sentiment de vinovăţie. Greşise enorm subestimând această creatură.

— Te iubesc, Rowan.

— Eşti deasupra mea, nu-i aşa? Încercă să distingă printre umbre, recunoscătoare pentru senzaţia de răcoare, pentru că simţea că arde, de parcă absorbise toată căldura focului. Simţea cum tot corpul i se deschide ca o floare. Dezmierdări pe interiorul coapselor, unde este pielea mai fină, picioarele depărtându-se, ca petalele care se deschid.

— Opreşte-te, nu vreau.

— Te iubesc, draga mea. Îi sărută urechile, buzele, apoi sânii, încet, ritmic, muşcând-o uşor de sfârcuri.

— Nu vreau, şopti ea, însă ştia că minte, că ar fi plâns în agonie dacă s-ar fi oprit.

Îi ridică mâinile şi o dezbrăcă de cămaşa de noapte. Auzi

zgomotul de mătase sfâşiată, apoi se simţi goală, mângâiată de mâini nevăzute. Doar că nu erau mâini, era Lasher, sărutând-o, mângâind-o, lăsându-şi buzele să alunece pe urechile ei, apoi pe pleoape, prezenţa lui nesfârșită înconjurând-o de pretutindeni.

Da, corpul ei se deschidea, ca irisul din grădină. Ca trandafirii care înfloriseră brusc pe tulpini, ca frunzele străbătute de nenumărate nervuri. Se răsucea şi se zbătea, întinsă pe covor.

Apoi se zvârcoli, ca o pisică în călduri… Dispari, bătrâno, nu eşti aici! Ăsta-i momentul meu.

— Da, al tău, al nostru.

Simţi cum își plimbă limba pe sfârcuri, muşcând-o apoi uşor cu buzele, trăgându-le, apucându-le cu dinţii.

— Mai tare. Violează-mă! Foloseşte-ţi puterea!

O ridică, lăsându-i capul să cadă pe spate, cu părul fluturând sub ea, şi-i depărtă coapsele.

— Pătrunde-mă, tare, fii bărbatul meu, puternic!

Simţi cum o muşca mai tare de sfârcuri, îi simţi limba plimbându-i-se pe sâni, pe burtă, degetele încleştate pe spate, apoi strângându-i coapsele.

— Intră, şopti ea, apoi îl simţi, enorm şi tare, pătrunzând-o. Da, sfâşie-mă, fă-o! Se simţi inundată de mirosul cărnii şi al părului, copleşită de greutatea lui, de violenţa cu care o poseda, da, mai tare, violează-mă. Frânturi de chip, ochi verzi, întunecaţi, buze. Apoi ameţi, simţindu-i buzele peste ale ei.

Corpul ei era întins pe covor, iar penisul lui o ardea, atingându-i clitorisul, pătrunzându-i adânc în vagin. Nu mai pot, nu mai suport. Se simţi inundată de senzaţii, atingând orgasmul, cu mintea golită, o cascadă de culori năvălind în valuri, copleşind-o, răvăşind-o. Îşi auzi strigătele, însă îndepărtate, ţâşnind ca o eliberare divină, corpul pulsându-i, neajutorat, golit de voinţă sau raţiune.

Iar şi iar, exploda în ea, arzând-o, până când timpul, gândurile, vinovăţia se risipiră.

Dimineaţa. Plângea un copil? Nu. Telefonul. Nu

contează.

Rămase întinsă pe pat, învelită, complet dezbrăcată. Soarele strălucea, inundând totul în lumină. Îşi aminti şi simţi o senzaţie de durere. Sunase telefonul sau era plânsul unui copil? Un copil, undeva, departe, în casa. Ca prin vis, îi văzu picioarele micuţe agitându-se, cu genunchii îndoiţi.

— Draga mea, şopti el.

— Lasher, răspunse ea.

Sunetul dispăruse. Închise ochii rămânând cu amintirea ferestrelor luminate şi a crengii stejarului pe cer.

Când îi deschise din nou, îi văzu ochii mari, verzi, figura întunecată, superbă. Îi atinse buzele catifelate, simţindu-l deasupra ei.

— Doamne, da, Doamne, ce puternic eşti!

— Cu tine, frumoasa mea. Îi văzu dinţii strălucind, albi, în timp ce vorbea. Cu tine, iubita mea.

Apoi se simţi inundată de căldură, vântul fierbinte suflându-i în păr, vârtejul care o ardea.

Şi, în liniştea dimineţii, în lumina soarelui care invadase camera, totul începu din nou.

După-amiază, şedea lângă piscină. Aburii se ridicau încet din apă, în lumina rece a soarelui. Venise cu adevărat iarna.

Însă se simţea bine în rochia călduroasă de lână. Se pieptăna.

Îl simţi lângă ea şi îşi miji ochii. Da, vedea din nou agitaţia din aer, foarte clar chiar, iar el o înconjură ca un văl, acoperindu-i uşor umerii şi braţele.

— Pleacă de lângă mine, şopti ea. Fiinţa invizibilă continua să o îmbrăţişeze. Se ridică, şuierând: Pleacă, ţi-am spus!

Văzu o rază mai intensă, apoi simţi frigul, aerul recăpătându-și densitatea normală.

— O să-ţi spun eu când te poţi întoarce, continuă ea. Nu mă voi supune capriciilor sau voinţei tale.

— După cum doreşti, Rowan. Era aceeaşi voce interioară

pe care o mai auzise cândva în Destin, vocea care parcă vorbea în mintea ei.

— Vezi şi auzi totul, nu-i aşa? îl întrebă.

— Chiar şi gândurile tale.

Zâmbi, însă era un zâmbet amar, furios. Şi ce gândesc acum?

— Că vrei să te ating din nou, vrei să te înconjur cu iluzii. Că ai vrea să ştii cum este să fii bărbat, cum m-aş simţi dacă ai fi bărbat.

Simţi cum roşeşte. Trase firele lungi de păr rămase în perie şi le aruncă în grădină, privindu-le cum dispar în spatele frunzelor.

— Poţi face asta? întrebă ea.

— Putem, împreună, Rowan. Poţi vedea şi simţi multe.

— Întâi vreau să vorbim, spuse ea.

— Cum doreşti. Dar tânjeşti după mine, Rowan.

— Îl poţi vedea pe Michael? Ştii unde este?

— Da, Rowan, îl văd. E în casă, sortează lucruri. E copleşit de amintiri şi visuri de viitor. Nu vrea decât să se întoarcă la tine. Numai la tine se gândeşte. Iar tu plănuieşti să mă trădezi, Rowan. Vrei să-i spui prietenului tău, Aaron, că m-ai văzut. Visezi să mă atragi în capcană.

— Ce m-ar putea împiedica dacă vreau să vorbesc cu Aaron? Ce-ai putea face?

— Te iubesc, Rowan.

— N-ai putea rezista fără mine, ştii asta. Vei veni dacă te chem.

— Vreau să fiu sclavul tău, Rowan, nu duşmanul tău.

Îşi ridică privirea, uitându-se fix la frunzişul măslinului, la cerul senin. Piscina forma un pătrat albastru, aburind. Stejarul din spate tremură în bătaia vântului, iar ea simţi din nou o schimbare în aer.

— Nu te apropia, îl avertiză.

Apoi auzi din nou oftatul încărcat de tristeţe. Închise ochii. Undeva, foarte departe, plângea un copil. Îl auzea. Cu siguranţă într-una dintre casele mari, tăcute, care ziua păreau întotdeauna părăsite.

Intră în casă, auzi sunetul tălpilor ei pe podea, îşi luă

haina de ploaie, de-ajuns încât să nu simtă frigul, şi ieşi pe uşa din faţă.

Se plimbă pe străzile pustii timp de o oră. Din când în când, un trecător o saluta din cap. Sau câte un câine venea la poartă, să-l mângâie. Sau trecea o maşină în viteză pe lângă ea.

Încerca doar să vadă lucrurile pe lângă care trecea – să se concentreze asupra muşchiului care creştea pe ziduri sau a culorii florilor de iasomie care se iveau din spatele unui gard. Încercă să nu se lase cuprinsă de panică. Încercă să nu se întoarcă în casă. Însă, în cele din urmă, paşii o purtară înapoi şi ajunse în faţa propriei porţi.

Simţi cum îi tremură mâna în timp ce descuia. În capătul celălalt al holului, în uşa sufrageriei, îl văzu, aşteptând-o, privind-o.

— Nu! Nu până când nu te chem! strigă ea cu ură. Imaginea dispăru; brusc, nările i se umplură de un miros înţepător, neplăcut. Îşi acoperi faţa. Văzu din nou aerul tremurând. Iar apoi nimic, casa liniştită.

Se auzi din nou sunetul acela, ca plânsul unui copil.

— Tu faci asta, şopti ea. Dar zgomotul dispăruse. Urcă scările spre camera ei. Patul era făcut, iar draperiile trase.

Încuie uşa. Îşi scoase pantofii, se aşeză pe cuvertură, sub baldachinul alb, şi închise ochii. Nu mai putea lupta. Amintirea plăcerii trăite cu o noapte în urmă o înfiora, o durea; îşi înfundă faţa în pernă, încercând să-şi amintească, apoi să nu se mai gândească, simţindu-şi muchii încordându-se, apoi relaxându-se.

— Vino, şopti. Imediat, se simţi îmbrăţişată de substanţa misterioasă, catifelată. Încercă să-şi dea seama ce simte, să înţeleagă. Ceva transparent şi imens, abia închegat, care acum se aduna, căpăta substanţă, precum aburul când se transformă în apă, precum apa când devine gheaţă.

— Vrei să capăt formă pentru tine? Vrei iluzii?

— Nu, încă nu, şopti ea. Fii tu însuţi, aşa cum eşti şi cum erai înainte, cu toată puterea ta. Îi simţea deja mângâierile pe glezne, pe genunchi. Degetele delicate alunecându-i pe

picioare, apoi trăgându-i ciorapii şi atingându-i uşor pielea.

Simţi cum îi deschide încet, unul câte unul, nasturii rochiei.

— Da, vreau să mă violezi încă o dată. Te vreau, dur şi puternic, încet.

Brusc, se simţi aruncată pe spate, cu capul pe pernă; mâini invizibile îi sfâşiară rochia, apoi începură să o mângâie. Îi simţi dinţii muşcând-o, unghiile care îi zgâriau coapsele.

— Da, strigă, cu dinţii încleştaţi. Vreau să fii crud.

PATRUZECI ŞI TREI

Câte zile şi nopţi trecuseră? Habar n-avea. Masa din hol era plină de plicuri nedesfăcute. Din când în când auzea telefonul sunând, degeaba.

— Da, dar cine eşti? Dincolo de toate astea?

— Ţi-am mai spus, astfel de întrebări nu înseamnă nimic pentru mine. Pot fi orice îţi doreşti să fiu.

— Nu e de-ajuns.

— Ce am fost? O fantomă. Infinit şi fericit. Nu ştiu de unde a apărut capacitatea de a o iubi pe Suzanne. M-a învăţat ce este moartea când a fost arsă. Plângea când o târau spre rug; nu-i venea să creadă ce i se întâmplă. Era doar un copil, o femeie care nu putea înţelege răutatea omenească. Iar Deborah a fost obligată să privească. Dacă aş fi stârnit furtuna, le-ar fi ars pe amândouă.

Chiar şi în timpul agoniei, Suzanne m-a oprit, de dragul lui Deborah. Înnebunise, se izbea cu capul de stâlp. Chiar şi sătenii au fost îngroziţi. Muritori proşti şi cruzi, veniţi acolo să bea vin şi să râdă, în timp ce ea ardea. Nici ei n-au suportat s-o audă ţipând. Şi atunci am văzut trupul ei frumos răvăşit de flăcări, ca un cocean de porumb arzând pe câmp. I-am văzut sângele curgând pe buştenii încinşi. Suzanne. Tânără, perfectă, în deplinătatea puterilor, arzând ca o lumânare pentru o şleahtă de ţărani adunaţi în arşiţa după-amiezii.

Cine sunt eu? Sunt cel care a plâns pentru Suzanne când nimeni n-a vărsat o lacrimă. Sunt cel care a îndurat o agonie nesfârşită, când chiar şi Deborah încremenise, privind trupul mamei sale mistuit de flăcări.

Sunt cel care a văzut spiritul Suzannei părăsindu-i trupul devastat de durere. L-am văzut înălțându-se, eliberat, fără griji. Oare am un suflet care să simtă o aşa bucurie – Suzanne eliberată de suferinţă? Am încercat să

ajung la spiritul ei, care îi păstra încă forma trupului, pentru că încă nu aflase că nu-i mai este necesară, şi am încercat să-l pătrund şi să-l preiau.

Dar spiritul ei a trecut pe lângă mine, fără să mă vadă, după cum nu vedea nici cadavrul rămas pradă flăcărilor. S-a înălţat dincolo de mine, iar Suzanne a dispărut.

Cine sunt? Sunt Lasher, cel care s-a întins peste întreaga lume, sfâşiat de durerea de a o fi pierdut pe Suzanne. Sunt Lasher, cel care s-a adunat, şi-a transformat puterea în tentacule şi s-a năpustit asupra satului până când ţăranii, îngroziţi, au fugit care încotro, după ce au luat-o de-acolo pe iubita mea Deborah. Am pustiit satul Donnelaith. L-am fugărit pe judecător pe câmp şi l-am bătut cu pietre. Când am terminat, nu mai rămăsese niciunul să spună povestea. Iar Deborah plecase cu Petyr van Abel, către o viaţă de vis, înconjurată de mătăsuri şi smaralde şi bărbaţi care să-i picteze chipul.

Sunt Lasher, cel care a jelit-o şi i-a împrăştiat cenuşa în cele patru zări.

Aceasta a fost trezirea mea, am devenit conştient de mine, de viaţă şi de moarte, am început *să fiu atent.*

În acele douăzeci de zile am învăţat mai multe decât în secolele în care urmărisem rasa umană evoluând, de când a apărut pe pământ, ca un muşuroi de furnici, cu mintea izvorându-i din materie, dar lipsită de orice rost, precum aripile unui fluture în insectar…

Cine sunt? Lasher, cel care s-a aşezat la picioarele lui Deborah şi a învăţat sa aibă scopuri, să obţină ce doreşte, să îndeplinească orice capriciu al lui Deborah, astfel încât să nu sufere niciodată; Lasher, care a încercat şi a eşuat.

Întoarce-mi spatele. Fă-o. Timpul nu înseamnă nimic. Voi aştepta să apară alta, la fel de puternică. Oamenii se schimbă. Visurile lor sunt încărcate de previziuni ale acestor schimbări. Ascultă cuvintele lui Michael. Michael ştie. Oamenii visează neîncetat să fie nemuritori, pe măsură ce trăiesc mai mult. Visează să zboare. Va fi o alta, care va trece graniţa dintre trup şi neîntrupat. Voi răzbate. Pentru că îmi doresc prea mult asta şi sunt prea răbdător,

ştiu prea multe şi sunt prea puternic ca să eşuez.

Toate cunoştinţele necesare există. Explicaţia originii vieţii materiale *este* la îndemână. *Este* posibilă replicarea. Hai să privim împreună în dormitorul lui Marguerite, în noaptea în care am transpus-o în trupul unui mort şi i-am schimbat culoarea părului. Să luăm acel experiment. În timp, este mai aproape de sălbaticii care trăiau în peşteri şi vânau cu suliţe decât de tine, în spitalul tău, în laboratorul tău.

Cunoştinţele tale îţi sporesc puterea. Înţelegi nucleul, protoplasma. Ştii ce sunt cromozomii, ce sunt genele, ADN-ul.

Julien era puternic. Charlotte, de asemenea. Petyr van Abel a fost un uriaş între oameni. Iar în tine există o altfel de forţă, îndrăzneală, dorinţă, singurătate. Cunosc toate astea; sărut cu buze pe care nu le am; îmbrăţişez cu braţe care nu sunt ale mele; strâng la un piept în care nu bate nicio inimă.

Fereşte-te de mine. Teme-te de mine. Aştept. Nu-i voi face niciun rău iubitului tău Michael. Dar el nu te poate iubi ca mine, pentru că nu te poate cunoaşte cum te cunosc eu.

Îţi cunosc trupul şi mintea, Rowan. Voi avea şi eu corp, Rowan, şi voi fi un supraom. Şi, după asta, oare ce metamorfoză te aşteaptă, Rowan? Gândeşte-te la ce spun.

Văd asta, Rowan. După cum am mai văzut – cea de-a treisprezecea vrăjitoare va fi forţa care va deschide poarta. Însă nu văd cum pot exista fără iubirea ta.

Pentru că te-am iubit dintotdeauna, am iubit acea parte din tine care a existat în toţi cei dinaintea ta. Te-am iubit în Petyr van Abel, care îţi semăna cel mai mult. Te-am iubit chiar şi în draga mea Deirdre, neajutorată, visând la tine.

Tăcere.

Timp de o oră, nu se auzi niciun sunet, nu se simţi nicio vibraţie. Doar casa şi frigul tăios al iernii afară.

Eugenia plecase. Telefonul suna din nou în gol.

Stătea în sufragerie, cu mâinile sprijinite de masă,

privind mirtul subţiratic, desfrunzit, strălucitor sub cerul albastru.

În cele din urmă se ridică. Îşi îmbrăcă haina roşie din lână, încuie uşa şi ieşi în stradă pe poarta deschisă.

Aerul rece o revigoră. Frunzele de stejar îşi schimbaseră culoarea, se împuţinaseră, însă erau încă verzi.

O luă pe St. Charles, mergând către Hotelul Pontchartrain.

La bar, Aaron aştepta deja la o masă, cu un pahar cu vin în faţă, cu carneţelul din piele deschis şi stiloul în mână.

Se opri lângă el, remarcându-i figura surprinsă atunci când o văzu. Îi stătea părul altfel? Arăta obosită?

— Ştie tot ce gândesc, ce simt, ce vreau să spun.

— Nu, nu este posibil, spuse Aaron. Stai jos. Povesteşte-mi.

— Nu-l pot controla. Nu-l pot alunga. Cred… Cred că-l iubesc, şopti ea. M-a ameninţat că pleacă dacă vorbesc cu tine sau cu Michael. Însă n-o va face. Are nevoie de mine. Are nevoie de mine, să-l văd, să fiu lângă el; este inteligent, însă nu atât de inteligent. Are nevoie de mine, să-i dau un scop şi să-l aduc mai aproape de viaţă.

Se uita la bar, la bărbatul mărunţel şi chel, grăsun, cu buze subţiri, la barmanul palid, anemic, lustruind ceva, aşa cum fac întotdeauna barmanii. Şiruri de sticle pline cu otravă. Linişte. Lumină difuză.

Se aşeză şi se întoarse spre Aaron.

— De ce m-ai minţit? De ce nu mi-ai spus că ai fost trimis aici ca să-l opreşti?

— Nu am fost trimis să-l opresc. Nu am minţit niciodată.

— Ştii că poate s-o facă. Îi cunoşti ţelul şi eşti ferm hotărât să-l împiedici. Întotdeauna ai fost.

— Ştiu ce am citit, după cum ştii şi tu. Ţi-am dat totul.

— Da, dar ştii că s-a mai întâmplat. Ştii că mai sunt creaturi ca el care au găsit o poartă.

Nu-i răspunse.

— Nu-l ajuta, spuse Aaron.

— De ce nu mi-ai spus?

— Şi dacă aş fi făcut-o, m-ai fi crezut? N-am venit aici să-

ţi spun poveşti. N-am venit să te atrag în Talamasca. Ţi-am dat informaţiile pe care le aveam despre viaţa ta, familia ta, ce era real pentru tine.

Rowan nu-i răspunse. Spunea o variantă a adevărului, cea pe care o ştia el, însă îi ascundea anumite lucruri. Toată lumea avea ceva de ascuns. Până şi florile de pe masă. Viaţa este un proces nemilos. Lasher este un proces.

— Creatura asta este o colonie uriaşă de celule microscopice. Se hrănesc cu aer, ca bureţii, devorând particule atât de mici încât procesul este continuu şi se desfăşoară practic neobservat de organism sau de mediul său. Însă are elementele de bază ale vieţii – structură celulară, aminoacizi şi ADN şi o forţă organizatoare care uneşte totul, indiferent de dimensiuni, şi care răspunde perfect la conştiinţa fiinţei care poate da întregii entităţi forma pe care o doreşte.

Se opri, cercetându-l pentru a vedea dacă a înţeles sau nu. Însă ce mai conta? Important era că înţelesese ea.

— Nu este invizibil; pur şi simplu este imposibil să îl vedem. Nu este supranatural, ci doar capabil să treacă prin materia mai densă, pentru că celulele lui sunt mult mai mici. Dar sunt celule eucariote. Aceleaşi celule care alcătuiesc corpul tău şi al meu. Cum a căpătat inteligenţă? Cum gândeşte? Nu îţi pot explica asta, după cum nu îţi pot explica modul în care celulele unui embrion ştiu să formeze degete şi ochi şi ficat, inimă sau creier. Nu există niciun om de ştiinţă care să ştie de ce iese puiul dintr-un ou fertilizat sau de ce un burete, zdrobit, făcut praf, se reorganizează perfect – fiecare celulă îndeplinindu-şi perfect rolul – în doar câteva zile.

Când o să ştim asta, o să ştim şi de ce are Lasher intelect, pentru că are o forţă organizatoare similară, fără un creier perceptibil. Este de-ajuns să spun acum că este la nivelul precambrianului şi autonom şi, dacă nu este nemuritor, intervalul lui de viaţă poate acoperi miliarde de ani. Se poate spune că a absorbit conştiinţă de la rasa umană, că, dacă conştiinţa cedează o energie palpabilă, s-a hrănit cu această energie, iar mintea lui a suferit o

mutaţie. Continuă să se hrănească din conştiinţa vrăjitoarelor Mayfair, iar de aici rezultă ceea ce ştie, personalitatea şi voinţa lui.

De asemenea, se poate spune că a început un proces rudimentar de simbioză cu forme superioare de materie, capabile să atragă structuri moleculare mai complexe atunci când se materializează, pe care le dizolvă atunci când propriile lui celule sunt indisolubil legate de aceste particule mai grele. Iar această disoluţie se realizează într-o stare la limita panicii. Pentru că se teme de o uniune imperfectă, din care să nu poată fi eliberat.

Însă îşi doreşte atât de mult un trup, încât este dispus să rişte orice pentru a deveni antropomorf.

Se opri din nou.

— Poate că toate formele de viaţă au o minte proprie, continuă ea, privind la întâmplare în jur. Poate că florile ne privesc. Poate copacii gândesc şi ne urăsc pentru că putem merge. Sau poate că pur şi simplu nu le pasă. Drama lui Lasher este că a început să-i pese.

— Opreşte-l, spuse Aaron. Acum ştii ce este. Opreşte-l. Nu-l lăsa să ia formă umană.

Nu-i răspunse. Se uita la lâna roşie din care era croită haina, surprinsa de culoare. Nu-şi amintea nici măcar că o luase din dulap. Ţinea cheile în mână, dar nu avea poşetă. Singurul lucru real pentru ea era această discuţie şi îşi dădea seama că este epuizată, simţea broboanele de transpiraţie pe mâini şi pe faţă.

— Explicaţia ta este excelentă, spuse Aaron. L-ai atins şi l-ai înţeles. Acum foloseşte aceleaşi cunoştinţe pentru a-l ţine la distanţă.

— O să te omoare, îl preveni ea, fără să-l privească. Ştiu că o va face. Asta vrea. Pot să-l reţin, însă cum? Ştie că sunt aici. Râse încet, privind spre tavan. Este cu noi. Ştie orice mişcare a mea. Este pretutindeni. Ca şi Dumnezeu. Doar că nu este Dumnezeu.

— Nu. Nu ştie totul. Nu-l lăsa să te amăgească. Gândeşte-te la trecut. Face prea multe greşeli. Şi ai dragostea cu care poţi negocia. Voinţa. Şi, de fapt, de ce-ar

vrea să mă omoare? Ce rău îi pot face? Să te conving să nu-l ajuţi? Simţul tău moral este mai puternic decât al meu.

— Ce te face să crezi asta? întrebă ea. Ce simţ moral? Îşi dădu seama că este gata să leşine, că trebuie să iasă de-acolo, sa se ducă acasă, să doarmă. Însă acasă era el, aşteptând-o. L-ar fi găsit oriunde s-ar fi dus. Iar ea venise aici cu un scop – să-l avertizeze pe Aaron. Să-i dea lui Aaron o ultimă şansă.

Însă ar fi atât de bine să ajungă acasă, să doarmă din nou, să nu mai audă plânsul copilului. Simţea braţele lui Lasher învăluind-o protector în căldură lor imaterială, ţesută din aer.

— Rowan, ascultă-mă.

Tresări ca trezită dintr-un vis.

— În lumea întreagă există fiinţe umane cu puteri excepţionale, însă tu eşti una dintre cele mai neobişnuite, fiindcă ai găsit o cale de a-ţi folosi puterea pentru a face bine. Tu nu citeşti în globul de cristal pentru o bancnotă de un dolar, Rowan. Tu vindeci. Poţi să-l determini să te ajute? Sau te va îndepărta de asta? Sau îţi va folosi puterea pentru a crea un monstru mutant pe care lumea nu-l vrea şi nu-l poate răbda? Distruge-l, Rowan. Spre binele tău. Nu al meu.

— Acesta este motivul pentru care te va omorî, Aaron. Nu-l pot opri dacă îl provoci. Însă de ce este atât de puternic? Şi de ce eşti atât de pornit împotriva lui? De ce m-ai minţit?

— Nu te-am minţit niciodată. Şi ştii şi singură de ce nu trebuie să se întâmple asta. Ar fi doar o creaţie fără suflet uman.

— Asta-i religie, Aaron.

— Rowan, ar fi nenatural. Nu avem nevoie de monştri noi. Suntem noi destul de monstruoşi.

— Este la fel de natural ca şi noi, spuse ea. Asta încercam să-ţi explic.

— Este la fel de străin de noi ca o insectă uriaşă, Rowan. Ai crea aşa ceva? Nu este sortit să se întâmple.

— Sortit? Dar mutaţia este sortită? În fiecare secundă a fiecărui minut din zi, celulele suferă o mutaţie.

— În cadrul unor limite. Există un tipar previzibil. Pisicile nu zboară. Oamenii nu au coarne. Există o schemă a tuturor lucrurilor, iar noi ne putem petrece întreaga viaţă studiind-o şi minunându-ne de perfecţiunea ei. El nu face parte din această schemă.

— Asta spui tu, dar dacă, de fapt, nu există? Dacă totul este doar un proces, doar celule care se multiplică, iar metamorfoza lui este la fel de naturală ca un râu care îşi schimbă cursul şi inundă terenuri şi case, îneacă animale şi oameni? Ca o cometă care se loveşte de pământ?

— N-ai încerca sa salvezi oamenii de la înec? N-ai încerca să-i salvezi din flăcările cometei? Bine. Sa presupunem că este natural. Ţinta noastră nu este doar procesul. Morala noastră, compasiunea, capacitatea de a iubi şi a crea o societate organizată ne fac superiori naturii. El nu respecta asta, Rowan. Gândeşte-te la ce a făcut familiei Mayfair.

— El a creat-o, Aaron!

— Nu, nu pot accepta asta. Nu pot.

— Încă vorbeşti în termeni religioşi, Aaron. Nu poţi depăşi limitele moralităţii inflexibile. Nu există niciun motiv logic pentru a-l condamna.

— Ba există. Trebuie să existe. Ciuma este naturală, însă cu siguranţă nu ai elibera bacilul din eprubetă, ştiind că va omorî milioane de fiinţe. Rowan, pentru numele lui Dumnezeu, conştiinţa noastră s-a ridicat deasupra materiei din care a evoluat. Ce am fi fără capacitatea de a simţi durerea fizică? Creatura asta, Lasher, n-a sângerat vreodată. N-a fost chinuit de foame sau de nevoia de a supravieţui. Este o inteligenţă imorală, Rowan, iar tu ştii asta foarte bine. Asta numesc eu nenatural, pentru a folosi un singur cuvânt.

— Asta-i poezie moralizatoare, spuse ea. Mă dezamăgeşti. Speram că îmi vei da argumente în schimbul avertismentului meu. Speram că îmi vei întări sufletul.

— Nu ai nevoie de argumentele mele. Priveşte în

adâncul sufletului tău. Ştii ce încerc să-ţi spun. Este ca o rază laser înzestrată cu ambiţie. Este o bombă înzestrată cu raţiune. Ajută-l şi lumea întreagă va plăti consecinţele. Vei da naştere unui dezastru.

— Dezastru, şopti ea. Ce cuvânt minunat.

Cât de fragil părea. Pentru prima dată îi vedea vârsta în ridurile adânci, în cearcănele ce-i subliniau ochii rugători. Dintr-o dată părea atât de vulnerabil, lipsit de elocvenţă şi farmec. Doar un bătrân cu părul alb, privind-o uluit.

— Ştii ce poate însemna asta, nu? îl întrebă obosită. Când treci peste teamă?

— Te minte; pune stăpânire pe conştiinţa ta.

— Nu-mi spune asta! îl repezi ea. Ăsta nu-i curaj, ci prostie. Tăcu, încercând să se calmeze. Îl iubise cândva pe omul din faţa ei. Chiar şi acum, voia să-l ştie în siguranţă. Nu poţi vedea finalul inevitabil? îl întrebă. Dacă mutaţia reuşeşte, se poate multiplica. Dacă celulele pot fi grefate şi se pot replica în alte organisme umane, întregul viitor al rasei umane poate fi altul. Vorbim de dispariţia morţii.

— Vechiul vis, comentă Aaron trist. Vechea amăgire.

Zâmbi, văzându-l atât de răvăşit.

— Pretinsa ta evlavie mă oboseşte, spuse ea. Ştiinţa a fost întotdeauna cheia. Vrăjitoarele n-au fost decât oameni de ştiinţă. Magia neagră lupta să devină ştiinţă. Mary Shelley a văzut viitorul. Poeţii văd întotdeauna viitorul. Aşa cum copiii din rândul al treilea îl cunosc atunci când îl văd pe doctorul Frankenstein creând monstrul şi dându-i viaţă.

— Asta-i o poveste de groază, Rowan. Ţi-a afectat conştiinţa.

— Să nu mă mai insulţi astfel, îl preveni ea, aplecându-se peste masă. Eşti bătrân, nu mai ai mult de trăit. Te iubesc pentru ce mi-ai oferit şi nu-ţi vreau răul. Dar nu mă tenta, şi nu-l tenta nici pe el. Îţi spun purul adevăr.

Nu-i răspunse. Redevenise calm. Îi privi ochii căprui, dintr-o dată inexpresivi, şi se miră de tăria lui. Zâmbi.

— Nu crezi ce-ţi spun? Nu vrei să scrii totul în dosar? Am văzut totul în laboratorul lui Lemle când am văzut fetusul. N-ai ştiut niciodată de ce l-am omorât pe Lemle,

nu-i aşa? Ştiai că eu am făcut-o, dar n-ai ştiut motivul. Lemle răspundea de un proiect în cadrul institutului. Recolta celule de la fetuşi vii şi le folosea la transplanturi. Nu a fost şi nu este singurul. Poţi înţelege posibilităţile, dar imaginează-ţi experimente în care se folosesc celulele lui Lasher, care poartă conştiinţa a miliarde de ani.

— Vreau să-l suni pe Michael, să-i spui să se întoarcă acasă.

— Michael nu-l poate opri. Numai eu pot. Lasă-l pe Michael acolo, în afara pericolului. Vrei să moară şi el?

— Ascultă-mă. Îţi poţi proteja mintea împotriva acestei creaturi. Îţi poţi proteja gândurile printr-un simplu act de voinţă. Dintotdeauna au existat ritualuri de protecţie împotriva demonilor. Poate citi în mintea ta numai ce îi permiţi, ce proiectezi către el. Este acelaşi lucru ca şi telepatia. Încearcă şi vei vedea.

— De ce-aş face asta?

— Ca să câştigi timp. Să-ţi acorzi şansa unei decizii morale.

— Nu, nu înţelegi cât este de puternic. N-ai înţeles niciodată. Şi nu ştii cât de bine mă cunoaşte. Asta-i cheia, ce ştie despre mine. Nu vreau să fac ce-mi cere. Chiar nu vreau. Însă este irezistibil, nu înţelegi?

— Dar Michael? Şi visul tău? Spitalul Mayfair?

— Ellie avea dreptate, spuse ea sprijinindu-se de perete, privind din nou în gol. Ellie ştia. Prin venele ei curgea sângele lui Cortland şi putea vedea în viitor. Poate nu foarte clar, poate doar forme şi sentimente indistincte, însă ştia. N-ar fi trebuit să mă întorc. S-a folosit de Michael ca să mă facă să mă întorc. Când am aflat că Michael este în New Orleans, m-am întors pentru el.

— Nu este adevărat. Vreau să vii să stai cu mine.

— Eşti nebun. Te-aş putea omorî aici, acum şi nimeni n-ar afla vreodată. Nimeni, în afară de fraţii tai şi de Michael Curry. Şi ce-ar putea face? S-a terminat, Aaron. Pot lupta, pot amâna inevitabilul, pot câştiga un avantaj efemer. Dar totul s-a terminat. Destinul lui Michael era să mă aducă înapoi şi să mă determine să rămân, şi a făcut asta.

Încercă să se ridice, însă Aaron o prinse de mână. Se uită la degetele lui. Mână de om bătrân. Întotdeauna ştii vârsta cuiva după mâini. Toţi se holbau la ei. Nu contează. Nimic nu avea importanţă în locul acela. Îşi trase mâna.

— Dar copilul, Rowan?

— Ţi-a spus Michael?

— Nu era nevoie. Michael a fost trimis să te iubească, astfel încât să poţi alunga creatura asta, odată pentru totdeauna. Astfel încât să nu trebuiască să lupţi singură. Ştiai asta fără să-ţi spună nimeni?

— Da. Ca şi tine, de altfel.

— Pleacă, Aaron. Fugi undeva, departe. Ascunde-te în Amsterdam sau în Londra. Pierde-ţi urma. Sau vei muri. Şi, dacă-l suni pe Michael să se întoarcă, jur că te voi omorî eu.

PATRUZECI ŞI PATRU

Absolut totul mersese prost. Acoperişul casei din strada Liberty picura, iar magazinul din strada Castro fusese jefuit pentru o mână de monede găsite într-un sertar. Proprietatea din strada Diamond fusese şi ea vandalizată şi avusese nevoie de patru zile pentru a curăţa totul înainte să o scoată la vânzare. În afară de asta, îi luase o săptămână să împacheteze antichităţile mătușii Viv şi să-i ambaleze toate bibelourile astfel încât să nu se spargă nimic. Preferase să facă totul cu mâna lui, nu avusese încredere în cei de la firma de transport. Apoi petrecuse trei zile lucrând cu contabilul său, pentru a clarifica situaţia impozitelor. Era deja 14 decembrie şi mai erau atâtea de făcut!

Singurul lucru bun în toată povestea era că mătuşa Viv primise deja primele două cutii şi îl sunase să-i spună cât era de încântată să revadă obiectele la care ţinea atât de mult. Apucase să-i spună lui Michael că la Lily era un cerc unde se adunau să coasă şi să asculte Bach? Era extrem de elegant! Iar acum, că urma să sosească şi mobila, va putea în sfârşit să le invite pe încântătoarele doamne Mayfair să o viziteze. Michael era un scump.

— Am văzut-o pe Rowan duminică, Michael, se plimba, pe frigul ăla cumplit, dar să ştii că, în sfârşit, a început să se mai îngraşe puţintel. N-am vrut să-ţi spun, dar mi se părea atât de slabă şi de palidă! Este minunat să o vezi cu obrajii roşii.

Râsese auzind asta, însă îi era teribil de dor de Rowan. Nu intenţionase să stea atâta vreme plecat. Şi de fiecare data când vorbeau la telefon era mai rău, vocea ei îl înnebunea.

Era foarte înţelegătoare, însă o simţea îngrijorată. Şi, după ce vorbeau, nu mai putea dormi, fuma ţigară de la

ţigară şi mai bea o bere, ascultând ploaia de iarnă.

În San Francisco plouase încontinuu, de când ajunsese acolo. Nici urmă de cer senin, nici măcar pe dealul din Liberty Street, iar când ieşea, vântul îl lua pe sus. Purta în permanenţă mănuşi, dar tot îi era frig.

Însă acum, în sfârşit, golise casa. Nu mai rămăsese nimic, în afară de cele două cutii din pod şi, în mod ciudat, pentru aceste mici comori venise. Abia aştepta să se termine totul.

Totul îi părea străin, camerele erau mai mici decât şi le amintea, iar trotuarul din faţă era foarte murdar. Micuţul arbust de piper pe care îl plantase părea o fantoma. Imposibil să fi petrecut aici atâţia ani, crezând că este fericit.

Îi era imposibil să mai petreacă încă o săptămână istovitoare, lipind cutii şi etichete, citind chitanţe, completând formulare. Desigur, ar fi putut să-i lase pe cei de la firmă să aibă grijă de toate astea, însă unele lucruri nu meritau efortul. Sortatul era alt coşmar, cu toate acele decizii mărunte pe care trebuia să le ia.

— Mai bine acum decât mai târziu, spusese Rowan în acea după-amiază când o sunase. Dar îmi e atât de greu. Spune-mi, crezi că te-ai putea răzgândi? Mă refer la toată schimbarea asta. Există clipe când ai vrea poate să iei totul de la capăt, ca şi cum New Orleans nu ar fi existat?

— Ai înnebunit? Nu mă gândesc decât să mă întorc mai repede la tine. Voi pleca de-aici înainte de Crăciun, orice-ar fi.

— Te iubesc, Michael. Şi dacă ar fi spus-o de o mie de ori, tot spontan suna. Era un chin să nu o poată îmbrăţişa. Dar simţea oare ceva apăsător în vocea ei, un ton pe care nu îl mai auzise?

— Michael, arde tot ce-a rămas. Fă un foc mare în curte. Grăbește-te.

Îi promisese că va termina totul în seara aceea, orice s-ar întâmpla.

— Ai păţit ceva? Ţi-e teamă de ceva, Rowan?

— Nu. Nu mi-e teamă. Casa este la fel de frumoasă

precum ai lăsat-o. Ryan a adus pomul de Crăciun. Ar trebui să-l vezi, e înalt până-n tavan. Ne aşteaptă să-l împodobim. Toată casa miroase a brad.

— Minunat. Am o surpriză pentru tine… pentru brad.

— Te vreau doar pe tine, Michael. Întoarce-te acasă.

Ora patru. Acum casa era goală, plină de ecouri. Stătea în vechea lui cameră, privind pe fereastră la acoperişurile strălucitoare care alcătuiau districtul Castro şi, în zare, la grupul compact de zgârie-nori din centru.

Un oraş frumos, da, şi cum putea să nu fie recunoscător pentru toate lucrurile minunate pe care i le oferise? Un oraş unic, poate. Însă nu mai era oraşul lui. Şi, într-un fel, nu fusese niciodată.

Acasă.

Însă uitase iarăşi. Cutiile din pod, surpriza, lucrurile pentru care venise de fapt.

Luând materialul pentru împachetat şi o cutie goală, urcă scara, oprindu-se sub acoperişul înclinat şi aprinzând lumina. Totul era curat acum, după ce reparase acoperişul. Iar cerul avea culoarea plăcuţelor de ardezie. Rămăseseră patru cutii, pe care scria „Crăciun“, cu cerneală roşie.

O să lase beculeţele pentru cei care vor închiria casa. Cu siguranţă le vor folosi.

Însă ornamentele nu. Avea de gând să le împacheteze acum, din nou. N-ar fi suportat să piardă măcar unul. Şi bradul era deja acasă.

Trase cutia sub bec, să vadă mai bine, o deschise şi îndepărtă hârtia de deasupra. De-a lungul anilor adunase sute de figurine din porţelan, cumpărate din magazinele de profil din tot oraşul, îngeraşi, magi, căsuţe, căluţi de carusel şi alte mici podoabe delicate, minunat pictate. Nici ornamentele victoriene n-ar fi putut fi mai frumos finisate. Avea păsări micuţe, făcute din pene, globuri frumos pictate cu trandafiri, figurine din porţelan şi steluţe argintii.

Îşi aminti serile de Crăciun petrecute cu Judith şi Elizabeth, ba chiar şi cele din trecutul îndepărtat, pe când mama lui încă trăia.

Însă cel mai pregnant îşi amintea zilele de Crăciun din

ultimii ani, pe care le petrecuse singur. Îşi impusese să respecte toate tradiţiile vechi. Şi târziu, după ce mătuşa Viv se dusese demult la culcare, stătea lângă brad, cu un pahar de vin în mână, întrebându-se ce s-a întâmplat cu viaţa lui şi de ce.

Ei bine, Crăciunul acesta va fi cu totul altceva. Acum toate acele podoabe aveau rost şi, pentru prima dată, va avea un brad destul de mare pentru a folosi întreaga colecţie, într-o casă frumoasă, aşa cum li se cuvenea.

Se apucă din nou de treabă, despachetând fiecare obiect, reambalându-l cu grijă şi apoi punându-l în săculeți din plastic. Imaginează-ţi First Street în seara de Crăciun, cu bradul din hol. Imaginează-ţi cum va fi la anul, când va fi acolo şi copilul.

Părea imposibil ca, dintr-o dată, viaţa să i se schimbe în mod atât de neaşteptat şi frumos. Ar fi putut muri atunci, în ocean, se gândi.

Şi revăzu cu ochii minţii biserica, de Crăciun, pe când era copil. Văzu ieslea lângă altar şi pe Lasher acolo, privindu-l, Lasher pe vremea când era doar omul de pe First Street, înalt, palid, aristocratic.

Se înfioră. *Ce caut aici? Ea e acolo, singură. Imposibil sa nu i se fi arătat.*

Senzaţia era atât de apăsătoare încât simţea că-l otrăveşte. Începu să se grăbească. Şi când termină, în cele din urmă, strânse totul, aruncă gunoiul, luă cutia cu ornamente şi închise uşa podului pentru ultima dată.

Când ajunse la oficiul poştal de pe Eighteenth Street ploaia se domolise. Uitase ce înseamnă traficul intens, să te târăşti prin mulţime pe străzile înguste, mohorâte, fără un copac în jur. Chiar şi Castro, care îi plăcuse întotdeauna, i se părea acum, în aglomeraţia după-amiezii, întunecată şi deprimantă.

Aşteptă nerăbdător la poştă să trimită cutia, iritat de indiferenţa funcţionarei – care dovedea o lipsă de politeţe pe care n-o regăsise în Sud – apoi se îndreptă grăbit către magazinul său din Castro, luptând cu vântul tăios.

Nu l-ar minţi. Cu siguranţă, nu. Creatura îşi reluase

jocul. Şi, totuşi, de ce îşi amintise de acel Crăciun îndepărtat? De ce revăzuse acea figură, zâmbindu-i peste iesle? La naiba, poate că totuşi nu însemna nimic.

Îl văzuse şi în noaptea aceea de neuitat, când ascultase pentru prima dată muzica lui Isaac Stern. Îl văzuse de sute de ori, plimbându-se pe First Street.

Însă nu putea suporta sentimentul acut de panică. Imediat ce ajunse la magazin încuie uşa în urma lui şi puse mâna pe telefon, formând numărul lui Rowan.

Nu răspundea. În New Orleans era după-amiază şi vremea era rece şi acolo. Poate dormea. Lăsă telefonul să sune de cincisprezece ori, apoi închise.

Aruncă o privire în jur. Mai avea atâtea de făcut! Toată colecţia de instalaţii sanitare de care trebuia să scape şi vitraliile sprijinite de perete. De ce naiba nu le-au furat şi pe astea?

În cele din urmă hotărî să strângă în cutii toate documentele din birou, necesare sau nu. N-avea timp să le mai sorteze. Îşi suflecă mânecile şi începu să îndese dosarele în cutii de carton. Însă, oricât s-ar fi grăbit, ştia că-i va mai lua cel puţin o săptămână până sa plece din San Francisco.

Când se opri era deja opt, iar străzile erau încă ude după ploaie, aglomerate ca în orice seară de vineri. Vitrinele magazinelor îl întâmpinau vesele şi îi plăcea chiar şi muzica zgomotoasă care răzbătea din baruri. Da, uneori îi lipsise într-adevăr agitaţia oraşului, trebuia să recunoască. Îi lipsise comunitatea homosexualilor din Castro Street şi toleranţa pe care însăşi existenţa acesteia o dovedea.

Era prea obosit ca să se mai gândească la asta şi, înfruntând vântul tăios, îşi croi drum spre locul unde parcase. O clipă nu-i veni să-şi creadă ochilor – cauciucurile din faţa dispăruseră, iar portbagajul era larg deschis.

— Nenorociţii, scrâșni el, coborând de pe trotuar. Nici dacă ar fi făcut-o cineva special n-ar fi putut fi mai rău!

Dacă ar fi făcut-o special!

Cineva îl atinse pe umăr:

— *Eh bien*, Monsieur, încă un mic dezastru.

— Mie-mi spui, bombăni el, fără să ridice privirea, abia observând accentul franţuzesc.

— Adevărat ghinion, Monsieur, aşa este. Poate că a plănuit cineva totul.

— Mda, aşa mă gândeam şi eu, spuse Michael, tresărind.

— Mergeţi acasă, monsieur. Este nevoie de dumneavoastră.

— Hei!

Se întoarse, dar deja dispăruse. Apucă să-i vadă părul alb. De fapt, mulţimea aproape că-l înghiţise cu totul. Michael îi văzu doar creştetul îndepărtându-se încet şi sacoul de culoare închisă.

O luă la fugă după el.

— Hei! strigă din nou. Însă ajunsese deja la colţul străzii şi nu-l vedea nicăieri. O mulţime de pietoni traversa intersecţia. Şi începuse iar ploaia. Autobuzul care tocmai ieşea din curbă lăsă în urmă o dâră de fum înecăcios.

Michael privi indiferent la pasageri şi, pe când se întorcea, îl văzu întâmplător, o fracţiune de secundă, o figură cunoscută care îl privea de pe unul dintre locurile din spate. Ochi negri, păr alb.

…cu cele mai simple şi mai vechi unelte pe care le ai, pentru că numai cu ajutorul lor poţi învinge, chiar dacă ţi se pare ca nu ai nicio şansă…

— Julien!

…nu poţi avea încredere în simţurile tale, însă crezi în ceea ce ştii că este adevărat şi drept şi în faptul că deţii puterea, simpla putere umană…

„Aşa voi face, înţeleg…“

Brusc, o mişcare violentă îl trânti la pământ. Simţi un braţ susţinându-l şi un bărbat foarte puternic trăgându-l în spate. Înainte să poată spune ceva sau să încerce să se opună, o maşină trecu în viteză pe lângă ei, izbindu-se cu un zgomot asurzitor de stâlp. Cineva ţipă. Parbrizul maşinii păru să explodeze, iar cioburile zburară în toate direcţiile.

— La naiba! Nu-şi putea recăpăta echilibrul. Se împiedică, lovindu-se de cel care-l trăsese din drum. O

mulţime de oameni se îndreptau în fugă spre maşină. Cineva se mişca înăuntru. Încă ploua cu sticlă pe trotuar.

— Eşti bine?

— Da, da, n-am nimic. E cineva blocat acolo.

Brusc, sirena poliţiei îi asurzi. Cineva striga poliţistului să cheme o ambulanţă.

— Aproape că te-a lovit, spuse necunoscutul care-l salvase – un negru înalt, puternic, îmbrăcat într-o haină de piele. N-ai văzut că maşina aia venea drept spre tine?

— Nu. Mi-ai salvat viaţa, ştii?

— Aiurea, doar te-am tras din mijlocul drumului. Asta-i tot. Nici măcar nu m-am gândit la ce fac. Dădu din mână şi plecă, uitându-se o clipă la maşina lovită şi la cei doi care încercau să elibereze femeia blocată, care ţipa. Mulţimea se îndesea, iar o poliţistă striga la toţi să se retragă.

Acum intersecţia era blocată de un autobuz şi mai apăruse o maşină de poliţie. Trotuarul era plin de ziare căzute din cutiile răsturnate, iar cioburile scânteiau în ploaie ca nişte diamante.

— Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc! strigă Michael.

Însă bărbatul de culoare era deja departe, îi aruncă o privire şi îi făcu semn cu mâna, fără să se oprească.

Michael se sprijini de zidul unui bar, tremurând. Oamenii îi împingeau pe curioşii opriţi să caşte ochii. Simţea că-l apasă ceva în piept, nu era durere, ci o încordare, bătaia pulsului, o amorţeală care îi cuprindea degetele mâinii stângi.

Isuse, ce se întâmplase, de fapt? Nu putea sta acolo, trebuia să se întoarcă la hotel.

Încercă să meargă, încet, şi trecu pe lângă poliţistă, care îl întrebă brusc dacă văzuse accidentul. Nu, din păcate nu-l văzuse. Uite un taxi. Trebuie să-l ia.

Trebuie să iasă pe Eighteenth, apoi să facă dreapta pe Castro.

— Trebuie să ajung la St. Francis, Union Square, spuse el.

— Totul e-n regulă?

— A, da. Da.

Fără îndoiala, Julien era cel care-i vorbise, pe Julien îl văzuse în autobuz! Dar ce naiba era cu maşina aia?

Ryan se dovedi de mare ajutor.

— Michael, te-am fi ajutat şi până acum. De aceea suntem aici. Mâine dimineaţa voi trimite pe cineva sa facă inventarul şi să împacheteze totul. Voi găsi un agent imobiliar şi vom discuta despre preţ când ajungi aici.

— Îmi pare rău că te deranjez, dar nu reuşesc să iau legătura cu Rowan şi simt că trebuie să mă întorc.

— Nicio problemă, suntem aici ca să te ajutăm, cu orice ai avea nevoie. Ai rezervat bilet de avion? Lasă-mă să mă ocup eu de asta. Rămâi unde eşti, voi reveni eu cu un telefon.

După aceea se întinse în pat, fumând ultima ţigară Camel, cu ochii în tavan. Amorţeala care îi cuprinsese mâna stângă dispăruse şi acum se simţea mai bine. Nu era nici ameţit, nici nu păţise nimic grav. Şi nu-i păsa. Partea aceea nu era reală.

Reală era figura lui Julien la geamul autobuzului. Şi momentul în care fusese stăpânit de acea viziune.

Absolut totul plănuit, astfel încât să-l aducă în colţul acela de strada? Doar ca să-l zăpăcească şi să-l deruteze, să rămână nemişcat în mijlocul drumului, în calea maşinii care se îndrepta spre el? Aşa cum ajunsese şi în calea bărcii lui Rowan?

Oh, ce amintire copleşitoare. Închise ochii şi îi revăzu, pe Deborah şi pe Julien, le auzi vocile.

…deţii puterea, simpla putere umană…

Aşa este, o am. Cred în tine! Te lupţi cu el şi, din nou, ai ajuns la timp şi m-ai atins exact în clipa dezastrului pe care îl plănuise atât de atent.

Trebuie să cred asta. Altfel voi înnebuni. *Mergeţi acasă, monsieur. Este nevoie de dumneavoastră acolo.*

Stătea întins, cu ochii închişi, moțăind, când sună telefonul.

— Michael? Era Ryan.

— Da.

— Ascultă, am aranjat totul, te întorci cu un avion

particular. E mult mai simplu aşa. Este avionul hotelului Mark Harris şi sunt încântaţi să ne ajute. Am trimis pe cineva să te ia. Dacă ai nevoie de ajutor cu bagajele…

— Nu, spune-mi doar ora şi voi fi gata.

Ce mirosea aşa? Nu stinsese ţigara?

— Să zicem peste o oră? Pot să te sune din hol. Şi, te rog, Michael, nu ezita să ne soliciţi oricând, pentru orice, absolut orice.

— Da, mulţumesc, Ryan, ăă, apreciez mult ajutorul tău. Se uită la gaura din cearşaf, unde îi căzuse ţigara când adormise. Era prima dată când i se întâmpla aşa ceva! Iar camera se umpluse deja de fum. Mulţumesc, Ryan, mulţumesc pentru tot!

Închise, apoi fugi în baie şi umplu frapiera cu apă, aruncând-o repede în pat. Apoi trase aşternutul ars şi turnă din nou apa în gaura neagră, fumegândă din saltea. Inima îi bătea din nou nebuneşte. Se duse la fereastră şi, după mai multe încercări, îşi dădu seama că nu poate să o deschidă, aşa că se aşează pe scaun, privind fumul care se subţia uşor.

După ce îşi strânse bagajele, o sună din nou pe Rowan. Tot nu răspundea. Era gata să renunţe, când îi auzi vocea adormită.

— Michael? Oh, dormeam, îmi pare rău, Michael.

— Ascultă-mă, draga mea. Sunt irlandez şi sunt foarte superstiţios, după cum bine ştii.

— Ce vrei să spui?

— Trec printr-o serie de ghinioane, foarte urâte. Fă o mică vrajă pentru mine, vrei, Rowan? Aruncă o lumină albă în jurul meu. Ai auzit vreodată de asta?

— Nu. Michael, ce se întâmplă?

— Sunt pe drum spre casă, Rowan. Acum imaginează-ţi, iubito, o lumină albă în jurul meu, protejându-mă de orice este rău pe lumea asta, până când ajung acolo. Înţelegi ce-ţi spun? Ryan s-a ocupat de toate. Plec într-o oră.

— Michael, ce se petrece?

Plângea?

— Rowan, lumina albă, fă ce te-am rugat. Ai încredere în

mine. Protejează-mă.

— O lumină albă, şopti ea. În jurul tău.

— Da. O lumină albă. Te iubesc, draga mea. Vin acasă.

PATRUZECI ŞI CINCI

— Oh, asta este cea mai aspră iarnă, spuse Beatrice. Ai auzit, au spus chiar ca s-ar putea să ningă! Se ridică şi lăsă paharul de vin pe masă. Ei, bine, dragă, ai fost foarte înţelegătoare. Iar eu eram atât de îngrijorată! Acum, că am văzut ca eşti bine, iar casa este atât de călduroasă şi veselă, pot pleca.

— Nu s-a întâmplat nimic, Bea, spuse Rowan, repetând ce explicase deja. Sunt doar deprimată, pentru că Michael lipseşte de atâta timp.

— La ce oră trebuie să ajungă?

— Ryan spune că în noaptea asta. Trebuia să plece acum o oră, dar aeroportul din San Francisco este acoperit de ceaţă.

— Urăsc iarna! spuse ea.

Rowan nu se mai obosi să-i explice ca aeroportul din San Francisco era adesea acoperit de ceaţă şi vara. O privi cum îşi pune pelerina de caşmir, trăgându-și gluga peste frumosul păr încărunţit.

O conduse la uşă.

— Şi nu te mai ascunde aşa în carapace, ne sperii pe toţi. Sună-mă când eşti tristă, voi veni să te înveselesc.

— Eşti minunată, spuse Rowan.

— Nu vrem să te ştim singură şi speriată aici. Ar fi trebuit să vin şi până acum.

— Nu sunt speriată. Îmi place aici. Nu-ţi face griji. O să te sun mâine. De îndată ce se întoarce Michael, totul va fi în regulă. Vom împodobi bradul împreună. Trebuie să vii să-l vezi!

O privi coborând treptele de marmură şi ieşind pe poartă. Apoi închise uşa.

Râmase locului un timp, cu capul plecat, lăsând căldura să o cuprindă, apoi se întoarse în salon şi se uită la bradul

verde, uriaş. Ajungea până la tavan. Nu mai văzuse niciodată un pom de Crăciun atât de perfect ca formă. Acoperea toată fereastra care dădea spre verandă. Sub el, pe podeaua lustruită, se împrăştiaseră ace mici. Arăta sălbatic, primitiv, ca şi cum ar fi intrat în casă o parte de pădure.

Se duse lângă şemineu, îngenunche şi mai puse un buştean mic pe foc.

— De ce ai încercat să-i faci rău lui Michael? şopti ea, cu ochii aţintiţi asupra flăcărilor.

— Nu am încercat asta.

— Mă minţi. Ai încercat şi cu Aaron?

— Fac doar ce-mi spui tu, Rowan. Vocea era, ca întotdeauna, blândă, profundă. Nu vreau decât să îţi fac pe plac.

Se lăsă pe călcâie, cu braţele încrucişate, ochii mijiţi, astfel încât vedea flăcările ca prin ceaţă.

— Nu trebuie să bănuiască nimic, mă auzi? şopti ea.

— Te aud întotdeauna, Rowan.

— Trebuie să creadă că totul este exact ca înainte.

— Asta vreau şi eu, Rowan. Suntem de acord. Nu vreau să mă urască, pentru că asta te-ar face nefericită. Voi face tot ce doreşti.

Însă nu putea continua la nesfârşit şi, brusc, se simţi cuprinsă de panică, fără să mai poată face o mişcare. Nu putea încerca să-şi ascundă sentimentele. Nu se putea retrage în sanctuarul minţii ei, aşa cum o sfătuise Aaron. Stătea acolo, tremurând, cu ochii la flăcări.

— Cum se va termina totul, Lasher? Nu ştiu cum să fac ce-mi ceri.

— Ba ştii, Rowan.

— Îmi vor trebui ani de studiu. Nu pot nici măcar să încep, dacă nu te înţeleg mai bine.

— Dar ştii totul despre mine, Rowan. Şi vrei să mă amăgeşti. Mă iubeşti, dar nu mă iubeşti. M-ai atrage în capcana încarnării, dacă ai şti cum, doar ca să mă distrugi.

— Oare?

— Da. Mă doare să-ţi simt teama şi ura când ştiu ce

fericire ne aşteaptă pe amândoi. Când pot vedea atât de departe.

— Ce-ai vrea? Corpul unui om încă în viaţă? Inconştient în urma unei traume, astfel încât să poţi începe fuziunea fără ca mintea lui să se opună? Asta e crimă, Lasher.

Tăcere.

— Asta vrei? Să comit o crimă? Pentru că amândoi ştim că este o posibilitate.

Tăcere.

— Şi nu voi comite nicio crimă pentru tine. Nu voi omorî o fiinţă vie ca să poţi trăi tu.

Închise ochii. Îl putea auzi cum se grupează, simţea presiunea, auzea foşnetul draperiilor pe când trecea pe lângă ele, îl simţea atingându-i obrajii şi părul.

— Nu. Lasă-mă-n pace, îl rugă ea. Trebuie să-l aştept pe Michael.

— El nu o să te mai satisfacă acum, Rowan. Mă doare să te văd cum plângi, dar spun adevărul.

— Doamne, cât te urăsc, şuieră ea. Îşi şterse lacrimile cu dosul mâinii. Prin ceaţa lacrimilor se uita la pomul verde.

— Dar nu mă urăşti, Rowan, spuse el. Degetele îi mângâiau părul, i-l dădeau peste cap, până pe ceafă.

— Lasă-mă singură acum, Lasher, îl rugă ea. Dacă mă iubeşti, lasă-mă singură.

Leiden. Ştia că visul se repetă şi voia să se trezească. Copilul avea nevoie de ea. Îl auzea plângând. Voia să iasă din vis. Dar se adunaseră toţi la ferestre, îngroziţi de ce i se întâmpla lui Jan van Abel, de mulţimea care îl sfâşia.

— Nu a rămas secret, spuse Lemle. Ignoranţii nu pot înţelege importanţa experimentului. Atunci când păstrezi secretul, nu faci decât să preiei toată răspunderea.

— Cu alte cuvinte, îi protejezi, spuse Larkin.

Arată către corpul de pe masă. Cât de răbdător stătea acolo, cu ochii larg deschişi, cu organele interne tremurând. Avea mâinile şi picioarele extrem de mici.

— Nu pot gândi, cu plânsul ăsta de copil.

— Trebuie să vezi imaginea de ansamblu, ce este de

câştigat.

— Unde e Petyr? Petyr trebuie să fie înnebunit, după tot ce s-a întâmplat cu Jan van Abel.

— Talamasca va avea grijă de el. Te aşteptam ca să începem.

Imposibil. Se uita la omuleţul cu membre deformate şi organe minuscule. Numai capul era normal. Adică avea dimensiuni normale.

— O pătrime din dimensiunea corpului, mai exact.

Da, proporţia cunoscută, gândi ea. Apoi, privindu-l, se îngrozi. Dar spărgeau geamurile. Mulţimea înfuriată se revărsa pe culoarele Universităţii din Leiden, iar Petyr venea în fugă spre ea.

— Nu, Rowan, nu face asta!

Se trezi speriată. Zgomot de paşi pe scări.

Sari din pat.

— Michael?

— Sunt aici, draga mea.

O umbră uriaşă în întuneric, apoi mirosul gerului şi braţele lui calde, cuprinzând-o. Dur şi tandru, cu obrazul lipit de al ei.

— Oh, Michael, a durat o eternitate. De ce m-ai părăsit?

— Rowan, iubito…

— De ce? Plângea acum. Nu-mi da drumul, Michael, te rog. Nu-mi da drumul.

O strânse la piept.

— Nu trebuia sa pleci, Michael. Nu trebuia. Plângea şi ştia că el nu înţelege ce spune şi că n-ar trebui să spună aşa ceva, iar în cele din urmă îl acoperi de sărutări, savurându-i pielea sărată şi aspră şi tandreţea stângace a mâinilor.

— Spune-mi, ce te supără cu adevărat?

— Te iubesc. Şi când nu eşti aici e… e ca şi cum n-ai fi real.

Era pe jumătate trează când îl simţi coborând uşor din pat. Nu voia să revină acel vis. Se întinsese lângă Michael, cuibărindu-se la pieptul lui, iar acum, când nu mai era

lângă ea, îl privi pe furiş cum îşi trage blugii, apoi bluza strâmtă, cu mâneci lungi.

— Rămâi aici, şopti ea.

— Sună soneria, spuse el. Este surpriza mea. Nu, nu te ridica. Nu-i nimic deosebit, doar ceva ce am vrut să aduc din San Francisco. De ce nu mai dormi puţin?

Se aplecă să o sărute şi îl mângâie pe păr. Îl trase în jos până când îi simţi mirosul pielii calde şi îl sărută pe frunte. Nu înţelegea de ce se simte atât de bine când îi atinge pielea catifelată, caldă, reală. Îl sărută apăsat pe gura.

Chiar înainte să se desprindă, visul reveni.

Nu vreau să mai văd piticul întins pe masă.

— Ce-i asta? Nu poate fi viu.

Lemle era deja în halat, cu masca pe faţă şi mănuşile trase, gata de operaţie. O scrută pe sub sprâncenele dese:

— Pregăteşte-te, am nevoie de tine. Luminile păreau doi ochi nemiloşi aţintiţi asupra mesei.

Fiinţa aceea cu organe minuscule şi ochi mari.

Lemle apucase ceva cu pensa. Iar corpul micuţ, deschis în incubatorul aburind de lângă masă, era un fetus, adormit, respirând greu. Aia era o inimă, nu? Monstrule, cum poţi face aşa ceva!

— Va trebui să te mişti repede, atâta timp cât ţesutul este în stare optimă…

— Este foarte greu să rezistăm, spuse femeia.

— Dar cine eşti? întrebă ea.

Rembrandt stătea lângă fereastră, atât de obosit, la vârsta lui, cu nasul coroiat, cu părul răvăşit. O privi adormit când îl întrebă ce părere are, apoi îi lua mâna şi i-o puse pe piept.

— Ştiu tabloul acela, spuse ea. Tânăra mireasă.

Se trezi. Ceasul bătuse ora două. Aşteptase în somn, crezând că vor mai urma şi alte bătăi, poate zece, însemnând că dormise până târziu; dar, doua? Asta era prea târziu.

Auzi muzică de undeva, de departe. Acompaniament de clavecin şi o voce joasă cântând un colind trist, un vechi colind celtic despre un prunc în iesle. Mirosul bradului de

Crăciun şi al focului arzând. Plăcută căldura.

Stătea întinsa pe o parte, uitându-se la ferestre, la florile de gheaţă de pe geamuri. Foarte lent, percepu cum se formează o siluetă – un bărbat, stând cu spatele la geam, cu braţele încrucişate.

Îşi miji ochii, observând cu atenţie procesul – figura întunecată, alcătuită din miliarde de celule, şi ochii verzi, strălucitori. Replica perfecta a blugilor şi tricoului. Detaliate ca într-o fotografie de Richard Avedon, în care fiecare fir de păr este distinct şi strălucitor. Îşi relaxă braţele şi se îndreptă spre ea. Când se aplecă, îi văzu porii pielii.

Aşadar este gelos? Îi atinse obrazul, fruntea, aşa cum îl atinsese pe Michael, şi simţi o pulsaţie, ca şi cum corpul ar fi fost real.

— Minte-l, spuse el calm, abia mişcându-şi buzele. Dacă-l iubeşti, minte-l.

Aproape că-i simţea respiraţia pe faţă. Apoi realiză că vede prin faţa lui.

— Nu, nu ceda, spuse ea. Mai rezistă.

Dar întreaga imagine începu să tremure; apoi se răsuci ca o hârtie luată de vânt. Îi simţi panica.

Întinse mâna să-l apuce de încheietură, dar nu prinse nimic. Curentul fierbinte de aer pluti deasupra patului, umflând draperiile pentru o clipă, iar vântul rece de afară dădea naştere la flori albe pe geam.

— Sărută-mă, şopti ea, închizând ochii. Simţi o atingere uşoară, ca a unei şuviţe de păr, pe faţă, apoi pe buze. Nu. Nu este de-ajuns. Sărută-mă. Lent, densitatea crescu, iar atingerea deveni mai palpabilă. Era obosit după materializare. Obosit şi înspăimântat. Celulele lui şi celelalte celule aproape că reuşiseră fuziunea moleculară. Trebuie să fi rămas ceva, undeva, sau minusculele particule de materie se împrăștiaseră atât de fin încât penetraseră pereţii, aşa cum le penetrase el. Sărută-mă, îi ceru din nou. Îl simţi cum luptă. Abia acum reuşi să formeze buzele invizibile cu care să o sărute şi limba nevăzută, pe care i-o împinse în gură.

Minte-l.

— Normal. Doar vă iubesc pe amândoi, nu-i aşa?

N-o auzi coborând scările. Draperiile erau trase, iar holul era întunecos, tăcut şi cald. Focul era aprins în şemineul din salon. Iar singura sursă de lumină în afară de flăcări era bradul, strălucind din nenumărate luminiţe ce clipeau.

Rămase lângă uşă, privindu-l cum se aşază pe scară, făcând mici modificări, fluierând încetişor, ca pentru el, ascultând înregistrarea vechiului colind irlandez.

Atât de trist. O ducea cu gândul la o pădure bătrână, iarna. Iar fluieratul lui era un sunet atât de slab, aproape inconştient. Pe vremuri ştia şi ea colindul acela. Îşi amintea vag că îl ascultase cu Ellie, iar Ellie plânsese.

Se rezemă de uşă, mulţumindu-se să se uite la bradul uriaş, punctat de luminiţe, ca nişte stele, şi să-i simtă parfumul proaspăt, de pădure.

— Ah, iat-o, frumoasa mea somnoroasă, spuse el. Se uită la ea cu unul dintre acele zâmbete iubitoare şi protectoare care o făceau să-i sară în braţe. Însă acum nu se mişcă. Îl privi cum coboară scara cu gesturi rapide şi se apropie de ea. Prinţesa mea se simte mai bine acum? o întrebă.

— Oh, ce frumos e! exclamă ea. Iar colindul acela atât de trist!

Îl luă pe după mijloc şi îşi lăsă capul pe umărul lui, uitându-se la brad.

— E perfect.

— Da, dar partea drăguţă abia acum urmează, spuse el, sărutând-o pe obraz şi trăgând-o spre măsuţa de lângă geam. Văzu acolo o cutie de carton deschisă, iar el îi făcu semn să se uite înăuntru.

— Sunt minunate! Alese un îngeraş, cu obrajii îmbujoraţi şi aripi poleite. Şi un Moş Crăciun micuţ, o păpuşică din porţelan îmbrăcată în catifea roşie. Sunt superbe! De unde au apărut? Ridică un măr auriu şi o steluţă în cinci colţuri.

— Le am de ani de zile. Le colecţionez de când eram mic. N-am ştiut niciodată că erau pentru bradul ăsta şi

pentru camera asta, dar aşa este. Haide, alege-l pe primul. Te aşteptam. Am vrut să-l împodobim împreună.

— Îngerul, spuse ea. Îl ridică de agăţătoare şi îl aduse lângă brad, admirându-l în lumina blândă. Ţinea o harpă micuţă, poleită, şi chiar şi faţa lui mică era conştiincios pictată, cu o gură frumoasă, roşie şi ochi albaştri. Îl ridică cât putu de sus şi îl agăţă de o ramură. Figurina tremură, cu agățătoarea aproape invizibilă în întuneric, apoi rămase agăţată, de parcă imita zborul unei păsări colibri.

— Crezi că asta fac îngerii, se opresc în zbor, ca păsările colibri? întrebă ea în şoaptă.

— Da, probabil, răspunse el. Ştii cum sunt îngerii. Probabil că se dau mari şi pot face orice vor. O luă în braţe, sărutându-i părul.

— Cum am putut trăi aici fără tine? spuse ea. Se agăţă de braţele lui, bucurându-se să simtă muşchii puternici, degetele care o ţineau strâns.

Pentru o clipă, văzu numai frumuseţea bradului şi joaca încântătoare a luminiţelor în ramurile verzi. Iar urechile ei auzeau numai colindul trist. Momentul acela rămase suspendat, ca îngerul delicat. Nu mai exista nimic altceva, nici viitor, nici trecut.

— Sunt atât de bucuroasă că te-ai întors, şopti ea, închizând ochii. A fost insuportabil fără tine. Nimic nu are sens fără tine. Nu vreau să mai fim despărţiţi vreodată. O străbătu o senzaţie acută de durere – pe care o ascunse, întorcându-se să-şi aşeze capul la pieptul lui.

PATRUZECI ŞI ŞASE

23 decembrie. Ger cumplit în noaptea asta. Minunat, când toţi cei din familia Mayfair erau aşteptaţi pentru cocktail şi colinde. Se gândea la toate maşinile care derapau pe străzile îngheţate. Dar era minunat să fie vremea asta geroasă de Crăciun. Se anunţase şi ninsoare.

— Un Crăciun alb, îţi poţi imagina? o întrebă. Privea afară, pe geam, îmbrăcând un pulover şi haina de piele. S-ar putea să ningă noaptea asta.

— Ar fi minunat pentru petrecere, spuse ea, minunat pentru seara de Crăciun.

Se cuibărise în scaun, lângă foc, cu un şal pe umeri, avea obrajii roşii şi radia, de parcă ar fi absorbit toată căldura focului.

Nu arătase niciodată atât de relaxată şi veselă.

— Copilul va fi încă un dar pentru noi, Michael.

— Da, un dar, spuse el, încă uitându-se pe geam. Ştii, chiar au zis că o să ningă. Şi o să-ţi mai spun ceva, Rowan. În anul în care am plecat, a fost un Crăciun alb.

Luă un fular din sertarul dulapului şi îl legă la gât. Apoi îşi puse mănuşile groase, din lână.

— N-o să uit niciodată, continuă el. A fost prima dată când am văzut zăpadă. M-am plimbat pe-aici, chiar pe First Street, iar când am ajuns acasă am aflat că tata murise.

— Cum s-a întâmplat? Era foarte caldă, atentă, cu ochii puţin îngustaţi.

— Un incendiu la un depozit din Tchoupitoulas, spuse el. N-am aflat niciodată detaliile. Un tip a căzut, cred, iar tata s-a repezit să-l ajute, şi atunci acoperişul a început să se clatine. Au spus că s-a rostogolit ca un val, apoi s-a prăbuşit. A explodat toată clădirea. Trei pompieri au murit atunci, iar eu mă plimbam pur şi simplu, bucurându-mă de ninsoare. De aceea am plecat în California. Toţi cei din

familia Curry se duseseră – toate mătuşile, toţi unchii. Toţi îngropaţi în cimitirul St. Joseph. Toţi îngropaţi de Lonigan and Sons. Toţi.

— Trebuie sa fi fost înfiorător pentru tine.

Scutură din cap.

— Partea groaznică a fost că eram foarte bucuros că plecăm în California ştiind totuşi că n-am fi putut dacă el n-ar fi murit.

— Haide, vino, stai jos şi bea-ţi ciocolata, se răceşte. Bea şi Cecilia vor sosi imediat.

— Trebuie să plec. Sunt multe de cumpărat. Trebuie să ajung la magazin, să văd dacă au sosit cutiile. Şi trebuie să sun la firma de catering, să confirm… am uitat de ei.

— Nu este nevoie. S-a ocupat Ryan de asta. Zice că oricum faci prea multe singur. A spus că ar fi trimis un instalator să îmbrace ţevile.

— Îmi place să fac lucrurile astea, spuse el. Ţevile alea vor îngheţa oricum. Cred că e cea mai grea iarnă din ultimii o sută de ani.

— Ryan spune ca ar trebui să te gândeşti la el mai mult ca la un manager personal. A vorbit cu cei de la firma de catering să vină la şase. Aşa că, dacă vine cineva mai devreme…

— Foarte bine. Mă întorc până atunci. O să te sun mai târziu, de la magazin. Dacă vrei să cumpăr ceva pe drum…

— Hei, nu poţi pleca fără să mă săruţi!

— Sigur că nu! Se aplecă şi o acoperi cu sărutări, multe şi dese, făcând-o să râdă, apoi o sărută şi pe burta: Pa, micuţule Chris, şopti el. Vine Crăciunul, micuţule.

Se opri la uşă să îşi tragă mănuşile, apoi îi mai trimise un sărut.

Aşezată comod pe scaun, cu picioarele strânse sub ea, părea desprinsă dintr-un tablou. Chiar şi buzele căpătaseră o culoare mai vie. Iar când zâmbi, îi văzu gropiţele din obraji.

Când ieşi, îl izbi frigul pătrunzător. Trecuseră ani de zile de când nu mai simţise un ger atât de aspru. Iar cerul era

perfect senin, de un albastru strălucitor. Cu siguranţă aveau să piardă bananii, iar asta îl durea, însă frumoasele camelii şi azalee păreau să reziste. Grădinarii plantaseră iarbă de iarnă, iar pajiştea arăta impecabil, ca de catifea.

Se uită o clipă la mirtul plăpând. I se părea sau auzea iar tobele de Mardi Gras?

Lăsă motorul pornit, să se încălzească, apoi porni, îndreptându-se direct spre pod. Îi va lua patruzeci şi cinci de minute să ajungă la Oak Haven, în cel mai bun caz, dacă va scoate un timp bun pe şoseaua care urmărea malul fluviului.

PATRUZECI ŞI ŞAPTE

— În ce au constat pactul şi promisiunea? întrebă ea.

Stătea în camera de la mansardă, foarte curată, cu pereţii ei albi şi ochiurile de geam din acoperiş. Nu mai rămăsese nicio urmă a prezentei lui Julien. Toate cărţile vechi dispăruseră.

— Lucrurile alea nu mai sunt importante acum, răspunse el. Profeţia este pe cale să se împlinească, iar tu eşti poarta.

— Vreau să ştiu. Care a fost pactul?

— Acestea sunt cuvinte păstrate din generaţie în generaţie.

— Da, dar ce semnifică?

— A fost o convenţie între mine şi vrăjitoarea mea – că mă voi supune dorinţelor ei, dacă va naşte o fetiţă care să-i moştenească puterea şi capacitatea de a mă vedea şi a-mi vorbi. I-am promis bogăţie sau favoruri. I-am promis că voi privi în viitor, ca să ştie ce o aşteaptă. Că o voi feri de toate relele. Şi, în schimb, va naşte o fetiţă pe care să o pot iubi şi servi, aşa cum am făcut-o şi pentru ea, un copil care să mă iubească şi să mă vadă. Iar acel copil va fi mai puternic decât mama sa, pe măsură ce se apropie de capătul şirului, a treisprezecea.

— Da, cu timpul am ajuns să o văd şi pe ea.

— Nu de la bun început?

— Nu. În timp. Am văzut puterea acumulându-se, apropiindu-se de perfecţiune, am văzut-o crescând datorită bărbaţilor puternici ai familiei. L-am văzut pe Julien mai puternic decât sora lui, Katherine. L-am văzut pe Cortland. Am văzut calea către poartă. Şi acum, eşti aici.

— Când le-ai spus vrăjitoarelor despre cea de-a treisprezecea?

— Pe vremea lui Angélique. Dar trebuie să înţelegi că

vedeam lucrurile foarte simplu. Abia puteam explica. Pentru mine, cuvintele erau ceva cu totul nou. Procesul gândirii în timp, de asemenea. Şi astfel, profeţia a fost înconjurată de mister, nu intenţionat, ci din întâmplare. Şi, cu toate acestea, acum este pe cale să se împlinească.

— Le-ai promis *numai* serviciile tale, de-a lungul secolelor?

— Nu este de-ajuns? Nu înţelegi cât de mult înseamnă? Stai în casa creată de mine şi de serviciile mele. Visezi să construieşti spitale cu ajutorul bogăţiilor care au ajuns la tine prin intermediul meu. Tu singură i-ai spus lui Aaron că eu sunt creatorul vrăjitoarelor Mayfair. Era adevărat. Uită-te la familia asta, atât de mare. Toată bogăţia ei de la mine vine. Generozitatea mea a hrănit şi a îmbrăcat un lung şir de bărbaţi şi femei care nici măcar nu ştiu de existenţa mea. Este de ajuns să ştii *tu.*

— N-ai promis nimic altceva?

— Ce altceva aş putea oferi? Când voi avea trup, te voi sluji, ca şi acum. Voi fi iubitul şi confidentul tău, elevul tău. Nimeni nu-ţi poate sta în cale dacă mă ai lângă tine.

— Salvate. Care este legătura? Vechea profeţie spune că, atunci când poarta se va deschide, vrăjitoarele vor fi salvate.

— Din nou, îmi citezi cuvinte vechi, fragmente.

— Da, dar tu îţi aminteşti totul. Întoarce-te la ideea asta, că vrăjitoarele vor fi salvate.

— Cele treisprezece vrăjitoare se vor bucura în momentul triumfului meu final. Pentru că, prin victoria lui Lasher, credinciosul lor servitor, suferinţele lui Suzanne şi ale lui Deborah vor fi răzbunate. Când Lasher va păşi pe poartă, Suzanne nu va fi murit în van. Nici Deborah.

— Acesta era sensul cuvântului „salvate“?

— Acum ai întreaga explicaţie.

— Şi cum se va întâmpla? Îmi spui că vei şti atunci când voi şti şi eu, însă nu ştiu încă.

— Îşi aminteşti ce i-ai spus lui Aaron – că sunt viu, că celulele mele pot fuziona cu alte celule, că este posibil prin mutaţie.

— Da, însă ţi-e teamă. Ţi-e teamă să nu te trezeşti captiv într-o formă din care nu poţi scăpa. Îţi dai seama ce înseamnă să fii om, din carne şi oase? Îţi poţi pierde nemurirea. În procesul de transmutaţie poţi fi distrus chiar.

— Nu. Nu voi pierde nimic. Iar când voi prelua noua formă, îţi voi deschide şi ţie calea către o nouă formă. Ai ştiut dintotdeauna. Ai ştiut de când ai auzit prima dată legenda. Ştiai de ce sunt douăsprezece morminte şi o poartă.

— Spui că pot deveni şi eu nemuritoare.

— Da.

— Vezi asta?

— Asta am văzut mereu. Eşti perechea mea perfectă. Eşti cea mai puternică dintre vrăjitoare. Ai tăria lui Julien şi a lui Mary Beth. Ai frumuseţea lui Suzanne şi a lui Deborah. Toate sufletele celor morţi sunt în sufletul tău. Călătorind prin misterul celulelor, au ajuns la tine. Eşti strălucitoare ca Charlotte. Eşti mai frumoasă decât Marie Claudette sau Angélique. Focul care arde în tine este mai puternic decât al Margueritei sau al bietei mele Stella; iar viziunea ta este mai cuprinzătoare decât a minunatei Antha sau a lui Deirdre. Tu eşti aleasa.

— Sufletele morţilor sunt încă aici, în casă?

— Sufletele morţilor nu mai sunt pe acest pământ.

— Atunci ce a văzut Michael în camera asta?

— A văzut amintirile lăsate în urmă de ei. Amintirile astea s-au trezit la viaţă pentru el, când a atins anumite obiecte. Ca şanţurile unui disc. Când le atinge acul, auzi vocea cântând. Deşi cântăreţul nu este acolo.

— Dar de ce l-au năpădit când a atins păpuşile?

— Ţi-am mai spus, erau amintiri. Ca şi cum ai lua fotografia mamei tale şi ai ridica-o la lumină. În razele soarelui, ochii ei par plini de viaţă. Poţi crede că se poate comunica cumva cu un suflet mort, că, dincolo de această lume, se întinde eternitatea. Însă ochii mei nu văd această eternitate. Eu văd numai stelele.

— Au ajuns la sufletele morţilor prin intermediul

păpuşilor.

— Ca atunci când te rogi. Şi când eşti copleşit de amintiri. Nimic mai mult. Sufletele morţilor nu sunt aici. Sufletul lui Suzanne a trecut pe lângă mine, s-a înălţat. Sufletul lui Deborah a zburat ca şi cum ar fi avut aripi când corpul ei a căzut din turla bisericii. Păpuşile sunt doar amintiri, nimic mai mult. Dar, de ce nu înţelegi? Lucrurile astea nu mai au nicio importanţa acum. Păpuşile, smaraldul, sunt doar embleme. Suntem gata să ieşim din acest tărâm al emblemelor, amintirilor şi profeţiilor. Ne îndreptăm către o nouă existenţă. Gândeşte-te la un prag, dacă vrei. Odată ce l-am trecut, suntem eliberaţi, lumea este a noastră.

— Iar transmutaţia poate fi repetată. Asta vrei să cred?

— Ştii asta, Rowan. Citesc peste umărul tău în cartea vieţii. Toate celulele vii se înmulţesc. În formă umană, voi putea şi eu asta. Iar celulele mele pot fi grefate pe ale tale, Rowan. Există posibilităţi la care nici nu îndrăznim să visăm încă.

— Iar eu voi deveni nemuritoare.

— Da. Perechea mea. Iubita mea. Nemuritoare, ca şi mine.

— Când se va întâmpla asta?

— O să aflu când vei şti tu. Iar tu vei afla foarte curând.

— Chiar ai încredere în mine, nu-i aşa? Dar nu ştiu cum. Ţi-am mai spus.

— Dar visurile tale ce-ţi spun?

— Sunt coşmaruri. Sunt pline de imagini pe care nu le înţeleg. Nu ştiu de unde vine corpul întins pe masă. Nu ştiu ce caută Lemle acolo. Nu înţeleg ce vor de la mine şi nu vreau să-l văd pe Jan van Abel doborât din nou. Nu pricep nimic.

— Linişteşte-te, Rowan. Lasă-mă să te alin. Visurile îţi vorbesc. Dar, cu siguranţă, vei afla singură în cele din urmă. Adevărul va răsări din adâncurile minţii tale.

— Nu, nu te apropia de mine. Vorbeşte-mi. Nimic mai mult.

Tăcere.

— Tu eşti poarta, draga mea. Tânjesc după un trup. Nu mai pot îndura singurătatea. Nu vezi că momentul se apropie? Mama mea, frumoasa mea… Voi renaşte.

Închise ochii, simţindu-i buzele pe gât, simţindu-i degetele cum îi alunecă pe spate. Apoi mâna puternică, apucându-i sexul, degetele strecurându-se în ea, buzele lui sărutând-o. Degetele jucându-se cu sânii ei, dureros, dar înfiorând-o de plăcere.

— Lasă-mă să te cuprind în braţe, şopti el. Vor veni alţii. Le vei aparţine, iar eu te voi urmări de la distanţă, privindu-te, sorbindu-ţi cuvintele de pe buze, ca pe picături de apă care-mi sting setea. Lasă-mă să te îmbrăţişez acum. Dăruiește-mi orele astea, frumoasa mea Rowan…

Se simţi ridicată pe sus; întunericul dansa în jurul ei, mâini puternice o răsuceau şi o mângâiau pe tot corpul. Forţa gravitaţiei dispăruse; îl simţea tot mai puternic, mai cald.

Vântul rece făcea geamurile să tremure. Casa imensă, goală, părea inundată de şoapte. Simţea că pluteşte. Se întoarse, sprijinindu-se de braţele nevăzute care o susţineau, simţind cum îi desparte picioarele. Da, fă-o.

— Cum ştii că se apropie clipa? şopti ea.

— Curând, iubita mea.

— Nu pot.

— Ba da, vei putea, frumoasa mea. Ştii asta. Vei vedea…

PATRUZECI ŞI OPT

Se întuneca, iar vântul se înteţise când coborî din maşină, însă casa arăta veselă şi primitoare, cu ferestrele inundate de o lumină galbenă, caldă.

Aaron îl aştepta lângă uşă, încotoșmănit bine, cu fularul legat la gât.

— Uite, asta-i pentru tine, spuse Michael. Crăciun fericit, prietene. Îi întinse o sticlă ambalată în hârtie verde. Mă tem că nu e cine ştie ce. Dar este cel mai bun coniac pe care l-am găsit.

— Foarte frumos din partea ta, îi spuse Aaron zâmbind. O să-l savurez. Fiecare picătură. Intră, nu sta în frig. Am şi eu ceva pentru tine. O să-ţi arăt mai târziu. Haide, intră.

Aerul cald era o plăcere. Iar în sufragerie trona un brad imens, superb împodobit cu ornamente aurii şi argintii, ceea ce-l surprinse pe Michael, pentru că nu ştia că cei din Talamasca sărbătoresc Crăciunul. Iar camera era încălzită de focul generos ce ardea în cămin.

— Este o sărbătoare veche, Michael, spuse Aaron, anticipând întrebarea. Lăsă darul pe masă. Dinainte de Hristos. Solstiţiul de iarnă – momentul când toate forţele pământului sunt la apogeul puterii. Probabil de aceea a ales Fiul Domnului să se nască atunci.

— Da, sigur, chiar m-ar ajuta să pot crede în Fiul Domnului, spuse Michael. Sau în forţele pământului.

Se simţea bine acolo. Era o senzaţie de casă liniştită şi confortabilă de ţară, o încăpere simplă, cu şemineul mare, alimentat cu lemne, nu cărbuni.

Michael îşi scoase haina şi mănuşile şi i le dădu lui Aaron, apoi îşi întinse mâinile la foc, să se încălzească. Părea să nu mai fie nimeni în casă, doar din bucătărie se auzeau nişte zgomote stinse. Vântul bătea cu furie în ferestre. Chiar împodobite cu flori de gheaţa, lăsau să se

vadă peisajul verde de afară.

Tava cu cafea îi aştepta, deja pregătită, iar Aaron îi făcu semn lui Michael să se aşeze pe scaunul din stânga şemineului.

După ce se aşeză, simţi că se relaxează. Îi venea să strige. Respiră adânc, plimbându-şi privirea în jur, apoi, fără nicio introducere, începu:

— Se întâmplă, spuse cu voce tremurătoare. Nu-i venea să creadă că ajunsese aici, că vorbea aşa despre ea, dar continuă. Mă minte. E acolo cu ea, iar ea minte. Zi şi noapte, de când m-am întors.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, spuse Aaron serios, cald.

— Nici măcar nu m-a întrebat de ce m-am întors mai devreme de la San Francisco. Nici măcar o dată. Ca şi cum ar fi ştiut. Iar eu eram înnebunit când am sunat-o de la hotel. Ţi-am spus la telefon ce s-a întâmplat. Am crezut că fiinţa aia încearcă să mă omoare. Nici măcar nu m-a întrebat ce s-a întâmplat.

— Mai spune-mi o dată totul

— Doamne, Aaron, acum ştiu că erau Julien şi Deborah. Nu mai am nicio îndoială. Nu ştiu la ce se referă pactul sau promisiunea. Dar ştiu că Julien şi Deborah sunt de partea mea. L-am văzut pe Julien. L-am văzut privindu-mă din autobuz şi totul era atât de ciudat, parcă încerca să vorbească şi să se mişte şi nu putea.

Aaron râmase tăcut. Se sprijinea cu cotul pe braţul scaunului, cu bărbia în palmă. Părea îngrijorat, atent, îngândurat.

— Continuă, îl îndemnă.

— Dar esenţial este că imaginea asta a fost de-ajuns ca să-mi amintesc totul. Nu mai ştiu fiecare cuvânt pe care l-a spus. Dar mi-a rămas senzaţia aceea. Vor să intervin. Mi-au spus ceva despre „instrumentele omeneşti care mă slujesc“. Am auzit din nou cuvintele acelea. Am auzit-o pe Deborah vorbindu-mi. Era Deborah. Doar că nu arăta ca în tablou, Aaron. O să-ţi dau cea mai convingătoare dovadă.

— Da…

— Ce ți-a spus Llewellyn. Aminteşte-ţi. A spus că l-a

văzut pe Julien în vis, dar nu era acelaşi cu Julien pe când trăia. Îţi aminteşti? În viziunea mea, Deborah era altfel. Şi pe strada aia din San Francisco i-am simţit pe amândoi, şi erau aşa cum îi ţineam minte – înţelepţi şi buni, şi ştiau atâtea, Aaron. Ştiau că Rowan este în pericol şi că trebuie să fac ceva. Doamne, când mă gândesc la figura lui Julien. Era atât de… imperativ, însă calm în acelaşi timp. Nu ştiu cum să-ţi descriu. Era preocupat, însă atât de liniştit…

— Cred ca ştiu ce vrei să spui.

— Du-te acasă, m-au îndemnat, du-te acasă. Este nevoie de tine acolo. Aaron, de ce nu s-a uitat în ochii mei pe stradă?

— Pot fi nenumărate motive. Totul se leagă. Dacă ei există undeva, le este greu să se întoarcă aici. Nu şi pentru Lasher. Iar asta este esenţial dacă vrem să înţelegem ce se întâmplă. Dar voi reveni. Continuă…

— Cred ca bănuieşti urmarea. Mă întorc, avion particular, limuzina, tot tacâmul, varul Ryan s-a ocupat de toate, de parcă aş fi fost cine ştie ce vedetă, iar ea nici măcar nu mă întreabă ce s-a întâmplat. Pentru că nu mai este ea însăşi. O preocupa ceva. Zâmbeşte şi se preface că se uită la mine, cu ochii ei mari şi trişti. Aaron, partea cea mai dureroasă este…

— Spune-mi, Michael.

— Mă iubeşte, Aaron. Parcă mă roagă fără cuvinte să nu o întreb nimic. Ştie că simt că mă înşală. Simt asta când o ating! Iar ea ştie. Şi, în tăcere, mă imploră să nu spun nimic, să nu o oblig să mă mintă. E disperată, Aaron. Pot să jur că e chiar speriată.

— Da. Este prinsă. Mi-a vorbit despre asta. Se pare că au găsit o formă de a comunica după ce ai plecat tu. Poate chiar înainte.

— Ştiai? Şi de ce nu mi-ai spus?

— Michael, luptăm cu o creatură care ştie şi ce vorbim acum.

— Oh, Doamne!

— Nu există loc în care ne-am putea ascunde, spuse Aaron. Poate doar în sanctuarul minţii noastre. Rowan mi-a

spus multe. Dar esenţial este că, acum, toată lupta este în mâinile ei.

— Aaron, trebuie să existe ceva ce putem face. Ştiam că se va întâmpla asta, ştiam ca se va ajunge aici. Ştiai asta dinainte să mă fi văzut vreodată.

— Michael, asta-i şi ideea. Ea este singura care poate face ceva. Şi, iubind-o, fiind aproape de ea, foloseşti acele instrumente umane.

— Nu este de-ajuns! Nu putea suporta aşa ceva. Se ridică, plimbându-se agitat un timp, apoi se sprijini de şemineu, cu ochii la foc. Ar fi trebuit să mă suni, Aaron. Ar fi trebuit să-mi spui.

— Uite, descarcă-ţi furia pe mine, dacă te ajută, dar trebuie să înţelegi că mi-a interzis să iau legătură cu tine, m-a ameninţat. Unele dintre ameninţările ei erau îndulcite, sunau a avertisment – că prietenul ei invizibil vrea să mă omoare şi o va face în curând – însă erau ameninţări în toată regula.

— Isuse, când s-a întâmplat asta?

— Nu contează. Mi-a spus sa mă întorc în Anglia, cât încă mai pot.

— Ţi-a spus ea asta? Şi ce altceva?

— Am preferat să n-o ascult. Însă, sincer sa fiu, nu ştiu ce pot face. Ştiu că voia să rămâi în California, pentru că simţea că acolo eşti în siguranţă. Dar, vezi tu, situaţia a devenit prea complicată, simpla interpretare a cuvintelor ei nu ajunge.

— Nu ştiu ce vrei să spui. Ce este o interpretare literală? Ce altă interpretare le poţi da? Nu înţeleg.

— Michael, vorbea în şarade. Nu era atât o discuţie, cât un tur de forţă. Din nou, trebuie să-ţi reamintesc, dacă vrea, creatura asta poate fi aici cu noi, în această camera. Nu există loc sigur în care să putem complota împotriva ei. Imaginează-ţi un meci de box în care adversarii îşi pot citi gândurile. Imaginează-ţi un război, în care fiecare strategie posibilă este cunoscută telepatic de la bun început.

— Mai multe riscuri, mai incitant, dar nu imposibil.

— De acord cu tine, însă n-are niciun sens să-ţi spun tot ce mi-a zis Rowan. Este de-ajuns să te asigur că ea este cel mai puternic adversar pe care l-a avut vreodată fiinţa asta.

— Aaron, ai avertizat-o demult să nu permită creaturii ăsteia s-o îndepărteze de noi. Ai prevenit-o că va încerca să o despartă de cei pe care îi iubeşte.

— Aşa este. Şi sunt sigur că n-a uitat, Michael. Şi, crede-mă, de atunci i-am tot adus argumente. I-am explicat cât se poate de clar de ce nu trebuie să îngăduie mutaţia acestei creaturi. Însă decizia îi aparţine.

— Vrei să spui că nu putem decât să aşteptam, s-o lăsam să lupte singură?

— Spun că faci exact ce erai menit să faci. Iubeşte-o. Fii lângă ea. Aminteşte-i, prin simpla ta prezenţă, de tot ce este natural şi bun. Aceasta este o luptă între natural şi nenatural, Michael. Indiferent din ce-ar fi făcută creatura aia, indiferent de unde vine – este o luptă între viaţa normală şi anomalie. Între evoluţie, de o parte, şi intervenţie dezastruoasă, pe de alta. Ambele au misterele şi miracolele lor şi nimeni nu ştie asta mai bine decât Rowan.

Se ridică şi îşi puse mâna pe umărul lui Michael.

— Stai jos şi ascultă-mă, spuse el.

— Te-am tot ascultat, răspunse Michael furios. Însă făcu ce i se spusese. Se aşeză pe marginea scaunului, strângându-şi pumnii, fără să se poată controla.

— Toată viaţa Rowan s-a confruntat cu această luptă între natural şi anormal. Rowan este o persoană conservatoare, în esenţa. Iar creaturile ca Lasher nu pot schimba natura fundamentală a cuiva. Pot numai să modifice tendinţe care deja există. Nimeni nu şi-a dorit acea minunată rochie de mireasă mai mult decât Rowan. Nimeni nu-şi doreşte o familie mai mult decât ea. Nimeni nu doreşte copilul pe care-l poartă mai mult decât ea.

— Nici măcar nu vorbeşte despre copil, Aaron. De când am venit acasă, n-a scos un cuvânt despre el. Am vrut să anunţ întreaga familie în seara asta, însă ea nu a fost de acord. Spune că nu este pregătită. Şi petrecerea asta este

un chin pentru ea. A acceptat numai pentru Bea.

— Da, ştiu.

— Vorbesc tot timpul despre copil. O sărut şi îi povestesc despre Chris, numele pe care l-am ales, iar ea zâmbeşte, însă parcă n-ar fi Rowan. Aaron, dacă nu câştigă lupta cu el, o voi pierde, şi pe ea şi pe copil. Numai la asta mă gândesc. Nu ştiu nimic despre mutaţii, monştri, şi… şi fantome care vor să prindă viaţă.

— Du-te acasă şi stai cu ea. Fii aproape de ea. Asta ţi-au spus să faci.

— Şi să n-o întreb nimic? Asta-mi ceri?

— Dacă faci asta, o s-o obligi să te mintă. Sau, mai rău.

— Şi dacă ne întoarcem împreună acolo şi încercăm să discutam cu ea, să o convingem să-i întoarcă spatele creaturii?

Aaron dădu din cap.

— Am discutat deja cu ea între patru ochi, Michael. De aceea m-am scuzat că nu pot veni în seara asta. N-aş face decât să provoc, prin simpla mea prezenţa. Dacă aş crede că foloseşte la ceva, aş veni. Aş risca orice, dacă aş putea fi de vreun ajutor, însă nu pot.

— De ce eşti atât de sigur de asta, Aaron?

— Nu mai am niciun rol, Michael. Nu eu am avut viziuni, ci tu. Julien şi Deborah ţie ţi-au vorbit. Pe tine te iubeşte Rowan.

— Nu ştiu dacă voi putea rezista.

— Vei putea. Fă orice pentru asta. Şi rămâi lângă ea. Fă-o să înţeleagă – prin orice mijloace – că pentru ea eşti acolo.

Michael încuviinţă din cap.

— Bine, spuse el. E ca şi cum m-ar înşela, ştii?

— Nu gândi aşa. Nu te înfuria.

— Asta-mi spun şi eu tot timpul.

— Mai este ceva. Probabil nu va conta în cele din urmă. Dar vreau să-ţi spun asta. Dacă mi se întâmpla ceva, ei bine, trebuie să afli.

— Crezi că o să se întâmple ceva?

— Habar n-am, sincer. Însă ascultă-mă. De secole ne

preocupă natura acestor entităţi fără trup. Nu există cultură pe lumea asta care să nu vorbească de existenţa lor. Însă nimeni nu ştie ce sunt cu adevărat. Biserica catolică îi consideră demoni. Au explicaţii teologice complicate pentru existenţa lor. Le consideră creaţii ale răului, pornite să distrugă. Acum, toate astea sunt uşor de combătut, dar catolicii ştiu multe despre puterile şi slăbiciunile acestor fiinţe. Însă mă abat de la subiect. Ideea este că noi, cei din Talamasca, am considerat întotdeauna că aceste creaturi sunt similare spiritelor morţilor care încă nu au părăsit pământul. Am crezut sau am considerat de la sine înţeles că sunt lipsite de trup, au inteligenţă şi sunt blocate undeva pe un tărâm aproape de cei vii.

— Iar Lasher ar putea fi o fantomă, asta vrei să spui?

— Da. Însă important este că Rowan pare să creadă că a descoperit ce sunt aceste fiinţe. Pretinde că Lasher posedă structură celulară şi că toate componentele de bază ale vieţii organice există în el.

— Atunci este doar o creatură bizară, nu?

— Nu ştiu. Însă m-am gândit că poate aşa-numitele spirite ale morţilor sunt făcute din aceleaşi componente. Poate că partea inteligentă din noi, atunci când părăseşte trupul, ia o parte de viaţă cu ea. Poate că trecem printr-o metamorfoză, nu prin moarte fizică. Şi toate cuvintele vechi – corp eteric, corp astral, spirit – sunt numai termeni care denumesc această structură celulară care rămâne atunci când trupul dispare.

— Toate astea mă depăşesc, Aaron.

— Da, te-am îngropat în teorii. Cred că ce vreau să spun este… că poate şi morţii pot face aceleaşi lucruri ca şi fiinţa asta. Sau, şi mai important, chiar dacă Lasher are această structură, ar putea fi spiritul malefic al cuiva care a trăit cândva.

— Asta-i o discuţie pentru biblioteca ta din Londra, Aaron. Într-o bună zi, poate vom sta lângă foc şi vom mai vorbi despre asta. Acum trebuie să plec acasă, şi am de gând să nu mă mişc de lângă ea. Voi face tot ce mi-ai spus, tot ce m-au sfătuit şi ei. Pentru că e tot ce pot să fac

pentru ea. Şi pentru tine. Nu pot să cred că-i va permite fiinţei ăleia să facă rău cuiva. Dar, aşa cum ai spus şi tu, ceea ce am de făcut este simplu.

— Da, ai dreptate, spuse Aaron. Însă mă tot gândesc la ce spuneau bătrânii. Despre salvare. Ce legendă ciudată!

— S-au înşelat. Ea este poarta. Am ştiut asta atunci când am văzut cavoul familiei.

Aaron oftă şi scuturã din cap. Era evident că nu era mulţumit, că ar mai fi vrut să discute. Dar ce mai conta acum? Rowan era singură cu fiinţa aceea, care o îndepărta de Michael, iar Rowan ştia toate răspunsurile, nu? Creatura îi explica totul, iar Michael trebuia să ajungă acasă, lângă ea.

Îl privi nerăbdător pe Aaron cum se ridică şi se duce să-i aducă haina şi mănuşile.

Michael aştepta lângă uşă, uitându-se la bradul de Crăciun, cu luminiţele lui strălucitoare, chiar şi în plină zi.

— De ce a trebuit să înceapă totul atât de repede? şopti el. De ce acum, de ce în perioada asta din an? Însă ştia răspunsul. Tot ce se întâmpla avea cumva legătură. Toate aceste daruri serveau unui deznodământ final, chiar şi neputinţa lui.

— Te rog să ai grijă, spuse Aaron.

— Da, mâine seară mă voi gândi la tine. Ştii, pentru mine Crăciunul a fost întotdeauna un fel de An Nou. Nu ştiu de ce. Trebuie să fie sângele irlandez.

— Sângele catolic, spuse Aaron. Înţeleg.

— Dacă începi mâine seară sticla, ia o înghiţitură şi pentru mine.

— Sigur. Şi, Michael… dacă, indiferent de motiv, tu şi Rowan vreţi să veniţi aici, uşa vă este deschisă. Zi şi noapte. Gândeşte-te la mine ca la un refugiu.

— Mulţumesc, Aaron.

— Mai e ceva. Dacă ai nevoie de mine, dacă vrei într-adevăr să vin şi crezi că ar trebui să fac asta, te voi asculta.

Michael era gata să protesteze, să spună că locul lui Aaron este aici, însă văzu că, brusc, îşi schimbase

expresia, se înveselise. Îi arată spre geam:

— Ninge, Michael, uită-te, e zăpadă adevărată. Nu-mi vine să cred. Nici în Londra nu ninge, dar ninge aici.

Deschise uşa şi ieşiră împreună pe verandă. Ninsoarea cădea cu fulgi mari, alunecând cu incredibilă încetineală şi graţie prin aerul liniştit, către pământ. Cădea pe crengile întunecate ale stejarilor, acoperindu-le cu un strat gros, alcătuind o cărare albă între şirurile de copaci, până departe.

Cădea pe câmpul deja alb, iar cerul era strălucitor şi lipsit de culoare, părând să se dizolve între fulgi.

— Ziua dinaintea Nopţii de Crăciun, Aaron, spuse Michael. Încercă să vadă întregul spectacol – această alee seculară, cu copaci bătrâni înălțându-și ramurile noduroase între fulgii jucăuși. Ce miracol, să ningă chiar acum! Oh, Doamne, totul ar fi fost atât de frumos dacă…

— Fie ca toate miracolele noastre să fie mărunte, Michael.

— Da, sunt cele mai bune, nu? Fii atent, nici măcar nu se topeşte când atinge pământul. Se aşază. O să avem un Crăciun alb, fără îndoială.

— O clipă! spuse Aaron. Era să uit. Cadoul tău de Crăciun e aici. Caută în buzunar şi scoase un pacheţel mic, plat. Deschide-l. Ştiu că am îngheţat amândoi, dar vreau să vezi.

Michael rupse ambalajul subţire, auriu, dezvelind o medalie veche, din argint, pe un lănțișor.

— Este Arhanghelul Mihail, spuse el, zâmbind. Aaron, este perfect. Mi-ai mişcat sufletul de irlandez superstiţios.

— Alungând diavolul în iad, spuse Aaron. L-am găsit într-un magazin mic, tu erai plecat. M-am gândit la tine. Ştiam că o să-ţi placă.

— Mulţumesc, prietene. Michael studie imaginea. Era aproape ştearsă, ca pe o monedă veche. Însă putea distinge arhanghelul înaripat alungând cu tridentul diavolul ce zăcea în flăcări. Ridică lănţişorul, care era destul de lung încât să nu fie nevoie să-l desfacă, şi şi-l puse la gât, lăsându-l să alunece pe sub haine.

Îl privi o clipă pe Aaron, apoi îl îmbrăţişa strâns.
— Să fii atent, Michael. Sună-mă cât mai curând.

PATRUZECI ŞI NOUĂ

Cimitirul era închis noaptea, dar asta nu conta. Nici întunericul, nici frigul. Poarta laterală putea fi deschisă cu uşurinţă, încuietoarea era stricată şi era foarte simplu să o împingă, apoi să o închidă în urma ei şi să meargă pe cărarea înzăpezită.

Îi era frig, însă nici asta n-avea nicio importanţă. Ninsoarea era atât de frumoasă. Voia să vadă mormântul acoperit de nea.

— O să-l găseşti tu pentru mine, nu-i aşa? şopti ea. Era aproape întuneric, oaspeţii vor sosi curând, n-avea prea mult timp.

— Ştii unde este, Rowan, spuse el cu vocea aceea blândă.

Avea dreptate. Ştia. Stătea în faţa mormântului, sub bătaia nemiloasă a vântului care pătrundea prin cămaşa subţire. Erau douăsprezece pietre funerare frumos înşirate, iar deasupra, statuia porţii.

— Nu voi muri niciodată.

— Asta este promisiunea, Rowan, pactul dintre mine şi tine. Suntem aproape de momentul începutului…

— Eu nu voi muri. Dar ce le-ai promis celorlalte? Le-ai promis ceva. Minţi.

Nu, iubita mea, nimeni nu mai contează acum, în afară de tine. Sunt moarte toate.

Oasele lor zac sub întunericul îngheţat. Şi corpul lui Deirdre, plin de substanţe chimice, rece în sicriul căptuşit cu satin. Rece şi mort.

— Mamă.

Nu te poate auzi, frumoasa mea, s-a stins. Dar noi suntem aici.

— Cum pot fi eu poarta? Aşa a fost menit?

Dintotdeauna, draga mea, iar clipa este aproape. Vei mai

petrece o noapte cu îngerul tău din carne şi oase, iar apoi vei fi a mea pentru totdeauna. Stelele se mişcă în ceruri. Alcătuiesc formaţiunea perfectă.

— Nu le văd. Nu vad decât ninsoarea.

Dar sunt acolo. Este acea parte a iernii când tot ce poate renaşte doarme adânc sub zăpadă.

Marmura era rece ca gheaţa. Îşi trecu degetele peste litere, Deirdre Mayfair. Nu putea ajunge la inscripţia de pe sculptură.

Vino, draga, să ne întoarcem în casă, la căldură. Se apropie clipa. Vin toţi – copiii mei, marele clan Mayfair, toţi descendenţii mei – îmbogăţiţi sub aripa mea protectoare. Înapoi lângă foc, iubita mea, însă mâine, mâine vom fi singuri în casă. Trebuie să-ţi alungi arhanghelul.

— Şi îmi vei arăta ce trebuie să fac?

— Ştii deja, draga mea. Ai ştiut întotdeauna, în vis, în inima ta. O luă înapoi prin zăpadă, simţindu-şi picioarele ude, dar nu conta. Străzile erau pustii şi străluceau în amurgul cernit. Zăpada era atât de uşoară încât părea o iluzie. Vor sosi curând.

Oare copilului îi era frig?

Lemle spusese:

— Sunt mii, milioane, azvârliţi ca gunoaiele prin canale în toată lumea, şi toate acele creiere şi organe micuţe sunt pierdute.

Întuneric şi veneau toţi. Era esenţial să pretindă că totul este normal. Mergea cât putea de repede. Simţea că-i arde gâtul. Însă aerul rece o alina, răcorind-o, domolindu-i febra.

Iar casa aştepta, întunecoasă. Se întorsese la timp.

— Şi dacă nu pot să-l fac să plece mâine? şopti ea. Se opri la poartă, uitându-se la ferestrele pustii. Ca în acea primă noapte, când Carlotta spusese: Vino. *Alege.*

Trebuie să-l faci să plece. Mâine, înainte să se întunece, draga mea. Dacă nu, îl omor.

— Nu, să nu faci asta. Nici măcar să nu spui aşa ceva. M-ai auzit? Nu trebuie sa păţească nimic. Ai auzit?

Stătea singură pe verandă, vorbind în vânt. Pretutindeni, ninsoare. Zăpadă în paradis, acoperind frunzele îngheţate ale bananierului, plutind printre tulpinile de bambus. Însă ce ar fi fost paradisul fără frumuseţea zăpezii?

— Ai înţeles? Nu îi vei face niciun rău. Sub nicio formă. Promite-mi. Trebuie să faci un pact cu mine. Nimic nu i se va întâmpla lui Michael.

Cum doreşti, draga mea. Şi eu îl iubesc. Însă mâine seară nu poate interveni între noi. Stelele formează configuraţia perfectă. Sunt martorele mele eterne, la fel de bătrâne ca şi mine, şi vor străluci deasupra mea când vine clipa. Clipa alegerii mele. Dacă vrei să-ţi salvezi muritorul de furia mea, să nu-l văd în ochi.

CINCIZECI

Se făcuse deja două dimineaţa şi încă nu plecaseră toţi. Nu mai văzuse niciodată atâţia oameni fericiţi, ignorând complet ce se petrecea de fapt.

Însă ce anume se petrecea de fapt? Era doar o casă mare, răsunând de râsete şi cântece, cu focuri arzând, înconjurată de zăpada care acoperea copacii, tufişurile şi potecile cu un alb strălucitor. Şi de ce nu s-ar fi distrat de minune?

Cum mai râdeau când se dezechilibrau pe dalele acoperite de zăpadă şi se loveau de ţurţuri. Înfofoliţi bine, copiii alergau şi se băteau cu bulgări, alunecând pe stratul îngheţat care acoperea pajiştea.

Chiar şi mătuşa Viv fusese încântată de zăpadă. Băuse prea mult sherry şi, în clipele acelea, îi amintea teribil de mama lui, deşi Bea şi Lily, care deveniseră cele mai bune prietene ale ei, nu păreau să observe.

Rowan se purtase perfect toata seara, cântase cu ei colinde, pozase pentru fotografii lângă brad.

Asta visase doar, feţe voioase, voci cântând vesel, oameni care ştiau să aprecieze acest moment – pahare ciocnite pentru încă un toast, sunetul melancolic al vechilor colinde.

— Atât de frumos să organizaţi totul aşa de curând după nuntă…

— … împreună din nou, ca în vremurile bune…

— Crăciunul, aşa cum ar trebui să fie.

Admiraseră cu toţii podoabele lui şi, chiar dacă li se spusese să nu facă asta, îşi înghesuiseră cadourile sub brad.

Fuseseră clipe când nu mai putea suporta. Urcase la etaj şi se plimbase pe terasă, se oprise lângă balustradă privind în jos, la luminile oraşului. Zăpadă pe acoperişuri, fulgi

strecurându-se pe streşini şi pe hornuri, alunecând atât de încet şi frumos, cât vedeai cu ochii.

Era tot ce-şi dorise vreodată, un Crăciun la fel de fastuos ca şi nunta, însă niciodată nu fusese atât de nefericit. De parcă fiinţa aia l-ar fi sugrumat. Ar fi vrut să lovească cu pumnii în zid. Era amărât, parcă ar fi jelit.

Şi, în liniştea prin care rătăcea, la etaj, departe de cei care petreceau, i se păru că îl simte. Când atingea uşile, i se părea că îl distinge în umbră.

— Eşti aici, Lasher. Ştiu că eşti aici.

Ceva se mişcă în întuneric, jucându-se cu el, alunecând pe lângă pereţi, fugind de el, apoi dispărând, şi se trezi singur, în holul abia luminat.

Oricine l-ar fi văzut, ar fi crezut că e nebun. Râse. Oare aşa păruse şi Daniel McIntyre, bătrânul beţiv rătăcitor? Sau ceilalţi soţi care știuseră secretul? Ori se refugiaseră în braţele amantelor – spre moarte sigură, se pare – ori se pierduseră neştiuţi. Cu el ce se va întâmpla?

Însă nu se terminase. Acesta era abia începutul, iar ea avea nevoie de timp. Trebuia să creadă că, în spatele rugăminţilor ei mute, dragostea pentru el aştepta să se dezvăluie din nou.

În cele din urma, plecară cu toţii.

Refuzaseră cu tact şi ultimele invitaţii pentru cina de Crăciun, promiseseră să se mai întâlnească. Mătuşa Viv urma să cineze cu Bea în ajunul Crăciunului, aşa că nu aveau de ce să-şi facă griji pentru ea. Puteau petrece Crăciunul numai ei, împreună.

Făcuseră schimb de fotografii, copiii adormiţi fuseseră luaţi pe sus, se îmbrăţişaseră încă o dată şi, în sfârşit, plecaseră.

Obosit şi îngrijorat, nu se grăbise deloc. Nu mai era nevoie să se prefacă. Oare cât de greu era pentru ea?

Îi era groază să urce. Se plimba prin toată casa, verificând ferestrele, sistemul de alarmă, dând drumul încet la apă, ca să nu îngheţe ţevile.

În cele din urmă, se întoarse în salon, în faţa bradului.

Un timp rămase întins pe sofa, uitându-se la foc, vorbind

în gând cu Julien şi Deborah, întrebându-i, cum o mai făcuse de o mie de ori, ce ar fi trebuit să facă?

În cele din urmă, urcă scările. Dormitorul era cufundat în linişte şi întuneric. Se băgase toată sub paturi, i se vedea doar părul pe pernă, şi avea faţa întoarsă.

De câte ori nu încercase să-i surprindă privirea, însă nu reuşise? Oare observase cineva că nu-şi spuseseră o vorbă? Toţi erau atât de convinşi că sunt fericiţi. Aşa cum fusese şi el.

Se duse la fereastră şi trase draperia grea din damasc, ca să se mai uite o dată la ninsoare. Trecuse de mult de miezul nopţii, era deja ajunul Crăciunului. Iar diseară, momentul magic în care să se gândească la viaţa lui, la ce realizase, să viseze şi să facă planuri pentru anul următor.

Rowan, nu se va termina aşa. E doar o neînţelegere. Ştia de la început, mult mai mult decât ceilalţi…

Se întoarse şi îi văzu mâna pe pernă, subţire şi frumoasă, cu degetele uşor îndoite.

Se apropie uşor de ea. Voia să-i atingă mâna, să-i simtă căldura pe degete, să o ţină, ca şi cum ar fi salvat-o de la înec. Însă nu îndrăzni.

Inima îi bătea cu putere şi simţi din nou durerea aceea în piept când întoarse privirea. Şi atunci îi văzu faţa.

Avea ochii deschişi. Îl fixa, în întuneric. Iar buzele i se lăţiră încet într-un rânjet răutăcios.

Încremeni. Era palidă în lumina difuză de afară, cu figura împietrită, ca de marmură, zâmbetul îngheţat şi ochii sclipind, ca nişte bucăţele de sticlă. Simţi cum i se accelerează pulsul, iar durerea i se răspândi în tot pieptul. Se uita în continuare la ea, incapabil să-şi mute privirea, iar apoi, fără să-şi dea seama de ce face, întinse mâna şi o prinse de încheietură.

Tresari din tot corpul, masca răutăcioasă dispăru total, iar ea se ridică brusc, speriată şi confuză.

— Ce este, Michael? Îşi mută privirea spre încheietură, iar el îi dădu drumul. Mă bucur că m-ai trezit, şopti ea. Privea în gol, iar buzele îi tremurau. Am avut un coşmar cumplit.

— Ce ai visat, Rowan?

Rămase nemişcată, apoi îşi frânse mâinile. Îşi aminti vag că o mai văzuse cândva făcând gestul ăsta disperat.

— Nu ştiu, şopti ea. Nu ştiu ce era. Un loc… cu secole în urmă, şi doctorii ăştia, adunaţi cu toţii. Şi corpul acela de pe masă era atât de mic. Vocea ei era încărcată de durere şi, dintr-o dată, ochii i se umplură de lacrimi.

— Rowan.

Ridică mâna. Pe când se aşează lângă ea, pe pat, îi acoperi buzele cu degetele.

— Nu spune nimic, Michael, te rog. Nici măcar un cuvânt.

Îşi scutură capul frenetic.

Uşurat şi îndurerat, o mângâie uşor pe gât, încercând să nu cedeze şi el nervos.

Ştii că te iubesc, ştii tot ce vreau să-ţi spun.

Când se mai potoli, îi luă mâinile şi i le strânse tare, închizând ochii.

Ai încredere în mine, Michael.

— Bine, şopti el. Bine. Se dezbrăcă şi se băgă lângă ea în pat, simţindu-i mirosul proaspăt, şi rămase nemişcat, cu ochii larg deschişi, gândindu-se că nu ar avea odihnă simţind-o cum tremură lângă el. Apoi, pe măsură ce trecea timpul, corpul ei se relaxă şi când văzu ca a închis ochii, adormi.

Când se trezi, era după-amiază târziu. Era singur, iar în dormitor era sufocant de cald. Făcu un duş, se îmbrăcă şi coborî. Nu o găsea nicăieri. Beculeţele luminau bradul, însă casa era goală.

O căută pe rând în toate camerele.

Ieşi din casă, în frig, şi rătăci prin gradina îngheţată, unde zăpada se transformase într-un strat strălucitor de gheaţă, peste poteci şi iarbă. Înapoi la stejar, căutând-o, însă nici urmă de ea.

În cele din urmă, se îmbrăcă şi ieşi să se plimbe.

Cerul era albastru şi senin. Totul era minunat, alb, cum fusese cu ani în urma, ultimul Crăciun pe care-l petrecuse

aici.

Îl cuprinse panica.

Era ajunul şi nu pregătiseră nimic. Avea un cadou pentru ea, ascuns în cămară, o oglindă micuţă din argint pe care o găsise într-un magazin din San Francisco şi o ambalase cu grijă, înainte să plece, însă ce mai conta, când ea avea toate bijuteriile şi aurul şi bogăţiile pe care şi le-ar fi putut imagina? Iar el rămăsese singur, cu gândurile lui.

Ajunul Crăciunului, iar orele înaintau cu greu.

Se duse la magazinul din Washington Avenue, înţesat de cumpărători, şi luă un curcan şi tot felul de alte mărunţişuri necesare, scotocindu-se în buzunare după bancnote, ca un beţiv ce căuta în zadar încă un ban pentru o sticlă de băutură pe care nu avea cu ce să o plătească. Oamenii în jur râdeau şi pălăvrăgeau despre ninsoare. Crăciun alb în New Orleans. Se trezi holbându-se la ei ca la nişte animale stranii. Şi toate zgomotele îl făceau să se simtă mărunt şi singur. Luă plasele grele într-o singura mână şi porni spre casă.

Abia făcuse câţiva paşi când văzu clădirea în care lucrase tatăl lui. Era total refăcută; abia dacă o mai recunoscu, doar că rămăsese în acelaşi loc şi avea încă poarta arcuită prin care ieşea în goană maşina de pompieri când era el copil. Stătuse împreuna cu tatăl lui acolo, pe trotuar. Probabil că părea beat, holbându-se la clădirea tăcută, toţi pompierii având probabil destulă minte încât să stea înăuntru, la adăpost. Cu ani în urma, de Crăciun, tatăl lui murise luptând cu flăcările.

Când se uită în sus spre cer, îşi dădu seama că se însera. Ajunul Crăciunului şi absolut totul era pe dos.

Nu-i răspunse nimeni la uşă. Doar bradul strălucea în salon. Îşi şterse picioarele pe preş şi traversă din nou holul lung, simţind că îl dor mâinile şi faţa din cauza frigului. Despachetă totul şi lăsă curcanul deoparte, gândindu-se că va face totul ca la carte, iar la miezul nopţii masa va fi gata, exact la ora când, pe timpuri, se îngrămădeau cu toţii în biserică pentru slujba de la miezul nopţii.

Nu era Sfânta Împărtăşanie, însă era cina lor, împreună, de Crăciun, iar casa nu era bântuită şi întunecată.

Mergi mai departe.

Ca un preot care-şi vânduse sufletul diavolului, îndreptându-se către altarul Domnului pentru a rosti liturghia.

Pregăti totul pe masă. Nu era prea devreme ca să înceapă. Scoase lumânările. Trebuia să găsească şi sfeşnicele. Şi, cu siguranţă, Rowan era undeva pe-aproape. Poate ieşise şi ea să se plimbe, iar acum venea acasă.

În bucătărie era întuneric. Ningea iar. Vru să aprindă lumina. De fapt, voia să vadă toată casa inundată de lumină. Însă nu se mişcă. Rămase acolo, uitându-se în gradină la zăpada care se topea când atingea apa din piscină. Deja se formase o pojghiţă de gheaţă pe la margini. O văzu sclipind şi se gândi cât de rece trebuie să fie apa.

Rece ca Pacificul, în acea dimineaţa de duminică când stătuse acolo, pustiit şi uşor speriat. Calea parcursă din momentul acela i se părea nesfârşit de lungă. Parcă energia şi voinţa îl părăsiseră, iar camera rece îl ţinea prizonier, şi nu putea mişca un deget pentru a se simţi în siguranţă sau a se încălzi.

Trecuse mult timp. Se aşeză la masă, aprinse o ţigară şi privi cum coboară întunericul. Ninsoarea încetase şi totul era din nou acoperit de un strat alb, proaspăt.

Era timpul să facă ceva, să înceapă să pregătească cina. Ştia, dar nu se putea mişca. Mai fumă o ţigară, calmându-se la vederea punctului luminos şi, după ce o stinse, rămase locului, fără să facă un gest, aşa cum stătuse ore întregi pe Liberty Street, cuprins de panică, incapabil să gândească sau să se mişte.

Nu ştia cât timp trecuse. Însă, la un moment dat, luminile piscinei se aprinseră, strălucind orbitor în bezna nopţii, transformând piscina într-o bucată mare de sticlă albastră. Frunzişul întunecat căpătă viaţă, devenind martor. Iar pământul căpătă o strălucire fantomatică.

Nu era singur. Ştia asta şi îşi dădu seama că este de

ajuns să întoarcă capul pentru a o vedea lângă uşa cămării, cu braţele încrucişate, cu figura şi umerii profilându-se pe dulapurile din spate, respirând uşor, abia auzit.

Niciodată nu fusese atât de îngrozit. Se ridică, îşi puse pachetul de ţigări în buzunar şi, când ridică ochii, deja dispăruse.

Porni în urma ei, traversând grăbit sufrageria întunecoasă, ajunse din nou în hol şi atunci o văzu, în lumina bradului, lângă uşa albă.

Văzu forma distinctă şi perfectă de gaură de cheie în jurul ei şi i se păru teribil de mică, iar pe măsură ce se apropia simţi cum îl şochează calmul ei. Când, în sfârşit, ajunse destul de aproape pentru a-i vedea trăsăturile, îl cuprinse groaza.

Însă nu era figura aceea împietrită din noaptea trecută. Îl privea pur şi simplu, iar lumina bradului se reflecta în ochii ei.

— Tocmai voiam să pregătesc masa. Am cumpărat tot ce ne trebuie. Cât de nesigură îi era vocea. Cât de tristă. Încercă să-şi revină. Respiră adânc şi îşi băgă mâinile în buzunare. Pot să încep acum. E un curcan mic. În câteva ore e gata, am totul. O să punem masa, setul de porţelan pe care încă nu l-am folosit. N-am mâncat niciodată la masa aia, împreună. E… noaptea de Ajun.

— Trebuie să pleci, spuse ea.

— Nu… nu înţeleg.

— Trebuie să pleci chiar acum.

— Rowan?

— Du-te, Michael. Trebuie să rămân singură.

— Draga mea, nu înţeleg, ce vrei să spui?

— Ieşi, Michael. Vocea i se înăspri. Vreau să pleci.

— Este Ajunul Crăciunului, Rowan. Nu vreau să plec.

— Este casa mea, Michael, şi îţi cer să pleci.

O privi o clipă, îi văzu faţa schimbându-se, buzele tremurând, ochii îngustându-se, o văzu plecând uşor capul şi uitându-se la el pe sub sprâncene.

— Nu… nu are niciun sens ce spui, Rowan. Îţi dai seama ce-mi ceri?

Făcu câţiva paşi spre el. Încercă să rămână calm, să nu cedeze în faţa fricii. De fapt, teama lui se transforma în furie.

— Dispari, Michael. Pleacă din casa asta şi lasă-mă să fac ce trebuie să fac.

Brusc, mâna ei ţâşni şi, înainte să realizeze ce se întâmplă, simţi cum îl pălmuieşte. Durerea îl arse. Furia lui crescu, mai intensă ca niciodată. O privea înmărmurit.

— Nu eşti tu însăţi, Rowan! Întinse mâna spre ea, iar ea încercă să-l mai lovească o dată. Simţi cum îl îmbrânceşte la perete. O privi, nevenindu-i să creadă. Se apropie de el, cu ochii scânteind.

— Pleacă, şuieră ea. N-auzi ce spun?

Uluit, o privi cum îşi înfige degetele în braţul lui. Îl împinse în stânga, către uşă. Puterea ei îl şoca, însă nu era forţă fizică, ci răutate pură; vechea mască a urii îi acoperea din nou trăsăturile.

— Ieşi chiar acum din casa asta, spuse ea dându-i drumul şi deschizându-i uşa.

— Cum poţi face aşa ceva? o întrebă. Rowan, răspunde-mi. Cum poţi?

Disperat, se repezi la ea, o prinse şi începu să o scuture. Capul ei alunecă o clipă într-o parte, apoi se întoarse, uitându-se la el fără o vorbă, provocându-l să continue.

— Nu mă ajuţi cu nimic dacă mori, Michael, şopti ea. Dacă mă iubeşti, pleacă acum. O să te chem înapoi. Trebuie să fac asta singură.

— Nu pot. Nu vreau.

Îi întoarse spatele şi porni pe hol, iar el o urmă.

— Rowan, n-am de gând să plec, ai auzit? Nu-mi pasă ce se întâmplă cu mine, nu o să te părăsesc. Nu-mi poţi cere asta.

— Ştiam că aşa va fi, spuse ea încet, pe când o urma în biblioteca întunecoasă. Draperiile grele de catifea erau trase şi abia îi distingea silueta, înaintând spre birou.

— Rowan, nu se mai poate aşa, trebuie să discutam. Ne distruge, Rowan, ascultă-mă.

— Michael, frumosul meu înger, arhanghelul meu, spuse

ea cu spatele spre el, abia îngânând cuvintele. Mai bine mori decât să ai încredere în mine, nu?

— Rowan, o să-l înfrunt cu mâinile goale dacă trebuie. Se apropie de ea. De unde se aprindea lumina aici? Întinse mâna, încercând să găsească veioza de lângă scaun, apoi o văzu întorcându-se brusc, repezindu-se la el.

Văzu seringa pregătită.

— Nu, Rowan!

Acul îi străpunse braţul în aceeaşi clipă.

— Isuse, ce mi-ai făcut! Dar deja se prăbuşea, ca şi cum n-ar fi avut picioare, apoi veioza se izbi de podea lângă el.

Încercă să-i pronunţe numele, dar nu mai putea sa-şi mişte buzele.

— Dormi, dragul meu, spuse ea. Te iubesc. Te iubesc din tot sufletul.

Undeva, foarte departe, auzi telefonul sunând. Vocea ei era atât de slabă, iar cuvintele… ce spunea? Vorbea cu Aaron. Da, Aaron…

Când îl ridicară, mormăia numele lui Aaron.

— Te duci la Aaron, Michael, şopti ea. O să aibă grijă de tine.

Nu fără tine, Rowan, încercă el sa spună, dar se scufunda din nou, iar maşina deja pornise şi auzi o voce de bărbat:

— Totul va fi bine, domnule Curry. Vă ducem la prietenul dumneavoastră. Întindeţi-va pe banchetă. Doctor Mayfair spune că veţi fi bine.

Bine, bine, bine…

Ticăloşilor. Nu înţelegeţi. E o vrăjitoare, şi m-a otrăvit, aşa cum a făcut şi Charlotte cu Petyr, şi v-a minţit.

CINCIZECI ŞI UNU

Numai bradul era luminat, iar casa dormea în întuneric. Frigul pândea la uşă, dar nu putea să intre.

Stătea turceşte pe canapea, cu braţele încrucişate, uitându-se în oglinda din capătul celalalt al camerei, abia distingând strălucirea stinsă a candelabrului.

Acele ceasului avansau încet către miezul nopţii.

Şi noaptea asta era atât de importantă pentru tine, Michael. Noaptea pe care ai vrut s-o petrecem doar noi doi. N-ai putea fi mai departe nici dacă ai fi la capătul lumii. Toate lucrurile simple şi frumoase sunt atât de departe, parcă ar fi Crăciunul acela când Lemle m-a purtat dintr-o cameră în alta, până în laboratorul lui secret. Dar ce legătură au cu tine ororile astea?

Toata viaţa ei, indiferent cât mai avea să trăiască, îşi va aminti expresia lui Michael când l-a pălmuit; îşi va aminti vocea lui când o implora; îşi va aminti privirea lui şocată când i-a înfipt acul în braţ.

De ce nu simţea nicio emoţie? Numai un gol interior. Avea picioarele goale, iar cămaşa de noapte atârna pe ea şi simţea covorul cald sub tălpi. Se simţea dezgolită şi izolată, ca şi cum nimic cald sau alinător n-ar fi putut ajunge vreodată la ea.

Ceva se mişcă în mijlocul camerei. Ramurile bradului tremurară, iar clopoţeii de argint clincăniră stins. Îngerii micuţi dansau în aer, cu aripile deschise.

Întunericul devenea mai dens.

— Se apropie ora, iubita mea. Clipa alegerii.

— Ah, ai un suflet de poet, spuse ea, ascultând ecoul îndepărtat al propriei voci în camera uriaşă.

— Am învăţat de la oameni ce este poezia, iubito. De la cei care, mii de ani, au iubit noaptea asta, dintre toate nopţile.

— Iar acum trebuie să-mi demonstrezi cunoştinţele tale ştiinţifice, pentru că nu ştiu ce să fac.

— Chiar nu ştii? Nu ai înţeles dintotdeauna?

Nu-i răspunse. Părea că filmul viselor pune stăpânire pe ea, imaginile formându-se, apoi dispărând, până când frigul şi singurătatea i se părură aproape de nesuportat.

Întunericul devenea tot mai intens. Căpăta formă şi, în densitatea care se învolbura, i se păru că vede conturul unor oase umane. Păreau să danseze, unindu-se, apoi urma carnea care le acoperi, ca lumina din brad care se revărsa asupra scheletului, apoi, brusc, văzu ochii verzi, strălucitori, fixând-o.

— A sosit momentul Rowan, spuse el.

Privea uluită mişcarea buzelor. Îi văzu dinţii strălucind. Îşi dădu seama că se ridicase şi ajunsese foarte aproape de el, iar frumuseţea lui o ului. O privi, iar ochii i se întunecară uşor.

— Aproape perfect, şopti ea.

Îi atinse faţa, uşor, plimbându-şi degetul pe piele şi pipăindu-i maxilarul. Îşi lăsă mâna stângă pe pieptul lui. Închise ochii, ascultând bătăile inimii. Putea vedea organul sau era doar o replică? Închise ochii şi îl văzu, cu artere şi valve, pompând sângele spre membre.

— Nu trebuie decât să te supui. Îl privi, îi văzu zâmbetul. Încetează, îi spuse. Nu vezi, ai reuşit!

— Oare? întrebă el, dar figura era perfectă, cu muşchii care se încordau, apoi se relaxau, ochii îngustându-se ca ai oricărui om care se concentrează. Crezi că ăsta e corp? E doar o imitaţie! O sculptură, o statuie. Nu e nimic, iar tu ştii asta. Crezi că mă poţi ademeni în carcasa asta de particule minuscule, lipsite de viaţă, astfel încât să mă poţi comanda? Un robot? Ca să mă poţi distruge?

— Ce tot spui? Se dădu înapoi. Nu te pot ajuta. Nu ştiu ce vrei de la mine.

— Unde te duci, draga mea? o întrebă, ridicând uşor din sprâncene. Crezi că poţi fugi de mine? Uită-te la ceas, frumoasa mea Rowan. Ştii ce vreau. Este noaptea de ajun, draga mea. Ora vrăjită, când s-a născut Isus pe aceasta

lume, când Cuvântul s-a întrupat, iar eu mă voi naşte tot acum, frumoasa mea vrăjitoare, nu mai pot aştepta.

Se întinse şi o prinse, cu mâna stângă de umăr iar dreapta pe burtă, şi simţi cum o cuprinde un val de căldură şi i se face rău.

— Pleacă de lângă mine, şopti ea. Nu pot. Încerca să-şi adune furia şi voinţa, sa înfrunte privirea fiinţei din faţa ei. Nu mă poţi determina să fac ceea ce nu vreau! Şi nu poţi face nimic fără mine.

— Ştii ce vreau, ce am vrut întotdeauna. Nu mai vreau carapace şi iluzii, Rowan. Trupul viu din tine. Ce alt trup este pregătit pentru mine, gata să-şi adapteze milioanele de celule minuscule, ce alt organism a mai crescut de sute de ori în primele săptămâni de când a fost creat, iar acum este gata să se dezvolte, când va fuziona cu celulele mele!

— Pleacă! Nu te apropia de copilul meu! Eşti nebun! Să nu te atingi de copilul meu! Să nu te atingi de mine! Tremura, de parcă furia o copleşise, revărsându-se; o simţea fierbându-i în vene. Avea picioarele ude şi aluneca, încercând să se îndepărteze, concentrându-se asupra furiei, luptând să o îndrepte împotriva lui.

— Ai crezut că poţi să mă amăgeşti, Rowan? o întrebă cu aceeaşi voce calmă, tandră, păstrându-şi chipul frumos. Cu micul spectacol jucat pentru Aaron şi Michael? Ai crezut că nu pot vedea în adâncul sufletului tău? Eu te-am alcătuit. Ţi-am ales genele. Ţi-am ales părinţii, strămoşii, te-am creat, Rowan. Îţi cunosc puterile ca nimeni altul. Şi ai ştiut întotdeauna ce vreau de la tine. Ai ştiut când ai citit cronica. Ai văzut fetusul lui Lemle dormitând în pătuţul de eprubete şi substanţe. Ştiai! Ai ştiut când ai fugit din laborator ce puteau face inteligenţa şi curajul tău, chiar şi fără mine, fără să ştii că te aştept, că te iubesc, că îţi ofer darul perfect. Pe mine, Rowan. Mă vei ajuta sau copilul acela va muri când intru în corpul lui! Şi nu vei permite asta niciodată.

— Doamne. Ajută-mă, Doamne! şopti ea, plimbându-şi mâinile pe burtă, ca şi cum ar fi încercat să se apere de o lovitură, cu ochii aţintiţi asupra lui. *Mori, nenorocitule,*

mori!

Acele ceasului scoaseră un zgomot surd când se mişcară, iar acum se suprapuseră. Se auzi prima bătaie.

— S-a născut Hristos, Rowan, strigă el, cu vocea tunătoare, iar imaginea i se dizolvă într-un nor de întuneric, acoperind ceasul, ridicându-se către tavan, transformându-se în vârtej. Începu să ţipe şi dădu înapoi, până ajunse cu spatele la perete.

— O, Doamne, nu! urlă, cuprinsă de panică. Se întoarse şi o luă la fugă în hol. Încercă să deschidă uşa. Ajutor, Michael, Aaron!

Trebuia să o audă cineva! I se părea că ţipa asurzitor.

Însă zgomotul făcut de el deveni mai puternic. Îi simţi mâinile invizibile pe umeri. Era trasă în faţa, lipită de uşă, mâinile îi alunecară pe clanţă şi căzu în genunchi, sfâşiată de durere. Întunericul creştea în jurul ei, căldura era tot mai intensă.

— Nu, nu copilul meu, te voi distruge dându-mi ultima răsuflare, te voi distruge! Mai făcu o încercare disperată, înfruntând întunericul, scuipându-l cu ură, dorindu-i să moară, dar braţele lui o cuprinseră şi o aruncară la podea.

Simţi lemnul în ceafă, apoi capul i se izbi de pământ, pe când îi trăgea picioarele. Se uita în sus, luptând să se ridice, izbind întunericul care fierbea în jurul ei.

— Te blestem, să arzi în iad, Lasher, să mori. Să mori ca bătrâna aia! Mori! țipă ea.

— Da, Rowan, copilul tău şi al lui Michael!

Vocea o înconjura ca întunericul şi căldura. Capul îi fu aruncat din nou pe spate, izbit de podea, iar braţele imobilizate.

— Eşti mama mea, iar Michael este tatăl meu! Este ora magică, Rowan. Bate ceasul. Voi avea un trup. Mă voi naşte.

Întunericul se zbătu din nou, se strânse vârtej şi o pătrunse, violând-o, sfâşiind-o. Era ca un pumn uriaş în pântecul ei, iar corpul îi fu cuprins de convulsii de durere.

Căldura era de nesuportat. Durerea reveni, un şoc după altul, şi simţea sângele cum ţâşneşte, împreună cu apa,

inundând podeaua.

— L-ai omorât, mi-ai omorât copilul, blestemat să fii! Ajută-mă, Doamne! Ia-l înapoi în iad! Izbi cu pumnii în perete, încercând să se ridice pe podeaua alunecoasă. Iar căldura o sufoca, îi tăia respiraţia.

Ardea casa. Sigur ardea. Ardea şi ea. Căldura pulsa în corpul ei şi i se păru că vede flăcări înălţându-se, dar era numai o explozie roşie de lumină. Reuşi să se sprijine în mâini şi genunchi şi ştiu că trupul ei este golit, copilul dispăruse, iar acum mai lupta doar ca să se salveze, încercând încă o dată, înnebunită de durerea insuportabilă, să ajungă la clanţa uşii.

— Michael, Michael, ajută-mă! Oh, Doamne, am încercat să-l înşel, am încercat să-l omor. Michael, e în copilul nostru! O cuprinse un nou val de durere şi simţi sângele curgând.

Se prăbuşi, suspinând, ameţită, incapabilă să-şi controleze mâinile sau picioarele, când auzi un scâncet puternic. Plângea un copil. Acelaşi sunet îngrozitor pe care-l visase de atâtea ori. Ţipatul unui copil. Se strădui să-şi acopere urechile, nemaiputând să îndure, dorind doar să-i pună capăt, simţind că se sufocă de cald.

— Lasă-mă să mor, se rugă. Lasă focul să mă ardă. Ia-mă în iad. Lasă-mă să mor.

Rowan, ajută-mă. Ajută-mă sau mor. Rowan, nu poţi să-mi întorci spatele.

Îşi acoperi urechile, dar nu putu opri glasul telepatic izvorât din copil. Mâinile ei alunecau în sânge şi căzu pe locul ud şi lipicios, se rostogoli pe spate, simţi încă o data căldura, ţipătul copilului, tot mai grav, ca şi cum ar fi intrat în agonie.

Rowan, ajută-mă, sunt copilul tău! Copilul lui Michael, Rowan. Am nevoie de tine.

Ştia ce avea să vadă înainte să se uite. Printre lacrimi, văzu piticul, monstrul. *Nu din corpul meu, nu născut de mine! N-am…*

Stătea întins pe spate, capul său de adult întorcându-se dintr-o parte în alta, ţipând, braţele subţirele lungindu-se

sub ochii ei, degetele micuţe crescând, picioarele începând să se întindă, să lovească, aşa cum dă un bebeluş din picioare, sângele şiroindu-i pe obrajii grăsuți, din părul negru. Şi toate acele organe minuscule, ca nişte muguri. Milioane de celule înmulţindu-se, fuzionând, ca o explozie nucleară în interiorul unui corp, al acestui mutant, acest copil născut de ea.

Rowan, sunt viu, nu mă lăsa să mor. Nu mă lăsa să mor, Rowan! De tine depinde viaţa mea. Ajută-mă.

Se lupta să ajungă lângă el, cu corpul încă fulgerat de durere, întinse mâna să atingă picioruşul alunecos, care lovea aerul şi, când atinse carnea aceea moale, de copil, totul se întunecă şi văzu în spatele pleoapelor închise partiţia celulelor, văzu organele evoluând, miracolul celulelor care se unesc, formând corpusculi şi ţesut subcutanat, ţesut osos, fibrele plămânilor, ale ficatului şi stomacului, fuziunea cu alte celule, cele două tipuri de ADN unindu-se, lanţurile de cromozomi înotând pe măsură ce se formau nuclee, totul călăuzit de ea, de cunoştinţele ei, ca un dirijor un concert, notă după notă, crescendo după crescendo.

Carnea lui tremura sub degetele ei, vie, respirând din toţi porii. Ţipetele îşi schimbară tonul, însoţind-o şi când îşi pierdu cunoştinţa şi când îşi reveni, întinzând mâna în întuneric şi găsindu-i fruntea, buclele, ochii clipind sub palma ei, gura pe jumătate deschisă, încă suspinând, ajungând la piept, la inima, la braţele lungi, puternice, da crescuse deja destul de mult încât să-şi lase capul pe pieptul lui, îi simţi penisul şi, da, coapsele, se sprijini de el, pipăindu-l cu ambele mâini, simţindu-i pieptul cum se ridică şi coboară în timpul respiraţiei, inima bătând cu putere, părul pubian crescând şi totul se întunecă din nou, un văl strălucind în întuneric, plin de mister şi incertitudine, şi se pierdu din nou în tăcere.

Auzi o voce vorbindu-i, tandru şi apropiat.

— Opreşte-ţi hemoragia.

Nu-i putea răspunde.

— Sângerezi. Opreşte-ţi hemoragia.

— Nu mai vreau să trăiesc, spuse ea. Sigur ardea casa. Hai, bătrâno, cu lampa ta. Trage draperiile.

Lemle spunea:

— N-am afirmat niciodată că n-ar fi posibil. Problema este că, odată ce se întrevede progresul, devine inevitabil. Milioane de celule. Embrionul este cheia nemuririi.

— Încă poţi să-l omori, spuse Petyr. Se aplecase lângă ea, privind-o.

— Sunt doar fragmente de imaginaţie, de conştiinţă.

— Mor?

— Nu. Îl auzi râzând. Mă auzi? Râd, Rowan. Acum pot să râd.

Du-mă în iad, acum. Lasă-mă să mor.

— Nu, draga mea, frumoasa mea, opreşte-ţi hemoragia.

O trezi lumina soarelui. Zăcea pe jos, pe covorul moale, şi primul lucru care îi trecu prin minte a fost că nu arsese casa. Căldura îngrozitoare nu o mistuise. Cumva, fusese salvată.

O clipă nu înţelese ce vedea.

Era un bărbat lângă ea, privind-o, şi avea pielea catifelată, inconfundabilă, a unui bebeluş – pe faţa unui bărbat, dar semăna cu ea. Nu mai văzuse niciodată pe cineva care să-i semene atât. Dar existau şi nişte mici diferenţe. Ochii lui erau mari şi albaştri, tiviţi cu gene negre, şi avea parul negru, ca al lui Michael. Era părul lui Michael. Şi ochii lui. Însă era zvelt, ca ea. Pieptul lui neted, fără păr, era la fel de îngust cum fusese al ei în copilărie, cu două sfârcuri roz, iar braţele erau şi ele subţiri, deşi cu muşchii fin conturaţi, iar degetele delicate cu care îşi mângâie gânditor buzele erau lungi ca ale ei.

Însă era mai mare decât ea, mare cât un bărbat. Şi era acoperit de mucus şi sânge uscat, ca o hartă de un roşu rubiniu.

Simţi ca geme. Întregul corp i se mişcă şi, brusc, începu să ţipe. Din ce în ce mai lung, mai tare decât ţipase noaptea trecută, cu toată frica. Devenise un ţipăt, lăsând în urmă tot ce văzuse, îngrozită.

Mâna lui îi acoperi gura, împingând-o la pământ. Nu se mai putea mişca. Strigatul înăbuşit o sufoca. Se simţi fulgerată de durere. Tăcu, nemişcată.

Se aplecă deasupra ei.

— Nu face asta, şopti. Vechea voce. Desigur, vocea lui, inflexiunea aceea de neconfundat.

Faţa lui părea total inocentă, întruchiparea mirării, cu obrajii perfecţi şi veseli, cu nasul mic şi ochii mari, albaştri, clipind spre ea. Închizându-se şi deschizându-se, ca ochii piticului de pe masă, din visul ei. Zâmbi:

— Am nevoie de tine, îi spuse el. Te iubesc. Şi sunt fiul tău.

După un timp, îşi retrase mâna.

Rowan se ridică. Cămaşa de noapte era plină de sânge coagulat. Peste tot mirosea a sânge. Ca în camera de urgenţă.

Se aşeză din nou pe covor, studiindu-l.

Sfârcuri, da, perfect, penisul, perfect, deşi adevăratul test va fi erecţia. Părul, perfect, dar în interior?

Se apropie, uitându-se la umeri, privindu-i pieptul cum urcă şi coboară în timp ce respira, apoi uitându-se în ochii lui, fără să-i pese că întoarce privirea, studiind textura pielii, buzele.

Îi puse mâna pe piept şi ascultă. Un ritm puternic, constant.

Nu făcu niciun gest să o oprească atunci când îi cuprinse capul în mâini. Moale, cum este craniul unui copil, capabil să se vindece după lovituri care ar omori un adult de douăzeci şi cinci de ani. Doamne, dar cât va rămâne aşa?

Îi pipăi buza de jos, apoi îi deschise gura şi se uită la limbă. Se aşeză din nou, lăsându-şi mâinile să atârne pe lângă corp.

— Te doare? o întrebă. Vocea lui era foarte tandră. Îşi îngustă ochii şi, preţ de o clipă, figura lui deveni ceva mai matură, însă reveni rapid la expresia de mirare copilărească. Ai pierdut foarte mult sânge.

Un moment se mulţumi să-l privească.

Aştepta, uitându-se la ea.

— Nu, n-am nimic, murmură ea. Din nou, îl măsură cu privirea. Am nevoie de multe. Îmi trebuie un microscop. Trebuie să iau probe de sânge. Trebuie să văd cum s-au format ţesuturile. Doamne, de câte am nevoie! Un laborator complet echipat. Şi vom pleca de-aici.

— Da, spuse el, dând din cap. Primul lucru. Trebuie să plecăm.

— Poţi să stai în picioare?

— Nu ştiu.

— Ei bine, vom încerca. Se ridică în genunchi, apoi în picioare, sprijinindu-se de balustradă.

Îl luă de mână.

— Haide, în picioare, nu te gândi, fă-o pur şi simplu, pune-ţi corpul la treabă, musculatura e deja formată, asta te diferenţiază total de un nou-născut, ai scheletul şi musculatura unui bărbat.

— Bine, o să încerc, spuse el. Părea speriat dar, în acelaşi timp, încântat. Cutremurându-se, reuşi să stea întâi în genunchi, cum făcuse ea, apoi se ridică, însă îşi pierdu echilibrul şi făcu o mulţime de paşi mici în spate, încercând să rămână în picioare.

— Aauuu! Merg! Merg!

Se repezi să-l prindă şi îşi petrecu braţul pe după talia lui, sprijinindu-l. Tăcu, privind-o, apoi ridică mâna şi o mângâie pe obraz, nereuşind să-şi coordoneze gesturile, ca un beţiv, însă cu degete catifelate.

— Frumoasa mea Rowan. Uite, am lacrimi în ochi, lacrimi adevărate. Oh, Rowan.

Încercă să se ţină singur pe picioare şi se aplecă să o sărute, îl prinse la timp şi-l sprijini, simţindu-i buzele peste ale ei, fulgerată de acelaşi şoc senzual care o cutremura de fiecare dată când o atingea.

— Rowan, gemu el, strângând-o la piept, apoi alunecând până când îl prinse din nou în braţe.

— Haide, nu avem prea mult timp. Trebuie să găsim un loc sigur, total străin…

— Da, draga mea, da… însă, înţelege, pentru mine totul

este atât de nou şi de frumos. Lasă-mă să te mai strâng în braţe, să te sărut…

— N-avem timp, spuse ea, însă buzele catifelate de copil o sărutau din nou şi îi simţi penisul împingându-se în ea. Se dădu în spate, trăgându-l după ea.

— Asta e, îi spuse, urmărindu-i paşii. Nu te gândi. Uită-te la mine şi mergi.

Pentru o clipă, se văzu în cadrul uşii şi-i reveniră în minte toate discuţiile despre poartă şi semnificaţia ei, toată suferinţa şi frumuseţea vieţii ei îi trecură prin faţa ochilor, toate luptele şi jurămintele.

Dar acum totul se schimbase. Era doar o uşă pe care o văzuse cu un milion de ani în urmă, în copilărie, când deschisese primul volum ştiinţific. Şi acum era deschisă, dincolo de ororile din laboratorul lui Lemle, de olandezii adunaţi în jurul mesei într-un Leiden mitic.

Îl călăuzi încet peste prag, pe scări în sus, mergând încet, pas cu pas, lângă el.

CINCIZECI ŞI DOI

Încerca să se trezească, dar de fiecare dată cădea din nou în patul moale, amorţit şi somnoros. Îl apuca disperarea, apoi uita.

În cele din urmă îl trezi senzaţia de greaţă. I se păru că a stat în baie o eternitate, sprijinit de uşă, vomitând atât de violent încât simţea un junghi în coaste de fiecare dată când icnea. Nu mai rămăsese nimic, iar greaţa îl stăpânea fără speranţă de uşurare.

Camera dansa. În cele din urmă descuiaseră uşa şi îl ridicaseră. A vrut să le spună ca îi pare rău că a încuiat-o, din reflex, şi încercase să o deschidă, dar nu putu să articuleze niciun cuvânt.

Miezul nopţii. Văzu ceasul de pe măsuţa de toaleta. Miezul nopţii de ajun. Încercase sa înţeleagă ce înseamnă asta, dar îi era imposibil să se gândească la altceva decât la fiinţa aceea, în Iesle, lângă Altar. Şi se prăbuşea din nou, cu capul pe pernă.

Când deschise din nou ochii, doctorul îi vorbea, însă nu reuşea să-şi amintească ce-i spusese înainte.

— Domnule Curry, aveţi idee ce vi s-a injectat?

— Nu. Am crezut că vrea să mă omoare. Am crezut că o să mor. Simpla încercare de a-şi mişca buzele îl dobora. Dădu din cap, dar era şi mai rău. Încă vedea bezna nopţii în spatele geamurilor îngheţate.

— … cel puţin încă opt ore, spuse doctorul.

— Dormi, Michael. Nu-ţi mai face griji acum. Dormi.

— În rest, totul este normal. Dacă cere ceva de băut, apă sau ceai. La cea mai mică schimbare…

Vrăjitoare trădătoare. Totul era distrus. Bărbatul care îi zâmbea din spatele Ieslei. Sigur că acela era momentul. Ştia că o pierduse pentru totdeauna. Liturghia se terminase. Mama lui plângea, pentru că tatăl lui murise.

Nimic nu va mai fi la fel.

— Dormi. Suntem aici cu tine.

Am ratat. Nu l-am oprit. Am pierdut-o pentru totdeauna.

— De când sunt aici?

— De ieri dimineaţă.

Dimineaţa de Crăciun. Se uita pe geam, neîndrăznind să se mişte, de teamă să nu i se facă rău iarăşi.

— Nu mai ninge, nu-i aşa? Abia auzi răspunsul, că ninsoarea se oprise înainte de răsărit.

Se strădui să se ridice. Nu mai era aşa de rău ca înainte. Durere de cap, da, privirea uşor înceţoşată. Nu era mai rău decât o mahmureală.

— Staţi, domnule Curry. Vă rog. Daţi-mi voie să-l sun pe Aaron. Doctorul va dori să vă vadă.

— Da, foarte bine, dar vreau să mă îmbrac.

Avea toate hainele în dulap. Şi un set cu toate cele necesare în baie. Făcu un duş, luptând din când în când cu ameţeala, se bărbieri neatent, în grabă, apoi ieşi din baie. Ar fi vrut să se arunce din nou în pat, dar spuse:

— Trebuie să mă întorc acolo, trebuie să aflu ce s-a întâmplat.

— Te implor, mai aşteaptă, spuse Aaron, încearcă să mănânci ceva, să vezi cum te simţi.

— Nu contează cum mă simt. Poţi să-mi dai o maşină? Dacă nu, fac autostopul.

Se uită pe geam. Încă mai era zăpadă. Probabil că şoselele erau periculoase. Acum trebuia să plece.

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc ca m-ai ajutat atât.

— Ce-ai de gând să faci? Habar n-ai ce vei găsi acolo. Noaptea trecută mi-a spus că, dacă ţin la tine, să mă asigur că nu te vei întoarce.

— Pe dracu! Nu contează ce-a spus. Mă duc.

— Atunci vin şi eu.

— Nu, stai aici. Este între noi. Fă-mi rost de o maşina. Plec acum.

Era o limuzina Lincoln mare şi grea, de oraş, nu tocmai

pe gustul lui, deşi avea scaunele moi şi mergea foarte bine. Până să ajungă la autostradă, Aaron urmărise limuzina. Însă acum dispăruse, pentru că Michael accelerase, depășind o maşină după alta.

Zăpada era murdară pe marginea drumului. Însă gheaţa se topise. Iar cerul senin şi albastru făcea totul să pară curat şi deschis. Durerea de cap nu-l lăsa deloc, iar la fiecare cincisprezece minute îl trecea ameţeala şi îi venea să vomite. Încercă să n-o bage în seamă şi acceleră.

Mergea cu peste o suta la oră când ajunse în New Orleans, trecând pe lângă cimitirul Metairie, pe lângă case, pe lângă spectacolul suprarealist al amfiteatrului Superdome, ca o farfurie zburătoare între zgârie-nori şi turle de biserică.

Frână prea brusc, derapând, când întoarse pe St. Charles Avenue.

În cinci minute, ajunsese deja pe First Street, apoi maşina derapă din nou. Frână şi se târî pe asfaltul alunecos până când văzu casa răsărind din întuneric ca o fortăreaţă sumbră.

Poarta era deschisă. Descuie uşa din faţă şi intră.

O clipa rămase înmărmurit. Podeaua era plină de sânge închegat, iar pe tocul uşii se vedea o amprenta însângerată. Pereţii păreau acoperiţi de funingine, mai subţiată spre tavan.

Şi mirosul acela ciudat, ca mirosul camerei de bolnav în care murise Deirdre. Covorul era acoperit de pete de sânge, iar pe podea era împrăştiată o substanţă vâscoasă. Urme de paşi peste tot. Bradul de Crăciun rămăsese în picioare, luminând camera, martor orb şi mut care nu putea povesti nimic.

Simţea ca-i explodează capul, dar asta era nimic în comparaţie cu durerea din piept şi cu bătăile nebuneşti ale inimii. Adrenalina îi inundase venele. Iar mâna dreaptă era strânsă pumn.

Se întoarse, ieşi din salon şi intră pe hol, îndreptându-se către sufragerie.

Fără un sunet, o siluetă păşi pe uşa înaltă, uitându-se la

el.

Avea gesturi ciudate. Ceva nesigur, ca şi cum şi-ar fi revenit după un şoc şi, cum se îndrepta spre el, dinspre verandă, Michael se opri, studiind-o, încercând să înţeleagă ce vedea.

Era un bărbat, îmbrăcat în haine prea largi, însă Michael nu mai văzuse niciodată un astfel de om. Era foarte înalt şi disproporţionat de slab. Pantalonii atârnau pe el, probabil strânşi cu o curea în jurul taliei, şi purta un tricou de-al lui, vechi şi transpirat. Atârna pe el ca pe un umeraş. Avea părul bogat, cârlionţat şi negru, şi ochi mari, albaştri, dar altfel semăna cu Rowan. Arăta de parcă ar fi fost fratele ei geamăn! Avea pielea ei catifelată, numai că părea mult mai tânăr, pomeţii ei şi gura ei, dar cu buze mai pline, mai senzuale. Şi ochii, chiar dacă erau mari şi albaştri, erau ai ei, ca şi zâmbetul lui rece.

Mai făcu un pas către Michael şi Michael văzu că era nesigur pe picioare. Radia tot. Brusc, Michael realiză ce era, în ciuda raţiunii şi a experienţei, dar evident, deşi oribil, văzu că era un nou-născut, avea acea strălucire vioaie a unui bebeluş. Mâinile lui puternice erau fine, ca şi gâtul, iar faţa nu purta trăsături de caracter.

Totuşi, expresia lui nu era de copil. Era plină de uimire şi, se pare, dragoste şi batjocură.

Michael sări la el, luându-l prin surprindere. Îi simţi braţele subţiri, dar puternice şi rămase uluit şi îngrozit când îl auzi izbucnind într-un hohot de râs aspru.

Lasher, viu înainte, viu din nou, întrupat din nou, învingător! Copilul tău, genele tale, carne din carnea ta şi a ei, te iubeşte, te-a înfrânt, s-a folosit de tine, mulţumesc, tatăl meu ales!

Orbit de furie, Michael încremeni, incapabil să facă o mişcare, cu mâinile încleştate pe braţele creaturii, care se lupta să se elibereze, reuşind brusc, cu un gest larg, ca de pasăre, parcă făcută din cauciuc şi oţel, aplecându-se şi lovind cu ciocul.

Michael urlă.

— Mi-ai omorât copilul! Rowan, i-ai dat copilul nostru!

Un strigăt gutural şi îndurerat, cuvintele năvălindu-i în propriile urechi ca un zgomot. Rowan!

Creatura se îndepărtă de el, lovindu-se cu stângăcie de perete, fluturându-şi braţele şi râzând. Întinse mâna şi îl izbi pe Michael în piept, aruncându-l peste masă.

— Sunt fiul tău, tată, fă un pas în spate. Uită-te la mine!

Michael se ridică cu greu.

— Sa mă uit la tine? O să te omor!

Se repezi asupra creaturii, dar aceasta fugi spre cămară, arcuindu-şi spatele şi dând din mâini, parcă pentru a-l enerva mai tare. Dansă, intrând cu spatele pe uşa de la bucătărie. Picioarele i se clătinau, apoi se îndreptau, înţepenite, de parcă ar fi fost sperietoare. Începu din nou să râdă, cuprins de o veselie nebună. Avea un râs de nebun, ca şi ochii, plini de o încântare inconştientă, nepăsătoare.

— Haide, Michael, nu vrei să-ţi cunoşti fiul! Nu mă poţi omorî! Sunt sânge din sângele tău! Port genele tale, Michael. Sunt tu, sunt Rowan. Sunt fiul vostru.

Repezindu-se din nou la el, Michael îl prinse şi îl izbi de uşă. În partea din faţă a casei, alarma începu să urle, adâncind toată nebunia.

Creatura îşi flutură braţele lungi, privindu-l pe Michael, uluit să-i simtă mâinile strânse în jurul gâtului. Apoi îşi uni mâinile în pumn şi îl pocni pe Michael în maxilar.

Michael simţi ca i se taie picioarele şi căzu, însă se rostogoli imediat într-o parte. Uşa se deschisese, alarma încă urla, iar creatura dansa, făcea piruete şi se îndrepta cu gesturi de o graţie oribilă spre piscină.

Când se repezi în urma lui, o văzu pe Rowan cu coada ochiului, coborând în grabă scările. O auzi ţipând:

— Michael, nu te apropia de el!

— Tu ai făcut asta, Rowan, i-ai dat copilul nostru! E copilul nostru! Se întoarse, cu mâna ridicată, însă nu putu s-o lovească. Ramase împietrit cu ochii aţintiţi la ea. Era imaginea vie a spaimei, palidă, cu buzele umede, tremurând. Neajutorat, cutremurat, cu pieptul sfâşiat de durere, Michael se întoarse şi privi creatura.

Țopăia în sus şi-n jos în zăpadă, lângă piscină, cu capul înainte, cu mâinile pe genunchi, apoi arătă spre Michael. Vocea lui, clară şi distinctă, acoperi zgomotul alarmei:

— O să treci şi peste asta, cum spun muritorii, o să vezi lumina, cum spun muritorii! Ai creat o minune de copil, Michael. Michael, eu sunt capodopera ta. Te iubesc. Te-am iubit întotdeauna. Dragostea a fost definiţia ambiţiei mele, pentru mine sunt unul şi acelaşi lucru, vin în faţa ta plin de dragoste.

O luă spre uşă, cu Rowan pe urmele lui. Se duse direct către creatură, alunecând pe zăpada îngheţată, dând-o la o parte din calea lui când încercă să-l oprească. Rowan căzu la pământ ca o frunză şi se simţi săgetat de o durere aprinsă. Se agăţase de medalionul cu arhanghelul Mihail şi rămăsese cu lănţişorul rupt în mână. Plângea, implorându-l să se oprească.

N-avea timp de ea. Se întoarse şi lovi creatura cu toată forţa pumnului. Acesta râse mai tare, pe când sângele îi ţâşnea din carnea lovită. Țopăi şi se răsuci, alunecă pe gheaţă şi se împiedică de scaunele metalice, trântindu-le.

— Aaa, vezi ce-ai făcut? Nici nu-ţi imaginezi ce senzaţie! Am trăit mereu pentru clipa asta extraordinară!

Se întoarse brusc, evitând încă o lovitură, şi îi prinse pumnul, răsucindu-i-l la spate, cu sprâncenele ridicate, zâmbind, dinţii albi contrastând cu limba rozalie. Totul pentru el era nou şi minunat, ca pentru un copil.

Michael îi mai dădu un pumn în piept, simţindu-i oasele cum trosnesc.

— Da, îţi place, atunci mori, nenorocitule! îl scuipă, pregătindu-și din nou pumnul stâng să-l lovească, deşi încă rămăsese agăţat de mâna lui dreaptă. Văzu sângele ţâşnindu-i pe gură. Da, ai vrut să ai un corp, acum mori cu tot cu el!

— Îmi pierd răbdarea cu tine, urlă creatura uitându-se la picăturile de sânge de pe tricou. Oooh, ia uită-te ce-ai făcut, tată furios, părinte virtuos! Îl împinse pe Michael înainte, dezechilibrându-l, fără să-i elibereze încheietura.

— Îţi place? strigă Michael. Îţi place corpul tău care

sângerează, fiul meu, sânge din sângele meu! Încercă să-şi elibereze mâna, dar nu reuşi. Îşi încleştă degetele mâinii stângi pe gâtul fragil al creaturii, lovindu-l cu genunchiul în scrot. Oh, te-a făcut perfect, nu-i aşa, până la ultimul detaliu!

O văzu din nou pe Rowan, căzând peste balustradă, lovită de Lasher.

Creatura ţipa de durere, cu ochii daţi peste cap. Înainte ca Rowan să se ridice, sări în spate, ridicându-şi umerii ca pe nişte aripi, apoi plecă capul, strigând:

— Mă înveţi, tată. Da, mă înveţi foarte bine! Cuvintele fură acoperite de un geamăt şi se năpusti spre Michael, lovindu-l cu capul în piept, doborându-l cu o lovitură care îl dezechilibră şi-l trimise direct în piscină.

Rowan ţipă asurzitor, mult mai tare şi mai ascuţit decât sirena alarmei.

Însă Michael se scufunda, tot mai adânc, suprafaţa albastră a apei strălucind undeva departe, deasupra lui. Apa rece ca gheaţa îi tăie respiraţia. Amorţise, incapabil să se mai mişte, şi simţi cum atinge fundul apei.

Apoi, într-o convulsie disperată, porni spre suprafaţă, hainele apucându-l ca nişte degete şi trăgându-l înapoi. Scoţându-şi capul din apă, în lumina orbitoare, simţi o altă lovitură şi se scufundă din nou, ridicându-se pentru a se trezi băgat cu capul sub apă, cu mâinile libere în aer, încercând zadarnic să se agaţe de creatura care-l ţinea, înghiţind apă.

Se întâmpla din nou, se îneca în apa rece ca gheaţa. Nu, nu aşa, de data asta nu. Încercă să închidă gura, dar durerea din piept era prea puternică, iar apa îi pătrunse în plămâni. Mâinile lui nu mai simţeau nimic la suprafaţă. Nu mai vedea nici culori, nici lumină, nici nu-şi mai dădea seama dacă se îndreaptă în sus sau în jos. Îşi aminti din nou de Pacific, nesfârşit şi mohorât, de luminile care păleau şi se îndepărtau, pe măsură ce valurile creşteau în jurul lui.

Brusc, simţi că se relaxează. Nu se mai lupta să respire sau să se ridice la suprafaţă, nu se mai agăţa de nimic. De

fapt, nu mai era în trupul lui deloc. Îşi amintea această senzaţie de libertate sublimă.

Numai că nu călătorea în sus, nu se înălța liber ca în acea zi de demult, drept către cerul plumburiu şi către norii din care văzuse pământul, undeva jos, cu milioanele sale de fiinţe mici.

De data asta era într-un tunel, care îl absorbea, şi era întunecat, şi închis, şi părea că această călătorie nu mai are sfârşit. Plutea, lipsit de voinţă, în tăcere, copleşit de un vag sentiment de uimire.

În cele din urmă, se trezi înconjurat de o lumină roşie, orbitoare. Ajunsese într-un loc cunoscut. Da. Tobele, auzea tobele, cadenţa familiara a marşului de Mardi Gras, sunetul paradei înaintând lent prin întunericul iernii, licăritul flăcărilor pe sub crengile contorsionate ale stejarilor, şi teama lui, teama oricărui băieţel, şi iată că totul se întâmpla din nou, coşmarul lui Deirdre era peste tot.

Picioarele lui se loviră de pământ şi, pe când încerca să se ridice, văzu ramurile copacilor crescute prin tavanul salonului, prinzând candelabrul într-o încrengătură de frunze, trecând pe lângă oglinzi. Aceasta era casa. Nenumărate trupuri zvârcolindu-se în întuneric. Călca pe ele! Forme gri, dezgolite, răsucindu-se în flăcări şi în umbre, fumul ascunzând feţele celor care îl înconjurau, uitându-se la el. Dar ştia cine erau. Fuste din tafta, haine atingându-l. Se împiedică şi încercă să-şi recapete echilibrul, însă mâna lui trecu drept prin piatra încinsă, iar picioarele i se împotmoliră în nămol.

Călugăriţele veneau în cerc, siluete înalte, ale căror nume şi figuri şi le amintea din copilărie, jucându-se cu mătăniile, paşii lor bubuind pe podeaua din lemn de pin pe măsură ce se apropiau, închizând cercul în jurul lui. Stella păşi în afara cercului, cu ochii strălucitori, şi, brusc, se întinse şi-l trase spre ea.

— Lasă-l în pace, poate urca şi singur, spuse Julien. Şi iată-l, cu părul lui alb, cârlionţat, şi ochii negri, cu hainele lui fine, imaculate, ridicând mâna şi îndemnându-l:

— Haide, Michael, ridică-te, spuse el, cu un puternic accent franţuzesc. Acum eşti cu noi, s-a terminat totul, nu mai lupta.

— Da, ridică-te, Michael, spuse Mary Beth, atingându-i faţa cu fusta ei de tafta, o femeie înaltă, cu părul înspicat de şuviţe albe.

— Eşti cu noi acum, Michael. Era Charlotte, cu părul ei blond, strălucitor, cu decolteul generos, ridicându-l, deşi se lupta să se elibereze. Mâna lui trecu prin sânii ei.

— Încetaţi, plecaţi de lângă mine! striga el. La o parte!

Stella era goală, cu excepţia cămășuței scurte ce-i atârna pe umeri, cu sângele şiroindu-i din rana de la cap.

— Haide, Michael, dragă, acum eşti aici pentru totdeauna, nu înţelegi, s-a terminat, dragul meu. Ai făcut treabă bună.

Tobele se auzeau tot mai aproape, bătând ritmul unui cântec cântat de o trupă dixieland, iar sicriul zăcea deschis în capătul celalalt al camerei, înconjurat de lumânări. Flacăra acestora avea să ajungă la draperii şi sa mistuie totul!

— Iluzii, minciuni, strigă el. E doar un truc. Încercă să se ridice din nou în picioare, să găsească o direcţie în care să fugă, dar, oriunde s-ar fi uitat, nu vedea decât ferestre, uşi şi crengi de stejar trecând prin tavan, iar întreaga casă părea o capcană uriaşă în jurul pomilor noduroşi, flăcările reflectându-se în oglinzile înalte, canapele şi scaune supradimensionate, pe care înfloreau camelii.

Mâna călugăriței îl lovi brusc peste faţă, durerea şocându-l şi înfuriindu-l.

— Ce tot spui, băiete! Sigur că eşti aici, ridică-te! Vocea aceea aspră. Răspunde-mi, băiete!

— Pleacă de lângă mine! Încercă s-o lovească, cuprins de panică, însă mâna lui trecu prin ea.

Julien stătea cu mâinile la spate, dând dezaprobator din cap. Şi, în spatele lui, se afla frumosul Cortland, având aceeaşi expresie ca şi tatăl său, acelaşi zâmbet batjocoritor.

— Michael, ar trebui să-ţi fie foarte clar că ai fost

extraordinar, spuse Cortland, că ai sedus-o, ai adus-o înapoi şi ai lăsat-o însărcinată, exact ce voiam să faci.

— Nu vrem să ne certam, interveni Marguerite, cu faţa învăluită în părul răvăşit. Suntem de aceeaşi parte, *mon cher*. Ridică-te şi urmează-ne, te rog.

— Haide, Michael, singur creezi toată confuzia asta, spuse Suzanne clipind din ochii ei mari, în timp ce-l ajuta să se ridice, sânii ieşindu-i de sub zdrenţele mizerabile.

— Da, fiule, ai reuşit, spuse Julien. *Eh, bien,* aţi fost minunaţi, amândoi, şi tu şi Rowan, v-aţi împlinit menirea.

— Iar acum te poţi întoarce la noi, spuse Deborah. Ridică mâna, făcându-le semn celorlalţi să se dea la o parte din calea ei, flăcările dansându-i în spate. Smaraldul sclipea pe rochia de mătase albastră. Fata din tabloul lui Rembrandt, atât de frumoasă cu obrajii ei roşii şi ochii albaştri, la fel de frumoşi ca smaraldul. Nu înţelegi? Ăsta a fost pactul. Acum, că el a reuşit, vom învia cu toţii. Rowan ştie cum să ne aducă înapoi, la fel cum l-a adus şi pe el. Nu, Michael, nu te mai opune. Vrei să fii cu noi, să-ţi aştepţi rândul, altfel vei muri pentru totdeauna.

— Vom fi salvaţi cu toţii, Michael, spuse fragila Antha, ridicându-se ca o fetiţă în rochia ei simplă, înflorată, cu faţa inundată de sângele care curgea din rana de la cap. Nici nu ştii cât de mult am aşteptat. Aici pierzi noţiunea timpului…

— Da, salvaţi, spuse Marie Claudette. Era întinsă pe pat, cu Marguerite lângă ea, printre flăcările care cuprindeau baldachinul. Lestan şi Maurice stăteau în spatele patului, părând uşor plictisiţi, între flăcări.

— Ne-au ars în Saint-Domingue, spuse Charlotte, ridicându-şi uşor fusta pentru a păși. Iar râul a inundat plantaţia.

— Însă casa asta va rezista pe vecie, spuse Maurice serios, privind fugar tavanul, medalioanele, candelabrele, mulţumită eforturilor tale la restaurare, şi vom avea acest loc minunat şi sigur în care să ne aşteptam rândul.

— Suntem atât de bucuroşi să te avem, dragule, spuse Stella, cu acelaşi aer plictisit, ridicându-se atât de brusc,

încât şoldul drept îi ieşi de sub cămăşuţa de mătase. Cu siguranţa nu vrei să ratezi aşa o ocazie.

— Nu va cred! Sunteţi doar minciuni, plăsmuiri! Michael se învârti în jur, lovindu-se cu capul de pereţi. Cuplurile care se contorsionau în faţa lui mârâiră ameninţător când călcă prin ele – prin spatele unui bărbat şi burta unei femei.

Stella chicoti şi o luă la fugă, sărind înapoi în sicriul căptuşit cu satin şi întinzând mâna după paharul cu şampanie. De ce nu arde totul?

— Pentru că eşti în iad, fiule, spuse călugăriţa, ridicând mâna să-l plesnească din nou.

— Încetaţi, lăsaţi-mă să plec!

Se izbi de Julien, căzând în faţă, flăcările orbindu-l şi arzându-i faţa.

Însă călugăriţa îl prinsese de guler. Ţinea medalionul cu Arhanghelul Mihail în mână. L-ai pierdut, nu-i aşa? Şi ţi-am spus să ai grijă de el, nu-i aşa? Şi unde l-am găsit? L-am găsit pe jos, acolo l-am găsit! Şi, zbang, încă o lovitură dureroasă, care-l umplu de furie.

Îl scuturã, când căzu în genunchi, luptându-se s-o îndepărteze.

— Acum nu mai poţi decât să rămâi cu noi, până la sfârşit, spuse Deborah. Nu înţelegi? Poarta este deschisă; este doar o chestiune de timp. Lasher şi Rowan ne vor aduce înapoi, întâi Suzanne, apoi eu şi apoi…

— Ia stai un pic, eu n-am fost niciodată de acord cu vreo ordine anume! spuse Charlotte.

— Nici eu, spuse Julien.

— Cine a zis ceva de vreo ordine! urlă Marie Claudette, aruncându-şi pătura de pe picioare.

— De ce sunteţi atât de absurzi, întrebă Mary Beth cu un aer plictisit. Totul a fost îndeplinit. Şi nu există limite, mutaţia se poate repeta de nenumărate ori şi cred că vă puteţi imagina, nu-i aşa, calitatea superioară a trupului şi genelor rezultate. Este de fapt un progres ştiinţific uluitor.

— Totul natural, Michael, dacă înţelegi asta, înţelegi esenţa lumii, că lucrurile sunt – hmmm, mai mult sau mai

puţin predeterminate, spuse Cortland. Ştii ca am fost în mâinile tale de la început?

— Este esenţial să înţelegi asta, spuse Mary Beth.

— Focul care l-a ucis pe tatăl tău, spuse Cortland, nu a fost un accident…

— Nu-mi spune asta! urlă Michael. N-aţi făcut aşa ceva. Nu vă cred. Nu pot accepta asta!

— … pentru a te condiţiona cu precizie, a fi siguri ca ai combinaţia dorită, fermecător şi sofisticat, astfel încât să-i atragi atenţia, s-o determini să lase garda jos…

— Nu te obosi să vorbeşti cu el, i-o reteză călugăriţa, zăngănindu-şi mătăniile care îi atârnau de cureaua din piele. Este incorigibil. O să-l plesnesc până iese tot focul din el.

— Nu-i adevărat, strigă el, încercând să-şi ferească ochii de lumina flăcărilor, tobele bătându-i asurzitor în urechi. Nu asta e explicaţia. Nu ăsta este sensul final.

— Michael, te-am prevenit, se auzi vocea piţigăiată a surorii Bridget Marie, care se ascundea în spatele celeilalte călugăriţe. Ţi-am spus că pe străzile alea întunecate bântuie vrăjitoarele.

— Vino încoace imediat, bea nişte şampanie, spuse Stella. Şi nu mai crea imaginile astea de iad. Nu înţelegi, când eşti încă legat de pământ îţi creezi propriul mediu.

— Da, faci totul atât de urât aici! spuse Antha.

— Aici nu sunt flăcări, spuse Stella. Numai în mintea ta. Vino, să dansăm în ritmul tobelor, am început să iubesc muzica asta. Îmi plac tobele voastre nebune, de Mardi Gras!

Se luptă cu ambele mâini, cu plămânii arzând, cu pieptul gata să explodeze.

— Nu cred. Sunteţi toţi o glumă de-a lui, un truc…

— Nu, *mon cher,* spuse Julien, suntem răspunsul şi sensul final.

Mary Beth scutură trist din cap, privindu-l.

— Întotdeauna am fost.

— Pe dracu!

Era în sfârşit în picioare. Se eliberă din strânsoarea

călugăriţei, ferindu-se de încă o palmă, şi trecu prin ea, gonind acum prin forma ceţoasă a lui Julien, orbit o clipă, dar eliberat, ignorând râsetele şi tobele.

Călugăriţele strânseră rândurile, însă trecu şi prin ele. Nimic nu-l putea opri. Ştia cum să scape, văzuse lumina prin gaura cheii.

— Nu, n-o să cred aşa ceva…

— Dragă, aminteşte-ţi prima dată când te-ai înecat, spuse Deborah de lângă el, încercând să-l prindă de mână. Asta ţi-am explicat înainte să mori, că avem nevoie de tine, iar tu ai fost de acord, dar sigur, ştiam că nu faci decât să te târguieşti pentru viaţa ta, să ne minţi, şi mai ştiam că, dacă nu te facem să uiţi, nu vei împlini niciodată…

— Minciuni! Minciunile lui Lasher! Se smulse de lângă ea.

Mai avea doar câţiva paşi până la uşă şi scăpa. Se repezi înainte, împiedicându-se de trupurile împrăştiate pe podea, călcând pe umeri şi capete, orbit de fum. Dar se apropia de lumină.

Iar în uşă stătea o siluetă, şi îşi amintea casca, mantaua lungă, veşmântul. Da, îi era foarte cunoscut.

— Vin! strigă el.

Însă buzele abia dacă i se mişcară.

Stătea întins pe spate.

Corpul îl durea tot, iar tăcerea îngheţată îl învăluia. Cerul era de un albastru ameţitor.

Auzi vocea unui bărbat spunându-i:

— Aşa, fiule, respiră!

Da, îşi amintea casca şi mantaua, pentru că era o uniformă de pompier, iar el zăcea lângă piscină, întins pe pietrele reci, cu pieptul arzând, cu dureri insuportabile în mâini şi picioare, iar pompierul se aplecase deasupra lui, punându-i masca de oxigen pe faţă, un pompier ca şi tatăl lui, îndemnându-l:

— Aşa, fiule, respiră!

Ceilalţi pompieri stăteau lângă el, umbre nedefinite pe fundalul norilor purtaţi de vânt, toţi familiari datorita

uniformei, îmbărbătându-l cu voci care semănau cu a tatălui său.

Fiecare răsuflare însemna o fulgerare de durere, dar trăgea aer în plămâni şi, pe când îl ridicau, închise ochii.

— Sunt aici, Michael, spuse Aaron. Sunt lângă tine.

Durerea din piept era de nesuportat şi îi apăsa plămânii, iar braţele îi erau amorţite. Însă întunericul era limpede şi tăcut, şi se simţi de parcă ar fi zburat când îl împinseră cu brancarda mobilă.

Voci ridicate, discuţii, zgomotul aparatelor de emisie-recepţie. Dar nu mai conta nimic. Deschise ochii şi văzu cerul deasupra. Gheaţa se scutura din bougainvillea îngheţată, cu toţi mugurii morţi. Spre poartă, cu roţile săltând peste dalele inegale.

Cineva îi ţinu masca pe faţă, în timp ce-l ridicau în ambulanţă.

— Urgenţă cardiacă, soseşte acum… Pături peste tot în jurul lui.

Vocea lui Aaron din nou, apoi alta:

— A intrat iar în fibrilaţii! La dracu! Hai!

Uşa ambulanţei se trânti, corpul lui legănându-se uşor într-o parte, pe când coteau.

Pumnul îl izbi în piept, o dată, de două ori, din nou. Oxigenul pompat prin masca de plastic.

Încă suna alarma, poate era sirena, un ţipăt îndepărtat, ca al păsărilor disperate dimineaţa, ciori croncănind în stejarii bătrâni, ca şi cum ar fi vrut să zgârie cerul roşiatic, şi tăcerea adâncă.

EPILOG

CINCIZECI ŞI TREI

Cu puţin înainte de căderea nopţii, înţelese că era în secţia de terapie intensivă, că inima încetase să-i bată în piscină şi, din nou, pe drum spre spital, apoi, a treia oară, la Urgenţă. Acum încercau să-i regleze pulsul administrându-i lidocaină, de aceea era atât de ameţit, incapabil să ducă un gând până la capăt.

Îi permiteau lui Aaron să intre să-l vadă câte cinci minute, o dată pe oră. La un moment dat, apăruse şi mătuşa Viv. Apoi venise şi Ryan.

Se perindau pe lângă patul lui tot felul de feţe; auzea diferite voci vorbindu-i. Era deja ziuă când doctorul veni şi-i explică din nou că este normal să se simtă atât de slăbit. Vestea bună era că muşchiul cardiac nu fusese afectat major; de fapt, deja se refăcea. Urma să-i administreze medicamentele pentru reglarea pulsului, apoi anticoagulante şi alte pastile împotriva colesterolului. Odihnă şi vindecare fură ultimele cuvinte pe care le auzi, înainte să adoarmă din nou.

Era în preajma Revelionului când îi explicară ce se întâmplase. Îi reduseseră medicaţia şi putea deja să urmărească ce i se spunea.

Când maşina de pompieri ajunsese acolo, nu mai era nimeni în casă. Doar alarma urlând. Şi nu doar din cauza geamului spart. Cineva apăsase şi butoanele separate, pentru pompieri, poliţie şi salvare. Repezindu-se pe poarta, pe alee, pompierii văzuseră imediat geamul spart, mobilierul răsturnat pe verandă şi sângele de pe dale. Apoi observaseră forma întunecată care plutea la suprafaţa apei.

Când l-au scos din piscină, Aaron sosise deja acolo. Şi poliţiştii. Căutaseră în toată casa, însă nu găsiseră pe

nimeni. Nu exista o explicaţie pentru sângele din casă şi mai erau şi urme ale unui soi de incendiu. Dulapurile şi sertarele erau deschise, iar pe pat rămăsese deschisă o valiză pe jumătate plină. Însă nu exista nicio urmă de luptă.

Mai târziu, în aceeaşi după-amiază, Ryan îi anunţase că Mercedesul decapotabil al lui Rowan dispăruse, ca şi poşeta ei şi toate actele de identitate. Nimeni nu reuşise să-i găsească trusa medicală, deşi verii ei erau convinşi că o văzuseră folosind una.

În absenţa oricărei explicaţii plauzibile, familia intrase în panică. Era prea devreme pentru a o da dispărută în mod oficial, însă poliţiştii hotărâră să înceapă căutarea ei în mod neoficial. Îi găsiră maşina în parcarea aeroportului, cu puţin înainte de miezul nopţii, şi li se confirmă curând că, în timpul după-amiezii, cumpărase două bilete către New York şi că avionul aterizase la destinaţie conform orarului. Un funcţionar îşi aminti de ea şi menţionă faptul că era însoţită de un bărbat înalt. Stewardesele îşi aminteau de amândoi, vorbiseră şi băuseră cât ţinuse zborul. Nu exista nicio dovadă de constrângere. Familia nu putea face nimic, decât să aştepte să-i contacteze ea sau să primească o explicaţie de la Michael.

După trei zile, pe 29 decembrie, primiră o telegramă de la Rowan, din Elveţia, în care îi informa că va rămâne în Europa o perioadă şi le dădea instrucţiuni privind chestiuni personale. Telegrama mai includea o serie de cuvinte-cod cunoscute numai de către cei de la firma Mayfair and Mayfair. Iar acest lucru confirma fără putinţă de îndoială, dacă mai era nevoie, că telegrama fusese trimisă într-adevăr de Rowan. În aceeaşi zi, primiră instrucţiuni privind un substanţial transfer de fonduri către o bancă din Zurich. Din nou, cuprindea cuvintele de cod corecte. Mayfair and Mayfair nu avea niciun motiv să pună sub semnul întrebării instrucţiunile primite.

Pe 6 ianuarie, când Michael a fost mutat de la secţia de terapie intensivă într-un salon individual, Ryan a venit să-l

viziteze, aparent foarte nedumerit şi jenat de mesajul pe care fusese însărcinat să-l transmită. Încerca să procedeze cu tact.

Rowan va fi plecată pentru o perioadă nedeterminată. Nu se ştia cu exactitate unde, dar se pare că lua destul de frecvent legătura cu cei de la Mayfair and Mayfair, prin intermediul unei firme de avocaţi din Paris.

Michael era declarat proprietar cu drepturi depline al casei de pe First Street. Nimeni din familie nu avea dreptul să conteste drepturile lui asupra acestei proprietăţi. Urma să fie a lui cât va trai, după care, conform legii, urma sa revină proprietarului iniţial sau moştenitorilor acestuia.

În privinţa cheltuielilor, Michael avea mână liberă să retragă orice sumă dorea din conturile ei. Cu alte cuvinte, putea avea orice sumă dorea sau solicita, fără să fie specificată vreo limită.

Michael nu comentă nimic aflând asta.

Ryan îl asigură că se află acolo ca să-i îndeplinească orice dorinţă, în conformitate cu instrucţiunile specificate de Rowan, iar Mayfair and Mayfair erau pregătiţi să le respecte până la cel mai mic detaliu. Oricând se simţea pregătit să plece acasă, va lua toate măsurile necesare pentru a-i asigura confortul.

Nici măcar nu auzise majoritatea celor spuse de Ryan. Nu era necesar să-i explice acestuia sau oricui altcuiva ironia întorsăturii pe care o luaseră evenimentele, nici că gândurile lui se concentrau zi şi noapte, nebulos, asupra tuturor întâmplărilor care îi marcaseră existenţa, începând cu cele mai vechi amintiri.

Când închidea ochii, le vedea din nou, înconjurate de flăcări şi fum, toate vrăjitoarele Mayfair. Auzea zgomotul tobelor şi simţea duhoarea flăcărilor, auzea râsul strident al Stellei.

Apoi totul dispărea.

Se liniştea şi se întorcea în timp, pe vremea copilăriei, plimbându-se cu mama lui în noaptea de Mardi Gras, gândindu-se, Ah, ce casă frumoasă!

După un timp, când Ryan tăcuse şi aştepta răbdător

comentariile lui Michael, studiindu-l fără un cuvânt, evident temându-se să pună acele întrebări care îl asaltau, Michael îl întrebă dacă familia nu are nimic împotriva prezenţei lui în casa aceea. Dacă doreau, se putea muta.

Ryan îi spuse că, dimpotrivă, sperau ca Michael să locuiască acolo. Sperau că Rowan se va întoarce, că se mai pot împăca. Apoi păru pierdut. Jenat şi, evident, foarte trist, spuse pe un ton sincer că nimeni din familie nu înţelegea ce s-a întâmplat.

Prin mintea lui Michael au trecut mai multe răspunsuri posibile. Detaşându-se, se imagina făcând remarce misterioase care ar fi hrănit cu generozitate vechile legende ale familiei; aluzii obscure la cea de-a treisprezecea, la poartă, la acel bărbat; observaţii care vor fi comentate ani de zile poate, pe pajişte sau la cină şi la priveghiuri. Dar aşa ceva era de neconceput. Şi, de fapt, era absolut esenţial să păstreze tăcerea.

Apoi se auzi spunând, cu o convingere de nestrămutat: „Rowan se va întoarce“. Atât.

A doua zi dimineaţă, când Ryan veni din nou, Michael îi ceru ceva – permisiunea ca mătuşa Vivian să se mute în casă, dacă dorea. Nu avea nicio logică să locuiască de una singură în apartament. Şi dacă Aaron ar putea fi oaspetele lui acolo, ar fi, de asemenea, încântat.

Ryan îi reconfirmă în stilul lui avocăţesc întortocheat că aceea era casa lui şi că nu avea nevoie de permisiunea nimănui pentru a-şi duce la îndeplinire orice dorinţă legată de ea. Apoi adăugă rugămintea ca Michael să-l solicite pentru „absolut orice“.

În cele din urmă, nemaisuportând liniştea, Ryan cedă. Îi povesti că nu înţelegea ce făcea Rowan, cu ce-i greşiseră. Începuse să retragă sume enorme de bani. Planurile pentru Centrul Medical Mayfair fuseseră amânate. Pur şi simplu nu pricepea ce se întâmplă.

Michael îi spuse:

— Nu este vina voastră. N-aveţi nicio legătură cu toate astea. Şi, după un timp îndelungat în care Ryan rămăsese tăcut, ruşinat probabil de izbucnirea sa, cu o figură

confuză, înfrântă, Michael repetă: Se va întoarce. O să vezi. Nu s-a terminat.

Pe 10 februarie, îl externară. Încă era slăbit, ceea ce era frustrant, însă muşchiul cardiac îşi revenise spectaculos. Starea generală era bună. Se ducea în oraş cu Aaron, în limuzina neagră.

Şoferul era un negru cu pielea mai deschisă la culoare, pe nume Henri, care locuia în garsoniera din spatele stejarului lui Deirdre şi avea grijă de toate pentru Michael.

Ziua era senină şi caldă. După Crăciun, mai dăduse un ger, urmat de ploi torenţiale, însă acum vremea era primăvăratică, iar azaleele roz şi roşii înfloreau peste tot. Măslinul îşi recăpătase frumoasele frunze verzi, iar stejarii urmau să îmbrace şi ei culori mai vesele curând.

Toţi erau fericiţi, le-a explicat Henri, că se apropie Mardi Gras. Parada putea începe oricând.

Michael se plimbă prin grădină. Toate resturile moarte ale plantelor tropicale fuseseră înlăturate, dar din cioturile îngheţate ale bananierilor apăruseră tulpini noi şi chiar şi gardeniile păreau să-şi revină, abandonând frunzele maronii, ofilite, şi etalând un frunziş nou. Pomişorii uscăţivi de mirt erau încă dezgoliţi, dar se aşteptaseră la asta. De-a lungul gardului din faţa casei, cameliile erau acoperite cu boboci roşii. Magnoliile tocmai se deschiseseră, umplând dalele de petale mari, roz.

Casa strălucea de curăţenie şi era menţinută într-o ordine exemplară.

Mătușa Vivian alesese fostul dormitor al Carlottei, iar Eugenia încă păstrase camera de la etajul doi, din capătul culoarului, lângă scara care ducea spre bucătărie. Aaron dormea în camera care fusese cândva a lui Millie.

Michael nu dorise să se întoarcă în camera din faţă, aşa ca îi pregătiseră dormitorul din aripa de nord. Era confortabil, chiar şi cu patul înalt, din lemn, în care murise Deirdre, acum încărcat de perne şi cuverturi albe. Îi plăcea mai ales veranda mică din partea de nord, unde putea ieşi,

putea sta la masa metalică şi privi în jur.

Zile în şir avuseseră o procesiune de vizitatori. Bea venise însoţită de Lily, pe urmă Cecilia cu Clancy şi Pierce, iar Randall îl vizitase împreuna cu Ryan, care avea nevoie de tot felul de semnături, dar şi o grămadă de alţi musafiri ale căror nume nici măcar nu şi le amintea. Uneori stătea de vorbă cu ei; alteori nu. Aaron avea grija de toate pentru el. Iar mătuşa Vivian era expertă în primirea oaspeţilor.

Însă era evident cât de tulburaţi sunt verii. Erau sobri, retraşi şi, în primul rând, nu ştiau ce să creadă. Nu se simţeau în largul lor acolo, iar uneori erau chiar agitaţi.

Însă nu şi Michael. Casa era goală şi curată, din punctul lui de vedere. Ştia fiecare reparaţie care fusese făcută; fiecare nuanţă de vopsea folosită; fiecare lucrare de tencuială sau tâmplărie. Era cea mai mare realizare a lui, de la burlanele noi din cupru la parchetul din lemn de pin pe care îl curăţase şi-l lustruise cu mâna lui. Se simţea foarte bine aici.

— Mă bucur că nu mai porţi mănuşile alea oribile, spuse Beatrice. Era duminică, venise pentru a doua oară în vizită şi stăteau în dormitor.

— Nu, nu mai am nevoie de ele, răspunse Michael. Este foarte ciudat, însă, după accidentul din piscină, mâinile mele au revenit la normal.

— Nu mai vezi lucruri ciudate?

— Nu, spuse el. Poate că nu mi-am folosit niciodată corect puterea. Sau poate nu la momentul potrivit. Aşa că mi s-a luat.

— Sună a binecuvântare, spuse Bea, încercând să-şi ascundă mirarea.

— Nu mai contează acum, comentă Michael.

Aaron o conduse pe Beatrice. Întâmplător, Michael tocmai trecea pe deasupra treptelor şi o auzi spunându-i lui Aaron:

— Arată cu zece ani mai bătrân. De fapt, Bea plângea de-a binelea. Îl implora pe Aaron să-i spună ce provocase această tragedie. Îţi vine să crezi că e blestemată casa asta. Este stăpânită de forţele răului. N-ar fi trebuit să

locuiască în această casă. Ar fi trebuit să-i împiedicăm. Ar trebui să-l convingi să plece de-aici.

Michael se întoarse în cameră şi închise uşa în urma lui.

Când se uită în oglinda de la vechiul dulap al lui Deirdre, se convinse că Bea avea dreptate. Chiar părea mai în vârstă. Nu observase părul cărunt de la tâmple. Şi poate câteva riduri în plus. Sau nu doar câteva, ci o grămadă. Mai ales în jurul ochilor.

Dintr-o dată zâmbi. Nici măcar nu văzuse cu ce se îmbrăcase în după-amiaza aceea. Acum îşi dădea seama că era un sacou din satin, de culoare închisă, cu revere din catifea, pe care Bea i-l trimisese la spital. Mătuşa Viv i-l pregătise. Auzi, Michael Curry, băiatul din Irish Channel, să poarte aşa ceva, se gândi el. I s-ar fi potrivit lui Maxim de Winter, la Manderley. Zâmbi melancolic către propria imagine, ridicând din sprânceană. Iar părul cărunt din jurul tâmplelor îi dădea un aer… Distins.

— *Eh, bien,* monsieur, spuse el, străduindu-se să imite vocea lui Julien, aşa cum îi vorbise în San Francisco. Chiar şi expresia i se schimbase cumva. Simţi că are o urmă din resemnarea lui Julien.

Desigur, acesta era Julien aşa cum îl cunoscuse el, cum îl văzuse în autobuz, care îi apăruse în vis lui Richard Llewellyn. Nu Julien cel poznaş din portrete sau Julien râzând ameninţător din iadul întunecos, plin de flăcări şi fum. Locul acela nu existase cu adevărat.

Coborî încet, aşa cum îi recomandase medicul, şi intră în bibliotecă. Nimeni nu mai folosise pupitrul după moartea Carlottei, aşa că hotărâse să pună stăpânire pe el şi îşi ţinea acolo carneţelul. Jurnalul.

Era acelaşi jurnal pe care începuse să-l scrie după prima vizită la Oak Haven. Şi continuase să scrie câte ceva, aproape zilnic, pentru că numai acolo putea să exprime sincer ce simţea cu adevărat despre cele întâmplate.

Desigur, îi povestise totul lui Aaron. Era singurul căruia i-ar fi putut povesti.

Însă avea nevoie de această relaţie tăcută, contemplativă, cu pagina albă, în care să poată spune tot

ce avea pe suflet. Era minunat să stea acolo, oprindu-se din când în când să privească pietonii care se îndreptau spre St. Charles Avenue pentru a vedea parada lui Venus. Mai erau doar două zile până la Mardi Gras.

Singurul lucru care nu-i plăcea era că uneori liniştea era tulburată de ritmul tobelor. Se întâmplase ieri şi chiar îl scosese din sărite.

Când scrisul îl obosi, luă un exemplar din *Marile speranţe* de pe raft, se aşeză pe canapeaua de piele, lângă foc, şi începu să citească. Curând, Eugenia sau Henri vor veni să-i aducă ceva de mâncare. Poate că o să mănânce, poate că nu.

CINCIZECI ŞI PATRU

„Marţi, 27 februarie, noaptea de Mardi Gras.

Nu voi crede niciodată că lucrurile văzute a doua oară au fost o adevărată viziune. Voi susţine mereu că a fost mâna lui Lasher. Acelea nu erau vrăjitoarele Mayfair, pentru că ele nu sunt aici, legate de pământ, aşteptând să treacă de poartă, deşi este posibil să le fi minţit, pe fiecare în parte, apropo de pactul de care s-a folosit pentru a le determina să-l ajute.

Cred că, pe măsură ce mureau una câte una, ori încetau să existe, el căpăta mai multă înţelepciune. Şi nu intenţionase niciodată să coopereze în vreun fel în ceea ce se petrecea pe acest pământ. Mai curând dimpotrivă.

O primă încercare a fost făcută atunci când Deborah şi Julien au venit prima dată la mine. Mi-au vorbit despre plan, despre faptul că trebuie să intervin, să o previn pe Rowan, astfel încât să nu se lase sedusă de Lasher şi de amăgirile lui. Iar în San Francisco, când mi-au spus să mă întorc acasă, încercau din nou să mă determine să intervin.

Cred asta pentru că nu există altă explicaţie logică. Nu aş fi fost niciodată de acord să fiu tatăl copilului prin care monstrul ăla căpăta trup. Şi chiar dacă aş fi acceptat să iau parte la ceva atât de oribil, nu aş fi fost entuziasmat, ci aş fi avut un sentiment de spaimă, de revoltă împotriva celor care încercau să mă folosească.

Nu. A fost mâna lui Lasher acea ultimă viziune halucinantă despre sufletele damnate şi moralitatea lor urâtă, ignorantă. Nu pricep cum de nu înţelege Aaron că, aici, culmea-culmilor este apariţia călugăriţelor în viziune. În mod sigur, călugăriţele nu aveau ce să caute acolo. După cum nu-şi găsesc locul nici tobele din Comus, nici ele n-au ce să caute aici. Toate astea sunt spaimele mele din copilărie.

Întregul spectacol demonic a fost construit pe baza temerilor mele din copilărie, a lucrurilor care mă îngrozeau; iar Lasher le-a asociat cu vrăjitoarele Mayfair, pentru a-mi crea imaginea unui iad care să mă ancoreze în moarte, înecat, fără speranţă de salvare.

Dacă planul lui ar fi funcţionat, aş fi murit cu siguranţă, iar viziunea lui despre iad ar fi dispărut şi, cine ştie, poate într-o viaţă de după moarte, aş fi găsit adevărata explicaţie.

Îmi vine greu să mă gândesc la acest ultim aspect. Pentru că nu am murit. Prin simplul fapt că sunt viu, aici, am acum a doua şansă de a-l opri pe Lasher.

Rowan ştie că sunt aici şi nu pot să cred că s-a stins orice urmă a iubirii ei pentru mine. Toate simţurile contrazic acest lucru.

Dimpotrivă, nu numai că Rowan ştie că o aştept, dar asta şi vrea, de aceea mi-a lăsat mie casa. Este modul ei de a-mi cere să rămân aici, de a crede în ea în continuare.

Mă tem însă că acum, după ce creatura s-a întrupat, îi poate face rău lui Rowan. Când nu va mai avea nevoie de ea, va încerca să o înlăture. Sper şi mă rog să reuşească să-l distrugă înainte, deşi, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi dau seama cât de greu îi va fi să facă aşa ceva.

Rowan a încercat mereu să mă avertizeze asupra faptului că are o aplecare către rău pe care eu nu o am. Desigur, nu sunt atât de nevinovat pe cât crede ea. Pe de altă parte, nici la ea nu e vorba de răutate, ci de interes pur ştiinţific. Sunt convins că este fascinată de celulele creaturii ăleia şi că le studiază din perspectivă pur ştiinţifică. Studiază întregul organism, modul în care funcţionează, încearcă să afle dacă este sau nu o versiune îmbunătăţită a fiinţei umane şi, dacă da, cum ar putea să folosească aceste cunoştinţe pentru a face bine.

Nu înţeleg nici de ce nu poate Aaron să accepte o astfel de idee. Nu se implică, deşi mă susţine permanent. Cei din Talamasca sunt doar un grup de călugări. Încearcă permanent să mă convingă să plec în Anglia, ceea ce îmi este imposibil. N-aş putea trăi împreună cu ei; sunt mult

prea puţin activi; teoretizează prea mult.

Dincolo de asta, este absolut esenţial să rămân aici, să o aştept pe Rowan. În definitiv, au trecut numai două luni şi ar putea dura câţiva ani până când reuşeşte să pună totul la punct. Rowan are doar treizeci de ani, ceea ce, în ziua de azi, înseamnă că este încă foarte tânără.

Întrucât o cunosc atât de bine, fiind chiar singurul care o cunoaşte cu adevărat, sunt sigur că, în cele din urmă, va alege, cu adevărat, calea înţelepciunii.

Aceasta este părerea mea în legătură cu cele întâmplate. Ca fiinţe care aşteaptă să revină pe pământ, vrăjitoarele din Mayfair nu există şi nici nu au existat vreodată, iar pactul este doar o minciună; în viziunile mele iniţiale, ele erau spirite ale binelui, care m-au trimis aici în speranţa că voi pune capăt domniei răului.

Să fie mânioase pe mine, acum? Să-mi fi întors spatele, pentru că am ratat? Sau vor fi înţeles că am încercat totul, folosind singurele instrumente de care dispuneam şi cred, ca şi mine, că Rowan se va întoarce şi că povestea încă nu s-a încheiat?

N-am de unde să ştiu. Ceea ce ştiu este că nu există forţe ale răului sau suflete rătăcitoare care să pândească în această casă. Dimpotrivă, mi se pare minunată, curată şi strălucitoare, exact cum am vrut să fie.

Am fost prin pod, unde am găsit o mulţime de lucruri interesante. De exemplu, nuvelele scrise de Antha sunt fascinante. Am stat în camera de sus, le-am citit la lumina soarelui şi am simţit prezenţa Anthei în preajmă, nu ca pe a unei fantome, ci ca pe a unei femei vii care a scris acele fraze delicate, încercând să-şi exprime suferinţele şi bucuria de a fi liberă, pentru un timp foarte scurt, în New York.

Cine ştie ce voi mai găsi acolo. Poate autobiografia lui Julien, ascunsă după o grindă.

Dacă aş avea mai multă energie, dacă n-ar trebui să fac totul puţin câte puţin, dacă nu mi-ar fi atât de greu chiar şi să mă plimb prin casă!

Desigur, este un loc absolut minunat. Am ştiut asta

dintotdeauna.

Vechea grădină de trandafiri îşi revine fabulos în zilele astea călduroase. Chiar ieri mătușa Viv mi-a spus că a visat mereu să aibă trandafiri în gradină, să-i îngrijească la bătrânețe. A zis că, de acum înainte, se va ocupa ea de ei, grădinarul trebuind doar să o ajute puţin. Se pare că şi-a amintit de „bătrâna Miss Belle“, care avusese grijă de trandafirii aceia cândva şi tot înşiră numele diverselor specii.

Se simte nemaipomenit, e foarte fericită aici.

Eu prefer florile sălbatice sau pe cele care nu au nevoie de atâtea îngrijiri. Săptămâna trecută, după ce au dus înapoi paravanele pe veranda lui Deirdre şi am instalat acolo un nou balansoar, am observat cât a crescut caprifoiul, cum s-a întins peste balustrada cea nouă şi apoi în sus, exact cum era prima dată când am venit aici.

Afară, în răsaduri, în spatele cameliilor pretenţioase, noptiţele au început din nou să câştige teren, ca şi micuţa lantana, cu florile ei portocalii cu maro, supranumită ouă cu şuncă. Le-am spus grădinarilor să nu se atingă de ele. Să lase gradina să-şi recapete aspectul sălbatic. Oricum, totul este prea rânduit acum.

Când mă plimb, acum, prin grădină, mă simt de parcă m-aş muta din romburi în pătrate; doresc ca modelele astea să fie mai discrete, nu atât de vizibile, vreau să vad totul verde, aşa cum a rămas grădina asta în amintirea mea, pentru totdeauna.

Nici nu e destul de ascunsă privirilor. Astăzi, când toată lumea defilează pe străzi, către paradă, pe St. Charles, să-l vadă pe Rex sau pur şi simplu se plimbă în costume de carnaval, foarte multe capete se întorc să privească prin gard. Ar trebui să fie mai la adăpost locul.

Legat de asta, chiar în seara aceasta s-a întâmplat ceva foarte ciudat.

Dar dă-mi voie să-ți povestesc, pe scurt, întâmplările zilei, pentru că a fost Mardi Gras.

Întrucât parada Rex traversează St. Charles Avenue pe la ora unsprezece, clanul Mayfair a ajuns aici devreme.

Ryan avusese grijă să aranjeze totul, bufet la ora nouă, urmat de masa de prânz şi bar deschis, cu cafea şi ceai, toată ziua.

Totul a fost perfect, mai ales că nu a trebuit să fac nimic altceva decât să cobor, din când în când, cu liftul, să strâng mâinile câtorva cunoscuţi, să-i pup, după care, fără să mint, să mă scuz că sunt obosit şi să urc la odihnă.

Totul a corespuns ideii mele despre cum ar trebui să meargă lucrurile. Mai ales că Aaron a fost aici, gata să mă ajute, iar mătuşa Viv s-a bucurat de fiecare clipă.

De pe terasa de sus mă uitam la copiii care alergau în sus şi-n jos pe stradă, se jucau pe pajişte şi chiar înotau, pentru că a fost o zi absolut splendidă. Nu m-aş mai apropia de piscina aia pentru nimic în lume, dar e chiar amuzant să-i vezi bălăcindu-se.

E minunat când te gândeşti că, prin simpla sa existenţă, casa face totul să devină posibil, cu sau fără Rowan aici. Cu sau fără mine.

Dar, pe la cinci, când totul se mai potolise şi unii copii dormeau şi toată lumea îl aştepta pe Comus, minunata mea stare de pace şi linişte s-a dus pe apa sâmbetei.

Căutam *Război şi pace,* când i-am văzut pe Aaron şi pe mătuşa Viv în faţa mea şi am ştiut ce urmează să spună, chiar înainte de a scoate vreun cuvânt.

Anume că, ar trebui să mă îmbrac, să mănânc ceva, să gust măcar câte puţin toate felurile fără sare pe care mi le pregăteşte Henri cu atâta grijă. Ar trebui să cobor.

Şi ar trebui să ies măcar până în stradă, sa-l vad pe Comus, mi-a spus mătuşa Viv, ultima paradă a nopţii de Mardi Gras.

Ca şi cum n-aş fi ştiut.

Aaron a tăcut tot timpul, dar apoi a îndrăznit să spună că oricum va fi cu mine tot timpul şi că, după atâţia ani, mi-ar face bine să văd parada ca să-mi şterg imaginea pe care mi-o creasem.

Nu ştiu ce mi-a venit, dar am acceptat.

Simţindu-mă stângaci, după atâtea săptămâni în care purtasem numai halat şi pijama, m-am îmbrăcat într-un

costum de culoare închisă, m-am pieptănat, îngrozit să văd cât am încărunţit, şi am coborât. Îmbrăţişări, sărutări, zeci de Mayfair, tândălind pe-acolo, se bucurară să mă vadă. Nu-i aşa că arăt mult mai bine? Nu-i aşa că arăt bine? Şi tot felul de comentarii obositoare, deşi bine intenţionate.

Michael, handicapatul cardiac. Obosisem doar coborând scările!

În orice caz, la şase şi jumătate mă plimbam deja, încet, cu Aaron. Mătuşa Viv plecase împreună cu Bea şi Ryan şi cu mulţi alţii, când au început să răpăie tobele, într-un ritm diabolic, de parcă însoţeau un condamnat la ardere pe rug.

Uram asta din toată inima, după cum uram imaginea acelor lumini, însă ştiam că Aaron are dreptate. Trebuia să văd. Şi, de fapt, nu mi-era cu adevărat frică. Ura e ceva. Frica e altceva. M-am simţit foarte calm în ciuda sentimentului de ură.

Mulţimea se mai împrăştiase, pentru că era sfârşit de zi şi de sezon, aşa că ne-a fost uşor să găsim un loc confortabil în care să ne aşezăm pe teren neutru, pe iarba călcată în picioare, în mijlocul tuturor gunoaielor rămase după o zi plină; m-am sprijinit de un stâlp, cu mâinile la spate, când apărură primele care alegorice.

Înspăimântătoare, înspăimântătoare, aşa cum mi se păruse şi în copilărie, erau structurile gigantice din pastă de hârtie turnată rostogolindu-se încet pe stradă, printre capetele mulţimii jubilând.

Mi-am amintit de tata care striga la mine când aveam cam şapte ani: «Michael, nu ţi-e frică de ceva real, ştii asta? Trebuie să treci peste spaima asta ridicolă de parade». Avea dreptate, desigur. Până atunci, îmi fusese foarte frică de ele, eram un adevărat plângăcios, stricându-le, lui şi mamei, toată sărbătoarea de Mardi Gras. Curând, mi-a trecut. Sau, cel puţin am învăţat, cu timpul, să-mi ascund teama.

Ei, bine, ce vedeam acum, pe măsură ce purtătorii de torţe mărşăluiau şi se umflau în pene, cu frumoasele lor torţe urât mirositoare şi zgomotul tobelor amplificat pe măsură ce se apropia prima fanfară de liceu?

Un spectacol urât, nebunesc, nu-i aşa? În primul rând, iluminatul era foarte puternic, iar bătrânii purtători de torţe nu fuseseră prevăzuţi în program pentru a aduce lumină, ci doar de dragul vremurilor de demult; băieţii şi fetele care cântau la tobe nu depăşiseră stadiul de tineri frumoşi şi entuziaşti.

Printre urale şi urlete, a urmat carul alegoric al regelui, un uriaş tron din hârtie, înalt, împodobit, splendid decorat, personajul fiind foarte convingător cu coroană, mască şi perucă lungă, buclată. Ce extravaganţă toată mătasea aceea! Gestul maiestuos cu care închina cupa de aur a părut una dintre cele mai bizare combinaţii cu putinţă.

Inofensiv, totul este inofensiv. Nici întunecat, nici îngrozitor şi nimeni nu va fi executat. Micuţa Mona Mayfair mă trăgea de mânecă. Voia să mă întrebe dacă vreau să o ţin pe umeri. Tăticul ei zicea că a obosit.

Sigur, i-am spus. Partea mai grea a fost s-o urc, apoi să mă ridic; nu a fost o idee foarte buna pentru bătrâna mea inimă – aproape m-a omorât –, însă am reuşit, iar ea s-a distrat de minune, ţipând şi întinzându-se după mărgelele de sticlă şi după cupele de plastic aruncate din carele care treceau pe lângă noi.

Ce care demodate! Precum cele din copilăria noastră, a intervenit Bea, fără nicio şmecherie mecanică sau electrică. Însă decorurile erau minunate, sofisticate, pomi delicaţi, tremurători, flori şi păsări, frumos ambalate în folie strălucitoare. Bărbaţii din echipaj, mascaţi şi îmbrăcaţi în costume din satin, munceau din greu, aruncând nimicuri şi dulciuri către marea de mâini întinse.

Într-un târziu s-a terminat. Mardi Gras era gata. Ryan a ajutat-o pe Mona să coboare de pe umerii mei, certând-o pentru că m-a deranjat, iar eu am protestat, susţinând că a fost amuzant.

Ne-am întors încet, rămânând în urmă cu Aaron şi apoi, în timp ce petrecerea continua în casă, cu şampanie şi muzică, s-a întâmplat chestia asta ciudată, iată:

Mă plimbam, ca de obicei, prin grădina întunecată, bucurându-mă de frumuseţea azaleelor albe care înfloreau

peste tot, a petuniilor şi a altor flori sezoniere plantate de grădinari în răsaduri. Când am ajuns la mirt, mi-am dat seama pentru prima dată ca, în sfârşit, înfrunzise. Era acoperit peste tot de frunzuliţe verzi, deşi în lumina lunii părea tot subţirel şi golaş.

Am rămas sub pom câteva minute, privind spre First Street la ultimii rătăciţi care treceau pe lângă gardul de fier. Cred că mă întrebam dacă nu aş putea încerca să fumez o ţigară, acolo unde nu mă prindea nimeni, şi mi-am amintit că nu am niciuna, întrucât Aaron şi mătuşa Viv mi le aruncaseră pe toate, la recomandarea medicului.

Eram cufundat în gândurile mele, bucurându-mă de căldura primăverii, când am văzut o femeie cu un copil mergând în graba; văzându-mă sub pom, copilul m-a arătat cu degetul şi i-a spus mamei sale ceva despre „omu' ăla".

Omu' ăla.

Dintr-o data, am început să râd. Eu eram „omu' ăla". Schimbasem rolul cu Lasher. Devenisem omul din gradină. Acum îi preluasem vechiul post şi vechiul rol. Eram, fără îndoiala, bărbatul înalt de pe First Street, iar ironia situaţiei mă făcea să râd în hohote.

Nu mă mir că nemernicul spunea că mă iubeşte. Era şi normal. Îmi furase copilul, soţia şi iubita şi mă lăsase aici, plantat în locul lui. Îmi luase viaţa şi îmi oferise în schimb terenul lui de vânătoare. Cum să nu mă iubească pentru toate astea?

Nu ştiu cât am stat acolo, zâmbind de unul singur, râzând încet, pe întuneric, dar în cele din urmă am obosit. Simplul fapt că stăteam în picioare de atâta timp mă epuizase.

Apoi m-a copleşit tristeţea, pentru că acest model părea să aibă o semnificaţie şi m-am gândit că poate mă înşelasem tot timpul, poate că *există* cu adevărat vrăjitori. Şi suntem cu toţii condamnaţi.

Însă eu nu cred asta.

Mi-am continuat plimbarea nocturnă, iar mai târziu mi-am luat la revedere de la cei din familia Mayfair, promiţând vizite, desigur, când mă voi simţi mai bine, şi

asigurându-i că vom mai avea o petrecere de pomină, aici, de ziua Sfântului Patrick, peste numai câteva săptămâni.

În cele din urmă, noaptea deveni tăcută şi pustie, ca orice altă noapte în Garden District; privind în urmă, parada Comus părea şi mai ireală în vulgaritatea ei, de parcă nu s-ar fi putut desfăşură cu atâta fast şi seriozitate în lumea concretă a adulţilor.

Da, am învins fiara bătrână, mergând acolo. Sper şi mă rog să fi amuţit tobele acelea pentru totdeauna.

Nu cred că totul a urmat un plan dinainte stabilit, că a fost predestinat. Nu cred.

Poate ca Aaron, în pasivitatea sa şi cu orizontul lui dogmatic, înclină către ideea că totul a fost planificat – că până şi moartea tatălui meu a avut un rol, iar destinul meu a fost doar unul de armăsar de prăsilă pentru Rowan şi de tată pentru Lasher. Însă eu nu accept asta.

Şi nu e doar pentru că nu cred. Nu pot.

Nu pot să cred întrucât raţiunea îmi spune că un asemenea sistem, în care cineva îţi dictează fiecare mişcare – fie el zeu, sau diavol, sau subconştientul nostru, sau genele noastre tiranice –, este imposibil.

Viaţa însăşi trebuie să se bazeze pe posibilitatea infinită a alegerii şi a întâmplării. Dacă nu putem dovedi asta, trebuie să credem că aşa este. Trebuie să credem că ne putem schimba, că ne putem controla, ca ne putem influenţa destinele.

Totul ar fi putut lua o altă întorsătură. Rowan ar fi putut refuza să ajute creatura. Ar fi putut s-o omoare. Încă poate. Dincolo de asta există posibilitatea tragică de a nu mai vrea sa-l distrugă, după ce s-a întrupat.

Refuz să o judec pe Rowan. Furia mea pe ea s-a risipit.

Eu singur am ales să stau aici, să o aştept şi să am încredere în ea.

Încrederea asta este reperul crezului meu. Oricât de complicată ar deveni reţeaua evenimentelor, oricât de mult ar semăna cu modelul de dale şi borduri care se repetă peste tot în acest mic univers, îmi menţin crezul.

Cred în liberul arbitru, forţa atotputernică după care ne

conducem ca şi cum am fi fiii şi fiicele unui Dumnezeu drept şi înţelept, chiar dacă nu ar exista o astfel de fiinţă supremă. Prin liberul arbitru putem alege să facem bine pe acest pământ, chiar dacă murim cu toţii şi nu ştim nici unde vom ajunge, nici ce fel de judecată ne aşteaptă.

Cred că putem trece prin filtrul raţiunii ce este binele şi cred în comuniunea dintre bărbaţi şi femei, în care iertarea greşelilor va fi întotdeauna mai importantă decât pedepsirea lor; cred că în frumoasa lume naturală care ne înconjoară noi reprezentăm cele mai bune fiinţe, pentru că numai noi putem vedea acea frumuseţe naturală, o putem aprecia, putem să învăţăm din ea, să plângem pentru ea, să încercam să o protejam şi să o conservam.

În sfârşit, cred că suntem singura forţă cu adevărat morală din lumea materială, creatorii eticii şi ai ideilor morale, şi că trebuie să fim la fel de buni precum zeii pe care i-am creat în trecut pentru a ne călăuzi.

Cred că, prin eforturi, vom reuşi, în cele din urmă, să aducem raiul pe pământ; facem asta de fiecare dată când iubim, când îmbrăţişăm, de fiecare data când ne angajăm să creăm, nu să distrugem, de fiecare dată când punem viaţa mai presus de moarte şi naturalul mai presus de nenatural, în măsura în care suntem capabili să-l definim.

Cred cu adevărat că liniştea sufletească se poate obţine şi în faţa celor mai mari orori sau pierderi. Poate fi obţinută prin încredere în schimbare, şi în voinţă, şi în întâmplare; şi având încredere în noi, că vom face ceea ce trebuie mai mult decât ceea ce nu trebuie, atunci când ne confruntăm cu dificultăţi.

Pentru că ale noastre sunt puterea şi gloria, pentru că suntem capabili de viziuni şi idei care, în final, sunt mai puternice şi mai rezistente decât noi.

Acesta este crezul meu. De aceea cred în propria-mi interpretare a poveştii vrăjitoarelor Mayfair.

Poate că filosofii din Talamasca ar desfiinţa-o cu uşurinţă. Poate că nici nu va ajunge în dosar. Însă asta cred, asta îmi da putere. Dacă ar fi să mor chiar acum, nu m-aş teme. Pentru că nu pot să cred că ne aşteaptă orori

sau haos.

Dacă ne aşteaptă vreo revelaţie, aceea trebuie sa fie la fel de bună ca idealurile noastre şi cea mai valoroasă concepţie filosofică. Cu siguranţă, natura înglobează vizibilul *şi* invizibilul şi nu ne poate dezamăgi. Acel ceva care face să se deschidă florile şi să cadă fulgii de zăpadă trebuie să conţină o înţelepciune sau un secret final, la fel de complex şi de frumos precum camelia care înfloreşte sau norii care se adună deasupra, atât de albi şi de puri în întuneric.

Dacă lucrurile nu stau astfel, suntem prizonierii unei ironii teribile. Şi toate fantasmele iadului ar putea la fel de bine să danseze în salon. Diavolul ar putea exista. Oamenii care ard alţi oameni sunt buni. Totul ar fi posibil.

Însă lumea este pur şi simplu prea frumoasă pentru asta.

Cel puţin mie aşa mi se pare când stau aici, pe verandă, în balansoar, după ce tot scandalul de Mardi Gras s-a stins, scriind la lumina lămpii din salon.

Numai capacitatea noastră de a face bine este la fel de subtilă ca briza uşoară care vine dinspre sud, ca mirosul ploii când începe să cadă, cu un răpăit stins, lovind frunzele tremurătoare, la fel de blândă, blândă precum viziunea ploii sclipind ca argintul prin ţesătura întunericului atotcuprinzător.

Vino acasă, Rowan. Te aştept.